MURAKAMI

1Q84

BOOK ONE,
BOOK TWO
AND
BOOK THREE

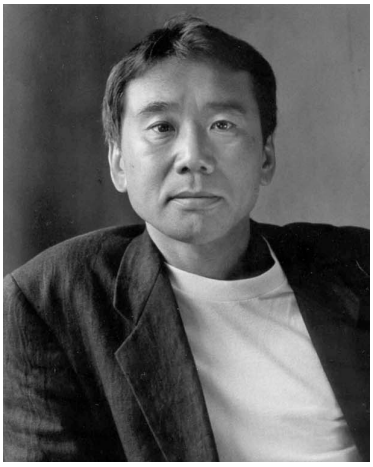

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, **Haruki Murakami** s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experiența de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992, *La sud de graniță, la vest de soare;* Polirom, 2003, 2004) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate – un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *în căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005). În 1987 publică *Pădurea norvegiană* (Polirom, 2002, 2004), bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri *Underground. Atentatul de la Tokio și spiritul japonez* (1997; Polirom, 2008) și romanele *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005), *Dans dans dans* (1988; Polirom, 2004, 2006), *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat la prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004),

Iubita mea. Sputnik (1999; Polirom, 2004), *Kafka pe malul mării* (2002; Polirom, 2006) și *În noapte* (2004; Polirom, 2007), precum și volumele de povestiri sau eseuri *Elefantul a dispărut* (1993; Polirom, 2005), *După cutremur* (2000; Polirom, 2006), *Salcia oarbă, fata adormită* (2006; Polirom, 2007) și *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* (2007; Polirom, 2009).

O tânără coboară pe scara de urgență a unei autostrăzi suspendate. Intenționează să ucidă un om. În altă parte a metropolei, un profesor de matematică e de acord să rescrie romanul unei fete dislexice. Fără s-o știe, cei doi se caută, iar acțiunile lor declanșează o adevărată avalanșă de evenimente, pentru că la Murakami poveștile simple nu sunt niciodată simple. În spatele realității banale se ascund întotdeauna tenebre periculoase, iar trecutul nu se lasă nici rescris, nici uitat cu ușurință. Tânăra ucigașă și profesorul de matematică descoperă treptat că au stârnit din umbră forțe colosale care amenință însuși destinul lumii. Romanul poate fi citit ca o poveste de dragoste, dar în același timp este o meditație asupra fanatismului și asupra violenței pe care acesta o provoacă. Nu în ultimul rând, *1Q84* ridică o întrebare asupra existenței libertății, indiferent de formele ei de expresie.

HARUKI MURAKAMI

1Q84

Volumul I din III

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

It’s a Barnum and Bailey world,
Just as phony as it can be,
But it wouldn’t be make-believe
If you believed în me.

„It’s Only a Paper Moon”
(E.Y. Harburg & Harold Arlen)

aprilie – iunie

Capitolul 1
Nu lăsa aparențele să te înșele

La radioul din taxi era un program de muzică clasică. *Sinfonietta* lui Janáček. Nu era nicidecum muzica ideală pentru un taxi blocat în trafic. Nici șoferul, un bărbat între două vârste, nu părea s-o asculte cu mare interes. Se uita tăcut drept înainte la șirul neîntrerupt de mașini, ca un pescar priceput care stă la prora corăbiei sale și urmărește curenții din largul mării. Cufundată adânc pe bancheta din spate, Aomame asculta piesa cu ochii ușor închiși.

Oare câți oameni de pe lumea asta sunt în stare să recunoască *Sinfonietta* lui Janáček de la primele acorduri? Probabil undeva între „foarte puțini” și „niciunul”. Însă, dintr-un motiv sau altul, Aomame putea să o facă.

Janáček a compus această mică *sinfonietta* în 1926. Tema de început a fost scrisă ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame încercă să-și imagineze cum arăta Cehoslovacia în anul 1926. Primul Război Mondial se sfârșise, țara se eliberase de sub lunga stăpânire a dinastiei habsburgice, iar lumea bea bere Pilsner prin cafenele și construia mitraliere *cool,* dar foarte reale, savurând pacea vremelnică ce cuprinsese Europa Centrală. Cu doi ani în urmă, Franz Kafka părăsise lumea celor vii, în condiții grele. În scurt timp, Hitler avea să apară ca din senin și să înfulece dintr-o înghițitură acea frumoasă țărișoară, însă la vremea aceea nimeni nu știa că urma să se întâmple o asemenea oroare. Poate că cea mai importantă lecție pe care oamenii o au de învățat din istorie este că „la vremea aceea, nimeni n-a știut ce-o să urmeze”. Ascultând muzica, Aomame își imagina vântul liniștit străbătând câmpiile Boemiei și se gândea la cursul istoriei.

În 1926, împăratul Taishō a murit și a început era Shōwa. Japonia avea să intre și ea în curând într-o perioadă întunecată. Scurtul interludiu al modernismului și al democrației se sfârșea, iar fascismul prelua puterea.

Alături de sport, istoria era una dintre pasiunile lui Aomame. De romane nu se prea atingea, dar citea o grămadă de cărți din acest domeniu. Ce-i plăcea ei la istorie era faptul că toate evenimentele sunt ancorate într-un an și un loc fix. Ei nu îi venea deloc greu să rețină anii. Dacă reușea să conecteze evenimentele între ele, aceștia îi răsăreau automat în minte, fără să învețe cifrele pe de rost. În școala generală și în liceu, Aomame obținuse la istorie cele mai bune note din clasă. De fiecare dată când întâlnea pe cineva care nu reușea să țină minte anii, Aomame se mira cum de nu putea să facă un lucru atât de banal.

Aomame era numele ei adevărat. Bunicul din partea tatălui era din prefectura Fukushima, iar printr-un sat sau orășel de munte din regiunea aceea chiar existau câțiva oameni cu numele de familie Aomame. Însă ea nu fusese niciodată acolo. Încă dinainte să se nască, tatăl ei rupsese legăturile cu familia. Mama ei, la fel. Așa se face că ea nu-și cunoscuse bunicii. Nu călătorea mai deloc, dar când i se oferea această rară ocazie, avea obiceiul de a deschide cartea de telefon de la hotel ca să afle dacă mai existau în zonă și alte persoane cu numele de Aomame. Însă până atunci nu găsise pe absolut nimeni altcineva care să poarte acest nume în niciunul dintre orașele prin care trecuse. Acest lucru o făcea mereu să se simtă ca un naufragiat solitar, azvârlit în largul oceanului.

Întotdeauna era o pacoste să se prezinte. De fiecare dată când își spunea numele, interlocutorul se uita la ea cu o privire mirată sau perplexă. „Aomame ați spus?” „Da. Se scrie cu ideogramele *ao* de la „verde" și *mame* de la „fasole". Cât timp fusese angajată la o firmă și trebuia să aibă cărți de vizită, asemenea momente stingheritoare apăreau foarte des. Când întindea cuiva cartea sa de vizită,

acesta se zgâia la ea de parcă i s-ar fi înmânat pe nepusă masă o scrisoare în lanț. Când își spunea numele la telefon, i se întâmpla să audă chicoteli. Când i se striga numele în sala de așteptare de la spital sau la primărie, oamenii ridicau capul și se uitau la ea, curioși să afle cum arată cineva cu numele „Aomame".

I se întâmplase să fie strigată din greșeală „Edamame{1}-san". Chiar și „Soramame{2}-san". Atunci ea îi corecta: „Nu, mă numesc Aomame, nu Edamame (Soramame). Ce-i drept, se aseamănă". Interlocutorul își cerea scuze zâmbind stânjenit și remarca: „Este totuși un nume straniu". De câte ori auzise ea oare această remarcă în cei treizeci de ani ai săi? Câte glume nu se făcuseră pe seama numelui ei? Dacă n-aș fi avut numele ăsta, viața mea ar fi arătat poate altfel, își zicea ea. Dacă aveam unul comun, ca Sato, Tanaka sau Suzuki, aș fi dus și eu o viață mai tihnită și aș fi privit lumea cu mai multă îngăduință. Poate.

Aomame asculta piesa cu ochii închiși. Lăsa acordurile superbe ale instrumentelor de suflat să-i pătrundă în minte. La un moment dat, își dădu seama de un lucru. Pentru un radio de taxi, calitatea sunetului era surprinzător de bună. Deși volumul era dat destul de încet, sunetele reverberau adânc, iar toate tonalitățile se deslușeau clar. Aomame deschise ochii, se aplecă în față și privi aparatul încastrat în bord. Era negru și strălucea mândru. Nu reuși să deslușească numele fabricantului, dar își dădu seama din felul în care arăta că era un produs de calitate. Era plin de butoane și butonașe, iar afișajul indica elegant cifrele verzi. Părea să fie un aparat dintr-o gamă de lux. Cine s-ar fi așteptat ca un banal taxi de firmă să fie dotat cu un asemenea echipament audio?

Aomame cercetă din nou interiorul mașinii. De când urcase, stătuse cufundată în gânduri și nu observase că acesta nu era nicidecum un taxi obișnuit. Finisajul interior era de calitate, iar bancheta, extrem de comodă. În plus, înăuntru era deplină liniște. Mașina era atât de bine izolată

fonic, încât zgomotul de afară nu pătrundea deloc înăuntru. Se simțea ca într-un studio de înregistrări prevăzut cu izolație acustică. Probabil că era un taxi particular. Unii taximetriști particulari nu se dau înapoi de la nicio cheltuială când e vorba de mașină. Aomame căută cu privirea certificatul de înregistrare al taxiului, dar nu-l zări pe nicăieri. Pe de altă parte, nu arăta a taxi ilegal, fără autorizație. Avea și aparat care înregistra costul cu precizie și afișa în acel moment suma de două mii o sută cincizeci de yeni. Și totuși nu se vedea pe nicăieri certificatul de înregistrare cu numele șoferului.

— Ce mașină grozavă! Și ce silențioasă e! spuse ea către ceafa șoferului. Ce marcă este?

— E o Toyota Crown Royal Saloon, răspunse acesta simplu și concis.

— Se aude foarte bine muzica.

— E o mașină silențioasă. Unul dintre motivele pentru care am și ales-o. La capitolul izolare fonică, Toyota are o tehnologie de vârf, recunoscută la nivel mondial.

Aomame încuviință și se rezemă la loc de banchetă. Felul în care vorbea șoferul avea ceva care nu-i dădea pace, de parcă îi mai rămânea în permanență ceva foarte important de spus. De exemplu (și e doar un exemplu), lăsa parcă să se înțeleagă că mașinile Toyota erau ireproșabile la capitolul izolare fonică, dar că aveau o hibă în altă parte. Iar când termina de vorbit, lăsa în urmă un mic bulgăre de tăcere, încărcat cu înțelesuri. Plutea prin aer în spațiul îngust al mașinii, ca un nor ireal în miniatură. Din pricina lui, pe Aomame o cuprinse o ușoară stare de neliniște.

— Chiar că e silențioasă, spuse ea, ca să alunge norișorul. Iar echipamentul audio pare să fie de foarte bună calitate.

— Am chibzuit îndelung când l-am cumpărat, răspunse șoferul pe tonul unui ofițer de stat major retras din serviciu, care povestește despre strategiile din trecut. Dar gândindu-mă că petrec multă vreme în mașină, mi-am zis că prefer să am un sunet bun și…

Aomame așteptă să continue, dar nu mai urmă nimic. Închise din nou ochii și ascultă muzica. Nu știa ce fel de om era Janáček în particular, dar sigur nu-și închipuise vreodată că cineva avea să-i asculte compoziția în anul 1984, într-o Toyota Crown Royal Saloon silențioasă, paralizată în trafic, pe o autostradă metropolitană din Tokio.

Și, totuși, Aomame se mira cum de recunoscuse imediat piesa ca fiind *Sinfonietta* lui Janáček și de unde știa că fusese compusă în 1926. Nu era mare amatoare de muzică clasică și nici nu avea vreo amintire personală legată de Janáček. Cu toate acestea, din clipa în care auzise primele acorduri, diverse informații îi împânziseră automat mintea, ca un stol de păsări care dau valma într-o încăpere prin fereastra deschisă. În plus, muzica aceea îi dădea o senzație stranie, de contorsiune. Dar fără durere sau disconfort. Doar că își simțea întreg corpul stors fizic, puțin câte puțin. Și nu-și dădea seama de ce. Oare *Sinfonietta* era cea care îi provoca acea senzație inexplicabilă?

— Janáček, rosti Aomame inconștient și imediat îi păru rău că o făcuse.

— Poftim?

— Janáček. Cel care a compus piesa.

— Nu îl știu.

— E un compozitor ceh, îi spuse Aomame.

— Da? făcu șoferul impresionat.

— Sunteți particular? întrebă Aomame ca să schimbe subiectul.

— Da, răspunse șoferul și făcu o pauză. Sunt particular. Aceasta e a doua mașină.

— Are o banchetă foarte comodă.

— Vă mulțumesc. Apropo, zise el și își întoarse ușor capul către ea. Vă grăbiți cumva?

— Am o întâlnire în Shibuya. De-asta am și ales ruta aceasta.

— La ce oră aveți întâlnirea?

— La patru și jumătate.

— Acum e patru fără un sfert. În ritmul în care avansăm, n-aveți cum să ajungeți la timp.

— Atât e de rău ambuteiajul?

— Trebuie să fi fost un accident grav undeva în față. Nu e un ambuteiaj obișnuit, fiindcă n-am mai înaintat deloc de ceva vreme.

Aomame se miră cum de șoferul nu asculta la radio informațiile din trafic. Autostrada suspendată era complet paralizată, iar ei rămăseseră înțepeniți acolo. Un șofer de taxi ar trece în mod normal pe o frecvență dedicată și ar căuta să afle informații.

— Vă puteți da seama ce se întâmplă fără să ascultați informațiile rutiere? întrebă Aomame.

— Informațiile astea rutiere nu sunt niciodată de încredere, răspunse șoferul pe un ton sec. Sunt pe jumătate minciuni. Societatea Publică de Autostrăzi transmite informații după cum le convine lor. Dacă vrei să știi cu adevărat ce s-a întâmplat, n-ai decât să vezi cu ochii tăi și să judeci cu capul tău.

— Iar după judecata dumneavoastră, traficul n-o să se deblocheze ușor?

— În niciun caz, răspunse dând ușor din cap. V-o garantez. Odată ce ajunge într-un asemenea hal, autostrada e iad curat. E o întâlnire importantă?

Aomame se gândi.

— Da, foarte. Întâlnire cu un client.

— Vai, ce păcat! Îmi pare tare rău, dar nu cred că ajungem la timp.

Șoferul rosti aceste cuvinte și își răsuci capul ușor de câteva ori, ca să-și dezmorțească gâtul. Cutele de pe ceafa lui se mișcau ca un animal preistoric. Privind absent această mișcare, Aomame se gândi dintr-odată la obiectul ascuțit din fundul genții sale. Simți cum palmele încep să-i transpire ușor.

— Ce aș putea să fac?

— Nu aveți ce face. Suntem pe autostradă și nu putem să

facem nimic până nu ajungem la prima ieșire. Nu puteți să vă dați jos aici și să luați trenul de la cea mai apropiată stație, ca pe o șosea obișnuită.

— Și care e prima ieșire?

— Ikejiri, dar s-ar putea să ne prindă seara până ajungem la ea.

Seara? Aomame își închipui cum ar fi să stea închisă în acel taxi până seara. Muzica de Janáček continua. Ca să domolească parcă încordarea, viorile cu surdină ieșiseră în față. Senzația de contorsiune de mai devreme se disipase aproape complet. Oare ce să fi fost? se întrebă ea.

Aomame luase taxiul în apropiere de Kinuta, iar de la Yoga intraseră pe Autostrada Metropolitană nr. 3. La început se mersese bine, dar înainte de Sangenjaya se aglomerase dintr-odată și în scurt timp nu se mai mișcau absolut deloc. Pe sensul opus se circula fără probleme. Doar pe direcția către centru se crease un ambuteiaj cumplit. În mod normal, la ora trei și ceva după-amiaza n-ar fi trebuit să fie trafic intens în acea direcție. Tocmai de aceea Aomame îi ceruse șoferului să o ia pe acolo.

— Pe autostradă nu se adaugă la preț și tariful pe oră, îi zise șoferul prin oglindă. Așa că să nu vă faceți probleme în privința banilor. Totul e să nu întârziați la întâlnire, nu?

Șoferul se uită la ea în oglindă. Purta o pereche de ochelari de soare deschiși la culoare și, din cauza luminii, Aomame nu putea să-i citească expresia feței.

— Să știți că soluțiile nu lipsesc cu desăvârșire. Există o măsură de urgență prin care puteți ajunge cu trenul până în Shibuya.

— O măsură de urgență?

— Da, o soluție pe care nu pot s-o trâmbițez chiar în gura mare.

Aomame așteptă să continue, fără să spună nimic.

— Uitați, un pic mai în față e un spațiu unde se poate opri pe marginea drumului, zise șoferul arătând cu degetul înainte. Cam pe unde vine panoul ăla mare cu reclama la

Esso.

Privind cu atenție, Aomame observă, în partea stângă a benzii a doua, un spațiu destinat opririi mașinilor avariate. Autostrada neavând bandă de avarie, din loc în loc erau amenajate astfel de zone pentru oprire în caz de urgență. Erau dotate cu o cabină galbenă de telefon, prin care se putea lua legătura cu direcția autostrăzii. Pe locul respectiv nu era oprită nicio mașină în acel moment. Pe acoperișul clădirii care despărțea cele două sensuri de mers era un uriaș panou publicitar la benzinăriile Esso. Un tigru zâmbitor ținea în mână o pompă de benzină.

— Știți, acolo e o scară care duce până jos. În caz de incendiu sau cutremur, le permite șoferilor să-și abandoneze mașinile și să coboare de pe autostradă. De obicei o folosesc muncitorii de la reparații. Imediat cum cobori, în apropiere e o stație de Tōkyū, iar de acolo puteți să ajungeți numaidecât în Shibuya.

— Nu știam că există scări de urgență pe Metropolitană, zise Aomame.

— Nu e un lucru cunoscut.

— Dar pot s-o folosesc și fără să fie vreo urgență?

Șoferul șovăi câteva clipe.

— Știu și eu? Nu cunosc nici eu în amănunt regulile Societății de Autostrăzi. Dar dacă tot nu deranjați pe nimeni, cred că s-ar trece cu vederea. Nu cred că stă nimeni cu ochii pe asemenea mărunțișuri. Societatea de Autostrăzi e vestită că are angajați mulți peste tot, dar că foarte puțini muncesc de fapt.

— Ce fel de scară e?

— Seamănă cu o scară de incendiu, cum sunt cele fixate pe partea din spate la clădirile vechi. Nu e periculoasă. Ca înălțime, să tot fie trei etaje, dar se poate coborî pe ea normal. Are un grilaj la intrare, dar nu e înalt și, la o adică, se poate sări peste el fără probleme.

— Dumneavoastră ați folosit-o vreodată?

Niciun răspuns. Șoferul doar schiță un zâmbet în oglinda

retrovizoare. Un zâmbet care putea să însemne multe lucruri.

— În fond, faceți cum doriți dumneavoastră, zise el bătând ușor cu degetele în volan în ritmul muzicii. Pe mine unul în niciun caz nu mă deranjează să stați relaxată în mașină și să ascultați muzică. Numai că în cazul ăsta trebuie să ne pregătim pentru ce ne așteaptă, pentru că nu putem să ne ducem nicăieri, orice am face. Dar dacă aveți o treabă presantă, se pot lua și măsuri de urgență.

Aomame se încruntă ușor, își privi ceasul de la mână, apoi își înălță capul și se uită la mașinile din jur. În dreapta era un Mitsubishi Pajero negru, acoperit cu o peliculă albă de praf. Bărbatul de lângă șofer deschisese geamul și fuma plictisit. Avea părul lung, era bronzat și purta o jachetă bordo. În portbagaj erau stivuite mai multe planșe de surf uzate și murdare. Un pic mai în față era oprit un Saab 900 gri. Avea geamuri fumurii, închise bine și nu se vedea nimic înăuntru. Era atât de frumos ceruită, încât te-ai fi oglindit în caroserie dacă te apropiai de ea.

În fața taxiului în care se afla Aomame era un Suzuki Alto roșu cu număr de Nerima, care avea bara îndoită. La volan era o mamă tânără. Plictisiți, copiii se urcaseră pe bancheta din spate și se fâțâiau de colo-colo. Mama le făcea observație, cu o expresie iritată pe față. Se vedea prin geam cum i se mișcau buzele. Exact aceeași priveliște ca și cu zece minute în urmă. În acest răstimp mașina nu înaintase nici zece metri.

Aomame se gândi o vreme. Puse în ordine mai mulți factori, în funcție de prioritate. Nu dură mult până ajunse la o concluzie. Parcă sincronizându-se cu ea, piesa de Janáček intră și ea în partea de final.

Aomame scoase din geantă o pereche de ochelari de soare micuți Ray Ban, pe care și-i puse la ochi. Apoi luă din portofel trei bancnote de o mie de yeni și i le dădu șoferului.

— Cobor aici. Nu îmi permit să întârzii, zise ea.

Șoferul încuviință și luă banii.

— Doriți chitanță?

— Nu, mulțumesc. Nici rest.

— Vă mulțumesc, zise șoferul. Aveți grijă că bate vântul tare. Să nu alunecați.

— O să am grijă, răspunse Aomame.

— Și încă ceva, zise șoferul în oglinda retrovizoare. Nu uitați că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, își repetă Aomame în gând ți se încruntă ușor.

— Ce vreți să spuneți?

Alegându-și cuvintele, șoferul zise:

— Adică sunteți pe cale să faceți ceva *neobișnuit.* Nu? Un om obișnuit nu s-ar apuca să coboare pe scara de urgență de pe Metropolitană în miezul zilei. Mai ales o femeie.

— Așa e, zise Aomame.

— Dacă faceți asta, de acum încolo viața de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel. Am și eu această experiență. Dar nu lăsați aparențele să vă înșele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame se gândi la spusele șoferului. În timp ce se gândea, muzica de Janáček se sfârși, iar publicul izbucni în ropote de aplauze. Fusese o înregistrare de la un concert. Aplauzele erau lungi și aprinse. Din când în când se auzea și câte un strigăt de „bravo!”. În fața ochilor îi apăru imaginea dirijorului care se înclina zâmbind în fața spectatorilor ridicați în picioare. Își înălța capul, ridica mâna, strângea mâna concertmaistrului, se ducea în spate și îi lăuda pe membrii orchestrei ridicând ambele mâini, venea în față și făcea încă o plecăciune adâncă. Ascultând mult timp aceste ropote înregistrate, lui Aomame începeau să nu-i mai sune a aplauze. Se auzeau ca o nesfârșită furtună de nisip de pe Marte.

— Realitatea e mereu una singură, repetă încet șoferul, subliniind parcă un rând important dintr-o carte.

— Clar, răspunse Aomame.

Perfect adevărat. Un corp nu se poate afla decât într-un

singur loc și într-un singur timp. A dovedit-o Einstein. Realitatea e infinit de rece și solitară.

Aomame arătă cu degetul către echipamentul audio.

— Se aude minunat.

Șoferul încuviință.

— Cum ați spus că îl cheamă pe compozitor?

— Janáček.

— Janáček, repetă el ca și cum ar fi memorat o parolă importantă, apoi trase de o manetă și deschise portiera automată din spate. Aveți grijă. Sper să ajungeți la timp.

Aomame coborî din mașină ținând în brațe geanta ei mare de piele. La radio încă se mai auzeau ropotele de aplauze. Se îndreptă către spațiul de urgență aflat la zece metri în față, pășind cu grijă pe marginea drumului. Când trecea câte un camion pe celălalt sens de mers, simțea cum se zguduie asfaltul sau mai bine zis se unduiește sub tocurile ei înalte. Parcă ar fi mers pe puntea unui portavion legănat de valuri.

Fetița din Suzukiul Alto roșu își scosese capul pe geamul de lângă șofer și se zgâia la Aomame cu gura căscată. Se întoarse către mama ei și o întrebă: „Auzi, auzi, ce face femeia aia? Unde se duce?” Apoi ceru cu insistență: „Vreau și eu să mă plimb pe afară! Mama, mama, vreau să mă dau jos! Mama!” Mama clătină din cap fără să spună nimic și-i aruncă lui Aomame o privire acuzatoare. Însă aceea era singura voce care se făcuse auzită în jur, singura reacție pe care o observă. Ceilalți șoferi fumau și o urmăreau ușor încruntați cum se strecura cu pași siguri printre mașini și parapet, cu ochii mijiți, de parcă se uitau la ceva orbitor. Pentru o clipă, nici nu mai erau în stare să judece. Chiar dacă mașinile stăteau pe loc, un om care să meargă pe jos pe autostradă nu era ceva la ordinea zilei. Le lua ceva timp ca să perceapă și să accepte o asemenea priveliște ca fiind reală. Cu atât mai mult cu cât persoana cu pricina era o tânără în fustă scurtă și pantofi cu toc.

Aomame mergea cu pași siguri, bărbia sus, privirea

înainte, spatele drept, simțind pe piele privirile oamenilor. Pantofii maro Charles Jourdan, cu toc, răsunau sec pe asfalt, iar vântul îi flutura fusta. Deși era deja aprilie, vântul bătea încă rece și aspru. Aomame purta un pardesiu bej peste costumul subțire din lână verde, marca Junko Shimada, și o geantă de umăr din piele neagră. Avea părul tuns până la umăr și bine îngrijit. Nu purta niciun fel de accesorii. Avea un metru și șaizeci și opt de centimetri înălțime, niciun pic de grăsime și toți mușchii bine lucrați, însă acest lucru nu se vedea prin pardesiu.

Dacă te uitai cu atenție la ea din față, observai că avea urechile foarte diferite ca formă și mărime. Cea stângă era mult mai mare decât dreapta și era deformată. Însă nimeni nu-și dădea seama de acest lucru, pentru că stăteau mai mereu ascunse în spatele părului. Își ținea buzele strânse în linie dreaptă, lucru care indica o fire care nu se adapta ușor la nimic. Nasul îngust și mic, pomeții proeminenți, fruntea lată și sprâncenele lungi și drepte, toate indicau același lucru. Cu toate acestea, avea un chip oval, cu trăsături destul de regulate. La modul general, putea fi considerată o femeie frumoasă, doar că gama ei de expresii faciale era extrem de limitată. Pe buzele mereu strânse apărea câte un zâmbet doar la nevoie. Avea o privire fermă și rece, ca a unui salvamar care știe exact ce face. Din această pricină, chipul ei nu dădea niciodată senzația de prospețime și luminozitate. De cele mai multe ori, ceea ce atrage atenția sau stârnește interesul oamenilor nu sunt calitățile sau defectele unui chip împietrit, ci naturalețea și eleganța cu care îți schimbi mimica.

Majoritatea oamenilor nu reușeau să-i rețină trăsăturile feței. Imediat ce își luau privirea de la ea, nu mai erau în stare să o descrie. În ciuda faptului că avea un chip cu personalitate, trăsăturile sale detaliate nu îți rămâneau în minte. Din acest punct de vedere, Aomame era ca o insectă care se camuflează cu iscusință. Să își modifice culoarea și forma ca să dispară în fundal, să nu sară în ochi, să nu fie

ușor reținută era exact ce își dorea ea. Acesta era mecanismul ei de apărare încă din copilărie.

Cu toate acestea, când ceva o făcea să se încrunte, trăsăturile sale calme sufereau o schimbare drastică. Mușchii faciali i se contractau puternic, accentuând la maximum diferența dintre partea stângă și cea dreaptă a feței, cute adânci îi brăzdau pielea, ochii i se retrăgeau rapid în orbite, nasul și gura i se schimonoseau violent, bărbia i se strâmba, iar buzele îi dezveleau dinții mari și albi. Într-o clipită se preschimba în cu totul altă persoană, de parcă firul care îi ținea o mască fixată pe chip era retezat, iar masca îi cădea. Cei care asistau la un asemenea moment se îngrozeau la vederea acelei schimbări atât de terifiante. Era un salt surprinzător de la o anonimitate deplină la un abis năucitor. De aceea, Aomame avea întotdeauna grijă să nu se încrunte de față cu persoane pe care nu le cunoștea. O făcea doar atunci când era singură sau când voia să sperie vreun bărbat care nu-i plăcea.

Odată ajunsă la spațiul pentru staționare de urgență, Aomame se opri și privi în jur, căutând scara. O găsi numaidecât. După cum spusese șoferul, în dreptul ei era un grilaj înalt cam până la șold, încuiat. Îi era un pic incomod să sară peste el îmbrăcată într-o fustă scurtă și strâmtă, dar atâta vreme cât nu-i păsa de privirile oamenilor, prea dificil nu putea să fie. Fără să stea pe gânduri, Aomame își scoase pantofii din picioare și îi vârî în geantă. Probabil că ciorapii aveau să i se strice umblând desculță, dar putea să-și cumpere altă pereche de la orice magazin.

Oamenii o priveau tăcuți cum se descălța și își scotea pardesiul. De pe geamul deschis de la Toyota Celica neagră oprită chiar în față, vocea ascuțită a lui Michael Jackson oferea scenei muzică de fundal. *Billie Jean.* De parcă aș face un număr de striptease, își zise ea. Și ce dacă? Să se uite cât vor. Că tot sunt blocați în trafic și sigur s-au plictisit. Dar să știți că mai mult de atât nu mă dezbrac! Azi dau jos doar pantofii și haina. Ghinion!

Aomame își puse geanta poștărește, ca să nu-i cadă. Toyota Crown Royal Saloon cea neagră și nou-nouță în care mersese până mai adineauri se zărea în depărtare. În bătaia soarelui de amiază, parbrizul strălucea puternic, aidoma unei oglinzi. Chipul șoferului nu se distingea, dar sigur era îndreptat în direcția ei.

Nu lăsa aparențele să te înșele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame inspiră adânc și expiră. Apoi, cu urechea ciulită la *Billie Jean,* sări peste grilaj. Fusta i se ridică până peste coapse. Puțin îmi pasă, se gândi ea. Dacă vor să se uite, n-au decât. Dacă se uită sub fusta mea nu înseamnă că mă văd pe mine ca om. În plus, picioarele ei lungi și subțiri erau acea parte a corpului cu care Aomame se mândrea cel mai mult.

Odată ajunsă de partea cealaltă a grilajului, Aomame își netezi fusta, își scutură praful de pe mâini, își puse pardesiul la loc pe ea și geanta pe umăr. Își potrivi bine ochelarii de soare pe nas. În fața ei era scara de urgență. O scară de fier, vopsită cenușiu. O scară făcută să fie practică, funcțională, nu ca să umble pe ea o femeie în fustă scurtă și desculță. Și nici Junko Shimada nu concepuse acel costum cu scopul de a fi purtat pe scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Tirurile care treceau în viteză din sens opus o zgâlțâiau, iar vântul șuiera prin scheletul ei metalic. Dar se afla în fața ei. Mai departe nu îi rămânea decât să o coboare.

Aomame se uită înapoi o ultimă dată și parcurse cu privirea de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga, mașinile înșirate pe drum bară la bară, ca cineva care terminase de ținut o prelegere și rămăsese în picioare pe podium, așteptând întrebările din partea publicului. Șirul de mașini nu avansase deloc între timp. Toți erau blocați acolo și, neavând altceva de făcut, îi urmăreau cu atenție fiecare mișcare, întrebându-se nedumeriți ce avea de gând să facă. Priviri în care se amestecau interesul și indiferența,

invidia și disprețul se revărsau asupra lui Aomame, care se afla acum dincolo de grilaj. Neputând să se încline într-o singură parte, sentimentele lor oscilau ca o balanță nesigură. O tăcere adâncă se așternuse împrejur. Nimeni nu ridicase mâna să pună întrebări (iar Aomame oricum n-ar fi avut de gând să răspundă). Toți așteptau tăcuți o ocazie care n-avea să se arate niciodată. Aomame își împinse ușor bărbia în față, își mușcă buza de jos și îi cântări cu privirea din spatele lentilelor verde închis.

Nici nu vă puteți imagina voi cine sunt eu, încotro mă îndrept și ce am de gând să fac, murmură ea fără să-și miște buzele. Ați rămas înțepeniți aici și nu mai puteți să vă duceți nicăieri. Nu puteți să mergeți nici înainte, nici înapoi. Dar eu pot. Eu am o treabă pe care trebuie neapărat s-o fac. Am un ordin de îndeplinit. Așa că am s-o iau înainte.

Lui Aomame îi veni să se încrunte zdravăn la toată lumea, dar se abținu. N-avea timp de asemenea prostii. Odată ce apuca să se încrunte, cu greu mai reușea să revină la expresia normală.

Le întoarse spatele spectatorilor tăcuți și începu să coboare cu atenție scara de urgență, simțind în tălpi răceala grosolană a fierului. Vântul rece de aprilie timpuriu îi flutura părul, dezvelindu-i din când în când urechea stângă, diformă.

Capitolul 2
O idee mai puțin obișnuită

Prima amintire a lui Tengo era de la vârsta de un an și jumătate. Mama sa își scoate bluza și, lăsând să-i cadă bretelele albe ale neglijeului, își dezvelește sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile, un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. În pătuț e un bebeluș, probabil chiar Tengo. Se vede din afară. Sau poate că e fratele lui geamăn? Nu, n-are cum. Copilul din pătuț este el, Tengo, la vârsta de un an și jumătate. Știe lucrul acesta. Bebelușul își închide ochii și adoarme, respirând încet. Aceasta e prima sa amintire. O scenă de vreo zece secunde, arsă cu claritate pe zidul conștiinței. Nu are nici început și nici continuare. Ca turlele unui oraș acoperit de viituri, care își înalță singuratice vârfurile din apa mâloasă.

De câte ori avea ocazia, Tengo îi întreba pe cei din jur de la ce vârstă avea cea mai fragedă amintire. Majoritatea răspundeau că la patru sau cinci ani. Unii, chiar mai devreme, dar nimeni nu avea amintiri mai vechi de vârsta de trei ani. S-ar părea că aceasta e vârsta la care un copil reușește să conștientizeze și să observe cu oarecare rațiune ce se petrece în jurul său. Mai înainte de aceasta, toate imaginile îi ajung pe retină ca un haos ininteligibil. Lumea e până atunci un terci moale, fără structură, pe care nu are de unde să-l apuce, iar întâmplările din jur nu se concretizează în amintiri, ci dispar de îndată, ca azvârlite pe fereastră.

Desigur, un copilaș de un an și jumătate nu poate să înțeleagă ce înseamnă că un bărbat îi sărută sânii mamei sale. E un lucru limpede. De aceea, dacă aceasta era o amintire reală a lui Tengo, înseamnă că i se întipărise pe

retină așa cum era, fără ca el să judece nimic. Așa cum un aparat de fotografiat încredințează o imagine memoriei peliculei, mecanic, sub forma unui amestec de lumini și umbre. Apoi, pe măsură ce conștiința i se maturizase, analizase puțin câte puțin această imagine imutabilă, păstrată deoparte. Îi dăduse un sens. Se întâmplase însă lucrul acela cu adevărat? Poate un sugar să memoreze o asemenea imagine?

Cine știe, poate că era o amintire falsă. Poate că la un moment dat conștiința lui fabricase această imagine cu un anume scop. Tengo se gândise mult la posibilitatea aceasta, a amintirilor fabricate și ajunsese la concluzia că, probabil, nu era vorba despre așa ceva. Era mult prea clară și convingătoare ca să fie o amintire construită. Lumina, mirosul, pulsul erau covârșitor de reale, încât nu puteai să crezi că ar fi niște falsuri. Apoi, dacă presupunea că lucrurile se întâmplaseră cu adevărat așa, se explicau multe. Și logic, dar și afectiv.

Imaginea aceasta clară, de vreo zece secunde, îi apărea în fața ochilor fără vreun avertisment. Năvălea neanunțată, fără să bată la ușă și îl lua complet pe nepregătite. Îl copleșea brusc în cele mai neașteptate momente: când era în tren, când înșira cifre pe tablă, când lua masa sau când stătea de vorbă cu cineva (cum se întâmplase acum). Se năpustea distrugător, mut ca un tsunami. Când realiza ce se întâmplă, amintirea aceasta îi bloca deja întregul câmp vizual, iar mâinile și picioarele îi amorțeau. Curgerea timpului se oprea. Aerul din jur se subția, iar el respira cu greutate. Oamenii și lucrurile din jurul său încetau să mai aibă vreo legătură cu el. Zidul acela lichid îl înghițea cu totul. Deși simțea că lumea se întunecă și se îndepărtează, cunoștința nu îl părăsea. Se schimba însă un macaz undeva și o parte din cunoștința sa devenea, dimpotrivă, mai atentă. Nu simțea spaimă, dar nu-și putea deschide ochii. Pleoapele îi rămâneau strâns închise. Sunetele din jur se îndepărtau și ele. Apoi imaginea familiară era proiectată în

repetate rânduri pe ecranul conștiinței. Începea să asude. Simțea cum i se udă cămașa la subraț. Tot corpul începea să-i tremure, iar pulsul i se accelera și creștea în intensitate.

Dacă se întâmpla să fie așezat alături de cineva, Tengo se prefăcea că e ametit. Adevărul este că starea lui semăna cumva cu amețeala. Trebuia să aștepte o vreme, iar lucrurile reveneau la normal. Își scotea o batistă din buzunar și și-o ținea la gură. Făcea cu mâna un semn către celălalt să nu se îngrijoreze, că nu e nimic. Câteodată se termina în treizeci de secunde, câteodată însă ținea mai bine de un minut. În acest răstimp, imaginea i se repeta automat în fața ochilor ca o înregistrare video pusă în buclă. Mama sa își coboară bretelele neglijeului și un bărbat necunoscut îi sărută sfârcurile întărite. Ea închide ochii și suspină adânc. Simte vag mirosul nostalgic al laptelui matern. La bebeluși, simțul olfactiv este cel mai ascuțit organ. Îi învață multe lucruri. Uneori, îi învață tot ce trebuie. Nu se aude niciun sunet. Aerul s-a preschimbat într-un lichid vâscos. Nu își aude decât bătaia înceată a inimii sale mici.

Uită-te la asta, uită-te *numai* la asta, îi spun ei. Ești aici și nu ai unde să te duci în altă parte! Mesajul acesta se repetă de nenumărate ori.

*

De data aceasta, „episodul” dură mult. Tengo își închise ochii și, ca de obicei, își puse batista la gură și o strânse puternic între dinți. Nu știa cât durase totul și nu putea decât să bănuiască, judecând după cât de epuizat se simțea după ce, în sfârșit, se calmase. Era complet vlăguit. Nu mai fusese nicicând atât de obosit. Îi trebui un timp considerabil să poată măcar să-și deschidă ochii. Mintea sa încerca să-și revină pe cât de repede putea, dar mușchii și organele se împotriveau, ca și când s-ar fi trezit din hibernare mai devreme decât trebuia, în anotimpul greșit.

— Hei, Tengo, auzi el o voce îndepărtată. O voce șoptită, care părea să vină din fundul unei grote. Tengo realiză că-l striga cineva pe nume. Ce s-a întâmplat? Iar chestia aia? Ești bine? îi spunea vocea. Acum se auzea puțin mai aproape.

În cele din urmă, Tengo reuși să-și deschidă ochii și să-și focalizeze privirea. Își privi mâna dreaptă, care strângea marginea mesei. Se asigură că există în continuare, că nu se desprinsese de lume, că e el însuși. Amorțeala îi mai stăruia încă în trup, dar ce vedea era cu siguranță propria sa mână dreaptă. Mirosea a transpirație. Era un iz neobișnuit de aspru, ca acela din cușca unui animal de la grădina zoologică. Dar nu era loc de îndoială, era mirosul său.

I se uscase gâtul. Tengo luă paharul cu apă de pe masă și îl goli pe jumătate, atent să nu îl verse. Se odihni o clipă, își reglă respirația și apoi bău și cealaltă jumătate. Mintea îi revenea încetul cu încetul acolo unde trebuia să fie, iar simțurile se întorceau și ele la normal. Puse paharul la loc pe masă și se șterse la gură cu batista.

— Mă scuzați. Mi-am revenit acum, spuse el.

Apoi se asigură că cel din fața sa era Komatsu. Se întâlniseră într-o cafenea din apropierea stației Shinjuku. Auzea acum normal vocile din jur. Cei doi de la masa alăturată se uitau nedumeriți către el, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Chelnerița se apropiase, cu o expresie neliniștită pe chip. Probabil îi fusese teamă ca Tengo să nu vomite pe scaun. Tengo își ridică privirea și zâmbi către ea, apoi înclină din cap în semn că nu e nicio problemă și că nu e cazul să își facă griji.

— Crizele astea nu sunt semn de boală, nu?

— Nu-i mare lucru. E doar un fel de amețeală. Numai că e cam puternică, zise Tengo. Vocea nu-i suna încă a propria sa voce. Dar era destul de aproape.

— E periculos să pățești chestia asta în timp ce ești la volan, spuse Komatsu privindu-l în ochi.

— Nu conduc.

— Asta e foarte bine. Știam un tip care era alergic la polen. L-a apucat strănutatul în timp ce conducea și a intrat cu mașina într-un stâlp. Dar tu nu strănuți deloc în timpul crizelor. Prima dată când te-am văzut așa, m-am speriat. Dup-aia m-am mai obișnuit, totuși.

— Îmi cer scuze.

Tengo luă ceașca de cafea de pe masă și bău o gură. Nu avea niciun gust. Era doar un lichid călduț care i se prelingea în jos pe gât.

— Să mai cer niște apă? întrebă Komatsu.

Tengo clătină din cap.

— Nu e nevoie. Deja m-am liniștit.

Komatsu scoase din buzunarul hainei un pachet de Marlboro, și își aprinse o țigară cu un chibrit luat de la bar. Apoi aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Așadar, despre ce vorbeam? întrebă Tengo. Trebuia să-și revină la normal cât mai repede.

— Ăăă, ce ziceam? spuse Komatsu și se gândi puțin, cu privirea pierdută în gol. Sau poate doar se prefăcea că se gândește, Tengo nu avea cum să-și dea seama. Nu puține din lucrurile pe care le făcea și pe care le spunea Komatsu erau teatru. A, da. Vorbeam de fata aia, Fukaeri. Și despre *Crisalida de aer.*

Tengo încuviință. Discutau despre Fukaeri și *Crisalida de aer.* Tocmai voia să îl pună la curent pe Komatsu când îl apucase criza și discuția le fusese întreruptă. Tengo scoase din servietă un teanc de hârtii – copia manuscrisului –, și îl puse pe masă. Își așeză mâna pe ele, simțind în palmă atingerea hârtiei.

— V-am spus pe scurt și la telefon, meritul cel mai mare al cărții este că nu imită pe nimeni. Pentru o lucrare de debut este mare lucru că nu încearcă *să copieze ceva,* spuse Tengo alegându-și cuvintele cu grijă. Cu certitudine, frazele sunt necizelate și cuvintele, prost alese. De la titlu, încurcă crisalida cu coconul. Și poți, dacă vrei, să găsești

multe alte probleme. Dar măcar povestea are ceva care te atrage. Deși subiectul este în întregime fantastic, amănuntele sunt descrise cu un realism deosebit. Asta îi dă un echilibru foarte bun. Nu știu dacă i se potrivesc cuvinte cum ar fi originalitate sau consistență. Dacă mi s-ar spune că nu a ajuns încă la acel nivel, aș fi de acord. Dar împotmolită, așa cum e, când o termini, trezește în tine o trăire tăcută. Chiar dacă e ca o atingere incomodă, pe care nu o poți înțelege.

Komatsu rămase tăcut, privindu-l pe Tengo. Aștepta mai multe detalii. Tengo continuă:

— Nu aș vrea ca romanul ăsta să nu fie selecționat doar din cauza formulărilor nepricepute. Fac munca asta de câțiva ani și am citit grămezi întregi de manuscrise trimise la redacție. Mă rog, le-am citit e un fel de-a zice, pentru că mai și sar unele bucăți. Am văzut și unele scrise bine, dar și unele care nu erau bune de nimic – desigur, cele din urmă constituie majoritatea covârșitoare. În orice caz, mi-au trecut prin fața ochilor multe, dar singurul care a stârnit ceva în mine este *Crisalida de aer.* Și a fost primul care m-a făcut să vreau să-l recitesc imediat cum l-am terminat.

— Hmm, făcu Komatsu, apoi suflă plictisit fumul de țigară și își țuguie buzele.

Tengo însă nu îl cunoștea de ieri, de azi pe Komatsu și nu se mai lăsa atât de ușor păcălit de expresiile lui înșelătoare. Arbora când și când expresii care fie nu aveau nicio legătură, fie erau exact opusul a ce simțea cu adevărat. Astfel că Tengo aștepta cu răbdare să audă ce avea acesta de adăugat.

— Am citit-o și eu, spuse Komatsu după o vreme. După ce m-ai sunat, am început imediat s-o citesc. Da, e îngrozitor de prost scrisă. Are și greșeli de gramatică și chiar propoziții în care nu înțelegi deloc ce vrea să zică. Ar trebui să facă niște exerciții de exprimare înainte să se apuce să scrie romane.

— Dar ați citit-o până la capăt. Așa e?

Komatsu zâmbi. Un zâmbet pe care parcă îl scosese din fundul unui sertar arareori deschis.

— Așa-i. Cum spui tu, am citit-o până la sfârșit. M-am mirat și eu de asta. Eu nu citesc niciodată până la capăt romanele depuse pentru premiul literar. Mai mult, au fost pasaje asupra cărora am revenit. Mai des se întâmplă să se alinieze planetele decât să fac eu chestia asta, trebuie să recunosc.

— Asta fiindcă are *ceva* aparte. Sau greșesc?

Komatsu își lăsă țigara în scrumieră și se scărpină la nas cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Dar nu-i răspunse lui Tengo.

— Fata asta nu are decât șaptesprezece ani. E la liceu, spuse Tengo. Nu e încă versată în a citi și a scrie romane. Probabil că ar fi cam greu să câștige premiul de data asta. Dar cartea ei merită măcar să ajungă până la selecția finală. Aveți puterea de a lua această decizie. Așa, sigur o să aibă o șansă data viitoare.

— Hmm, făcu din nou Komatsu și căscă plictisit, apoi bău o gură de apă. Auzi, Tengo, gândește-te bine. Dacă ducem cartea asta, necizelată cum e, până în finală, cei din comisie or să se supere. Poate chiar or să se enerveze. În primul rând că n-or s-o citească până la capăt. Toți patru sunt scriitori activi. Toți sunt ocupați cu propria lor muncă. Se uită pe primele câteva pagini și dup-aia o dau deoparte, zicând că e o compunere de școală primară. Cu oricât entuziasm le-aș zice eu că avem un diamant care trebuie doar șlefuit, cine crezi tu că m-ar asculta? Să zicem că am puterea să iau o asemenea decizie, dar vreau să o păstrez pentru lucruri care au o perspectivă mai bună de-atât.

— Vreți să spuneți că va fi dată deoparte imediat?

— N-am spus asta, răspunse Komatsu scărpinându-se la nas. Am o idee mai neobișnuită în privința romanului ăstuia.

— O idee mai neobișnuită, repetă Tengo, dar în glasul său se putea desluși o prevestire neplăcută.

— Tu ai sugerat să așteptăm următoarea ei carte, spuse

Komatsu. Sigur că și eu îmi pun speranțe în asta. Pentru un editor e o bucurie foarte mare să găsești un scriitor tânăr pe care să-l crești cu grijă. Îți saltă inima de bucurie când privești pe cerul senin și găsești, înaintea tuturor, o stea nouă. Numai că, sincer să fiu, nu știu dacă fata asta mai are încă o carte în ea. N-oi fi eu cel mai priceput editor, dar îmi câștig pâinea în felul ăsta de douăzeci de ani. Am văzut în timpul ăsta mulți scriitori apărând și dispărând. Am ajuns să-mi dau seama cine are un viitor și cine nu. Și, dacă mă-ntrebi pe mine, fata asta nu prea are un viitor. E păcat, dar n-o mai văd scriind niciuna, nici două, nici trei cărți. În primul rând, nu te aștepta ca stilul ei să se îmbunătățească prin muncă asiduă. Putem să așteptăm asta cât vrem, că tot degeaba. O să ne lase cu ochii în soare. Și zic chestia asta pentru că se vede că ea nu vrea câtuși de puțin să scrie bine sau să ajungă să scrie bine. Stilul e o chestie pentru care fie ai talent înnăscut, fie te lupți cu disperare să-l dobândești. Astea sunt singurele căi. Iar la fata asta, Fukaeri, nu e vorba nici de una, nici de alta. După cum se vede, nu e niciun geniu înnăscut și nici nu e dispusă să facă efortul. De ce, nu știu. Dar nu o interesează aspectul ăsta. Sigur, vrea să povestească, și chiar foarte tare. Asta recunosc. Dar o face într-o formă brută și uite, a reușit să îți stârnească și ție interesul și să mă facă și pe mine să citesc cartea până la capăt. Asta nu-i de colo. Și, cu toate astea, n-are viitor ca scriitoare. Nici cât negru sub unghie. Știu că o să fii dezamăgit, dar, dacă vrei opinia mea sinceră, asta este.

Tengo se gândi la cele spuse. Komatsu, ca editor, avea, în orice caz, fler. Iar în vorbele sale exista o logică.

— Dar n-ar fi rău să-i acordăm totuși o șansă, spuse Tengo.

— S-o azvârlim în apă și să vedem dacă se îneacă sau iese la suprafață? Asta vrei să spui?

— Cam așa ceva.

— Am distrus inutil multe vieți până acum. Nu mai vreau

să văd și pe alții înecându-se.

— Păi și în cazul meu cum e?

— Tu măcar faci un efort, spuse Komatsu alegându-și cuvintele. Din câte văd eu, nu te lași pe tânjală. Și ești foarte modest când vine vorba de scris. De ce? Pentru că-ți place să scrii. Iar eu apreciez lucrul ăsta. Cea mai de preț calitate a unui om care aspiră să devină scriitor e să îi placă să scrie.

— Dar asta nu ajunge.

— Desigur. Doar asta nu ajunge. E nevoie de „ceva aparte”. Cel puțin, să fie imprevizibil. În privința romanului ăstuia, faptul că nu poți bănui ce o să se întâmple e lucrul care îmi place cel mai mult. Nu mă interesează deloc poveștile previzibile. Dar asta e la mintea cocoșului.

Tengo tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Și în cartea lui Fukaeri găsiți ceva imprevizibil?

— Da, da. Există. Sigur că da. Fata asta poartă în ea ceva important. Nu știu ce. Știi și tu lucrul ăsta și îl știu și eu. E limpede pentru oricine, ca o coloană de fum care se înalță dreaptă într-o zi fără vânt. Dar povara pe care o poartă fata asta nu e o povară pe care s-o poată duce singură.

— Și dac-o aruncăm în apă, n-o să poată să înoate.

— Întocmai, spuse Komatsu.

— De aia n-o să ajungă la selecția finală?

— Tocmai aici e chestia!

Komatsu își țuguie buzele și își odihni mâinile pe masă. Apoi continuă:

— Ajunși în punctul ăsta, trebuie să am mare grijă cum îmi aleg cuvintele.

Tengo își luă ceașca de cafea și privi înăuntru la ce mai rămăsese în ea. Apoi puse din nou ceașca la loc. Komatsu nu spunea încă nimic.

— Acum veți da la iveală ideea mai neobișnuită despre care vorbeați, nu? întrebă Tengo.

Komatsu își strânse pleoapele și îl privi ca un profesor căruia un elev tocmai i-a dat răspunsul corect. Apoi

încuviință cu mișcări lente.

— Întocmai.

*

Komatsu era un om pe care nu-l puteai apuca de niciunde. Din expresia sa și din tonul vocii, nu-ți dădeai seama prea ușor ce gândește sau ce simte. Părea că îi place să își învăluie interlocutorul în ceață în felul acesta. Avea o minte ascuțită ca un brici și era genul de om care emite judecăți fără să fie influențat de așteptările celuilalt. Se baza numai pe propriile sale păreri. Deși nu se lăuda cu faptul acesta, citise enorm și avea cunoștințe detaliate în cele mai variate domenii. Nu numai cunoștințe, dar avea și un ochi foarte bun, o intuiție grozavă atât pentru oameni, cât și pentru literatură. Era plin de prejudecăți, e adevărat, dar pentru el și prejudecățile erau un element important al adevărului.

De felul său, era un bărbat tăcut. Nu-i plăcea să dea explicații, dar dacă era nevoie, își putea expune opinia logic și inteligent. Dacă voia însă, putea să devină complet nesuferit. Țintea direct în cel mai slab punct al interlocutorului și îl putea răpune numai din câteva cuvinte. Avea preferințe personale puternice și în ceea ce privește oamenii, dar și lucrările literare, și era mult mai probabil să nu-i placă cineva sau ceva decât să-i placă. Desigur, asta însemna că nici ceilalți nu prea îl aveau la suflet, dar pe Komatsu nu-l interesa să fie iubit. Din câte văzuse Tengo, prefera singurătatea și îi plăcea să țină oamenii la distanță – sau chiar să le fie nesuferit. Crezul său era că ascuțimea minții nu se naște din trai la căldură și în puf.

Komatsu avea patruzeci și cinci de ani, cu cincisprezece ani mai mult decât Tengo. Lucrase dintotdeauna ca editor al unei reviste literare. În domeniu era, desigur, cunoscut prin munca sa, dar despre viața sa personală se știau foarte puține. Era un aspect despre care nu discuta niciodată cu colegii de muncă. Tengo nu știa nici unde se născuse și

crescuse și nici unde locuia în prezent. Nu aducea vorba niciodată despre asemenea lucruri, indiferent de cât de mult ar fi discutat. Lumea se mira cum de mai primea manuscrise, cu o asemenea atitudine neprietenoasă și retrasă, aproape arătând dispreț față de lumea literară. Cu toate acestea, Komatsu își vedea mai departe nestingherit de muncă și edita manuscrisele unor scriitori celebri. Nu de puține ori se întâmplase ca revista să capete formă mulțumită lui. De aceea, deși nu era plăcut, era respectat.

Gurile rele spuneau că în anii ’60, pe când era student la Facultatea de Litere a Universității Tokio, Komatsu fusese unul dintre conducătorii revoltelor studențești. Că se afla chiar lângă Michiko Kamba{3} când fusese atacată și ucisă de poliție în timpul protestelor și că și el fusese rănit destul de grav în incident. Dacă era adevărat sau nu, nu știa nimeni. Trebuia să te mulțumești cu zvonuri. Era un individ deșirat și slăbănog, cu gura prea mare și nasul prea mic. Avea mâinile și picioarele lungi, iar degetele îi erau pătate de nicotină. Îl puteai asemui unui intelectual revoluționar decăzut, așa cum sunt descriși în literatura rusă din secolul XIX. Nu obișnuia să râdă, iar când o făcea, chipul i se schimonosea într-un rânjet și în asemenea momente nu arăta deloc vesel. Zâmbea prelung, ca o vrăjitoare bătrână care face o prevestire nefastă. Era curat și îngrijit, dar se îmbrăca mereu la fel, ca și când voia să arate lumii că nu-l interesează hainele câtuși de puțin. Purta o haină de tweed cu o cămașă oxford albă sau un tricou polo gri-deschis, fără cravată, și se încălța cu pantofi de velur. Aceasta era uniforma sa. Îți puteai imagina ușor o jumătate de duzină de sacouri din tweed cu trei nasturi, a căror stofă, culoare și model difereau prea puțin între ele, atârnate în dulapul său și periate cu grijă. Probabil că le punea etichete cu numere ca să le poată deosebi între ele.

Avea părul țepos și aspru, puțin încărunțit la frunte. Spre nedumerirea lui Tengo, arăta mereu de parcă ar fi trebuit să se tundă cam cu o săptămână în urmă, cu părul încâlcit și

peste urechi. Când și când, ochii i se aprindeau, ca niște stele care lucesc pe cerul limpede al iernii. Atunci când se întâmpla ceva, se cufunda în tăcere, rămânea mut precum o rocă de pe latura întunecată a lunii. Îi pierea orice expresie de pe chip și chiar căldura părea să îi părăsească trupul.

Tengo îl cunoscuse cu numai cinci ani în urmă. Trimisese un manuscris pentru concursul de debut literar pe care îl organiza revista lui Komatsu, iar acesta ajunsese până în etapa finală. Primise un telefon de la Komatsu, care îi spusese că voia să-l întâlnească și să discute. Se întâlniseră într-o cafenea din Shinjuku (cea în care se aflau acum). „Nu vei putea câștiga premiul de data aceasta”, îi spusese el. (Într-adevăr, nu câștigase.) „Dar mie, personal, mi-a plăcut lucrarea ta. Nu îți spun asta ca să îmi fii recunoscător. Foarte rar mi se întâmplă să spun așa ceva cuiva”, continuase el. (Pe atunci Tengo nu știa, dar acesta era adevărul.) „De aceea, aș vrea să îmi dai mie să-ți citesc următoarea carte, înaintea oricui.” Tengo fusese de acord.

Apoi Komatsu dorise să afle mai multe despre el. Unde crescuse, ce serviciu avea. Tengo îi povestise ce era de povestit, pe cât putuse de deschis. Se născuse și crescuse în orașul Ichikawa, din prefectura Chiba. La puțin timp după ce venise pe lume, mama sa se îmbolnăvise și murise. Cel puțin așa îi spusese tatăl său. Nu avea frați. Tatăl său nu se recăsătorise și îl crescuse singur. Fusese încasator de taxe radio-TV, dar acum suferea de Alzheimer și era internat într-un sanatoriu din sudul peninsulei Boso. Tengo absolvise Universitatea Tsukuba, la o facultate cu numele neobișnuit de „Grupul 1, Științe Naturale, Specializarea matematică”, iar acum scria romane și lucra ca profesor de matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi. După absolvire, avusese posibilitatea de a preda la un liceu de prefectură, dar preferase școala pregătitoare din pricina orelor de lucru mai relaxate. Locuia singur într-un apartament mic din Koenji. Nu știa nici el dacă își dorea cu adevărat să devină romancier profesionist. Habar nu avea dacă are talent de

scriitor sau nu. Ce știa însă cu certitudine era faptul că nu putea să nu scrie. Scrisul era pentru el ca respiratul. Komatsu îl ascultase, fără să emită niciun fel de părere.

Dintr-un motiv sau altul, Komatsu îl îndrăgise pe Tengo. Acesta era masiv (din gimnaziu și până în facultate făcuse judo și fusese unul dintre luptătorii buni) și se trezea devreme, ca un fermier. Avea părul tuns scurt și părea mereu bronzat la față. Urechile îi arătau ca două conopide mototolite, zdrelite după atâția ani de judo. Nu avea aspectul nici al unui tânăr literat și nici al unui profesor de matematică. Tocmai asta părea să-i fi plăcut lui Komatsu. Când Tengo termina de scris câte un roman, i-l ducea lui Komatsu, care îl citea și îi împărtășea impresiile sale. Tengo îi urma sfaturile și refăcea manuscrisul. Apoi îi ducea înapoi noua versiune, iar acesta îi dădea noi indicații. Era ca un antrenor care ridică puțin câte puțin ștacheta. „Ție o să-ți ia ceva timp, cred”, îi spunea el lui Tengo. „Dar nu e nicio grabă. Te pui pe treabă și scrii zilnic, fără pauză. Dacă poți, ar fi bine să păstrezi ce-ai scris, să nu arunci la gunoi. Poate să-ți fie de folos cândva.” „Așa am să fac”, răspunsese Tengo.

Komatsu îi mai dădea din când în când câte ceva de scris pentru una dintre revistele pentru femei publicată de firma la care lucra. De la editarea scrisorilor către redacție sau prezentări de carte și film, până la horoscop, făcea orice i se cerea. Ajunsese celebru pentru predicțiile din horoscop, pe care de altfel le compunea după cum îl tăia capul. Când scria că va fi cutremur, în dimineața zilei respective chiar avea loc un cutremur. Munca aceasta îi rotunjea venitul și îi oferea și o șansă de a-și exersa scrisul. Se bucura să-și vadă în rafturile librăriilor frazele tipărite, indiferent de natura lor.

În cele din urmă, i s-a oferit să citească pentru preselecție manuscrisele prezentate la concursul de debut literar organizat de revistă. Era destul de neobișnuit să facă lucrul acesta, având în vedere că el însuși candida la

concurs, dar pe Tengo nu-l deranja ciudățenia situației și citea manuscrisele cu imparțialitate. Citise astfel grămezi de cărți neroade, fapt care îl ajutase să înțeleagă ce face ca un roman să fie prost și plictisitor. Citea de fiecare dată cam o sută de manuscrise, din care alegea vreo zece care să aibă cât de cât vreo noimă. Pe acestea i le dădea lui Komatsu, împreună cu comentariile sale. Pentru selecția finală erau păstrate doar cinci manuscrise, din care cei patru membri ai juriului alegeau câștigătorul.

Mai erau și alții care citeau manuscrisele în afara lui Tengo și mai erau și alți editori în afară de Komatsu. Doreau să fie imparțiali, dar nu era nevoie să meargă atât de departe și asta fiindcă, indiferent de câte lucrări primeau, cel mult două, trei promiteau, astfel că nimeni nu le-ar fi trecut cu vederea. Lucrările lui Tengo au ajuns până în finală de trei ori. Desigur, Tengo nu și-a selectat propria lucrare, dar au făcut-o alți doi cititori și Komatsu, care centraliza toate manuscrisele. Nu a primit premiul, dar asta nu l-a dezamăgit. Mai întâi, pentru că i se întipăriseră în minte cuvintele lui Komatsu: „Lasă să treacă timpul!”. Oricum, nu își dorea să ajungă imediat romancier.

Dacă își organiza bine orele de la școală, putea să stea patru zile pe săptămână acasă și să facă ce voia. Preda de șapte ani la școala pregătitoare și avea o reputație destul de bună printre elevi. Vorbea la obiect, fără ocolișuri și reușea să răspundă pe loc la orice întrebare. Spre propria sa surpriză, Tengo era un orator bun. Avea o voce clară, explica bine și, cu câte o glumă, reușea să țină elevii în priză. Până a deveni profesor, era convins că nu se pricepe să se exprime cum se cuvine. De fapt, și acum, când stătea de vorbă cu cineva, se întâmpla să se crispeze și să nu își găsească cuvintele potrivite. Când era într-un grup de oameni, rămânea complet mut și se mulțumea doar să asculte conversația. La catedră însă, în fața unui număr mult mai mare de oameni, i se limpezea mintea și putea să vorbească oricât. Ciudați mai sunt și oamenii, își spunea

Tengo pentru a nu știu câta oară.

Leafa era mulțumitoare. Nu era un venit prea mare, dar era plătit în funcție de merite. La intervale fixe, elevii își evaluau profesorii și cu cât evaluarea primită era mai bună, cu atât creștea și venitul. Asta deoarece conducerii îi era teamă ca profesorii merituoși să nu plece pe la alte școli (adevărul este că încercaseră de câteva ori să-l recruteze și pe el în alte părți). La o școală obișnuită lucrurile nu mergeau așa. Salariul se stabilea în funcție de vechime, viața personală îți era constrânsă de superiori și meritele sau popularitatea își pierdeau orice sens. Lui Tengo îi plăcea munca la școala pregătitoare. Majoritatea elevilor veneau acolo cu țelul clar de a intra la facultate și ascultau cu atenție la cursuri. Nu trebuia să facă nimic în afara orelor de predat, iar acest lucru îl mulțumea. Nu trebuia să își bată capul cu elevii delincvenți sau care încălcau regulile școlii. Treaba lui era să stea în fața clasei și să explice cum se rezolvă problemele de matematică. Iar Tengo avea un talent înnăscut când venea vorba de concepte abstracte care implicau numere.

Când era acasă, se trezea devreme și de obicei scria până seara. Stiloul Montblanc, cerneală albastră și hârtie obișnuită de manuscris, de patru sute de caractere. Era tot ce-i trebuia pentru a se simți mulțumit. O dată pe săptămână îl vizita prietena sa, o femeie măritată cu care își petrecea după-amiaza. Relația cu o femeie măritată, mai mare cu zece ani decât el, nu avea niciun viitor și asta o făcea comodă. Sexul în sine era mulțumitor. Seara făcea plimbări lungi și, după ce se lăsa întunericul, citea în timp ce asculta muzică. La televizor nu se uita. Când venea încasatorul de taxe TV, îi explica politicos că nu are televizor. Serios! Puteți să intrați să vedeți. Dar acesta nu intra niciodată, pentru că nu aveau voie să intre în casele oamenilor.

*

— Eu mă gândesc la ceva un pic mai important, spuse Komatsu.

— Ceva mai important?

— Da. Nu zic că premiul pentru debut literar nu e o chestie serioasă, dar dacă vrem să facem ceva, eu zic să ținem mai sus.

Tengo rămase tăcut. Nu îi era clar ce intenționa Komatsu, dar avea o presimțire neplăcută.

— Premiul Akutagawa[{4}]! spuse Komatsu după o vreme.

— Premiul Akutagawa, repetă Tengo de parcă scria cuvintele cu un băț pe nisip.

— Da, de ăsta ai auzit până și tu, care trăiești atât de izolat. Se scrie în ziare și se dau știri la TV despre el.

— Stați puțin, Komatsu-san, că nu mai înțeleg. Vorbim despre Fukaeri?

— Da, da. Despre Fukaeri și *Crisalida de aer.* Despre ce altceva ar putea să fie vorba?

Tengo își mușcă buzele. Încerca să înțeleagă ce se ascunde dincolo de povestea aceasta.

— Dar tocmai am stabilit că lucrarea ei nu are nicio șansă să câștige premiul pentru debutanți. Nu asta am discutat? Că în halul în care e nu se poate face nimic cu ea?

— Așa e. În forma actuală nu e bună de nimic. Asta e cât se poate de limpede.

Tengo avu nevoie de un răstimp de gândire.

— Vreți să spuneți că lucrarea pe care a trimis-o ar trebui modificată?

— Altă cale nu există. Se întâmplă de multe ori ca editorul să recomande ca o lucrare cu potențial să fie rescrisă. Nu e chiar așa de ciudat. Numai că, de data asta, nu o să o rescrie autorul, ci altcineva.

— Altcineva? întrebă Tengo, deși știa care va fi răspunsul înainte de a-l auzi.

— O rescrii tu.

Tengo își căută cuvintele potrivite, dar nu le găsi. Suspină și spuse:

— Dar, Komatsu-san, cartea asta nu merge doar aranjată pe ici, pe colo. Trebuie refăcută din temelie, de la cap la coadă!

— Sigur că trebuie rescrisă cu totul. Păstrezi structura poveștii și, pe cât posibil, și atmosfera. Dar rescrii aproape complet frazele. Cum s-ar spune, faci o adaptare literară. Tu ești însărcinat cu reformularea, iar eu sunt producătorul.

— Oare chiar ar putea să meargă așa ușor? zise Tengo ca pentru sine.

— Uite care e treaba, spuse Komatsu și luă lingurița de cafea în mână, apoi o îndreptă către Tengo, ca un dirijor care indică ritmul pentru solist. Fata asta, Fukaeri, are ceva aparte. Îți dai seama de lucrul ăsta citind *Crisalida de aer.* Imaginație ca a ei nu găsești pe toate drumurile. Numai că, din păcate, stilul ei lasă mult de dorit. E incredibil de necizelat. Pe de altă parte, tu știi să scrii bine. Scrii cursiv și inteligent. Deși ești cât ușa de mare, ai un stil delicat și priceput, dar nu lipsit de vigoare. Numai că, spre deosebire de Fukaeri, încă nu ți-e clar ce să scrii. Din pricina asta, uneori nici nu mai vezi miezul poveștii. Lucrurile pe care tu ar trebui să le scrii sunt înlăuntrul tău, undeva. Numai că stau ascunse în fundul unei văgăuni, ca un animal timid. Nu vor să iasă. În sensul ăsta ți-am zis eu să lași să treacă timpul.

Tengo se foi stânjenit în scaunul de plastic. Nu spuse nimic.

— E foarte simplu, continuă Komatsu fluturând ușor coada linguriței. Vă combin pe voi doi și obțin un scriitor nou. Tu pui într-o formă bună povestea brută a lui Fukaeri. Combinația e ideală. De asta ești în stare. Tocmai de-aia te-am susținut eu până acum. Ce, nu-i așa? De restul lasă-mă pe mine să mă ocup. Dacă vă uniți forțele, premiul pentru debut e o nimica toată, puteți chiar să țintiți spre premiul Akutagawa. Ascultă-mă, că știu lucrurile astea ca pe dosul palmei. Doar n-am făcut degeaba umbră pământului până acum.

Tengo îl privi pe Komatsu cu gura căscată. Acesta puse linguriţa la loc pe farfurioară, care zdrăngăni cu putere.

— Să zicem că o să câştige premiul Akutagawa. Mai departe ce se întâmplă? întrebă Tengo, după ce îşi mai reveni.

— Dacă ia premiul, o să stârnească interesul. Majoritatea oamenilor nu au habar de valoarea unui roman, dar nu le place să fie în necunoştinţă de cauză. De-aia cumpără şi citesc o carte care a câştigat un premiu şi despre care se vorbeşte. Cu atât mai mult cu cât autoarea e o elevă de liceu. Şi dacă se vinde cartea, încasăm bani. Câştigurile le împărţim în trei. De asta mă ocup eu.

— Nu cum împărţim banii mă interesează pe mine în momentul ăsta, spuse Tengo cu o voce uscată. Dar aşa ceva nu intră în conflict cu etica dumneavoastră de editor? O să aveţi o mulţime de necazuri dacă se află că aţi făcut un asemenea lucru. Poate că vă şi dau afară de la serviciu.

— Nu iese la iveală aşa uşor. Dacă îmi pun mintea, pot să evit asta fără probleme. Şi chiar dacă se află, renunţ cu bucurie la serviciul de-acum. Oricum, şefii mei nu prea mă mai înghit şi mă tratează prost. Dacă e nevoie, pot să-mi găsesc repede de muncă în altă parte. Şi să ştii că nu fac asta pentru bani. Ce sper eu e să fac de râs lumea literară. Să râd pe cât pot de netrebnicii ăştia linguşitori, adunaţi ca într-un muşuroi, care se pupă-n fund unul pe altul şi îşi ling rănile în timp ce, de fapt, îşi pun bețe în roate reciproc. Pe de altă parte, se bat cu pumnii în piept vorbind despre misiunea importantă a literaturii. Vreau să Ie dau peste cap sistemul şi să le râd în nas. N-ar fi grozav, ce zici?

Lui Tengo nu i se părea deloc grozav. El nu prea avusese prilejul până atunci să cunoască cercurile literare. Câteva clipe rămase mut în faţa motivaţiei copilăreşti a unui bărbat atât de capabil precum Komatsu. I se părea că încearcă să traverseze un pod periculos.

— Ce propuneţi dumneavoastră îmi pare a fi un fel de fraudă.

— Nu sunt chiar așa nemaivăzute lucrurile scrise în colaborare, spuse Komatsu încruntându-se. Jumate din benzile desenate care apar în foileton prin reviste sunt făcute așa. Vin membrii redacției cu o idee, schițează povestea și desenează contururile. Apoi un asistent adaugă detaliile și colorează. Exact cum se fabrică un ceas deșteptător. Dar și în lumea romanelor există cazuri similare. De exemplu, romanele ieftine de dragoste. Multe din astea sunt scrise de un scriitor angajat să creeze o poveste care să meargă pe linia indicată de editură, care cunoaște rețeta. Pe scurt, e un sistem de diviziune a muncii. Fără asta nu poți avea producție în masă. Dar în lumea literaturii serioase, asemenea formule nu sunt acceptate în mod oficial, așa că strategia noastră concretă e să o scoatem pe Fukaeri singură în față. Dacă iese la iveală adevărul, o să se iște probabil un scandal public, dar, la urma urmelor, nu facem nimic ilegal. Asta e deja tendința vremurilor. Și nu e vorba că-l rescriem pe Balzac sau pe Murasaki Shikibu. Nu facem decât să ne amestecăm în lucrarea găunoasă a unei fete de liceu și să scoatem din ea un lucru mai bun. Care-i problema? Cui facem rău dacă producem ceva de calitate, care o să bucure mulți cititori?

Tengo ascultă spusele lui Komatsu. Apoi își cântări bine cuvintele.

— Există două probleme. Probabil că, de fapt, există mai multe, dar deocamdată să ne limităm la astea două. Mai întâi, nu știm dacă Fukaeri o să își dea acordul ca lucrarea ei să fie rescrisă de altcineva. Dacă răspunsul ei e nu, atunci povestea se încheie aici. Apoi, chiar dacă Fukaeri ar fi de acord, se pune întrebarea dacă eu aș putea într-adevăr să rescriu cum se cuvine povestea. Munca de echipă e o chestiune foarte delicată și poate că lucrurile n-or să meargă chiar așa de ușor cum credeți dumneavoastră.

— De tine nu-mi fac griji, sigur ești în stare, răspunse Komatsu imediat, de parcă se așteptase să audă această obiecție. Fără îndoială, poți. La asta m-am gândit de când

am citit prima oară *Crisalida de aer.* Pe asta ar trebui s-o rescrie Tengo, mi-am zis. Mai precis, e o poveste care se pretează la stilul tău. Așteaptă să fie rescrisă de tine. Nu ești de acord?

Tengo clătină din cap. Cuvintele îi pieriseră.

— Nu e nevoie să te grăbești, spuse Komatsu cu un ton liniștit. E o decizie importantă. Gândește-te două, trei zile. Mai citește o dată *Crisalida de aer.* Apoi gândește-te bine de tot la ce ți-am propus. Ah, stai să-ți dau și asta!

Komatsu scoase dintr-un buzunar al sacoului un plic maro pe care i-l întinse lui Tengo. Înăuntru erau două fotografii color banale ale unei fete. Prima era un portret care o înfățișa de la bust în sus, iar cealaltă o arăta în întregime. Erau niște simple instantanee, care păreau făcute în aceeași zi. Fata stătea în fața unor trepte mari, de piatră. Chipul ei avea o frumusețe clasică. Era micuță și slabă, cu părul lung și drept și purta o bluză albă. Buzele încercau să schițeze un zâmbet, dar ochii i se împotriveau. O privire extrem de serioasă, care părea că tânjește după ceva. Tengo studie fotografiile câteva momente, când pe una, când pe cealaltă. Nu înțelegea de ce, dar, privindu-le, își aminti de propria adolescență. Apoi simți o ușoară împunsătură în piept. O durere aparte, pe care nu o mai trăise de o vreme îndelungată. În chipul fetei era ceva care-ți trezea asemenea durere.

— Ea e Fukaeri, zise Komatsu. Destul de frumoasă, nu? Și e genul de fată îngrijită. Are șaptesprezece ani. Nu-i găsești cusur. Numele ei adevărat este Eriko Fukada, dar nu-și spune astfel niciodată. Insistă să i se spună Fukaeri. Ce zici, o să facă ceva vâlvă dacă reușește să câștige Akutagawa, nu? O să se adune ziariștii în jurul ei ca liliecii pe înserat. Cartea o să se vândă ca pâinea caldă.

Tengo se întreba nedumerit de unde făcuse Komatsu rost de acele fotografii. Nu fuseseră trimise împreună cu manuscrisul. Dar se hotărî să nu întrebe nimic. Poate că era mai bine să nu afle răspunsul și, oricum, se îndoia că ar fi

primit vreunul.

— Poți să le păstrezi. Poate o să-ți fie de folos, spuse Komatsu. Tengo puse fotografiile la loc în plic și așează plicul deasupra manuscrisului.

— Komatsu-san, eu nu știu mai nimic despre cum se fac afacerile. Dar din punctul de vedere al omului obișnuit, mi se pare că planul dumneavoastră e extrem de periculos. Dacă mințim publicul o dată, vom fi obligați să mințim la nesfârșit. Trebuie să fim consecvenți. Și asta nu e ușor de făcut și nu e nici ușor de suportat sufletește. Dacă vreunul dintre noi se dă vreodată de gol, ar fi fatal pentru noi toți. Nu sunteți de acord?

Komatsu scoase din pachet încă o țigară și o aprinse.

— Așa e. Ce spui tu e perfect adevărat. Cu siguranță, e un plan riscant. În momentul de față există prea multe elemente cam nesigure. Poate oricând apărea ceva care să ne dejoace planurile. E posibil să eșuăm și să o pățim amândoi urât. Știu și eu foarte bine. Dar, Tengo, am luat totul în calcul și instinctul meu îmi spune să mergem mai departe. Pentru că asta e o șansă cu care nu te întâlnești de două ori. O șansă pe care n-am avut-o niciodată și pe care probabil că nu o să o mai vedem vreodată. Poate că o comparație cu jocurile de noroc nu e tocmai potrivită, dar avem o mână bună și avem și cu ce să pariem. Dacă ratăm ocazia asta, o să regretăm mai târziu.

Tengo tăcu și privi zâmbetul de rău augur care apăruse pe chipul interlocutorului său.

— Iar cel mai important lucru este să remodelăm *Crisalida de aer* într-o lucrare de excepție. E o poveste care *trebuie* să poată fi scrisă mai bine. Există în ea ceva foarte important, ceva care trebuie scos la iveală. Știu că și tu crezi lucrul ăsta în sufletul tău. Nu-i așa? În scopul ăsta ne unim forțele și contribuim la proiect fiecare cu priceperea lui. Nu avem de ce să ne fie rușine în fața nimănui cu țelul nostru.

— Dar, Komatsu-san, indiferent de ce scuze invocăm,

indiferent decât de justă ar fi cauza, oricum ai gândi, tot despre fraudă e vorba. Poate că nu avem de ce să ne rușinăm în fața nimănui pentru cauza noastră, dar adevărul este că nici nu putem spune în gura mare ce facem. Trebuie să ne furișăm în umbră. Dacă fraudă nu e cuvântul potrivit, putem să-i spunem act de trădare. Chiar dacă nu încălcăm legea, se pune problema moralității. Un editor care falsifică o lucrare la premiul pentru debut organizat de propria sa revistă e ca un broker care folosește informații confidențiale ca să câștige la bursă.

— Literatura și bursa nu pot fi comparate. Sunt lucruri total diferite.

— Dați-mi un exemplu prin care diferă.

— De exemplu, uite, pierzi din vedere un fapt foarte important, spuse Komatsu și un zâmbet neobișnuit de larg îi apăru pe față. Sau mai bine zis, îți întorci intenționat privirea de la el. E vorba de faptul că și tu ai vrut tot timpul să faci lucrul ăsta. Deja îți doreai să rescrii *Crisalida de aer,* iar eu știu bine asta. Dă-le încolo de riscuri și de moralitate! Tengo, sunt convins că te mănâncă în palme sa rescrii cartea asta. Vrei să scoți la iveală acel ceva din adâncul ei, în locul lui Fukaeri. Vezi, exact asta e diferența dintre bursă și literatură. Acolo nu există nici bine, nici rău sau alte motivații mai presus de bani care să facă lucrurile să miște. Întoarce-te acasă și uită-te în adâncul sufletului tău. Privește-te în oglindă. Îți scrie pe față!

Aerul din jur părea mai rarefiat. Tengo aruncă o privire scurtă împrejur. Urma oare să îi reapară acele imagini? Nu avea niciun indiciu că s-ar întâmpla asta. Aerul subțiat venea de pe alt tărâm. Își scoase batista din buzunar și își șterse fruntea. De ce trebuia să aibă Komatsu întotdeauna dreptate?

Capitolul 3
Câteva adevăruri schimbate

Aomame începu să coboare treptele înguste doar în ciorapi, fără pantofi în picioare. Vântul măturа șuierând scara expusă. Avea fusta strâmtă, dar vântul care sufla cu putere de jos i-o umfla din când în când ca pe o velă de iaht, dezechilibrând-o. Aomame cobora treptele cu spatele, una câte una, ținându-se strâns cu mâna de țeava care servea drept balustradă. Din când în când se oprea, își dădea la o parte bretonul din ochi și își aranja geanta pusă poștărește.

Dedesubt se vedea Drumul Național 246. Huruit de motoare, claxoane, alarme, marșuri vechi naționaliste care se revărsau din difuzoarele mașinilor electorale, bubuit de picamăr care sparge betonul și multe alte zgomote citadine o înconjurau de pretutindeni. Veneau purtate de vânt din toate cele trei sute șaizeci de grade, de sus și de jos, din toate direcțiile posibile. Auzindu-le (nu îi făcea nicio plăcere să le audă, dar nu avea timp să stea și să-și acopere urechile), Aomame simți că o cuprinde un val de greață, asemănător cu răul de mare.

După o bucată de vreme, ajunse la o pasarelă care ducea înapoi către mijlocul autostrăzii, apoi cobora din nou drept în jos.

Lângă scara de urgență, separat doar de o stradă de ea, era un bloc micuț cu patru etaje. O clădire destul de nouă, din cărămidă roșcată. Avea balcoane pe partea dinspre scară, dar toate geamurile erau închise și aveau perdelele și draperiile trase. Cărui arhitect îi putuse da prin cap să pună balcoanele nas în nas cu Autostrada Metropolitană? Nimeni nu și-ar întinde așternuturile la uscat acolo și nimeni n-ar

sta să admire ambuteiajul de seară cu un pahar de gin tonic în mână. Și, totuși, în câteva balcoane se vedeau sfori de nailon pentru rufe, întinse acolo ca după o regulă bine stabilită. Într-unul dintre ele erau chiar niște scaune de grădină și un arbore de cauciuc plantat într-un ghiveci. Un pom ponosit și decolorat, cu frunzele scorojite și ofilite din loc în loc. Lui Aomame nu avu cum să nu i se facă milă de el. Este exact ce n-aș vrea să ajung dacă ar fi să renasc, își zise ea.

Scara nu părea deloc folosită, pentru că din loc în loc erau pânze de păianjen. Un păianjen mic și negru stătea agățat de o pânză și aștepta răbdător să-i vină mica pradă. De fapt, păianjenul nu se consideră răbdător, se gândi Aomame. În afară de țesut pânze, la alte lucruri nu se pricepe și nu are altă opțiune ca stil de viață în afară de a zăcea acolo nemișcat. Stă într-un loc așteptându-și prada, la un moment dat îi vine sorocul, moare și se usucă. Totul e scris dinainte în gene. Nu există ezitare, deznădejde sau regret. Nu există frământări metafizice sau conflicte morale. Probabil. Dar eu nu sunt așa. Eu trebuie să mă deplasez urmărind un scop și tocmai de-asta am ajuns acum să cobor pe scara asta oribilă de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, pe la cucuieți prin Sangenjaya, nenorocindu-mi ciorapii. Scuturându-mă de pânze de păianjen și admirând un arbore de cauciuc jegos, dintr-un balcon idiot.

Mă deplasez, deci exist.

Coborând scările, Aomame se gândi la Tamaki Ōtsuka. Nu voia să se gândească la ea dar, odată ce îi răsări în minte, nu mai putu să și-o scoată din cap. Tamaki era cea mai bună prietenă a ei din liceu, membră și ea a clubului de softball. Fiind în aceeași echipă, mergeau împreună peste tot și făceau tot felul de lucruri împreună. O dată chiar se jucaseră de-a lesbienele. Erau într-o excursie în timpul vacanței de vară și au fost nevoite să doarmă în același pat. Nu găsiseră decât camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră și se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau

lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneț, împinse de curiozitatea tinereții. Pe atunci niciuna din ele nu avea încă un iubit și nici vreo experiență sexuală. Noaptea aceea le rămăsese în memorie drept un episod „neobișnuit, dar interesant” din viața lor. Dar amintindu-și cum se atinseseră reciproc, în timp ce cobora scara aceea din fier, Aomame simți cum începe să se încălzească pe dinăuntru. Își amintea și acum cu o claritate neobișnuită sfârcurile ei ovale, părul pubian fin, fesele ei frumoase, forma clitorisului.

În timp ce rememora această amintire vie, în urechi îi răsuna încontinuu unisonul festiv al alămurilor din *Sinfonietta* lui Janáček. Palma ei mângâie delicat corpul zvelt al lui Tamaki. La început zice că o gâdilă, dar apoi chicotitul încetează. Respirația i se schimbă. Vântul străbate blând câmpiile verzi ale Boemiei, împletindu-se cu acordurile acelei piese compuse inițial ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame își dă seama că sfârcurile lui Tamaki s-au întărit brusc. Și ale ei s-au întărit la fel de mult și repede. Apoi timpanul izbucnește în acorduri complexe.

Aomame se opri și își scutură ușor capul de câteva ori. N-am voie să mă gândesc la așa ceva într-un asemenea loc! Trebuie să fiu atentă cum cobor scara, își zise ea. Însă nu reuși să-și pună frâu gândurilor. Imagini de demult îi inundau mintea, una după alta, cu o claritate incredibilă. Noaptea de vară, patul îngust, izul slab de transpirație. Cuvintele rostite. Senzațiile de dincolo de cuvinte. Făgăduieli uitate. Vise neîmplinite. Dorințe rătăcite. O pală de vânt îi umflă părul, apoi i-l izbi de obraz. Durerea o făcu să lăcrimeze ușor. Iar pala de vânt care veni mai apoi îi uscă lacrimile.

Oare când să se fi întâmplat asta? se întrebă Aomame. Însă timpul se încurca printre amintiri ca un fir încâlcit. Își pierduse axa lui dreaptă și o luase razna în toate direcțiile. Sertarele își schimbaseră locul. Aomame nu mai reușea să-

și aducă aminte lucruri pe care ar fi trebuit să le știe. Suntem în luna aprilie, anul 1984, își zise ea. Eu m-am născut în 1954. Asta știa. Dar aceste momente fixate în timp începură să se evapore rapid din mintea ei. În fața ochilor i se înfățișă imaginea unor cartonașe albe inscripționate cu ani, pe care vântul puternic le împrăștia peste tot. Aomame alerga, încercând să adune cât mai multe, însă vântul era prea puternic, iar cartonașele care se tot rătăceau erau prea numeroase. 1954, 1984, 1645, 1881, 2006, 771, 2041… Toți acești ani erau luați pe rând de vânt. Genealogia se pierdea, cunoștințele se estompau, scara gândirii se prăvălea la picioare.

Aomame și Tamaki sunt în același pat. Amândouă au șaptesprezece ani și profită din plin de libertatea vârstei. E prima excursie în care merg împreună, ca prietene, lucru care le incită foarte mult. Au făcut baie în ape termale, au băut împreună o cutie de bere din frigider, apoi au stins lumina și s-au băgat în pat. La început doar se prostesc. Își dau ghionturi în glumă. Dar, la un moment dat, Tamaki întinde mâna și îi ciupește ușor sfârcul prin tricoul subțire care ține loc de pijama. Pe Aomame o străbate un fior ca un curent electric. Își scot tricourile, chiloții și rămân dezbrăcate. E o noapte de vară. Oare unde eram în excursie? se întrebă ea. Nu-mi amintesc. Nu contează. Fără să mai aștepte vreo invitație, amândouă încep să-și cerceteze atent trupurile. Se privesc, se ating, se mângâie, se sărută, se ling. Pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Tamaki e mică de statură și mai plinuță. Are sânii mari. Aomame e mai înaltă și slabă. Musculoasă, cu sâni micuți. Tamaki se văita mereu că trebuie să țină cură de slăbire, deși lui Aomame i se părea absolut superbă așa cum era.

Pielea lui Tamaki e netedă și fină. Sfârcurile ei au o formă frumoasă, ovală, care te duce cu gândul la o măslină. Are părul pubian subțire și fin, delicat ca o salcie. Al lui Aomame e aspru ca sârma. Amândouă râd de această diferență. Își

pipăie atent corpurile și își destăinuie care părți sunt mai sensibile. Unele locuri sunt la fel, altele nu. Apoi își ating reciproc clitorisul cu degetul. Amândouă s-au mai masturbat și înainte. Din plin. Și amândouă se gândesc la cât de diferită e senzația. Vântul traversează câmpiile Boemiei.

Aomame se opri și își scutură din nou capul. Oftă adânc și își încleștă mâna pe țeava de la scară. Trebuie să mă potolesc cu gândurile astea, își zise ea. Trebuie să fiu atentă cum cobor. Sigur am coborât deja mai bine de jumătate. Și atunci de ce e gălăgia asta infernală? De ce bate vântul așa de tare? Parcă m-ar certa, parcă m-ar pedepsi.

Dar lăsând toate astea la o parte, dacă mă trezesc că ajung jos și dau peste cineva care mă întreabă ce caut acolo, eu ce răspund? Le zic că „era ambuteiaj pe autostradă, așa că am coborât pe scara de urgență. Am niște treburi urgente” și scap? E posibil să dau de bucluc. Iar Aomame nu avea chef să dea de niciun fel de bucluc. Cu atât mai mult în ziua aceea.

*

Din fericire, jos nu era nimeni care s-o vadă coborând pe scară. Odată ajunsă la nivelul solului, Aomame își scoase pantofii din geantă și îi puse în picioare. Porțiunea de sub scară, dintre cele două direcții de mers ale Drumului Național 246, era amenajată ca spațiu de depozitare pentru materiale de construcție. Era împrejmuită cu un gard de tablă, iar pe jos, pe pământ, zăceau niște stâlpi de fier, rămași probabil în urma unor lucrări de construcție și abandonați acolo, să se umple de rugină. Într-un colț era fixat un acoperiș din plastic, sub care erau stivuiți trei saci. Nu se vedea ce conțineau, dar fuseseră acoperiți cu o folie, ca să-i ferească de ploaie. Și ei păreau rămași de la vreo lucrare. Nu se ostenise nimeni să-i mai care de acolo. Sub acoperiș mai erau câteva cutii mari de carton pliate. Pe pământ zăceau niște sticle de plastic și reviste cu benzi desenate. Altceva nu se mai zărea. Doar o pungă de plastic

purtată la întâmplare de vânt.

Exista o poartă din plasă de sârmă, dar era strâns legată cu un lanț înfășurat de mai multe ori, de care atârna un lacăt mare. Gardul era înalt și avea în vârf sârmă ghimpată. Nici vorbă să poată sări peste el. Și chiar dacă reușea cumva să treacă peste el, și-ar fi făcut hainele harcea-parcea. Aomame încercă totuși să zgâlțâie un pic porțile, dar nici măcar nu se clinteau. Nu era loc nici cât să se strecoare o pisică. Măi, măi, la ce le-a trebuit să le lege așa de strâns? Că nu e nimic de furat aici! Aomame se încruntă, înjură și chiar scuipă pe jos. La naiba, m-am chinuit să cobor de pe autostradă ca să mă trezesc blocată într-un depozit de materiale! Aruncă un ochi la ceas. Încă mai avea timp, dar nu putea să mai piardă multă vreme prin locul acela. Și, evident, nici nu se punea problema să se mai întoarcă pe autostradă.

Ciorapii i se rupseseră în dreptul ambelor călcâie. Aomame se asigură că nu o vede nimeni, apoi se descălță, își suflecă fusta, și-i scoase, după care își puse la loc pantofii. Vârî ciorapii găuriți în geantă. Asta o făcu să se mai liniștească. Dădu apoi roată locului, cercetând totul cu atenție. Ca suprafață, era cam cât o clasă de școală primară. Îi dădeai un ocol numaidecât. Cale de acces avea una singură și anume poarta de sârmă încuiată. Gardul din tablă era subțirel, dar fixat bine peste tot cu șuruburi. Fără uneltele potrivite, nu avea cum să le scoată. Era blocată.

Aomame examină cutiile de carton stivuite sub acoperiș și observă că erau aranjate ca loc de dormit. Erau chiar și câteva pături ponosite, dar nu foarte vechi. Părea să fie culcușul unui vagabond. Așa se explicau și revistele și sticlele de plastic împrăștiate pe jos. Era clar. Aomame își puse mintea în mișcare. De vreme ce dormea cineva aici, însemna că exista undeva o deschizătură prin care să se poată trece. Boschetarii stăpânesc perfect arta de a găsi locuri ferite de privirile oamenilor și de intemperii. Și își țin ascuns pasajul secret, ca o potecă umblată doar de

animale.

Aomame inspectă atent fiecare placă din gardul de tablă. Le împinse cu mâna, să vadă dacă se mișcă. După cum se aștepta, descoperi una din care șuruburile fuseseră cumva scoase și care se zgâlțâia. Încercă să o miște în toate direcțiile. O suci un pic, trase ușor de ea spre interior și se făcu loc suficient cât să se poată strecura un om. La lăsarea întunericului, vagabondul probabil că intra pe acolo și se culca nestingherit sub acoperiș. Ca să evite să fie descoperit în acel loc, cât era lumină afară ieșea și își făcea rost de hrană sau mai câștiga un ban adunând sticle goale. Aomame îi era recunoscătoare acelui anonim locatar nocturn. La fel ca el, și ea trebuia să se furișeze prin zonele dosnice ale acestei metropole.

Aomame se ghemui și se strecură prin deschizătura îngustă, cu mare grijă să nu-și agațe costumul cel scump în ceva ascuțit și să-l sfâșie. Asta nu neapărat pentru că îi plăcea în mod deosebit, ci pentru că era singurul pe care îl avea. De obicei nu se îmbrăca în costum și nici nu purta pantofi cu toc. Însă, uneori, munca îi impunea o ținută mai formală, drept pentru care nu își permitea să-și strice unicul costum.

Din fericire, nici dincolo de gard nu era nimeni. Aomame își inspectă hainele încă o dată și, afișând pe chip o expresie calmă, o luă în direcția unui semafor, traversă strada și intră în primul magazin care îi ieși în cale. Își cumpără o pereche nouă de ciorapi și o rugă pe vânzătoare să o lase să se schimbe în spate. Cu ciorapii noi pe ea, se simți mult mai bine. Acea vagă senzație ca de rău de mare pe care o avusese în stomac dispăruse acum complet. Îi mulțumi vânzătoarei și părăsi magazinul.

Probabil se aflase deja că Autostrada Metropolitană era blocată din pricina unui accident, deoarece traficul de pe Drumul Național 246, care mergea paralel cu ea, era mai intens ca de obicei. Aomame renunță la ideea de a merge cu taxiul și se hotărî să ia din apropiere trenul de pe linia

Tokyu Tamagawa. Așa era cel mai sigur. Nu mai avea niciun chef să rămână iar blocată în trafic.

În drum spre stația din Sangenjaya, trecu pe lângă un polițist. Era tânăr și înalt și mergea cu pași rapizi. Aomame se încordă o clipă, dar polițistul părea că se grăbește și se uita drept în față, fără să-și întoarcă privirea către ea. Chiar înainte să treacă unul pe lângă celălalt, observă că hainele pe care le purta acesta arătau altfel. Nu era uniforma obișnuită de polițist. Avea aceeași haină bleumarin, dar cu o croială ușor diferită, mai de stradă. Nu venea la fel de fixă pe corp, iar materialul părea mai moale. Avea reverul mic și nuanța de bleumarin era un pic mai deschisă, în plus, arma lui arăta diferit. Avea la brâu un pistol automat de dimensiune mare. În Japonia, polițiștii aveau de obicei în dotare un revolver. În țara aceasta în care numărul de infracțiuni comise cu arme de foc era extrem de mic, polițiștilor nu li se întâmpla să fie prinși într-un schimb de focuri, drept pentru care un revolver model vechi cu șase focuri era suficient. Revolverele sunt construite mai simplu, sunt ieftine, se defectează rar și sunt ușor de întreținut. Cu toate acestea, polițistul acela avea la brâu un pistol nou-nouț, capabil să tragă cu foc semiautomat. Putea fi încărcat cu șaisprezece gloanțe de nouă milimetri. Era probabil un Glock sau o Beretta. Oare ce să se fi întâmplat? Să se fi modificat standardul uniformelor și al armelor fără să fi observat ea? Nu, imposibil. Aomame citea mereu ziarele. Dacă ar fi existat o asemenea schimbare, ar fi fost dezbătută pe larg în presă. În plus, ea era mereu atentă la polițiști. Până în dimineața aceea, cu câteva ore în urmă, polițiștii fuseseră îmbrăcați în obișnuitele lor uniforme bățoase și purtaseră la șold revolverele acelea grosolane. Își amintea asta perfect. Foarte ciudat.

Însă Aomame nu avea răgaz să se gândească la asta pe îndelete. Avea o treabă de rezolvat.

Își lăsă pardesiul într-o boxă de bagaje din stația Shibuya și, rămasă în costum, urcă grăbită panta către un anumit

hotel. Era un hotel obișnuit, nu de lux, dar care avea tot ce-i trebuie în dotare. Era curat și nici nu-l frecventau clienți dubioși. La parter avea un restaurant și un magazin non-stop. Era bine situat, aproape de gară.

Aomame intră în hotel și se duse direct la baie. Din fericire, era goală. Mai întâi merse la toaletă și făcu pipi îndelung. Închise ochii și ascultă absentă șiroitul de parcă asculta vuietul mării din depărtare. Merse apoi la chiuvetă, se spălă bine pe mâini cu săpun, își perie părul și își suflă nasul. Scoase periuța de dinți și se spălă rapid, fără pastă. Nu avea suficient timp, așa că renunță la ața dentară. Chiar nu era nevoie și de așa ceva, că doar nu mergea la întâlnire. Privindu-se în oglindă, își aplică un strat subțire de ruj, apoi își îndreptă sprâncenele. Își scoase taiorul, își aranjă sârmulița de la sutien, netezi cutele de pe cămașa albă și se mirosi sub braț. Nu era transpirată. Închise apoi ochii și, ca de obicei, îngână o rugăciune. Niște cuvinte care nu aveau niciun sens. Dar nici nu o interesa să aibă vreo noimă. Importantă era rugăciunea în sine.

Când termină, deschise ochii și se privi în oglindă. În regulă. Era o femeie de afaceri desăvârșită. Spatele drept, gura fermă. Doar geanta ei mică și îndesată arăta un pic nepotrivit. Un diplomat subțirel s-ar fi potrivit mai bine, dar așa risca să pară prea calculată. Ca să fie sută la sută sigură, verifică încă o dată lucrurile din geantă. Nicio problemă. Toate erau la locul lor, puse astfel încât să le dibuiască numaidecât cu mâna și să le scoată repede.

Tot ce mai rămânea de făcut era să ducă la capăt ce se stabilise. Să-și facă treaba cu o convingere neclintită, fără milă. Aomame își descheie nasturele de sus de la cămașă, ca să i se vadă mai bine pieptul când se apleca. Se gândi cu părere de rău că n-ar fi stricat să aibă sânii ceva mai mari.

*

Ajunse cu liftul până la etajul patru fără s-o ia nimeni la întrebări, o luă pe coridor și găsi numaidecât camera 426.

Scoase din geantă o mapă și bătu la ușă. Încet și scurt. Așteptă câteva clipe, apoi ciocăni din nou. Un pic mai tare, mai insistent. Din cameră se auzi un fâșâit, apoi ușa se întredeschise. Apăru un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o cămașă bleumarin și pantaloni gri de flanel. Avea aerul unui om de afaceri care tocmai își dăduse jos haina și își desfăcuse cravata de la gât. O privi cu ochi roșii, iritat. Era probabil nedormit. Se uită cu surprindere la Aomame și la costumul ei. Probabil se aștepta să fie camerista, venită să-i aprovizioneze minibarul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Mă numesc Itō și sunt din partea conducerii hotelului. A apărut o problemă la sistemul de aer condiționat și am venit să verific. Îmi permiteți să vă deranjez cinci minute? zise Aomame pe un ton vioi, zâmbind.

Bărbatul se încruntă, nemulțumit.

— Am de rezolvat o chestiune presantă. Plec de aici peste o oră, n-ați putea să așteptați până atunci? Oricum, deocamdată nu văd să fie vreo problemă în camera asta cu aerul condiționat.

— Îmi cer mii de scuze, dar este vorba despre o verificare de siguranță urgentă, legată de o scurgere de curent și aș dori să o efectuez cât mai repede posibil. Inspectez fiecare cameră pe rând. Dacă îmi permiteți, termin în mai puțin de cinci minute.

— Văd că n-am încotro, răspunse bărbatul plescăind din limbă. Deși mi-am luat cameră la hotel tocmai ca să pot să lucrez nederanjat.

Bărbatul arătă cu degetul către hârtiile de pe birou. Conțineau niște tabele și diagrame complicate, scoase la imprimantă. Probabil își pregătea materialele pentru ședința din seara aceea. Avea și un calculator de birou și un blocnotes plin cu cifre.

Aomame știa că bărbatul acela lucra la o corporație petrolieră. Era specialist în investiții de capital în țările din Orientul Mijlociu. Din informațiile pe care le primise, era

foarte competent în acest domeniu. Ghiceai asta și din înfățișarea sa. Era bine educat, avea un venit mare și conducea un Jaguar nou-nouț. Fusese răsfățat în copilărie, mersese la studii în străinătate, vorbea bine engleză și franceză și avea perfectă încredere în sine în orice făcea. Și era genul de om care nu suportă să i se ceară ceva. Nu tolera nici critica, mai ales din partea unei femei. Pe de altă parte, nu ezita să apeleze la alții. Nu prea avea el mustrări de conștiință nici dacă își bătea soția cu crosa de golf și îi rupea câteva coaste. Se credea buricul pământului. Avea senzația că, fără el, pământul nu s-ar mai învârti. Se înfuria atunci când cineva îl încurca sau îi stătea în cale. Se înfuria cumplit. Îi săreau toate capacele.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise Aomame fluturând un zâmbet vesel, profesional. Apoi, ca să-l pună în fața faptului împlinit, se strecură pe jumătate în cameră și, proptindu-se cu spatele în ușă, deschise mapa și notă ceva cu pixul. Vă numiți… domnul Miyama? întrebă ea.

Îi văzuse de multe ori fața în poze și știa cum arată, dar nu strica să se asigure că nimerise persoana corectă. Odată făcută, greșeala ar fi fost ireparabilă.

— Da, Miyama, răspunse bărbatul pe un ton aspru.

Apoi oftă resemnat, semn că o lasă să facă ce vrea. Cu pixul în mână, se îndreptă către birou și luă din nou hârtiile pe care le citea. Pe patul dublu, nedesfăcut, zăceau aruncate neglijent sacoul de la costum și o cravată în dungi. Ambele păreau scumpe. Aomame se îndreptă către dulap, cu geanta pe umăr. Știa dinainte că acolo era panoul de control al aerului condiționat. Înăuntru găsi un trenci dintr-un material moale și un fular de cașmir gri închis. Ca bagaj, Miyama avea doar o servietă din piele. Nu avea nici haine de schimb, nici trusă cu articole de toaletă, ceea ce însemna că nu intenționa să stea mult. Pe birou era un vas cu cafea, comandat la *room service.* După ce se prefăcu vreo treizeci de secunde că verifică panoul, Aomame se întoarse către Miyama.

— Vă mulțumesc pentru înțelegere, domnule Miyama. Echipamentul din camera dumneavoastră nu prezintă nicio problemă.

— Nu v-am zis eu că merge? zise bărbatul arogant, fără măcar să se întoarcă spre ea.

— Domnule Miyama? i se adresă Aomame timid. Nu vă supărați, dar aveți ceva pe ceafă.

— Aici?! exclamă acesta și își duse mâna la ceafă. Se frecă un pic, apoi se uită întrebător în palmă. Nu cred că am nimic.

— Mă scuzați, zise ea și se apropie de birou. Pot să mă uit un pic mai de aproape?

— Da, bine, răspunse el cu o față nedumerită. Dar ce e?

— Arată a vopsea. E verde aprins.

— Vopsea?

— Nu-mi dau seama prea bine. După culoare, aș zice că e vopsea. Îmi permiteți să vă ating? S-ar putea să se ia.

— Îhî, răspunse Miyama, cu capul aplecat în față și ceafa îndreptată spre Aomame.

Părea tuns de curând, pentru că nu avea deloc păr pe ceafă. Aomame trase aer în piept și, ținându-și respirația, se concentră și identifică rapid locul cu pricina. Apăsă apoi cu degetul acolo, ca și cum ar fi pus semn. Închise ochii și se asigură că degetele ei ating locul corect. Da, acolo era. Ar fi preferat să facă totul pe îndelete, să nu se grăbească, dar nu avea suficient timp la dispoziție. Trebuia să se descurce cum putea în condițiile impuse.

— Mă scuzați, dar ați putea să rămâneți un pic în poziția aceasta? Am în geantă o lanternă de buzunar și vreau să o iau. În lumina asta nu se vede prea bine.

— Dar de unde să ajungă vopseaua tocmai acolo?

— Nu știu. Mă uit imediat.

Cu degetul apăsat ușor în acel punct de pe ceafa bărbatului, scoase din geantă un toc din plastic, îl deschise și din el luă ceva învelit într-o cârpă groasă. O desfăcu rapid cu o mână și din ea se ivi un obiect asemănător unei dăltițe

de spart gheața. Era lungă de vreo zece centimetri, cu un mâner mic și dur, din lemn. Dar nu era o daltă de spart gheața. De fapt, era un instrument conceput și confecționat chiar de ea. Avea vârful ascuțit ca un ac de cusut. Ca să nu i se rupă capătul acela ascuțit, îl ținea înfipt într-o bucată de dop de plută, tratată special ca să fie moale ca vata. Aomame scoase cu atenție dopul cu unghiile și îl băgă în buzunar. Ținti apoi vârful instrumentului în acel punct de pe ceafa lui Miyama. Hai, fii calmă, e un moment crucial, se îndemnă ea. N-ai voie să greșești nici cu o zecime de milimetru. Ajunge să ratezi cu foarte puțin ca să se ducă totul pe apa sâmbetei. E esențial să te concentrezi.

— Tot n-ați terminat? Dar cât mai durează? întrebă bărbatul iritat.

— Îmi cer scuze. Termin imediat.

Stai liniștit, că termin cât ai clipi, îi spuse Aomame bărbatului în sinea ei. Mai așteaptă doar un picuț și apoi n-o să mai fie nevoie să te gândești la nimic. Nici la sisteme de rafinare a petrolului, nici la tendințele pieței, nici la raportul trimestrial pentru grupul de investitori, nici la rezervat bilete de avion către Bahrein, la mite pentru funcționari sau cadouri pentru amantă, la absolut nimic. Ți-o fi fost și ție greu să-ți bați capul cu atâtea până acum, nu? Scuză-mă, dar mai ai puțintică răbdare. Vreau să mă concentrez ca să-mi fac treaba cum trebuie, așa că nu mă deranja. Te rog frumos.

Odată ce fixă locul și se hotărî, Aomame își ridică palma dreaptă în aer, își ținu respirația, apoi, după o scurtă clipă, o lăsă să cadă peste mânerul de lemn. Dar nu prea tare. Dacă ar fi lovit cu prea multă putere, acul s-ar fi rupt sub piele și nu-și putea permite să lase în urmă acel vârf de ac. Palma trebuia coborâtă ușor, cu grijă, în direcția corectă, cu forță bine drămuită. Fără să se opună gravitației. Acul subțire alunecă natural înăuntru, ca înghițit. Adânc, lin, letal. Importante erau unghiul și puterea cu care apăsa. Dacă avea grijă la aceste lucruri, mai departe era extrem de

simplu, ca și cum ar fi înfipt acul într-o bucată de tofu. Vârful străpunge carnea și înțeapă locul acela de la baza creierului, iar inima se oprește imediat, așa cum se stinge o lumânare. Totul se termină într-o clipită. Chiar mult prea repede. Aomame era singura capabilă să facă așa ceva. Nimeni altul n-ar fi putut să găsească pipăind acel punct. Dar ea putea. Degetele ei erau înzestrate cu acest simț aparte.

Se auzi cum bărbatului i se taie respirația. Toți mușchii din corp i se încordară. Imediat cum simți acest lucru, Aomame scoase acul și aplică pe împunsătură o bucată de tifon pe care o avea pregătită în buzunar, ca să nu curgă sânge. Vârful acului era foarte subțire și îl ținuse înfipt doar câteva secunde. Și dacă ar fi sângerat, nu ar fi fost cine știe ce, dar trebuia să-și ia toate măsurile de precauție. Nu putea lăsa să se vadă vreo urmă de sânge. Chiar și o singură picătură i-ar fi fost fatală. Prudența era una dintre calitățile ei.

Încetul cu încetul, corpul încordat al lui Miyama începu să se relaxeze, ca o minge de baschet care se dezumflă. Ținându-și mai departe degetul arătător apăsat pe gâtul bărbatului, Aomame îi sprijini capul într-o parte pe birou, cu obrazul culcat pe hârtii. Avea ochii larg deschiși și o expresie mirată, ca și cum în ultimul moment ar fi asistat la ceva extrem de straniu. În ei nu se citea teamă. Nici durere. Doar mirare pură. Simțise ceva neobișnuit, dar nu putea înțelege ce anume. Nici măcar dacă fusese durere, mâncărime, o senzație plăcută sau poate o revelație. Există nenumărate feluri de a muri, dar poate niciunul atât de ușor.

O moarte prea ușoară pentru tine, se gândi Aomame, încruntându-se. Mult prea ușoară. Trebuia să fi luat o crosă de oțel, să-ți rup cu ea vreo două-trei coaste ca să vezi tu ce e aia durere, iar apoi să te omor din milă. O moarte mizerabilă, asta i s-ar fi potrivit unui șobolan nenorocit ca tine. Pentru că asta i-ai făcut tu soției tale. Dar, din păcate,

nu am avut libertatea să aleg. Sarcina mea a fost să te trimit pe lumea cealaltă discret, rapid, dar sigur. Iar acum eu mi-am îndeplinit această sarcină. Până cu o clipă în urmă individul ăsta trăia, acum e mort. A trecut pragul dintre viață și moarte fără măcar să-și dea seama.

Aomame ținu tifonul apăsat pe înțepătură exact cinci minute. Cu răbdare, apăsând ușor, ca degetul ei să nu lase vreo urmă. În tot acest timp nu își dezlipi privirea de pe secundarul ceasului de la mână. Trecură cinci minute foarte lungi. Cinci minute interminabile. Dacă în acel moment ar fi intrat cineva în cameră și ar fi văzut-o cu arma aceea letală într-o mână și cu cealaltă pe ceafa bărbatului, totul s-ar fi sfârșit pe loc. Nu ar mai fi avut ce scuze să-și găsească. Poate venea un angajat al hotelului să ia carafa de cafea. Dacă bătea chiar atunci la ușă? Dar orice s-ar fi întâmplat, era vorba de cinci minute pe care nu putea să le omită. Aomame respiră adânc și încet, ca să se calmeze. Nu trebuia să se agite. Nu trebuia să-și piardă cumpătul. Trebuia să rămână aceeași Aomame imperturbabilă ca întotdeauna.

I se auzeau bătăile inimii. În ritm cu ele, în minte îi răsuna fanfara de la începutul *Sinfoniettei* lui Janáček. Vântul blând traversa liniștit câmpiile Boemiei. Aomame se simțea împărțită pe din două. Jumătate ținea degetul apăsat pe ceafa mortului cu un calm perfect. Dar cealaltă jumătate era cumplit de înspăimântată. Îi venea să lase tot și să o zbughească pe ușă. Sunt aici și totodată nu sunt, își spuse ea. Sunt în două locuri simultan. Știu că asta îi contrazice teoria lui Einstein, dar n-am ce-i face. Acesta este *zen* de ucigaș.

Într-un sfârșit, cele cinci minute se scurseră, dar Aomame adăugă un minut ca să fie sigură. Mai stau un minut, își spuse ea. Decât să mă grăbesc, mai bine îmi iau toate măsurile de precauție. Aomame îndură nemișcată acel minut apăsător și interminabil. Apoi își dezlipi degetul ușor și inspectă înțepătura cu lanterna. Nu rămăsese urmă nici

cât o mușcătură de țânțar.

Înțeparea acelui punct anume de la baza creierului cu un ac extrem de subțire provoca o moarte ce părea naturală. Doctorii nu aveau să vadă nimic mai mult decât un simplu stop cardiac. Omul stătea la birou și lucra, a făcut stop cardiac și a murit. De la epuizare și stres. Nimic nenatural la mijloc. Nici nu era nevoie de autopsie.

Toți aveau să spună că individul era o persoană foarte activă, dar care a exagerat un pic cu munca. Câștiga bine, însă mort, nu mai avea cum să-și cheltuiască banii. Purta costume Armani și conducea un Jaguar, dar, la urma urmei, nu fusese decât o furnică. Muncise, muncise, apoi murise fără sens. Lumea avea să uite și că existase vreodată. Păcat de el, că era tânăr, aveau să spună ei. Sau poate că nu.

*

Aomame scoase capacul de plută din buzunar și îl înfipse în vârful acului. Înfășură la loc acel instrument delicat în cârpa subțire, îl puse în toc și îl băgă în geantă. Luă un prosop din baie și șterse cu grijă toate amprentele. Își lăsase amprentele doar pe panoul de control și pe clanță. Altceva nu atinsese. Duse apoi prosopul la loc. Puse carafa cu cafea și ceașca pe tava de la *room service* și le scoase pe hol. Așa, cei de la room-service nu mai aveau de ce să bată la ușă când veneau să le ia și se mai întârzia puțin descoperirea cadavrului. Dacă toate mergeau cum trebuie, personalul de la curățenie avea să-l găsească abia a doua zi, după ora la care se eliberează camerele.

Probabil că cineva o să-l sune când o să vadă ca nu apare la ședință, se gândi Aomame. Dar n-o să aibă cine să răspundă la telefon. Poate că atunci lumea o să suspecteze ceva și o să-i ceară managerului să descuie ușa. Sau poate că nu. Ce-o să fie o să fie.

Aomame se privi în oglinda din baie ca să se asigure că ținuta ei e în regulă. Se încheie la primul nasture de la cămașă. Nu mai era nevoie să-și expună decolteul.

Șobolanul ăla nenorocit nici măcar nu se uitase cum trebuie la ea. Ce era în capul lui? Aomame se încruntă un pic. Își aranjă părul, își masă ușor fața ca să-și destindă mușchii și arboră un zâmbet agreabil. Își arătă chiar și dinții sclipitori, proaspăt albiți la stomatolog. Așadar, acum o să plec de aici și o să mă întorc în lumea reală, își spuse ea. Trebuie să trec prin camera de decompresie ca să revin la suprafață. Nu mai sunt o ucigașă cu sânge rece, ci o femeie de afaceri veselă și eficientă, îmbrăcată într-un costum stilat.

Aomame crăpă un pic ușa, se uită în jur și, văzând că nu e nimeni pe hol, ieși din cameră. Nu luă liftul, ci coborî pe scări. Nu o băgă nimeni în seamă nici când trecu prin dreptul recepției. Merse rapid, dar nu cât să atragă atenția, cu spatele drept și privirea înainte. Era o profesionistă. O profesionistă aproape perfectă. Dacă aș fi avut pieptul puțin mai mare, aș fi fost chiar perfectă, se gândi ea cu regret și din nou se încruntă ușor. Dar trebuie să mă mulțumesc cu ce am.

Capitolul 4
Dacă asta îți dorești

Pe Tengo îl trezi soneria telefonului. Acele fosforescente ale ceasului arătau puțin peste ora unu. Desigur, la acea oră totul era adânc cufundat în beznă, iar el știuse de la bun început că îl căuta Komatsu. Dintre toți cunoscuții săi, numai Komatsu era în stare să sune la ora unu noaptea. Și numai el putea fi atât de insistent. Lăsa telefonul să sune atât de mult, încât clacai și până la urmă ridicai receptorul. Komatsu nu înțelegea ce înseamnă „târziu”. Dacă îi venea lui vreo idee, punea de-ndată mâna pe telefon, fără să se gândească vreo clipă ce oră e. Putea fi în crucea nopții sau în zorii zilei, puteai să fii în noaptea nunții sau pe patul de moarte, pe Komatsu nu-l interesa. Gândul prozaic că poate deranjează nu părea să-i treacă o secundă prin capul său oval precum un ou.

Tengo credea totuși că nu face așa cu toată lumea. La urma urmelor, Komatsu era și el angajat și primea un salariu. Nu-și putea permite să se poarte cu atâta lipsă de bun-simț cu oricine, fără discriminare. Tengo însă îi era partener de muncă și tocmai de aceea se purta așa cu el. Pentru Komatsu, el era mai mult sau mai puțin o prelungire a sa, întocmai cum sunt mâinile și picioarele. Nu făcea distincție clară între el și celălalt. De aceea, dacă el era treaz, avea impresia că și celălalt trebuie să fie treaz. Dacă nu avea vreo treabă anume, Tengo se culca la ora zece și se trezea dimineața la șase. Ducea o viață destul de regulată. Avea somnul adânc, dar, dacă îl trezea ceva, cu greu mai reușea să adoarmă din nou. Era sensibil în privința aceasta și îl avertizase de nenumărate ori pe Komatsu. Îl rugase cât se poate de clar să nu îl sune în timpul nopții, cu disperarea

unui fermier care se roagă la zei să îl cruțe de un roi de lăcuste în ajunul recoltei. „Am înțeles. N-o să te mai sun noaptea”, îl asigurase Komatsu. Numai că această promisiune nu prinsese deloc rădăcini în mintea sa. Fusese smulsă de prima ploaie și dusă la vale de ape.

Tengo se ridică din pat și orbecăi prin întuneric, lovindu-se de tot ce-i ieșea în cale, până în bucătărie, unde era telefonul. În tot acest răstimp, telefonul continuă să țârâie nemilos.

— Am vorbit cu Fukaeri, spuse Komatsu.

Ca de obicei, fără să salute și fără niciun fel de introducere. Fără să zică „Dormeai?” sau „Scuză-mă că sun la ora asta!” Bravo lui! Mereu reușea să-l uimească.

În beznă, Tengo tăcea încruntat. Trezit brusc în miezul nopții, mintea nu-i funcționa încă tocmai bine.

— Alo, m-auzi?

— Vă aud.

— Am vorbit cu ea. La telefon, dar am vorbit. Mă rog, mai mult eu, ea doar a ascultat. Nu prea a fost o conversație în sensul obișnuit al cuvântului. E o fată foarte tăcută. Iar când deschide gura, vorbește ciudat. O să înțelegi când o să o auzi și tu. Așa, în fine, i-am spus în mare cam care e planul meu. Să-i rescrie cineva *Crisalida de aer* și, cu romanul astfel îmbunătățit, să țintească la premiul pentru debut literar. Fiind la telefon, n-am putut să-i dau prea multe amănunte. Am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim, ca să discutăm detalii concrete. Am încercat să fiu cât mai indirect. Dacă-i spuneam prea clar cum stau lucrurile, riscam să mă pun într-o poziție cam delicată.

— Și?

— Nu mi-a dat niciun răspuns.

— Nici un răspuns?

Komatsu făcu o pauză plină de semnificații. Luă o țigară și și-o aprinse cu chibritul. Tengo își putea imagina scena numai ascultând zgomotele care se auzeau prin receptor. Komatsu nu folosea brichete.

— Fukaeri vrea să te cunoască mai întâi pe tine, spuse Komatsu, suflând fumul de țigară. N-a zis dacă e interesată sau nu, dacă vrea s-o facem sau nu. Deocamdată e important doar să te cunoască, să vorbiți voi doi. Se pare că răspunsul o să ni-l dea abia după ce vă vedeți. E o responsabilitate foarte mare pentru tine, așa-i?

— Bun, și mai departe?

— Mâine seară ești liber?

Cursurile de la școala pregătitoare începeau dimineața devreme și se terminau la patru după-amiază. De bine, de rău, nu avea alt program pe seară.

— Da, sunt liber, răspunse Tengo.

— La șase seara, du-te la Nakamuraya, în Shinjuku. Ai o masă rezervată pe numele meu, undeva mai în fund, ca să fie liniște. Puteți să mâncați și să beți ce vreți, nota o plătește firma la care lucrez. Stați pe îndelete de vorbă.

— Asta înseamnă că nu veniți și dumneavoastră?

— Condiția pusă de Fukaeri a fost să discutați doar voi doi, între patru ochi. Nu pare să aibă vreun motiv să mă cunoască și pe mine acum.

Tengo tăcu.

— Așa stau lucrurile, spuse Komatsu pe un ton voios. Sper să te descurci bine. Oi fi tu mare cât un urs, dar lași o impresie plăcută oamenilor. Ca să nu mai zic că ești profesor de școală, deci trebuie să fii obișnuit să stai de vorbă cu liceene precoce. Ești mai potrivit în situația asta decât mine. Fii zâmbitor și convingător și câștigă-i încrederea. Te aștept cu vești bune!

— Stați puțin! Asta e cu totul altceva decât ce am discutat înainte! Eu încă nu v-am dat niciun răspuns! V-am spus și data trecută, mi se pare un plan riscant și nu știu dacă lucrurile pot fi aranjate chiar atât de simplu. E posibil să dăm de bucluc. Eu încă nu m-am hotărât dacă să accept sau nu, iar dumneavoastră mă trimiteți să conving o fată pe care nici n-am mai văzut-o până acum. Nu pot să fac chestia asta!

Komatsu tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo, povestea asta s-a urnit deja din loc. Nu mai poți să oprești trenul acum și să te dai jos. Eu, unul, sunt hotărât și cred că și tu ești convins mai bine de jumătate. Cum s-ar spune, suntem în aceeași barcă.

Tengo clătină din cap. În aceeași barcă? I-auzi! De când au luat lucrurile o întorsătură atât de serioasă?

— Dar n-ați spus să stau să mă gândesc pe îndelete?

— Sunt cinci zile de atunci. La ce hotărâre ai ajuns?

Tengo nu-și mai găsea cuvintele.

— Încă n-am ajuns la nicio concluzie, spuse el sincer.

— Păi, atunci poți măcar să te întâlnești cu Fukaeri și să stați de vorbă. Decizia o iei pe urmă.

Tengo își apăsă puternic o tâmplă cu arătătorul. Mintea tot nu-i funcționa cum trebuie.

— Am înțeles. În orice caz, mă întâlnesc cu Fukaeri. Mâine, la șase, la Nakamuraya, în Shinjuku. Îi explic în mare cum stau lucrurile. Dar nu promit nimic mai mult. Îi explic, dar nu știu dacă pot s-o și conving.

— Bineînțeles. E suficient.

— Dar ea cam ce știe despre mine?

— I-am spus în linii mari câteva lucruri despre tine. Că ai douăzeci și nouă, treizeci de ani, că nu ești însurat și că predai matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi. Că ești ditamai animalul, dar că nu ești un tip rău. Nu înfuleci fete tinere. Duci o viață cumpătată și ai o privire blândă. Că-mi place foarte mult ce scrii. În mare, cam asta i-am spus.

Tengo oftă. Degeaba încerca să-și adune gândurile, realitatea îi scăpa printre degete chiar atunci când credea că e gata să o prindă.

— Komatsu-san, pot să mă bag la loc în pat? În curând se face unu și jumătate și aș vrea să apuc și eu să dorm puțin înainte să se lumineze de ziuă. Mâine am trei cursuri dis-de-dimineață.

— Sigur. Noapte bună! spuse Komatsu. Vise plăcute! Apoi

închise telefonul.

Tengo rămase câteva momente cu receptorul în mână, privindu-l. Apoi îl puse în furcă. Dacă putea să se culce, voia să o facă cât mai repede. Dacă putea să viseze frumos, cu atât mai bine. Dar trezit cu forța la o asemenea oră și pus în fața unei asemenea povești neplăcute, știa că nu va mai putea adormi ușor. O variantă ar fi fost să bea ceva ca să i se facă somn, dar nu avea chef de alcool. În cele din urmă, bău un pahar cu apă, se întoarse în pat, aprinse lumina și începu să citească. Avea de gând să citească până îl lua somnul, dar reuși să adoarmă abia când începuse să se lumineze de ziuă.

*

După ce termină cele trei cursuri la școala pregătitoare, Tengo se urcă în tren și se îndreptă spre Shinjuku. Își cumpără câteva cărți de la librăria Kinokuniya, apoi merse la cafeneaua Nakamuraya. La intrare menționă numele lui Komatsu și fu condus la o masă liniștită din fundul localului. Fukaeri încă nu apăruse. Tengo îi spuse chelnerului că va aștepta până când vine și ea. Acesta îl întrebă dacă dorește ceva de băut între timp. Nu, nimic, răspunse Tengo. Chelnerul îi aduse meniul și un pahar cu apă, apoi se retrase. Tengo deschise una din cărțile proaspăt cumpărate și începu să citească. Era o carte despre vrăji și farmece. Se discuta despre funcția acestora în societatea japoneză. În antichitate, farmecele jucau un rol important pentru comunitate. Aveau rolul de a veni în completarea sistemului social și de a șterge neajunsurile și contradicțiile acestuia. Ce vremuri interesante!

La ora șase și un sfert, Fukaeri încă nu își făcuse apariția. Tengo însă continua să citească fără să se îngrijoreze. Nici nu se mira prea tare că întârzie la întâlnire. Toată povestea era oricum absurdă, așa că cine se mai putea plânge dacă o lua într-o direcție la fel de absurdă? De fapt, n-ar fi fost de mirare ca Fukaeri să se răzgândească și să nu mai vină

deloc. Chiar ar fi preferat ca ea să nu mai apară. Lucrurile ar fi fost mai simple așa. I-ar spune lui Komatsu că a așteptat-o pe Fukaeri o oră, dar ea nu a venit. Ce ar urma apoi nu l-ar mai privi. Ar lua masa singur și apoi s-ar întoarce acasă. Și-ar îndeplini astfel obligația față de Komatsu.

Fukaeri apăru însă, la șase și douăzeci și două de minute. Ospătarul o conduse până la masă, iar ea se așeză în fața lui Tengo. Își puse mâinile micuțe pe masă și, fără ca măcar să-și scoată haina, îl privi fix. Fără niciun „îmi pare rău că am întârziat" sau „sper că nu mă așteptați de mult". Fără măcar un „bună ziua". Cu buzele strâns lipite, îl privea pe Tengo drept în ochi. Parcă se uita de departe la o priveliște nemaivăzută. Măi, să fie! își spuse Tengo.

Fukaeri era micuță și mai frumoasă decât i se păruse din fotografii. La chipul ei, ochii îți atrăgeau deîndată privirea. Niște ochi adânci, impresionanți. Tengo se foia neliniștit sub privirea acelor ochi umezi și negri ca tăciunele. Fata nu clipea aproape deloc. Nu părea nici măcar că respiră. Avea părul atât de drept, încât ai fi zis că cineva a trasat cu rigla fiecare fir în parte. Forma sprâncenelor se potrivea bine cu tunsoarea. Așa cum se întâmplă cu multe fete tinere frumoase, de pe chipul ei lipseau urmele pe care le lasă viața. Dar se simțea în ea un echilibru fragil, gata să se răstoarne. Poate din pricină că pupilele ei te priveau cu intensitate diferită, lucru care-ți stârnea un sentiment de neliniște. Nu puteai ghici ce gândește. Frumusețea ei nu era cea a unei vedete de muzică sau a unui fotomodel din reviste. Avea însă ceva provocator, care te atrăgea.

Tengo închise cartea și o puse pe masă. Apoi își întinse spinarea, se îndreptă și bău o gură de apă. Komatsu avea dreptate. Dacă o asemenea fată ar fi câștigat un premiu literar, presa s-ar fi ținut ca scaiul de ea. Cu siguranță ar fi făcut ceva vâlvă. Dar oare ar fi scăpat doar cu atât?

Ospătarul veni și îi așeză în față meniul și un pahar cu apă. Fukaeri tot nu se mișca. Se uita în continuare la Tengo,

iar de meniu nici nu se atinse. Neavând ce face, Tengo spuse:

— Bună ziua.

În fața ei, se simțea cât ditamai uriașul.

Fukaeri nu răspunse la salut, ci continuă să-l privească fix.

— Te cunosc, spuse ea în cele din urmă, încet.

— Mă cunoști? întrebă el.

— Predai matematică.

Tengo încuviință:

— Așa e.

— Am fost de două ori.

— La cursurile mele?

— Da.

Felul ei de a vorbi avea niște particularități ciudate. Îi lipsea cu desăvârșire orice fel de intonație și lăsa cuvintele simple, fără niciun fel de înfloriturі – nici măcar adjective nu părea să folosească. În plus, avea un vocabular foarte limitat (sau cel puțin lăsa impresia aceasta). Era excentrică, după cum spusese și Komatsu.

— Adică ești la școala pregătitoare unde predau eu? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap.

— Am venit doar să audiez.

— Dar nu cred că poți să intri în clasă fără legitimație de elev.

Răspunsul ei fu să ridice ușor din umeri. Om în toată firea și spui prostii din astea, părea ea să-l admonesteze.

— Și cum a fost cursul? se interesă Tengo. Altă întrebare fără rost.

Fără să-și mute privirea de la el, Fukaeri luă o gură de apă. Nu-i răspunse. Tengo bănui însă că nu putea să fi avut o impresie tocmai proastă, din moment ce venise și a doua oară. Dacă nu i-ar fi stârnit interesul, ar fi renunțat din prima.

— Ești într-a doișpea, nu? întrebă Tengo.

— Deocamdată.

— Și dai la facultate?

Fata clătină din cap, dar Tengo nu înțelese dacă gestul ei însemna că nu dă admitere sau că nu vrea să vorbească despre aceasta. Își aminti că, la telefon, Komatsu îl avertizase că e îngrozitor de tăcută.

Veni ospătarul să le ia comanda, iar Fukaeri ceru pâine și salată. Încă mai era cu haina pe ea.

— Atât, spuse ea și înmână meniul chelnerului. Apoi, ca și când îi venise brusc ideea, adăugă: Și vin alb.

Chelnerul cel tânăr dădu să spună ceva referitor la vârsta de la care ai voie să bei alcool, dar, țintuit de privirea fetei, roși și își înghiți cuvintele. Măi, să fie! își spuse Tengo din nou. El comandă *linguine* cu fructe de mare și, ca să fie în ton cu Fukaeri, ceru și el un pahar de vin alb.

— Ești prof, dar scrii romane, enunță Fukaeri.

Era însă o întrebare. Una din particularitățile felului ei de a vorbi era să pună întrebări fără intonația potrivită.

— În momentul ăsta, da, spuse Tengo.

— N-arăți niciuna, nici alta.

— Poate, spuse el și vru să zâmbească, dar nu reuși. Sunt calificat și predau la o școală pregătitoare, dar nu pot să spun oficial că sunt profesor. Apoi, deși scriu romane, niciunul nu a fost publicat până acum, așa că nu sunt nici romancier.

— Nu ești nimic.

Tengo încuviință.

— Întocmai. Acum, nu sunt nimic.

— Îți place matematica.

Tengo înțelese că și aceasta era de fapt o întrebare, în ciuda lipsei de intonație. Adăugă intonația cuvenită la spusele ei și răspunse la întrebare:

— Îmi place. De mult mi-a plăcut și încă îmi place.

— Ce anume.

— Ce îmi place la matematică? reformulă Tengo. Păi, când sunt în fața numerelor reușesc să mă liniștesc.

Lucrurile se așază pe făgaș.

— Au fost interesante integralele.

— La cursul meu?

Fukaeri încuviință.

— Ție-ți place matematica?

Fukaeri clătină scurt din cap. Nu-i plăcea.

— Dar ți s-au părut interesante integralele? întrebă Tengo.

Fukaeri ridică din nou din umeri.

— Ai vorbit despre ele ca despre ceva foarte important.

— A, da? făcu Tengo. Nu-i mai spusese nimeni lucrul acesta până acum.

— Parcă vorbeai despre vreo personalitate, zise Fukaeri.

— Când predau șiruri s-ar putea să fiu și mai entuziasmat, spuse Tengo. Din programa de liceu, șirurile îmi plac cel mai mult.

— Îți plac șirurile, întrebă Fukaeri fără intonație.

— Pentru mine sunt precum *Clavecinul bine temperat* al lui Bach. Nu mă satur de ele. Sunt mereu o revelație.

— Știu *Clavecinul bine temperat.*

— Îți place Bach?

Fukaeri încuviință.

— Profesorul ascultă mereu.

— Profesorul? întrebă Tengo. De la tine de la școală?

Fukaeri nu răspunse. Tengo observă pe chipul ei o expresie care spunea că e prea devreme să discute despre așa ceva.

Apoi, de parcă își dădu seama brusc că e încă îmbrăcată, Fukaeri se zvârcoli să-și dea jos haina, ca o gânganie care iese din cocon. O aruncă apoi pe scaunul alăturat fără să o împăturească. Pe dedesubt avea un pulover subțire verde-deschis și o pereche de jeanși albi. Nu purta bijuterii și nici nu era fardată. Și cu toate acestea, o remarcai de îndată. Vrând-nevrând, privirea îți era atrasă de frumusețea și mărimea sânilor, care contrastau cu trupul ei subțire. Tengo trebuia să aibă grijă să nu se uite către ei. Dar în ciuda

eforturilor sale, ochii îi tot coborau către sânii fetei, ca atrași într-o vâltoare.

Li se aduse vinul. Fukaeri bău o gură. Privi paharul dusă pe gânduri, apoi îl puse la loc pe masă. Tengo abia dacă atinse paharul. Îl aștepta o discuție importantă.

Cu un gest fermecător, Fukaeri își trecu mâna prin păr să-l aranjeze. Avea niște degete superbe. Fiecare părea să aibă propria lui personalitate. Simțeai ceva magic în ele.

— Ce-mi place la matematică? se întrebă Tengo din nou, cu voce tare, ca să-și abată atenția de la degetele și pieptul ei. Matematica e precum curgerea apei. Sigur că există și teorii dificile, dar logica de bază e foarte simplă. Așa cum apa curge întotdeauna de sus în jos, pe drumul cel mai scurt, tot așa și numerele curg într-o singură direcție. Dacă privești cu răbdare, poți să le vezi făgașul. Nu trebuie să faci nimic altceva, doar să le privești cu răbdare. Dacă-ți concentrezi atenția și îți îndrepți privirea către ele, devin clare de la sine. În toată lumea asta mare, nimeni nu e atât de drăguț cu mine ca numerele.

Fukaeri se gândi o vreme la spusele sale.

— De ce scrii romane, întrebă ea plat.

Tengo îi transformă întrebarea într-o frază mai lungă:

— Dacă-mi plac numerele atât de mult, de ce mă mai ostenesc să scriu romane? Nu-mi ajunge doar matematica? Asta vrei să mă întrebi?

Fukaeri încuviință.

— Mda. Viața reală și matematica sunt lucruri diferite. Lucrurile nu urmează neapărat drumul cel mai scurt. Pentru mine, matematica e, cum să-ți spun, extrem de naturală. E ca o priveliște frumoasă. E pur și simplu *acolo.* Nu e nevoie să schimbi nimic. De-aia, când sunt în mijlocul numerelor, simt că devin transparent. Uneori mă sperie lucrul ăsta.

Fukaeri îl privea drept în ochi, fără să-l slăbească. Parcă iscodea înăuntrul unei case, cu fața lipită de o fereastră.

Tengo continuă:

— Când scriu, cu ajutorul cuvintelor schimb priveliștea

din jurul meu în ceva care mie mi se pare mai natural. Adică o reclădesc. În felul ăsta, mă asigur că eu, ca om, exist cu adevărat în lumea reală. E o activitate foarte diferită de cea din lumea matematicii.

— Te asiguri că exiști cu adevărat, spuse Fukaeri.

— Nu pot spune însă că reușesc foarte bine, zise Tengo. Fukaeri nu părea satisfăcută de explicațiile lui Tengo, dar nu mai spuse nimic. Duse paharul de vin la gură și sorbi fără cel mai mic sunet, ca și cum ar fi băut cu paiul.

— Părerea mea e că și tu faci, până la urmă, același lucru. Reclădești priveliștea pe care o vezi, transpunând-o în cuvinte. Te reasiguri de poziția ta în realitate ca persoană, spuse Tengo.

Fukaeri rămase cu paharul de vin în mână, gândindu-se la spusele lui. Nu-și împărtăși însă nici de data aceasta părerea.

— Iar procesul ăsta rezultă într-o formă. Cartea. Și dacă suficientă lume se identifică și rezonează cu ea, înseamnă că este o lucrare literară cu valoare.

Fukaeri clătină categoric din cap.

— Nu mă interesează forma.

— Nu te interesează forma, repetă Tengo.

— Forma nu are niciun rost.

— Atunci de ce ai scris și de ce ai candidat la concursul literar?

Fukaeri puse paharul de vin la loc pe masă.

— Nu eu.

Ca să se liniștească, Tengo luă paharul de apă și bău o gură.

— Adică nu tu te-ai înscris la concurs?

— Nu am trimis, încuviință Fukaeri.

— Atunci cine a trimis la editură manuscrisul tău?

Fukaeri ridică ușor din umeri, apoi rămase tăcută preț de vreo cincisprezece secunde.

— Cineva, spuse în cele din urmă.

— Cineva, repetă Tengo. Apoi răsuflă îndelung, cu buzele

țuguiate. Of, of, uite că lucrurile nu merg chiar așa de ușor. După cum mă așteptam.

*

Până acum, Tengo avusese relații cu câteva fete de la școala pregătitoare. Dar numai după ce acestea terminaseră școala și intraseră la facultate. Ele fuseseră cele care luaseră legătura cu el și voiseră să se întâlnească. Se vedeau, vorbeau, ieșeau împreună în oraș. Tengo nu înțelegea deloc ce le atrăgea la el. Dar el era singur, iar fetele nu-i mai erau eleve, așa că nu avea niciun motiv să refuze o întâlnire.

În două rânduri, aceste întâlniri luaseră o întorsătură sexuală. Dar acestea nu continuaseră prea mult, ci se destrămaseră în mod firesc, pe nesimțite. Tengo nu era tocmai relaxat în preajma unei tinere vioaie care abia intrase la facultate. Nu se simțea chiar în apele lui. Ca atunci când te joci cu o pisicuță prea jucăușă, la început i se părea o experiență proaspătă și interesantă, dar treptat se sătura. Apoi, și fetele descopereau că de fapt el era altul decât cel pe care îl știau predând matematică și rămâneau întrucâtva dezamăgite. Tengo le înțelegea sentimentul.

El era relaxat mai degrabă în prezența unei femei mai în vârstă. Indiferent ce ar fi făcut, nu se simțea nevoit să preia comanda și aceasta îi lua o povară de pe umeri. În plus, multe femei mai în vârstă decât el îl plăceau. De un an avea o relație cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai mare. De aceea, renunțase complet de atunci să se mai întâlnească cu tinere. O dată pe săptămână, iubita venea în apartamentul său și îi ostoia dorința (sau nevoia) de un trup de femeie. După aceea, închis în camera sa, scria, citea, asculta muzică. Uneori mergea să înoate la un bazin din apropiere. Cu colegii de la școală schimba doar câteva cuvinte și, în afară de asta, nu vorbea mai cu nimeni. Nu era însă deloc nemulțumit de traiul său. Dimpotrivă, se apropia de idealul său de viață.

Cu toate acestea, când o văzuse pe Fukaeri simțise o frământare intensă în suflet. Același lucru pe care îl simțise când o văzuse în fotografii, doar că, aflat față în față cu ea, mult mai puternic. Nu era dragoste sau dorință sexuală. Mai degrabă, ceva care se strecurase printr-o deschizătură îngustă și care venea să umple un gol din el. Aceasta era senzația sa. Nu era un gol creat de Fukaeri, ci ceva ce existase în el dintotdeauna. Ea doar îl scotea din nou la iveală, aruncând pe el o lumină specială.

*

— Nu te interesează să scrii și nici nu ai trimis manuscrisul pentru concurs, confirmă Tengo.

Fukaeri încuviință, fără însă a-și abate privirea de la el. Apoi strânse din umeri de parcă s-ar fi ferit de un vânt rece.

— Nu vrei să fii scriitoare. Tengo rămase surprins de lipsa de intonație a propriei sale întrebări. Cu siguranță, felul ei de a vorbi era contagios.

— Nu vreau, spuse Fukaeri.

În momentul acela li se aduse mâncarea. Ea primi un bol mare de salată cu chifle alături. Pentru Tengo, *linguine* cu fructe de mare. Fukaeri răsuci de câteva ori cu furculița o frunză de salată de pe o parte pe alta, cu o privire de parcă examina un titlu în ziar.

— Dar în orice caz, cineva a trimis Ia redacție manuscrisul tău, *Crisalida de aer,* iar eu l-am citit și mi-a atras atenția.

— *Crisalida de aer,* spuse Fukaeri și își miji ochii.

— Asta e titlul cărții pe care ai scris-o tu! spuse Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic, cu ochii încă mijiți.

— Nu i-ai dat tu titlul ăsta? întrebă Tengo neliniștit.

Fukaeri clătină încet din cap.

Tengo era din nou încurcat. Se hotărî să nu mai întrebe deocamdată nimic despre titlu. Trebuia să meargă mai departe cu discuția.

— Nu contează asta. În orice caz, nu e un titlu rău.

Creează atmosferă și atrage privirile. Te face să te întrebi despre ce e vorba. Indiferent cine i-a pus numele, nu mă pot plânge de el. Nu știu eu foarte bine care e diferența dintre crisalidă și cocon, dar nu contează foarte mult. Ce vreau eu să spun însă este că m-a atras foarte mult lucrarea ta. I-am dus-o și lui Komatsu-san și i-a plăcut și lui. Dar părerea lui e că, dacă ținteşti serios către premiul pentru debut literar, trebuie schimbat stilul. Povestea e plină de forță, dar în contrast, frazele sunt slabe. O vrea rescrisă, dar nu de tine, ci de mine. Eu încă n-am luat o hotărâre în privința asta. Nu i-am dat niciun răspuns. Nu știu dacă e un lucru corect sau nu.

Tengo se opri să-i vadă reacția lui Fukaeri. Nicio reacție.

— Ce vreau eu să știu acum este ce părere ai avea tu dacă aș rescrie în locul tău *Crisalida de aer.* Pentru că, indiferent de cât de hotărât aș fi eu, dacă tu nu-ți dai acordul, n-o să pot face nimic.

Fukaeri apucă între degete o roșie cherry și o duse la gură. Tengo luă în furculiță o scoică și o mâncă.

— Poți să o faci, spuse Fukaeri simplu.

Apoi mai luă o roșie.

— Poți să corectezi cum vrei.

— N-ar fi mai bine să te gândești pe îndelete, să mai aștepți puțin? E un lucru destul de important, spuse Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu-i nevoie.

— Dacă îți rescriu cartea, explică el, o să fiu atent să nu schimb povestea, ci doar să aduc mai bine frazele din condei. Probabil că o să modific destul de mult. Dar autoarea rămâi tot tu. O să fie o carte scrisă de tânăra de șaptesprezece ani pe nume Fukaeri. Asta nu se schimbă. Dacă e să câștige, tu o să iei premiul singură. Dacă o să fie publicată, tu vei fi autoarea. Facem o echipă, noi doi și Komatsu-san. Dar numai numele tău o să apară pe copertă. Eu și cu el o să rămânem în umbră. Ca scenografii unei piese de teatru. Înțelegi ce vreau să zic?

Fukaeri băgă în gură o bucată de țelină. Dădu ușor din

cap.

— Înțeleg.

— *Crisalida de aer* este povestea ta și numai a ta. A izvorât din tine. Nu vreau să mi-o însușesc. Tot ce fac eu este să te ajut cu aspectul tehnic. Dar tu trebuie să păstrezi absolut secret faptul că îți dau o mână de ajutor. O să fim complici la o minciună pe care o spunem lumii. Oricum ai lua-o, să ții în tine un asemenea secret nu e o chestiune tocmai simplă.

— Dacă spui tu, făcu Fukaeri.

Tengo împinse carapacea scoicii la marginea farfuriei și dădu să ia niște paste, dar se răzgândi. Fukaeri luă un castravete și îl mestecă atentă, de parcă era ceva nemaivăzut. Cu furculița încă în mână, Tengo spuse:

— Te mai întreb o dată, nu ai nicio obiecție dacă refac povestea pe care ai scris-o tu?

— Fă cum vrei, spuse Fukaeri după ce termină de mâncat castravetele.

— Oricum aș rescrie-o, nu te deranjează?

— Nu mă deranjează.

— Dar cum poți să crezi chestia asta? Nu știi nimic despre mine!

Fukaeri ridică din umeri fără să spună nimic.

Mâncară apoi o vreme în tăcere. Fukaeri își îndrepta toată atenția asupra salatei. Din când în când, își ungea o chiflă cu unt și o mânca. Apoi bea o gură de vin. Tengo ducea pastele la gură mecanic, în timp ce învârtea în minte fel de fel de posibilități. Într-un târziu, lăsă furculița jos și spuse:

— Când Komatsu-san mi-a expus prima dată ideea, mi s-a părut o glumă proastă. O chestie imposibilă. Voiam să-l refuz. Dar, după ce m-am întors acasă și m-am tot gândit la propunerea lui, am început să vreau s-o fac din ce în ce mai tare. Lăsând la o parte dacă e etic sau nu, am ajuns să îmi doresc să dau o nouă formă poveștii pe care ai creat-o tu, *Crisalida de aer.* Cum să-ți spun, a fost o dorință naturală, spontană.

A fost mai mult decât dorință, am râvnit după ea de-a binelea, completă Tengo în mintea sa. Komatsu prezisese corect că-i va fi din ce în ce mai greu să-și controleze pofta aceasta.

Fukaeri nu spuse nimic. Îl privea cu ochi indiferenți și frumoși, ca din adâncuri. Părea să se lupte să-i înțeleagă vorbele.

— Vrei să rescrii, întrebă ea.

Tengo o privi drept în ochi.

— Așa cred.

Pupilele negre ale lui Fukaeri luciră ușor, de parcă ceva s-ar fi stârnit înăuntru. Cel puțin așa i se păru lui Tengo.

Tengo își ținea mâinile ca și cum ar fi avut în palme o cutie imaginară. Gestul său nu avea niciun sens anume, dar acel obiect inexistent îi servea să transmită ceea ce simțea.

— Nu pot să-ți explic prea bine, dar, recitind *Crisalida de aer* de câteva ori, am avut senzația că pot vedea și eu lucrurile văzute de tine. Mai ales când apar Oamenii cei Mici. Ai o imaginație deosebită. Originală și contagioasă.

Fukaeri puse încet lingura pe farfurie și se șterse cu un șervet la gură.

— Oamenii cei Mici există de-adevăratelea, spuse ea încet.

— Există de-adevăratelea?

Fukaeri făcu o pauză. Apoi zise:

— Ca mine și ca tine.

— Ca mine și ca tine, repetă Tengo.

— Dacă vrei, poți să-i vezi și tu.

Felul concis de a vorbi al lui Fukaeri era neobișnuit de convingător. Simțeai cum fiecare cuvânt ți se implântă în minte ca un ac. Însă Tengo încă nu se decisese cât de serioasă era. Era ceva neobișnuit la ea, ceva scăpat din frâie. Poate că era un dar înnăscut, poate că se afla în fața unui geniu autentic. Sau poate că doar se prefăcea. Adolescentele deștepte joacă uneori teatru – în mod instinctiv. Se pretind excentrice. Își zăpăcesc interlocutorul

prin cuvinte sugestive. Asistase de multe ori la așa ceva. Câteodată e dificil să-ți dai seama când joacă teatru și când sunt serioase. Tengo se hotărî să aducă discuția înapoi la realitate. Sau măcar mai aproape de realitate.

— Dacă tu ești de acord, eu aș dori chiar și mâine să încep să rescriu *Crisalida de aer.*

— Dacă asta îți dorești.

— Asta îmi doresc, răspunse Tengo concis.

— Ai pe cineva de cunoscut, spuse Fukaeri.

— Trebuie să cunosc pe cineva? zise Tengo.

Fukaeri încuviință.

— Despre cine e vorba? întrebă el.

Întrebarea îi fu ignorată.

— Vorbești cu el, spuse fata.

— Dacă e nevoie, sigur că da.

— Ești liber duminică dimineață, întrebă ea din nou fără urmă de intonație.

— Sunt liber, răspunse el, cu senzația că poartă o discuție semnalizând cu fanioane.

*

După ce terminară de mâncat, se despărțiră. Tengo introduse câteva monede de zece yeni în telefonul public din restaurant și îl sună pe Komatsu la serviciu. Era încă acolo, dar dură ceva timp până veni la telefon. Tengo așteptă cu receptorul la ureche până când îi auzi vocea.

— Cum a fost? A mers bine? întrebă Komatsu.

— I-am spus de chestia cu rescrisul cărții și, în principiu, a fost de acord. Cel puțin, așa cred.

— E suficient! spuse Komatsu și glasul i se înveseli. Minunat. Adevărul este că îmi făceam griji. M-am temut că nu ești potrivit pentru asemenea negocieri.

— Nu prea a fost o negociere, spuse Tengo. N-am avut nevoie s-o conving. I-am explicat ideea și ea s-a decis singură.

— Nu contează. Dacă am obținut ce voiam, nu mă plâng.

Planul nostru merge înainte.

— Numai că înainte de asta, zice că trebuie să cunosc pe cineva.

— Pe cineva?

— Nu știu pe cine. Știu doar că Fukaeri vrea să mă întâlnesc cu el și să stăm de vorbă.

Komatsu rămase tăcut vreme de câteva secunde.

— Și când vă întâlniți?

— Duminica asta. Mă duce ea la el.

— În privința secretelor există o regulă importantă, spuse Komatsu pe un ton serios. Trebuie să fie știute de cât mai puțini oameni. În momentul ăsta, planul nostru nu e cunoscut decât de trei oameni. Tu, eu și Fukaeri. Dacă se poate, aș vrea să nu mai afle prea multă lume. Înțelegi?

— Teoretic, spuse Tengo.

Apoi însă vocea lui Komatsu se înmuie din nou.

— Dar orice-ar fi, Fukaeri a fost de acord să-i modifici manuscrisul. Asta e cea mai importantă chestie. Om vedea noi și cu restul ce-o fi.

Tengo mută receptorul în mâna stângă. Apoi își apăsă tâmpla cu arătătorul de la mâna dreaptă.

— Komatsu-san, știți, mă îngrijorează ceva. N-am niciun temei concret, dar simt că mă bag în ceva *care nu e normal.* Cât am discutat cu Fukaeri, nu m-a sâcâit prea tare, dar de când m-am despărțit de ea, senzația s-a intensificat. Poate-i premoniție, poate intuiție, în orice caz e ceva suspect în povestea asta. Ceva nu e normal. Simt chestia asta nu cu mintea, ci cu întregul corp.

— Ai simțit-o după ce te-ai văzut cu Fukaeri?

— S-ar putea. Fukaeri e sută la sută autentică, așa cred. Sigur, asta e doar intuiția mea.

— Adică e cu adevărat talentată?

— Nu știu dacă e vorba de talent. Abia am cunoscut-o, spuse Tengo. Numai că pare să vadă cu adevărat lucruri care nouă ne sunt ascunse. S-ar putea să aibă ceva special. Asta nu-mi dă mie pace.

— Adică e scrântită?

— Are excentricitățile ei, dar nu cred că e nebună. Se poate discuta cât de cât normal cu ea, spuse Tengo, apoi tăcu o vreme. Numai că ceva nu-mi dă pace.

— Oricum, a fost interesată de tine, zise Komatsu.

Tengo își căută cuvintele potrivite, dar în zadar.

— Nu știu dacă e chiar așa, răspunse.

— A vrut să se întâlnească cu tine și te-a crezut în stare să rescrii *Crisalida de aer.* Adică te-a plăcut. Ai făcut treabă bună, Tengo. Ce-o să fie de aici înainte nu știu nici eu. Sigur că există riscuri, dar riscurile sunt condimentele vieții. Să începi de îndată să refaci *Crisalida de aer.* Nu avem prea mult timp. Trebuie să băgăm varianta nouă în grămada cu celelalte manuscrise pe cât se poate de repede. O substituim cu originalul. Poți s-o faci în zece zile?

Tengo oftă.

— Cam greu.

— Nu trebuie să fie versiunea finală. După ce ajungem la nivelul următor, putem să mai umblăm puțin la ea. Deocamdată e suficient să-i dai o formă.

Tengo evaluă mental cam cât avea de muncă.

— Atunci, în zece zile poate reușesc să fac ceva. Dar nu înseamnă că nu e greu!

— Fă-o, atunci, spuse Komatsu pe un ton voios. Să privești lumea prin ochii ei; să devii un intermediar care face legătura între lumea ei și cea reală. Poți să faci lucrul ăsta, Tengo. Pentru min…

Aici se termină ultima fisă de zece yeni.

Capitolul 5
O profesie care necesită o pregătire specială și antrenament

După ce își termină treaba, Aomame merse pe jos o vreme, apoi se urcă într-un taxi și se duse la un hotel din Akasaka. Trebuia să-și calmeze nervii încordați cu puțin alcool înainte să se întoarcă acasă și să se culce. Orice s-ar zice, cu foarte puțin timp în urmă trimisese pe cineva pe lumea cealaltă. Era un nenorocit care merita să moară, dar un om e un om. Încă îi mai stăruia în mâini senzația de viață care se stinge. O ultimă răsuflare și sufletul părăsește trupul. Aomame se dusese de mai multe ori la barul acelui hotel. Era la ultimul etaj al unui zgârie-nori, oferea o panoramă splendidă și se stătea foarte comod la tejghea.

Intră în bar puțin după ora șapte. Un tânăr duet interpreta *Sweet Lorraine* la pian și chitară, după o înregistrare mai veche a lui Nat King Cole. Nu suna rău. Aomame se așeză la tejghea, ca de obicei, și comandă un gin tonic și fistic. Încă nu se aglomerase. Doi tineri care se delectau cu cocteiluri admirând panorama nocturnă, patru oameni de afaceri la costum, adânciți în negocieri, un cuplu de străini între două vârste, cu câte un pahar de martini în mână. Aomame își bău ginul tonic alene. Nu voia să se amețească prea repede. Seara abia începuse.

Scoase din geantă o carte și se apucă să citească. Era despre căile ferate manciuriene din anii ’30. La un an după încheierea războiului ruso-japonez, Japonia a preluat controlul asupra căii ferate de la ruși și a înființat căile ferate manciuriene (Compania Căile Ferate Sud-Manciuriene), care s-au dezvoltat într-un ritm rapid. Fuseseră vârful de lance în invazia Chinei de către Imperiul

Japonez și au fost desființate de armata sovietică în 1945. Până la începutul războiului germano-sovietic, în 1941, folosind calea ferată manciuriană și continuând apoi pe cea siberiană, se putea ajunge de la Shimonoseki la Paris în treisprezece zile.

O tânără îmbrăcată într-un costum business, cu o geantă mare de umăr alături și care citește cu nesaț o carte (cartonată) despre căile ferate manciuriene, nu are cum să fie luată drept prostituată de lux care vânează clienți, dacă stă singură și bea într-un bar, socotea Aomame. Pe de altă parte, ea nu știa cum arată de fapt o prostituată de lux. Dacă, de exemplu, chiar ar fi fost o prostituată ai cărei clienți erau afaceriștii înstăriți, s-ar fi străduit probabil să nu o arate, ca să nu-i facă să se simtă încordați și ca să nu fie dată afară din bar. Poate că ar fi purtat un costum Junko Shimada, o cămașă albă, machiaj discret, o geantă mare și practică și ar fi ținut în brațe o carte despre căile ferate manciuriene. Așadar, ce făcea ea în acel moment nu era foarte diferit de ce ar face o prostituată de lux care își așteaptă mușteriii.

Ceva mai târziu, barul deja se aglomerase. De peste tot din jur se auzea freamăt de voci. Dar încă nu apăruse niciun client așa cum căuta ea. Aomame își mai comandă un gin tonic, o porție de salată asortată (încă nu mâncase de seară) și își continuă lectura. Într-un sfârșit, apăru un bărbat care se așeză la tejghea. Venise neînsoțit. Era bronzat și purta un costum gri-albastru cu o croială elegantă. Nu vădea gust rău nici în materie de cravate. Cea pe care o avea la gât nu era nici prea țipătoare, nici prea ternă. La cei vreo cincizeci de ani ai săi, părul i se rărise simțitor. Nu purta ochelari. Probabil venise la Tokio în interes de serviciu, își terminase treaba și avusese chef să bea un pahar înainte de culcare. La fel ca Aomame. Avea nevoie de o anumită cantitate de alcool ca să-și destindă nervii încordați.

Majoritatea angajaților trimiși la Tokio în deplasare nu

stăteau la astfel de hoteluri de lux, ci la unele de rând, mai ieftine. Hoteluri aflate în apropierea gărilor, în care patul ocupă aproape toată camera, geamul dă doar către zidul clădirii învecinate și în care nu poți să faci duș fără să te lovești de douăzeci de ori cu cotul în perete. La fiecare etaj au instalate pe hol automate cu băuturi și articole de toaletă. Trag la ele ori pentru că ceva mai bun nu își permit din diurnă, ori ca să bage în buzunar diferența care le rămâne alegând un loc mai ieftin. Beau o bere la cârciuma din colț, apoi se duc la culcare. Dimineața înfulecă ceva la un fast-food, în apropiere.

Însă cei care stăteau la acest hotel erau alt gen de oameni. Când veneau la Tokio în interes de serviciu, nu mergeau decât cu Shinkansenul{5}, la clasa întâi și trăgeau mereu la același hotel de lux. După ce își terminau treaba, se relaxau la bar, savurând băuturi scumpe. Cei mai mulți ocupau funcții în administrație la companii de primă clasă. Sau erau liber profesioniști, medici sau avocați. Trecuseră pragul vârstei de mijloc și nu duceau lipsă de bani. În plus, erau obișnuiți cu distracția. Exact genul la care se gândea Aomame.

Încă dinainte să împlinească douăzeci de ani, Aomame se simțise atrasă de bărbații cu părul rar, între două vârste. Prefera să mai aibă puțin păr, decât să fie complet chei. Însă asta nu era suficient. Importantă era și forma capului. Ideal i se părea cum arăta Sean Connery. Avea o formă a capului superbă, foarte sexy. La simpla sa vedere, i-o lua inima la galop. Și bărbatul care se așezase la tejghea, două scaune mai încolo, avea o formă a capului destul de frumoasă. Sigur, nu era perfect ca Sean Connery, dar avea un aer interesant. Linia părului i se retrăsese mult, către spate, iar puținul păr rămas o ducea cu gândul la o pajiște acoperită cu chiciură, într-o zi de sfârșit de toamnă. Aomame își ridică foarte puțin privirea din carte și îi admiră conturul capului câteva momente. Nu avea un chip remarcabil. Nu era gras, dar începea să i se lase un pic

pielea sub bărbie. Avea și pungi sub ochi. Un bărbat între două vârste, cum întâlnești pe toate drumurile. Și totuși, cu un cap modelat pe placul ei.

Când barmanul îi aduse meniul, bărbatul comandă un *scotch highball* fără să se uite pe el. Barmanul îl întrebă dacă preferă vreo marcă anume, dar acesta răspunse că nu, poate să fie orice. Avea o voce joasă și liniștită. Vorbise cu accent din regiunea Kansai. Însă imediat bărbatul se răzgândi și întrebă dacă au cumva Cutty Sark. Barmanul îi răspunse că da. Nu-i rău deloc, își zise Aomame. Îi plăcuse faptul că nu alesese Chivas Regal sau cine știe ce *single malt* simandicos. Părerea ei era că acei care sunt prea pretențioși la băutură sunt de cele mai multe ori plicticoși în pat. De ce, nu se știe.

Lui Aomame îi plăcuse accentul lui. Îi plăcea mai ales cât de caraghios suna un om născut și crescut în zona Kansai care venea la Tokio și se străduia să folosească expresii locale. Se dădea în vânt după acea nepotrivire dintre vocabular și intonație. Felul acela aparte în care răsunau cuvintele era ciudat de liniștitor. Pe el îl aleg, se hotărî ea. Vreau să-mi plimb degetele prin părul lui rar. Când barmanul îi aduse paharul cu Cutty Sark, ea îl opri și îi spuse cu o voce care să fie auzită de bărbat:

— Un Cutty Sark cu gheață.

— Imediat, răspunse barmanul impasibil.

Bărbatul își descheie primul nasture de la cămașă și își slăbi cravata bleumarin cu imprimeu mărunt. Și costumul era tot bleumarin. Cămașa avea o nuanță simplă, de albastru deschis. Aomame își aștepta băutura citind. Între timp își descheiase cu nonșalanță un nasture de la cămașă. Orchestra interpreta *It's Only a Paper Moon.* Pianistul cânta câteva acorduri din refren. Cum primi whiskyul cu gheață, Aomame duse paharul la gură și luă o înghițitură. Observă că bărbatul arunca priviri furișe în direcția ei. Își ridică ochii din paginile cărții și îl privi nonșalant. Când îi intersectă privirea, zâmbi aproape imperceptibil și imediat își aținti

ochii înainte, prefăcându-se că se uită pe geam.

Era momentul ideal să o abordeze. Special crease această conjunctură. Însă bărbatul nu i se adresă. Incredibil, ce naiba face? își zise Aomame. Cum să nu priceapă ce înseamnă un semnal discret? Probabil că n-are curaj, presupuse ea. El are cincizeci de ani, eu, douăzeci și ceva și i-o fi frică să nu-l ignor dacă vorbește cu mine, să nu râd de el, om respectabil, cu chelie. Măi, să fie! Habar n-are de nici unele!

Aomame închise cartea și o vârî în geantă. Apoi i se adresă ea bărbatului:

— Îți place Cutty Sark?

Bărbatul o privi mirat, cu o expresie nedumerită, de parcă nu pricepea întrebarea. Apoi expresia i se șterse de pe chip.

— Ăă… da, Cutty Sark… bâigui el. Beau de multă vreme, fiindcă îmi place eticheta. E cu o corabie.

— Deci îți plac ambarcațiunile.

— Da, cele cu pânze.

Aomame ridică paharul. Bărbatul îl ridică și el un pic pe al lui. Ca și cum ar fi ciocnit.

Apoi Aomame își puse geanta pe umăr, își luă paharul și se mută două scaune mai încolo, lângă bărbat. Acesta fu surprins, dar încercă să-și disimuleze reacția.

— Aveam întâlnire cu o fostă colegă de liceu, dar văd că mi-a tras clapa, zise Aomame privindu-și ceasul. N-a apărut, nu m-a contactat.

— Poate că a greșit ziua întâlnirii.

— Poate. Ea oricum a fost dintotdeauna cam ametită. Mă gândeam s-o mai aștept un pic și mă întrebam dacă putem să stăm de vorbă între timp. Sau preferi să stai singur, liniștit?

— Nu, nici vorbă, răspunse bărbatul un pic incoerent.

Se încruntă și o privi pe Aomame ca și cum ar fi evaluat un bun lăsat gaj. Părea să se întrebe dacă nu cumva era o prostituată care încerca să agațe clienți. Însă Aomame nu avea aerul ăsta. Chiar nu arăta a prostituată. Bărbatul păru

să se mai relaxeze întrucâtva.

— Stai aici, la hotel? o întrebă el.

Aomame clătină din cap.

— Nu, eu locuiesc în Tokio. Aici doar aveam întâlnire cu prietena mea. Tu?

— În deplasare. Am venit din Osaka, să particip la o ședință. Nu a fost o ședință prea importantă, dar nu se cădea să nu vină nimeni de la sediul central al firmei, din Osaka.

Aomame zâmbi politicos. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de serviciul tău, își zise ea în gând. Mi-a plăcut forma capului tău și atât. Însă, evident, nu dădu glas gândurilor.

— Mi-am terminat treaba și am avut chef să beau un păhărel. Mâine dimineață mai am ceva de rezolvat și mă întorc la Osaka.

— Și eu tocmai am terminat o treabă importantă.

— Da? Ce fel de treabă?

— Nu prea am chef să vorbesc despre serviciu, dar, în fine, ceva de specialitate.

— De specialitate, repetă bărbatul. O profesie care necesită o pregătire specială și antrenament, pe care oamenii de rând nu o pot face.

Ce ești, dicționar ambulant? își zise Aomame și zâmbi, fără s-o spună cu voce tare.

— Cam așa ceva.

Bărbatul mai luă o gură și ronțăi câteva alune din bolul de pe tejghea.

— Aș vrea să știu cu ce te ocupi, dar ai zis că nu ai chef să vorbești despre asta.

— Deocamdată nu, încuviință ea.

— Să fie oare ceva legat de cuvinte? De exemplu, redactor sau cercetător?

— Ce te face să crezi asta?

Bărbatul își duse mâna la nodul de la cravată și-l strânse bine la loc. Își încheie și nasturele de la cămașă.

— Pur și simplu. Fiindcă citeai cu interes o carte groasă.

Aomame ciocăni ușor cu unghia în buza paharului.

— Citeam cartea fiindcă îmi place. N-are nicio legătură cu serviciul.

— Atunci chiar nu știu. Nu mă prind.

— N-ai cum să te prinzi, zise Aomame. În vecii vecilor, adăugă ea în gând.

Bărbatul o privi din cap până în picioare cu nonșalanță. Prefăcându-se că a scăpat ceva, Aomame se aplecă, lăsându-l să-i admire decolteul în voie. Probabil că se întrezărea ușor și forma sânilor. Și sutienul alb, cu dantelă. Apoi se îndreptă la loc și luă o gură de whisky. Cuburile mari și rotunde de gheață se ciocneau sec de pahar.

— Să mai cer un rând? Eu mai vreau unul, zise bărbatul.

— Te rog.

— Reziști bine la băutură.

Aomame zâmbi ambiguu și luă brusc o mină serioasă.

— Bine că mi-am adus aminte. Am o întrebare.

— Ce anume?

— S-a schimbat cumva de curând uniforma polițiștilor? Și armele pe care le poartă?

— Ce înțelegi prin „de curând”?

— Cam de o săptămână.

— Uniforma și armele polițiștilor s-au schimbat, așa e, dar acum vreo câțiva ani, îi răspunse el cu o expresie nedumerită. De la uniforma aia strâmtă au trecut la una lejeră, ca un pulover, iar acum au în dotare niște pistoale automate, de tip nou. Alte schimbări majore nu cred să mai fie.

— Dar până săptămâna trecută au avut revolvere vechi, nu?

Bărbatul clătină din cap.

— Nici vorbă. Poartă toți arme automate de ceva timp.

— Ești absolut sigur?

Tonul ei îl făcu să ezite. Se încruntă și se strădui să-și amintească.

— Păi, parcă nu mai sunt așa de sigur. Dar sunt convins că a scris la ziar că toți polițiștii au primit arme noi. S-a iscat un pic de tevatură la momentul respectiv. Evident, anumite grupuri de cetățeni au protestat la guvern că sunt prea performante.

— Acum câțiva ani?

Bărbatul îl chemă pe barmanul mai în vârstă și îl întrebă când se schimbaseră uniforma și armele polițiștilor.

— Acum doi ani, în primăvară, răspunse acesta fără șovăială.

— Ai văzut cum barmanul unui hotel de lux le știe pe toate? remarcă bărbatul râzând.

Barmanul râse și el.

— Nici vorbă de așa ceva. Fratele meu mai mic se întâmplă să fie polițist și de aceea îmi amintesc evenimentul foarte bine. Se tot plângea că nu-i place uniforma și că pistolul e prea greu. Încă se mai plânge. Pistoalele sunt Beretta, de nouă milimetri, care se transformă în semiautomate dintr-o singură mișcare. Sunt produse în țară de Mitsubishi, sub licență. La noi nu prea sunt conflicte armate și nu e nevoie de pistoale atât de performante. Mai îngrijorător ar fi dacă s-ar fura. Dar guvernul a dus la un moment dat o politică de îmbunătățire a aparatului polițienesc.

— Și ce s-a întâmplat cu revolverele vechi? întrebă Aomame controlându-și tonul cât putea de bine.

— Au fost colectate și distruse, răspunse barmanul. Am văzut la televizor un reportaj despre procedeul folosit. E o treabă foarte complicată să distrugi atâtea pistoale și să dai gloanțele la deșeuri.

— Mai bine le vindeau în străinătate, zise bărbatul.

— Constituția ne interzice să exportăm arme, precizează barmanul cu modestie.

— Vezi, barmanul unui hotel de lux…

— În concluzie, de doi ani poliția japoneză nu mai folosește revolvere. Corect? îl întrebă Aomame pe barman,

întrerupându-l pe bărbat.

— Din câte știu eu, da.

Aomame se încruntă ușor. Am pățit ceva la cap? Doar azi-dimineață am văzut un polițist în uniforma veche, cu revolver la brâu. N-am auzit nicio vorbă cum că s-ar fi scos din uz absolut toate revolverele vechi. Pe de altă parte, e imposibil să cred că amândoi greșesc sau mă mint. Prin urmare, înseamnă că mă înșel eu.

— Mulțumesc, e suficient, îi spuse ea barmanului. Acesta afișă un zâmbet ca un semn potrivit de punctuație și își reluă lucrul.

— Te interesează polițiștii? o întrebă bărbatul.

— Nu, nu-i vorba de asta. Pur și simplu nu reușeam să-mi amintesc prea bine, răspunse ea evaziv.

Cei doi își băură al doilea rând de Cutty Sark. Bărbatul îi vorbi despre iahturi. Avea unul pe care îl ținea într-un debarcader din Nishinomiya. Când era liber, ieșea cu el în larg. Îi descria cu entuziasm ce senzație minunată era să fie singur pe mare și să simtă vântul în față. Aomame nu avea niciun chef să-i asculte sporovăiala despre iahturi. Ar fi preferat să audă istoria rulmentului cu bile sau despre resursele minerale din Ucraina. Aruncă un ochi la ceasul de mână.

— S-a făcut târziu. Pot să-ți pun o întrebare pe șleau?

— Da.

— E ceva cam… intim.

— Dacă pot să-ți răspund, sigur.

— O ai mare?

Bărbatul deschise ușor gura, se încruntă și o privi o vreme pe Aomame. Parcă nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile, însă Aomame era foarte serioasă. Nu părea să glumească. Înțelese asta din privirea ei.

— Știu și eu… răspunse și el foarte serios. Cred că e normală. M-ai luat pe nepregătite, nici nu știu ce să zic…

— Câți ani ai? îl întrebă ea.

— Abia am împlinit cincizeci și unu luna trecută, răspunse

bărbatul nesigur.

— Ai trăit mai bine de cincizeci de ani cu un creier normal, un serviciu ca toată lumea, ai până și un iaht, dar nu ești în stare să-ți dai seama dacă o ai mai mică sau mai mare?

— Păi… cred că e un pic mai mare, răspunse el cu dificultate, după câteva clipe de gândire.

— Pe bune?

— De ce te preocupă chestia asta?

— Mă preocupă? Dar cine a zis că mă preocupă?

— Nu, nimeni… răspunse bărbatul trăgându-se în spate. Mi s-a părut că ar fi o problemă.

— Ba nu e deloc o problemă, zise Aomame răspicat. Mie, una, îmi plac mai mari, atâta tot. Din punct de vedere vizual. Nu e vorba că dacă nu e mare nu simt nimic sau mai știu eu ce. Asta nu înseamnă că ajunge să fie mare și gata, ci că prefer să fie mai măricică. Ce, nu e voie? Fiecare cu preferințele lui, nu? Bine, nici să nu fie aiurea de mare, că doare. Înțelegi?

— Atunci înseamnă că ar putea să-ți fie pe plac. E ceva mai mare, dar în niciun caz aiurea de mare. Cu alte cuvinte, e exact cum trebuie.

— Nu mă minți, da?

— Nu rezolv nimic dacă mint.

— Hm. Atunci, arată-mi-o!

— Aici?

Aomame se încruntă, dar reuși să se controleze.

— Aici? Nu ești întreg la minte? Frumos îți șade la vârsta asta să-ți treacă asemenea lucruri prin cap! Costum elegant, cravată la gât, dar nu și cu picioarele pe pământ? Cum să o scoți aici? Nu te gândești ce-ar zice lumea? Mergem la tine în cameră, îți dai frumușel pantalonii jos și mi-o arăți. Să fim doar noi doi. Nu ți-era clar?

— Și după ce ți-o arăt ce facem? întrebă bărbatul îngrijorat.

— Ce facem după ce mi-o arăți? repetă Aomame, apoi se

încruntă fără reținere, ținându-și respirația. Facem sex, ce altceva să facem? Că doar nu mergem până la tine în cameră doar ca să mi-o arăți, după care eu îți zic: „Mulțumesc frumos. Mi-ai arătat ceva minunat. Noapte bună!” și plec acasă. Ai vreo doagă sărită?

Văzându-i chipul schimbându-se atât de drastic, bărbatul înghiți în sec. Majoritatea bărbaților băgau coada între picioare când o vedeau încruntându-se. Copiii riscau chiar să se scape pe ei, atât era de șocantă expresia sa. Aomame realiză că exagerase. Nu intenționase să-l sperie atât de tare. Avea ceva de rezolvat înainte. Își redresă în grabă chipul și se forță să zâmbească, apoi îi reaminti:

— Pe scurt, mergem la tine în cameră, ne băgăm în pat și facem sex. Nu ești *gay* sau impotent, nu?

— Nu, nu. Am și doi copii…

— Nu te-a întrebat nimeni câți copii ai, da? N-am venit cu recensământul, așa că te rog să nu mai spui chestii irelevante. Întrebarea mea era dacă ți se scoală când ești în pat cu o femeie. Atâta tot.

— Nu mi s-a întâmplat până acum să mă lase la nevoie. Dar nici tu nu ești profesionistă… adică nu e asta ocupația ta, nu?

— Nu, stai liniștit. Nu sunt nici profesionistă, nici vreo perversă. Sunt un simplu cetățean care vrea doar să se culce cu un partener de sex opus. Nu vreau nimic ieșit din comun, ci o chestie foarte normală. E ceva în neregulă la asta? Am terminat o treabă dificilă legată de serviciu, a venit seara și am chef să beau un pahar și să mă culc cu un necunoscut ca să mă mai destind. Să mă relaxez un pic. Am nevoie de chestia asta. Ca bărbat pricepi, nu?

— Sigur că pricep, dar…

— Nu-mi trebuie niciun ban de la tine. Ba chiar îți dau eu, dacă reușești să mă satisfaci. Am prezervative, deci să nu-ți fie teamă că iei vreo boală. Ai priceput?

— Am priceput, dar…

— Nu prea pari să ai chef. Nu-ți convin?

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Doar că nu prea înțeleg. Ești tânără și frumoasă, iar eu probabil că sunt de vârsta tatălui tău și…

— Lasă prostiile, te rog frumos! Oricâți ani ar fi între noi, eu nu-s fie-ta și nici tu nu ești taică-meu. Asta să fie clar. Nu face generalizări din astea aberante, că mă enervezi. Îmi place capul tău chel. Și forma lui. Ai priceput?

— N-aș zice că sunt chel. A început doar să mi se rărească părul un pic pe la…

— Ajunge! se răsti Aomame abținându-se să nu se încrunte de-a binelea, apoi își mai îmblânzi vocea, nevrând să-l sperie de tot. Uite, chiar nu contează. Te rog frumos, nu mai spune prostii!

Poate să spună ce vrea, aia e chelie în toată regula, își zise Aomame. Dacă pe fișa de recensământ ar exista și o rubrică referitoare la chelie, mai mult ca sigur ar fi bifată. Dacă e să te duci în rai, o să ajungi în raiul chelioșilor. Dacă e să mergi în iad, o să ajungi în iadul chelioșilor. Pricepi? Dacă pricepi, te rog să nu-ți mai întorci spatele la realitate. Hai să mergem! Te duc direct în raiul chelioșilor.

*

Bărbatul achită nota de plată, apoi merseră împreună în camera lui.

Într-adevăr, avea un penis peste medie, dar nu exagerat de mare. Exact așa cum îl descrisese. Aomame îl masă cu pricepere până se mări și se întări. Își scoase apoi cămașa și fusta.

— Am sânii mici, nu? zise ea pe un ton rece, privindu-l de sus. Te simți prostit fiindcă eu am sânii mici, dar tu o ai mare. Te simți păcălit, nu?

— Nu, nici vorbă. Nu mi se pare că ai pieptul mic. Are o formă foarte frumoasă.

— Zău? Uite, să-ți zic o chestie. Să nu crezi că eu port mereu sutiene din astea împopoțonate cu dantelă. Mi l-am pus pe-ăsta pentru că am fost la serviciu și n-am avut

încotro. Ca să pot să-mi expun decolteul.

— Și ce fel de serviciu ziceai că ai?

— Ți-am mai zis o dată clar că n-am chef să vorbesc despre asta. Dar să știi că, orice ocupație ai avea, e greu să fii femeie.

— Și bărbații au parte de destule în viață.

— Dar nu trebuie să-și pună sutien cu dantelă dacă nu vor.

— Asta așa e, dar…

— Atunci nu pretinde că înțelegi. Femeile au parte de mai multe greutăți decât bărbații. Ai coborât vreodată o scară abruptă în pantofi cu toc? Ai sărit vreodată gardul într-o fustă scurtă și strâmtă?

— Îmi pare rău, se scuză bărbatul sincer.

Aomame își desfăcu sutienul de la spate și-l aruncă pe jos. Își rulă ciorapii, îi scoase și-i aruncă și pe ei pe podea. Apoi se întinse pe pat și începu să-i maseze din nou penisul.

— E superb! Chiar sunt impresionată. Are și o formă frumoasă, mărime ideală și e tare ca o rădăcină de copac.

— Mersi că-mi spui asta, zise bărbatul ușurat.

— Uite, o să te alint de n-o să mai poți. O să-ți placă la nebunie.

— N-ar fi mai bine să facem un duș înainte? Eu sunt cam transpirat.

— Șșt! făcu Aomame și îl plesni ușor peste testicul drept, în semn de avertizare. Am venit aici ca să fac sex, nu duș. Ai priceput? Mai întâi ne-o punem. Ne-o punem zdravăn. Nu mă interesează transpirația. Nu sunt o elevă sfioasă.

— Am priceput.

*

După ce terminară, mângâindu-i ceafa bărbatului obosit, întins pe burtă, Aomame simți o poftă nebună să-i înfigă acul ascuțit în acel punct anume de pe ceafă. Aproape că se gândi serios s-o facă. Avea în geantă dăltița, înfășurată într-

o cârpă. În vârful ei ascuțit cu migală stătea înfipt dopul de plută special tratat. Dacă voia, putea s-o facă foarte ușor. Palma dreaptă ar cădea peste mânerul de lemn, iar bărbatul ar fi mort fără să se dumirească ce se întâmplă. Fără pic de durere. Ar fi considerată moarte naturală. Însă, desigur, Aomame renunță la idee. Nu avea niciun motiv să-l elimine pe acest om din societate. În afară de faptul că pentru ea nu mai avea acum niciun *raison d'être.* Aomame își scutură capul ca să alunge gândurile periculoase.

Nu e un om rău, își spuse ea. Sexul în sine fusese destul de plăcut. Se abținuse să ejaculeze până nu terminase și ea. Avea un cap frumos și o chelie pe placul ei. Penisul avea o mărime numai bună. Era politicos, îmbrăcat cu gust, nu era băgăcios. Bine crescut. Sigur, spunea lucruri foarte plictisitoare și o enervase destul de rău, dar asta nu era o crimă care să merite pedeapsa cu moartea. Poate.

— Pot să dau drumul la televizor? întrebă ea.

— Sigur, răspunse el, întins pe pat cu fața în jos.

Dezbrăcată, Aomame se uită la tot buletinul de știri de la ora unsprezece. În Orientul Mijlociu continua războiul sângeros dintre Iran și Irak. Erau complet împotmoliți, fără nicio speranță de soluționare a conflictului. În Irak, tinerii care se sustrăgeau de la recrutare erau spânzurați de stâlpii de telegraf, ca să servească drept lecție. Guvernul iranian îl critica pe Saddam Hussein pentru faptul că folosea gaz paralizant și arme biologice. Walter Mondale și Gary Hart erau în cursa pentru nominalizarea candidatului democrat la alegerile prezidențiale. Niciunul din ei nu arăta deosebit de inteligent. Un președinte inteligent ar fi devenit ținta unui asasinat și probabil toți se străduiau să-i evite pe cei cărora le mergea mintea prea bine.

Se făceau progrese la construirea bazei permanente pe Lună. Statele Unite și URSS-ul se aflau într-o competiție bizară, exact cum se întâmplase și în cazul bazei de cercetare de la Polul Sud. Bază pe Lună? se miră Aomame. Nu mai auzise până atunci de așa ceva. Oare ce se

întâmpla? Până la urmă, se hotărî să nu-și bată capul cu asta, pentru că existau alte probleme mai grave și mai urgente. Incendiul de la mina din Kyushu se soldase cu mulți morți, iar guvernul investiga cauzele. Pentru Aomame, mai surprinzător era faptul că, într-o eră în care se construia o bază pe Lună, oamenii încă mai săpau după cărbune. America îi cerea Japoniei să-și deschidă piața financiară. Morgan Stanley și Merrill Lynch puseseră pe jar Guvernul și acum căutau alte surse de bani. Urmă o știre despre o pisică isteață din prefectura Shimane. Deschidea singură fereastra ca să iasă afară, dar o și închidea în urma ei. O învățase stăpânul. Aomame se uită impresionată cum o pisică neagră și slabă se întorcea, întindea o lăbuță și închidea fereastra cu o privire elocventă.

Fuseseră fel și fel de știri, dar niciuna despre un om găsit mort într-un hotel din Shibuya. Când se termină buletinul de știri, Aomame luă telecomanda și închise televizorul. În jur se lăsă o liniște deplină. Se auzea doar respirația ușoară a bărbatului adormit lângă ea.

Bărbatul ăla încă mai zace în aceeași poziție, cu capul pe birou, își zise ea. Probabil că pare cufundat în somn, la fel ca cel de lângă mine. Doar că nu i se aude respirația. Nu mai are nicio șansă să se trezească și să se ridice. Aomame stătea și se gândea la acel cadavru, cu ochii în tavan. Scutură ușor din cap și se încruntă. Apoi se ridică din pat și își adună una câte una hainele împrăștiate pe jos.

Capitolul 6
Mergem departe?

Komatsu îl sună vineri, în zorii zilei. Abia trecuse de ora cinci, iar Tengo încă visa că se afla pe un pod lung de piatră. Uitase pe partea cealaltă niște hârtii importante, iar acum traversa să le ia. Era singur pe pod. Râul era frumos, cu bancuri de nisip din loc în loc. Apa curgea liniștit, iar pe bancurile de nisip creșteau sălcii. Crengile lor, cu frunze proaspete și verzi, aproape că atingeau suprafața apei. Se vedeau și siluetele elegante ale păstrăvilor. Era o priveliște ca pe o farfurie decorativă chinezească. Trezit în întuneric, Tengo privi ceasul de la capătul patului. Bănuia, înainte de a ridica receptorul, cine îl sună la o asemenea oră.

— Tengo, ai un procesor de text? întrebă Komatsu fără niciun fel de introducere.

Dacă era treaz la ora asta, însemna cu siguranță că făcuse noaptea albă. Nu se trezea el să prindă răsăritul. Probabil că înainte de a adormi își amintise că voia să-i spună ceva lui Tengo.

— Bineînțeles că nu! răspunse Tengo.

Afară era încă întuneric, iar el se afla încă pe acel pod lung de piatră. I se întâmpla rar să viseze atât de viu.

— Nu-i nimic de laudă în asta, dar eu nu-mi permit să cumpăr așa ceva, adăugă el.

— Dar știi să-l folosești?

— Știu. Și procesor de text, și computer. Am la școală și le folosesc mereu la muncă.

— Atunci, du-te azi și cumpără-ți unul. Nu mă pricep deloc la așa ceva, deci te las pe tine să decizi ce marcă și ce model îți iei. Banii ți-i decontez eu dup-aia. Vreau să te apuci să refaci *Crisalida de aer* la un procesor de text, pe

cât se poate de repede.

— Păi, chiar unul ieftin, tot face două sute cincizeci de mii de yeni!

— Nu contează.

Cu receptorul în mână, Tengo clătină din cap.

— Adică, îmi cumpărați un procesor de text?

— Da, din puținii mei bani de cheltuială. Proiectul nostru are nevoie de investiția asta. Nu ajungem nicăieri dacă ne scumpim la tărâțe. Știi și tu că manuscrisul original a fost scris la un procesor de text. Așa că trebuie să facem și noi același lucru. Pe cât se poate, încearcă să păstrezi un format cât mai apropiat de cel original. Poți să începi imediat să lucrezi la el?

Tengo chibzui câteva momente.

— În regulă. Dacă vreau, pot să mă apuc de îndată. Numai că trebuie să mă întâlnesc cu persoana aceea duminică, asta e una dintre condițiile lui Fukaeri ca să-i pot rescrie cartea, și încă nu ne-am întâlnit. Nu e exclus ca, în urma întrevederii, negocierile să eșueze și toți banii și efortul să fie risipite în zadar.

— Nu contează. Se rezolvă cumva. Nu-ți bate capul cu amănuntele. Mai bine te apuci de treabă, chiar și acum. Suntem în contratimp.

— Aveți încredere că o să decurgă bine întâlnirea mea de duminică?

— Așa-mi spune intuiția, spuse Komatsu. Iar intuiția mea funcționează bine. N-am eu niciun talent aparte, dar intuiție am cu carul. Îndrăznesc să spun că asta m-a ajutat să supraviețuiesc până acum. Știi care e diferența cea mai mare dintre intuiție și talent?

— Nu.

— Poți să fii binecuvântat cu oricât talent, asta nu-ți asigură neapărat mâncarea pe masă. În schimb, dacă ești dotat cu o intuiție deosebită, nu trebuie să-ți faci griji că rămâi cu burta goală.

— Am să țin minte, spuse Tengo.

— Așa că nu-mi fac griji. Poți să începi să lucrezi de îndată.

— E în regulă, dacă spuneți dumneavoastră. Doar că nu vreau să ne ambalăm și să dăm drumul la proiect ca dup-aia să ne trezim că am muncit în zadar.

— Lasă asta în seama mea.

— Am înțeles. Trebuie să mă văd cu cineva după-amiază, dar în afară de asta sunt liber. Mă duc de dimineață în oraș și-mi aleg un procesor de text pe plac.

— Așa să faci. Mă bazez pe tine. Să ne unim forțele și să răsturnăm lumea!

*

Puțin după ora nouă îl sună prietena. Își condusese soțul și copiii cu mașina până la gară. În ziua respectivă urma să-i facă o vizită lui Tengo. Vinerea era mereu ziua în care se vedeau.

— Sunt indispusă azi, spuse ea. Îmi pare rău, dar nu mai pot să vin. O lăsăm pe săptămâna viitoare.

„Sunt indispusă” era modul ei ocolit de a spune că era la menstruație. Așa fusese crescută, să folosească expresii elegante și eufemistice. În pat însă, lucrurile nu mai erau nici elegante și nici pe ocolite, dar aceasta era cu totul altă poveste. Tengo își exprimă regretul că nu se pot întâlni. Ce putea să facă?

Adevărul era însă că de data aceasta nu-i părea chiar atât de rău. Îi plăcea să se culce cu ea, dar acum gândurile sale erau îndreptate spre *Crisalida de aer.* Mintea sa fremăta precum marea primordială în pragul apariției vieții. Nenumărate idei despre ce și cum să rescrie îi apăreau și dispăreau cu efervescență. Fac exact ce face și Komatsu, își spuse el. Mă aștern deja pe lucru, de capul meu, înainte de a se fi luat o hotărâre oficială.

La ora zece se duse în Shinjuku și cumpără un procesor de text marca Fujitsu, pe care îl plăti cu cartea de credit. Alese cel mai nou model, care era mai ușor decât cele din

generația anterioară. Cumpără și bandă cu cerneală, și hârtie. Se întoarse cu ele acasă, puse aparatul pe birou și îl băgă în priză. La serviciu mai folosise procesoare Fujitsu, de dimensiuni mari, iar acesta, în ciuda dimensiunilor reduse, avea cam aceleași funcții. După ce se asigură că totul funcționează cum trebuie, Tengo începu de îndată să lucreze la *Crisalida de aer.*

Nu se poate spune că avea în minte un plan limpede după care să rescrie romanul. Avea doar câteva idei în privința detaliilor. Nu își stabilise niște principii și metode sistematice pentru corectură. În primul rând că nu avea convingerea că un asemenea roman, fantastic și visceral, putea fi abordat în mod logic. Era clar că, după cum spunea și Komatsu, frazele trebuiau reformulate drastic, dar, în același timp, era nevoie să păstreze atmosfera și esența cărții. Era ca și când ai încerca să pui schelet unui fluture. Gândurile acestea îl făceau să-și piardă cumpătul și îi sporeau neliniștile, dar lucrurile se puseseră deja în mișcare, iar timpul era limitat. Nu își putea permite să stea pe gânduri, cu brațele încrucișate. În orice caz, tot ce putea să facă era să înceapă de la detaliile concrete. Probabil că în vreme ce se ocupa de amănunte, avea să-i apară în fața ochilor și un tablou de ansamblu.

— Tengo, tu ești în stare de asta. O știu foarte bine, îi declarase cu încredere Komatsu. Și, fără să înțeleagă de ce, Tengo acceptase aceste cuvinte în totalitate. Era un individ dificil, cu care comunicai și interacționai greu și care nu se gândea în mod fundamental decât la propria sa persoană. Dacă ar fi fost nevoie, cu siguranță l-ar fi îndepărtat pe Tengo, fără să se gândească de două ori. Dar, după cum spunea chiar el, avea o intuiție aparte ca editor. Arareori era pus în încurcătură. Orice s-ar fi întâmplat, decidea pe loc și acționa fără să-l intereseze părerea celor din jur. Era o calitate necesară unui comandant de excepție din linia întâi. Iar Tengo, oricum ar fi privit problema, nu avea această calitate.

Începu să lucreze cu adevărat la doisprezece și jumătate la amiază. Copie în procesorul de text câteva pagini din *Crisalida de aer,* așa cum erau în original, până la capătul unui fragment. Mai întâi să rescrie bucata aceea și să fie mulțumit. Nu modifica deloc conținutul, ci doar exprimarea. Ca și când ar fi renovat o casă: lăsa structura neatinsă, fiindcă nu erau probleme în alcătuirea ei. Baia și bucătăria rămâneau acolo unde erau. Ce putea însă să modifice, de exemplu dușumeaua, tavanul și pereții despărțitori, dărâma și punea altele în loc. Sunt un meșter pe mâna căruia a fost încredințat totul, se gândea Tengo. Nu avea un plan de renovare. Modifica acolo unde era nevoie, bazându-se pe intuiție și pe experiență.

Citea o dată și adăuga explicații în locurile dificil de înțeles. Făcea frazele să curgă mai ușor. Ștergea părțile inutile și exprimările repetitive și completa acolo unde era insuficient. Câteodată schimba ordinea propozițiilor. Erau extrem de puține adverbe și adjective, iar el, respectând această particularitate de stil, adăuga totuși câte un epitet potrivit acolo unde simțea nevoia. Frazele scrise de Fukaeri erau în general copilăroase, dar existau și părți bune, care nu aveau nevoie de modificări, astfel că procesul de selecție mergea mai repede decât se așteptase. Din pricina stilului copilăresc existau porțiuni greu de înțeles și dificil de citit, dar același stil era uneori și motivul pentru care tresăreai în fața unor exprimări proaspete. Pe cele dintâi le ștergea cu hotărâre, iar pe cele din urmă le păstra așa cum erau.

Pe măsură ce corecta, Tengo își dădea din nou seama că Fukaeri nu dorise prin această carte să facă literatură, să scrie un roman. Pur și simplu, consemnase povestea pe care o avea în ea – sau, după spusele ei, pe care o trăise cu adevărat. Cuvintele nu erau importante în sine, ci erau doar un mijloc oarecare de a transmite ce voia, singura cale de comunicare pe care o găsise. Atât și nimic mai mult. Nu avusese niciun fel de aspirații literare de la bun început. Nu avusese intenția de a crea un produs și de aceea nu simțise

nevoia de a se exprima cât mai literar. Ducând mai departe comparația cu casa, pentru ea era suficient să aibă un acoperiș deasupra capului ca să nu o plouă și pereți în jur ca să fie ferită de vânt. De aceea, nu o deranja câtuși de puțin că Tengo îi rescria frazele. Țelul ei era deja atins. Îi spusese că poate să facă ce vrea și probabil că fusese sinceră.

Cu toate acestea, *Crisalida de aer* nu era în niciun caz o lucrare destinată doar propriilor ei ochi. Dacă scopul ei ar fi fost să înregistreze pe hârtie ceea ce văzuse și ce îi venise în minte, i-ar fi fost suficiente niște notițe înșirate sub forma unei liste. Nu ar fi avut nevoie să treacă prin procesul anevoios de a îi da o formă finală. Până la urmă, scrisese aceste lucruri plecând de la ideea că cineva le va citi. Tocmai de aceea avea puterea de a-ți răscoli sufletul, chiar dacă nu fusese scrisă cu intenția de a crea o operă literară și chiar dacă exprimarea era naivă. Contrar unui principiu de bază al literaturii moderne, cartea nu era adresată unui public indefinit ca număr și nedeterminat, ci cuiva anume. Aceasta era impresia pe care o avea Tengo în timp ce lucra la ea.

Mda, oare la ce cititori s-o fi gândit de fapt?

Desigur, Tengo nu știa răspunsul.

Ce știa el era că această carte era unică, înzestrată cu o frumusețe intensă, dar și cu niște lacune la fel de mari. Și mai bănuia și că fusese scrisă cu un scop anume.

*

Când termină de rescris, fragmentul ajunsese de două ori și jumătate mai mare. Mai des trebuise să adauge decât să șteargă și, încercând să-i dea coerență, textul crescuse de la sine. Ce-i drept, la început fusese cam subțirel. Acum frazele urmăreau o logică, perspectiva era coerentă și era mai ușor de citit. Dar își pierduse fluiditatea. Artificiile literare erau prea evidente și i se tocise tăișul ascuțit pe care îl avusese manuscrisul original.

Următorul pas era să scoată părțile inutile din fragmentul devenit prea lung. Să elimine bucățile care încărcau textul. Asta era mult mai ușor decât să adauge. Tăie cam treizeci la sută din text. Era ca un joc mental. Există o vreme pentru adăugat și o vreme pentru șters. Alternând între acestea două, amplitudinea lor scade treptat și ajungi într-un loc în care textul se stabilizează în mod natural la o anumită dimensiune. Ajungi într-un punct în care nu mai poți să adaugi și nici să scazi nimic. Amprenta personală se estompează, înfloriturile excesive se scuturã, iar artificiile transparente se retrag într-o încăpere dosnică. Tengo se pricepea la asta. Avea un talent înnăscut și respecta întocmai regulile jocului. Avea ochiul ager, de pasăre care zboară în căutarea hranei și rezistența unui măgar pus să care apă.

*

Lucra cu răsuflarea tăiată, complet absorbit, când își aruncă ochii pe ceasul de pe perete și observă că se făcuse aproape ora trei. Încă nu mâncase de prânz. Se duse în bucătărie și puse apă la fiert în ceainic. Între timp, râșni niște cafea. Mâncă vreo câțiva biscuiți cu cașcaval deasupra și ronțăi un măr. Când fierse apa, își făcu cafea. În timp ce-și bea cafeaua dintr-o cană uriașă, ca să-și abată mintea de la muncă se gândi o vreme la sexul cu prietena sa. În mod normal, asta ar fi făcut cu ea acum. El ce ar fi făcut? Dar ea? Închise ochii și, cu fața îndreptată către tavan, scăpă un suspin adânc, încărcat de sugestii și posibilități.

Se întoarse apoi la birou și-și schimbă din nou direcția gândurilor. Reciti prima bucată din *Crisalida de aer* de pe ecranul procesorului de text, ca în prima scenă din *Cărările gloriei,* al lui Kubrick, în care generalul inspectează trupele în tranșee. Îi plăcea ce vedea. Nu era rău deloc. Textul arăta mai bine. Lucrurile înaintau. Dar nu era suficient. Mai avea încă multe de făcut. În unele locuri, sacii cu nisip stăteau prost. Muniția pentru mitralieră era insuficientă. Pe alocuri,

se vedea că sârma ghimpată era prea subțire.

Tipări un exemplar. Apoi salvă documentul, opri procesorul de text și îl puse lângă birou. Își luă în față manuscrisul tipărit și îl citi încă o dată, cu creionul în mână. Tăie din nou acolo unde i se părea prea încărcat și adăugă unde i se părea că lipsește. Rescrise paragrafele care nu se potriveau în context până când se simți mulțumit. Căuta cu prudență cuvintele necesare și evalua rezultatul privindu-l din unghiuri diferite, ca și când alegea piesa potrivită dintr-un puzzle. Dacă piesele nu se potriveau, le ajusta forma. Chiar și cea mai mică diferență de nuanță poate aduce la viață o frază sau o poate transforma într-un dezastru.

Aceleași fraze creau o impresie diferită când le citeai pe hârtie și când le citeai pe ecranul procesorului de text. Cuvintele aveau altă greutate scrise cu creionul pe hârtie, față de tastatură. Era nevoie să verifice din ambele perspective. Porni aparatul și introduse una câte una corecturile făcute pe hârtie. Apoi reciti noua versiune de pe ecran. Nu era rău. Fiecare frază avea greutatea cuvenită, ceea ce dădea naștere unui ritm firesc.

Așezat pe scaun, Tengo își îndreptă spinarea, privi în tavan și răsuflă adânc. Desigur că munca sa nu era încă terminată. Urma o pauză de câteva zile, pentru ca apoi să recitească textul. Astfel, urma să descopere noi locuri care trebuiau corectate. Deocamdată însă, era suficient. Își atinsese limita puterii de concentrare. Avea nevoie de o pauză ca să-și răcorească mintea. Limbile ceasului se apropiau de ora cinci, iar afară începuse să se întunece puțin. Mâine va lucra la următoarea bucată. Doar primele pagini îi luaseră aproape o zi întreagă. Dura mai mult decât crezuse. Numai că, odată ce se așeza pe un făgaș, își găsea ritmul și munca mergea mult mai repede. Oricum, până la urmă cel mai dificil este începutul. După ce reușești să treci de el…

Tengo își aminti chipul lui Fukaeri. Se întrebă cum i se va părea ce rescrisese el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce

impresie îi va lăsa. Nu știa nimic despre Fukaeri. Avea șaptesprezece ani și era în clasa a douăsprezecea, dar nu o interesa deloc să dea la facultate. Avea un fel bizar de a vorbi, bea vin alb, iar chipul ei era de o frumusețe care te răscolea până în adâncul sufletului. Nu știa nimic mai mult despre ea.

Cu toate acestea, Tengo simțea că reușește, sau că e foarte aproape de a captura adevărata esență a lumii descrise (sau consemnate) de Fukaeri în *Crisalida de aer.* Imaginile pe care le descria Fukaeri cu vocabularul ei caracteristic, limitat, Tengo le reformula cu atenție și astfel căpătau intensitate și limpezime. Textul căpăta fluiditate. El nu făcea decât să consolideze cartea din punct de vedere tehnic, dar rezultatul era natural, de parcă el însuși ar fi fost autorul. Iar povestea începea să se lege și să capete un contur tot mai clar.

Lucrul acesta îl bucura pe Tengo mai presus de orice. Era epuizat în urma lungilor ore petrecute concentrat asupra corecturilor, dar, pe de altă parte, exulta de bucurie. Chiar și după ce închisese procesorul de texte și se ridicase de la birou, dorința de a lucra mai departe mai stăruise o vreme în mintea sa. Îl bucura din suflet să rescrie povestea aceasta. Dacă-i mergea așa de bine și mai departe, nu avea să o dezamăgească pe Fukaeri. Altfel, Tengo nu și-o putea imagina pe Fukaeri nici bucuroasă și nici dezamăgită. Mai mult, nu o putea vedea nici abia schițând un zâmbet sau cu vreo umbră de supărare pe chip. Pe fața ei nu se citeau sentimente. Nu știa dacă din pricină că nu avea niciun fel de trăiri sau fiindcă acestea erau total disociate de expresia feței. În orice caz, e o fată ciudată, își spuse Tengo din nou.

*

Personajul principal din *Crisalida de aer* era, probabil, chiar Fukaeri în trecut.

O fetiță de zece ani, într-o comună din munți (sau un loc asemănător cu o comună), trebuie să îngrijească o capră

oarbă. Aceasta e însărcinarea ei. Toți copiii au câte ceva de făcut. Capra e bătrână, dar are o însemnătate aparte pentru comună și trebuie păzită atent, ca să nu pățească ceva. Nu trebuie scăpată din ochi nicio clipă. Așa i se spune. Dar fetița e neatentă și capra moare. Pentru asta, primește o pedeapsă. E închisă într-un șopron vechi împreună cu capra moartă. Nu are voie să iasă de acolo și zece zile rămâne complet izolată. Nu are voie nici să vorbească cu nimeni.

Capra funcționează ca un pasaj de trecere în lumea aceasta pentru Oamenii cei Mici. Fata nu știe dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi (și nici Tengo, desigur). Când vine noaptea, aceștia pătrund în lumea de aici trecând prin corpul caprei. Apoi, când se luminează de ziuă, se întorc din nou în partea cealaltă. Fata poate să vorbească cu ei, iar aceștia o învață cum să facă o crisalidă de aer.

*

Pe Tengo îl impresionau detaliile și precizia cu care erau descrise apucăturile caprei oarbe. Asemenea detalii erau cele care dădeau viață întregii cărți. Oare Fukaeri chiar îngrijise cândva o capră oarbă? Și oare trăise într-o asemenea comună în inima munților, așa cum descria acolo? Tengo bănuia că da. Dacă răspunsul era însă nu, însemna că Fukaeri avea, ca povestitor, un geniu rar întâlnit.

Își propuse ca data următoare când avea să o întâlnească (asta trebuia să se întâmple duminică), să o descoasă puțin despre capră și comună. Desigur, Fukaeri putea să nu-i răspundă. Judecând după cum decursese prima lor întâlnire, ea părea să răspundă numai la ce îi convenea. Când nu putea sau nu voia să dea socoteală, ignora întrebarea cu desăvârșire, ca și când nici nu ar fi auzit-o. Întocmai precum Komatsu. Din punctul acesta de vedere, se asemănau. Tengo însă nu era așa; orice fel de întrebare i s-ar fi pus, el răspundea cât putea de sincer, iar asta era clar o trăsătură de caracter înnăscută.

*

La ora cinci îl sună prietena.

— Ce făceai? întrebă ea.

— Am scris toată ziua, răspunse Tengo. Jumătate minciună și jumătate adevăr. Nu scrisese la romanul lui. Dar nu era nevoie să-i dea atâtea detalii.

— Și ai avut spor?

— Să zicem.

— Scuză-mă că n-am venit azi. Cred că săptămâna viitoare putem să ne vedem.

— Mă bucur, spuse Tengo.

— Și eu.

Îi povesti despre copiii ei. Făcea asta destul de des. Avea două fete mici. Tengo nu avea nici frați și, desigur, nici copii. Nu avea idee ce înseamnă să ai un copil mic. Dar pe ea nu o deranja asta și îi povestea despre fetele ei. Tengo nu era un tip prea vorbăreț. Mai degrabă prefera să asculte ce au ceilalți de spus și de aceea asculta cu interes ce-i povestea femeia. Fata cea mare era în clasa a doua și se pare că era șicanată de colegi la școală. Ea, una, nu spunea nimic, însă aflase de la mama unui alt copil de la școală. Tengo, desigur, nu o cunoscuse pe fetiță, dar văzuse cândva o fotografie cu ea. Nu prea semăna cu mama ei.

— Dar oare de ce o șicanează? întrebă el.

— Are crize de astm și asta o împiedică să facă anumite lucruri împreună cu ceilalți copii. Poate că ăsta e motivul. Altfel e o fată liniștită și nici n-are note proaste.

— Dar e aberant! spuse Tengo. Un copil care suferă de astm ar trebui protejat, nu șicanat!

— Copiii nu gândesc așa, spuse ea oftând. Dacă ești altfel decât restul grupului, ești imediat ostracizat. Și în lumea adulților se întâmplă la fel, dar printre copii, lucrurile astea iau o formă mult mai directă.

— Cum adică?

Îi dădu exemple concrete. Luate unul câte unul, nu era

nimic foarte grav, dar continuate zi de zi, erau lucruri care pot afecta un copil: îți ascund vreun obiect; te ignoră și nu îți vorbesc; te imită cu răutate.

— Tu n-ai pățit din astea când erai mic?

Tengo își aminti copilăria.

— Nu cred. Sau poate că da, dar nu mi-am dat seama.

— Dacă nu ți-ai dat seama, înseamnă că n-ai trecut de fapt prin așa ceva. Șicanele astea nu sunt lucruri pe care să nu le observi; sunt făcute cu scopul de a-ți da seama că ești șicanat. Nu se poate să fii ținta intimidărilor și să nu îți dai seama.

Din copilărie încă, Tengo fusese puternic și masiv. Toți îl respectau. Probabil că acesta era motivul pentru care nu fusese șicanat niciodată. Cu toate acestea, în vremea aceea Tengo avusese o problemă mai mare decât șicanele.

— Dar tu ai fost șicanată? întrebă el.

— Nu, răspunse ea clar. Apoi, după o oarecare ezitare, continuă: Am șicanat însă.

— Împreună cu ceilalți copii?

— Da. Când eram într-a cincea, ne-am înțeles cu toții să nu vorbim cu un coleg. Nici nu mai țin minte de ce. Probabil că un motiv om fi avut noi, dar nu-mi mai amintesc, ceea ce înseamnă că nu era cine știe ce. În orice caz, și acum îmi mai pare rău că am făcut ce am făcut. Ce-o fi fost în capul meu? Nu-nțeleg nici eu.

Tengo își aminti dintr-odată o întâmplare petrecută cu multă vreme în urmă, dar care când și când îi revenea în minte. Era un lucru pe care nu putea să-l uite, dar pe care nu îl povestise niciodată. În primul rând pentru că era o istorie prea lungă, iar apoi era genul de întâmplare care, povestită, își pierde nuanțele cele mai importante. Nu o destăinuise nimănui și probabil că nici nu avea să o facă vreodată.

— Adevărul e că te simți mai în siguranță când te afli de partea celor care ostracizează, nu de partea celor ostracizați, continuă femeia. Îți spui „bine că nu sunt eu

ăla!” în orice epocă și în orice societate lucrurile au stat la fel, până la urmă. Dacă ești de partea celor mulți nu ai de ce să-ți faci probleme.

— Iar când treci de partea celor puțini, îți faci numai probleme.

— Cam așa, răspunse ea pe un ton deprimat. Dar măcar în asemenea circumstanțe începi să-ți folosești propriul cap.

— Îți folosești capul ca să îți faci probleme!

— Ei, tocmai asta e o problemă!

— Mai bine nu-ți face atâtea griji, spuse Tengo. Până la urmă n-o să fie nimic chiar așa de grav. Sunt convins că există printre colegii ei și copii cu capul pe umeri.

— Așa-i, răspunse ea. Apoi rămase o vreme pe gânduri.

Cu receptorul la ureche, Tengo aștepta răbdător ca femeia să-și încheie șirul gândurilor.

— Mulțumesc. Mă simt mai bine că am vorbit cu tine, spuse ea după un timp. Părea că-i venise o idee.

— Mă simt și eu mai bine.

— De ce?

— Fiindcă am vorbit cu tine.

— Pe vinerea viitoare! adăugă ea.

*

După ce închise telefonul, Tengo se duse la un supermarket din apropiere și făcu niște cumpărături. Întors acasă cu punga de hârtie în brațe, înveli peștele și legumele una câte una în folie de plastic și le puse în frigider. Apoi începu să-și pregătească masa, ascultând un program muzical la radio, dar sună telefonul. Era ceva neobișnuit ca într-o singură zi telefonul să sune de patru ori. Așa ceva se întâmpla o dată pe an. De data aceasta, era Fukaeri.

— Chestia de duminică, spuse ea fără nicio introducere.

Din receptor se auzeau claxoane de mașină. Un șofer părea foarte nervos. Probabil că Fukaeri îl sunase de la un telefon public aflat pe vreun bulevard aglomerat.

— Duminică, adică poimâine, când ne întâlnim și urmează

să mai cunosc pe cineva, spuse Tengo, adăugând conținut la exprimarea seacă a lui Fukaeri.

— La nouă dimineață, în stația Shinjuku, la capătul peronului spre Tachikawa, spuse ea. Trei informații trântite una lângă alta.

— Adică ne întâlnim pe peronul liniei Chūō, în dreptul primului vagon, asta vrei să spui?

— Da.

— Până unde să-mi cumpăr bilet?

— Nu contează.

— Pentru că pot să-mi iau orice bilet, iar când ajungem la destinație pot să plătesc diferența de preț, presupuse Tengo, simțindu-se de parcă rescria *Crisalida de aer.* Mergem departe?

— Ce făceai, spuse Fukaeri ignorând cu desăvârșire întrebarea lui Tengo.

— Îmi pregăteam cina.

— Ce.

— Păi, mănânc singur, așa că nu fac cine știe ce. Frig niște baracudă uscată, cu ridiche albă rasă. Apoi, o supă *miso* cu scoici și ceapă verde, alături de niște tofu. În plus, o salată de castraveți cu alge, orez și niște varză chinezească murată. Atât.

— Sună bine.

— Da? Mie nu mi se pare nimic deosebit. Cam asta mănânc de obicei, spuse Tengo.

Fukaeri rămase tăcută. Nu păreau să o deranjeze în mod aparte tăcerile prelungite. Tengo însă nu era așa.

— Apropo, am început de azi să lucrez la *Crisalida de aer,* spuse el. Încă nu am acordul tău final, dar cum zilele sunt numărate, dacă nu începeam deja, nu mai aveam timp s-o termin.

— Așa a spus Komatsu-san.

— Exact. Mi-a spus să încep să o rescriu.

— Ești prieten bun cu Komatsu-san.

— Da, cred că sunt, spuse el, deși nu era convins că

există pe lume cineva care să îi poată fi apropiat lui Komatsu. Nu spuse nimic, pentru că ar fi lungit inutil discuția.

— Merge bine scrisul.

— Deocamdată, da. În general.

— Ce bine.

Fukaeri nu părea să fi spus asta doar din politețe. Ea chiar se bucura sincer că merge bine lucrul la carte, numai că exprimarea ei limitată nu putea trece de acest nivel banal.

— Sper să-ți placă, zise Tengo

— Nu-mi fac griji, spuse ea imediat.

— De ce crezi asta? întrebă Tengo.

Fukaeri însă nu-i răspunse. Rămase tăcută la receptor. Era o tăcere intenționată, care trebuia probabil să-l facă pe Tengo să se gândească la ceva anume. Cu toate acestea, oricât și-ar fi stors creierii, Tengo nu înțelegea câtuși de puțin de unde venea încrederea ei.

— Auzi, voiam să te întreb ceva, zise el încercând să rupă tăcerea. Tu chiar ai trăit într-o comună și ai avut grijă de capre? Pentru că descrierile tale sunt foarte realiste. De-asta mă-ntrebam dacă într-adevăr ai trecut prin așa ceva.

Fukaeri tuși încet.

— Nu vorbesc despre capră.

— În regulă, spuse Tengo. Dacă nu vrei să vorbești, nu trebuie. Am pus doar o întrebare, nu te necăji. Pentru un scriitor, opera e tot. Nu e nevoie să adauge explicații în plus. Deci ne vedem duminică. Ar trebui să am grijă la ceva anume când ne întâlnim cu cealaltă persoană?

— Nu înțeleg.

— Adică… de exemplu, dacă trebuie să mă îmbrac mai îngrijit sau dacă ar trebui să aduc vreun cadou, ceva. Chestii din astea. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee cum e omul pe care o să-l întâlnesc.

Fukaeri tăcu din nou. De data asta însă nu mai era o tăcere intenționată. Pur și simplu nu putea să priceapă care

era scopul sau sensul întrebării lui Tengo. Cuvintele lui nu ajunseseră până pe tărâmul conștiinței lui Fukaeri, ci fuseseră înghițite pentru vecie de neant. Ca o rachetă în căutarea unei planete singuratice, care trecuse în viteză pe lângă Pluto.

— E în regulă. Nu contează, renunță Tengo. Fusese o greșeală să-i pună întrebarea asta lui Fukaeri. Lasă, o să cumpăr niște fructe, își spuse. Bun, deci duminică la nouă, mai adăugă.

Fukaeri mai așteptă câteva secunde, apoi închise. Fără la revedere, fără nimic. Pur și simplu îi trântise telefonul în nas.

Sau poate că încuviințase din cap către Tengo. Numai că, din nefericire, în marea majoritate a cazurilor, mișcările corpului nu produc niciun rezultat la telefon. Tengo puse receptorul în furcă, inspiră adânc de două ori și, îndreptându-și gândurile către lucruri reale, își continuă pregătirile pentru cina lui frugală.

Capitolul 7
Încet, să nu trezim fluturii

Sâmbătă după-amiaza, după ora unu, Aomame trecu pe la Vila cu sălcii. În curtea casei erau mai multe sălcii bătrâne și uriașe care se iteau peste zidul de piatră din jurul ei, iar când bătea vântul, se clătinau tăcute, ca o ceată de suflete pierdute. De aceea oamenii din zonă botezaseră această casă veche, construită în stil occidental, „Vila cu sălcii”. Era situată sus, la capătul unei pante abrupte din Azabu. În vârful crengilor se odihneau păsările, iar pe acoperiș zăcea tolănită la soare o pisică mare. Străzile din jur erau înguste, șerpuite și pustii. Din cauza copacilor înalți, aveai senzația de semiîntuneric chiar și în timpul zilei. Când pășeai în acest colț de lume, parcă simțeai că timpul se scurge un pic mai încet. În zonă se aflau câteva ambasade, dar nu erau foarte frecventate. De obicei domnea o liniște perfectă, însă vara lucrurile se schimbau odată cu apariția cicadelor asurzitoare.

Aomame sună la poartă și își spuse numele la interfon. Apoi, schițând un zâmbet, își îndreptă fața către camera de luat vederi de deasupra capului. Poarta de fier se deschise automat și se închise la loc în urma ei. Aomame traversă curtea ca de obicei, îndreptându-se către intrare. Știind că e urmărită de camerele de luat vederi, merse ca un manechin, cu pași mărunți, spatele drept și bărbia în față. Era îmbrăcată lejer, cu blugi, un hanorac gri și o geacă bleumarin. Bascheți albi și o geantă pe umăr. De data aceasta nu mai avea dăltița la ea. Când nu-i trebuia, o lăsa să se odihnească într-un sertar de la dulap.

În fața ușii de la intrare erau câteva scaune de grădină din lemn de tec, iar pe unul din ele stătea înghesuit un

bărbat de statură mare. Nu era foarte înalt, dar se vedea că avea un trunchi uluitor de bine dezvoltat. Avea în jur de patruzeci de ani, era ras în cap, cu o mustață bine îngrijită. Purta un costum gri, lat în umeri, o cămașă albă și o cravată de mătase gri-închis. Pantofi negri de cordovan, impecabili. Cercei în ambele urechi. Nu arăta ca un casier de la primăria de sector și nici ca un agent de asigurări auto. La o primă vedere, părea să fie bodyguard profesionist și chiar aceasta îi era ocupația. Uneori mai îndeplinea și rolul de șofer. Avea un grad înalt la karate, iar la nevoie știa să mânuiască o armă cu pricepere. Putea să-și arate colții și să fie mai violent ca oricare altul. Însă, de obicei se purta calm, liniștit și inteligent. Dacă îl priveai cu luare-aminte – presupunând că îți permitea el așa ceva – descopereai în el o lumină caldă.

În particular, îi plăcea să mestereasc la diverse aparate, să colecționeze discuri cu rock progresiv din anii ’60 – ’70 și locuia în Azabu cu iubitul său, un stilist tânăr și chipeș. Îl chema Tamaru. Nu știa nimeni dacă acesta era numele lui mic sau cel de familie și nici cu ce ideograme se scria. Toată lumea îi spunea Tamaru-san și atât.

Așezat pe scaun, Tamaru o privi pe Aomame și dădu din cap.

— Bună ziua, îl salută Aomame și se așează pe scaunul din fața lui.

— Am auzit că un bărbat a murit într-un hotel din Shibuya, zise acesta, inspectând luciul pantofilor săi de cordovan.

— Nu știam, răspunse Aomame.

— Pentru că nu e o știre demnă de dat la ziar. Stop cardiac. Păcat, avea doar patruzeci și ceva de ani.

— Cu inima nu e de joacă.

Tamaru încuviință.

— E foarte important cum îți duci viața. Un stil de viață neregulat, stresul, somnul insuficient te pot omorî.

— Mai devreme sau mai târziu ceva tot îți vine de hac.

— Teoretic, așa e.

— Oare o să-i facă autopsie? întrebă Aomame.

Tamaru se aplecă și șterse un fir de praf aproape invizibil de pe pantof.

— Poliția are și ea o mulțime de treburi. Bugetul e limitat. Nu au de ce să facă autopsie unui cadavru intact, care nu prezintă nicio rană externă. Iar din punctul de vedere al familiei, omul s-a stins în pace, deci nu cred c-ar vrea ei să fie ciopârțit aiurea.

— Mai ales văduva lui.

Tamaru tăcu o vreme, apoi îi întinse mâna dreaptă, groasă ca o mănușă de box. Aomame i-o strânse cu putere.

— Să te odihnești un pic, sigur ești obosită, îi spuse el.

Aomame își ridică ușor colțurile gurii, așa cum face un om obișnuit când zâmbește, însă pe chip nu i se citi niciun zâmbet, ci doar iluzia unuia.

— Ce face Bun? întrebă ea.

— A, foarte bine.

Bun era o cățea ciobănesc german. Era foarte simpatică și deșteaptă, dar avea niște apucături mai bizare.

— Tot mai mănâncă spanac?

— O groază. Și, la cât s-a scumpit în ultima vreme, mă usucă la buzunar. Mănâncă enorm.

— N-am mai auzit de câine care să se dea în vânt după spanac.

— Ea nu se crede câine.

— Dar ce se crede?

— O ființă cu totul aparte, care transcende astfel de clasificări.

— Un *superdog*?

— Poate.

— Și de-asta îi place spanacul?

— Spanacul n-are nicio legătură, îi place și atât. I-a plăcut de când era mică.

— Dar poate asta a făcut-o să aibă idei periculoase.

— Posibil, răspunse Tamaru și se uită la ceasul de mână.

Apropo, azi aveai întâlnire la unu și jumătate, nu?

— Da. Mai e un pic până atunci, încuviință Aomame.

Tamaru se ridică încet.

— Așteaptă puțin aici. E posibil să pot grăbi lucrurile, zise el și dispăru pe ușă.

Aomame așteptă privind sălciile superbe. Nu bătea vântul, iar crengile lor stăteau plecate la pământ, ca niște oameni cufundați în meditație.

Puțin mai târziu, Tamaru se întoarse.

— Vino prin spate. Astăzi vă vedeți în seră.

Cei doi ocoliră curtea prin spate și trecură pe lângă șirul de sălcii, îndreptându-se către seră. Sera se afla în spatele clădirii principale. În jurul ei nu era niciun copac, special ca să poată primi din plin lumina soarelui. Tamaru deschise cu atenție ușa de sticlă, ca să nu scape vreun fluture, și o lăsă pe Aomame să intre. Apoi se strecură și el înăuntru și închise imediat ușa. Un om de statura lui n-avea cum să facă elegant aceste mișcări. El reușea să le facă scurt și cu precizie. Numai că fără eleganță.

În imensa seră îmbrăcată în sticlă, venise primăvara în toată puterea cuvântului. Era o explozie de nenumărate specii de flori superbe. Majoritatea erau plante obișnuite. Ghivece cu gladiole, anemone, margarete și alte flori cum vezi peste tot stăteau înșiruite pe etajere. Printre ele erau și unele care lui Aomame îi arătau a buruieni. Nici urmă de orhidee scumpe, specii rare de trandafiri, flori polineziene în culori primare sau alte plante de acest fel. Pe Aomame nu o interesau plantele în mod aparte, însă această seră lipsită de pretenții chiar îi plăcea.

În schimb, acolo trăiau o sumedenie de fluturi. Decât să cultive plante neobișnuite în această spațioasă încăpere îmbrăcată în sticlă, pe stăpâna casei o interesa mai mult să crească fluturi neobișnuiți. Majoritatea erau plante bogate în nectar, pe placul lor. Ca să crești fluturi într-o seră e nevoie de extraordinar de multă grijă, pricepere și efort, dar Aomame nu își dădea seama la ce anume trebuia atâta

grijă.

Cu excepția lunilor de vară, stăpâna casei o invita din când în când pe Aomame în seră, unde stăteau de vorbă între patru ochi. Nu exista riscul ca cineva de afară să tragă cu urechea la conversația lor prin pereții de sticlă. Iar discuțiile dintre ele nu erau genul care să se poată purta oriunde, în gura mare. În plus, florile și fluturii din jur aveau un efect relaxant, care se putea observa imediat pe chipul ei. Lui Aomame i se părea cam cald înăuntru, dar nu insuportabil.

Stăpâna casei era o femeie mică de statură și avea în jur de șaptezeci și cinci de ani. Avea părul alb și frumos, tuns scurt. Era îmbrăcată cu o cămașă din stambă cu mânecă lungă, pantaloni crem din bumbac și o pereche de tenișI murdari. Avea mănuși albe de lucru și uda ghivecele pe rând cu o stropitoare mare, metalică. Tot ce purta părea să fie cu un număr mai mare, însă îi veneau foarte bine. De fiecare dată când o vedea, pe Aomame o încerca un sentiment de respect față de rafinamentul ei natural și neafectat.

Era fiica unui cunoscut magnat, măritată înainte de război într-o familie de nobili, însă nu avea deloc un aer prețios sau firav. Imediat după război își pierduse soțul, iar apoi se implicase în administrarea unei mici firme de investiții a familiei, dovedind o pricepere inegalabilă la plasat acțiuni. Oricine ar fi recunoscut că avea un talent înnăscut. Cu ajutorul ei, firma se dezvoltase rapid, iar averea care îi fusese lăsată sporise și ea considerabil. Cu acești bani cumpărase mai multe terenuri bine poziționate în zona metropolitană, deținute de alți nobili sau de membri ai familiei imperiale. Cu zece ani în urmă se retrăsese și își calculase bine momentul în care să-și vândă acțiunile la un preț ridicat, sporindu-și astfel și mai mult averea. Evitase pe cât posibil să apară în public și de aceea nu era aproape deloc cunoscută în societate, însă în lumea afacerilor nu era nimeni care să nu fi auzit de ea. Se zvonea că avea

conexiuni puternice și în lumea politică. Altfel, era o femeie amabilă și înțeleaptă, care nu cunoștea frica. Se bizuia pe instinctul său și odată ce hotăra ceva, era de neclintit.

Când o văzu pe Aomame, lăsă stropitoarea și îi făcu semn să se așeze pe un scaun de grădină metalic, de lângă ușă. Aomame se așeză pe scaunul indicat, iar ea, pe cel din fața ei. Când se mișca, nu făcea aproape niciun zgomot, aidoma unei vulpi care se strecoară prin pădure.

— Să vă aduc ceva de băut? întrebă Tamaru.

— Un ceai cald de plante, răspunse ea, apoi o privi pe Aomame. Și tu?

— La fel.

Tamaru încuviință scurt și se îndreptă către ieșire. Se asigură că nu e niciun fluture prin preajmă, apoi întredeschise ușa, se strecură repede afară și o închise. Parcă ar fi urmat pașii unui dans de societate.

Femeia își scoase mănușile de bumbac ca pe niște mănuși de mătase pentru bal și le așeză frumos pe masă, una peste alta. O privi apoi pe Aomame cu ochii săi negri și strălucitori, ochi care văzuseră câte și mai câte. Aomame îi întoarse privirea, cât să nu fie nepoliticoasă.

— Am auzit că s-a mai stins cineva din mijlocul nostru, zise ea. O persoană foarte cunoscută din industria petrolieră. Era tânăr, dar se pare că avea multă influență.

Femeia vorbea mereu atât de încet, încât o pală de vânt i-ar fi risipit șoaptele. Cine o asculta trebuia să fie extrem de atent la ce spunea. Lui Aomame îi venea din când în când să întindă mâna și să învârtă butonul de volum către dreapta. Însă, evident, un asemenea buton nu exista, așa că nu-i rămânea decât să ciulească bine urechile.

— Dar din câte se vede, dispariția lui subită n-a provocat nicio neplăcere majoră. Lumea merge mai departe, zise Aomame.

Femeia zâmbi.

— Pe lumea aceasta nu există om care să nu poată fi înlocuit. Oricât ai ști, oricâte ai putea, undeva tot există

cineva care să-ți poată lua locul. Dacă lumea ar fi plină de oameni de neînlocuit, am avea cu toții de suferit. Desigur… zise ea și ridică arătătorul de la mâna dreaptă în aer ca să-și întărească spusele. Pentru cineva ca tine nu cred că s-ar găsi un substitut.

— Poate nu pentru mine, dar pentru ce pot face nu cred că ar fi prea greu, remarcă Aomame.

Femeia o privi în liniște, cu un zâmbet mulțumit pe buze.

— Poate, zise ea. Dar dacă ar fi așa, noi două nu am mai avea acum un anumit lucru în comun. Tu ești tu și nimeni altcineva, iar eu îți sunt foarte recunoscătoare. Nici n-am cuvinte să-ți spun cât de mult.

Femeia se aplecă și își puse mâinile peste ale lui Aomame. Le ținu acolo preț de zece secunde, apoi le ridică și se îndreptă la loc cu o expresie mulțumită pe chip. Un fluturaș alb cu pete stacojii veni în zbor și i se așeză pe umăr, pe cămașa ei albastră. Ațipi acolo, lipsit de orice temeri.

— Îmi imaginez că n-ai mai văzut niciodată fluturi ca acesta, zise femeia, aruncând o privire către umărul său, cu o voce în care se distingea o ușoară undă de mândrie. Nici în Okinawa nu sunt ușor de găsit. Sunt niște fluturi care se hrănesc de la o singură specie de plantă, care înflorește doar în munții din Okinawa. Ca să-i pot crește, a trebuit mai întâi să aduc și să cultiv acea plantă aici. E destul de complicat. Și costisitor, desigur.

— Văd că fluturele ăsta vă place foarte mult.

Femeia zâmbi.

— Mă crede prietena lui.

— Te poți împrieteni cu fluturii?

— Ca să fii prieten cu ei trebuie mai întâi să devii o parte din natură. Să încetezi să mai fii om, să stai nemișcat și să te vezi ca pe un pom, o floare, un fir de iarbă. Durează mult, dar odată ce își lasă garda, te împrietenești cu ei într-un mod foarte firesc.

— Le dați nume? întrebă Aomame din curiozitate. Adică îi

botezați pe fiecare în parte, ca pe câini sau pisici?

— Nu, nu îi botez, răspunse femeia clătinând din cap. Îi deosebesc între ei după formă și culoare, chiar și fără să aibă un nume. Și oricum, nici n-aș apuca bine să le dau un nume, că ar muri. Sunt prietenii mei trecători și anonimi. Eu vin aici în fiecare zi, îi văd, îi salut și vorbesc cu ei. Dar, când le vine vremea, ei dispar în tăcere. Știu sigur că mor, dar nu le găsesc niciodată rămășițele, oricât le-aș căuta. Se fac nevăzuți, fără să lase nicio urmă, de parcă i-ar înghiți văzduhul. Fluturii sunt cele mai efemere și gingașe ființe. Se nasc ca din senin, își urmează cursul lor scurt și simplu, iar apoi se fac nevăzuți. Dispar în altă lume.

Aerul din seră era cald și umed, încărcat de miresme. Fluturii se iteau din loc în loc, ca niște semne de punctuație trecătoare într-un flux al conștiinței fără început și fără de sfârșit. De fiecare dată când intra în seră, Aomame simțea că pierde noțiunea timpului.

Tamaru veni cu o tavă pe care erau un ceainic frumos din ceramică Celadon și două cești asortate. Alături de ele pusese o farfurioară cu prăjituri și șervete din bumbac. Aroma ceaiului de plante se amesteca cu mirosul florilor din jur.

— Mulțumesc, Tamaru, mai departe mă ocup eu, zise femeia.

Tamaru puse tava pe măsuță, făcu o plecăciune și plecă fără să i se audă pașii. Ca și mai înainte, părăsi sera deschizând și închizând ușa cu aceleași mișcări delicate. Femeia luă capacul de la ceainic, inhală aroma, verifică dacă frunzele se desfăcuseră suficient, apoi turnă pe rând în fiecare ceașcă, cu grijă ca ceaiul să fie concentrat în egală măsură.

— Știu că nu e treaba mea, dar de ce nu puneți o ușă de plasă la intrare? întrebă Aomame.

Femeia își ridică privirea către ea.

— De plasă?

— Da, dacă mai puneți o ușă din plasă pe interior, nu mai

trebuie să aveți grijă să nu scape vreun fluture de fiecare dată când intrați sau ieșiți.

Femeia ridică farfurioara cu mâna stângă, luă ceașca în dreapta, o duse la gură și sorbi încet o înghițitură. Încuviință încet, savurând gustul. Puse la loc ceașca pe farfurioară și farfurioara pe tavă. Își tamponă ușor buzele cu șervetul, pe care îl lăsă apoi pe genunchi. Toate acele mișcări îi luară de cel puțin trei ori mai mult timp decât unui om obișnuit. Parcă ar fi o zână din pădure care se satură cu roua hrănitoare a dimineții, se gândi Aomame.

Femeia tuși ușor.

— Nu îmi place plasa, zise ea.

Aomame tăcu, așteptând să continue, însă urmarea nu mai veni. Discuția se încheie aici, fără să se lămurească dacă nu îi plăcea plasa pentru că aceasta era atitudinea ei generală față de obiectele care îngrădesc libertatea, dacă era din considerente estetice sau dacă era pur și simplu o chestiune de gust personal, fără un motiv anume la bază. Însă în acel moment, aceasta nu era o problemă importantă. Aomame pusese întrebarea doar pentru că îi răsărise atunci în minte.

Aomame luă și ea farfurioara cu ceașca și bău o înghițitură fără zgomot. Nu se dădea în vânt după ceai. Ei îi plăcea cafeaua fierbinte și neagră ca un diavol în crucea nopții. Dar nu era o băutură potrivită de servit după-amiaza în seră, drept pentru care ceruse același lucru ca ea. La îndemnul ei, Aomame luă o prăjiturică. Era un biscuit proaspăt scos din cuptor, cu o aromă puternică de ghimbir. Aomame își aminti că femeia petrecuse o perioadă în Anglia, înainte de război. Aceasta luă și ea un biscuit, pe care îl rontăi puțin câte puțin, foarte încet, ca să nu trezească straniul fluture adormit pe umărul ei.

— La întoarcere, Tamaru îți va da o cheie, ca data trecută, spuse ea. După ce termini treaba, te rog s-o returnezi prin poștă, ca înainte.

— Am înțeles.

O vreme se așternu tăcerea. În sera închisă nu răzbătea niciun zgomot din lumea de afară. Fluturele continua să doarmă liniștit.

— Noi nu facem nimic greșit, zise femeia privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame își mușcă ușor buza.

— Știu.

— Te rog să te uiți în plicul acela.

Aomame luă plicul de pe măsuță și înșiră cele șapte poze Polaroid din el lângă elegantul ceainic, ca pe niște cărți de tarot care vestesc lucruri rele. Fotografiile înfățișau de aproape anumite părți dintr-un trup gol de femeie tânără. Spatele, sânii, partea dorsală, coapsele. Până și tălpile. Chipul nu apărea în niciuna. În fiecare loc se vedeau semne de violență – vânătăi și tăieturi. Păreau să fie urme de curea. Părul pubian era ras, descoperind urme de arsură cu țigara. Aomame se încruntă involuntar. Mai văzuse asemenea fotografii, dar nu atât de înfiorătoare.

— E prima dată când vezi asta, nu?

Aomame încuviință.

— Mi s-a spus despre ce este vorba, dar nu văzusem fotografiile.

— *Acel individ* a făcut asta. Cele trei fracturi au fost tratate, dar și-a pierdut auzul la o ureche și e posibil să nu și-l mai recapete vreodată, spuse femeia la fel de încet, dar pe un ton mai rece și mai dur. Speriat parcă de glasul ei schimbat, fluturele de pe umărul ei se trezi, își întinse aripile și își luă zborul.

— Un om capabil de așa ceva nu poate fi lăsat în voia lui, continuă ea. Orice ar fi.

Aomame strânse fotografiile și le puse înapoi în plic.

— Nu ești de acord?

— Ba da.

— Noi două am făcut lucrul corect.

Femeia se ridică de pe scaun și, probabil ca să se calmeze, apucă stropitoarea pusă alături, ca pe o armă

extrem de sofisticată. Se făcuse ușor palidă la față. Privirea îi rămăsese ațintită asupra unui colț din seră. Aomame îi urmă linia privirii, dar nu descoperi nimic aparte la capătul ei. Nu era decât un ghiveci cu scaieți.

— Îți mulțumesc că ai venit, zise ea cu stropitoarea goală în mână.

Întrevederea părea să se fi încheiat. Aomame se ridică și ea și își luă geanta.

— Vă mulțumesc pentru ceai.

— Și eu țin să îți mulțumesc din nou.

Aomame schiță un zâmbet.

— Nu-ți face nicio grijă, am făcut lucrul corect, adăugă femeia. Tonul ei își recăpătase între timp liniștea, iar în ochi avea o licărire caldă. O atinse ușor pe braț.

Aomame încuviință. Conversațiile lor se încheiau mereu cu aceste cuvinte. Probabil că pentru ea însăși le repetă, se gândi. Ca pe o mantră sau rugăciune. „Nu-ți face nicio grijă, am făcut lucrul corect.”

Aomame se asigură că nu se învârte niciun fluture prin preajmă, apoi întredeschise ușa, ieși și o închise la loc, lăsând-o pe femeie în urmă, cu stropitoarea în mână. Ieșind din seră, aerul de afară i se păru rece și proaspăt. Se simțea miros de copaci și de iarbă. Aceasta era lumea reală, în care timpul se scurgea normal. Aomame trase adânc în piept acel aer al realității.

*

Tamaru o aștepta așezat pe scaunul de tec de la intrare, ca să îi înmâneze cheia de la cutia poștală.

— Gata? o întrebă el.

— Gata, răspunse ea, apoi se așeză pe scaunul de lângă el, luă cheia și o băgă într-un buzunar de la geantă.

Cei doi priviră o vreme păsărelele venite prin curte, fără să scoată niciun cuvânt. Încă nu bătea deloc vântul, iar crengile sălciilor se odihneau neclintite. Câteva mai aveau puțin și atingeau pământul.

— Femeia aceea cum se simte? întrebă Aomame.

— Care femeie?

— Soția individului care a avut atacul de cord într-un hotel din Shibuya.

— Deocamdată nu prea bine, răspunse Tamaru încruntat. E încă în stare de șoc. Nu prea vorbește. Îi trebuie timp.

— Ce fel de om e?

— Are cam treizeci, treizeci și cinci de ani. Nu are copii. E frumoasă, cu o fire plăcută. Are un corp frumos. Dar, din păcate, vara asta n-o să se poată afișa în costum de baie. Probabil nici anul viitor. Ai văzut pozele?

— Da, acum.

— Oribil, nu?

— Absolut oribil.

— E un tipar des întâlnit, zise Tamaru. Tipul e capabil din punct de vedere social. E bine văzut, bine crescut, bine educat. Are statut social.

— Dar, odată ajuns acasă, e cu totul alt om, continuă Aomame în locul lui. Devine violent, mai ales dacă bea. E genul care agresează fizic doar femei. Își bate doar nevasta. Prietenos în afara casei, rău în casă. E văzut drept un soț responsabil și bun. Oricât s-ar jura soția și ar spune ce lucruri groaznice pățește, n-ar crede-o nimeni. El știe asta și de aceea o lovește în locuri pe care nu le poate arăta sau astfel încât să nu lase urme. Ceva de genul ăsta?

Tamaru încuviință.

— În mare, da. Doar că nu se atinge de băutură. El face asta treaz, la lumina zilei. E absolut josnic. Ea a vrut să divorțeze, dar el nici n-a vrut să audă. Poate că ținea la ea sau poate nu voia să piardă o victimă atât de la îndemână. Sau poate îi plăcea să-și violeze soția cu brutalitate.

Tamaru își ridică puțin piciorul și își inspectă din nou luciul pantofilor. Apoi continuă.

— Cu dovezi de violență domestică, se pronunță divorțul, sigur că da, dar asta presupune timp și bani. Iar dacă îți găsești un avocat priceput, poți să creezi niște probleme

serioase. Tribunalul pentru Familie e arhiplin, iar judecătorii, prea puțini, în plus, după ce se finalizează divorțul și se stabilește pensia alimentară, puțini bărbați și plătesc. Reușesc ei să se fofileze. În Japonia, un fost cap al familiei nu intră la închisoare fiindcă nu plătește pensia alimentară. Dacă se arată dispus să plătească, iar pe hârtie achită o sumă oarecare, instanța îl tratează cu foarte multă indulgență. Societatea japoneză e încă foarte tolerantă la adresa bărbaților.

— Numai că, acum câteva zile, tipul ăsta violent a făcut bine-mersi un atac de cord într-un hotel din Shibuya, zise Aomame.

— „Bine-mersi” mi se pare o expresie prea directă, zise Tamaru plescăind ușor. Eu, unul, prefer „prin providență divină”. În orice caz, moartea sa nu prezintă nimic suspicios, iar asigurarea de viață nefiind o sumă atât de mare încât să atragă atenția, nici societatea de asigurări n-o să aibă dubii. Sigur o să plătească fără probleme. Asta nu înseamnă că nu e o sumă frumușică. Cu banii din asigurare, văduva poate să facă primul pas către o viață nouă. Plus că așa nu s-au mai pierdut timp și bani cu procesul de divorț. S-au evitat și toate procedurile legale complicate și absurde, și toată trauma psihică pe care ar fi produs-o.

— Ca să nu mai zicem că așa, scursura aia de om nu mai poate să dea iar iama prin lume și să-și găsească o nouă victimă.

— Providență divină, zise Tamaru. Grație atacului de cord, lucrurile s-au liniștit. Totul e bine când se termină cu bine.

— Asta dacă există un sfârșit, spuse Aomame.

În colțul gurii lui Tamaru apăru o cută mică, sugerând un zâmbet.

— Undeva tot există un sfârșit, doar că nu scrie negru pe alb: „Aici este capătul.” Păi, nu? Pe ultima treaptă a scării scrie cumva: „Aceasta este ultima treaptă. Vă rugăm să nu urcați mai departe.”?

Aomame clătină din cap.

— E același lucru, zise Tamaru.

— Îți folosești bunul simț, ții ochii larg deschiși și te prinzi tu unde anume e sfârșitul.

Tamaru încuviință.

— Și chiar dacă nu te prinzi… zise el gesticulând cu degetele o cădere. Tot ajungi acolo.

Cei doi rămaseră un timp tăcuți, ascultând ciripitul păsărelelor. Era o după-amiază tihnită de aprilie, lipsită de orice umbră de răutate sau violență.

— Câte femei locuiesc acum aici? întrebă ea.

— Patru, răspunse Tamaru prompt.

— Toate în aceeași situație?

— În situații asemănătoare, zise el și strânse din buze. Dar cazurile celorlalte trei nu sunt la fel de grave. Sigur, bărbații lor sunt niște ființe detestabile, dar nu atât de răi ca individul despre care am discutat până acum. Sunt niște oameni mărunți, care se umflă în pene. N-ar merita să-ți bați tu capul cu ei. De ei mă ocup eu.

— În mod legal.

— Da, *în linii mari.* Niște amenințări acolo tot or să fie. Sigur, și atacul de cord e o cauză a morții perfect legală.

— Desigur.

Tamaru rămase tăcut o vreme, cu mâinile pe genunchi, privind crengile nemișcate ale sălciilor.

Aomame ezită câteva clipe, apoi deschise subiectul:

— Auzi, Tamaru-san, aș vrea să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Cu câți ani în urmă s-au schimbat uniformele și armele polițiștilor?

Tamaru își încruntă sprâncenele. Detectase în tonul ei o vagă inflexiune care îi declanșase un semnal de alarmă.

— De ce întrebi așa ceva?

— Fără niciun motiv anume. Pur și simplu mă întrebam.

Tamaru se uită în ochii ei. Privirea lui era neutră, dar în ea nu se deslușea nicio expresie. Putea să se încline în orice direcție.

— Conflictul armat de lângă lacul Motosu dintre poliția din Yamanashi și grupul extremist a fost în ’81, pe la mijlocul lui octombrie, iar în anul următor poliția s-a reformat drastic. Deci acum doi ani.

Aomame încuviință fără să-și schimbe expresia. Nu-și amintea absolut nimic despre un asemenea eveniment, dar trebuia să-i cânte în strună lui Tamaru.

— A fost un incident foarte sângeros. Niște revolvere de tip vechi cu șase focuri contra a cinci Kalașnikov AK-47. N-au avut nicio șansă. Trei polițiști au murit ciuruiți de gloanțe. Serviciul special aerian din cadrul Forțelor de Autoapărare a intervenit imediat cu elicoptere. Poliția s-a făcut de râs. La scurt timp după aceea, prim-ministrul Nakasone s-a străduit din răsputeri să întărească forțele polițienești. S-a făcut o amplă reformă structurală, s-a format o divizie specială armată și li s-au dat și polițiștilor arme automate performante. Pistoale Beretta 92. Ai tras vreodată cu unul?

Aomame clătină din cap. Nici măcar cu un pistol cu aer comprimat nu trăsese vreodată.

— Eu, da. Cu o semiautomată cu cincisprezece focuri, la care se folosește muniție Parabellum de 9 mm. E o armă faimoasă, pe care o are în dotare și armata americană. Ieftină nu e, dar nici mai scumpă decât un SIG sau un Glock, așa că se vinde bine. Dar nu e un pistol potrivit pentru un necunoscător. Revolverele dinainte nu cântăreau decât 490 de grame, pe când astea au 850. Degeaba pui așa ceva în mâna unui polițist japonez care nu are suficient antrenament, că nu-i folosește la nimic. Dacă s-ar apuca să tragă cu o asemenea armă performantă într-un loc aglomerat, sigur ar încasa-o vreun civil.

— Tu unde ai tras cu așa ceva?

— Ei, și eu ca toată lumea. Într-o bună zi culegeam ierburi de leac la gura unui izvor, când deodată a apărut o zână care mi-a dat o Beretta 92 și m-a povățuit să împușc un iepuraș alb, aflat în apropiere.

— Nu, pe bune.

Cutele din colțul gurii lui Tamaru se adânciră aproape imperceptibil.

— Eu nu vorbesc decât pe bune, zise el. În orice caz, armele din dotare și uniformele s-au înnoit acum doi ani, în primăvară. Cam pe vremea asta. Ți-am răspuns la întrebare?

— Acum doi ani.

Tamaru o aținti din nou cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă ai ceva pe suflet, ar fi bine să-mi spui. Are vreo legătură poliția cu ceva?

— Nu, nu e vorba de asta, răspunse Aomame, dând scurt din mâini. Pur și simplu, îmi stătea pe cap chestia cu uniformele. Nu mai știam când s-au schimbat.

O vreme se așternu tăcerea, iar conversația lor se încheie de la sine. Tamaru întinse din nou mâna dreaptă.

— Mă bucur că s-a terminat totul cu bine, zise el.

Aomame îi strânse mâna. Omul ăsta știe, se gândi ea. Știe că după o treabă grea, care pune în joc viața unui om, ai nevoie de o mângâiere caldă, de o atingere.

— Ia-ți un concediu, zise Tamaru. Stai și tu puțin să-ți tragi răsuflarea și să-ți mai limpezești mintea. Du-te cu iubitul în Guam.

Aomame se ridică, își puse geanta pe umăr și își aranjă gluga de la hanorac. Tamaru se ridică și el. Nu era înalt, dar când se ridica el, parcă se înălța un zid. Statura lui masivă epata întotdeauna.

Tamaru o privi cum se îndepărta. Aomame îi simțea privirea ațintită în spinare, așa că merse cu pași siguri, în linie dreaptă, cu bărbia în față și spatele drept. Însă în inima ei, unde nimeni nu o putea vedea, se simțea confuză. Se tot întâmplau lucruri asupra cărora nu avea niciun control. Până cu puțin timp în urmă, lumea era în mâinile ei. Fără scăpări, fără discrepanțe, însă acum totul începea să se destrame.

Conflictul armat de lângă lacul Motosu? Beretta 92?

Ce se întâmpla? Aomame nu avea cum să fi trecut cu vederea o știre atât de importantă. Regulile după care funcționa această lume se dăduseră peste cap la un moment dat. Mergând înainte, mintea lui Aomame se învârtea cu repeziciune. Indiferent ce s-a întâmplat, eu trebuie neapărat să apuc hățurile la loc. Trebuie neapărat să găsesc o logică. Și asta repede, până nu o iau lucrurile razna de tot.

Tamaru sigur citise confuzia dinlăuntrul ei. Era un tip atent, extrem de intuitiv. Și în același timp periculos. Tamaru avea un profund respect față de stăpâna casei și îi era loial întru totul. Făcea tot ce se putea ca s-o știe în siguranță. El și Aomame se acceptau reciproc și se simpatizau sau cel puțin simțeau unul pentru celălalt ceva înrudit cu simpatia. Însă dacă ar fi considerat că existența ei nu servea în vreun fel sau altul stăpânei, probabil că s-ar fi descotorosit de ea fără să clipească. Ar fi făcut-o la modul cel mai simplu. Dar Aomame nu putea să-l condamne pentru asta. La urma urmei, aceasta era datoria lui.

Odată ce traversă curtea, poarta se deschise. Aomame zâmbi prietenos către camera de luat vederi și făcu ușor cu mâna. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După ce ieși, poarta se închise încet în spatele ei. Coborând panta abruptă din Azabu, Aomame își sistematiză în minte lucrurile pe care le avea de făcut și își schiță o listă. Succint și meticulos.

Capitolul 8
Într-un loc necunoscut, un om necunoscut

Multă lume vede dimineţile de duminică drept un simbol al odihnei. Pentru Tengo însă, ele nu fuseseră niciodată prilej de bucurie de-a lungul copilăriei. Dimpotrivă, îi pierea orice bună dispoziţie. Când venea sfârşitul de săptămână, corpul îi devenea din ce în ce mai greu, îşi pierdea pofta de mâncare şi începea să aibă fel de fel de dureri. Pentru Tengo, duminica dimineaţa era ca o lună strâmbă care îşi arăta doar faţa întunecată. Ce bine ar fi dacă n-ar mai veni ziua asta blestemată! Ce bine ar fi să trebuiască să mă duc la şcoală în fiecare zi şi să nu avem liber, îşi spunea el adesea în copilărie. Ba chiar se rugase odată să nu mai vină duminica, dar bineînţeles că rugăciunea lui nu fusese ascultată. Chiar şi la maturitate, când sfârşitul săptămânii nu mai reprezenta o ameninţare pentru el, se trezea cu o stare mohorâtă, fără niciun motiv anume. Simţea scrâşneli în toate fibrele corpului şi uneori chiar îi era greaţă. Avea reacţiile acestea imprimate adânc în inimă. Probabil până în tărâmul ascuns al subconştientului.

Tatăl său lucra pentru NHK{6} ca încasator de taxe radio-TV şi în fiecare duminică îl lua şi pe micul Tengo pe teren. Povestea începuse înainte ca Tengo să meargă la grădiniţă şi continuase până când băiatul ajunsese în clasa a cincea, duminică de duminică, cu excepţia zilelor în care avea vreo activitate specială cu şcoala. Se trezeau la ora şapte, îl punea pe Tengo să se spele pe faţă cu săpun, îi inspecta urechile şi unghiile, îl îmbrăca pe cât se poate de curat (dar simplu) şi îi promitea că apoi îi va da ceva bun de mâncare.

Tengo nu ştia dacă şi ceilalţi încasatori lucrau şi în zilele libere. Dar, din câte îşi amintea el, tatăl său lucra

întotdeauna duminica. Ba chiar cu mai mult zel decât de obicei, deoarece atunci îi putea găsi acasă pe cei care erau plecați în cursul săptămânii.

Existau câteva motive pentru care tatăl său îl lua împreună cu el. Unul dintre ele era că nu putea să-l lase singur acasă pe micuțul Tengo. În cursul săptămânii și sâmbăta, acesta rămânea la creșă, la grădiniță sau la școală, dar duminica nu mai putea sta acolo. În al doilea rând, voia să-i arate fiului său ce fel de serviciu are și de unde le vin banii de mâncare; Tengo trebuia să învețe de mic copil ce înseamnă munca. El însuși fusese dus pe ogor de când se știa, în fiecare duminică. Atunci când erau multe de făcut la muncile câmpului, nici nu se ducea la școală. Asemenea viață era pentru el ceva cât se poate de firesc.

Ultimul motiv, cel care îl rănea pe Tengo cel mai adânc, era un calcul meschin: și anume faptul că îi era mai ușor să adune taxele dacă umbla însoțit de un copil, iar tatăl său știa foarte bine acest lucru. Oricui îi era greu să zică: „Lasă-mă în pace, că nu plătesc nimic”, unui încasator care ținea de mână un copilaș. Uneori, priviți drept în ochi de către copil, unii plăteau chiar fără să aibă nicio intenție să o facă. De aceea, tatăl lui Tengo mergea duminicile mai ales pe la casele pe unde în mod obișnuit avea probleme. Tengo simțise de la bun început ce se aștepta de la el și lucrul acesta îl scotea din minți. Pe de altă parte, ca să îi facă pe plac tatălui său, era nevoit să își pună mintea la contribuție și să joace rolul care îi revenea. Ca o maimuță de circ. Dacă își mulțumea tatăl, Tengo era tratat cu blândețe în ziua respectivă.

Singura lui scăpare era că tatăl său trebuia să meargă pe o rută foarte îndepărtată de casă. Ei locuiau într-o zonă rezidențială de la periferia orașului Ichikawa, dar taxele le colecta din zona centrală a orașului. Noroc că nu ajungeau nici prin cartierul în care se ducea la școală. De aceea reușea să evite întrucâtva casele în care stăteau colegii săi de la grădiniță sau de la școală. Totuși, se întâmpla uneori

să se întâlnească cu vreun coleg când treceau prin zonele aglomerate ale orașului. În asemenea cazuri, se ascundea repede în umbra tatălui său ca să nu fie observat.

Majoritatea taților colegilor săi erau salariați care lucrau în centrul Tokio-ului. Pentru ei, orașul Ichikawa era o parte din Tokio care, prin cine știe ce întâmplare, aparținea de prefectura Chiba. Luni dimineață își povesteau cu însuflețire unul altuia pe unde fuseseră duminica. Se duceau prin parcuri de distracții, la grădina zoologică sau la meciuri de baseball. Vara mergeau la plajă în Minamibōsō și iarna la schi. Tații lor îi plimbau cu mașina sau urcau pe munte. Își povesteau cu însuflețire experiențele și făceau schimb de informații. Numai Tengo nu avea ce povesti. El nu fusese niciodată nici în excursii și nici în parcuri de distracții. Duminica, de dimineață până pe înserat, suna la ușile unor necunoscuți împreună cu tatăl său și, cu capul plecat, cerea bani celor care deschideau. Pe cei care nu voiau să plătească îi amenințau. Cu cei care încercau să aducă argumente, se contraziceau. Câteodată erau înjurați ca niște câini vagabonzi. Asemenea povești nu puteau fi spuse în fața colegilor de școală.

În clasa a treia, toți colegii aflaseră deja că tatăl său era încasator de taxe la NHK. Probabil că îl văzuse cineva în timp ce mergea împreună cu tatăl său. Colindau prin fiecare colțișor al orașului și până la urmă era absolut firesc să-l observe cineva. Oricum, era deja prea mare ca să se poată ascunde în umbra tatălui său. Mai degrabă era de mirare că nu fusese descoperit mai devreme.

Fusese poreclit „NHK”. Într-o lume compusă din copii de funcționari, toți aparținând păturii de mijloc, el era cel ciudat. Multe din lucrurile care pentru ceilalți erau firești, pentru el erau inexistente. Trăia într-o lume diferită de a lor și ducea o altfel de viață. Tengo învăța foarte bine și era bun și la sport. Era mare și avea forță. În plus, profesorii îl plăceau. De aceea, cu toate că era cel ciudat, nu fusese ostracizat. Ba dimpotrivă, era respectat. Nu putea totuși să

dea curs invitațiilor colegilor de a merge undeva duminica sau de a-i vizita să se joace împreună.

„Duminică se întâlnesc mai mulți acasă la un prieten”, îi mai spunea uneori tatălui său, dar știa de la bun început că nu va avea voie să meargă. Astfel că nu putea decât să refuze invitațiile, spunând că e ocupat. Refuzând în repetate rânduri, și invitațiile dispăruseră treptat. Până să-și dea seama, deja nu mai făcea parte din nicio gașcă și era mereu singur.

Orice s-ar fi întâmplat duminica, el umbla împreună cu tatăl său pe rutele obișnuite, de dimineața până seara. Era o regulă absolută, care nu admitea nici excepții și nici modificări. Nu-l scutea nici dacă era răcit și tușea întruna, dacă-l durea burta sau dacă avea puțină febră. Mergea împleticit în urma tatălui său și își dorea să se prăbușească din picioare și să moară. Poate că asta l-ar fi făcut pe tatăl său să reflecteze puțin asupra faptelor sale. Poate că s-ar fi gândit că fusese prea dur cu copilul. Numai că, de bine, de rău, Tengo avea un corp robust. Chiar dacă suferea de febră, îl durea burta sau îi era greață, nu se prăbușea și nu își pierdea cunoștința, ci continua să meargă cu tatăl său pe lungile rute. Fără să se plângă.

*

Tatăl lui Tengo se întorsese din Manciuria în ultimul an de război, fără o para în buzunare. Era al treilea fiu al unei familii de țărani din Tohoku și ajunsese acolo împreună cu câțiva consăteni, în perioada în care statul încuraja emigrarea în Manciuria. Nu pentru că înghițise propaganda guvernului cum că în Manciuria este raiul pe pământ, că terenurile întinse sunt fertile și că acolo se poate duce un trai îmbelșugat. Știa și el foarte bine că raiul pe pământ nu există. Numai că era sărac și flămând. Dacă rămânea la țară, nu îl aștepta decât o viață în pragul inaniției. Din cauza crahului, lumea era plină de șomeri și dacă se ducea la oraș nu avea de unde să își găsească o slujbă cum se cuvine. În

situația aceasta, singura soluție pe care o mai avea era să emigreze în Manciuria. I s-a făcut o instrucție sumară despre folosirea armelor, pentru că, în situații de criză, coloniștii aveau voie să tragă; i s-au dat câteva informații despre agricultura în Manciuria și, cu trei strigăte de *banzai,* și-a părăsit satul natal. Din Dalian a fost dus cu trenul până la granița țării. Acolo i s-au dat terenul arabil, unelte și o pușcă. Împreună cu tovarășii săi s-a apucat să muncească pământul. Terenurile erau nefertile și pline de pietre, iar iarna îngheța totul. De foame, au ajuns să mănânce până și câinii vagabonzi pe care îi prindeau. În anii de început primeau un ajutor din partea guvernului și astfel au mai reușit să supraviețuiască.

În august 1945, când în sfârșit viața începuse să le devină mai ușoară, armata sovietică a încălcat pactul de neagresiune și a invadat Manciuria. Cum armata sovietică nu mai era implicată în luptele din Europa, un număr impresionant de trupe a fost adus pe calea ferată siberiană în est și a fost pregătit serios pentru invazie. Tatăl lui Tengo, care printr-o întâmplare fericită se împrietenise cu un funcționar guvernamental, aflase în secret despre situația iminentă și se aștepta la invazia sovietică. Funcționarul îi explicase în secret că armata din Kwantong era prea slăbită pentru a putea face față atacului și că ar fi mai bine să se pregătească să lase totul în urmă și să fugă. Cu cât scăpa mai repede, cu atât mai bine. Astfel că, de îndată ce s-a dat știrea că armata sovietică a trecut granița, s-a urcat pe cal, a alergat până la gară și s-a urcat în penultimul tren care pleca către Dalian. Dintre toți tovarășii săi, a fost singurul care s-a întors teafăr în Japonia în anul acela.

După război, s-a mutat în Tokio și a făcut comerț pe piața neagră, apoi s-a angajat ucenic la un tâmplar, dar niciuna din acestea nu i-a mers cum trebuie. Abia reușea să câștige cât să nu moară de foame. În toamna lui ’47, pe când își câștiga traiul livrând marfă de la un magazin de băuturi din Asakusa, s-a întâlnit pe stradă cu o cunoștință din perioada

când trăise în Manciuria. Era chiar funcționarul care îl avertizase despre iminența războiului sovieto-japonez. Fusese transferat la serviciile poștale manciuriene, dar acum revenise în Japonia și lucra din nou la Ministerul Comunicațiilor și Transporturilor. Îl plăcea pe tatăl lui Tengo, poate și fiindcă erau consăteni, poate și fiindcă știa că era un muncitor viguros. În orice caz, l-a invitat la masă.

Când a aflat că bărbatul nu are un serviciu serios și că o duce prost, i-a propus să devină încasator la NHK. Avea un prieten apropiat care lucra acolo și putea să-i pună o vorbă bună. Tatăl lui Tengo a fost recunoscător. Nu știa prea bine ce e exact NHK, dar orice slujbă care îi asigura un venit stabil era binevenită. Funcționarul i-a făcut o scrisoare de recomandare și chiar s-a pus garant pentru el. Mulțumită lui, a reușit să se angajeze. I-au făcut pregătirea, l-au îmbrăcat în uniformă și i-au dat o normă. Lumea începea să-și revină din șocul pierderii războiului și, deși trăiau în sărăcie, toți căutau amuzament. Cea mai ieftină și la îndemână distracție era radioul, cu muzică, cu sport și cu programe umoristice. Față de perioada de dinaintea războiului, radioul căpătase o popularitate incomparabilă. NHK avea nevoie de mult personal care să umble pe teren să adune taxele.

Tatăl lui Tengo își făcea meseria cu mult zel. Punctul său forte consta în faptul că era rezistent și răbdător. De când se știa pe lume, nu mâncase niciodată pe săturate. Pentru un asemenea om, să colecteze taxe nu era o muncă foarte dificilă. Era obișnuit să fie potopit de sudălmi. Chiar dacă ocupa cea mai joasă poziție, el avea marea satisfacție că face parte dintr-o organizație gigantică. Inițial, fusese angajat temporar, doar pe bază de comision și plătit în funcție de rezultate, dar, după numai un an, i-au oferit un post permanent, fiindcă avea rezultate deosebite și o atitudine profesională ireproșabilă. Pentru NHK, era o mare excepție să-l angajeze astfel. Aceasta a avut de-a face și cu faptul că obținea rezultate excelente și în zonele în care

existau probleme, dar l-a ajutat și influența prietenului său de la minister. I s-a stabilit un salariu și i s-au oferit și alte beneficii. A primit asigurare medicală și locuință de serviciu. O diferență ca de la cer la pământ față de cum erau tratați majoritatea încasatorilor angajați pe comision, care veneau și plecau. Acesta a fost norocul vieții lui. În orice caz, reușise în cele din urmă să-și găsească o poziție pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei sociale.

Tengo auzise această poveste de atâtea ori, încât era sătul. Tatăl său nu-i cântase cântece de leagăn și nici nu-i citise basme, îi repeta, în schimb, povestea vieții sale. Cum se născuse într-o fermă mică din Tōhoku, cum crescuse muncit și bătut ca un câine, cum emigrase în Manciuria, unde era atât de frig, încât urina îngheța înainte să atingă solul, cum cultivase pământul aspru apărându-se cu pușca în mână de tâlhari și haite de lupi, cum abia-abia scăpase cu viață din calea armatei sovietice, cum se întorsese teafăr acasă, fără să ajungă în gulagul siberian, cum trecuse prin tumultul de după război cu burta goală și cum, printr-un noroc neașteptat, se angajase ca încasator de taxe la NHK. Acest din urmă episod era în povestea sa happy-end-ul suprem. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Istoria era spusă cu destulă măiestrie. Nu puteai ști cât adevăr e în ea, dar povestea era închegată. Poate că nu era prea bogată în nuanțe, dar detaliile erau vii, iar tonul vocii adăuga și mai multă culoare. Erau și bucăți plăcute, altele solemne și unele violente. Unele părți erau atât de absurde, că te lăsau mut de uimire, iar pe unele nu le puteai crede nici în ruptul capului, de oricâte ori le-ai fi auzit. Dacă viața se judecă după varietatea celor întâmplate pe parcursul ei, atunci se poate spune că avusese o viață bogată.

Cu toate acestea însă, când venea vorba de perioada de după angajarea la NHK, din cine știe ce motiv povestea sa devenea brusc lipsită de culoare și consistență. Trecea în grabă peste detalii și nu avea coeziune. Pentru el era doar un episod suplimentar care nu merita povestit. A cunoscut o

femeie, s-a căsătorit, au avut un copil – adică pe Tengo. La câteva luni după naștere, femeia s-a îmbolnăvit și a murit. Nu se recăsătorise și muncea în continuare la NHK. Îl creștea singur pe Tengo, fără niciun fel de ajutor. Și așa ajungem până în ziua de azi. Sfârșit.

Nu dezvăluia absolut nimic din împrejurările în care o cunoscuse pe mama lui Tengo, cum se căsătorise cu ea, ce fel de femeie era, care fusese cauza morții (probabil că avea legătură cu nașterea), dacă se chinuise mult sau dacă se stinsese în pace. Chiar dacă Tengo îl întreba direct, evita să-i dea un răspuns clar. De multe ori devenea morocănos și tăcut. Nu aveau în casă nici măcar o fotografie cu ea. Nici poze de la nuntă. Nu avuseseră posibilitatea să facă o nuntă și nici nu aveau pe atunci aparat de fotografiat, îi explica tatăl său.

Tengo însă nu credea poveștile astea. Tatăl său îi ascundea adevărul. Mama sa nu murise la câteva luni după ce îl născuse. În amintirea sa, ea trăia când el avea un an și jumătate. Se îmbrățișa cu un bărbat necunoscut, iar Tengo dormea alături.

Mama sa își scoate bluza și, lăsând să cadă bretelele albe ale neglijeului, își dezvelește sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. Alături, Tengo respiră liniștit în somn. Dar, în același timp, nu doarme. O privește pe mama sa.

Aceasta era fotografia pe care o avea Tengo cu mama sa. Scena de numai zece secunde era adânc întipărită în mintea lui. Era singura informație concretă pe care o avea referitor la ea. Mintea lui abia dacă reușea să o găsească pe mama sa prin această imagine. Era ca un cordon ombilical prin care se lega de ea. Conștiința sa plutea prin lichidul amniotic al acelei amintiri ascultând ecourile trecutului. Dar tatăl său nu știa că el are această imagine viu întipărită în minte. Nu știa că el rumega întruna acest crâmpei precum o vacă pe pajiște și că își trăgea sevă din el. Și tatăl, și fiul aveau secretele lor adânci și întunecate.

*

Era o dimineață de duminică plăcută și senină. Vântul bătea însă rece și, deși era jumătatea lui aprilie, iarna încă își mai făcea simțită prezența. Tengo purta un pulover cu guler la baza gâtului, subțire, negru, iar pe deasupra o jachetă cu model în zig-zag pe care o avea din vremea studenției. În jos, avea o pereche de pantaloni chino bej și era încălțat cu niște pantofi maro Hush Puppies, relativ noi. Cam asta era cea mai îngrijită ținută pe care reușea să și-o compună.

Când ajunse la capătul cel mai din față al peronului către direcția Tachikawa, pe linia Chūō din stația Shinjuku, Fukaeri era deja acolo. Stătea singură pe o bancă, fără să facă vreo mișcare și privea în gol, cu ochii întredeschiși. Era îmbrăcată într-o rochie văratică din bumbac, cu imprimeu, peste care își pusese un cardigan gros, de iarnă, de culoare verde crud. În picioare avea adidași gri decolorați, fără ciorapi. Pentru anotimpul ăsta, era o ținută un pic cam ciudată. Rochița era prea subțire, iar cardiganul, prea gros. Ea însă nu părea deloc stânjenită de faptul acesta. Poate că această nepotrivire era modul ei de a-și exprima vederile asupra lumii. Dar nu părea să fie nici asta. Probabil că pur și simplu își pusese hainele aiurea pe ea, fără să se gândească vreun pic.

Fukaeri nu citea nici ziarul, nici vreo carte, și nici nu asculta muzică la walkman. Ședea pur și simplu liniștită și privea înainte, cu ochii ei mari și negri. Nu știai ce să crezi. Avea privirea pierdută în gol sau se uita oare cu atenție la ceva? Era adâncită în gânduri sau, dimpotrivă, nu se gândea la nimic? Dacă o vedeai din depărtare, arăta ca o statuie realistă, sculptată dintr-un material aparte.

— Aștepți de mult? întrebă Tengo.

Fukaeri se uită la Tengo, apoi clătină din cap doar câțiva centimetri. În ochii ei negri era o lucire vie ca de mătase, dar, la fel ca la întâlnirea lor precedentă, nu puteai citi în ei

nicio expresie. Părea că nu avea chef să vorbească cu nimeni. De aceea, Tengo abandonă ideea de a continua conversația și, fără să mai spună nimic, se așeză pe bancă alături de ea.

Când sosi trenul, Fukaeri se ridică tăcută. Se suiră amândoi în tren. Fiind zi liberă, expresul spre Takao era destul de gol. Tengo și Fukaeri se așezaseră unul lângă altul pe o banchetă și, fără să schimbe vreun cuvânt, priveau prin fereastra de vizavi imaginea orașului care trecea în goană pe lângă ei. Cum Fukaeri nu deschidea gura, ca de obicei, tăcea și Tengo. Cu buzele lipite și privirea drept în față, Fukaeri își strânse gulerul puloverului, ca și când se pregătea să o lovească un frig năprasnic.

Tengo își scoase cartea din buzunar și începu să citească, dar era ușor derutat. Puse cartea la loc în buzunar și, imitând-o pe Fukaeri, își așeză ambele mâini pe genunchi și își fixă privirea absent în față. Încercă să se gândească la ceva, dar nu reuși să găsească niciun subiect potrivit. Se concentrase o vreme la *Crisalida de aer* și, din pricina aceasta, capul său refuza acum să mai funcționeze. În fundul minții nu avea decât o încurcătură deițe.

Tengo privea peisajul care se derula pe fereastră și asculta zgomotul monoton al trenului. Linia Chūō se întindea drept, de parcă era trasată cu rigla pe hartă. De fapt, chiar fusese proiectată astfel. În părțile acestea ale câmpiei Kantō nu exista niciun obstacol topografic demn de menționat. De aceea construiseră calea ferată fără curbe perceptibile, suișuri și coborâșuri, fără poduri sau tuneluri. Era suficientă o riglă. Trenul se îndrepta în linie dreaptă către destinație.

La un moment dat, pe Tengo îl fură somnul. Când deschise din nou ochii, trenul încetinea treptat ca să oprească în gara Ogikubo. Nu dormise mult. Fukaeri stătea la fel ca mai înainte și privea drept în față. Tengo nu știa la ce anume se uita ea cu adevărat. Din aerul ei concentrat însă, nu părea să se pregătească să coboare.

— Ce citești de obicei? întrebă Tengo când treceau de gara Mitaka, ca să-și alunge plictiseala. Era un lucru pe care și-l propusese mai demult să o întrebe pe Fukaeri.

Fata îi aruncă o privire scurtă, apoi își întoarse din nou ochii drept în față.

— Nu citesc, răspunse ea simplu.

— Deloc?

Fukaeri dădu scurt din cap.

— Nu te interesează cititul? întrebă el.

— Durează mult, răspunse Fukaeri.

— Nu citești fiindcă durează mult? întoarse el întrebarea, nedumerit.

Fukaeri rămase cu privirea ațintită în față, fără să răspundă. Atitudinea ei părea să însemne că nu-l contrazice.

Sigur că, în general, durează ceva să citești o carte. Nu se compară cu televizorul sau cu benzile desenate. Lectura e o activitate care necesită un timp relativ îndelungat. Dar felul în care Fukaeri răspunsese „durează mult” implica o nuanță diferită de acest adevăr banal.

— Durează mult, adică… durează extraordinar de mult? întrebă Tengo.

— Extraordinar, spuse ea categoric.

— Mult mai mult decât la ceilalți oameni?

Fukaeri dădu din cap a încuviințare.

— Și nu ai probleme la școală? La ore ți se cere să citești tot felul de cărți. Iar dacă tu zici că îți ia atât de mult timp…

— Mă prefac, răspunse ea indiferent.

Tengo auzi în cap un ciocănit de rău augur. Ar fi vrut să nu-l bage în seamă și să îl lase să treacă de la sine, dar nu putea. Trebuia să afle adevărul.

— Vrei să spui că suferi de dislexie?

— Dislexie, întrebă Fukaeri.

— Dificultate în a citi.

— Așa mi s-a zis. Disl…

— Cine ți-a zis?

Fata înălță ușor din umeri.

— Adică… bâjbâi Tengo după cuvinte. Așa ai fost întotdeauna, de când erai mică?

Fukaeri încuviință.

— Deci până acum nu ai citit romane aproape deloc.

— Singură, răspunse Fukaeri.

Asta însemna că ce scria ea nu era influențat de niciun scriitor. Era o explicație grozavă și care avea logică.

— Nu ai citit de una singură, spuse Tengo.

— Mi-a citit cineva.

— Tatăl tău sau mama ta ți-au citit cu voce tare?

Fukaeri nu răspunse.

— Dar chiar dacă nu citești, poți să scrii fără probleme, nu? întrebă Tengo cu frica în sân.

Fukaeri clătină din cap.

— Durează mult și să scriu.

— Foarte mult?

Fukaeri ridică din nou din umeri. Răspunsul era da.

Tengo se foi pe banchetă.

— Asta înseamnă că nu tu ai scris *Crisalida de aer.*

— Nu eu am scris.

Tengo tăcu câteva secunde. Câteva secunde care atârnau greu.

— Atunci cine a scris-o?

— Azami, veni răspunsul.

— Cine-i Azami?

— E mai mică cu doi ani.

Din nou o tăcere scurtă.

— A scris *Crisalida de aer* în locul tău.

Fukaeri încuviință, cu aerul cel mai natural.

Tengo se forță să-și pună mintea în mișcare.

— Adică, tu i-ai spus povestea lui Azami și ea a scris-o, asta vrei să zici?

— A bătut la procesor și a tipărit, spuse Fukaeri.

Tengo își mușcă buzele. Își aranjă în minte informațiile proaspăt primite, apoi spuse:

— Deci această Azami a trimis manuscrisul tău la concursul literar, probabil fără să-ți spună și tot ea i-a pus și titlul *Crisalida de aer.*

Fukaeri înclină capul într-un gest care nu însemna nici da, nici nu. Dar nu îl contrazise. Probabil că, în mare, Tengo nimerise.

— Azami e o prietenă?

— Stăm împreună.

— E sora ta?

Fukaeri clătină din cap.

— E fata Profesorului.

— Profesorul, spuse Tengo. Și profesorul ăsta locuiește împreună cu tine?

Fukaeri încuviință, de parcă nu înțelegea ce-l apucase să întrebe așa ceva tocmai acum.

— Aha, deci persoana cu care o să mă văd astăzi este de fapt Profesorul, nu?

Fukaeri se întoarse spre el și îl privi o vreme cu aerul că examinează curgerea norilor în depărtare. Sau de parcă încerca să decidă ce să facă cu un câine greu de dresat. Apoi dădu afirmativ din cap.

— Mergem să vorbim cu Profesorul, spuse cu o voce lipsită de expresie.

Conversația luă deocamdată sfârșit. Amândoi rămaseră din nou tăcuți, cu privirile pironite asupra peisajului de pe fereastră. Pe terenul plat ca în palmă se întindeau cât vedeai cu ochii clădiri fără nicio notă distinctivă. Nenumărate antene TV își împungeau coarnele către cer, precum niște insecte. Oare cei care locuiesc acolo își plătesc taxa la NHK? se întrebă Tengo. Duminica, făcea el ce făcea și tot ajungea să se gândească la taxa radio-TV. Nu fiindcă ar fi vrut să se gândească la asta, dar era un subiect pe care nu reușea să-l evite.

*

În această dimineață senină de duminică de la jumătatea

lui aprilie, se lămuriseră câteva lucruri despre care nu prea se poate spune că erau tocmai plăcute. Mai întâi, Fukaeri nu scrisese ea însăși *Crisalida de aer.* Dacă era să dai crezare cuvintelor ei (iar până acum nu exista niciun motiv să nu o crezi), Fukaeri doar dictase povestea și altcineva o așternuse pe hârtie. Ca proces de formare, era întocmai ca literatura orală, cum ar fi *Cartea lucrurilor vechi*{7} sau *Povestea clanului Taira*{8}

Lucrul acesta îi mai diminua întrucâtva sentimentul de vină pe care îl avea pentru că modificase textul, dar, privită dintr-o perspectivă mai largă, situația devenea atât de încâlcită că nu-i mai găseai dezlegare.

Apoi, fata nu putea să citească din cauză că suferea de dislexie. Tengo încercă să-și amintească ce știa despre tulburarea aceasta. I se predase un curs în facultate, în cadrul modulului de pedagogie. În principiu, dislexicii pot să scrie și să citească și nu au probleme cognitive. Dar au nevoie de foarte mult timp ca să citească. Cu propoziții scurte se descurcă, dar când acestea se acumulează într-un pasaj mai lung, capacitatea lor de a manipula informația este depășită. Le este dificil să conecteze semnele de semnificația lor. Astfel se manifestă, în general, dislexia. Cauzele nu sunt încă înțelese în totalitate. Nu e însă deloc de mirare să ai în clasă unul sau doi elevi dislexici. Einstein, Edison și Charlie Mingus au suferit toți de această maladie.

Tengo nu știa dacă, în general, dislexicii au probleme la fel de mari și atunci când scriu. În cazul lui Fukaeri însă, se pare că așa stăteau lucrurile. Întâmpina aceleași dificultăți și la citit, și la scris.

Ce-ar zice Komatsu să știe chestia asta? Involuntar, Tengo oftă. Fata asta de șaptesprezece ani era dislexică și nu se descurca bine nici să citească, nici să scrie fraze lungi. Iar când vorbea, abia dacă rostea o propoziție o dată (presupunând că nu o făcea voit). Nici vorbă să ajungă vreodată scriitoare. Chiar dacă Tengo reușea să dea o formă frumoasă *Crisalidei de aer,* astfel încât să câștige premiul de

debut și cartea să fie publicată și să primească critici pozitive, nu puteau să continue să mintă publicul. Dacă la început ar fi mers bine, în cele din urmă lumea și-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Iar dacă ieșea la iveală adevărul, toți cei implicați ar fi fost puși la zid și distruși. Cariera de scriitor a lui Tengo – care nici măcar nu începuse cu adevărat – s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Un plan cu atât de multe hibe nu prea are cum să iasă bine. De la bun început simțise că pășește pe gheață subțire, dar acum metafora aceasta i se părea mult prea cuminte. Nici nu apucase să pășească pe ea și gheața deja trosnea. Trebuia să îl sune pe Komatsu cum se întorcea acasă și să îi spună: „Îmi pare rău, Komatsu-san, dar eu mă retrag din povestea asta, e prea periculoasă". Asta ar face orice om cu capul pe umeri.

Când se gândea însă că e vorba de *Crisalida de aer,* Tengo nu mai era atât de stăpân pe sine și se simțea sfâșiat de sentimente contradictorii. Oricât de riscant ar fi fost planul lui Komatsu, Tengo nu mai voia acum să se oprească din revizia manuscrisului. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat înainte de a se apuca de muncă, poate că ar fi reușit. Acum însă îi era imposibil. Era acaparat cu totul de carte. Respira aerul lumii aceleia, era atras de forța ei de gravitație. Esența poveștii îi pătrunsese până în măruntaie. Avea o nevoie imperioasă să lucreze la povestea aceea, nevoie pe care o resimțea în mod acut. Era ceva ce *trebuia făcut* și neapărat de el, ceva ce merita făcut.

Așezat pe banchetă, cu ochii închiși, încercă să hotărască în ce fel ar fi mai bine să trateze situația aceasta. Nu ajunse însă la nicio concluzie. Nu poți să ajungi la concluzii sănătoase când ești confuz și împărțit în două.

— Azami scrie întocmai ce spui tu? întrebă Tengo.

— Exact ce spun, răspunse Fukaeri.

— Deci tu dictezi și ea scrie? întrebă el.

— Dar trebuie să vorbesc încet.

— De ce?

Fukaeri aruncă o privire prin vagon. Nu erau aproape deloc călători. Doar o mamă cu doi copii mici, așezată pe latura cealaltă, la oarecare distanță de ei. Păreau să se ducă undeva să se distreze. Pe lume există și astfel de oameni fericiți.

— Ca să nu mă audă *ăia,* spuse Fukaeri încet.

— Ăia? făcu Tengo.

Urmărindu-i privirea care se pierdea în gol, își dădu limpede seama că nu se uita la mama cu cei doi copii. Vorbea despre cineva care nu era prezent, știut de ea, cineva concret, de care însă Tengo nu avea habar.

— Cine sunt ăia? întrebă el din nou. Vocea lui scăzuse puțin în intensitate.

Fukaeri nu răspunse. Între sprâncene îi apăru o cută îngustă, dar buzele ei rămaseră strâns lipite.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo.

Niciun răspuns.

— *Ăia* de care zici tu se enervează dacă cineva le scrie povestea și o publică, iar lumea vorbește despre ei?

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Rămase mai departe cu privirea în gol. Tengo așteptă o vreme, dar când își dădu seama că nu va primi niciun răspuns, încercă o altă întrebare:

— Nu mi-ai spus nimic despre Profesor. Ce fel de om e?

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Ce naiba zice ăsta, părea să întrebe. Apoi spuse:

— Te întâlnești cu Profesorul în curând.

— Sigur, spuse Tengo. Sigur că asta urmează să se întâmple. O să-l cunosc și o să văd și singur ce fel de om e.

La Kokubunji se urcă în tren un grup de vârstnici echipați pentru drumeție. Erau cu totul vreo zece bărbați și femei, cu vârste cuprinse între șaizeci și cinci și șaptezeci și cinci de ani. Fiecare avea un rucsac în spinare și o pălărie pe cap. Sporovăiau veseli ca niște școlari care se duc în excursie. Aveau gamele cu apă prinse la brâu sau atârnate de rucsac. Oare și eu o să fiu la fel de vesel când o să am vârsta asta?

se întrebă Tengo. Apoi clătină ușor din cap. Probabil că nu. Și-i imagină pe vârful unui munte, bând apă din gamele.

*

În ciuda dimensiunilor lor reduse, Oamenii cei Mici beau foarte multă apă. Dar nu le place apa de la robinet, o preferă fie pe cea de ploaie, fie pe cea din râul care curge în apropiere. De aceea, în timpul zilei fata aduce de la râu o găleată plină ochi, ca să aibă ce să bea micuții. Când plouă, pune găleata în dreptul burlanului și adună apa care se scurge de la streașină. Oamenii cei Mici sunt recunoscători fetei pentru grija pe care le-o poartă, fiindcă ei preferă apa de ploaie celei de râu, deși și una, și alta sunt naturale.

*

Tengo își dădu seama că nu reușește să-și țină gândurile adunate într-o singură direcție. Nu era un semn bun. Probabil din pricină că era duminică. În el se năștea un anume soi de confuzie. Pe câmpia netedă a emoțiilor stătea să se stârnească o furtună de nisip de rău augur. Asta păția uneori duminica.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Fukaeri abia auzit. Simțise încordarea lui Tengo.

— Oare o să reușesc? spuse el.

— Ce anume…

— Oare o să reușesc să vorbesc cum trebuie?

— Să vorbești cum trebuie, întrebă ea. Nu părea să înțeleagă ce vrea să spună.

— Cu Profesorul.

— O să poți să vorbești cum trebuie cu Profesorul, repetă ea.

Tengo ezită puțin, apoi se hotărî să fie sincer:

— Am senzația că lucrurile n-or să se lege până la urmă și că totul o să fie în zadar.

Fukaeri se răsuci și îl privi drept în ochi.

— De ce ți-e frică, îl întrebă ea.

— De ce mi-e frică? repetă el.

Fukaeri dădu din cap fără să spună nimic.

— Cred că mi-e frică să cunosc oameni noi. Mai ales duminica dimineața, spuse Tengo.

— De ce duminica, întrebă Fukaeri.

Tengo începuse să transpire la subraț. Pieptul îi era ca prins într-o chingă. Urma să cunoască pe cineva și aveau să se întâmple lucruri noi. Viața lui urma să se schimbe.

— De ce duminica, întrebă din nou fata.

Tengo își aminti duminicile din copilărie. Când terminau de parcurs ruta stabilită, tatăl său îl ducea la o cantină din fața gării și îl poftea să comande orice voia. Asta era pe post de recompensă. Duceau un trai modest, iar acestea erau singurele ocazii când mâncau în oraș. În mod neașteptat, tatăl său își lua o bere (nu se atingea de alcool aproape niciodată). Tengo însă, deși ar fi putut să-și aleagă orice, își pierdea apetitul. De obicei foamea nu-l părăsea, dar duminica nicio mâncare nu i se mai părea gustoasă. Era un chin pentru el să termine din farfurie ce își comandase – iar să lase ceva în farfurie nu îi era permis sub nicio formă. Uneori îi venea chiar să vomite. Astfel erau duminicile copilăriei lui Tengo.

Fukaeri îl privea, căutând ceva în ochii lui. Apoi se întinse și îl luă de mână pe Tengo. Acesta fu surprins, dar încercă să nu se trădeze.

Până când au ajuns la gara Kunitachi, Fukaeri continuă să îl țină de mână. Avea mâna mai tare decât te-ai fi așteptat, și fină. Nu era nici fierbinte, nici rece. Era cam jumătate din palma lui Tengo.

— Nu-ți fie frică. Nu e o duminică obișnuită, zise fata pe un ton de parcă spunea un lucru cunoscut de toată lumea.

Cred că e prima dată când o aud spunând mai mult de o propoziție o dată, se gândi Tengo.

Capitolul 9
Peisajul se schimbă, regulile se schimbă

Aomame se duse la cea mai apropiată bibliotecă și ceru să vadă ziarele în ediție prescurtată. Numerele pe trei luni, din septembrie până în noiembrie 1981. Bibliotecara o întrebă ce ziar preferă, *Asahi, Yomiuri, Mainichi* sau *Nikkei.* Era o femeie între două vârste, cu ochelari, care arăta mai degrabă a gospodină angajată cu jumătate de normă decât a salariat permanent al bibliotecii. Nu era prea grasă, dar avea încheieturile mâinilor umflate ca niște caltaboși.

Aomame îi spuse că nu contează. Oricum toate erau la fel.

— Aveți dreptate, dar vă rog frumos să alegeți unul, zise femeia cu o voce monotonă, ca să descurajeze alte comentarii.

Nici Aomame nu avea chef să discute mai mult, așa că alese la întâmplare ziarul *Mainichi.* Se așeză apoi la una dintre mesele de lectură izolate, deschise un carnețel și, cu pixul în mână, scană articolele cu privirea.

La începutul toamnei lui 1981 nu se produseseră evenimente majore. În luna iulie a acelui an, prințul Charles se căsătorise cu Diana, iar ecourile nunții lor încă mai răsunau pretutindeni. Unde s-au dus, ce au făcut, cu ce era îmbrăcată Diana, ce accesorii purtase. Desigur, Aomame știa despre căsătoria lui Charles cu Diana, dar nu o interesa în niciun fel. Nu putea nici în ruptul capului să priceapă de ce o lume întreagă manifesta atâta interes față de soarta unui prinț sau a unei prințese a Marii Britanii. Charles arăta mai degrabă a profesor de fizică chinuit de probleme gastrointestinale decât a prinț.

În Polonia, sindicatul Solidaritatea, condus de Wałęsa, își

întărise opoziția împotriva regimului, iar sovieticii își exprimaseră „îngrijorarea” față de acest lucru. Cu alte cuvinte, dacă guvernul polonez nu reușea să recapete controlul asupra situației, riscau să le trimită trupe blindate, cum se întâmplase cu Primăvara de la Praga din ’68. Aomame își amintea în mare parte și despre aceste evenimente. Știa că, până la urmă, Uniunea Sovietică renunțase să-i invadeze. De aceea nu era nevoie să citească articolele în detaliu. Un singur lucru îi atrase însă atenția, și anume faptul că, în încercarea de a descuraja intervenția sovieticilor, președintele american, Ronald Reagan, declarase că: „Ne așteptăm ca tensiunile din Polonia să nu afecteze planurile comune americano-sovietice de construire a bazei pe Lună”. O bază pe Lună? De așa ceva nu mai auzise. Deși parcă îi trecuse pe la urechi de curând o știre la televizor în sensul ăsta. În seara în care se culcase cu bărbatul chelios din Kansai în hotelul din Akasaka.

Pe 20 septembrie se organizase la Jakarta cel mai mare concurs de înălțat zmeie din lume, la care participaseră peste zece mii de oameni. Era o știre pe care Aomame nu o aflase, dar nici nu era motiv de mirare. Cine ar ține minte o competiție de înălțat zmeie din Jakarta, din urmă cu trei ani?

Pe 6 octombrie, președintele Egiptului, Anwar Sadat, fusese asasinat de membri ai unui grup islamic extremist. Aomame ținea minte incidentul și se gândi din nou cu părere de rău la președintele Sadat. Îi plăcea foarte mult chelia lui și îi detesta din tot sufletul pe fundamentaliștii religioși. O apuca furia numai când se gândea la vederile lor înguste, la complexul lor de superioritate plin de aroganță sau la nonșalanța cu care se amestecau în treburile altora. Era o furie pe care nu și-o putea controla cum trebuie. Dar asta nu avea nicio legătură directă cu problemele ei actuale. Aomame trase de câteva ori aer adânc în piept, se calmă și trecu la următoarea pagină.

Pe 12 octombrie, într-un cartier din sectorul Itabashi din

Tokio, un încasator de la NHK în vârstă de cincizeci și șase de ani se luase la ceartă cu un student care refuza să achite taxa radio-TV și îl înjunghiase în stomac cu un cuțit cu lamă lată, pe care îl purta în geantă. Poliția intervenise rapid și îl prinsese. Acesta rămăsese împietrit la locul faptei, strângând în mână cuțitul plin de sânge și nu opusese nicio rezistență arestului. Un coleg de serviciu declarase că bărbatul lucra la NHK de șase ani și că era un angajat serios, cu rezultate foarte bune.

Aomame nu știa despre acest incident. Ea era abonată la ziarul *Yomiuri,* pe care îl parcurgea zilnic de la prima până la ultima pagină. Citea cu deosebită atenție mai ales articolele din secțiunea socială, cu precădere pe cele legate de crime și infracțiuni. Iar acest articol acoperea cam jumătate din pagina socială a ediției de seară. Era de neimaginat să nu observe un articol de asemenea proporții. Însă nu era complet exclus să fi trecut peste el din cine știe ce întâmplare. Nu era foarte probabil, dar nici absolut imposibil.

Cu fruntea încruntată, Aomame reflectă o vreme la acea posibilitate. Apoi își notă în carnețel data și un sumar al incidentului.

Pe încasator îl chema Shinnosuke Akutagawa. Un nume grozav, ca de geniu literar. Fotografia lui nu apărea, ci doar a băiatului înjunghiat – Akira Tagawa, în vârstă de douăzeci și unu de ani. Acesta era student în anul trei la drept, la Universitatea Nihon și avea nivelul 2-*dan* la kendo. Dacă ar fi avut în mână sabia de bambus nu s-ar fi lăsat el înjunghiat așa ușor, dar ce om normal stă de vorbă cu încasatorul de la NHK cu sabia în mână? Pe de altă parte, niciun încasator obișnuit de la NHK nu umblă prin oraș cu un cuțit în traistă. Aomame urmări cu atenție știrile din zilele următoare, dar nu găsi niciun articol din care să reiasă că studentul murise. Probabil scăpase cu viață.

Pe 16 octombrie se produsese un accident grav într-o mină din Yūbari, Hokkaidō. Izbucnise un incendiu într-o

galerie la o mie de metri adâncime și cincizeci de mineri aflați în subteran se asfixiaseră. Flăcările se întinseseră și urcaseră până aproape de suprafața pământului, luând viețile a încă zece mineri. Ca să împiedice extinderea incendiului, firma inundase galeriile cu o pompă, fără să se asigure dacă mai rămăsese cineva în viață. Numărul victimelor ajunsese la nouăzeci și trei. Fusese un accident cutremurător. Cărbunele e o sursă de energie foarte poluantă, iar extragerea lui, o activitate periculoasă. Firma de minerit evitase să mai investească în echipamente și dotări, iar condițiile de muncă erau foarte proaste. Se produceau multe accidente, iar mediul afecta plămânii minerilor. Dar, fiind ieftin, existau oameni și întreprinderi care aveau nevoie de cărbune. Aomame își amintea bine acel accident.

Incidentul pe care îl căuta Aomame se petrecuse pe data de 19 octombrie, când urmările dezastrului de la mina din Yubari încă nu încetaseră să se mai facă văzute. Despre acesta, Aomame chiar nu știuse nimic până în urmă cu câteva ore, când aflase de la Tamaru. Ceea ce, oricum ar fi luat-o, era de-a dreptul imposibil, pentru că titlul articolului trona pe prima pagină a ziarului tipărit cu litere mari și imposibil de trecut cu vederea.

Conflict armat cu o grupare extremistă în munții din Yamanashi

Trei polițiști morți

Articolul cuprindea și o fotografie făcută din aer de la locul respectiv, din zona lacului Motosu. Mai apărea și o hartă sumară. La locul cu pricina se ajungea pornind de la un cartier cu vile de vacanță și înaintând adânc, în munți. Fotografii cu cei trei polițiști morți de la poliția din Yamanashi. Intervenția cu elicoptere a serviciului special aerian din cadrul Forțelor de Autoapărare. Uniforme de camuflaj, arme cu lunetă și automate cu țeavă scurtă.

Aomame se încruntă îndelung. Ca să-și arate pe deplin nemulțumirea, își încordă până la limită toți mușchii feței. Masa de lectură avea în părți paravane despărțitoare și nimeni nu observă schimbarea aceea drastică de pe chipul ei. Aomame inspiră adânc. Trase cu putere aer în piept și îl expiră, ca o balenă care iese la suprafață și își umple până la refuz plămânii uriași cu aer proaspăt. Un licean care stătea spate în spate cu ea tresări la auzul sunetului și se întoarse către ea, dar nu zise nimic. Tresări și atât.

După ce stătu încruntată o vreme, Aomame se strădui să-și relaxeze fiecare mușchi al feței ca să-și revină la expresia normală. Apoi încercă să-și adune gândurile, ciocănind cu capătul pixului în dinții din față. Trebuia să existe o explicație. Adică *nu avea cum* să nu existe o explicație. De ce îi scăpase ei un eveniment atât de mare, care zguduise întreaga Japonie?

Și nu e vorba doar de acest eveniment, își spuse ea. Eu nu știam nici despre încasatorul de la NHK care a înjunghiat un student. E foarte straniu. Cum să am atâtea scăpări mari, una după alta? La urma urmei, sunt o persoană atentă și meticuloasă, îmi sare în ochi orice discrepanță, oricât de mică. Eu am încredere în memoria mea. Tocmai de-asta nu am comis până acum absolut nicio greșeală ori de câte ori am făcut de petrecanie cuiva. Așa am reușit să supraviețuiesc până acum. Citesc cu atenție ziarul zi de zi, iar când eu spun că „îl citesc cu atenție” înseamnă că nu îmi scapă nicio informație care are cât de cât vreo însemnătate.

După cum era de așteptat, conflictul de lângă lacul Motosu era dezbătut pe larg în ziar pe parcursul a mai multor zile. Forțele de Autoapărare și poliția locală scotociseră tot muntele în căutarea celor zece membri ai grupului extremist care scăpaseră. Trei dintre ei fuseseră împușcați, doi răniți grav, iar patru (dintre care o femeie) fuseseră prinși. Unul dispăruse cu desăvârșire. Tot ziarul era împânzit cu informații despre acest eveniment. Datorită acestui lucru, știrea despre încasatorul de la NHK care

înjunghiase un student dispăruse din paginile lui.

Mai mult ca sigur, NHK-ul răsuflase ușurat – nu pe față, desigur. Dacă nu ar fi apărut acest eveniment de proporții, mass-media și-ar fi glăsuit cu încăpățânare și în gura mare toate dubiile cu privire la sistemul de colectare a taxei radio-TV și la instituția în sine. La începutul acelui an, partidul liberal democrat își exprimase nemulțumirea cu privire la o emisiune NHK despre scandalul cu luarea de mită de la compania Lockheed și îi determinaseră să modifice conținutul materialului. NHK explicase în detaliu acest material mai multor politicieni aparținând partidului de la guvernare și întrebase respectuos ce să facă. În mod uimitor, acesta era un procedeu obișnuit, la ordinea zilei. Bugetul NHK era aprobat de Dietă, iar conducerea televiziunii se temea ca nu cumva partidul de la guvernare sau Guvernul să nu se răzbune dacă îi călcau pe coadă. În plus, în cadrul partidului, NHK-ul era văzut ca nimic mai mult decât o agenție de publicitate. În momentul în care au fost expuse aceste mișculații interne, așa cum era de așteptat, majoritatea populației a început să aibă suspiciuni cu privire la imparțialitatea emisiunilor NHK și corectitudinea lor politică, iar mișcarea împotriva plății taxei de recepție s-a întețit.

Cu excepția conflictului de lângă lacul Motosu și a poveștii cu încasatorul de la NHK, Aomame își amintea perfect celelalte evenimente, incidente sau accidente de la vremea respectivă. Memoria ei era intactă, cu excepția acestor două știri. Știa tot ce citise în acea perioadă și, cu toate acestea, despre conflictul armat și încasatorul NHK nu își amintea absolut nimic. Oare de ce? Chiar presupunând că am pățit ceva la cap, își zise ea, e posibil să fi trecut cu vederea doar aceste două articole sau să mi se fi șters complet din memorie doar ele două?

Aomame închise ochii și își apăsă puternic tâmplele cu degetele. Da, e posibil. În creierul meu a apărut un fel de mecanism care rescrie realitatea și care alege doar anumite

știri peste care aruncă un văl negru, ca să nu le văd și să nu-mi rămână în memorie. Schimbarea uniformelor și a armelor din dotarea poliției, baza sovieto-americană de pe Lună, încasatorul NHK care a înjunghiat un student sau conflictul de proporții de lângă lacul Motosu, dintre grupul extremist și trupele speciale din cadrul Forțelor de Autoapărare.

Dar ce puncte comune să existe între aceste evenimente?

Oricât și-ar fi bătut mintea, nu reușea să găsească nimic în comun.

Aomame continuă să ciocăne încet cu capătul pixului în dinții din față, punându-și rotițele în mișcare la turație maximă.

După o vreme îndelungată, îi trecu prin cap următorul lucru.

Ce-ar fi să văd lucrurile așa: problema nu e la mine, ci la lumea care mă înconjoară. Mintea și psihicul meu nu au pățit nimic, ci anumite lucruri din lumea exterioară au suferit diverse schimbări sub acțiunea unei forțe.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât această teorie i se părea mai viabilă, pentru că nu se împăca deloc cu ideea că mintea ei era cea care pățise ceva.

Prin urmare, merse mai departe cu această teorie.

Nu eu am pățit ceva, ci lumea din jurul meu.

Da, așa mai merge.

Într-un anume moment, lumea pe care o știam eu a dispărut și în locul ei a venit o alta. Așa cum ai schimba macazul pe linia ferată. Cu alte cuvinte, psihicul meu de acum aparține lumii inițiale, dar lumea în sine este alta. Iar schimbările existente în ea sunt deocamdată într-un număr limitat. Majoritatea lucrurilor pe care le știu au fost transferate așa cum erau în lumea cea nouă. De aceea nu am întâmpinat dificultăți reale în viața de zi cu zi (deocamdată). Însă aceste „schimbări” vor căpăta proporții și vor da naștere la discrepanțe și mai mari în jurul meu. Erorile se vor amplifica puțin câte puțin, îmi vor afecta

logica acțiunilor și poate mă vor determina să comit greșeli grave. Așa ceva mi-ar fi literalmente fatal.

Lumi paralele.

Aomame se strâmbă de parcă ar fi simțit în gură ceva cumplit de acru, dar nu o făcu la fel de puternic ca mai devreme. Începu din nou să ciocăne cu pixul în dinții din față, mârâind din fundul gâtului. Liceanul din spatele ei o auzi, dar de data aceasta se prefăcu că nu observă nimic.

Am intrat deja în domeniul științifico-fantasticului, își zise Aomame.

Oare să fi construit teoria asta egoistă dintr-un impuls de autoapărare? Poate că în realitate *am pățit eu ceva la cap,* pur și simplu. Eu consider că mintea mea e sută la sută normală și că psihicul meu nu e afectat în niciun fel. Dar nu tocmai asta ar susține orice bolnav psihic, că el e perfect normal și că lumea e cea care a luat-o razna? Nu cumva am născocit teoria asta fantezistă cu lumile paralele doar ca să-mi justific în mod forțat propria-mi nebunie?

Am nevoie de părerea unei terțe persoane obiective.

La psihiatru nu pot să mă duc să mă tratez. Lucrurile sunt prea complicate și despre multe dintre ele nici nu pot să vorbesc. De exemplu, despre „treburile” de care mă ocup eu și care sunt, fără urmă de dubiu, ilegale. La urma urmei, eu omor bărbați cu o dăltiță meșterită cu propria mea mână. Nu pot să-i spun doctorului una ca asta, chiar dacă indivizii respectivi sunt niște ființe complet abjecte și denaturate.

Nici dacă aș reuși să ascund cumva aspectele ilegale, n-aș putea spune că partea legală din viața pe care am dus-o până acum e tocmai normală. E ca un portbagaj umplut până la refuz cu rufe murdare. Iar printre ele sunt îndesate suficient de multe lucruri care să aducă un om în pragul nebuniei. Ba poate chiar vreo doi, trei. Ar ajunge să pomenesc despre viața mea sexuală. Nu e o chestie despre care să pot vorbi de față cu cineva.

Nu pot să mă duc la doctor, concluzionă Aomame. N-am decât să-mi rezolv singură problema.

Hai să încerc să duc un pic mai departe teoria asta a mea.

Presupunând că asta s-a întâmplat în realitate, adică presupunând că lumea în care mă aflu acum chiar este alta, care este exact momentul și punctul în care s-a produs trecerea?

Aomame se concentră și își scotoci memoria.

Prima dată când observase o schimbare fusese în ziua în care îl „aranjase” pe specialistul din domeniul petrolier în camera unui hotel din Shibuya, cu câteva zile în urmă. Se dăduse jos din taxi pe Autostrada Metropolitană nr. 3, coborâse pe scara de urgență până pe DN 246, își schimbase dresurile și o luase către stația Sangenjaya de pe linia Tōkyū. Pe drum trecuse pe lângă un polițist tânăr și observase că arăta altfel ca de obicei. Aceea fusese prima dată. Ceea ce însemna că macazul dintre lumi se schimbase cu puțin înainte. Polițistul pe care îl văzuse în dimineața aceea în apropierea casei purta uniforma obișnuită și avea la brâu un revolver vechi.

Aomame își aminti senzația stranie pe care o avusese în taxi, ascultând începutul *Sinfoniettei* lui Janáček. Senzația că tot corpul i se contorsiona. Se simțise stoarsă ca o cârpă. Apoi șoferul îi spusese despre scara de urgență, iar ea își scosese pantofii și o luase în jos pe scara aceea periculoasă. În timp ce cobora, desculță și bătută de vânt, îi răsunase încontinuu în minte fanfara de la începutul *Sinfoniettei.* Probabil că acela a fost începutul, se gândi Aomame.

Și taximetristul era cam straniu. Aomame încă își mai amintea cuvintele lui de despărțire, pe care încercă să și le reproducă în minte cât mai exact.

Dacă faci asta, viața ta de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel de acum încolo. Dar nu lăsa aparențele să te înșele. Realitatea e mereu una singură.

Și atunci lui Aomame i se păruseră bizare cuvintele lui.

Dar nu înțelesese prea bine ce voia să spună și nici nu îi păsase. Se grăbea și nu avea timp să-și bată capul cu chestii complicate, însă acum își dădea seama că vorbele lui erau surprinzătoare și stranii. Le putea luat drept o avertizare sau poate chiar ca pe un mesaj aluziv. Oare ce încercase să-i transmită?

Apoi mai era și muzica lui Janáček.

Cum de am recunoscut imediat *Sinfonietta* lui Janáček? se întrebă ea. Cum de știam că a fost compusă în 1926? Nu e o piesă atât de cunoscută încât s-o recunoască oricine de la primele acorduri. În plus, eu nu mă dau în vânt după muzica clasică. Nici măcar nu-l deosebesc pe Haydn de Beethoven. Și atunci de ce am zis imediat „asta e *Sinfonietta* lui Janáček" când am auzit-o la radio în taxi? Și de ce m-a zguduit atât de tare?

Da, m-a atins la un nivel foarte personal. A fost de parcă niște amintiri latente, care dormeau în mine de multă vreme, s-ar fi trezit deodată la viață, atunci când mă așteptam eu mai puțin. Parcă m-ar fi apucat de umăr și m-ar fi zgâlțâit. Asta înseamnă că poate la un moment dat eu am fost strâns legată de această piesă, iar în momentul în care am auzit-o, s-a răsucit un comutator și anumite amintiri au început să iasă la suprafață. *Sinfonietta* lui Janáček. Și totuși, oricât de adânc și-ar fi scotocit memoria, Aomame nu reușea să găsească nimic.

Aomame se uită în jur, își privi palmele, își inspectă unghiile și chiar își pipăi sânii prin cămașă. Nimic schimbat, se gândi ea. Au aceeași mărime și aceeași formă. Eu sunt aceeași, lumea e aceeași. Și totuși ceva începe să se schimbe. O simt. Ca într-un joc în care trebuie să cauți diferențele. Ai două imagini, lipite una lângă alta pe perete, care par absolut identice. Însă dacă le privești cu mare atenție, descoperi niște deosebiri minuscule.

Ca să-și schimbe starea de spirit, Aomame întoarse paginile ziarului și își notă câteva detalii legate de conflictul armat de lângă lacul Motosu. Se specula că cele cinci

Kalașnikov AK-47, fabricate în China, erau de fapt marfă de contrabandă adusă din Peninsula Coreeană. Cel mai probabil, arme scoase din uz de armată, dar în stare bună. Aveau și muniție suficientă. Linia de coastă dinspre Marea Japoniei e lungă și nu e greu să aduci arme și muniție în niște bărci camuflate în vase de pescuit, la adăpostul întunericului. Așa își umflau contrabandiștii buzunarele cu yeni de pe urma drogurilor și a armelor aduse în Japonia.

Polițiștii din Yamanashi nu știuseră cât de înarmați erau membrii grupării extremiste. Ei obținuseră un mandat de percheziție pe motivul unor acte de violență – fie ele doar un pretext se urcaseră în două mașini de poliție și un microbuz și o porniseră în echipamentul lor obișnuit către „ferma” unde era stabilită gruparea numită Zori de Zi, care, la suprafață, se ocupa cu agricultura ecologică. Aceștia refuzaseră să le permită polițiștilor accesul în incintă, atmosfera se tensionase și așa se declanșase schimbul de focuri.

Membrii grupului erau înarmați până și cu grenade puternice, fabricate în China, pe care însă nu le folosiseră. Motivul pentru care nu o făcuseră era că de-abia intraseră în posesia lor și încă nu avuseseră timp să urmeze un instructaj adecvat. Acest fapt se dovedise un mare noroc, pentru că numărul victimelor din rândul polițiștilor și al Forțelor de Autoapărare ar fi fost și mai mare dacă s-ar fi folosit grenade. Inițial, polițiștii nu purtaseră nici măcar veste antiglonț. Oamenii remarcaseră echipamentul perimat și superficialitatea cu care autoritățile analizaseră informațiile. Însă ceea ce îi îngrozise pe ei cel mai tare a fost faptul că o astfel de grupare extremistă încă mai continua să existe sub formă de unitate armată și că activa din plin, departe de ochii lumii. În a doua jumătate a anilor ’60, vuietul grandioasei „revoluții” aparținea deja de domeniul trecutului, iar ultimele rămășițe ale facțiunilor extremiste erau considerate drept anihilate complet în incidentul de la Asama Sansō.

După ce-și luă toate notițele, Aomame înapoie ziarele, alese din raftul de muzică un volum gros intitulat *Compozitori din lumea întreagă* și se întoarse la masa de lectură. Îl deschise la pagina despre Janáček.

*

Leos Janáček se născuse în 1854 într-un sat din Moravia și murise în 1928. În carte figura și un prim-plan al său la bătrânețe. Nu era deloc chel, ci avea capul acoperit cu păr alb, des ca iarba. Forma capului nu i se distingea. Compusese *Sinfonietta* în 1926. Janáček avea o căsnicie nefericită, lipsită de dragoste, însă în 1917, la vârsta de șaizeci și trei de ani, o cunoscuse pe Kamila, o femeie măritată, de care se îndrăgostise. O dragoste între doi oameni maturi, ambii căsătoriți. Aflat într-o stare de depresie, Janáček se folosise de întâlnirea cu ea pentru a-și recăpăta apetitul creator. În ultimii săi ani producea capodopere una după alta.

Într-o bună zi, plimbându-se cu ea prin parc, observase că în apropiere se ținea un concert în aer liber și se oprise să-l asculte. În acel moment, Janáček se simțise cuprins de un sentiment de beatitudine, care inspirase motivul acestei *Sinfoniette.* Își amintea cum ceva parcă explodase în capul său și îl învăluise într-un val de extaz. Chiar în acea perioadă i se ceruse să compună o fanfară pentru o mare competiție sportivă, iar el folosise motivul inspirat din parc, dând astfel naștere *Sinfoniettei.* Compoziția poartă numele de „sinfonietă”, dar are o structură foarte neconvențională, iar fanfara festivă și strălucitoare interpretată de alămuri, împreună cu delicatul ansamblu de coarde central-european, creează o atmosferă unică – așa scria în cuvântul introductiv.

Aomame își notă în carnețel acest amănunt biografic și explicațiile care însoțeau piesa. Însă cartea nu reuși să-i ofere niciun indiciu pentru a afla ce tangență exista sau ar fi putut să existe între ea și această *Sinfonietta.* Aomame

părăsi biblioteca și se plimbă o vreme fără țintă pe străzile peste care începea să se lase înserarea. Din când în când mai mormăia câte ceva și clătina din cap.

Sigur, e doar o teorie, se gândi ea în timp ce se plimba. Însă deocamdată e cea mai convingătoare teorie pe care o am. Până nu apare alta mai viabilă, trebuie să acționez conform acesteia, altfel cine știe unde mă trezesc catapultată. Și de-asta ar fi bine să găsesc un nume potrivit pentru situația nouă în care mă aflu. Îmi trebuie un apelativ distinctiv, pe care să-l folosesc și ca să deosebesc această lume de cealaltă, în care polițiștii aveau la brâu revolvere vechi. Până și câinii și pisicile capătă un nume. Așa că și lumea asta nouă, plină de schimbări, are nevoie de unul.

Anul 1Q84 – așa am să numesc această lume, se hotărî Aomame.

Q, de la *question mark.* Pentru că sunt multe semne de întrebare.

Aomame aprobă din cap, mergând mai departe.

Că-mi place sau nu, acum mă aflu în „anul 1Q84”. Anul 1984, așa cum îl știam eu, nu mai este. Acum e 1Q84. Alt aer, alt peisaj. Va trebui să mă orientez pe cât se poate de rapid în această lume plină de semne de întrebare. Ca un animal lăsat liber într-o pădure nouă. Ca să mă protejez și să supraviețuiesc, trebuie să descifrez repede regulile locului și să mă conformez lor.

*

Aomame intră într-un magazin de muzică din apropierea stației Jiyūgaoka și căută *Sinfonietta* lui Janáček. Nefiind un compozitor prea cunoscut, colțul dedicat lui era mic și nu reuși să găsească decât un singur disc care conținea *Sinfonietta.* Era interpretată de Orchestra din Cleveland, sub bagheta lui George Szell. Pe fața A avea *Concertul pentru orchestră* al lui Bartók. Aomame nu știa cum era acea interpretare, dar cum altceva nu avea de ales, cumpără acel L.P. Se întoarse acasă, luă din frigider o sticlă de Chablis, îi

scoase dopul, puse discul în pick-up și coborî acul. Apoi ascultă muzica delectându-se cu vinul răcit numai bine. Fanfara de la început răsuna strălucitor. Era exact ce ascultase în taxi. Fără dubiu. Aomame închise ochii și se concentră asupra muzicii. Interpretarea nu era rea. Însă de data aceasta nu se întâmplă nimic. Auzea muzica și atât. Nu simțea nicio contorsiune prin corp, nicio transfigurare a simțurilor.

Ascultă piesa până la capăt, apoi puse discul în copertă, se așeză pe jos și continuă să ia câte o înghițitură din pahar, sprijinită de perete. Băut așa, de una singură, în timp ce se gândea, vinul parcă nu avea niciun gust. Aomame se duse la baie, se spălă pe față cu săpun, își aranjă sprâncenele cu o forfecuță și se șterse în urechi cu un bețișor.

Ori s-a întâmplat ceva ciudat cu mine, ori cu lumea, își spuse ea. Una din două. Dar nu știu care. Capacul nu se potrivește la borcan. Poate e vina borcanului, poate a capacului. În orice caz, mărimile nu se potrivesc, iar ăsta e un adevăr de netăgăduit.

Aomame deschise frigiderul și îi inspectă conținutul. Nu avea prea multe, pentru că nu mai făcuse cumpărături de câteva zile.

Scoase o papaia coaptă, o tăie în două cu un cuțit și o mâncă cu lingura. Luă apoi trei castraveți, îi spălă și îi rondă cu maioneză deasupra. Mestecă încet, fără grabă. Bău apoi un pahar cu lapte de soia și cu asta își încheie cina. O masă simplă, dar ideală ca să eviți constipația. Constipația era unul dintre lucrurile pe care Aomame le detesta cel mai mult. Cam la fel de mult ca pe bărbații mârșavi și violenți și pe fundamentaliștii religioși cu mintea îngustă.

După ce termină de mâncat, Aomame se dezbrăcă și făcu un duș fierbinte. Ieșită din duș, se șterse cu prosopul și se inspectă goală în oglinda fixată pe ușă. Talie subțire, mușchi fermi. Sâni neinteresanți, asimetrici, și păr pubian ca un teren de fotbal neîngrijit. Privindu-se goală în oglindă, își aminti deodată că peste o săptămână urma să împlinească

treizeci de ani. Iar ziua de naștere! Ce chestie, să fac treizeci de ani tocmai în lumea asta! se gândi Aomame și se încruntă.

Anul 1Q84.

Acesta era locul în care se afla.

Capitolul 10
Revoluție adevărată, cu vărsare de sânge

— Schimbăm, spuse Fukaeri.

Apoi îl luă din nou de mână, chiar înainte ca trenul să ajungă în gara Tachikawa.

Cât au coborât din tren și au mers pe scări până la alt peron, Fukaeri continuă să îl țină de mână. Cu siguranță cei din jur îi luau drept un cuplu. Era o diferență destul de mare de vârstă între ei, dar Tengo oricum arăta mai tânăr decât era. Fără îndoială că, văzută din afară, diferența de statură dintre ei era amuzantă. O întâlnire fericită, primăvara, într-o dimineață de duminică.

Cu toate acestea, în mâna lui Fukaeri nu se simțea niciun fel de impuls erotic. Îl strângea de mână cu o forță constantă. În degetele ei regăseai acuratețea profesională a unui doctor care îți măsoară pulsul. Poate că fata asta transmite și primește prin atingerea degetelor și a palmelor informații pe care nu le poate comunica prin cuvinte, îi trecu lui Tengo prin cap. Dar chiar presupunând că așa stăteau lucrurile, comunicarea nu se făcea decât într-un sens. Poate că ea simțea prin palmă ceva dinlăuntrul lui Tengo, dar el nu putea să citească în felul acesta ce gândește Fukaeri. Pe Tengo însă nu îl deranja câtuși de puțin. Să-i citească ce vrea din suflet, nu avea nici gânduri și nici sentimente de ascuns față de ea.

În orice caz, chiar dacă nu e vorba de nimic erotic, fata asta mă place într-o oarecare măsură, presupuse Tengo. Probabil că nu i-am făcut o impresie tocmai rea. Altfel, indiferent de motivul ei, nu m-ar fi ținut atât de mult de mână.

Cei doi se mutară pe peronul liniei Oume și urcară în

trenul care aștepta acolo. Fiind duminică, vagonul era mai aglomerat decât ai fi bănuit, plin cu familii și cu vârstnici echipați pentru drumeții pe munte. Ei nu se așezară, ci rămaseră în picioare, în apropierea ușilor.

— Arată de parcă se duc în excursie, spuse Tengo privind în jur.

— Pot să te țin de mână, întrebă ea.

Și după ce urcaseră în tren, continuase să îl țină de mână.

— Da, bineînțeles, răspunse el.

Fukaeri păru mai liniștită. Palma și degetele ei erau la fel de catifelate și nu transpiraseră deloc. Părea că încă mai caută și verifică ceva dinăuntrul lui.

— Nu-ți mai e frică, întrebă ea pe obișnuitul ton neutru.

— Nu, nu-mi mai e, răspunse Tengo.

Nu era o minciună. Panica de duminică dimineață care îl atacase mai devreme fusese în mare parte înlăturată, probabil de mâna lui Fukaeri. Nu mai transpira și nici nu-și mai auzea inima palpitând cu putere. Nu avea nici halucinații. Respirația îi redevenise liniștită ca de obicei.

— Ce bine, spuse Fukaeri fără intonație.

Ce bine, gândi și Tengo.

O voce grăbită îi anunță că trenul urmează să plece în curând, iar ușile se închiseră, zăngănind puternic. Ca un animal mare și bătrân care se trezește din somn și se scutură cu greu, trenul se hotărî în sfârșit să se urnească din loc lăsând peronul în urmă.

Fukaeri și Tengo priveau pe fereastră, ținându-se de mână. La început se vedeau numai locuințe banale, dar, pe măsură ce înaintau, câmpia Musashino făcea loc munților și priveliștea începea să se schimbe. De la gara Higashi-Oume, calea ferată nu mai avea decât o singură linie. Schimbară din nou trenul, pentru a treia oară. Munții din jur își făceau simțită prezența din ce în ce mai mult. Ieșiseră deja din zona în care lumea face naveta către Tokio. Munții erau încă înveliți în culoarea veștedă a iernii, dar, chiar și așa, verdele

proaspăt al copacilor pereni îți atrăgea privirea. Când trenul oprea în gări și se deschideau ușile îți dădeai seama că aerul care pătrundea de afară căpătase alt miros. Zgomotele se schimbaseră și ele. În jur apăreau din ce în ce mai multe câmpuri cultivate și case de fermieri. Pe șosea se vedeau mai multe camionete decât automobile. Am ajuns destul de departe, își spuse Tengo. Oare până unde mergem?

— Nu-ți face griji, spuse Fukaeri de parcă îi citise gândurile.

Tengo încuviință tăcut. Mă simt de parcă mă duc în pețit, să-i cunosc pe viitorii socri, se gândi el.

*

Cei doi coborâră într-o gară numită Futamatao. Un nume destul de neobișnuit, pe care Tengo nu-și amintea să-l mai fi auzit vreodată. Gara era o clădire veche, din lemn. În afară de ei doi, mai coborâră încă vreo cinci călători. Nu se urcase nimeni. Lumea venea până la Futamatao să respire aer proaspăt și să urce pe munte. Sigur că da, doar nu venea nimeni aici pentru spectacolul *Omul din La Mancha,* ca să umble prin discoteci sau să vadă showroomul Aston Martin, și nici pentru vreun restaurant franțuzesc renumit pentru homarii gratinați. Îți dădeai seama de asta doar uitându-te la pasagerii care coborâseră acolo.

În fața gării nu era nimic care să merite numele de magazin, iar pe stradă, nici țipenie de om. În schimb, un taxi aștepta clienți. Probabil că venea la orele la care soseau trenurile. Fukaeri bătu încet în geamul taximetristului. Ușa se deschise și ea urcă, făcându-i semn lui Tengo să o urmeze. Când se închise portiera, Fukaeri explică scurt șoferului unde vor să ajungă, iar acesta încuviință.

Nu aveau mult de mers, dar drumul era extrem de întortocheat. Urcară dealuri abrupte, coborâră pante la fel de abrupte și străbătură drumuri de țară atât de înguste, încât nu ar fi încăput două mașini în același timp. Cotiră de

nenumărate ori. Șoferul însă nu reducea deloc viteza când cotea, astfel că Tengo, cu inima în gât, trebuia să se țină bine agățat de mânerul de deasupra ușii. Mașina urcă o pantă abruptă ca o pârtie de schi și, ajunsă în vârf, opri. Parcă ar fi fost într-un montagne russe, nu în taxi. Tengo scoase două hârtii de o mie de yeni din portofel și primi bonul și restul.

În fața casei vechi, în stil japonez, era oprit un Pajero negru, model scurt și un Jaguar mare, verde. Pajero-ul strălucea de curățenie, dar Jaguarul vechi era atât de prăfuit încât nici nu-i mai distingeai culoarea. Părea să nu mai fi fost mutat din loc de ceva vreme, pentru că și parbrizul era murdar. Aerul era surprinzător de curat și în jur domnea liniștea. O liniște atât de adâncă încât trebuia să-ți încordezi auzul. Cerul era ametitor de înalt și căldura razelor soarelui se simțea blând pe piele. Când și când se auzea țipătul ascuțit al unei păsări necunoscute, pe care însă nu o puteai vedea.

Casa era mare și impunătoare. Părea veche, dar era bine îngrijită. Copacii din grădină erau tunși frumos. Ba chiar erau atât de grijuliu aranjați, încât unii dintre ei păreau să fie de plastic. Un pin mare își răspândea generos umbra pe pământ. Locul era larg deschis și nu mai era nicio altă casă cât vedeai cu ochii. Cine alege să trăiască într-un loc atât de incomod? Cu siguranță că stăpânului casei nu prea-i place contactul cu alți oameni, bănui Tengo.

Fukaeri deschise cu mult zgomot poarta descuiată și intră. Îi făcu semn lui Tengo să o urmeze. Nu le ieși nimeni în întâmpinare. Se descălțară în holul mare și tăcut. Păși pe podeaua lustruită și răcoroasă de pe culoar și intrară într-un salon. De la fereastră se vedea, în zare, panorama munților. Se zărea și un râu șerpuitor în care se reflectau razele soarelui. Era o priveliște minunată, dar Tengo nu avea starea de spirit necesară să se bucure de ea cum se cuvine. Fukaeri îi făcu semn să se așeze pe o canapea mare și, fără să mai spună o vorbă, ieși din încăpere. Canapeaua

mirosea a vremuri apuse. Cât de apuse, Tengo nu avea idee.

Salonul era complet lipsit de orice fel de obiect decorativ. Pe masa joasă, făcută dintr-o singură scândură groasă, nu se afla absolut nimic. Nici scrumieră, nici față de masă. Pe pereți nu atârna niciun tablou, ceas sau calendar. Nu vedeai nici măcar o vază în toată camera. Nu exista niciun bufet, nu erau nici cărți sau reviste. Doar un covor antic, atât de decolorat încât nu-i mai distingeai modelul, și canapeaua, la fel de veche, împreună cu trei fotolii. Mai era și un șemineu deschis, dar după cum arăta nu părea să fi fost folosit de curând. Deși se aflau la jumătatea lui aprilie, camera era rece, de parcă în ea încă mai zăbovea frigul adunat peste iarnă. Era o încăpere care se hotărâse cu multă vreme în urmă să nu-și întâmpine vizitatorii cu plăcere. Fukaeri se întoarse și se așeză alături de Tengo pe canapea, fără să rostească în continuare niciun cuvânt.

Rămaseră amândoi tăcuți o vreme îndelungată. Fukaeri era închisă în lumea ei enigmatică, iar Tengo încerca să se calmeze, respirând încet și adânc. În afara câte unui ciripit de pasăre venit din depărtare, încăperea era cufundată în liniște. Lui Tengo i se părea că, dacă asculta cu atenție, în tăcerea aceea se distingeau sensuri ascunse. Nu era doar o absență a zgomotelor, ci liniștea parcă spunea ceva despre ea însăși. Tengo își privi fără rost ceasul. Își ridică ochii și se uită pe geam, apoi îi întoarse din nou către ceas. Arăta aceeași oră. În diminețile de duminică timpul se scurgea întotdeauna mult mai încet.

*

După vreo zece minute, ușa se deschise brusc și intră un bărbat slab, agitat. Avea vreo șaizeci și cinci de ani și aproximativ un metru și șaizeci de centimetri, dar postura îi era dreaptă și nu arăta deloc sfrijit. Își ținea bărbia trasă în spate, iar spinarea atât de dreaptă, încât ai fi zis că e străbătută pe dinăuntru de o bară de fier. De sub ochelarii

negri, cu rame groase, care păreau făcuți anume să intimideze oamenii, se zărea o pereche de sprâncene stufoase. Mișcările sale te duceau cu gândul la o mașinărie comprimată și compactă. Nu avea absolut nimic în plus și toate piesele ei se mișcau cu eficiență maximă. Tengo dădu să se ridice ca să îl salute, dar bărbatul îi făcu un semn scurt cu mâna să rămână așezat. Îi dădu ascultare și se lăsă din nou pe canapea. O vreme, bărbatul îl studie fără să scoată o vorbă. Privirea lui nu era pătrunzătoare, dar te scruta fără să te slăbească, din cap până în picioare. Câteodată își mijea ochii, apoi îi lărgea din nou, ca un fotograf care potrivește diafragma obiectivului.

Bărbatul purta un pulover verde închis deasupra unei cămăși albe și o pereche de pantaloni de lână gri. Toate arătau a haine îmbrăcate zilnic în ultimii zece ani. Îi veneau bine, dar erau destul de ponosite. Probabil că nu-l interesa deloc ce punea pe el și probabil că nici în jurul lui nu era nimeni pe care să intereseze lucrul ăsta. Părul rărit îi evidenția și mai mult forma alungită a capului. Avea obrajii ascuțiți și maxilarul pătrat. Doar buzele cărnoase, ca de copil, nu se potriveau cu aspectul lui general. Avea câteva locuri rămase nebărbierite, sau poate că erau doar niște umbre proiectate de felul în care cădea lumina; lumina de munte care pătrundea pe fereastră era întrucâtva diferită de cea cu care era Tengo obișnuit.

— Îmi cer scuze că a trebuit să bați atâta cale până aici.

Glasul lui avea o intonație aparte. Era vocea cuiva obișnuit să țină un discurs coerent în fața unei audiențe largi.

— Eu nu am putut să plec de aici din diferite motive, de aceea singura cale era să vii tu.

Tengo răspunse că nu îl deranja câtuși de puțin. Apoi se prezentă și se scuză că nu are o carte de vizită.

— Numele meu este Ebisuno, spuse bărbatul. Nici eu nu am carte de vizită.

— Ebisuno-san, confirmă Tengo.

— Toată lumea îmi spune „Profesorul”. Chiar și propria mea fiică îmi zice așa.

— Dar cu ce ideograme se scrie numele dumneavoastră?

— E un nume neobișnuit, nu prea se întâlnește. Eri, scrie-i tu ideogramele!

Fukaeri dădu din cap, scoase un carnețel și, încet de tot, scrise pe hârtia albă:

戎野

Scrisul lui Fukaeri te ducea cu gândul la cineva care zgârie într-o cărămidă cu un cui. Nu se poate însă spune că nu avea totuși o anume eleganță.

— S-ar traduce prin „câmpul sălbaticilor”. Eu m-am ocupat demult de antropologie culturală și pentru specializarea asta mi se pare că era un nume foarte potrivit, spuse Profesorul și pe buze îi apăru o urmă de zâmbet, fără însă ca vigilența din priviri să i se stingă. Apoi continuă:

— Am întrerupt însă legăturile cu viața academică de multă vreme. Acum mă ocup de cu totul altceva. M-am îndreptat către o altfel de câmpie a sălbaticilor.

Era într-adevăr un nume neobișnuit, dar Tengo îl mai auzise cândva. Nu cumva pe la sfârșitul anilor ’60 existase un cercetător vestit pe nume Ebisuno care publicase câteva cărți foarte bine primite la vremea aceea? Nu avea habar ce conțineau cărțile respective, dar numele îi rămăsese undeva într-un colț al memoriei. În orice caz, la un moment dat dispăruse de pe firmament.

— Cred că am mai auzit numele dumneavoastră, spuse Tengo întrebător.

— Tot ce se poate, răspunse Profesorul privind în depărtare, de parcă ar fi vorbit cu altcineva care nu era prezent. Oricum, e poveste veche.

Tengo simțea respirația liniștită a lui Fukaeri, care era așezată alături de el. Respira adânc și relaxat.

— Tengo Kawana, spuse Profesorul de parcă îi citea numele de pe ecuson.

— Întocmai, spuse Tengo.

— Ai absolvit matematica, iar acum predai la o școală pregătitoare în Yoyogi, zise Profesorul. Pe de altă parte însă, scrii literatură. Amănuntele astea mi le-a dat Eri, sper că sunt corecte?

— Sunt.

— Nu arăți a profesor de matematică. Dar nici a scriitor.

Tengo zâmbi amar.

— Mi s-a mai spus asta de curând. Probabil din cauza constituției fizice.

— N-am spus-o în sens rău, replică Profesorul. Apoi își împinse cu degetul ochelarii negri pe nas. Să nu arăți a ceva nu e un lucru rău. Înseamnă că nu ești înțepenit într-o singură ipostază.

— Sunt onorat că-mi spuneți lucrul acesta. Încă nu mă pot numi scriitor. Eu doar încerc să scriu romane.

— Încerci?

— Învăț din propriile mele greșeli.

— Înțeleg, spuse Profesorul și își frecă mâinile de parcă abia acum observa frigul din încăpere. Așadar, din câte am aflat eu, tu vrei să modifici romanul pe care l-a scris Eri, să-i dai o formă mai bună în speranța că o să câștige premiul unei reviste literare. Vrei să o promovezi pe Eri ca scriitoare. Am înțeles bine?

Tengo își alese cuvintele cu atenție:

— În principiu, lucrurile stau cum spuneți dumneavoastră. Ideea îi aparține unui editor pe nume Komatsu. Nu știu nici eu dacă planul va funcționa cu adevărat. Nu știu nici dacă e corect din punct de vedere moral. Rolul meu în toată povestea asta e doar să reformulez exprimarea din *Crisalida de aer.* Cu alte cuvinte, sunt un simplu tehnician. În ceea ce privește restul, responsabilitatea îi aparține lui Komatsu-san.

Profesorul era căzut pe gânduri. În încăperea cufundată

în liniște, aproape că îi auzeai mintea funcționând. Apoi spuse:

— Deci acest editor, Komatsu, a venit cu planul, iar tu te ocupi de aspectul practic.

— Întocmai.

— Eu am fost cercetător și sincer să fiu, nu sunt foarte pasionat de beletristică. Așa că nu știu care sunt obiceiurile printre literați, însă ce intenționați voi să faceți mie, unul, îmi sună a înșelătorie. Greșesc?

— Nu, nu greșiți. Și mie îmi sună la fel, spuse Tengo.

Profesorul se încruntă ușor.

— Așadar și tu ai îndoieli în privința moralității planului, dar în același timp vrei să mergi mai departe și să te implici.

— Deocamdată nu merg mai departe, dar implicat în orice caz sunt.

— Dar de ce?

— Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o și eu în repetate rânduri de o săptămână încoace, spuse Tengo sincer.

Profesorul și Fukaeri rămaseră tăcuți, așteptându-l să continue.

— Și rațiunea, și bunul simț, și instinctul îmi spun că ar fi mai bine să ies din povestea asta cât mai repede posibil. Eu sunt un individ precaut și rațional. Nu-mi plac nici pariurile și nici aventurile. Aș spune că sunt mai degrabă un tip lipsit de îndrăzneală. Numai că de data aceasta, oricât aș vrea, nu pot spune nu acestui plan riscant conceput de Komatsu-san. Motivul este unul singur, și anume că sunt foarte puternic atras de *Crisalida de aer.* Dacă ar fi fost vorba de orice altă lucrare, refuzam fără să stau prea mult pe gânduri.

Profesorul se uită o vreme cu mirare la Tengo.

— Deci nu te interesează partea de escrocherie din povestea asta, dar ești foarte interesat să lucrezi la carte. Asta e?

— Exact. Mai mult decât foarte interesat. Dacă e să

rescrie cineva *Crisalida de aer,* nu vreau să las pe nimeni altul să o facă.

— Deci așa, spuse Profesorul și făcu o grimasă de parcă mușcase fără să vrea dintr-o lămâie. Deci așa. Cred că pot să înțeleg în mare ce simți. Dar ce urmărește acest Komatsu? Bani? Faimă?

— Sincer să fiu, nici eu nu-l înțeleg pe Komatsu-san, spuse Tengo. Dar senzația mea este că e împins de motive mult mai serioase decât banii sau notorietatea.

— Cum ar fi?

— Probabil că el nu ar admite lucrul ăsta, dar e unul dintre acei oameni posedați de literatură. Oamenii ca el caută un singur lucru: să găsească o lucrare adevărată, fără cusur. Una singură ajunge. Odată găsită, să o pună pe tavă și să o ofere lumii.

Profesorul îl privi pe Tengo o vreme. Apoi spuse:

— Deci voi doi aveți motivații diferite. Dar nu e vorba nici de bani și nici de renume.

— Așa aș zice.

— Dar indiferent de natura motivelor voastre, după cum spui și tu, e un plan destul de riscant. Dacă la un moment dat planul e dat în vileag, sigur izbucnește un scandal. Probabil că voi doi nu veți fi singurii care să sufere oprobriul public. Pentru Eri, la cei doar șaptesprezece ani ai ei, ar fi o lovitură fatală. Asta e lucrul care mă îngrijorează cel mai tare în toată povestea.

— E firesc să vă faceți griji, încuviință Tengo. Aveți perfectă dreptate.

Profesorul se încruntă și sprâncenele sale stufoase și negre ca păcura se apropiară una de alta cu un centimetru.

— Și cu toate astea, deși până la urmă o expui pe Eri primejdiei, speri totuși să rescrii *Crisalida de aer.*

— După cum spuneam și mai devreme, sentimentele acestea izvorăsc dintr-un loc inaccesibil rațiunii sau bunului-simț. Desigur că vreau să o protejez pe Eri cât pot de mult. Totuși, nu pot să vă dau niciun fel de asigurare că asupra ei

nu se va abate niciun fel de pericol. Asta ar fi o minciună.

— Înțeleg, spuse Profesorul și tuși, ca și când și-ar fi punctat argumentele. În orice caz, pari un om cinstit.

— Încerc să fiu cât pot de deschis.

Profesorul își privi mâinile așezate pe genunchi ca pe niște obiecte pe care le vedea pentru prima dată în viață. Își cercetă dosul palmelor, apoi le răsuci și își studie și palmele. În cele din urmă, ridică privirea și spuse:

— Editorul ăsta, Komatsu, crede că o să îi reușească planul?

— Punctul lui de vedere e că orice lucru are două laturi, spuse Tengo. O latură bună și o latură nu chiar așa de proastă.

Profesorul râse.

— Un punct de vedere destul de unic. Să înțeleg că e un tip optimist și plin de încredere?

— Niciuna, nici alta. E doar un tip cinic.

Profesorul clătină încet din cap.

— Asemenea oameni, când sunt cinici, devin optimiști. Sau capătă încredere în sine. Cam așa ceva, nu?

— Posibil să aibă și asemenea tendințe.

— Pare să fie un om complicat.

— Destul de complicat, spuse Tengo. Dar nu e prost.

Profesorul răsuflă îndelung, apoi se întoarse spre Fukaeri:

— Eri, ce zici? Ce părere ai de planul ăsta?

Fukaeri fixă cu privirea un punct anonim din spațiu.

— E bine, spuse ea.

Profesorul adăugă cuvintele necesare exprimării laconice a lui Fukaeri:

— Adică, vrei să spui că nu te deranjează ca el să rescrie *Crisalida de aer*?

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— E posibil să ai necazuri din cauza asta.

Fukaeri nu răspunse. Doar își strânse și mai tare gulerul cardiganului în jurul gâtului. Dar acest gest însemna pentru ea că hotărârea sa e de neclintit.

— Probabil că are dreptate, se resemnă Profesorul.

Tengo privi pumnii strânși ai lui Fukaeri.

— Există încă o problemă, îi spuse Profesorul lui Tengo. Tu și acest Komatsu vreți să faceți cunoscută *Crisalida de aer* și să o transformați pe Eri în scriitoare. Dar ea are probleme cu scrisul și cu cititul. Suferă de dislexie. Știai lucrul ăsta?

— Mi-a povestit acum, în tren, cum stau lucrurile.

— Probabil că e o chestie congenitală. Din cauza asta la școală a fost mereu considerată cam retardată, dar adevărul este că îi merge mintea. E dotată cu o inteligență profundă. Totuși, povestea cu dislexia nu cred că poate să aibă o influență prea bună pentru planul vostru, asta ca să mă exprim cât mai rezervat.

— Câți oameni știu lucrul ăsta?

— În afară de ea, trei, spuse Profesorul. Eu, fiica mea, Azami, și tu. În rest nu mai știe nimeni.

— Profesorii lui Eri-san nu știu?

— Nu. E o școală mică, de țară. N-au auzit ei vreodată de dislexie. În plus, nu s-a dus decât foarte puțin la ore.

— Atunci cred că reușim cumva să păstrăm secretul.

Profesorul îl cântări din priviri.

— Văd că Eri are încredere în tine, spuse el după câteva momente. Nu știu ce motive are, însă…

Tengo așteptă tăcut continuarea.

— Însă eu, la rândul meu, am încredere în Eri. Așa că, dacă ea e de acord să-ți dea pe mână cartea, eu nu mă împotrivesc. Dar dacă vrei într-adevăr să avansezi cu proiectul ăsta, trebuie să știi câteva lucruri despre ea.

Profesorul îndepărtă cu palma niște scame imaginare pe care tocmai le descoperise pe genunchiul drept al pantalonilor. Apoi continuă:

— Și anume, trebuie să știi unde și în ce fel a copilărit și cum a ajuns în grija mea. Povestea însă e destul de lungă.

— Vă ascult.

Fukaeri se așează mai bine pe canapea lângă Tengo. Își

ținea în continuare mâinile pe gulerul cardiganului.

*

— Foarte bine, spuse Profesorul. Povestea începe în anii ’60. Tatăl lui Eri și cu mine eram prieteni la cataramă de-o viață. Eu sunt cu vreo zece ani mai în vârstă, dar lucram amândoi la aceeași universitate, în aceeași catedră. Aveam personalități și perspective asupra lumii diferite, dar, cine știe cum, ne înțelegeam bine. Amândoi ne căsătoriserăm târziu și, imediat după căsătorie, avuseserăm câte o fiică. Locuiam în aceeași reședință oferită de universitate și plecam uneori cu familiile în excursii. Munca ne mergea bine. Pe vremea aia ni se spunea „profesorii entuziaști”. Apăream adesea și în mass-media. Erau niște vremuri în care se întâmplau multe lucruri interesante. Către sfârșitul anilor ’60 însă, situația politică a început să se tensioneze. Mișcările studențești împotriva prelungirii Tratatului de Cooperare și Securitate dintre Statele Unite și Japonia au luat amploare, au fost baricadate universitățile și au avut loc ciocniri cu brigăzile mobile de poliție și conflicte interne sângeroase. Au murit oameni. În condițiile astea ostile, eu m-am retras de la universitate. Oricum nu eram făcut pentru viața academică, iar în vremea aia ajunsese să-mi displacă total. Nu mă interesează să fiu nici împotriva sistemului și nici pentru el. Până la urmă, toate astea nu sunt decât niște conflicte între organizații. Iar eu, unul, nu am încredere în organizații, fie ele mari sau mici. După cum arăți, aș crede că nu erai încă student în perioada aia, nu?

— Când am intrat eu la facultate se potoliseră deja protestele.

— Se terminase petrecerea.

— Exact.

Profesorul își ridică mâinile în aer, apoi și le așează din nou pe genunchi.

— La doi ani după plecarea mea de la universitate, s-a retras și tatăl lui Eri. În perioada aia credea cu ardoare în

gândirea revoluționară a lui Mao și sprijinea Revoluția Culturală din China. Revoluția Culturală a fost un capitol din istorie sângeros și inuman, dar pe vremea aia asemenea informații nu ajungeau până la noi. Printre unele cercuri de intelectuali era o adevărată modă să fluturi cartea roșie, *Citate din operele președintelui Mao Zedong.* Tatăl lui Eri organizase o parte din studenți într-o grupare radicală, după modelul Gărzilor Roșii și participa la greve, în organizația lui s-au înscris chiar studenți de la alte universități, care credeau în el, astfel că secta lui a luat amploare considerabilă pentru o vreme. La cererea conducerii universității, brigăzile de poliție au intrat cu forța în campus și l-au arestat, împreună cu studenții cu care se baricadase înăuntru. Atunci s-a pus chiar problema să fie dat pe mâna justiției. Apoi, practic vorbind, a fost dat afară. Eri era încă mică, probabil că nu mai ține minte nimic din toate lucrurile astea.

Fukaeri rămase tăcută.

— Numele lui este Tamotsu Fukada. După ce a părăsit universitatea, împreună cu nucleul organizației sale de gărzi roșii, adică vreo zece studenți, a intrat la Academia Takashima. Majoritatea studenților fuseseră exmatriculați și aveau nevoie de un loc în care să se ducă pentru o vreme, iar Academia Takashima nu era o destinație tocmai rea. Pe vremea aceea, povestea a făcut ceva valuri în mass-media. Știai?

Tengo clătină din cap.

— Nu am auzit de povestea asta.

— Fukada și-a luat și familia cu el. Adică soția și pe Eri. Puteai intra acolo împreună cu familia. Știi ce e cu Academia Takashima?

— Da, în mare, spuse Tengo. Era un fel de falanster unde totul era la comun, nu acceptau proprietatea particulară. Își câștigau traiul din agricultură și începuseră chiar să se ocupe și de produse lactate. Mișcarea lor luase amploare în toată țara.

— Întocmai. Fukada visa să găsească în organizația aceasta o utopie, spuse Profesorul încruntându-se. Dar nici nu mai e nevoie s-o spun, utopie pe lumea asta nu există. La fel cum nu există piatra filosofală sau perpetuum mobile. Dacă pot să-mi exprim părerea personală, ce făceau cei de la Takashima era de fapt să construiască roboți care nu gândesc. Eliminau circuitele care îți permit să gândești liber. O lume precum cea din romanele lui George Orwell. Cu toate acestea, după cum probabil știi și tu, sunt destui pe lume care vor să-și ducă traiul fără să facă niciun efort mental. Le e mai ușor așa, nu trebuie să-și mai bată capul, ajunge să facă exact ce li se spune, fără să zică nimic. Nu suferă de foame. Pentru oamenii care caută un asemenea mediu, probabil că Academia Takashima era o utopie. Fukada însă nu era genul ăsta de om. Gândea cu propriul său cap. Asta era meseria lui, să gândească. De aceea nu putea fi mulțumit într-un loc ca Takashima. Bineînțeles, era și el conștient de lucrul acesta încă de la început. Alungat de la universitate, împreună cu cei câțiva studenți cu capetele pline de idei, nu avea unde să se ducă și alesese locul acela ca refugiu provizoriu. Mai mult, ce căuta el era *know-how*-ul necesar construirii unei asemenea organizații. Mai presus de orice, trebuia să învețe tehnicile agricole. Și Fukada, și studenții săi erau crescuți la oraș și nu știau nici cel mai mic lucru despre agricultură. La fel cum nici eu nu știu nimic despre tehnologia rachetelor. De aceea, trebuia încă de la început să își însușească în mod practic atât cunoștințele, cât și tehnicile necesare. Aveau multe de învățat și despre mecanismele de distribuție, despre posibilitățile și limitele autosuficienței, despre regulile concrete ale traiului în comun. În vreo doi ani de stat acolo, au învățat ce aveau de învățat. Vezi tu, tipii ăștia erau foarte capabili când își puneau mintea la ceva. Au analizat exact și punctele slabe și pe cele bune de la Takashima. Apoi, împreună cu propria grupare, Fukada s-a retras de acolo și s-a făcut independent.

— Mi-a plăcut la Takashima, spuse Fukaeri.

Profesorul zâmbi.

— Pentru un copil mic sigur că era frumos. Dar, pe măsură ce creșteau și li se dezvolta personalitatea, pentru mulți dintre copiii de acolo traiul devenea un iad viu. Imboldul firesc de a gândi cu propria minte le era strivit cu forța. Așa cum pe vremuri copiilor li se legau picioarele, lor li se legau mințile.

— Se legau picioarele, întrebă Fukaeri.

— Pe vremuri, în China, fetele erau forțate să poarte încălțăminte foarte mică, ca să nu le crească laba piciorului, îi explică Tengo.

Fukaeri își imagina cum trebuie să fi arătat așa ceva, dar nu spuse nimic.

Profesorul continuă:

— Facțiunea condusă de Fukada îi avea ca nucleu, bineînțeles, pe foștii studenți din Gărzile Roșii împreună cu care activase, dar în afară de ei au mai existat și alții care au vrut să li se alăture, astfel că gruparea lui a crescut ca un bulgăre de zăpadă, mai numeroasă decât se aștepta. Nu erau puțini cei care intraseră în Academie plini de idealuri, dar care erau dezamăgiți de starea de fapt. La Takashima se aflau *hippy* care doreau să trăiască într-o comunitate, stângiști frustrați de rezultatele conflictelor studențești sau pur și simplu oameni sătui de realitatea ordinară și care căutau o nouă lume spirituală. Erau și oameni singuri, dar și alții, precum Fukada, care veniseră acolo împreună cu familiile. Era o adunătură destul de pestriță, iar Fukada le era lider. Avea din naștere talent de conducător, ca Moise, care îi călăuzea pe evrei. Îi mergea mintea, era un orator bun și avea putere de judecată, ca să nu mai vorbim și de carismă. Era mare de statură. Mda, cam ca tine, așa. Lumea îl punea în mod firesc în mijlocul grupului și îi urma hotărârile.

Profesorul își desfăcu mâinile să arate cât de mare era Fukada. Fukaeri se uită la mâinile lui, apoi, comparativ, la

Tengo. Nu spuse nimic.

— Fukada și cu mine suntem complet diferiți și ca personalitate, și ca aspect fizic. El este un lider înnăscut, eu sunt un lup singuratic. El e interesat de politică, pe câtă vreme eu sunt apolitic. El e mare, eu sunt mărunțel. El e arătos și are o prezență plăcută, iar eu sunt un șoarece de bibliotecă și am și un cap cu o formă ciudată. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, eram prieteni foarte buni. Ne acceptam reciproc și aveam încredere unul în altul. Fără exagerare, era unicul meu prieten pe viață.

*

Grupul condus de Fukada găsise un sat depopulat în munți, în prefectura Yamanashi, care se potrivea țelurilor lor. Satul era aproape pustiu, locuit doar de câțiva țărani bătrâni care nu mai aveau pe nimeni să-i ajute la muncile agricole. Reușiseră să cumpere terenul arabil și casele la un preț de nimic. Aveau chiar și sere. Primiseră și subvenții din partea oficialităților locale, cu condiția să se ocupe în continuare de agricultură. Cel puțin câțiva ani fuseseră scutiți de taxe. În plus, Fukada avea sursele sale personale de venituri. De unde veneau banii aceștia, nu știa nici profesorul Ebisuno.

— În ceea ce privește originea banilor, Fukada a rămas mut și nu a dezvăluit nimănui secretul. În orice caz însă, a adunat de *undeva* suma nu tocmai mică de care avea nevoie să înființeze o comună. Cu banii aceștia și-au adunat unelte agricole, au achiziționat materiale de construcții și și-au făcut un fond de rezervă. Au renovat singuri casele existente și și-au construit facilitățile de care aveau nevoie cei treizeci de membri. Asta se întâmpla în 1974. Noua comună a fost numită Pionierii.

Pionierii? Tengo mai auzise undeva numele acesta, dar nu își putea aminti unde. Nu reușea să-și pună ordine în amintiri și asta îl scotea din sărite. Profesorul continuă:

— Fukada era pregătit să întâmpine probleme în

administrarea comunității în primii ani, până când lucrurile aveau să se aranjeze, dar totul a mers mult mai bine decât se aștepta. Clima era propice și au avut parte și de ajutor din partea localnicilor. Oamenii aveau încredere într-un lider onest precum Fukada. Muncea pământul cot la cot cu ei, și asta îi impresiona pe tinerii membri ai comunei. Localnicii veneau adesea cu sfaturi bune. Astfel, au învățat cum să practice agricultura pe terenurile de acolo și cum să trăiască de pe urma pământului. La bază, au urmat cunoștințele pe care le căpătaseră la Takashima, dar au venit și cu idei noi pentru anumite situații. De exemplu, au trecut complet la metode de agricultură biologică. Nu foloseau chimicale împotriva dăunătorilor și cultivau legume numai cu îngrășăminte naturale. Legumele au început să le vândă celor înstăriți de la oraș, prin comandă poștală. Astfel puteau să scoată un preț mai bun. Cum s-ar spune, făceau o agricultură ecologică. Au știut să se orienteze. Mulți dintre membrii comunității erau crescuți la oraș și știau ce își doresc orășenii. Lumea plătea bani buni pentru legume nepoluate și proaspete. Au făcut contracte directe cu firme de curierat ca să simplifice procesul de distribuție și au dezvoltat un sistem propriu de a trimite produsele rapid la orașe. Au întors cu susul în jos imaginea neplăcută a unor legume strâmbe și pline de pământ și au transformat-o în ceva vandabil.

*

— I-am vizitat ferma lui Fukada de multe ori, spuse Profesorul. Era foarte plin de viață, căci reușise să își găsească un mediu nou și să exploreze acolo noi posibilități. A fost perioada cea mai liniștită și plină de speranță din viața lui. Familia i se obișnuise și ea cu noul stil de viață. Multă lume a auzit de bine despre fermele de la Pionierii și mulți au venit să intre și ei în comună. Datorită comerțului, numele lor ajunsese cunoscut, iar exemplul lor de succes a fost dat și în mass-media. Nu sunt puțini cei care vor să

scape de lumea asta nebună în care totul se învârte în jurul banilor și să își câștige traiul în mijlocul naturii, din sudoarea frunții lor. Comuna Pionierii era un loc care atrăgea astfel de oameni. Doritorii treceau printr-un interviu și o evaluare și, dacă păreau capabili să fie utili comunității, erau acceptați. Nu primeau pe oricine. Comuna trebuia să păstreze calitatea oamenilor și moralitatea. Căutau persoane rezistente și sănătoase, care să facă față la munca fizică dură și care să se priceapă la agricultură. Primeau femeile cu brațele deschise, în dorința de a egala proporția dintre sexe. Pe măsură ce creșteau ca număr de membri, aveau nevoie și de terenuri mai multe, dar în jur rămăseseră câteva câmpuri arabile și case, astfel că nu le-a fost dificil să își mărească baza. Inițial, agricultorii fuseseră în mare parte tineri necăsătoriți, dar sporea și numărul celor care veneau acolo cu familia. Printre cei care doreau să facă parte din noua comună se numărau și oameni cu educație superioară și specialiști. De exemplu, doctori, ingineri, profesori, contabili. Aceștia erau primiți cu brațele deschise în sânul cooperativei, fiindcă specialiștii sunt de mare folos.

— Comuna aceasta adoptase un sistem de comunism primitiv, ca la Takashima? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap:

— Nu, Fukada a evitat sistemul de proprietate comun. În privința politicii, era un extremist, dar în același timp era un realist care putea vedea lucrurile la rece. Se orientase către o cooperativă mult mai relaxată. Nu țintea către o societate organizată ca un furnicar. Întreaga comună era divizată în unități, iar în cadrul unei unități se ducea un trai în comun, cu reguli destinse. Se recunoștea proprietatea privată și se primeau și remunerații. Dacă nu-ți convenea unitatea de care aparțineai, puteai să te muți în alta. Erai oricând liber să pleci cu totul din comună. Legăturile cu exteriorul erau deschise și nu exista niciun fel de îndoctrinare sau de spălare pe creier. Învățase la Takashima că un astfel de sistem aerisit și natural crește productivitatea muncii.

*

Sub conducerea lui Fukada, lucrurile intraseră pe făgașul potrivit. Dar în curând comunitatea începuse să se despartă în două grupuri distincte. O asemenea diviziune era inevitabilă în sistemul său lax de unități independente. Unul era un grup militarist, cu orientări revoluționare, format în jurul fostei unități de Gărzi Roșii pe care Fukada o organizase cândva. Ei vedeau traiul într-o comună agrară doar ca pe un stadiu pregătitor revoluției. Deocamdată se dăduseră la fund și munceau pământul, dar când venea momentul urma să își scoată armele – asta era perspectiva lor de neclintit.

Ceilalți erau o grupare moderată, care, deși împărtășea opiniile anticapitaliste ale militariștilor, se distanța de politică și avea ca ideal un trai autosuficient, în mijlocul naturii. Aceștia din urmă erau mai numeroși în cadrul comunității. Moderații și militariștii erau precum uleiul și apa. În mod normal, când era vorba de agricultură, nu se iveau dispute, căci urmăreau cu toții aceleași țeluri, dar când apărea o problemă generală de politică administrativă, întotdeauna se iscau neînțelegeri. Adesea nu exista loc de compromis între cele două atitudini, și asta ducea la polemici intense. În situația asta, divizarea comunei în două nu mai era decât o chestiune de timp.

Pe măsură ce trecea vremea, era din ce în ce mai dificil să adopți o poziție neutră. În curând, chiar Fukada a fost nevoit să-și definească poziția. În vremea aceea, se lămurise și el că în Japonia anilor ’70 nu mai era loc de revoluție. Ce avusese el în minte de la bun început fusese revoluția ca posibilitate sau, și mai mult, ca metaforă, ca ipoteză. Era de părere că asemenea activități antiinstituționale și intenții distructive erau indispensabile pentru o societate robustă. Cum s-ar spune, niște condimente care dau o doză de sănătate. Numai că studenții pe care îi condusese el își doreau o revoluție

adevărată, cu vărsare de sânge. Desigur, avea și Fukada o responsabilitate în asta. Prins de valul vremurilor, el fusese cel care le băgase în cap bazaconii care îți făceau sângele să clocotească în vine și inima să o ia la galop. Nu le spusese niciodată că e doar o revoluție abstractă. Era un om onest și deștept. Excelase și ca cercetător. Cu toate astea, din păcate, era prea elocvent și avea tendința să se îmbete cu propriile sale vorbe. Îi lipsea introspecția adâncă și nu se baza pe dovezi concrete.

În felul acesta, comuna Pionierii s-a separat în două. Facțiunea moderată a rămas în continuare în același loc și cu același nume, iar militariștii și-au găsit la vreo cinci kilometri depărtare un sat părăsit în care s-au mutat și unde și-au stabilit baza pentru activitățile lor revoluționare. Familia Fukada, la fel ca toate celelalte familii, a rămas în comunitatea Pionierii. Separarea s-a făcut în termeni amiabili. Fukada a scos iarăși de undeva fondurile necesare stabilirii unei a doua comune. Și după separare au menținut, cel puțin superficial, relațiile de cooperare între cele două ferme. Își împrumutau unii altora bunurile de care aveau nevoie și foloseau, din motive economice, aceleași rute pentru a-și vinde produsele. Aveau nevoie să se ajute reciproc.

Nu după multă vreme însă, oamenii au încetat să mai circule între cele două comunități. Țelurile lor erau prea diferite. Doar Fukada și foștii studenți radicali pe care îi condusese au mai păstrat legătura și după separare. Fukada se simțea foarte responsabil față de ei. El îi organizase și el fusese cel care îi adusese în munți, în Yamanashi. Nu putea să-i dea deoparte după bunul său plac. În plus, cealaltă comună avea nevoie de sursa lui secretă de venituri.

*

— S-ar putea spune că Fukada a fost sfâșiat în două, spuse Profesorul. Nu mai credea din adâncul inimii în posibilitatea unei revoluții și nici în romantismul acesteia.

Nu putea însă să renege în totalitate aceste idei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să-și renege de fapt toate acțiunile de până atunci și să își recunoască greșelile în fața tuturor. El nu putea face așa ceva. Era mult prea mândru și era îngrijorat că retragerea sa ar isca tulburări printre foștii studenți. În stadiul acela încă mai avea puterea de a-i controla în oarecare măsură. Astfel, a ajuns să trăiască împărțit între cele două comunități. Era liderul Pionierilor, pe de o parte, iar pe de alta, consultant pentru gruparea militaristă. Un om care nu mai credea deja în revoluție continua să explice teorii revoluționare. Separatiștii, pe lângă muncile agricole, se ocupau cu înverșunare de exerciții militare și propagandă. Din punct de vedere politic, deveneau din ce în ce mai radicali și se îndepărtau de ideile lui Fukada. Au devenit complet închiși și nu mai permiteau deloc străinilor să intre în comună. Poliția supraveghea cu prea multă indulgență gruparea aceasta care instiga la revoluție armată și care ar fi trebuit de fapt ținută sub observație strictă.

Profesorul își privi din nou genunchii pantalonilor. Apoi își ridică privirile și continuă:

— Pionierii s-au separat în 1976. Eri a plecat de acolo și a venit la mine în anul următor. Cam de pe vremea aceea, separatiștii și-au luat numele Zori de Zi.

Tengo își înălță capul și își miji ochii.

— Stați puțin, spuse el. Zori de Zi. Mai auzise undeva numele acesta. Dar de ce oare amintirile îi erau atât de neclare și vagi? Degeaba scormonea prin ele pentru că nu reușea să găsească decât fragmente neclare de realitate.

— Nu cumva Zori de Zi au fost implicați într-un incident de amploare acum ceva vreme? întrebă el.

— Așa este, spuse profesorul Ebisuno, apoi se uită la Tengo cu o seriozitate pe care nu o mai avusese până atunci. În munți, în apropiere de lacul Motosu a avut loc un conflict armat cu forțele de poliție. E vorba de aceeași grupare notorie, Zori de Zi, bineînțeles.

Conflict armat, își spuse Tengo. Mai auzise undeva povestea aceasta. Fusese un incident de proporții. Dar nu își putea aminti detaliile. Lucrurile erau confuze. Forțându-se să-și amintească, simți că întreg corpul i se răsucea puternic, ca un sfredel, de parcă cele două jumătăți ale trupului său s-ar fi învârtit în direcții opuse. Capul îi pulsa dureros și ascuțit, iar aerul din jur se rarefia rapid. Sunetele se auzeau înfundat, ca atunci când ești sub apă. Se anunța una din crizele sale.

— Ai pățit ceva? întrebă Profesorul îngrijorat. Vocea sa se auzea de îngrozitor de departe.

Tengo clătină din cap. Apoi reuși să îngăimeze:

— E în regulă. Mă liniștesc imediat.

Capitolul 11
Trupul este templul omului

Puțini oameni pe lumea aceasta se pricep să lovească în testicule atât de bine ca Aomame. Ea devota zilnic timp de studiu diverselor metode de lovire, iar antrenamentul practic nu îi lipsea. Cel mai important lucru când vine vorba de o lovitură la testicule este să-ți suprimi ezitarea. E un atac nemilos, violent și fulgerător asupra celei mai vulnerabile părți din corp. Așa cum Hitler a invadat Olanda și Belgia fără să-i pese de neutralitatea lor, străpungând astfel Linia Maginot și ocupând Franța. Fără ezitare. Chiar și o clipă de șovăială te poate costa viața.

Practic vorbind, o femeie nu are altă șansă să răpună un bărbat mai mare și mai puternic decât ea într-o confruntare directă. Aceasta era convingerea de neclintit a lui Aomame. Acea parte din corp este punctul cel mai sensibil pe care îl are sau care îi atârnă unui bărbat. Iar în cele mai multe cazuri nu este protejat cum trebuie. Un avantaj de care trebuie să profiți.

Ca femeie, Aomame nu avea cum să știe concret ce durere simte un bărbat când este lovit cu toată puterea în testicule. Nu putea decât să bănuiască. Dar își dădea seama că e o durere majoră judecând după reacția și chipul celui lovit. Niciun bărbat, oricât de mare și tare, nu părea capabil să reziste la un asemenea supliciu. În plus, un astfel de gest le știrbea considerabil mândria proprie.

— Zici că gata, a venit sfârșitul lumii, așa de tare doare. Nu se compară cu nimic altceva. Nu e o simplă durere, îi explicase odată un bărbat la cererea ei, după ce chibzuise îndelung.

Aomame reflectase asupra analogiei lui. Sfârșitul lumii?

— Deci, invers spus, sfârșitul lumii e ca și cum te-ar lovi cineva cu putere în testicule? întrebase ea.

— Nu m-a prins niciodată sfârșitul lumii și nu pot să-ți spun precis cum e, dar tot ce se poate, îi răspunsese bărbatul, uitându-se în gol. Ai un sentiment cumplit de neputință. Sumbru, sufocant, de deznădejde totală.

După această discuție, Aomame văzuse din întâmplare, într-o noapte la televizor *Ultimul țărm,* un film american de prin 1960. Între America și Uniunea Sovietică izbucnise un război în toată regula, rachetele nucleare șuierau între continente ca un banc de pești zburători, Pământul era distrus, iar omenirea dispăruse aproape în întregime. Cu toate acestea, datorită direcției vântului sau nu se știe din ce motiv, norul radioactiv încă nu ajunsese până în emisfera sudică, în Australia. Cu alte cuvinte, era doar o chestiune de timp. Dispariția omenirii era inevitabilă. Cei încă rămași în viață așteptau neputincioși sfârșitul iminent. Își trăiau ultimele zile, fiecare în felul său. Acesta era subiectul. Un film sumbru, plin de deznădejde, care îi întărise lui Aomame convingerea că, în adâncul inimii, toată lumea așteaptă sfârșitul lumii.

În orice caz, uitându-se la filmul acela de una singură în miezul nopții, Aomame ajunsese la concluzia că probabil așa te făcea să te simți o lovitură în testicule.

*

După ce terminase Facultatea de Educație Fizică, Aomame lucrase timp de patru ani la o companie care producea băuturi pentru sportivi și alimente pentru o dietă sănătoasă. Făcuse parte din echipa de softball feminin a firmei, într-o poziție de jucător-cheie (era un adevărat as ca lansator). Echipa obținuse rezultate strălucite și ajunsese de mai multe ori în sferturile de finală la campionatele naționale. Însă la o lună după moartea lui Tamaki, Aomame își dăduse demisia și pusese punct carierei sale de jucător de softball. Nu o mai motiva nimic să continue acel sport și

voia să-și schimbe complet și viața. Apoi se angajase ca instructor la un club sportiv din Hiroo, prin intermediul unei colege din facultate.

La clubul sportiv ținea mai mult ore de exerciții pentru tonus muscular și de arte marțiale. Era un club select și renumit, cu taxe mari de înscriere și abonamente costisitoare, frecventat de multe vedete. Aomame inițiase niște cursuri de autoapărare pentru femei, domeniu la care ea se pricepea cel mai bine. Confecționase un manechin din cârpă de dimensiunile unui bărbat corpolent, de care cususe o mănușă mare și neagră, pe post de testicule, și le punea pe femei să exerseze lovituri în acea zonă. Ca să facă totul să pară mai real, uneori îndesa în ea două mingi de *squash,* pe care le loveau rapid, necruțător și în mod repetat. Majoritatea membrelor clubului se dădeau în vânt după aceste antrenamente și își perfecționau tehnica văzând cu ochii, însă existau și unele persoane care se încruntau la această idee (în cea mai mare parte bărbați, desigur) și care se plânseseră la conducerea clubului că „e totuși exagerat, nu credeți?”. Prin urmare, directorul o chemase pe Aomame la el în birou și îi ceruse să o lase mai ușor cu respectivele antrenamente.

— Dar o femeie nu are practic cum să se apere dacă e atacată de un bărbat decât lovindu-l în testicule, insistase ea. De regulă, bărbații sunt mai mari și mai puternici. O lovitură rapidă între picioare e unicul mod în care o femeie poate câștiga. Asta spune și Mao Zedong. Găsești punctul slab al adversarului și lansezi primul atacul. Este singura șansă pe care o are gherila în fața armatei.

— După cum bine știi și tu, noi suntem un club select și reputat, îi răspunsese directorul nemulțumit. Majoritatea clienților noștri sunt celebrități. Trebuie să ne menținem standardele din toate punctele de vedere. Imaginea este vitală. Dacă ne apucăm să adunăm niște domnișoare și le punem să facă exerciții de izbit un manechin între picioare scoțând tot felul de icnete, asta ne știrbește reputația,

oricare ar fi motivul pentru care o facem. S-a întâmplat să vină posibili viitori clienți să viziteze clubul, să nimerească exact în timpul orei tale și să renunțe pe loc să se mai înscrie. Pe bărbați îi apucă toate spaimele, nervii și dezgustul când văd așa ceva, orice ar zice Mao Zedong sau Ginghis Han.

Pe Aomame nu o mustra câtuși de puțin conștiința pentru că le provoca bărbaților spaime, nervi sau dezgust. Comparat cu durerea de a fi violată cu bestialitate, un astfel de dezgust nici nu merita luat în seamă. Însă nu putea să nu se conformeze directivelor șefului. Se văzuse nevoită să coboare considerabil nivelul de agresivitate al orelor sale de autoapărare. I se interzisese și să folosească manechinul. Ca urmare, antrenamentele ajunseseră să fie domoale și doar de formă. Sigur că nici lui Aomame nu-i convenea și nici membrele clubului nu erau mulțumite, dar, ca simplă angajată, era dincolo de puterile ei să mai schimbe ceva.

Aomame era de părere că, dacă nu ești în stare să lovești un bărbat în testicule așa cum trebuie în momentul în care te încolțește, nu prea ai ce altceva să faci. Tehnici complicate de a-i prinde brațul atacatorului și de a i-l răsuci la spate nu ies mereu bine puse în practică. Realitatea și filmele sunt două lucruri diferite. Decât să încerci așa ceva, mai bine lași totul și o iei la goană.

În orice caz, Aomame stăpânea zece tehnici de lovire a testiculelor, pe care le și testase în realitate, cu ajutorul unui coleg mai tânăr, care purta echipament de protecție. „Doare rău și cu apărătoare. Gata, vă rog frumos!”, se văicărise acesta. Dacă ar fi avut nevoie să pună aceste tehnici perfecționate în practică, nici n-ar fi ezitat. Să încerce să mă atace pe mine vreun fraier, că îi arăt eu în culori vii cum e sfârșitul lumii, își zicea ea cu hotărâre. Îi arăt eu de nu se vede ce înseamnă „vie împărăția Ta”. Îl catapultez direct în emisfera sudică, să se scalde cu cangurii prin resturi radioactive.

*

Aomame stătea la bar și lua câte o înghițitură mică de Tom Collins, gândindu-se la împărăția care va să vie. Din când în când, mai arunca un ochi la ceas, prefăcându-se că are o întâlnire, deși de fapt nu aștepta pe nimeni. Era doar în căutarea unui bărbat potrivit din rândul mușteriilor de acolo. Se făcuse opt și jumătate. Purta o bluză bleu, un taior bej și o fustă scurtă bleumarin. Nici în acea zi nu avea la ea dăltița. O lăsase să se odihnească într-un sertar de la șifonier, învelită într-un prosop.

Barul se afla în Roppongi și era cunoscut drept un *singles bar.* Renumele i se trăgea din faptul că aici veneau bărbați necăsătoriți în căutare de femei necăsătorite – sau viceversa. Erau și mulți străini. Localul era decorat în stilul unui bar din Bahamas prin care își făcuse veacul Hemingway. Un pește-spadă împodobea unul dintre pereți, iar de tavan era agățată o plasă de pescuit. Erau și câteva fotografii care înfățișau diverse persoane scoțând din apă pești giganți, și chiar un portret al lui Hemingway. Papa Hemingway cel jovial. Celor veniți aici nici nu părea să le pese că, la sfârșitul vieții sale, scriitorul devenise alcoolic și se sinucisese cu o pușcă de vânătoare.

În seara aceea o abordaseră câțiva bărbați, însă niciunul pe placul ei. Se dăduseră la ea doi studenți cu aer de crai, dar nici nu catadicsise să le răspundă. Unui tip la vreo treizeci de ani, cu aer de funcționar și cu o privire rea în ochi, i-o retezase scurt spunându-i că are întâlnire cu cineva. În general, nu îi plăceau bărbații tineri. Erau plini de ei și plesneau de încredere în sine, dar nu se pricepeau la conversație și erau plicticoși. În pat erau repeziți și nu știau să savureze cu adevărat sexul. Ea prefera bărbații între două vârste, un pic mai obosiți și, ideal, cu început de chelie. Aceștia erau curați și lipsiți de orice vulgarități. În plus, mai conta să aibă un cap frumos conturat. Însă un asemenea bărbat nu era ușor de găsit, drept pentru care

era nevoită să lase loc de compromis.

Dând roată cu privirea prin bar, Aomame oftă în surdină. De ce nu e de găsit pe lumea asta un bărbat cum trebuie? Se gândi la Sean Connery și, doar vizualizându-i în minte forma capului, simți o împunsătură prin tot corpul. Dacă ar apărea aici Sean Connery, aș face pe dracu-n patru să pun mâna pe el, își zise ea. Dar e de la sine înțeles că n-are el ce să caute într-un *singles bar* cu aer de Bahamas, din Roppongi.

La televizorul mare fixat pe perete era un videoclip Queen. Lui Aomame nu-i plăcea muzica lor, drept pentru care evita să se uite la ecran. Se străduia să ignore și muzica din boxe. După ce se termină piesa de Queen, începu ABBA. Măi, să fie! își zise ea, cu presentimentul că urma să aibă parte de o seară groaznică.

*

Aomame o cunoscuse pe doamna din Vila cu sălcii la clubul sportiv la care lucra. Era înscrisă la cursul ei de autoapărare. Cursul ei radical, încheiat prematur, axat pe atacuri asupra unui manechin. Era mică de statură și era și cea mai în vârstă dintre participante, dar se mișca ușor și lovea cu putere. Aomame era convinsă că, pusă în fața situației, n-ar fi ezitat nicio clipă să-și lovească atacatorul în testicule. Nu vorbea pe ocolite sau mai mult decât era necesar. Lui Aomame îi plăceau aceste lucruri la ea.

— La vârsta mea, nici nu am nevoie să știu să mă apăr, îi zisese ea la sfârșitul orelor, zâmbind elegant.

— Nu este o chestiune de vârstă, îi spusese Aomame răspicat, ci de cum îți trăiești viața. Este foarte important să adopți o postură care să-ți permită să te aperi bine în orice moment. Nu ajungi nicăieri dacă cedezi docil în fața atacurilor. Neputința cronică te roade și te distruge.

Doamna o privise o vreme fără să spună nimic. Cuvintele lui Aomame sau tonul pe care le spusese păreau să fi impresionat-o foarte mult. Încuviințase mai apoi în liniște.

— Ce spui tu este corect. Ai dreptate. Ai o gândire sănătoasă.

Câteva zile mai târziu, Aomame primise un plic, trimis pe adresa clubului. Înăuntru era o scrisoare scurtă, care conținea numele și numărul de telefon ale Doamnei, scrise frumos, de mână, alături de rugămintea de a o contacta atunci când avea o clipă liberă.

La telefon îi răspunsese un bărbat care părea să fie asistentul ei. Aomame se prezentase, iar acesta îi formase un număr de interior fără să spună nimic. De data aceasta răspunsese Doamna, care îi mulțumise pentru telefon și o invitase să ia masa împreună, deoarece avea ceva personal de discutat pe îndelete cu ea. Aomame acceptase, iar Doamna sugerase să cineze împreună a doua zi. Aomame nu avusese nimic de obiectat, dar se întreba mirată ce anume putea avea de discutat cu ea.

Cele două cinaseră într-un restaurant franțuzesc dintr-o zonă liniștită din Azabu. Doamna părea să fie un vechi client de-al localului, pentru că primiseră cea mai bună masă, iar un chelner mai în vârstă, care o cunoștea, le servise politicos. Era îmbrăcată cu o rochie vernil uni, cu o croială frumoasă (care arăta a Givenchy de prin anii ’60), iar la gât avea un colier de jad. La un moment dat apăruse managerul restaurantului și o salutase respectuos. În meniu erau multe feluri de mâncare bazate pe legume, cu un gust discret și rafinat. Supa zilei se întâmplase să fie chiar cu fasole verde. Doamna băuse un singur pahar de Chablis, iar Aomame o acompaniase. Vinul era la fel de fin și de elegant precum mâncarea. Aomame comandase pește alb la grătar. Doamna servise doar legume, iar rafinamentul cu care le mâncase era desăvârșit ca o operă de artă. Îi spusese că, la vârsta ei, organismul se mulțumește cu puțină mâncare, apoi adăugase, pe jumătate în glumă, că puțină, dar preferabil de calitate.

Doamna o rugase pe Aomame să-i dea lecții în particular. Să facă la ea acasă, de două-trei ori pe săptămână, ore de

arte marțiale și, dacă era posibil, și stretching muscular.

— Sigur că se poate, spusese Aomame. Dar, pentru antrenament în particular, la domiciliul clientului, trebuie să vă adresați și clubului.

— Nicio problemă, răspunsese Doamna. Dar aș dori să stabilesc programul cu tine personal. Dacă mai intervine cineva la mijloc, lucrurile se complică și aș vrea să evităm încurcăturile. Te deranjează?

— Nu.

— Atunci să începem de săptămâna viitoare.

Și cu aceasta își încheiaseră treaba.

— M-ai impresionat foarte mult cu ce mi-ai spus când am stat de vorbă ultima dată la sală. Mă refer la discuția despre neputință. La cât de tare îi afectează neputința pe oameni. Îți amintești?

— Îmi amintesc, încuviințase Aomame.

— Pot să te întreb ceva? O întrebare directă, ca să scutim timp.

— Puteți să mă întrebați orice.

— Ești cumva feministă sau lesbiană?

Aomame se înroșise și clătinase din cap.

— Nu. Acesta este modul în care gândesc eu, personal. Nu sunt nici feministă, nici lesbiană.

— Am înțeles, îi răspunsese Doamna liniștită, apoi dusese elegant la gură o bucată de broccoli, pe care o mestecase elegant, și luase o gură de vin.

Apoi adăugase:

— Nu m-ar fi deranjat câtuși de puțin dacă erai feministă sau lesbiană. Nu m-ar fi afectat în niciun fel. Însă mărturisesc că așa povestea e mai simplă. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

*

Aomame se ducea de două ori pe săptămână acasă la Doamna și făcea cu ea ore de arte marțiale. În vilă exista o

încăpere spațioasă cu oglinzi de jur împrejur, amenajată pentru orele de balet ale fiicei când era mică, încăpere pe care o foloseau acum pentru niște seturi de exerciții meticuloase. În ciuda vârstei sale, Doamna avea un corp flexibil și progresa rapid. Era mică de statură, dar își îngrijise bine corpul ani de-a rândul. Aomame o mai învăța tehnici de bază de stretching și îi făcea masaj pentru relaxarea mușchilor.

Aomame se pricepea la masaj. În facultate nimeni nu o întrecea la acest domeniu. Își întipărise bine în minte numele tuturor oaselor și mușchilor din corpul uman. Cunoștea rolul și caracteristicile fiecărui mușchi și știa cum pot fi menținuți în formă și întăriți. Trupul este templul omului, iar orice ai diviniza înăuntrul lui, trebuie să îl păstrezi cât poți de puternic, frumos și curat – aceasta era convingerea ei de neclintit.

Considerând insuficientă medicina sportivă obișnuită, Aomame își însușise și tehnica acupuncturii, care i se părea interesantă. O studiase cu sârguință ani de zile, alături de un doctor chinez. Acesta fusese impresionat de progresul ei rapid și îi spusese că putea să o practice fără probleme ca profesionist. Aomame reținea cu ușurință și avea o curiozitate nestăvilită de a afla și cele mai mici detalii despre funcțiile corpului uman. Și, mai presus de orice, avea niște degete înzestrate cu o intuiție de-a dreptul înspăimântătoare. Așa cum unii oameni au ureche muzicală perfectă sau au capacitatea de a găsi apă în subteran, așa și degetele ei puteau să dibuiască într-o clipită acele puncte fine care controlează funcțiile corpului. Iar asta nu învățase de la nimeni. Era un lucru care îi venea în mod natural.

După ce terminau stretchingul și masajul, Aomame și Doamna mai petreceau puțin timp împreună, de vorbă la un ceai. Tamaru venea mereu cu tava argintie pe care erau aranjate instrumentele pentru ceai. În prima lună, acesta nu rostise nicio vorbă în prezența ei, iar Aomame chiar întrebase dacă nu cumva era mut.

Într-o bună zi, Doamna o întrebase pe Aomame dacă pusese vreodată în practică loviturile în testicule, cu scopul de a se apăra.

— O singură dată, răspunsese ea.

— Și a ieșit bine?

— A avut efect, spusese Aomame cu atenție, reticent.

— Crezi că o astfel de lovitură ar merge și cu Tamaru?

Aomame clătinase din cap.

— Mă îndoiesc. Tamaru-san e conștient de aceste lucruri. Cei care au cunoștințele necesare îți citesc imediat mișcările și nu mai ai ce face. Lovitura în testicule merge doar cu amatorii, cu cei care nu au experiență să se bată.

— Vrei să spui că tu ți-ai dat seama că Tamaru nu este un „amator”?

— Da. Nu are aerul unui om oarecare, spusese Aomame alegându-și cuvintele cu grijă.

Doamna își pusese lapte în ceai și amestecase încet cu linguriță.

— Cu alte cuvinte, persoana cu care ai avut de-a face atunci era un amator. Mare de statură?

Aomame încuviințase fără să spună nimic. Individul era bine făcut și părea și puternic. Însă fusese arogant și, având de-a face cu o femeie, fusese și neatent. Nu-l mai lovise nimeni niciodată în testicule și nici nu își imaginase că i s-ar putea întâmpla vreodată așa ceva.

— A fost rănit? întrebase Doamna.

— Nu, nu a fost rănit. A fost doar copleșit o vreme de o durere cumplită.

Doamna tăcuse un timp, apoi întrebase:

— Ai atacat vreodată un bărbat? Nu doar ca să-i provoci durere, dar și ca să-l rănești intenționat?

— Da, răspunsese Aomame sincer. Mințitul nu era punctul ei forte.

— Ai putea să-mi povestești mai mult?

Aomame clătinase încet din cap.

— Îmi pare rău, dar nu mi-e ușor să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic. Nu este genul de subiect pe care să-l poți aborda cu ușurință. Nici nu te forța s-o faci.

Cele două își băuseră ceaiul în tăcere, fiecare cu gândurile ei.

Într-un târziu, Doamna spărsese tăcerea.

— Dacă simți vreodată că poți să-mi spui ce s-a întâmplat, o s-o faci?

— E posibil ca la un moment dat să mă simt în stare să vorbesc despre asta. E posibil și ca până la urmă să nu reușesc s-o fac. Sinceră să fiu, nici mie nu mi-e clar.

Doamna o privise un timp, apoi spusese:

— Nu te-am întrebat asta doar din pură curiozitate.

Aomame nu răspunsese nimic.

— Eu văd că tu cari ceva în suflet. Ceva foarte greu. Am simțit asta de când te-am întâlnit prima oară. Ai o privire puternică și hotărâtă. Sinceră să fiu, și eu car în sufletul meu o povară. De aceea mi-am dat seama când te-am văzut. Nu trebuie să te grăbești s-o faci, dar ar fi bine ca la un moment dat să dai afară din tine acel lucru. Eu am gura complet ferecată. Și dispun de mijloacele mele, așa că e posibil să te pot ajuta cu ceva.

Mai târziu, în momentul în care reușise să se destăinuiască Doamnei, Aomame deschisese o nouă ușă din viața ei.

*

— Auzi, tu ce bei? o întrebă cineva la ureche. Era o voce de femeie.

Revenind cu picioarele pe pământ, Aomame își ridică privirea către acea persoană. Pe scaunul de bar de lângă ea stătea o tânără, cu părul prins într-o coadă în stilul anilor ’50. Purta o rochie imprimată cu flori mărunte și o mică geantă Gucci. Avea unghiile făcute cu ojă roz pal. Nu era tocmai grasă, ci durdulie, cu o față rotundă. Avea un chip prietenos și pieptul mare.

Aomame nu se aștepta să fie abordată de o femeie și de

aceea o luase prin surprindere. În locul în care se aflau, bărbații erau cei care intrau în vorbă cu femeile.

— Tom Collins, răspunse ea.

— E bun?

— Nu neapărat. Dar nu e tare și alunecă ușor.

— De ce s-o fi chemând Tom Collins?

— Nu știu. Probabil e numele celui care l-a inventat. Nu că ar fi mare invenție.

Fata îi făcu barmanului un semn cu mâna și ceru un Tom Collins, pe care îl primi imediat.

— Pot să stau lângă tine? o întrebă ea.

— Da. Nu e ocupat, îi răspunse Aomame, gândindu-se că oricum se așezase deja.

— Nu ai întâlnire cu cineva, nu?

Aomame îi cercetă chipul cu privirea, fără să-i ofere vreun răspuns. Fata părea cu vreo trei sau patru ani mai mică decât ea.

— Uite, să știi că nu mă interesează deloc partea *cealaltă,* așa că nu te îngrijora, îi zise ea cu voce joasă, de parcă îi divulga un secret. Dacă te temeai cumva de asta. Și eu prefer bărbații. La fel ca tine.

— La fel ca mine?

— Păi ai venit singură aici în căutarea unui bărbat, nu?

— Așa par?

Fata miji ușor ochii.

— Măcar atâta lucru e clar, fiindcă ăsta e și scopul barului. Plus că nici tu nu cred că ești vreo profesionistă.

— Evident.

— Atunci ce-ai zice să facem noi două o echipă? Am senzația că și bărbații mai degrabă intră în vorbă cu două fete care sunt împreună decât cu una singură. Și ne-am simți și noi mai bine și mai relaxate așa, decât singure. Eu sunt mai feminină, tu ești mai băiețoasă, și cred că nu ne-ar sta rău una lângă alta.

Băiețoasă, își zise Aomame. Era prima dată când i se spunea așa.

— Putem noi să formăm o echipă, dar e posibil să avem gusturi diferite la bărbați. Nu știu dacă ar merge.

Fata strâmbă ușor din buze.

— Asta cam așa e. Gusturile… Păi, ție ce fel de bărbați îți plac?

— Între două vârste. Nu prea-mi plac tinereii. Îi prefer la vârsta la care încep să chelească.

— Aha, făcu fata admirativ. Deci de vârstă mijlocie. Mie îmi plac mai degrabă tipii tineri, care arată mișto. Nu prea mă interesează bărbații mai bătrâni, dar dacă tu zici că îi preferi, poate merită să încerc și eu o dată. Totul înseamnă experiență, nu? Și zici că sunt buni? Adică la sex, la asta mă refeream.

— Depinde de la caz la caz, răspunse Aomame.

— Normal, zise fata și miji ochii de parcă ar fi testat o teorie. Nu poți să generalizezi sexul. Dar așa, ca o concluzie?

— Nu-s răi. Nu pot de mai multe ori, dar îți acordă mult timp. Nu se grăbesc. La o adică, reușesc să te facă să termini de mai multe ori.

Fata căzu pe gânduri câteva clipe.

— Dacă e pe-așa, atunci parcă m-ar interesa și pe mine. Cred că încerc, măcar o dată.

— Cum vrei.

— Ai făcut vreodată sex în patru? Cu schimbat partenerul pe parcurs?

— Nu.

— Nici eu, dar te-ar interesa?

— Nu cred, zise Aomame. E în regulă să formăm o echipă, dar dacă e vorba să facem ceva împreună, fie doar și temporar, aș vrea să te cunosc un pic mai bine înainte. Altfel riscăm să avem neînțelegeri pe parcurs.

— Nicio problemă. Ce spui tu e foarte corect. Cam ce ai vrea să știi despre mine?

— Păi, de exemplu… cu ce te ocupi?

Fata bău o gură de Tom Collins și puse la loc paharul pe

suport. Apoi se șterse la gură, tamponându-și ușor buzele, și inspectă urmele de ruj rămase pe șervețel.

— Chiar e bun, zise ea. E pe bază de gin, nu?

— Gin, suc de lămâie și apă minerală.

— Da, nu se poate spune că e mare invenție, dar la gust nu-i rău deloc.

— Mă bucur că-ți place.

— Deci, cu ce mă ocup eu… O întrebare cam dificilă. Și e posibil să nu mă crezi, chiar dacă îți răspund cinstit.

— Atunci, să începem cu mine, propuse Aomame. Eu sunt instructor la un club sportiv. În principal, de arte marțiale. Fac și stretching.

— Arte marțiale, repetă fata admirativ. Așa, ca Bruce Lee?

— Cam așa ceva.

— Și ești tare?

— Merge.

Fata zâmbi și ridică paharul în semn de noroc.

— Deci, la o adică, noi chiar putem să formăm o pereche invincibilă, fiindcă și eu fac aikido de foarte mult timp. Și, sinceră să fiu, sunt polițistă.

*

— Polițistă, repetă Aomame și rămase cu gura ușor căscată, fără să mai poată adăuga ceva.

— Lucrez la Departamentul de Poliție Metropolitană. N-ai zice, nu?

— Deloc.

— Dar asta fac. Pe bune. Mă cheamă Ayumi.

— Eu sunt Aomame.

— Aomame? E numele tău adevărat?

Aomame încuviință serioasă.

— Ești polițistă, adică ai uniformă, pistol și patrulezi pe stradă într-o mașină de poliție?

— M-am făcut polițistă pentru că exact asta aș fi vrut să fac, dar nu prea mi se dă ocazia, zise Ayumi și rontăi un

covrigel cu sare din bolul plin. Principala mea însărcinare în momentul de față e să patrulez într-o mașină minusculă și să caut mașini parcate ilegal, îmbrăcată într-o uniformă de tot râsul. Pistol bineînțeles că nu îmi dau, pentru că n-am nevoie să trag focuri de avertizare după un cetățean care și-a parcat Toyota Corolla în fața unui hidrant. Am rezultate foarte bune la antrenamentele de tras cu arma, dar nimeni nu bagă de seamă. Doar pentru că sunt femeie, mă pun zi după zi să mă învârt cu un băț cu cretă în vârf și să scriu pe asfalt ora și numărul de înmatriculare al mașinii.

— Apropo de pistol, te referi la un Beretta semiautomat?

— Da. Acum asta a primit toată lumea. Mie, una, mi se pare un pistol cam greu. Complet încărcat, ajunge să cântărească aproape un kilogram.

— Arma în sine are opt sute cincizeci de grame, zise Aomame.

Ayumi se uită la ea cu privirea cuiva care evaluează calitatea unui ceas de mână dat la amanet.

— Auzi, dar de unde știi tu asemenea detalii?

— Dintotdeauna m-au interesat armele, răspunse Aomame. Deși n-am tras niciodată cu una, desigur.

— A, da? se dumiri Ayumi. Și mie îmi place să trag cu pistolul. Beretta e destul de grea, dar are un recul mai mic față de cele de dinainte. Cu suficient exercițiu, poate s-o mânuiască fără probleme și o femeie mai micuță. Dar domnii sus-puși nu gândesc așa. Ei consideră că femeile nu sunt în stare să se descurce cu arme de foc. Toți din conducerea poliției sunt niște misogini fasciști. Am avut rezultate excelente și la mânuit bastonul de cauciuc. Nu mă lua aproape niciun bărbat. Dar nu mă apreciază nimeni. Îmi fac doar aluzii porcoase. „Ia uite ce pricepută ești tu la mânuit bastonul! Dacă vrei mai multă practică, nu ezita să apelezi la mine”, și alte chestii de genul ăsta. Au oamenii ăia o mentalitate veche de un secol și jumătate!

Ayumi scoase din geantă un pachet de Virginia Slims, luă o țigară cu un gest care trăda obișnuință și o aprinse cu o

brichetă mică, aurie. Suflă fumul încet, spre tavan.

— Cum te-ai hotărât să te faci polițistă?

— Inițial nu asta am vrut să mă fac, dar nu-mi surâdea ideea de a lucra într-un birou. Pe de altă parte, nici nu aveam vreo pregătire de specialitate și, uite-așa, nu prea am avut multe opțiuni de carieră. Apoi, în anul patru de facultate am dat examen de angajare la Departamentul de Poliție Metropolitană. Chestia e că la mine în familie sunt mulți polițiști. Sinceră să fiu, și tata, și fratele meu sunt. Am și un unchi polițist. Poliția e practic un mare cerc de cunoscuți, iar dacă ai polițiști în familie, îți dau prioritate la angajare.

— O familie de polițiști.

— Exact. Dar până să mă angajez acolo nu mi-am imaginat că e un loc în care discriminarea între bărbați și femei e atât de puternică. În lumea lor, polițistele sunt un fel de cetățeni de rang secund. Se ocupă de amenzi de circulație, stau la birou și fac ordine în hârtii, merg pe la școli și îi învață pe copii despre siguranță, le percheziționează pe femeile arestate, li se dau de făcut numai chestii complet neinteresante. Iar bărbații vizibil mai slabi chiar decât mine sunt trimiși la locul crimei. Șefii susțin în public sus și tare că oferă șanse egale pentru bărbați și femei, dar în realitate lucrurile nu stau tocmai așa. Îți piere și cheful de muncă. Mă înțelegi?

Aomame aprobă.

— Chestiile astea mă scot din minți, zău!

— Prieten ai?

Ayumi făcu o grimasă și aruncă o privire la țigara înfiptă între degete.

— Ca femeie, odată ajunsă polițistă, realist vorbind, e foarte greu să-ți mai poți face un iubit. Orele de lucru sunt neregulate, așa că programul tău nu se potrivește cu al celorlalți, și chiar dacă începe să meargă cât de cât bine cu cineva, când ai zis că ești polițistă, de obicei bărbații bat în retragere. Dau înapoi ca niște crabi care fug de la malul

mării. Oribil, nu?

Aomame îngână o încuviințare.

— Și așa, tot ce mai rămân sunt relațiile de la locul de muncă, iar până acum n-am dat de vreun bărbat mai răsărit. Toți sunt niște fraieri care nu știu să facă altceva decât bancuri porcoase. Ori sunt proști din născare, ori nu se gândesc decât cum să avanseze în grad. Ăștia sunt indivizii în grija cărora stă siguranța societății. Viitorul Japoniei nu e deloc însorit.

— Dar tu ești drăguță și aș zice că ai priză la bărbați, zise Aomame.

— Da, nu pot să zic că nu am. Atâta vreme cât nu-mi divulg meseria. Așa că, în situații de genul ăsta, de obicei spun că lucrez la o firmă de asigurări.

— Vii des aici?

— N-aș zice chiar des. Din când în când, spuse Ayumi și, după ce se gândi câteva clipe, adăugă pe un ton confidențial. Uneori am chef de sex. Pe șleau, vreau un bărbat. Asta se întâmplă cumva periodic. Și atunci mă îmbrac cu ceva mișto, o lenjerie trăsnet și vin încoace. Îmi găsesc un partener ca lumea și mi-o pun la greu o noapte întreagă. Așa, mă mai răcoresc o vreme. Am doar un apetit sexual sănătos, nu sunt nimfomană sau obsedată de sex, deci odată ce dau drumul un pic la supape, mă liniștesc. Dar niciodată nu mă implic mai mult. A doua zi mă întorc la vânat mașinile parcate ilegal. Tu?

Aomame luă paharul și sorbi băutura în liniște.

— Și eu tot cam așa.

— Nu ai prieten?

— Nu vreau să-mi fac. N-am chef de bătăi de cap.

— Un tip stabil e o bătaie de cap, nu?

— Mda.

— Dar din când în când îți vine chef *s-o faci,* zise Ayumi.

— Mai bine zis, să dau drumul la supape.

— Sau *să petreci o noapte plină*?

— Sau așa.

— În orice caz, doar o noapte, fără să te implici.

Aomame încuviință.

Ayumi își sprijini coatele pe tejghea și obrajii în palme și căzu pe gânduri.

— S-ar putea să avem multe lucruri în comun.

— S-ar putea, recunoscu Aomame.

Dar tu ești polițistă, iar eu omor oameni. Suntem una de-o parte, una de cealaltă parte a legii. Iar asta e o diferență majoră.

— Uite cum facem, zise Ayumi. Amândouă lucrăm la aceeași firmă de asigurări. Numele firmei e secret. Tu ești șefă, eu, subalternă. Azi s-a întâmplat o chestie aiurea la birou, drept pentru care am venit aici să bem ceva și să ne distrăm. Și ne simțim foarte bine. Ce zici de povestea asta?

— E foarte bine, dar eu, una, nu știu nimic despre asigurări.

— Asta lasă pe mine. Mă pricep de minune la inventat povești.

— Bine atunci.

— Apropo, chiar la masa din spatele nostru sunt doi tipi între două vârste care se tot uită încolo și-ncoace cu niște priviri pofticioase, zise Ayumi. Întoarce-te nonșalant și aruncă un ochi la ei.

Aomame se conformă și se întoarse cu nonșalanță. La două mese distanță de ele erau doi bărbați între două vârste. Amândoi arătau veniți să se relaxeze după serviciu, îmbrăcați în costum, cu cravată. Costumele lor nu erau ponosite și nici cravatele alese prost. Cel puțin nu-ți dădeau senzația de neîngrijit. Unul arăta la vreo patruzeci și cinci de ani, celălalt, sub patruzeci. Cel mai în vârstă era slab, avea o față ovală, cu un început de chelie pe la frunte. Cel mai tânăr avea un aer de fost jucător de rugby în facultate, cu kilograme în plus din cauza lipsei de mișcare din ultima vreme. Încă mai avea trăsături tinerești, dar începuse să se îngrașe pe la fălci. Beau whisky cu apă și pălăvrăgeau, dar privirile le zburau prin tot barul.

Ayumi îi analiză pe cei doi.

— Nu par obișnuiți cu genul ăsta de loc. Au venit să se distreze, dar nu se simt în stare să abordeze vreo fată. Probabil că ambii sunt căsătoriți. Au și un oarece aer vinovat.

Pe Aomame o impresionă ochiul ei ager. Remarcase toate aceste lucruri în timp ce stătuseră de vorbă? Poate asta avea de-a face cu faptul că provenea dintr-o familie de polițiști.

— Ai zis că-ți plac un pic mai chelioși, nu? Atunci îl iau eu pe tipul mai solid. E bine așa?

Aomame se uită din nou în spate. Tipul mai chel avea un cap destul de frumos. Era la mulți ani-lumină distanță de Sean Connery, dar primea notă de trecere. La urma urmei, era o seară în care îi cântaseră în cap Queen și Abba. Ce pretenții putea să mai aibă?

— E bine. Dar cum îi facem să intre în vorbă cu noi?

— Nu putem să stăm după ei până mâine-dimineață, așa că ne băgăm noi în seamă. Zâmbitor, prietenos și cu entuziasm.

— Serios?

— Normal. Las’ pe mine, că mă duc și intru în vorbă cu ei. Tu doar așteaptă aici, zise Ayumi, apoi dădu pe gât o gură de Tom Collins, își frecă palmele, își aruncă pe umăr geanta Gucci și zâmbi. Să mânuim bastonul!

Capitolul 12
Vie împărăția Ta

Profesorul se întoarse către Fukaeri și spuse:

— Eri, poți să ne aduci niște ceai, te rog?

Fata se ridică și ieși din salon. Închise ușa cu grijă în urma ei. Profesorul aștepta, fără să zică un cuvânt, ca Tengo, care rămăsese pe canapea, să-și calmeze respirația și să-și adune gândurile. Își scoase ochelarii cu rame negre și le șterse lentilele cu o batistă nu tocmai curată. Apoi și-i puse la loc pe nas. Un punct negru străbătu în viteză peticul de cer care se zărea prin fereastră. Poate fusese o pasăre sau poate sufletul cuiva azvârlit până la capătul lumii.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Tengo. Mi-am revenit, nu mai am nimic. Continuați, vă rog, povestea.

Profesorul încuviință și începu:

— Ca rezultat al luptelor armate, facțiunea Zori de Zi a fost anihilată acum trei ani, în 1981. Asta s-a petrecut la patru ani după ce Eriko a venit aici. Dar acest lucru deocamdată nu are legătură cu Zori de Zi. Eri a venit să locuiască cu mine la vârsta de zece ani. M-am trezit cu ea la poartă, fără să mă fi anunțat în vreun fel. Era complet schimbată față de cum o cunoscusem eu. Ea a fost dintotdeauna tăcută și retrasă față de necunoscuți, dar de mine era apropiată încă de mică și vorbeam mult împreună, însă când a venit la poarta mea, nu mai schimba o vorbă cu nimeni. Parcă rămăsese fără cuvinte. Dacă-i spuneai ceva, singura ei replică era să dea din cap că da sau că nu.

Profesorul vorbea acum mai repede și cu mai multă claritate în voce. Încerca să înainteze cât mai mult cu povestea cât Fukaeri lipsea din încăpere.

— Cred că i-a fost destul de greu să ajungă până în vârful

muntelui, aici. Avea niște bani și o hârtie pe care era scrisă adresa mea, dar biata de ea a fost crescută în izolare și, în plus, nici nu deschidea gura. Cu hârtia aia în mână, a umblat prin mijloacele de transport și în cele din urmă a ajuns până la poarta mea. Am înțeles imediat că i se întâmplase ceva rău. Au avut grijă de ea Azami și femeia care vede de casă. Câteva zile mai târziu, a început să se mai liniștească. Am sunat la Pionierii și am cerut să vorbesc cu Fukada. Numai că mi s-a spus că nu poate veni la telefon. Am întrebat de ce, dar nu mi s-a dat nicio explicație în plus. Am cerut să vorbesc cu soția sa. Nici ea nu era disponibilă. Până la urmă n-am reușit să dau de niciunul din ei.

— Le-ați transmis atunci că o luați pe Eri în grija dumneavoastră?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, atâta vreme cât nu vorbeam direct cu Fukada, mi s-a părut că e mai bine să nu spun nimănui că Eri e la mine. De atunci am încercat de nu știu câte ori să iau legătura cu ei, prin toate mijloacele posibile. Dar a fost în zadar.

Tengo se încruntă.

— Adică în toți acești șapte ani nu ați luat legătura cu părinții ei nici măcar o dată?

Profesorul încuviință.

— Șapte ani de tăcere totală!

— Și părinții ei nu au încercat în tot acest răstimp să o caute?

— Mi-e greu și mie să cred așa ceva. Soții Fukada își iubeau foarte mult fiica și aveau mare grijă de ea. În plus, eu eram singurul om la care ar fi putut să vină dacă aveau nevoie. Tăiaseră orice legătură cu familiile lor, iar Eri a crescut fără să-și cunoască bunicii. Eram singurul la care puteau apela. Și chiar ei îi spuseseră să vină la mine în caz că se întâmplă vreodată ceva. Și cu toate astea, nu am avut niciun semn de la ei. E o chestie de neconceput.

— Ați spus mai devreme că Pionierii erau o comună

deschisă, zise Tengo.

— Întocmai. De când a fost înființată, Pionierii a fost o comunitate constant deschisă. Dar, cu puțină vreme înainte de fuga lui Eri de acolo, începuseră să întrerupă treptat legăturile cu exteriorul. Primele semne în sensul ăsta le-am avut când a început să stagneze comunicarea cu Fukada. El era un om care scria mult și îmi trimitea scrisori lungi în care îmi descria fel de fel: întâmplările din comună, starea lui de spirit. La un moment dat însă s-a oprit. Nu mai primeam nici răspuns la scrisorile mele. Dacă-l sunam, nu prea reușeam să dau de el, iar când reușeam să o fac, discuțiile erau limitate și scurte. Vorbea sec, de parcă ar fi știut că cineva îi ascultă convorbirea.

Profesorul își așează mâinile pe genunchi.

— Am fost de câteva ori la Pionierii. Trebuia să vorbesc cu Fukada despre Eri și, atâta vreme cât și telefoanele, și scrisorile erau inutile, nu îmi mai rămânea decât să mă duc acolo. Numai că nu am fost lăsat să intru în incinta comunei. Am fost literalmente alungat de la poartă. Oricât m-am rugat de ei, nu au vrut să mă bage în seamă. Peste noapte, terenurile Pionierilor fuseseră înconjurate de garduri înalte și toți cei care voiau să intre erau întorși din drum. Pentru cei din exterior, activitățile dinăuntru deveniseră un mister. Știam că facțiunea militaristă Zori de Zi era închisă. Ei voiau o revoluție armată, deci trebuiau să se ascundă. Dar Pionierii își vedeau în pace doar de agricultura lor ecologică și avuseseră dintotdeauna o atitudine prietenoasă față de cei din exterior. De aceea erau simpatizați de cei din jur. Dar acum, comuna lor se transformase într-o fortăreață. Parcă se schimbaseră radical și aspectul, și purtarea celor dinăuntru. Oamenii din zonă erau, la fel ca mine, nedumeriți de schimbarea asta. Am început să-mi fac griji pentru soții Fukada, nu care cumva să li se fi întâmplat ceva rău. Numai că, în momentul acela, tot ce puteam eu să fac era să am grijă de Eri. Astfel au trecut șapte ani, fără să se mai lămurească nimic.

— Nu știți nici măcar dacă mai trăiesc sau nu? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap.

— Nici măcar. N-am niciun indiciu. Pe cât pot, evit să mă gândesc la lucruri rele. Dar ceva nu e normal, dacă în ultimii șapte ani nu am avut niciun semn de la Fukada. Nu pot să nu mă gândesc că au pățit ceva, zise Profesorul, apoi adăugă mai încet: Poate că sunt ținuți cu forța înăuntru. Sau poate li s-a întâmplat ceva și mai îngrozitor.

— Și mai îngrozitor?

— Nu pot să exclud cea mai sumbră variantă. Pionierii nu mai sunt de mult o comunitate agrară pacifistă, ca pe vremuri.

— Pionierii se îndreaptă într-o direcție periculoasă?

— Eu așa cred. După spusele localnicilor, au început să se perinde pe acolo tot felul de indivizi. Mereu vin și pleacă mașini, multe cu număr de Tokio. Mașini mari, de lux, cum nu prea vezi la țară. Se pare că a crescut brusc și numărul membrilor comunei. Au clădiri și facilități noi, îmbunătățite. Au continuat să cumpere la un preț foarte mic pământurile din jur, au adus tractoare, excavatoare și betoniere. Cultivarea pământului continuă ca mai înainte și probabil că e o sursă importantă de venituri. Legumele cu eticheta Pionierii devin din ce în ce mai cunoscute, iar ei le transportă direct chiar și pe la restaurante care servesc mâncare bio. Au contracte și cu supermarketuri de lux. Profiturile trebuie să le fi crescut. Totuși, în paralel cu agricultura, se pare că se mai desfășoară încă ceva acolo. Oricâte cepe ar vinde ei, asta nu are cum să le asigure fonduri care să acopere o dezvoltare la o asemenea scală. Impresia localnicilor este că, judecând după cât de secretoși sunt, acolo se întâmplă ceva dubios, care nu prea poate fi făcut public.

— Să-și fi reluat activitățile politice? întrebă Tengo.

— Nu prea cred, răspunse Profesorul. Pionierii se mișcă pe o altă axă decât cea politică. Tocmai de aceea, la un

moment dat, au trebuit să taie legăturile cu Zori de Zi.

— Dar după asta, ceva s-a întâmplat în sânul organizației, ceva ce a determinat-o pe Eri-san să fugă de acolo.

— Ce s-o fi întâmplat? făcu Profesorul. Ceva important, ceva care să te facă să îți abandonezi părinții și să fugi singur de acolo. Dar Eri nu vrea să spună nimic în privința aceasta.

— A suferit oare un șoc sau are o traumă din cauza căreia nu poate să spună exact ce s-a întâmplat?

— Nu, nu mi-a lăsat impresia că suferise vreun șoc sau că se temea de ceva și nici că era tulburată din cauză că se despărțise de părinți și rămăsese singură. Părea doar amorțită. S-a obișnuit însă cu viața de aici, fără niciun obstacol. Aș spune chiar foarte ușor, fără nicio sincopă.

Profesorul aruncă o privire către ușa salonului. Apoi își întoarse privirile către Tengo.

— Orice ar fi pățit Eri, nu am încercat să mă bag cu sila în sufletul ei să aflu. M-am gândit că are nevoie de timp. Tocmai din cauza aceasta nu i-am pus nicio întrebare și am lăsat-o în pace, prefăcându-mă că nu mă deranjează tăcerea ei. Eri își petrecea tot timpul împreună cu Azami. Când Azami se întorcea de la școală, mâncau în grabă și se închideau la ele în cameră. Ce făceau acolo, nu am habar. Poate că, lăsate singure, reușeau să înfiripe un fel conversație. În orice caz, nu mi-am băgat nasul și le-am lăsat să facă ce vor. Și, în afară de muțenia ei, viața noastră se desfășura fără nicio problemă. E o fată deșteaptă și ascultătoare. Cu Azami s-a împrietenit la cataramă. Numai că în perioada aceea Eri nu putea să meargă la școală. Nu poți să trimiți la școală un copil care nu spune o vorbă.

— Până atunci ați locuit doar cu Azami?

— Soția mea a murit cu vreo zece ani în urmă, spuse Profesorul, și făcu o pauză. Într-un accident de mașină; a murit pe loc. Noi doi am supraviețuit. În apropiere locuiește o rudă îndepărtată care are grijă de casă. Se ocupă și de fete. Moartea soției mele a fost teribil de dureroasă, atât

pentru mine, cât și pentru Azami. S-a întâmplat prea brusc, nu am avut vreme să ne pregătim sufletește. Așa că, pentru noi, faptul că Eri a venit să locuiască aici a fost, în orice caz, un lucru bun, indiferent de circumstanțele care au dus la el. Chiar dacă nu vorbea, faptul că era lângă noi ne dădea un sentiment neobișnuit de calm. În acești șapte ani, Eri a început, puțin câte puțin, să-și recapete graiul. Față de cum era când a sosit aici, a făcut progrese. Pentru cineva din afară, felul ei de a vorbi sună neobișnuit și straniu. Din punctul nostru de vedere, însă, e o evoluție remarcabilă.

— Eri-san merge la școală acum?

— Nu, nu merge. Am înscris-o, doar de formă, dar adevărul este că nu putea face față la mediul școlar. Tocmai de aia, eu sau studenții mei care mai vin pe aici îi predam lecții particulare când găseam timp liber. Chiar și așa, până la urmă sunt doar frânturi și nu se poate spune că a fost o educație sistematică. Fiindcă îi era greu să citească singură, când aveam ocazia îi citeam eu cu voce tare. I-am cumpărat și cărți audio. Cam asta e toată educația de care a avut parte. Dar e surprinzător de ageră. Dacă își pune mintea să învețe ceva, o face repede și eficient – are o capacitate extraordinară. Însă e o diferență foarte mare între ce îi place și ce nu. Nici măcar nu se uită la chestiile care nu îi stârnesc interesul.

Ușa salonului rămânea în continuare închisă. Îi lua destul timp lui Fukaeri să fiarbă apa și să facă ceaiul.

— Deci Eri-san i-a povestit lui Azami-san *Crisalida de aer*? întrebă Tengo.

— Cum ți-am spus, Eri și Azami se încuiau seara la ele în cameră. Nu știu ce făceau. Era secretul lor. Dar, la un moment dat, se pare că povestirea lui Eri a fost un subiect important pentru ele. Azami scria sau înregistra pe casete ce povestea Eri și apoi transcria folosind procesorul de text din biroul meu. De atunci, Eri a început treptat să-și recapete emoțiile. Apatia în care fusese acoperită total, ca într-o membrană, s-a șters și chipul i se însuflețea din nou.

Redevenea Eri cea de odinioară.

— De atunci și-a revenit puțin câte puțin la normal?

— Nu în totalitate. Parțial. Dar, da. Probabil că a început să se vindece spunând povestea aceea.

Tengo se gândi la spusele Profesorului. Apoi, schimbând subiectul, întrebă:

— Ați luat legătura cu poliția să le comunicați că nu mai puteți intra în legătură cu soții Fukada?

— Da, am fost la poliția locală de acolo. N-am adus vorba despre Eri, le-am spus însă că nu pot să iau legătura cu niște prieteni dinăuntru de multă vreme și că mi-e teamă ca nu cumva să fie ținuți cu sila acolo. Dar, în momentul acela, nu aveau cum să facă nicio mișcare. Incinta Pionierilor e teren particular și, atâta vreme cât nu există vreo dovadă că acolo a avut loc vreo infracțiune, poliția nu poate să intre. Oricât am insistat, nu mi-au venit în ajutor. Apoi, de la începutul lui 1979, a devenit practic imposibilă orice investigație a comunității.

Profesorul clătină din cap, amintindu-și acea perioadă.

— Ce s-a întâmplat în 1979? întrebă Tengo.

— În anul acela, Pionierii au fost autorizați ca instituție religioasă.

Tengo rămase câteva momente fără cuvinte.

— Instituție religioasă?

— Într-adevăr, e neașteptat, spuse Profesorul. Dintr-odată, Pionierii s-au transformat în instituție religioasă. Prefectul din Yamanashi le-a dat aprobarea oficială. Odată ce capătă statutul acesta, e foarte greu pentru poliție să întreprindă o investigație în cadrul comunității. Fiindcă asta ar amenința libertatea credinței, care e garantată de constituție. Iar Pionierii au desemnat un însărcinat cu chestiuni legale și au adoptat o poziție defensivă foarte strictă. Poliția locală nu mai avea ce să le facă. Cei de la poliție mi-au spus și mie despre povestea cu instituția religioasă și m-a surprins foarte tare. La început, nici nu mi-a venit să cred, dar am văzut documentele și m-am convins

cu propriii mei ochi, deși tot era o chestie pe care nu puteam s-o accept, pur și simplu. Eram prieten de multă vreme cu Fukada. Îi știam firea. Eu, ocupându-mă de antropologie culturală, nu eram rupt de religie, dar el, spre deosebire de mine, era un om politic care își susținea argumentele bazat numai pe logică. Aș spune mai degrabă că detesta religia în mod visceral. Chiar dacă o făcuse din motive strategice, nu puteam crede că a transformat comunitatea într-una religioasă.

— În plus, cred că nici nu e ușor să primești aprobare să devii instituție religioasă.

— Nu neapărat, spuse Profesorul. Categoric, ești supus unui număr de examinări și trebuie să treci prin niște formalități complicate la primărie, dar cu puțină presiune politică din spate, poți sări peste hopurile astea și apoi lucrurile devin mai simple. E o linie foarte subțire între ce înseamnă religie adevărată și ce nu este decât un cult. Nu există o definiție clară, e ceva foarte interpretabil. Iar acolo unde este loc de interpretare, e loc și de influențe politice și de jocuri de interese. Odată ce primești aprobarea, ești scutit de taxe și protejat de lege.

— În orice caz, Pionierii nu mai sunt o comunitate agrară, ci una religioasă. Și încă una înfricoșător de închisă.

— O religie nouă. Deși, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, e de fapt un cult.

— Nu prea înțeleg. Ca să facă o asemenea trecere, trebuie să fi existat un motiv important.

Profesorul își privi dosul palmelor. Erau pline de fire de păr cenușii, încâlcite.

— Întocmai. Cu siguranță a existat un eveniment important care să declanșeze o asemenea schimbare. M-am gândit mult la asta. La fel de fel de posibilități. Dar tot nu pricep. Care oare a fost evenimentul acesta? S-au închis și n-au mai lăsat pe nimeni să afle starea de lucruri din cadrul comunei. Apoi, nici numele lui Fukada, care fusese liderul Pionierilor, nu a mai apărut la suprafață.

— Iar acum trei ani a avut loc incidentul armat și Zori de Zi au fost anihilați, spuse Tengo.

Profesorul încuviință:

— Pionierii, care i-au dat la o parte pe Zori de Zi, continuă să existe și se dezvoltă ca instituție religioasă.

— Adică incidentul armat nu a fost tocmai o lovitură pentru Pionieri?

— Întocmai, zise Profesorul. Din contră, chiar le-a făcut publicitate. Tipii sunt pricepuți, știu să întoarcă totul în folosul lor. Dar, în orice caz, acestea sunt lucruri care s-au petrecut după ce Eri a plecat de acolo. După cum ți-am mai spus, nu au legătură directă cu ea.

Aceste ultime cuvinte semnalau că era cazul să schimbe subiectul discuției.

— Ați citit *Crisalida de aer?* întrebă Tengo.

— Desigur.

— Și cum vi s-a părut?

— E o poveste interesantă, spuse Profesorul. Deosebită și foarte sugestivă. Dar, sincer să fiu, ce vrea să zică exact nu știu. Ce vrea să semnifice capra oarbă? Dar Oamenii cei Mici sau crisalida de aer?

— Credeți că ar putea să se refere la experiența trăită la Pionierii, sau la ceva concret la care a asistat?

— E posibil. Dar e greu să știi sigur până unde e realitate și de unde încep fanteziile. Poate fi citită ca un fel de mit, dar și ca o alegorie ingenioasă.

— Eri mi-a spus că Oamenii cei Mici există cu adevărat.

Auzind aceasta, Profesorul se încruntă.

— Adică tu crezi că povestea descrisă în *Crisalida de aer* s-a întâmplat în realitate? întrebă el.

Tengo scutură din cap.

— Vreau să spun că povestea este extrem de detaliată și de realist descrisă, iar ăsta e unul dintre punctele importante pentru un roman.

— Iar tu vrei să rescrii povestea, ca să pui într-o formă și mai clară ce sugerează romanul. Despre asta e vorba?

— Numai de-aș reuși!

— Specializarea mea este antropologia culturală, spuse Profesorul. Nu mă mai ocup acum de cercetare, dar modul științific de gândire încă îmi este adânc întipărit în ființă. Unul din țelurile domeniului ăsta e să relativizeze imaginile particulare ale individului, să găsească punctele comune universale pe care acestea le au și să le redea omului. Prin aceasta, individul își păstrează independența, dar, în același timp, aparține de ceva. Înțelegi ce vreau să spun?

— Presupun că da.

— Cred că și tu încerci să faci același lucru.

Tengo își așează palmele pe genunchi.

— Pare dificil.

— Și, totuși, ți se pare că merită să încerci.

— Nici eu nu știu dacă merită sau nu.

Profesorul îl privi pe Tengo. În ochii săi era o strălucire aparte.

— Ce vreau eu să știu este ce a pățit Eri la Pionierii. Și care a fost destinul soților Fukada. În acești șapte ani am încercat să elucidez misterul cum m-am priceput, dar până la urmă n-am găsit nicio pistă. M-am izbit de un perete gros și rezistent, peste care nu am putut să trec. Poate că undeva în *Crisalida de aer* se ascunde cheia acestui mister. Chiar dacă nu e decât o șansă firavă, atâta vreme cât există, eu pariez pe ea. Nu știu dacă tu ești potrivit sau nu. Dar apreciezi *Crisalida de aer* și ești de-a dreptul acaparat de ea. Poate că și asta e o calificare.

— Aș vrea să-mi dați un răspuns clar: da sau ba, spuse Tengo. Acesta e motivul pentru care v-am vizitat azi. Îmi permiteți să rescriu cartea?

Profesorul încuviință.

— O să vreau și eu să citesc rezultatul muncii tale. Eri pare să aibă destulă încredere în tine și nu mai e nimeni față de care să facă asta. Bineînțeles, neluându-ne în calcul pe Azami și pe mine. Așa că, poți să o faci. Îți dau pe mână cartea. Răspunsul e da.

Când se opri din vorbit, tăcerea pătrunse grea în cameră, ca un destin predeterminat. Chiar atunci veni și Fukaeri cu ceaiul, de parcă își calculase să apară la sfârșitul conversației celor doi.

*

Tengo se întoarse singur. Fukaeri ieșise la plimbare cu câinele. Profesorul îi chemă un taxi care să îl ducă la gara Futamatao la ora de plecare a trenului. Merse până la Tachikawa, unde schimbă pe linia Chūō.

La Mitaka se suiră vizavi de Tengo o mamă cu fiica sa. Amândouă erau îngrijite. Nu aveau haine scumpe și nici noi, dar erau foarte curate și păstrate cu grijă. Albul era alb și erau atent călcate. Fata părea să fie în clasa a doua sau a treia. Avea ochii mari și trăsături frumoase. Mama era slabă, își ținea părul prins la spate și purta ochelari cu rame negre. Avea o geantă de pânză groasă și decolorată, care părea ticsită cu tot felul de lucruri. Și ea avea trăsături destul de regulate, dar în colțurile ochilor i se citea o oboseală interioară care o făcea să arate mai bătrână. Deși era abia jumătatea lui aprilie, purta cu ea o umbrelă de soare. Așa, strâns înfășurată cum era, arăta ca un băț uscat.

Cele două nu schimbau o vorbă. Femeia părea să-și facă planuri. Fata, așezată alături, era plictisită de moarte. Se uita când la propriii pantofi, când la podea, când la reclamele atârnate de tavan, când vizavi, la Tengo. Părea fascinată de corpul său mare și urechile lui zdrelite. Se întâmpla adesea ca cei mici să se holbeze la el. Așa cum s-ar uita la un animal straniu, dar blând. Fata nu-și mișca deloc corpul sau capul. Doar ochii i se învârteau vioi și observau ce era împrejur.

Cele două coborâră la Ogikubo. Când trenul începuse să încetinească, femeia luă umbrela și se ridică, fără un cuvânt. Umbrela de soare în mâna stângă și geanta în mâna dreaptă. Fata o urmă. Se ridică iute și coborî după mama

sa. Când se ridică însă, mai aruncă o privire rapidă către Tengo. În ochii ei zări o lucire neobișnuită. Părea să ceară ceva sau să se plângă. Fusese o licărire foarte slabă, dar care nu-i scăpă atenției lui Tengo. Simțea că fata aceea trimite un semnal. Dar orice fel de semnal ar fi fost acela, Tengo nu avea ce face. Nu le cunoștea nici situația și nici nu era în măsură să intervină. Fata coborî împreună cu mama sa, ușile se închiseră în urma ei, iar Tengo rămase așezat pe banchetă și fu purtat de tren către următoarea gară. Pe locurile rămase goale în urma lor se așezară trei școlari care, după toate aparențele, veneau de la o simulare de examen. Vorbeau tare și cu veselie. Totuși, imaginea liniștită a fetei mai zăbovi câteva momente acolo.

Ochii aceia îi amintiră lui Tengo de o altă fată. O fată cu care fusese coleg în clasele a treia și a patra. Avea aceeași privire ca și cea de mai devreme. Ochii aceia îl țintuiseră pe Tengo. Apoi…

*

Fata și părinții ei făceau parte dintr-o grupare religioasă numită Biserica Martorilor. Era o sectă bazată pe creștinism, care propovăduia sfârșitul lumii, ducea o activitate intensă de prozelitism și interpreta literal Biblia. De exemplu, nu admiteau sub niciun chip transfuziile de sânge. Astfel că, dacă sufereau un accident rutier și erau grav răniți, șansele de supraviețuire li se diminuau foarte mult. Nu acceptau nici intervenții chirurgicale majore. În schimb, când urma să vină sfârșitul lumii, ei aveau să fie lăsați în viață drept poporul ales și să trăiască o mie de ani în împărăția fericirii.

La fel ca fata din tren, colega sa avea ochi mari și frumoși, impresionanți. Avea un chip cu trăsături frumoase. Dar fața ei părea întotdeauna acoperită cu o peliculă opacă, menită să-i ascundă cu totul prezența. Dacă nu era obligată, nu vorbea cu nimeni. Nu-și arăta niciodată sentimentele pe chip, iar buzele ei subțiri rămâneau pecetluite.

Lui Tengo îi stârnise interesul când aflase că la sfârșit de

săptămână mergea cu mama ei să propovăduiască credința. În Biserica Martorilor, se cerea ca și copiii să meargă să facă prozelitism împreună cu părinții, de îndată ce erau suficient de mari cât să poată umbla. De pe la trei ani mergea din casă în casă, mai ales cu mama ei. Împărțeau niște cărticele numite *Înaintea potopului* și își expuneau crezul. Explicau oamenilor cât mai simplu ce semne multe de putreziciune sunt în lumea în care trăim. Dumnezeului lor îi spuneau „Domnul”. Bineînțeles că o bună parte din oameni le închideau ușa în nas. Credința lor era prea îngustă și mărginită, prea departe de realitate – cel puțin de „realitate” așa cum o înțelegeau majoritatea. Totuși, foarte rar se întâmpla ca cineva să fie dispus să îi asculte. Pe lume există și oameni atât de disperați să poată schimba două vorbe cu cineva, încât nici nu mai contează despre ce discută. Dintre aceștia, o parte și mai mică apăreau la adunările religioase. Cele două umblau din casă în casă și sunau la uși pentru această slabă șansă de unu la mie. Era îndatorirea lor sfântă să depună această muncă și să lumineze oamenii, indiferent de cât de puțini erau cei care le ascultau. Cu cât era mai dificilă munca lor și cu cât le era mai greu să calce pragul oamenilor, cu atât fericirea care le era hărăzită urma să fie mai luminoasă.

Fata mergea împreună cu mama ei să facă prozelitism. Mama ținea într-o mână o traistă de pânză plină cu exemplare din *Înaintea potopului* și, de obicei, o umbrelă de soare în cealaltă. La câțiva pași în urmă venea copila. Ca întotdeauna, cu buzele strânse și fără nicio expresie pe chip. Tengo se intersectase cu ea în câteva rânduri, când parcurgea împreună cu tatăl său ruta de încasare a taxelor. Tengo o văzuse, ea îl văzuse. În ochii ei zărise o sclipire ascunsă. Dar, bineînțeles că nu își vorbeau niciodată. Nici nu se salutau. Tatăl lui Tengo era ocupat să adune cât mai multe taxe, iar mama fetei era ocupată să anunțe sfârșitul lumii. Băiatul și fata doar își încrucișau o clipă privirile duminica, atunci când treceau în viteză unul pe lângă altul,

târâți de părinți.

Toată clasa știa că ea făcea parte din Biserica Martorilor. Nu participa la activitățile de Crăciun din „motive religioase” și nu mergea nici în excursiile organizate de școală la temple budiste și șintoiste. Nu participa nici la activitățile sportive, nu cânta imnul național sau pe cel al școlii. Astfel de acțiuni, care nu pot fi văzute decât ca extreme, au făcut ca fata să fie din ce în ce mai izolată în clasă. La cantină, înainte de a începe să mănânce, trebuia să spună o rugăciune. În plus, trebuia să o spună cu voce tare, astfel încât să fie auzită de toată lumea. Evident, celorlalți copii le displăcea faptul acesta. Cu siguranță că nici ei nu-i plăcea să facă așa ceva în public. Totuși, i se inculcase ideea că trebuie să spună rugăciunea înainte de masă și că nu trebuie să fie neglijentă doar fiindcă nu o vede vreun alt credincios. Pentru că Domnul le vede pe toate din ceruri.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Memoria e un lucru straniu. Deși trecuseră douăzeci de ani de atunci, își mai amintea destul de bine rugăciunea aceea. *Vie împărăția Ta.* De câte ori o auzea, micul Tengo se întreba ce fel de împărăție o fi aia. Oare acolo există NHK? Nu, probabil că nu. Și dacă nu există NHK, nu există nici taxe de adunat. În cazul ăsta, să vie împărăția aia cât mai degrabă!

Tengo nu vorbise cu ea niciodată. Deși erau în aceeași clasă, nu avusese ocazia să îi vorbească direct. Ea stătea întotdeauna departe de ceilalți, singură și nu vorbea atâta vreme cât nu trebuia să o facă. Nu avea nicidecum aerul că s-ar lăsa abordată. Totuși, Tengo înțelegea foarte bine ce era în sufletul ei. Aveau un punct comun aparte: trebuia să meargă duminica împreună cu părinții să sune pe la ușile oamenilor. Chiar dacă taxele și prozelitismul sunt lucruri

diferite, Tengo înțelegea foarte bine cât de adânc este rănită inima unui copil pus cu forța în acest rol. Duminicile, copiii ar trebui să se joace în voie cu alți copii. Nu să amenințe lumea ca să plătească sau să le anunțe teribilul sfârșit al lumii. Lucrurile astea – dacă trebuie făcute – să le facă adulții.

*

O singură dată se întâmplase ca Tengo să-i sară în ajutor fetei, în toamna în care erau în clasa a patra. La un experiment de fizică, colegul ei de bancă i-a aruncat fetei niște cuvinte urâte. Greșise ordinea pașilor. Tengo nu mai ținea minte exact ce greșeală făcuse. Un alt băiat a început să-și bată joc de ea că face parte din Biserica Martorilor și că umblă din casă în casă împărțind broșuri tâmpite. Apoi a început să-i spună „Doamne-Doamne”. Era un lucru mai degrabă neobișnuit, pentru că, în general, în loc să o șicaneze și să râdă de ea, colegii preferau să o ignore cu desăvârșire. Dar, din proiectele de grup, cum erau experimentele științifice, nu puteau să o excludă. Cuvintele pe care i le aruncaseră fuseseră destul de otrăvite. Tengo făcea parte din grupul de la masa alăturată, dar nu a putut să se prefacă că nu aude. Nu știa de ce, dar nu putea să lase lucrurile așa.

Tengo s-a ridicat, s-a dus până la ea și a chemat-o în grupul său. Nu stătuse prea mult pe gânduri și nu ezitase. Fusese în mare parte o reacție automată. I-a explicat cu calm cum trebuia făcut experimentul. Fata l-a ascultat atentă, a înțeles și nu a mai repetat greșeala. În doi ani cât au fost colegi, aceasta a fost prima dată când și-au vorbit (și ultima). Tengo avea note bune și era solid și forțos. Toată lumea îl respecta și nu l-a luat nimeni peste picior că i-a sărit fetei în apărare – sau cel puțin nu în acel moment. Totuși, fiindcă stătuse de partea lui „Doamne-Doamne”, părerea celorlalți colegi despre el a scăzut într-o oarecare măsură. Parcă se pătase și el de murdărie interacționând cu

fata.

Cu toate acestea, lui Tengo nu i-a păsat. Înțelegea foarte bine că ea nu era decât o fată obișnuită și că, dacă părinții ei n-ar fi fost Martori, ar fi fost crescută ca toți ceilalți și ar fi fost acceptată de cei din jur. Sigur și-ar fi făcut prieteni buni. Dar din pricina religiei părinților ei, era tratată la școală ca și când ar fi fost invizibilă. Nimeni nu-i vorbea. Nimeni nu se uita măcar la ea. Lui Tengo lucrurile acestea i se păreau nedrepte.

După incident, Tengo nu a mai vorbit cu fata. Nici nu a avut nevoie și nici nu a avut ocazia. Totuși, când se întâmpla să se întâlnească, Tengo deslușea pe chipul ei o ușoară încordare. Poate că o deranjase intervenția lui din timpul experimentului, poate că voise să fie lăsată în pace și acum era furioasă. Tengo nu reușea să-i descifreze bine expresia feței. Era doar un copil și nu se pricepea să-i citească de pe chip subtilele trăiri sufletești.

Într-o bună zi, fata l-a luat de mână. Era o după-amiază senină de început de decembrie. Pe fereastră se vedeau cerul înalt și albastru și numai un nor alb și drept. Cursurile se încheiaseră și se terminase și curățenia de după ore, iar în clasă nu mai rămăseseră decât ei doi. Nu mai era nimeni. Ea a traversat cu pași hotărâți și rapizi încăperea, a venit până la Tengo și a rămas în picioare lângă el. Apoi, fără ezitare, l-a luat de mână, și-a ridicat capul și l-a privit drept în ochi. (Tengo era cu vreo zece centimetri mai înalt.) Surprins, și el s-a uitat spre fată, iar privirile li s-au întâlnit. Tengo a văzut în pupilele ei o adâncime limpede cum nu mai văzuse până atunci. Fata l-a ținut de mână un timp îndelungat. Strâns, fără să-l slăbească o clipă. Apoi, dintr-odată, fluturându-și poalele fustei, a ieșit din clasă aproape alergând.

Perplex, Tengo a rămas o vreme împietrit și amuțit de uimire. La început se gândise cu ușurare că nu-l văzuse nimeni în acea situație. Nici nu-și putea imagina ce râsete s-ar fi iscat dacă-i prindea cineva. S-a uitat împrejur și a

răsuflat ușurat. Apoi, însă, tulburarea i-a pus stăpânire pe suflet.

*

Poate că și cele două care stătuseră în fața lui între Mitaka și Ogikubo făceau parte din Biserica Martorilor. Poate că se pregăteau, ca în fiecare duminică, pentru activități de prozelitism. Geanta de pânză umflată putea să fie plină cu broșurile *Înaintea potopului.* Umbrela de soare a femeii și lucirea fugară din ochii fetei îl făcuseră pe Tengo să se gândească la fosta lui colegă de clasă.

Nu, poate că cele două din tren nu sunt din Biserica Martorilor, ci sunt de fapt o mamă și o fiică absolut obișnuite, care se duceau la vreo lecție particulară. În geantă puteau să aibă partituri de pian sau instrumente pentru caligrafie. Întotdeauna las lucrurile să mă afecteze prea mult, își spuse Tengo. Apoi închise ochii și expiră lent. Duminica, timpul se scurge diferit și totul se vede distorsionat.

*

Întors acasă, își prepară o cină simplă. La drept vorbind, nici de prânz nu mâncase. După masă, se gândea să îi dea un telefon lui Komatsu. Sigur voia să știe cum a mers întâlnirea de azi. Dar era duminică, și Komatsu nu era la serviciu. Tengo nu îi știa numărul de telefon de acasă. Ei, asta e, dacă vrea să știe, nu are decât să sune el.

Limba ceasului era în dreptul orei zece, iar Tengo se gândea să se bage în pat, când sună telefonul. Presupuse că era Komatsu, dar când ridică receptorul auzi vocea iubitei.

— Nu pot să stau prea mult, voiam doar să te întreb dacă pot să vin pe la tine poimâine după-masă, spuse ea.

În fundal se auzea încet un pian. Soțul ei nu părea să se fi întors încă acasă. Sigur că poți, îi răspunse Tengo. Dacă venea ea, trebuia să întrerupă munca la manuscris. Dar, auzindu-i vocea, Tengo realiză că tânjea după trupul ei.

După ce închise telefonul, se îndreptă către bucătărie, își turnă un pahar de Wild Turkey și îl bău fără apă, în picioare, în fața chiuvetei. Apoi se vârî în pat, citi câteva pagini și se culcă.

Așa se încheie lunga și neobișnuita duminică a lui Tengo.

Capitolul 13
Victimă din născare

Aomame deschise ochii și realiză imediat că era cumplit de mahmură. Ei nu i se întâmpla niciodată să fie mahmură. Oricât ar fi băut, a doua zi avea capul limpede și putea să-și înceapă treburile imediat. Era un lucru cu care se mândrea. Cu toate acestea, în ziua aceea tâmplele îi zvâcneau puternic și își simțea mintea încețoșată. Avea senzația că are capul prins într-un inel de fier care o strânge din ce în ce mai tare. Ceasul arăta deja ora zece. Razele soarelui care se apropia de amiază îi străpungeau ochii ca niște ace. Vuietul motocicletelor care goneau pe stradă rezona în toată încăperea ca un instrument de tortură.

Era goală, la ea în pat, însă nu-și aducea deloc aminte cum ajunsese acasă. Pe podea zăceau împrăștiate hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Părea că singură se debarasase de ele. Geanta era pe birou. Aomame se duse în bucătărie, trecând peste hainele aruncate pe jos, și bău câteva pahare cu apă de la robinet. Apoi intră în baie, se spălă pe față cu apă rece și se privi goală în oglinda mare. Se inspectă în amănunt și fără grabă, dar nu găsi niciun fel de urme. Răsuflă ușurată. Cu toate acestea, resimțea în jumătatea inferioară a corpului senzația pe care o avea a doua zi după o noapte de sex violent. O moleșeală plăcută, de parcă ar fi fost răscolită până în adâncul corpului. Remarcă apoi o vagă stânjeneală în anus. Măi, să fie! își zise Aomame și își apăsă tâmplele cu degetele. Și așa am făcut-o cu ăia? Dar, spre exasperarea ei, nu-și amintea nimic.

Cu mintea grea și tulbure, Aomame făcu un duș fierbinte, sprijinindu-se cu mâna de perete. Se săpuni bine pe tot

corpul ca să alunge amintirile din noaptea precedentă – sau acel ceva fără nume, care aducea a amintire. Se spălă cu grijă mai ales în zona pubiană și a anusului. Se spălă și pe cap. Își perie dinții, plictisită de aroma mentolată a pastei de dinți, ca să scape de gustul lipicios din gură. Apoi adună de pe jos din dormitor lenjeria și ciorapii și le azvârli în coșul cu rufe murdare, ferindu-și privirea.

Mai departe scotoci prin geanta lăsată pe masă. Portofelul era la locul lui. La fel și cărțile de credit. În portofel avea aproape aceeași sumă de bani. Părea să fi plătit doar taxiul înapoi acasă. Din geantă îi lipseau doar niște prezervative. Le numără și văzu că erau cu patru mai puține. Patru? Mai găsi și un bilețel pe care era notat un număr de telefon local. Dar nu-și amintea nici în ruptul capului al cui putea să fie.

Se rostogoli la loc în pat și se strădui să-și aducă aminte cât mai multe din noaptea precedentă. Ayumi se dusese la masa bărbaților, discutase zâmbitoare cu ei, apoi băuseră ceva toți patru și se înveseliseră. Mai departe lucrurile își urmaseră cursul stabilit. Luaseră două camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră și se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneț, împinse de curiozitatea la un hotel din apropiere. Aomame făcuse sex cu tipul mai chel, așa cum se înțeleseseră, iar Ayumi îl luase pe tipul mai tânăr și corpolent. Nu fusese rău deloc. Făcuseră baie împreună, apoi trecuseră la o partidă de sex oral lungă și meticuloasă. Avusese grijă ca tipul să-și pună prezervativ înainte să o pătrundă.

O oră mai târziu, sunase Ayumi s-o întrebe dacă pot veni la ei în cameră să mai bea cu toții ceva. Aomame fusese de acord și puțin mai târziu aceștia sosiseră. Comandaseră la *room service* o sticlă de whisky și gheață, și băuseră împreună.

Ce se întâmplase după aceea nu reușea să-și amintească prea bine. După ce se adunaseră toți patru, se pare că se

îmbătase brusc. Să fi fost whiskyul (de obicei, Aomame nu bea whisky), să fost faptul că, spre deosebire de alte dăți, nu era singură cu bărbatul, ci în compania mai multor persoane, iar asta o făcuse să fie mai neglijentă? Își aminti vag că mai târziu își schimbaseră partenerii și făcuse din nou sex. Eu eram pe pat, cu tipul mai tânăr, iar Ayumi pe canapea, cu cheliosul, își aminti ea. Da, așa a fost. După aceea… ceață completă. Nu-mi aduc aminte nimic. Ei, asta e. Pot s-o las uitată. Mi-am dat frâu liber și am făcut sex ca nebuna. Asta e tot. Oricum, altă dată nu mai dau ochii cu ei.

Dar a doua oară folosiseră oare prezervativ? Acesta era lucrul care o îngrijora. Nu pot să rămân însărcinată sau să iau vreo boală venerică dintr-o asemenea prostie, își zise ea. Dar probabil că a fost în regulă. Eu, oricât de rău m-aș îmbăta, oricât mi s-ar întuneca mintea, la chestiile astea am grijă.

Azi aveam ceva de lucru? Nu. Azi e sâmbătă și sâmbăta nu lucrez. Ba nu. Trebuie să merg în Azabu după-amiază la trei, la ședința de stretching cu Doamna. M-a sunat acum câteva zile Tamaru să mă roage să mutăm programarea de vineri pe sâmbătă, pentru că trebuia să meargă la spital la o consultație. Uitasem complet. Dar mai sunt patru ore și jumătate până la trei. Până atunci o să-mi treacă durerea de cap și o să mi se mai limpezească și mintea.

Aomame făcu niște cafea și se forță să dea pe gât câteva cești. Apoi se întinse în pat pe spate, îmbrăcată doar în halatul de baie și își petrecu restul dimineții cu ochii în tavan. Nu avea chef să facă nimic și nu-i rămânea decât să se uite în tavan. Nu reușea să găsească nimic interesant la el, dar nici nu se putea plânge. Tavanul nu e pus acolo ca să amuze lumea. Ceasul arăta ora prânzului, dar nu-i era deloc foame. Vuietul mașinilor și al motocicletelor încă îi mai răsuna în cap. Era chiar prima dată când suferea de mahmureală adevărată.

Și totuși, sexul avusese o influență benefică asupra ei.

Faptul că fusese îmbrățișată de un bărbat, admirată goală, mângâiată, linsă, mușcată, penetrată, adusă la orgasm de mai multe ori reușise să-i risipească toată anxietatea adunată în ea. Se lupta ea acum cu mahmureala, dar senzația de eliberare pe care o avea acum o compensa din plin.

Dar până când s-o țin tot așa? se întrebă Aomame. Până când *pot* s-o țin tot așa? În curând fac treizeci de ani. Și la fel de repede o să mă apropii de patruzeci.

Însă Aomame renunță să-și mai bată capul. Pot să mă gândesc la asta altă dată, pe îndelete, își propuse ea. Deocamdată, nu mă presează nimic urgent. Ca să pot să meditez serios la…

În acel moment sună telefonul. Țârâitul îi sfredeli urechile. Parcă ar fi fost un tren expres care năvălește într-un tunel. Se dădu jos din pat împleticindu-se și ridică receptorul. Ceasul mare de pe perete arăta ora douăsprezece și jumătate.

— Aomame? se auzi o voce mai răgușită de femeie. Era Ayumi.

— Da.

— Ești în regulă? Ai o voce de zici că te-a călcat autobuzul.

— Cam așa ceva.

— Mahmură?

— Da. Și încă rău, răspunse Aomame. De unde ai numărul meu de telefon?

— Nu mai știi? L-ai scris pe o hârtie și mi l-ai dat. Ai zis să ne mai vedem în curând. Ar trebui să ai și tu numărul meu în portofel.

— A, da? Nu-mi aduc aminte nimic.

— Mda, păi mă gândeam eu. De-aia te-am și sunat. Eram îngrijorată. Nu știam dacă ai ajuns cu bine acasă. Te-am pus într-un taxi la intersecția din Roppongi și i-am zis șoferului unde să te ducă, dar…

Aomame oftă.

— Nu-mi amintesc nimic, dar de ajuns, am ajuns. Când m-am trezit, eram la mine în pat.

— Mă bucur.

— Tu ce faci acum?

— Sunt la muncă. M-am urcat în mașină la zece și de atunci dau amenzi de parcare. Acum tocmai luasem o pauză.

— Bravo ție! zise Aomame impresionată.

— Sigur, sunt un pic nedormită. Dar a fost foarte mișto aseară. A fost prima dată când m-a luat valul așa de tare. Datorită ție.

Aomame își apăsă tâmpla cu degetul.

— Sinceră să fiu, a doua jumătate a serii nu prea mi-o amintesc. Adică după ce ați venit voi la mine în cameră.

— Nu? Ce păcat! zise Ayumi pe un ton serios. De atunci încolo a fost foarte interesant. Am făcut la chestii în patru, de nici nu-mi vine să cred. Parcă eram într-un film porno. Noi două chiar ne-am jucat de-a lesbienele, dezbrăcate. Și…

Aomame o întrerupse în grabă.

— Asta ca asta, dar am folosit prezervativ? Nu-mi aduc aminte și-mi stă pe cap.

— Normal. Am avut eu mare grijă să mă asigur că da, deci stai liniștită. Pe lângă amenzile de parcare, eu le adun în auditoriu pe liceenele de la școlile din sector și le învăț cum să pună corect un prezervativ.

— Cum să pună un prezervativ? se miră Aomame. De ce să învețe așa ceva de la o polițistă?

— Scopul de bază este să merg pe la licee și să le informez pe eleve despre pericolul violului, cum să se ferească de perverși, cum să se apere de agresiunile sexuale și pe lângă asta, ca mesaj personal din partea mea, adaug și partea cealaltă. De făcut sex, tot o să facă, așa că mai bine să știe cum să aibă grijă ca să nu rămână însărcinate sau să ia vreo boală cu transmitere sexuală. Bine, nu spun asta răspicat în fața profesorilor. Deci partea asta aș zice că a devenit deja instinct profesional. Nu o

neglijez, indiferent de cât de băută aș fi. Chiar poți să stai liniștită, ești curată ca lacrima. Nicio penetrare fără prezervativ. Asta e mottoul meu.

— Mulțumesc. Chiar m-ai liniștit.

— Auzi, vrei să-ți povestesc mai detaliat ce am făcut noi azi-noapte?

— Cu prima ocazie, zise Aomame eliberând din plămâni aerul greoi strâns în ei. Îmi povestești tu amănunțit altă dată. Nu acum, că simt că mi-ar crăpa capul în două.

— Am înțeles. Rămâne pe altă dată, zise Ayumi cu o voce veselă. Știi, de când m-am trezit azi de dimineață m-am tot gândit ce echipă bună facem noi. Pot să te mai sun? Adică atunci când îmi vine cheful să mai facem ce-am făcut azi-noapte?

— Sigur.

— Ce bine!

— Mersi de telefon.

— Ai grijă de tine, zise Ayumi și închise.

*

Până la ora două după-amiaza, datorită cafelei negre și a unui pui de somn, mintea i se limpezise considerabil. Din fericire, îi trecuse și durerea de cap. Mai rămăsese doar cu o ușoară moleșeală în corp. Aomame își luă geanta sport și ieși din casă. Evident, dăltița nu o luase. Avea la ea doar schimburi și un prosop. Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

O conduse pe Aomame în veranda lungă și îngustă. Geamurile mari care dădeau spre curte erau deschise, dar perdelele stăteau trase, ca să nu se vadă înăuntru. De-a lungul lor erau înșiruite ghivece cu plante ornamentale. Din boxa mică fixată în tavan se auzea muzică barocă în surdină. O sonată pentru flaut și clavecin. În mijlocul încăperii era un pat de masaj, pe care Doamna se întinsese deja pe burtă, îmbrăcată într-un halat alb.

După ce Tamaru ieși din cameră, Aomame se schimbă în

echipamentul pe care îl folosea în timpul antrenamentelor. Cât timp se schimbă, Doamna o privi de pe pat, cu capul întors către ea. Aomame nu se sinchisea dacă o persoană de același sex o vedea dezbrăcată. Ca sportiv, așa ceva era la ordinea zilei, iar Doamna era și ea aproape goală când i se făcea masaj, pentru că așa putea să-i evalueze mai ușor starea mușchilor. Aomame își scoase bluza și pantalonii și se schimbă într-un trening. Își împături hainele și le stivui într-un colț.

— Ai un corp foarte ferm, îi spuse Doamna, apoi se ridică și își scoase halatul, rămânând doar într-o lenjerie subțire, de bumbac.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

— Pe vremuri și eu arătam așa.

— Vă cred.

Și chiar o credea. La cei vreo șaptezeci de ani ai săi, corpul ei încă mai păstra multe trăsături din tinerețe. Nu-și pierduse silueta, iar sânii încă aveau fermitate. Dieta cumpătată și mișcarea zilnică o ajutaseră să-și mențină frumusețea naturală. Aomame presupunea că la asta contribuise și ceva chirurgie estetică. Tratamente antirid regulate și lifting facial în zona ochilor și a gurii.

— Și acum aveți un corp splendid, zise ea.

Doamna strâmbă ușor din buze.

— Mulțumesc, dar nici nu se compară cu odinioară.

Aomame nu-i mai răspunse.

— M-am bucurat din plin de corpul meu și partenerul meu la fel. Înțelegi ce vreau să spun?

— Înțeleg.

— Dar tu te bucuri de el?

— Uneori, răspunse Aomame.

— „Uneori” nu cred că e suficient, zise Doamna, întinsă pe burtă. Cât ești tânără, trebuie să te bucuri de el cât mai mult posibil. Cât îți poftește inima. Fiindcă, după ce îmbătrânești și nu mai poți, îți mai încălzești trupul doar din amintiri.

Aomame își aminti de noaptea precedentă. Încă îi mai stăruia în anus o ușoară senzație de după penetrare. O amintire ca asta oare i-ar ține de cald la bătrânețe?

Aomame își așeză mâinile pe corpul ei și începu energic ședința de stretching. Îi dispăruse moleșeala pe care o simțise până mai devreme. De când se schimbase în trening și atinsese cu degetele corpul Doamnei, simțurile ei își recăpătaseră acuitatea.

Cercetă cu vârful degetelor fiecare mușchi pe rând, ca și cum ar fi urmat un traseu pe hartă. Memorase în detaliu nivelul de tensiune al fiecărui mușchi, fermitatea și gradul de rezistență opus. O făcea aidoma unui pianist care cântă o piesă lungă din memorie. Când venea vorba de corpul uman, Aomame era înzestrată cu o mare capacitate de a memora în detaliu. Și chiar dacă ea ar fi uitat ceva, își aminteau degetele. Atunci când simțea chiar și cea mai mică schimbare Ia un mușchi, îi aplica diverși stimuli din diverse unghiuri și cu diverse grade de intensitate, atentă la reacția pe care o provoca. Dacă era durere, plăcere sau nicio senzație. Părțile încordate și rigide nu doar le detensiona, ci îi și arăta Doamnei cum să le lucreze singură. Desigur, anumite puncte erau greu de rezolvat doar prin forțe proprii și acolo se concentra asupra unui stretching minuțios. Însă, ceea ce apreciază mușchii cel mai mult și primesc cu bucurie este efortul zilnic, depus cu forțe proprii.

— Vă doare aici? întrebă Aomame. Mușchiul de la baza coapsei era mult mai încordat ca de obicei. Supărător de rigid. Aomame își strecură degetele între oasele pelvisului și îi răsuci ușor coapsa într-un anume unghi.

— Foarte tare, răspunse Doamna schimonosindu-se.

— E bine. Să simți durerea e un lucru bun. Rău e atunci când nu simți durere. Puteți să mai rezistați puțin?

— Sigur.

Nici nu mai era cazul să întrebe. Doamna era foarte rezistentă. Putea să îndure aproape orice fără să crâcnească. I se schimonosea fața, dar nu-i scăpa niciun

geamăt. Aomame observase acest lucru de nenumărate ori și era mereu impresionată de voința ei de fier.

Cu brațul drept sprijinit în cot și folosit ca levier, Aomame răsuci și mai mult coapsa. Se auzi un trosnet sec și articulația se deplasă. Doamnei i se tăie respirația, dar nu scoase niciun sunet.

— De acum e în regulă, zise Aomame. O să fie mai bine.

Doamna expiră prelung. Fruntea îi lucea de transpirație.

— Mersi, zise ea încetișor.

Aomame petrecu o oră întreagă relaxându-i mușchii, aplicând stimuli, întinzându-i, degajând articulațiile. Erau mișcări care provocau o durere considerabilă, însă fără durere nu se rezolvă nimic. Aomame știa acest lucru, și îl știa și Doamna. Prin urmare, petrecură amândouă acea oră în tăcere. La un moment dat, sonata pentru flaut se încheiase și CD-playerul amuțise. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor din grădină.

— Mă simt mult mai ușoară, zise Doamna după o vreme.

Zăcea întinsă pe patul de masaj. Prosopul mare întins sub ea se închisese la culoare de transpirație.

— Mă bucur.

— Îmi prinde foarte bine să te am lângă mine. Mi-ar fi greu fără tine.

— Stați liniștită, deocamdată nu am de gând să mă duc nicăieri.

După câteva clipe de tăcere în care părea să ezite, Doamna întrebă:

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar ai pe cineva la care ții?

— Am, răspunse Aomame.

— Ce bine!

— Însă, din păcate, persoana respectivă nu ține la mine.

— Poate sună un pic straniu ce te întreb, dar de ce să nu țină la tine? Obiectiv vorbind, eu, una, aș spune că ești o tânără fermecătoare.

— Pentru că el nici nu știe că exist.

Doamna reflectă câteva clipe la cuvintele lui Aomame.

— Iar tu nu ai intenția de a-ți face cunoscută existența?

— Deocamdată, nu.

— E ceva la mijloc? Ceva care te împiedică să-l abordezi tu?

— Ar fi mai multe lucruri. Dar, în mare parte, are de-a face cu ce simt eu.

Doamna o privi pe Aomame admirativ.

— Am întâlnit până acum multe persoane neobișnuite și cred că tu te numeri printre ele.

Aomame își relaxă ușor buzele.

— Nu e nimic neobișnuit la mine neapărat. Doar sunt foarte deschisă cu ceea ce simt.

— Îți respecți cu strictețe propriile reguli.

— Da.

— Și ești un pic încăpățânată și irascibilă.

— Probabil că da.

— Însă aseară ți-ai dat un pic frâu liber, nu?

Aomame se înroși la față.

— Ați observat?

— Se vede după piele. După miros. Încă mai ai pe tine urme de bărbat. Cu vârsta, ajungi să îți dai seama de fel de fel de lucruri.

Aomame făcu o ușoară grimasă.

— Am nevoie de așa ceva. Uneori. Știu că nu e un lucru cu care să mă laud, dar…

Doamna întinse o mână și o puse delicat peste a lui Aomame.

— Sigur că da. Uneori e nevoie de așa ceva. Nu-ți face probleme, că nu te învinuiam. Însă aș vrea să fii fericită într-un mod *mai obișnuit.* Să ajungi alături de persoana iubită și totul să se termine cu bine.

— Și mie mi-ar plăcea. Dar asta e greu.

— De ce?

Aomame nu răspunse. Nu îi era ușor să explice.

— Dacă simți nevoia să te sfătuiești cu cineva în legătură cu probleme personale, te rog să vorbești cu mine, zise

Doamna, apoi își retrase mâna și își șterse fața de transpirație cu un prosop. Despre orice. E posibil să te pot ajuta cu ceva.

— Vă mulțumesc.

— Uneori se întâmplă să nu se rezolve totul doar dându-ți frâu liber.

— Aveți dreptate.

— Tu nu faci ceva distructiv, zise Doamna. Nici vorbă. Știi asta?

— Da.

Exact cum a spus, se gândi Aomame. Nu fac ceva distructiv. Și, totuși, ceva rămâne în urmă. Ca depunerea de pe fundul sticlei de vin.

*

Aomame încă își amintea bine perioada când murise Tamaki. Când se gândea că n-o să mai poată niciodată s-o vadă și să vorbească cu ea, simțea că i se sfâșie sufletul. Tamaki fusese prima ei prietenă. Își spuneau orice, fără să ascundă nimic. Aomame nu mai avusese nicio altă prietenă ca ea înaintea ei și nici după ea. Nimeni nu-i putea lua locul. Dacă nu ar fi cunoscut-o, viața ei ar fi fost mai tristă și mai întunecată.

Erau de aceeași vârstă, colege în echipa de softball a unui liceu metropolitan. Aomame fusese o jucătoare dedicată de softball din generală și până în liceu. La început, nu pusese prea mult suflet și jucase la invitația echipei pentru că nu aveau suficienți membri, însă până la urmă devenise adevăratul ei *raison d'être.* Se agățase de acest joc cum te-ai agăța de un stâlp, ca să nu te zboare o rafală puternică de vânt. Avea nevoie de o astfel de ancoră. Ca atlet, avea un talent desăvârșit, lucru pe care nici ea nu-l realizase. Atât în gimnaziu, cât și în liceu, fusese jucătorul-cheie al echipei și datorită ei câștigaseră meci după meci la campionate. Asta îi dădea lui Aomame încredere în sine (sau poate nu neapărat încredere în sine, dar ceva

asemănător). Importanța pentru echipă era de netăgăduit, iar Aomame se bucura din plin de poziția clară pe care o avea în acea lume, oricât de mică ar fi fost ea. *Cineva avea nevoie de ea.*

Aomame era în poziția a patra la bătaie, ceea ce o plasa literalmente la mijloc. Tamaki juca la baza a doua și era și căpitanul echipei. Era mică de statură, dar avea reflexe excelente și știa să își folosească creierul. Evalua orice situație rapid și complex.

Când lansa mingea, știa exact în ce direcție să își încline centrul de gravitație, iar când jucătorul la bătaie o lovea, îi calcula numaidecât traiectoria și alerga unde trebuia în apărare. Nu mulți puteau să facă așa ceva. Discernământul ei îi salvase din nenumărate situații-limită. Nu trimitea mingea în adâncime ca Aomame, dar o lovea cu precizie și era iute de picior. În plus, excela și ca șef de echipă. Ținea echipa unită, făcea strategii, avea un sfat bun pentru fiecare și dădea încurajări. Era dură la antrenamente, dar câștigase încrederea și respectul tuturor jucătoarelor. Datorită ei, echipa devenea tot mai puternică de la o zi la alta și ajunsese chiar până în finala campionatului din Tokio. Participaseră și la campionatul de atletism interșcolar. Aomame și Tamaki fuseseră chiar selecționate în echipa regiunii Kantō.

Cele două își recunoscuseră reciproc talentul, se apropiaseră în mod firesc și până la urmă deveniseră prietene la cataramă. Când mergeau în deplasare, petreceau mult timp împreună. Își povesteau despre copilăria lor fără să ascundă nimic. În clasa a cincea, Aomame își părăsise părinții pentru totdeauna și se dusese să stea la un unchi din partea mamei. Familia acestuia îi înțelesese situația și o primise cu brațele deschise, dar tot era în casa altcuiva. Aomame era singură și lihnită după afecțiune. Ducea o viață plină de incertitudine, fără să știe cum să-și găsească un scop și un sens în viață. Familia lui Tamaki era înstărită și avea statut social, însă părinții se

înțelegeau extrem de prost, iar atmosfera din casă era dezastruoasă. Tatăl nu dădea mai deloc pe acasă, iar mama aluneca deseori într-o stare de depresie. De multe ori se întâmpla să aibă migrene cumplite și să nu se dea jos din pat cu zilele. Tamaki și fratele ei mai mic erau lăsați de izbeliște. De cele mai multe ori mâncau la vreo cantină din apropiere, la restaurante fast-food, sau își luau ceva gata făcut. Ambele erau într-o situație care le motiva să se dedice cu totul acestui sport.

Două fete singure și cu probleme aveau o grămadă de lucruri de vorbit. Într-o vacanță de vară plecaseră împreună într-o excursie. Când terminaseră pe moment tot ce aveau de spus, se întinseseră pe patul din camera de hotel și se atinseseră una pe alta, dezbrăcate. Acest lucru se întâmplase pe neașteptate și o singură dată. Nici nu se repetase și nici nu vorbiseră vreodată despre el. Însă, așa, relația lor se adâncise și prinsese un aer mai puternic de complicitate.

Aomame continuase să joace softball și după ce terminase liceul și intrase la facultatea de educație fizică. Bucurându-se de apreciere la nivel național ca jucătoare de softball, o facultate particulară de sport îi oferise o bursă specială. Continuase apoi în poziția de jucător-cheie și în cadrul echipei facultății. În acest timp, se arătase interesată de medicina sportivă și începuse să o studieze serios. Și artele marțiale îi captaseră interesul. Avea de gând să-și însușească în timpul studenției cât mai multe cunoștințe de specialitate și aptitudini. Nu avea timp de pierdut lăsându-se pe tânjală.

Tamaki intrase la drept, la o facultate particulară de top. După terminarea liceului, tăiase legăturile cu softballul. Pentru o elevă cu rezultate atât de strălucite ca ea, softballul nu fusese decât o fază trecătoare. Avea de gând să dea examenul de barou și să devină avocat. Însă, chiar dacă o apucaseră pe drumuri diferite, cele două rămăseseră prietene la cataramă. Aomame locuia în căminul facultății,

fiind scutită de plata chiriei, iar Tamaki, în aceeași casă distrusă – dar care îi oferea avantaje financiare. Luau masa împreună o dată pe săptămână și vorbeau despre tot ce se mai întâmplase. Subiectele lor de discuție nu păreau să se epuizeze oricât ar fi vorbit.

În toamna primului an de facultate, Tamaki își pierduse virginitatea. Băiatul respectiv era cu un an mai mare decât ea și amândoi făceau parte din cercul de tenis. După un antrenament, o invitase la el acasă, unde practic o violase. Ei nu îi displăcea băiatul și de aceea mersese singură la el acasă, însă fusese extrem de șocată de violența cu care îi ceruse să facă sex cu el, de atitudinea lui brutală și egoistă. După aceea, Tamaki părăsise cercul de tenis și un timp se luptase cu depresia. Acel episod îi lăsase în suflet un sentiment cumplit de neputință. Își pierduse pofta de mâncare și slăbise șase kilograme într-o lună. Tamaki căutase la tipul respectiv înțelegere și compasiune. Dacă ar fi dat dovadă de așa ceva, dacă i-ar fi lăsat timp să se pregătească pentru asta, și-ar fi oferit trupul fără ezitări. Nu putea să înțeleagă nici în ruptul capului de ce trebuise să fie atât de violent când nici măcar nu era nevoie.

Aomame o consolase și o îndemnase să îl pedepsească într-un fel sau altul pentru ce îi făcuse. Însă Tamaki nu fusese de acord. Eu însămi am dat dovadă de neatenție și n-aș rezolva nimic dacă îl denunț, îi spusese ea. Eu singură m-am dus la el acasă și sunt și eu răspunzătoare. N-am ce face decât să uit, concluzionase Tamaki. Însă Aomame înțelesese dureros de bine ce rană adâncă îi lăsase prietenei ei în suflet această întâmplare. Aici nu era vorba de pierderea virginității în sine sau de vreo astfel de problemă superficială. Era vorba de sfințenia sufletului omenesc, în care nimeni nu are dreptul să dea buzna încălțat. Și mai era și sentimentul de neputință, care roade și roade.

Prin urmare, Aomame se hotărâse să îl pedepsească ea. Aflase de la Tamaki adresa lui, băgase bâta de softball într-un toc mare de plastic pentru planșe de desen și se dusese

la el acasă. În ziua aceea, Tamaki era plecată în Kanazawa, la parastasul unei rude, iar asta i-ar fi servit ca alibi. Se asigurase dinainte că individul nu este acasă, apoi spărsese broasca cu șurubelnița și ciocanul și intrase în casă. Înfășurase bine bâta într-un prosop și distrusese tot ce-i ieșise în cale, având grijă să nu facă prea mult zgomot. Televizorul, veioza, ceasul, discurile, prăjitorul de pâine, vaza – distrusese tot ce se putea distruge. Tăiase cablul de telefon cu foarfeca. Sfâșiase coperțile cărților și le împrăștiase, golise pe jos tubul de pastă de dinți și crema de ras. Mânjise patul cu sos. Sfâșiase și toate caietele din sertare. Rupsese creioanele și pixurile. Făcuse zob toate becurile. Zdrențuise perdelele și pernele cu cuțitul. Ciopârțise toate cămășile din dulap cu foarfeca. Vărsase ketchup în sertarul cu chiloți și șosete. Scosese siguranța de la frigider și o aruncase pe geam. Smulsese clapeta de la rezervorul de WC și o distrusese. Sfărâmase și pălăria de duș. Făcuse totul meticulos, fără să-i scape nimic. Camera arăta ca într-o fotografie pe care o văzuse de curând în ziar cu Beirutul după bombardament.

*

Tamaki era o fată deșteaptă (notele ei de la școală nici nu se comparau cu ale lui Aomame), iar la meciurile de softball se dovedea a fi o jucătoare foarte atentă, fără scăpări. Când Aomame era într-o situație dificilă, venea imediat lângă ea, îi strecura un sfat bun, îi zâmbea, o lovea ușor cu bâta peste fund și se întorcea la poziția ei. Avea mintea deschisă, sufletul cald și simțul umorului. Era o elevă silitoare și avea talent oratoric. Dacă și-ar fi continuat studiile în acest ritm, ar fi ajuns o avocată strălucită.

Însă când era vorba de bărbați, puterea ei de judecată dispărea ca prin minune. Lui Tamaki îi plăceau bărbații chipeși. Cu alte cuvinte, punea mare preț pe înfățișare, lucru pe care Aomame îl considera drept o tendință aproape bolnăvicioasă. Oricât de minunată ar fi fost personalitatea

unui bărbat, oricât de grozave abilitățile lui, dacă ei nu îi plăcea cum arată, nu era deloc atrasă de el, oricât ar fi încercat să o seducă. Cei care îi trezeau ei interesul erau mereu bărbați chipeși, dar goi pe dinăuntru. Iar la capitolul bărbați, Tamaki era cumplit de încăpățânată și nu o asculta deloc pe Aomame, orice i-ar fi spus. În mod normal, apleca mereu urechea la părerea ei și i-o respecta, dar nu accepta niciun fel de critică la adresa prietenului ei. De la un anumit moment încolo, Aomame se lăsase păgubașă și încetase să-i mai dea sfaturi. Nu voia să se certe cu Tamaki și să-și strice prietenia dintr-un asemenea motiv. La urma urmei, era viața ei și trebuia s-o lase să facă ce vrea. În orice caz, în timpul facultății, Tamaki se întâlnise cu mulți bărbați și mereu dădea de câte un bucluc, era înșelată, rănită și într-un final, părăsită. Și de fiecare dată o cuprindea o stare vecină cu nebunia. Făcuse două avorturi. Când era vorba de relațiile dintre bărbați și femei, Tamaki se putea numi victimă din născare.

Aomame nu-și făcuse niciodată un prieten stabil. Mai mergea din când în când la întâlniri, iar unii dintre ei nu erau răi deloc, dar niciodată nu intrase într-o relație serioasă.

— Tu ai de gând să nu-ți faci niciodată un prieten și să rămâi virgină la nesfârșit? o întrebase Tamaki.

— Sunt prea ocupată, îi răspunsese ea. De-abia fac față la viața de zi cu zi. N-am eu timp de distracții de-astea.

După ce absolvise facultatea, Tamaki rămăsese să facă masteratul și să se pregătească pentru examenul de barou. Aomame se angajase la firma care producea băuturi pentru sportivi și alimente pentru o dietă sănătoasă și continuase să joace softball la ei. Cele două se întâlneau la sfârșit de săptămână să ia masa împreună, ca în studenție, și vorbeau de nu se mai săturau.

La douăzeci și patru de ani, Tamaki se căsătorise cu un bărbat cu doi ani mai mare decât ea. În momentul în care se logodise, abandonase masteratul și renunțase să mai

învețe pentru examenul de barou. Iar asta pentru că nu îi dăduse voie soțul. Aomame îl întâlnise o singură dată. Provenea dintr-o familie înstărită, avea un chip cu trăsături frumoase, după cum era de așteptat, dar fără pic de profunzime. Îi plăceau iahturile. Îi mergea gura și își folosea mintea, dar nu avea personalitate, iar cuvintele lui nu cântăreau prea mult. Era bărbatul tipic pe placul lui Tamaki. În plus, parcă avea și un aer rău prevestitor. Aomame nu-l plăcuse deloc de la bun început și probabil că nici el nu o plăcuse pe ea.

— Căsnicia asta n-are cum să meargă bine, îi spusese ea lui Tamaki.

Nu îi plăcea să se amestece, dar era totuși vorba de căsătorie, nu de o joacă de-a dragostea. Era prietena ei și nu putea să stea cu mâinile în sân și să nu spună nimic. Atunci a fost prima dată când s-au certat cumplit. Tamaki devenise isterică văzând-o pe Aomame cum se opunea căsătoriei și îi aruncase niște vorbe grele. Iar printre ele erau cuvinte pe care Aomame chiar nu voia să le audă. Prin urmare, nici nu s-a dus la nuntă.

Însă, în scurt timp, cele două se împăcaseră. Imediat după voiajul de nuntă, Tamaki apăruse pe neașteptate la ușa lui Aomame și își ceruse scuze. Îi spusese că ar vrea să uite amândouă ce spusese atunci. Că nu fusese în apele ei. Că se gândise încontinuu la ea tot timpul voiajului. Aomame îi răspunsese că nu are de ce să-și facă probleme, pentru că deja uitase tot. Apoi se îmbrățișaseră. Glumiseră și râseseră împreună.

Și, totuși, după nuntă, numărul ocaziilor în care se vedeau scăzuse cu repeziciune. Își trimiteau scrisori frecvent și vorbeau și la telefon, dar Tamaki părea că nu reușește să-și facă timp să se și întâlnească. Se scuza mereu spunând că e ocupată cu treburi prin casă și că tare greu e să fii o gospodină dedicată. Însă, din felul în care vorbea, Aomame simțea că soțului ei nu-i convenea să se întâlnească cu cineva în oraș. În plus, Tamaki locuia acum în

aceeași curte cu socrii și nu putea să plece de acasă când voia. Iar pe Aomame nu o invita niciodată în noua ei locuință.

Tamaki îi spunea lui Aomame cu fiecare ocazie că mergea bine căsnicia. Că soțul ei era blând, iar părinții lui, foarte drăguți. Nimic nu îi lipsea. Uneori, la sfârșit de săptămână, mergeau cu iahtul la Enoshima. Nu îi părea rău că abandonase studiile de drept, pentru că examenul de barou o stresase foarte tare. Poate că o astfel de viață obișnuită era exact ce i se potrivea ei mai bine. Între timp ar avea și copii și s-ar transforma într-o mamă plicticoasă. Și poate că atunci nici Aomame n-ar mai fi dispusă să stea de vorbă cu ea. Vocea ei era mereu veselă și nu îi dădea niciun motiv să se îndoiască de spusele ei. Aomame îi spunea că se bucură. Și chiar se bucura. Era mult mai bine să se înșele cu presentimentul ei rău decât să aibă dreptate. Își imagina că Tamaki își găsise în sfârșit o liniște interioară. Sau cel puțin așa se străduia să vadă lucrurile.

Neavând pe nimeni altcineva care să-și merite numele de prieten, Aomame nu prea mai știa cum să-și umple viața cotidiană după ce se rărise contactul cu Tamaki. Nu mai era în stare să se concentreze asupra softballului ca înainte. Interesul ei față de acest sport scăzuse pe măsură ce Tamaki se retrăsese din viața ei. Aomame avea douăzeci și cinci de ani și era încă virgină. Ca să se mai liniștească, uneori se masturba. Nu se simțea singură. O relație intimă strânsă cu cineva i se părea o adevărată bătaie de cap. Mai bine se lipsea.

*

Tamaki se sinucisese într-o zi vântoasă de toamnă târzie, cu trei zile înainte să împlinească douăzeci și șase de ani. Se spânzurase. O găsise soțul ei a doua zi, pe seară, când venise de la muncă.

„Soția mea nu avea probleme și nici n-am auzit vreo vorbă de nemulțumire de la ea. Nu știu ce a împins-o să se

sinucidă”, declarase el polițiștilor. Părinții lui spuseseră lucruri similare.

Dar asta era o minciună. Fizic și psihic, Tamaki era plină de răni cauzate de violența neîncetată, plină de sadism a soțului. Comportamentul acestuia era vecin cu paranoia. Până și părinții lui recunoșteau, în general, acest lucru. Și poliția înțelesese situația când se făcuse autopsia, din starea în care se afla corpul ei, însă n-o făcuseră publică. Deși îl chestionaseră pe soț, fusese clar vorba despre o sinucidere, iar acesta fusese oricum plecat în Hokkaido când se întâmplase. Nu îl puseseră sub acuzare. Fratele ei îi destăinuise toate aceste lucruri lui Aomame la un moment dat după eveniment.

Violență existase încă de la bun început și, cu trecerea timpului, devenise din ce în ce mai frecventă și mai intensă. Însă Tamaki nu putuse să evadeze din locul acela de coșmar. Lui Aomame nu-i suflase nicio vorbă despre ce se întâmpla, pentru că știa de la bun început ce răspuns ar fi primit dacă îi cerea sfatul. „Pleacă imediat de acolo”, i-ar fi spus ea negreșit. *Dar asta nu putea să facă.*

Înainte să se sinucidă, chiar în ultimul moment, Tamaki îi scrisese lui Aomame o scrisoare lungă. „De la bun început eu m-am înșelat, iar tu ai avut dreptate”, îi spunea ea la începutul scrisorii. Și cu aceste cuvinte își pusese capăt zilelor.

Viața mea e un iad. Dar eu nu pot sub nicio formă să evadez din el. Nici măcar nu știu încotro aș apuca-o dacă ar fi să plec. Neputința mă ține captivă. Am intrat în această închisoare, am încuiat singură ușa și am aruncat cheia departe. Evident, căsătoria asta a fost o greșeală. Exact așa cum ai spus tu. Dar cea mai mare problemă nu a fost soțul meu și nici căsnicia, ci eu însămi. Mi se cuvine toată durerea pe care o trăiesc. Nu critic pe nimeni. Tu ești singura mea prietenă, singurul om din lume în care am încredere. Dar nu mai am nicio cale de salvare. Te rog să nu mă uiți niciodată.

Ar fi fost bine dacă puteam să jucăm softball împreună la nesfârșit.

În timp ce citea scrisoarea, lui Aomame i se făcuse cumplit de rău. Începuse să tremure necontrolat. Sunase de mai multe ori acasă la Tamaki, dar nimeni nu răspunsese. De fiecare dată intra robotul. Aomame se urcase în tren și se dusese la casa ei din Okusawa, în sectorul Setagaya. Era o proprietate mare, înconjurată de un gard înalt. Sunase la interfonul de la poartă, dar fără succes. Dinăuntru se auzea doar un câine lătrând. Nu putuse decât să se lase păgubașă și să se întoarcă acasă. Nu avea de unde să știe că în acel moment Tamaki încetase deja să mai respire. Legase o sfoară de balustrada de la scară și atârna de ea. În casa cufundată în liniște, doar târâitul telefonului și al interfonului mai răsunau, în gol.

Când primise vestea morții ei, Aomame nu fusese aproape deloc surprinsă. Undeva, în mintea ei, se aștepta la asta. Nici nu fusese năpădită de tristețe. Mai degrabă răspunsese pe un ton pragmatic, pusese receptorul în furcă, se așezase pe scaun și după o vreme destul de îndelungată simțise că începe să i se scurgă toată vlaga din ea. Nu se ridicase multă vreme din scaun. Telefonase la serviciu și anunțase că lipsește câteva zile pentru că se simțea rău, și rămăsese închisă în casă. Fără să mănânce, fără să doarmă, fără să bea mai deloc apă. Nici la înmormântare nu se dusese. Simțea că ceva înlăuntrul ei se schimbase pentru totdeauna, că o luase pe alt făgaș. Că de atunci avea să fie cu totul alt om.

În acel moment se hotărâse să îl pedepsească pe individul acela. Trebuia cu orice preț să-l facă să vadă sfârșitul lumii. Altfel ar fi repetat exact același lucru cu altă persoană.

Aomame stătuse și pusese la cale un plan cu meticulozitate. Știa deja în ce punct anume de pe ceafă și din ce unghi trebuia să înfigă un ac ascuțit ca să provoace o

moarte instantanee. Nu era un lucru de care să fie oricine în stare. Însă ea era. Ce trebuia ea să facă era să-și rafineze capacitatea de a găsi într-un timp cât mai scurt acel punct extrem de fin și să facă rost de un instrument adecvat. Aomame luase mai multe unelte și încet, încet confecționase un instrument special, aidoma unei dăltițe de spart gheața, cu un vârf ascuțit și rece ca o idee necruțătoare. Apoi exersase cu răbdare diverse metode. Când se hotărâse asupra uneia, o pusese în aplicare. Îl trimisese pe individ la poarta „împărăției" fără să ezite, cu precizie și răceală. După aceea chiar spusese o rugăciune. Cuvintele curseseră de pe buzele ei aproape din reflex.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Din acel moment, Aomame începuse să simtă periodic nevoia de un bărbat.

Capitolul 14
Ce n-a văzut nimeni niciodată

Komatsu și Tengo se întâlniră în locul obișnuit, în cafeneaua din apropierea stației Shinjuku. Cafeaua nu era chiar ieftină acolo, dar mesele erau departe una de alta, astfel încât puteai vorbi în liniște, fără să-ți fie teamă că te aude cineva. Aerul era destul de curat, iar muzica, înceată și inofensivă. Ca întotdeauna, Komatsu veni cu douăzeci de minute mai târziu. Nu respecta niciodată ora. Pe de altă parte, Tengo nu întârzia niciodată. Erau niște lucruri bătute în cuie. Komatsu apăru cu o geantă diplomat din piele, cu obișnuitul sacou de tweed și tricoul polo bleumarin.

— Scuză-mă pentru întârziere, spuse el, deși nu părea să simtă vreo remușcare. Părea mai bine dispus ca de obicei și pe buze îi plutea un zâmbet ca un crai-nou.

Tengo dădu doar din cap, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău că te-am presat. Cred că a fost destul de greu, spuse Komatsu așezându-se.

— Nu vreau să exagerez, dar în astea zece zile nici n-am știut dacă mai trăiesc sau am murit, spuse Tengo.

— Da, dar ai reușit. Ai obținut și permisiunea tutorelui lui Fukaeri fără niciun impediment și ai rescris romanul. E mare lucru. O reușită pentru Tengo cel din turnul de fildeș. Ce mai, te văd cu alți ochi.

Tengo ignoră laudele acestea.

— Ați citit ce v-am scris despre situația lui Fukaeri? Raportul ăla lung?

— A, sigur că da. L-am citit pe îndelete. Ce să zic, e o situație destul de complicată. Ca un fragment dintr-un roman fluviu. Mă rog, asta ca asta, dar nu mă așteptam ca tutorele ei să fie chiar profesorul Ebisuno. Ce mică-i lumea!

Și Profesorul a zis ceva de mine?

— Despre dumneavoastră?

— Da, de mine.

— Nu!

— Ce tip ciudat, spuse Komatsu nedumerit. Am lucrat cu el cândva. Ba chiar am fost la el în birou la universitate să iau un manuscris. Acum multă vreme, când eram doar un tânăr redactor.

— Dacă e așa demult, o fi uitat. M-a întrebat ce fel de om sunteți.

— Aiurea, exclamă Komatsu. Se încruntă și clătină din cap. Nu se poate. În niciun caz. Tipul nu uită nimic. Are o memorie de-a dreptul înspăimântătoare. Când ne-am întâlnit atunci am discutat mult despre tot felul de lucruri… Mă rog, nu contează. Moșul e destul de dificil. Așadar, din raportul tău reiese că povestea din spatele lui Fukaeri e destul de îmbârligată.

— Puțin spus. Am luat în cârcă o adevărată bombă. Fukaeri nu e normală, din niciun punct de vedere. Nu e pur și simplu o fată frumoasă de șaptesprezece ani și atât. Suferă de dislexie și nu poate să citească vreo carte. Nu prea poate nici să scrie. Se pare că o bună bucată din amintirile ei s-au șters din cauza unei traume prin care a trecut. A fost crescută într-o comună și nu s-a dus aproape deloc la școală. Taică-său e liderul unei organizații de stânga și a fost implicat indirect în conflictul armat cu Zori de Zi. Acum are grijă de ea un antropolog cultural, renumit pe vremuri, profesorul Ebisuno, cunoscutul dumneavoastră. Dacă romanul ei va ajunge subiect de discuție, mass-media va scoate la iveală fel de fel de amănunte din astea picante. N-o să fie tocmai plăcut.

— Da, clar că poate să se iște o zarvă de o să zici că s-au rupt băierile iadului, spuse Komatsu, dar zâmbetul de pe față nu îi dispăruse.

— Atunci, oprim proiectul?

— Să oprim proiectul?

— E prea complicată povestea. E periculos. Hai să punem la loc manuscrisul original.

— Păi nu prea e chiar așa simplu. Am trimis deja manuscrisul refăcut de tine la tipografie și tocmai au ieșit șpalturile. Odată tipărit, o să fie distribuit celor patru membri din comisie, redactorului-șef și șefului secției de publicare. Nu mai pot să mă duc acum să le zic „știți, a fost o greșeală, dați-l înapoi și prefaceți-vă că nu l-ați văzut”.

Tengo oftă.

— N-avem ce face. Nu putem da timpul înapoi, spuse Komatsu.

Luă un Marlboro și, mijindu-și ochii, își aprinse țigara cu un chibrit luat de la bar. Apoi spuse:

— Mă gândesc eu la ce-o să fie dup-aia. Tengo, tu nu trebuie să-ți mai bați capul cu nimic. Dacă *Crisalida de aer* ia premiul, încercăm să o băgăm pe Fukaeri cât mai puțin în față. Am putea să reușim dacă arborăm o imagine de genul „scriitoare tânără, misterioasă, care nu vrea să apară în public”. Ca editor, eu voi fi purtătorul ei de cuvânt. Cu chestiile astea mă descurc eu, așa că e OK.

— Nu pun la îndoială capacitățile dumneavoastră, dar Fukaeri e altfel decât fetele obișnuite. Nu e genul care să facă cuminte cum i se spune. Dacă ea se decide să facă ceva, o face indiferent de ce i-ar spune cei din jur. Iar când ceva nu-i e pe plac, ai crede că nici măcar nu te aude. N-o să meargă chiar așa de ușor.

Komatsu răsuci de câteva ori cutia de chibrituri în mână, fără să zică nimic.

— Dar, în orice caz, ajunși în punctul ăsta, trebuie să ne hotărâm să mergem mai departe. În primul rând, versiunea nouă a *Crisalidei de aer* este minunată. Mult peste așteptările mele. E aproape perfectă. Fără îndoială că o să câștige premiul, iar numele ei o să fie pe buzele tuturor. Nu putem să o îngropăm acum. După părerea mea, așa ceva ar fi o crimă. Și, după cum ți-am spus mai devreme, lucrurile merg deja înainte.

— O crimă? întrebă Tengo privindu-l pe Komatsu.

— Știi cuvintele astea? spuse Komatsu. „Orice artă și orice investigație, ca și orice acțiune și orice decizie, par să tindă spre un anume bine; de aceea, pe bună dreptate s-a afirmat că binele este cel spre care aspiră toate.”

— Ce-i asta?

— Aristotel. E din *Etica Nicomahică.* L-ai citit vreodată pe Aristotel?

— Nu prea.

— Să-l citești. Ție ți-ar plăcea. Eu, când nu mai am ce citi, întotdeauna mă întorc la filosofii greci. Nu mă satur de ei. Întotdeauna am ceva de învățat.

— Și care e rostul citatului ăstuia?

— Consecințele lucrurilor sunt, care va să zică, bune. Binele este consecința tuturor lucrurilor. Să lăsăm îndoielile pentru mâine, spuse Komatsu. Asta e rostul citatului.

— Da? Și ce ar spune Aristotel despre holocaust?

Zâmbetul ca o lună nouă de pe chipul lui Komatsu se adânci și mai mult.

— Aristotel vorbește, în principal, despre artă, știință și meșteșuguri.

*

Pe Komatsu nu îl cunoștea de ieri, de azi. Tengo îi văzuse și fațada, și ce era dedesubtul ei. Komatsu era un lup singuratic în branșa sa și părea să facă numai ce îi plăcea, de capul lui. Multă lume era păcălită de aparențele acestea. Dar, dacă îl observai atent, coroborând cu starea de fapte, înțelegeai că acțiunile sale erau ghidate de niște calcule foarte scrupuloase. În termeni șahiști, citea câteva mutări înainte. Sigur că îi plăceau schemele complicate, dar trăgea linia între ce putea să facă și ce nu, și nu călca dincolo de ea. S-ar putea spune ca era mai degrabă precaut din punctul acesta de vedere. Mare parte din vorbele sale nesăbuite nu erau decât o fațadă.

Își luase, prudent, câteva asigurări. De exemplu, scria o

dată pe săptămână un editorial cultural în ediția de seară a unui ziar. Acolo lăuda sau ocăra diverși scriitori, iar când se punea cu critica pe ei, știa să fie destul de sever. Se pricepea la asta. Editorialul era anonim, dar toată lumea din branșă știa cine îl scrie. Bineînțeles că nimănui nu-i place să fie făcut de două parale prin ziare. Așa se face că scriitorii aveau grijă să nu-l deranjeze pe Komatsu cu ceva. Când îi ruga să scrie câte ceva pentru revistă, încercau să nu-l refuze. Măcar din când în când se vedeau nevoiți să accepte. Altfel, cine știe ce scria despre ei în editorial.

Lui Tengo nu prea-i plăcea aspectul acesta calculat al lui Komatsu. Își bătea joc de lumea literară, dar pe de altă parte se folosea cum îi convenea de sistem. Ca editor, Komatsu avea o intuiție excelentă, și cu Tengo se purta bine. Îi dădea sfaturi importante în privința romanelor pe care le scria. Totuși, Tengo era atent să păstreze o oarecare distanță în relația dintre ei. Nu-i surâdea deloc ideea să se afunde prea adânc pentru ca apoi să se trezească fără niciun sprijin sub picioare. Din punctul acesta de vedere, și Tengo era foarte precaut.

— Cum ți-am spus adineauri, ai transformat *Crisalida de aer* într-un roman aproape perfect. Fără îndoială, continuă Komatsu, într-un singur loc, singur-singurel, aș vrea, dacă se poate, să rescrii ceva. Nu acum. Pentru concursul literar e bine și așa. După ce primește premiul, când o să o publice în revistă, să mai modifici ceva.

— Ce anume?

— Când Oamenii cei Mici termină de făcut crisalida, apar două luni. Fata se uită pe cer și vede două luni. Mai ții minte unde?

— Normal că da.

— Părerea mea e că nu se vorbește destul despre cele două luni. Nu e suficient. Ar trebui descrise mai detaliat și mai concret. Asta e tot ce vreau să refaci.

— Într-adevăr, descrierea e cam sumară. Numai că n-am vrut să stric curgerea textului original cu prea multe

explicații.

Komatsu ridică mâna în care ținea țigara.

— Tengo, gândește-te așa: cititorii au văzut până acum luna de pe cer de nenumărate ori. Așa-i? Dar nimeni nu a văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată și precisă. Nu merge să o scurtezi. Sau, ce trebuie scurtat sunt descrierile lucrurilor pe care le-au văzut majoritatea.

— Am înțeles, spuse Tengo. Vorbele lui Komatsu aveau sens. Am să descriu mai detaliat partea în care apar două luni.

— În regulă. Cu asta o să fie perfectă, spuse Komatsu, apoi își stinse țigara. În rest, nu mai am de zis nimic.

— Mă bucur când lăudați ce am scris, dar de data asta nu mă pot bucura din toată inima, spuse Tengo.

— Te maturizezi rapid, spuse Komatsu rar, cu pauze între cuvinte. Ca scriitor, ca romancier. Ar trebui să te bucuri. Ai avut multe de învățat din *Crisalida de aer* și o să te ajute când o să scrii următorul tău roman.

— Mi-ar plăcea să existe un următor roman.

Komatsu rânji larg.

— Nicio grijă. Ai făcut ce ai avut de făcut. Acum vine rândul meu. Tu te așezi pe bancă și te uiți liniștit la meci.

Veni chelnerița și le umplu paharele cu apă rece. Tengo bău jumătate, apoi își dădu seama că de fapt nu voise să bea nimic.

— Sufletul omului e compus din rațiune, voință și pasiuni. Aristotel a zis asta, nu? întrebă Tengo.

— Platon. Aristotel și Platon sunt diferiți ca Mel Tormé și Bing Crosby. În orice caz, pe vremuri lucrurile erau mai simple. Nu e drăguț să-ți imaginezi cum rațiunea, pasiunea și voința se adună în jurul mesei rotunde la dezbateri?

— Eu socot că nu o să câștige niciuna din ele.

— Ce-mi place mie la tine, spuse Komatsu cu arătătorul în aer, este simțul umorului.

Ăsta nu-i umor, își spuse Tengo, dar nu rosti cuvintele cu

voce tare.

*

După ce se despărți de Komatsu, Tengo se duse la librăria Kinokuniya și își cumpără câteva cărți. Apoi intră într-un bar din apropiere și citi dintr-una din ele în timp ce bea o bere. Acestea ar fi trebuit să fie pentru el cele mai plăcute momente dintre toate. Să-și cumpere cărți nou-apărute și apoi, cu băutura alături, să citească.

În seara aceea, însă, nu își putea concentra mintea la citit. Îi tot apărea în fața ochilor imaginea mamei sale, așa cum o știa din halucinație și nu reușea să se elibereze de ea. Își dă deoparte bretelele neglijeului alb, își scoate la iveală sânii frumoși. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Nu este tatăl lui. E solid, tânăr și are trăsături regulate. Bebelușul Tengo, așezat în pătuț, închide ochii și doarme respirând liniștit. Femeia are o expresie de extaz pe chip. Seamănă întrucâtva cu expresia pe care o are iubita lui Tengo când se apropie de orgasm.

Din curiozitate, Tengo o rugase odată să poarte un neglijeu. „Sigur că da”, îi răspunsese iubita râzând. „O să port data următoare, dacă-ți place. Alte doleanțe mai ai? Poți să vrei orice, nu trebuie să-ți fie rușine.”

— Dacă se poate, să porți o bluză albă, cât mai simplă.

Săptămâna următoare a venit la el îmbrăcată cu o bluză și un neglijeu albe. Tengo i-a desfăcut bluza, i-a coborât bretelele neglijeului și i-a sărutat sfârcurile. La fel ca bărbatul din halucinația sa, în aceeași poziție. A simțit un soi de amețeală, ca și când capul i-ar fi fost învăluit de ceață. Ce s-a întâmplat apoi nu-i mai era clar. A simțit în vintre o apăsare ca de plumb, care creștea rapid în intensitate. Când a realizat ce se întâmplă, a ejaculat violent, tremurând.

— Ce s-a întâmplat? Ți-ai dat drumul deja? a întrebat femeia mirată.

Tengo nu prea înțelegea ce se întâmplase, dar, în orice

caz, ejaculase pe poalele neglijeului ei.

— Scuză-mă, a spuse el. N-am vrut să se întâmple asta.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, l-a încurajat ea. Se spală imediat cu apă. E doar spermă! Dacă era vin sau sos de soia, atunci ieșea mai greu.

Și-a scos neglijeul și l-a spălat în chiuvetă. Apoi l-a agățat la uscat pe bara perdelei de duș.

— Te-a excitat prea tare, a spus ea zâmbind cu blândețe și l-a mângâiat cu palma pe abdomen. Îți plac neglijeurile albe, văd!

— Nu e asta, a răspuns Tengo, dar nu a putut să-i dezvăluie adevăratul motiv al rugăminții lui.

— Dacă mai ai fantezii din astea, poți să-mi spui. Sunt dispusă să cooperez. Și mie îmi plac fanteziile. Fără ele, mai mult sau mai puțin, viața ar fi imposibil de trăit. Nu crezi? Vrei să port și data viitoare neglijeul alb?

Tengo a clătinat din cap.

— O dată ajunge. Mersi.

*

Tengo se întreba adesea dacă bărbatul tânăr din halucinația lui nu era cumva adevăratul său tată biologic. Deoarece nu semăna deloc cu cel căruia îi spunea tată – priceputul încasator de taxe radio-TV. Tengo era înalt și bine făcut, cu fruntea lată și nasul subțire, avea urechile rotunde și zdrelite. Tatăl său era scund și îndesat și arăta mediocru. Avea fruntea îngustă și nasul turtit, iar urechile îi erau ascuțite ca ale unui cal. Nici la chip nu semănau deloc. Fața lui Tengo era relaxată și generoasă, pe câtă vreme tatăl său arăta nevrotic și avar. Multă lume le spunea că nu arată deloc a tată și fiu.

Cu toate acestea, îndoiala pe care o simțea Tengo se datora mai puțin aspectului fizic, cât calităților și trăsăturilor sufletești. Tatăl lui nu părea să aibă niciun fel de curiozitate intelectuală sau ceva care să merite acest nume. E adevărat că avusese parte de o educație insuficientă. Se născuse

într-o familie săracă și nu avusese răgazul să-și clădească o cultură sistematică. Tengo regreta în oarecare măsură aceste circumstanțe. Totuși, tatăl său nu avea în el dorința elementară de a cunoaște – iar Tengo era de părere că un asemenea imbold se naște în oameni în mod firesc, chiar dacă în grade diferite. Viața îl învățase multe lucruri practice, dar el nu era interesat să facă vreun efort să-și adâncească cunoștințele, să vadă o lume mai largă și mai mare.

Trăia absorbit în lumea lui îngustă, urmându-și rânduielile lui mărunte, fără măcar să sufere din pricina spațiului îngust sau a aerului stătut. Nu-l văzuse niciodată acasă să pună mâna pe o carte. Nu se uita nici măcar pe ziare (spunea că sunt suficiente știrile de la oră fixă de la NHK). Nu-l interesau câtuși de puțin filmele sau muzica. Nu mergea nici măcar în excursii. Singurul lucru care părea să-l intereseze cât de cât era ruta pe care o parcurgea când aduna taxe. Făcuse o hartă a zonei și o marcase cu diferite culori. Când avea timp, o studia, ca un biolog care sortează cromozomi.

Spre deosebire de el, încă de mic Tengo fusese văzut la școală drept un copil minune. Avea rezultate remarcabile la matematică, în clasa a treia reușea deja să rezolve probleme de liceu. Și la alte materii avea note bune fără să depună vreun efort deosebit. Când avea timp liber, citea cu nesaț. Era curios și asimila cu sârguință cunoștințe din toate domeniile, ca un excavator care sapă în pământ. De aceea, de câte ori îl vedea pe tatăl său îi venea greu să accepte că în el însuși se aflau cel puțin jumătate din genele acestui om meschin și needucat.

Ajunsese în copilărie la concluzia că adevăratul său tată se află în altă parte. Prin cine știe ce întâmplare, era crescut de omul acesta pe care îl numea tată, dar cu care nu avea de fapt nicio legătură de sânge. Ca orfanii bătuți de soartă din romanele lui Dickens.

În copilărie, această posibilitate fusese pentru el atât un coșmar cât și, în același timp, o speranță. Citea cu nesaț

romanele lui Dickens. Începuse cu *Oliver Twist* și de atunci era obsedat de Dickens. Citise aproape tot ce găsise la bibliotecă. Călătorind în lumea aceea de poveste, se pierdea în fantezii despre el însuși. Aceste fantezii (sau iluzii) deveneau din ce în ce mai lungi și mai complexe în mintea lui. Laitmotivul era însă unul singur, cu nenumărate variații. Locul meu nu e acesta, își spunea el. Am fost pus în cușca asta și închis din greșeală. Într-o bună zi, adevărații mei părinți or să mă găsească, conduși de providență și voi fi salvat din cușca asta oribilă și îngustă și voi fi dus în locul de care aparțin cu adevărat. Acolo o să am parte de duminici libere, și frumoase, și pașnice.

Tatăl său se bucura de notele excepționale ale lui Tengo. Se mândrea cu ele și se lăuda și pe la vecini. În același timp însă, existau și momente în care privea cu nepăsare capacitățile și inteligența fiului său. Câteodată, când Tengo se așeza la birou să învețe, îl deranja, probabil intenționat. Îl punea să facă treburi prin casă și îi căuta nod în papură ca să-i facă observație. Dojenile lui se învârteau mereu în jurul aceluiași lucru: cât de mult muncea el să adune taxe, cât mergea pe jos și ce sudălmi primea. În comparație, cât de ușor ți-e ție, ce viață binecuvântată duci. Când eram eu de vârsta ta, trebuia să muncesc din greu în casă și cu orice ocazie tata și frate-meu îmi cărau pumni drept pedeapsă. Nu mă hrăneau suficient și eram tratat ca un animal. Să nu ți se urce la cap că ai luat și tu niște note mai bune. Astfel îl toca mereu tatăl său.

La un moment dat, Tengo a început să-l bănuiască pe tatăl său că era invidios. E invidios pe felul meu de a fi sau pe poziția în care mă aflu. Dar oare un tată poate într-adevăr simți așa ceva față de propriul său fiu? Desigur, Tengo, care nu era decât un copil, nu putea judeca asemenea lucruri complicate. Dar nu putea să nu simtă și să nu deteste visceral micimea care se scurgea din vorbele tatălui său. Câteodată simțea că nu e numai invidie, ci că omul acela ura ceva dinăuntrul său. Nu îl ura pe Tengo, ci

ceva ce se afla înăuntrul său. Ceva ce nu-i putea ierta.

*

Matematica îi oferea lui Tengo un refugiu. Când intra în lumea numerelor, reușea să evadeze din cușca neplăcută a realității. Observase încă de când era mic că putea să plece în lumea aceea lipsită de tristețe prin simpla răsucire a unui comutator mental. Și atâta vreme cât se plimba și explora tărâmul acela coerent și nelimitat, era perfect liber. Umbla prin culoarele sinuoase ale unei clădiri imense și deschidea una după alta ușile numerotate. De câte ori i se deschidea în fața ochilor o priveliște nouă, urmele hâde ale lumii reale rămâneau și mai mult în urmă. Pentru el, lumea guvernată de cifre era o ascunzătoare complet sigură și legitimă. Înțelegea mai bine decât oricine geografia acestei lumi și putea să-și aleagă traseele cele mai precise. Nu putea nimeni să-i dea de urmă. Câtă vreme era în acea lume, uita și ignora poverile și regulile apăsătoare ale realității.

Față de matematică – o clădire fictivă somptuoasă – lumea literaturii, așa cum o descoperise prin romanele lui Dickens, era pentru Tengo ca o pădure adâncă și plină de farmece. Matematica se înălța infinit în sus, dar pădurea aceasta se întindea tăcută la picioarele sale. Rădăcinile robuste și întunecate ale copacilor se răsfirau adânc în pământ. Aici nu existau hărți și nici uși cu numere.

Din școala generală până la gimnaziu, fusese complet absorbit de lumea matematicii. Era fascinat mai mult ca orice de claritatea și de libertatea absolută pe care aceasta i le oferea. Avea nevoie de ele ca să poată supraviețui. Ajuns însă la pubertate, creștea în el constant sentimentul că nu-i ajunge doar asta. Atâta vreme cât vizita lumea matematicii, nu era nicio problemă. Totul mergea cum voia el. Dar când pleca de acolo și revenea la realitate (pentru că trebuia să se întoarcă la ea până la urmă), se pomenea din nou în cușca mizerabilă în care fusese mai înainte. Situația nu i se îmbunătățea cu nimic. Ba dimpotrivă, parcă lanțurile erau și

mai grele. Atunci, la ce bun mai fugea în lumea matematicii? Nu era decât un mijloc de a scăpa doar temporar? Nu cumva asta îi înrăutățea situația în lumea reală?

Frământat de asemenea întrebări, Tengo începuse să se distanțeze voit de lumea numerelor și, în același timp, să fie atras mai puternic de codrul des pe care îl reprezenta literatura. Desigur, și cititul era o metodă de fugă din realitate. Când închidea paginile unei cărți, trebuia să revină la lumea de zi cu zi. Totuși, Tengo își dăduse seama că nu era la fel de frustrat când revenea din lumea romanelor ca atunci când părăsea sfera matematicii. De ce oare? Se gândise mult la asta și ajunsese la o concluzie. În pădurea literaturii, chiar dacă legăturile dintre lucruri erau lămurite, nu primeai o explicație clară. Aici era diferența față de matematică. Pe scurt, scopul unei povești este să prezinte o problemă sub o formă diferită. Iar soluția îți este sugerată literar de direcția în care se îndreaptă și felul în care se mișcă. Cu această sugestie în mână, Tengo se întorcea în lumea reală. Era ca un descântec de neînțeles, scris pe un petic de hârtie. Uneori își pierdea coerența și nu folosea la nimic, dar lăsa să se întrevadă o posibilitate. Poate cândva avea să dezlege descântecul acela. Această posibilitate îi încălzea sufletul din străfunduri.

Odată cu trecerea anilor, Tengo era din ce în ce mai fascinat de aceste sugestii narative. Chiar și la maturitate, matematica continua să fie una din marile sale bucurii. Când preda matematică elevilor de la școala pregătitoare, în el se trezea firesc aceeași bucurie pe care o simțise în copilărie. Voia să împărtășească cu cineva bucuria acestei libertăți a rațiunii. Era un lucru minunat. Totuși, acum nu mai putea să se piardă fără rezerve în lumea stăpânită de numere. Asta pentru că înțelesese că, oricât ar fi scotocit în lumea aceea, nu avea să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta.

*

În clasa a cincea, după ce s-a gândit și răzgândit, Tengo l-a anunțat pe tatăl său: „Nu mai vreau să umblu cu tine duminica după taxe, ca până acum. Vreau să stau acasă și să îmi fac lecțiile, să citesc sau să mă duc la joacă. Așa cum tu ai serviciul tău, la fel am și eu treburile mele de făcut. Vreau să duc o viață normală, ca toți cei din jurul meu”.

Atât i-a spus. Scurt, dar clar.

Bineînțeles, tatăl său s-a enervat. Nu mă interesează cum e în alte familii, la noi se fac lucrurile așa și nu altfel, a urlat el. Ce-i aia viață normală? Vezi-ți lungul nasului! Ce știi tu ce înseamnă viață normală? Tengo nu s-a împotrivit. L-a ascultat în tăcere. Se așteptase de la bun început să nu se înțeleagă cu el. Bine atunci, dacă nu vrei să-ți asculți tatăl, nu mai primești de mâncare la masa mea și nu mai ai ce căuta în casa asta. Pleacă!

Tengo a făcut întocmai ce i s-a spus. Și-a strâns câteva bagaje și a plecat de acasă. Era hotărât și nu se temea câtuși de puțin, oricât s-ar fi enervat tatăl lui, oricât ar fi țipat și chiar dacă ar fi ridicat mâna asupra lui (nu făcuse lucrul ăsta). Ba chiar se simțea ușurat că primise permisiunea să-și părăsească cușca.

Totuși, un copil de zece ani nu se poate descurca singur. Neavând altă soluție, după terminarea orelor i-a povestit cinstit întreaga tărășenie învățătoarei. I-a spus că nu are unde să doarmă peste noapte. I-a explicat ce povară grea era pentru el să umble cu tatăl său duminică de duminică după adunat taxe radio-TV.

Învățătoarea era o femeie de vreo treizeci de ani, nemăritată. Nu se putea spune că era frumoasă și, în plus, mai purta și niște ochelari groși oribili, dar era corectă și avea un suflet cald. Era mică de statură și, în general, tăcută și blândă, dar în ciuda aparențelor, se mânia repede, iar dacă se enerva, n-o mai putea stăpâni nimeni și devenea cu totul alt om. Toți rămâneau uluiți de această diferență.

Lui Tengo însă îi plăcea învățătoarea destul de mult. Chiar dacă se enerva, lui nu-i era frică.

Femeia a ascultat povestea lui Tengo, l-a înțeles și i-a arătat simpatie. În seara aceea l-a lăsat să doarmă la ea acasă. A întins o pătură pe canapeaua din sufragerie și l-a culcat acolo. De dimineață i-a pregătit și micul dejun. Apoi, a doua zi pe seară, l-a luat pe Tengo și s-a dus la tatăl lui, cu care a purtat o discuție prelungită.

Lui Tengo i s-a spus să-și găsească de treabă în altă parte, astfel că nu știa ce fel de discuție au purtat cei doi. Dar, în final, tatăl său a fost silit să depună armele. Oricât s-ar fi enervat, nu putea lăsa un copil de zece ani să rătăcească pe străzi. Părinții sunt, până la urmă, obligați prin lege să aibă grijă de copii.

Rezultatul discuției a fost că Tengo a fost lăsat să-și petreacă duminicile după placul inimii. Dimineața trebuia să facă ceva treburi în casă, dar apoi era liber să facă ce vrea. Era prima victorie în fața tatălui său, un drept palpabil pe care-l câștigase. Tatăl său era furios și o vreme nu i-a vorbit, dar lui Tengo nici că-i păsa. Căpătase un lucru cu mult mai important. Libertatea și primul pas către independență.

*

După ce a terminat școala primară, nu a mai văzut-o pe învățătoare mult timp. Ar fi putut să o vadă la reuniunile de clasă la care era când și când invitat, dar nu se ducea la aceste întruniri. Nu existase nimic în școala primară de care să-și amintească cu plăcere. Totuși, se gândea uneori la acea învățătoare. Până la urmă ea fusese cea care îl primise să doarmă la ea și îl potolise pe tatăl său căpos ca un catâr. Nu putea uita așa ceva.

A reîntâlnit-o când era în clasa a unsprezecea. Tengo făcea judo la clubul școlii, dar fiindcă se accidentase la o gambă a fost nevoit să întrerupă antrenamentele vreme de două luni. În schimb, l-au recrutat să țină locul cuiva la un

instrument de percuție. Se apropia o competiție importantă, iar din cei doi percuționiști ai clubului, unul se mutase fără să anunțe la alta școală, iar celălalt era ținut la pat de o gripă urâtă. Cei din fanfară erau atât de disperați încât acceptau pe oricine ar fi fost în stare să țină două bețe în mână, și îl încolțiseră pe el. Se întâmplase ca profesorului de muzică să-i cadă ochii pe Tengo, care, accidentat cum era, se plictisea de moarte. L-a convins promițându-i mese copioase și oarecare indulgență la lucrările de sfârșit de trimestru.

Tengo nu pusese mâna până atunci pe vreun instrument de percuție și nici nu-l interesase, dar când a făcut-o, a descoperit că se potrivea surprinzător de bine firii sale. Simțea o bucurie naturală să împartă timpul în fragmente mici, să îl reconstruiască și să îl transforme într-o serie de sunete cu efect. Vedea toate sunetele cu ochii minții ca pe niște diagrame. Ca un burete care absoarbe apă, a înțeles imediat diferitele sisteme de percuție. Profesorul de muzică l-a prezentat unui percuționist dintr-o orchestră simfonică și acesta i-a predat elementele de bază ale timpanului. În câteva lecții își însușise în mare modul de a cânta și structura timpanului. În privința partiturilor, acestea se asemănau cu cifrele, astfel că nu i-a fost greu să memoreze cum se citesc.

Profesorul de muzică a fost plăcut surprins să-i descopere talentul muzical. I-a spus că are un simț înnăscut pentru ritmuri complexe, că are ureche muzicală și că, dacă ar studia mai în profunzime, ar putea să ajungă chiar muzician profesionist.

Timpanul e un instrument dificil, dar profund și convingător, și ascunde posibilități nelimitate în combinațiile dintre sunete. Ei au repetat atunci câteva extrase din *Sinfonietta* lui Janáček, aranjate pentru fanfară. Urmau să se prezinte cu ele la concursul interliceal, la proba liber aleasă. *Sinfonietta* era o piesă dificilă pentru o fanfară de liceeni. În partea de început, timpanul avea un rol major.

Profesorul de muzică, cel care le era și dirijor, alesese piesa aceasta bizuindu-se pe un percuționist de excepție. Dar, din motivele arătate mai sus, rămăseseră dintr-odată fără acesta și intraseră în bucluc. Firește, rolul pe care îl prelua Tengo era foarte important, dar el nu a simțit deloc stresul și s-a bucurat din inimă de concert.

După sfârșitul concursului (nu câștigaseră, dar fuseseră între primii), fosta învățătoare a venit la el. L-a lăudat pentru execuția minunată.

— Te-am recunoscut din prima, îi spusese învățătoarea aceea mică de statură (Tengo nu își mai amintea numele ei). Am remarcat timpanul și, când m-am uitat mai bine cine cântă, pe cine văd altul decât pe Tengo! Ai crescut foarte mult de atunci, dar tot te-am recunoscut după față. Când te-ai apucat de muzică?

Tengo i-a povestit pe scurt întâmplarea. Ea l-a ascultat și a rămas impresionată:

— Ai foarte multe talente!

— Dar tot la judo e mai ușor, a răspuns Tengo râzând.

— Apropo, tatăl tău ce mai face? a întrebat ea.

— E bine, a răspuns Tengo, dar vorbise doar ca să se afle în treabă.

Adevărul e că nu știa defel ce face tatăl său și nici nu îl interesa prea mult. În vremea aceea, Tengo nu mai locuia acasă, ci stătea la cămin, iar cu tatăl său nu mai vorbise de mult timp.

— Dar dumneavoastră cum de ați venit aici? a întrebat Tengo.

— Nepoata mea cântă la clarinet într-o orchestră de alămuri de la alt liceu. M-a rugat să vin să-i ascult solo-ul, a răspuns ea. Ai de gând să te ții de muzică?

— Când mi se vindecă piciorul mă întorc la judo. Până la urmă, așa știu sigur că nu rămân flămând. La școală la noi se investește în clubul de judo. Pot să stau la cămin și îmi dau trei tichete de masă pe zi la cantină. La fanfară nu e așa.

— Încerci să te descurci fără ajutorul tatălui tău?

— Îl știți doar cum este, spuse Tengo.

Învățătoarea a zâmbit.

— Păcat, totuși. Tu ești un băiat așa de bun și priceput!

Tengo și-a coborât din nou privirile către ea. Apoi și-a amintit cum îl lăsase să doarmă la ea acasă. Își aminti apartamentul în care locuia, utilitar și curat. Perdelele, câteva ghivece. Masa de călcat și cartea începută. O rochie roz agățată de perete. Mirosul canapelei pe care dormise. Acum, când stătea în fața lui, Tengo a observat că se tot foia ca o fetișcană. Și-a dat seama din nou că nici el nu mai era copilul de zece ani fără nicio putere, ci un tânăr de șaptesprezece ani, bine făcut. Avea pieptul lat, îi creștea barba și avea un libido de nestăpânit. În plus, când era cu o femeie mai în vârstă, era surprinzător de relaxat.

— Mă bucur că te-am văzut, spuse învățătoarea.

— Și eu mă bucur că v-am întâlnit, răspunse Tengo.

Se bucura, într-adevăr. Dar de ce oare nu reușea să-și amintească numele ei?

Capitolul 15
Ca un balon ancorat la sol

Aomame dădea multă atenție regimului ei alimentar. Mesele ei zilnice se bazau pe legume, la care adăuga pește, mai ales pește cu carne albă. Uneori, mai mânca și carne de pui. Alegea doar produse proaspete și folosea minimum de condimente. Eliminase din dietă alimentele cu multă grăsime și limitase cantitatea de carbohidrați pe care o consuma. Nu punea sos pe salată, ci doar ulei de măsline, sare și lămâie. Nu mânca pur și simplu multe legume, ci studiase în amănunt valorile lor nutriționale și încerca să combine în mod echilibrat diverse sortimente. Își făcuse un meniu propriu și dădea sfaturi și clienților de la club atunci când i se cereau. „Uitați de numărul de calorii!” spunea ea mereu. „Dacă vă obișnuiți să alegeți ce trebuie și să consumați într-o cantitate moderată, atunci nu e cazul să vă bateți capul cu numere.”

Însă nu se agăța cu disperare de această dietă austeră, ci dădea fuga la primul restaurant și comanda o friptură groasă sau un cotlet de oaie ori de câte ori i se făcea poftă de așa ceva. Părerea ei era că, atunci când i se mai întâmpla să aibă o poftă nebună de ceva anume, corpul ei îi trimitea un semnal prin care îi transmitea că are nevoie de acel lucru. Iar ea dădea curs acelei chemări naturale.

Îi plăcea să bea vin și sake, dar se abținea de la excese ca să-și protejeze ficatul și ca să mențină sub control cantitatea de zahăr pe care o consuma, drept pentru care își fixase trei zile pe săptămână în care nu bea alcool. Trupul era pentru Aomame un templu sacru și trebuia să-l păstreze mereu frumos. Fără urmă de gunoi, fără nici cea mai mică pată. Ce anume era de venerat acolo constituia altă

problemă. La asta putea să se gândească mai târziu.

În corpul ei nu exista pic de grăsime. Avea doar mușchi. În fiecare zi se dezbrăca în fața oglinzii și se asigura de acest lucru în amănunt. Nu o făcea pentru că era fascinată de ea însăși. Din contră. Avea sânii prea mici și asimetrici. Părul ei pubian arăta ca un smoc de iarbă călcat în picioare de o unitate de infanterie în marș. De fiecare dată când se privea nu se putea abține să nu se încrunte. Și totuși, grăsime nu avea. Nu reușea să apuce între degete nimic în exces.

*

Aomame ducea o viață modestă. Hrana era lucrul pentru care cheltuia cei mai mulți bani în mod conștient. Nu se uita la preț când era vorba de alimente și nu se atingea decât de vinuri de calitate. Când se mai întâmpla să ia masa în oraș, alegea restaurante în care se gătea atent și bine. În afară de asta, nu o interesa aproape nimic.

Nu o interesau nici hainele, cosmeticele sau bijuteriile. La clubul sportiv putea să se ducă îmbrăcată lejer, cu o pereche de blugi și un pulover, iar odată ajunsă acolo, își petrecea toată ziua în trening. Desigur, nu purta nici măcar accesorii. Nu avea nici ocazii pentru care să se gătească în mod special și să iasă în oraș. Nu avea un iubit și, prin urmare, nu ieșea la întâlniri. După ce se măritase Tamaki, rămăsese și fără singura prietenă cu care lua masa împreună. Atunci când își căuta un partener pentru sex, se machia și se aranja într-un anumit fel, însă și asta se întâmpla cel mult o dată pe lună. Nu îi trebuiau multe haine.

Când avea nevoie, bătea buticurile din Aoyama, se înnoia cu o rochie trăsnet, lua unul sau două accesorii care să se potrivească la ea, o pereche de pantofi cu toc și cu asta rezolva problema. În mod obișnuit purta pantofi fără toc și își prindea părul la spate. Se spăla pe față cu săpun, își dădea cu cremă, iar chipul ei arăta mereu minunat. Când ai un corp curat și sănătos nu-ți mai trebuie nimic altceva.

Aomame era obișnuită de mică să ducă o viață simplă, fără înfloriturі. Abstinența și moderația erau primele lucruri care îi fuseseră bine întipărite în minte de mic copil. În casa ei nu exista absolut nimic în exces. Cuvintele cel mai des pronunțate în familia ei erau „nu face risipă”. Nu aveau nici televizor, nu luau nici ziare. În familia ei, chiar și informațiile în sine erau considerate inutile. Puneau rar pe masă carne sau pește, iar Aomame își asigura nutrimentele necesare creșterii din mâncarea primită la școală. Toți lăsau mâncarea în farfurie, văitându-se că nu e bună, numai ei îi venea să mai ceară o porție.

Lucrurile pe care le purta erau toate primite de la alții cărora le rămăseseră mici. În rândul credincioșilor se organizau întâlniri la care se făcea schimb de haine netrebuincioase. De aceea, în afara echipamentului de sport impus de școală, ei nu i se cumpăraseră niciodată haine noi și nu își amintea să fi purtat vreodată o pereche de pantofi care să-i vină. Combinația de culori și stiluri era atroce. Dacă familia ei ar fi fost săracă, era de înțeles să ducă un astfel de trai, însă nu erau deloc săraci. Tatăl ei lucra ca inginer, câștiga decent și avea și bani puși deoparte. Adoptaseră acest trai extrem de restrâns doar ca principiu de viață.

În orice caz, viața pe care o ducea ea era foarte diferită de a celorlalți copii, motiv pentru care multă vreme nu reușise să-și facă niciun prieten. Nu avea nici cu ce se îmbrăca să iasă cu prietenii și nici nu și-ar fi permis să se ducă undeva. Nu i se dădeau niciodată bani de buzunar și chiar dacă ar fi fost invitată la ziua de naștere a cuiva (de bine, de rău, asta nu se întâmplase nici măcar o dată), n-ar fi putut să cumpere nici cel mai mărunt cadou.

Din aceste motive, își ura părinții și detesta lumea de care aparținea, inclusiv ideologia ei. Ea își dorea să aibă o viață normală, ca toți ceilalți. Nu voia lux. S-ar fi mulțumit cu un trai obișnuit, modest. Dacă l-ar fi avut, nimic altceva nu i-ar mai fi trebuit. De-abia aștepta să se facă mare, să

plece de lângă părinți și să trăiască singură, după bunul ei plac. Să mănânce ce vrea și cât vrea, să cheltuiască banii din portofel după cum avea ea chef, să poarte haine pe gustul ei, pantofi pe măsura ei și să meargă oriunde voia. Să aibă mulți prieteni cu care să facă schimb de cadouri frumos împachetate.

Însă ajunsă la maturitate, Aomame descoperise că cel mai bine se simțea când ducea un trai moderat, abstinent. Ce își dorea ea cel mai mult nu era să se îmbrace frumos și să iasă cu cineva undeva, ci să-și petreacă timpul singură în casă, îmbrăcată în trening.

*

După ce murise Tamaki, Aomame își dăduse demisia de la firma la care lucra, părăsise căminul în care locuise până atunci și se mutase într-un apartament cu două camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră și se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneț, împinse de curiozitatea din Jiyūgaoka. Nu era o locuință tocmai spațioasă, dar arăta aerisită. Era echipată cu tot ce îi trebuia pentru gătit, dar cu un minimum necesar de mobilă. Aomame avea puține lucruri. Îi plăcea să citească, dar, cum termina o carte, o și vindea Ia anticariat. Îi plăcea și muzica, dar nu colecționa discuri. Nu suporta să vadă că se adună lucruri în casă, orice ar fi fost ele. Se simțea vinovată de fiecare dată când își cumpăra ceva. Se gândea că, *de fapt, nu are nevoie de așa ceva.* Când vedea în dulap hainele și pantofii frumos ordonate, avea o strângere de inimă și i se punea un nod în gât. În mod paradoxal, priveliștea aceea care insufla libertate și bogăție îi amintea de copilăria ei săracă și plină de constrângeri.

De multe ori se întreba ce anume înseamnă să fii liber. Oare reușești să scapi dintr-o cușcă doar ca să ajungi în alta și mai mare?

Doamna din Azabu o recompensase după ce le făcuse de petrecanie acelor bărbați. În ambele dăți, Aomame găsise

într-o căsuță poștală câte un teanc de bani înfășurat bine în hârtie, pe care nu era trecut nici destinatarul, nici expeditorul. Primise de la Tamaru cheia de la căsuța poștală, o golise, apoi returnase cheia. Luase pachetele fără măcar să le verifice conținutul și le aruncase nedeschise în seiful de la bancă. Acum zăceau acolo ca două cărămizi.

Aomame nici măcar nu-și cheltuia tot salariul și își pusese și bani deoparte, drept pentru care nu avea deloc nevoie de acea recompensă. Asta îi și spusese Doamnei prima dată când o plătise.

— Este doar de formă, îi explicase Doamna cu o voce scăzută și liniștită. Ia-o ca pe o simplă convenție. Dar trebuie neapărat să îi primești. Dacă nu ai nevoie de ei, nu îi folosi. Dacă nici așa nu îți convine, poți foarte bine să îi donezi anonim unei organizații. Ești liberă să faci ce vrei cu ei. Dar dacă îmi permiți să-ți dau un sfat, deocamdată n-ar fi rău să-i pui bine undeva, fără să te atingi de ei.

— Dar eu aș prefera să nu primesc bani pentru așa ceva.

— Te înțeleg. Dar mulțumită faptului că *îi înlături* pe acești neisprăviți, nu se mai ajunge nici la acțiuni de divorț, nu se mai iscă nici răfuieli legate de tutelă. Și nici femeile nu mai trăiesc cu teama că soțul poate oricând să vină și să le desfigureze în bătaie. Încasează și asigurarea de viață, și pensia de urmaș. Consideră banii pe care îi primești drept un semn de recunoștință din partea lor. Tu ai făcut lucrul corect, fără dubiu. Dar nu trebuie să fie un act nerecompensat. Știi de ce?

— Nu, recunoscuse Aomame cinstit.

— Pentru că tu nu ești nici înger, nici Dumnezeu. Știu că acțiunile tale se trag din sentimente pure și de aceea înțeleg când spui că nu vrei să primești bani. Dar sentimentele adevărate și pure sunt, în sine, periculoase. E ceva cu adevărat ieșit din comun ca un om făcut din carne și oase să trăiască având așa ceva în suflet. Așa că tu trebuie să le iei și să le ții fixate bine de pământ, ca un balon ancorat la sol. Pentru asta sunt. Doar pentru că e lucrul corect, iar

sentimentele sunt pure, nu înseamnă că poți să faci orice. Înțelegi?

După câteva clipe de gândire, Aomame încuviință.

— Nu înțeleg foarte bine, dar deocamdată am să fac așa cum spuneți dumneavoastră.

Doamna zâmbise și luase o gură de ceai.

— Să nu-i depui în cont. Dacă ți-i găsește fiscul, s-ar putea să-și pună întrebări. Ia-i așa cum sunt și pune-i într-un seif la bancă. S-ar putea să-ți fie de folos cândva.

— Așa am să fac, răspunsese Aomame.

*

Întoarsă de la club, Aomame tocmai își pregătea masa, când sună telefonul.

— Aomame? se auzi o voce ușor răgușită de femeie. Era Ayumi.

Cu receptorul la ureche, Aomame micșoră flacăra de la aragaz.

— Cum merge treaba de polițist?

— Dau amenzi de parcare una după alta și îmi atrag ura întregii lumi. Muncesc cu spor, fără picior de bărbat prin preajmă.

— Foarte bine.

— Auzi, tu ce faci acum?

— Îmi pregătesc cina.

— Poimâine ești liberă, pe seară?

— Da, dar să știi că n-am de gând să repet figura de data trecută. Deocamdată iau o pauză.

— Da, la capitolul ăsta și eu mai stau liniștită un timp. Dar mă gândeam că nu te-am mai văzut de ceva vreme și că n-ar fi rău să ne întâlnim și să mai stăm de vorbă.

Aomame se gândi puțin la propunerea ei, dar nu putu să se hotărască pe loc.

— Uite, acum sunt un pic ocupată, zise ea. Am ceva pe foc. Poți să mă suni peste vreo jumătate de oră?

— Bine, te sun peste o jumătate de oră.

Aomame închise telefonul și termină de călit legumele. Își făcu apoi o supă miso cu germeni de soia și le mâncă împreună cu orez brun. Bău doar o jumătate de cutie de bere, iar restul îl vărsă în chiuvetă. Spălă vasele și, când se așeză pe canapea să-și tragă sufletul, sună din nou Ayumi.

— Mi-ar plăcea dacă se poate să luăm masa împreună, îi zise aceasta. Mă plictisesc să mănânc mereu singură.

— Mereu mănânci singură?

— Eu stau într-un cămin și ne adunăm cu toții la masă în cantină. Însă uneori am chef să mănânc ceva bun în tihnă. De preferat, într-un loc mai șic. Dar nu vreau să mă duc singură, înțelegi asta, nu?

— Sigur că da.

— Numai că nu am pe nimeni cu care să pot merge. Nici bărbat, nici femeie. Toți sunt genul care se duc mai degrabă prin cârciumi. Dar mă gândeam că ai putea veni tu cu mine, dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează. În regulă, să mergem să mâncăm într-un loc mai șic. Nici eu n-am mai făcut asta de ceva vreme.

— Serios? Mă bucur enorm!

— Deci rămâne pe poimâine?

— Da, pentru că în ziua următoare sunt liberă. Știi vreun restaurant bun?

Aomame propuse un restaurant cu mâncare franțuzească din Nogizaka. Când îi auzi numele, lui Ayumi i se tăie răsuflarea.

— Dar nu e un restaurant extraordinar de cunoscut? E îngrozitor de scump și am citit într-o revistă că durează două luni să prinzi o rezervare. La salariul meu nu prea îmi permit.

— Stai liniștită. Patronul vine la clubul meu și fac cu el antrenament în particular. Îi mai dau și unele sfaturi legate de valorile nutriționale pentru mâncarea din meniu. Dacă îl rog eu, ne poate da o masă și ne face și o reducere serioasă. Doar că e posibil să nu fie o masă prea bună.

— Poate să ne pună și în dulap, că pe mine nu mă deranjează.

— Atunci, gătește-te frumos! îi zise Aomame.

După ce închise telefonul, Aomame realiză cu surprindere că avea o simpatie naturală față de polițista aceea tânără. Era prima dată când simțea asta față de cineva de la moartea lui Tamaki. Sigur, nu se compara cu ce simțise odinioară față de Tamaki, dar trecuse foarte multă vreme de când luase masa împreună cu cineva sau de când avusese chef de așa ceva. Și, colac peste pupăză, persoana respectivă era polițistă. Aomame oftă. Ce lume bizară!

*

Aomame purta o rochie gri-albastră cu mânecă scurtă, un cardigan alb, micuț și pantofi cu toc Ferragamo. Își pusese cercei și o brățărică de aur. Lăsase acasă geanta obișnuită (și dăltița, evident) și luase, în schimb, o poșetă La Bagagerie. Ayumi era îmbrăcată cu un tricou maro decoltat, o jachetă neagră și simplă Comme des Garçons, o fustă conică cu imprimeu floral, aceeași geantă Gucci de data trecută, cerceluși cu perlă și avea în picioare o pereche de pantofi maro, cu talpă joasă. Arăta mult mai drăguță și mai stilată decât înainte. Și deloc a polițistă.

Cele două se întâlniseră la bar, băuseră un cocteil *mimosa,* apoi fuseseră conduse la masă. Masa nu era rea deloc. Între timp, apăru și patronul, care schimbă câteva cuvinte cu Aomame și le spuse că vinul e din partea casei.

— Îmi pare rău, dar este o sticlă deja deschisă, din care s-a consumat doar pentru o degustare. Am înlocuit-o cu alta ieri, pentru că am primit o plângere legată de gustul vinului, deși de fapt nu e nimic în neregulă la ea. Persoana respectivă era un politician faimos, care trece drept un *connaisseur* în cercul său, dar care, de fapt, nu prea are habar de vinuri. Se plânge doar ca să dea bine în fața altora și spune că i-am adus un vin de Burgundia cam înțepător. Fiind cine e, noi îi spunem: „Aveți dreptate. E posibil să fi

prins un gust ușor înțepător. Probabil nu a fost depozitat corect de către importator. Vă aduc imediat altă sticlă. Dar trebuie să vă spun că sunteți un adevărat cunoscător. Vă pricepeți foarte bine” și i se aduce altă sticlă, ca să nu se supere. În fine, nu pot s-o spun în gura mare, dar și nota de plată i se umflă pe măsură. El oricum plătește din contul de protocol. Dar să știți că, orice s-ar întâmpla, la noi în restaurant nu dăm altor clienți un lucru odată ce ne-a fost returnat. Firește.

— Dar pe noi nu ne deranjează.

Patronul le făcu cu ochiul.

— Sigur nu vă deranjează?

— Sigur că nu! răspunse Aomame.

— Deloc, adăugă Ayumi.

— Domnișoara aceasta frumoasă să fie sora mai mică? o întrebă patronul pe Aomame.

— Așa pare? întrebă și Aomame.

— Nu semănați la chip, dar aveți același aer.

— Suntem prietene. E polițistă.

— Serios?

Patronul o privi pe Ayumi cu o expresie incredulă.

— Polițistă care patrulează pe străzi, cu pistolul la brâu?

— N-am împușcat încă pe nimeni, zise Ayumi.

— Sper că n-am zis ceva ce nu se cuvine.

Ayumi clătină din cap.

— Absolut nimic.

Patronul zâmbi și își împreună mâinile în dreptul pieptului.

— Este un renumit vin de Burgundia, pe care l-aș recomanda cu încredere oricui. Dintr-o podgorie cu tradiție, un an bun și care altfel ar costa zeci de mii de yeni.

Chelnerul veni și le turnă în pahare. Aomame și Ayumi ciocniră. Paharele se atinseră ușor, cu un clinchet ca de clopoțel venit de departe, din rai.

— E cel mai bun vin pe care l-am băut în viața mea, declară Ayumi mijindu-și ochii, după ce gustă o gură. Cine

și ce ar putea să-i reproșeze?

— Pentru orice lucru există cineva care să-i găsească un cusur, spuse Aomame.

Mai departe, cele două cercetară meniul în amănunt. Ayumi îl citi de două ori din scoarță în scoarță, cu o privire ascuțită de avocat priceput care parcurge un contract important. Să nu scape din vedere ceva esențial, să nu existe vreo portiță de scăpare inteligent ascunsă. Evaluă în minte termenii și condițiile și reflectă asupra posibilelor consecințe. Puse atent în balanță pierderile și câștigurile. Aomame o privi în tot acest timp cu interes de pe partea cealaltă a mesei.

— Te-ai hotărât? o întrebă Aomame.

— În mare.

— Deci ce îți iei?

— Supă de midii, salată de trei feluri de ceapă și creier de vițel de Iwate călit în vin de Bordeaux. Tu?

— Supă de linte, legume de primăvară înăbușite și pește-undițar fript în hârtie, cu mămăligă. Nu prea merge cu vin roșu, dar nu mă plâng, având în vedere că e din partea casei.

— Putem să gustăm una de la alta?

— Sigur că da, zise Aomame. Și uite, am putea să luăm împreună ca aperitiv un *fritto* de creveți.

— Super!

— Dacă ne-am hotărât, ar fi bine să închidem meniurile, că altfel nu mai vine chelnerul niciodată.

— Așa e, zise Ayumi închizând nehotărâtă meniul și punându-l la loc pe masă.

Chelnerul apăru imediat și luă comanda.

— De fiecare dată după ce termin de dat comanda la restaurant, am senzația că nu am cerut ce trebuia, zise Ayumi după ce dispăru chelnerul. Tu nu?

— Chiar dacă dai comanda greșită, e vorba doar de mâncare. Comparativ cu greșelile pe care le face un om în viață, nu e cine știe ce scofală.

— Sigur că nu, răspunse Ayumi. Dar pentru mine e important. Așa a fost încă din copilărie. Absolut mereu după ce dau comanda, regret. „Ar fi trebuit să-mi iau niște creveți pane, nu chiftele cu sos.” Tu dintotdeauna ai fost așa calmă și senină?

— În casa în care am crescut eu, din diverse motive, nu a existat obiceiul de a lua masa în oraș. Deloc. Nu-mi amintesc să fi călcat vreodată într-un restaurant și, până m-am făcut destul de mare, n-am știut ce înseamnă să te uiți într-un meniu, să alegi ce îți place și să comanzi. Zi după zi, am mâncat cuminte ce mi s-a pus în față. Că nu era bun, că era insuficient, că nu-mi plăcea, nu-mi permiteam să mă vait. Chiar și acum, sinceră să fiu, mă mulțumesc cu orice.

— Așa, deci. Nu știu eu care a fost situația la tine, dar n-aș fi zis. Tu lași impresia că ești obișnuită cu locuri de genul ăsta de mic copil.

Tamaki fusese cea care o inițiase pe Aomame în toate aceste lucruri. Cum să se poarte într-un restaurant de lux, cum să aleagă mâncarea astfel încât să nu se facă de râs, cum să comande vinul, cum să ceară desertul, cum să interacționeze cu chelnerul, cum să folosească tacâmurile, toate aceste lucruri le învățase în amănunt de la Tamaki. La fel și cum să-și aleagă hainele, să-și potrivească accesoriile sau să se machieze. Totul era o descoperire nouă pentru Aomame. Tamaki crescuse într-o familie înstărită dintr-o zonă rezidențială din Tokio, iar mama ei era o persoană foarte prezentă în societate și era foarte strictă când venea vorba de haine și bune maniere. De aceea Tamaki era deja deprinsă cu aceste lucruri încă din liceu. Putea să intre fără ezitare în locurile frecventate de adulți. Aomame își însușise cu aviditate de la ea acest *know-how.* Dacă n-ar fi dat de un profesor atât de bun, viața ei ar fi arătat cu totul altfel. Uneori, Aomame avea senzația că Tamaki încă mai trăiește, ascunsă înlăuntrul ei.

La început, Ayumi păru un pic încordată, dar se mai relaxă pe măsură ce bea vin.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu-mi răspunde. Dar eu vreau totuși să te întreb. Nu te superi, nu?

— Nu mă supăr.

— Dacă te întreb ceva ciudat, să știi că n-o fac cu rea intenție. Te rog să înțelegi asta. Pur și simplu sunt foarte curioasă. Deși e adevărat că uneori lumea se enervează rău din cauza asta.

— Stai liniștită, că nu mă enervez.

— Sigur? Fiindcă toată lumea zice la fel și tot se enervează.

— Eu sunt un caz special. Așa că nu-ți face probleme.

— Ți-a făcut vreun bărbat ceva când erai mică?

Aomame clătină din cap.

— Nu. De ce?

— Era doar o întrebare. Mă bucur că nu, zise Ayumi și schimbă subiectul. Ai avut vreodată un prieten? Adică o relație mai serioasă.

— Nu.

— Niciunul?

— Nici măcar unul, răspunse Aomame și continuă după câteva clipe de ezitare. Sinceră să fiu, până la douăzeci și șase de ani am fost virgină.

Ayumi rămase fără cuvinte. Lăsă furculița și cuțitul, se șterse la gură cu șervețelul și o privi îndelung pe Aomame, mijindu-și ochii.

— O tipă așa mișto ca tine? Nu-mi vine să cred!

— Era un subiect care nu mă interesa absolut deloc.

— Adică nu te interesau bărbații?

— Există un singur om care mi-a plăcut. M-am îndrăgostit de el când aveam zece ani și l-am ținut de mână.

— Te-ai îndrăgostit de un băiat când aveai zece ani. Și asta e tot?

— Asta e tot.

Ayumi luă furculița și cuțitul și tăie un crevete în bucățele mici, pierdută în gânduri.

— Și acum unde e băiatul respectiv și ce face?

Aomame clătină din cap.

— Nu știu. Am fost colegi de școală în clasa a treia și a patra în Ichikawa, în Chiba, dar eu m-am transferat în Tokio într-a cincea și de atunci nu l-am mai văzut și n-am mai auzit de el. Tot ce știu despre el este că, dacă e în viață, are acum douăzeci și nouă de ani. Probabil face treizeci în toamnă.

— Vrei să spui că până acum nici nu te-ai interesat unde e și cu ce se ocupă? Nu cred că ar fi greu să afli.

Aomame scutură hotărât din cap.

— Nu am vrut să-l caut.

— Ce ciudat! Dacă aș fi în locul tău, eu, una, aș face tot posibilul să dau de el. Mai ales dacă îți place atât de mult, ar trebui să-l găsești și să-i spui verde în față că-l iubești.

— Nu vreau să fac așa ceva. Ce sper eu e să îl întâlnesc din întâmplare într-o bună zi. Să trecem unul pe lângă altul pe stradă sau să ne urcăm în același autobuz.

— O întâlnire predestinată.

— Cam așa ceva, zise Aomame și luă o gură de vin. Și atunci am să-i mărturisesc totul. În toată viața mea nu te-am iubit decât pe tine, asta am să-i spun.

— Sigur că e foarte romantic, zise Ayumi exasperată, dar probabilitatea reală de a te întâlni cu el e extrem de scăzută. În plus, nu l-ai mai văzut de douăzeci de ani și poate s-a schimbat mult la față. Poate nici nu l-ai recunoaște dacă ai trece pe lângă el pe stradă.

Aomame clătină din cap.

— Oricât s-ar fi schimbat, l-aș recunoaște dintr-o privire. Fără greș.

— Așa deci.

— Da.

— Așadar, tu ești convinsă că o să-l întâlnești întâmplător, drept pentru care stai și aștepți.

— De-asta și merg mereu pe stradă fără să-mi slăbesc o clipă atenția.

— Ce chestie, zise Ayumi. Dar, oricât de mult l-ai iubi pe el, nu te deranjează să te culci cu alți bărbați. Adică după ce ai împlinit douăzeci și șase de ani.

Aomame se gândi puțin, apoi zise:

— Acelea sunt lucruri care trec pe lângă mine. Nu rămâne nimic în urma lor.

O vreme se așternu liniștea, timp în care cele două se concentrară asupra mâncării. Un pic mai târziu, Ayumi sparse tăcerea:

— Îți pun o întrebare cam indiscretă, dar ai pățit ceva la douăzeci și șase de ani?

Aomame încuviință.

— Da, am pățit ceva care m-a schimbat definitiv. Scuză-mă, dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— E absolut în regulă. Dar nu te supăr că te tot descos, nu?

— Deloc.

Sosi supa și cele două o mâncară în tăcere. Lăsară o vreme conversația deoparte. O reluară abia după ce puseră jos lingurile și chelnerul strânse farfuriile.

— Dar nu ți-e teamă?

— De ce anume?

— Că poate n-o să-l mai întâlnești niciodată. Sigur că pe lumea asta există și întâlniri întâmplătoare și m-aș bucura să iasă așa. Zău, chiar sper să se întâmple asta. Dar, realist vorbind, e destul de mare posibilitatea ca totul să se termine fără să vă revedeți vreodată. Poate că e căsătorit și are vreo doi copii. Nu? Și dacă așa stau lucrurile, tu nu poți să-ți trăiești singură restul zilelor. Fără să fii alături de singurul om pe care îl iubești pe lumea asta. Nu ți se face teamă dacă iei lucrurile așa?

Aomame privi vinul roșu din pahar.

— Ba poate că da. Dar cel puțin iubesc pe cineva.

— Chiar dacă el poate nu te iubește?

— Dacă reușești să iubești pe cineva din tot sufletul, chiar și un singur om, atunci nu ești total pierdut. Chiar dacă nu

poți fi împreună cu el.

Ayumi căzu o vreme pe gânduri. Chelnerul veni și le umplu la loc paharele cu vin. Aomame luă o gură și îi dădu dreptate lui Ayumi. Cine putea să aibă ceva de obiectat la acest vin?

— Aomame, ești extraordinară! Ce filozofic vezi lucrurile!

— Nu le văd filozofic. Pur și simplu așa gândesc.

— Și eu am iubit pe cineva, mărturisi Ayumi. Cel cu care m-am culcat prima oară, imediat după ce am terminat liceul. Era cu trei ani mai mare. Dar el și-a găsit imediat pe altcineva. Am fost destul de distrusă, să știi. M-am împăcat deja cu toată povestea, dar încă nu mi-am revenit complet din toată devastarea aceea. Un fraier care mă mai și înșela. Numai gura era de el. Dar indiferent de cum era, mie îmi plăcea de el.

Aomame încuviință. Ayumi luă paharul de vin în mână și bău o gură.

— Mă mai sună din când în când și mă întreabă dacă nu vreau să ne vedem. Evident, vrea doar să se culce cu mine. Asta mi-e clar, așa că nu mă văd cu el. Dacă încep să-l văd, iar am de tras dup-aia. Dar știi, înțeleg eu cu mintea, dar corpul tot reacționează. Mă trec toți fiorii la gândul că m-ar lua în brațe. Și când se adună prea mult, simt nevoia să-mi mai dau frâu liber. Înțelegi cum e, nu?

— Înțeleg.

— Chiar e un neisprăvit. Închis la minte și nici măcar prea bun la pat. Dar măcar nu îi e teamă de mine și, cel puțin cât suntem împreună, mă tratează frumos.

— Cu asta n-ai ce-i face, zise Aomame. El e cel care dă buzna neinvitat. Nu e ca și cum ai alege o mâncare din meniu.

— E ca atunci când greșești comanda și apoi regreți.

Amândouă izbucniră în râs.

— Dar știi, zise Aomame, că e vorba de meniu, de bărbați sau de altceva, avem senzația că noi suntem cele care fac alegerea, când, de fapt, nu alegem nimic. Poate că totul a

fost decis de la bun început, iar noi doar părem că alegem. Poate că liberul arbitru nu este decât o ipoteză. Așa văd eu lucrurile uneori.

— Dacă e pe așa, atunci viața e cam sumbră.

— Mai știi?

— Dar dacă iubești pe cineva din suflet, oricât de groaznic ar fi acel om și chiar dacă el nu te iubește pe tine, măcar viața nu mai e un iad. Oricât de sumbră ar fi ea.

— Așa e.

— Dar știi ce cred eu? zise Ayumi. Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate.

— Probabil. Dar nu putem s-o schimbăm cu alta.

— Nu, fiindcă a expirat termenul de returnare.

— Și am aruncat și chitanța.

— Exact.

— Dar n-are nimic. Că se sfârșește și lumea asta cât ai clipi.

— Sună bine!

— Și atunci va să vie împărăția.

— De-abia aștept! exclamă Ayumi.

*

Cele două mâncară desertul, băură câte un espresso și împărțiră în două nota de plată, care era surprinzător de mică. Apoi se opriră la un bar din apropiere și își comandară câte un cocteil.

— Auzi, tipul ăla nu e cumva cum îți place ție?

Aomame își întoarse privirea către el. Un bărbat înalt, între două vârste, stătea singur la capătul tejghelei și bea un Martini. Era genul de licean sportiv cu note bune, care îmbătrânise exact așa cum era. Avea părul mai rar, dar un chip tânăr.

— Poate că da, dar azi nu-mi arde de bărbați, zise Aomame pe un ton categoric. Și oricum, suntem într-un bar de lux.

— Știu. Dar m-am gândit să-ți zic totuși.

— Rămâne pe data viitoare.

Ayumi se uită la ea.

— Adică mai vii cu mine? În căutare de bărbați, vreau să spun.

— Vin, zise Aomame. Mergem împreună.

— Ce bine! Când sunt cu tine, am senzația că pot să fac orice.

Aomame avea în față un Daiquiri, iar Ayumi bea un Tom Collins.

— Apropo, când am vorbit la telefon, mi-ai zis că noi două ne-am jucat de-a lesbienele, zise Aomame. Ce anume am făcut?

— A, da. N-am făcut cine știe ce. Ne-am prostit un pic, ca să mai încingem spiritele. Nu-ți mai amintești chiar nimic? Că erai foarte luată de val.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Absolut nimic.

— Păi ne-am mângâiat un pic pe sâni, dezbrăcate, ne-am sărutat acolo, jos…

— *Ne-am sărutat acolo, jos*? izbucni Aomame și se uită apoi panicată în jur, deoarece vocea ei răsunase mai tare decât trebuia în barul liniștit. Din fericire, nimeni nu părea să fi auzit ce spusese.

— Doar ne-am prefăcut. Nu ne-am folosit și limba.

— Măi, să fie! oftă Aomame, apăsându-și tâmplele cu degetele. Ce naiba a fost în capul meu?

— Îmi pare rău, se scuză Ayumi.

— Nu-i nimic, nu-ți face probleme. E vina mea, că m-am îmbătat în halul ăla.

— Dar să știi că arăți foarte bine *acolo, jos.* E frumoasă și zici că e nou-nouță.

— Păi e ca și nouă.

— O folosești rar?

Aomame încuviință.

— Da. Auzi, tu cumva ai porniri de lesbiană?

Ayumi clătină din cap.

— E prima dată când am făcut așa ceva. Pe cuvânt. Eram

și eu destul de beată și am zis că, fiind vorba de tine, n-ar fi rău să încerc. Dacă tot era doar prostească, de ce să nu mă distrez un pic. Tu?

— Nici eu n-am astfel de înclinații. O singură dată am făcut ceva de genul ăsta în liceu, cu o prietenă bună. Nu aveam intenția asta, dar pur și simplu acolo s-a ajuns.

— Se mai întâmplă. Și cum a fost, ți-a plăcut?

— Da, mi-a plăcut, răspunse Aomame sincer. Dar s-a întâmplat o singură dată. Nu mi s-a părut în regulă, așa că a doua oară n-am mai făcut-o.

— Nu ți se pare în regulă să fii lesbiană?

— Nu, nu mi se pare imoral sau mai știu eu ce dacă ești lesbiană. Nu am vrut să ajung la o astfel de relație cu *persoana respectivă.* Nu voiam să transform prietenia noastră în ceva carnal.

— Aha, făcu Ayumi. Auzi, dacă nu te deranjează, pot să rămân la tine peste noapte? Nu vreau să mă întorc la cămin. Odată ajunsă acolo, s-ar nărui într-o clipită toată atmosfera asta atât de elegantă.

Aomame luă ultima gură de Daiquiri și puse paharul pe tejghea.

— Poți să rămâi la mine, dar fără prostii, ne-am înțeles?

— Sigur. Nici nu era vorba de așa ceva. Doar voiam să mai stau puțin cu tine. Poți să mă culci unde vrei, că eu pot să dorm pe jos, oriunde. Iar mâine sunt liberă, așa că n-am nicio grabă de dimineață.

*

Cele două luară metroul până la Jiyūgaoka și ajunseră acasă la Aomame un pic înainte de ora unsprezece. Amândouă erau plăcut amețite de băutură și somnoroase. Aomame întinse canapeaua și îi împrumută lui Ayumi o pijama.

— Pot să dorm puțin cu tine în pat? Vreau să mă lipesc un pic de tine. Fără prostii, îți promit, zise Ayumi.

— Bine.

O femeie care a ucis trei bărbați, în pat cu o polițistă în serviciu activ, se minună Aomame. Tare bizară mai e lumea asta.

Ayumi se strecură în pat și își petrecu brațele în jurul lui Aomame, împungând-o cu sânii ei zdraveni. Respirația ei mirosea a alcool amestecat cu pastă de dinți.

— Auzi, nu ți se pare că am sânii prea mari?

— Nici vorbă. Au o formă foarte frumoasă.

— Dar sânii mari te fac să pari proastă, nu? Când alerg se leagănă de colo-colo și mi-e și rușine să întind la uscat un sutien care arată ca două castroane de salată.

— Însă bărbaților le plac.

— Și am și sfârcurile prea mari.

Ayumi își descheie câțiva nasturi de la bluza de pijama, scoase un sân și îi arătă sfârcul lui Aomame.

— Uite cât de mare e! Nu arată ciudat?

Aomame îl privi. Mic nu era, dar nici nu i se părea exagerat de mare. Era puțin mai mare decât sfârcurile lui Tamaki.

— Foarte drăguț. Ți-a zis cineva că sunt prea mari?

— Da, un tip. A zis că n-a mai văzut niște sfârcuri atât de mari.

— Înseamnă că nu văzuse el prea multe la viața lui. Arată normal. Ale mele sunt prea mici.

— Mie îmi plac sânii tăi. Au o formă delicată și îți dau un aer inteligent.

— Dar de unde! Sunt prea mici și inegali. Mereu am probleme când îmi cumpăr sutiene, pentru că am cupe diferite la stângul și la dreptul.

— A, da? Vezi, toți avem lucruri care ne frământă.

— Întocmai, conchise Aomame. Gata, la culcare!

Ayumi întinse o mână și încercă să-și strecoare degetele în pijamaua lui Aomame. Aomame i-o prinse și o opri.

— Nu! Nu mi-ai promis că fără prostii?

— Scuze, zise Ayumi și își retrase mâna. Așa e, ți-am promis. M-am îmbătat, e clar. Dar să știi că eu sunt moartă

după tine. Ca o elevă de liceu.

Aomame nu zise nimic.

— Ce ai mai important, tu păstrezi în inima ta, special pentru el, îi șopti Ayumi. Te invidiez. Că ai pe cineva pentru care să faci asta.

Așa o fi, se gândi Aomame. Dar oare care e acel lucru?

— Gata, culcă-te! îi zise Aomame. Te țin în brațe până adormi.

— Mersi. Și zău, scuză-mă că te deranjez!

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Nu mă deranjezi cu nimic. Aomame simțea sub braț respirația caldă a lui Ayumi. Un câine lătra în depărtare, iar o fereastră se închise cu zgomot. În tot acest timp, Aomame o mângâie neîncetat pe păr.

*

Aomame se dădu jos din pat, lăsând-o pe Ayumi să doarmă. Se pare că în noaptea aceea era nevoită să doarmă pe canapea. Scoase o sticlă de apă din frigider și bău două pahare. Ieși apoi pe balcon, se așeză pe un scaun de aluminiu și privi orașul. Era o noapte liniștită de primăvară. Dinspre străzile din depărtare se auzea un vuiet artificial de mare, purtat de vânt. Trecuse de miezul nopții și lumina neoanelor mai slăbise.

*

Pe Ayumi o simpatizez, asta e sigur. Vreau să am grijă de ea. După ce ai murit, Tamaki, multă vreme am trăit cu hotărârea de a nu mai avea o relație strânsă cu nimeni. Nu mi-am dorit niciodată o prietenă nouă. Dar, nu știu de ce, față de Ayumi pot să-mi deschid sufletul cu ușurință. Până la un anumit punct, pot chiar să-i mărturisesc sincer ce simt. Însă, evident, ea e cu totul altfel decât tine, vorbi Aomame cu acea Tamaki pe care o purta înlăuntrul ei. Tu ești o persoană cu totul aparte. Cu tine am crescut. Nu te poți compara cu nimeni altcineva.

Aomame își dădu capul pe spate și se uită la cer. Privea bolta cerească și gândurile îi cutreierau prin amintiri îndepărtate. Timpul petrecut alături de Tamaki, lucrurile pe care și le spuneau. Și cum se mângâiaseră una pe cealaltă… Însă, la un moment dat, Aomame observă că cerul arăta un pic altfel ca de obicei. Ceva era diferit. Senzația aceea stranie era destul de vagă, dar de netăgăduit.

Trecu ceva timp până realiză ce anume se schimbase. Și chiar după ce își dădu seama, trebui să se lupte mult să înghită acel fapt. Mintea ei nu putea să accepte ce îi vedeau ochii.

Pe cer erau două luni. Una mai mică și una mai mare. Stăteau sus, în înaltul cerului, una lângă alta. Cea mare era luna pe care o știa dintotdeauna. Galbenă, aproape plină. Însă lângă ea mai era una. O lună cu o formă ciudată. Diformă și verde, de parcă era acoperită cu un strat subțire de mușchi. Asta se înfățișa în câmpul ei vizual.

Aomame privi îndelung lunile, mijindu-și ochii. Apoi închise ochii, lăsă să treacă un timp, respiră adânc și îi deschise din nou, așteptându-se ca totul să fi revenit la normal și pe cer să fie o singură lună. Însă nimic nu se schimbase. Nu era o iluzie provocată de lumină și nici nu îi jucau feste ochii. Fără dubiu și fără s-o înșele ochii, pe cer erau două luni. Una galbenă, una verde.

Aomame se gândi s-o trezească pe Ayumi și s-o întrebe dacă pe cer chiar sunt două luni. Însă se răzgândi. Poate că Ayumi i-ar fi spus: „Păi, normal! De anul trecut avem două luni”. Sau: „Ce tot zici, Aomame? Nu se vede decât o lună. Ai pățit ceva la ochi?” Oricare ar fi fost răspunsul, nu-i rezolva cu nimic problema. Doar o complica și mai mult.

Aomame își acoperi cu mâinile jumătatea de jos a feței, continuând să privească fix lunile. Ceva se întâmplă, asta e clar, își spuse ea, simțind cum îi crește pulsul. S-a întâmplat ceva ori cu lumea, ori cu mine. Una din două. E o problemă la borcan, sau la capac?

Se întoarse înăuntru, încuie ușa de la balcon și trase

draperiile. Scoase din dulap o sticlă de coniac și își turnă în pahar. Ayumi dormea liniștită în pat. Aomame sorbi coniacul privind-o. Stătea cu coatele sprijinite pe masa de bucătărie și se străduia să nu se gândească la ce era în spatele draperiei.

Mai știi, își zise ea, poate chiar se sfârșește lumea.

„Și va să vie împărăția”, murmură ea.

„De-abia aștept”, răspunse cineva.

Capitolul 16
Mă bucur dacă-ți place

Tengo refăcuse *Crisalida de aer* în zile de muncă asiduă, dar după ce îi predă manuscrisul lui Komatsu, avu parte de o perioadă plină de calm și pace. De trei ori pe săptămână ținea cursuri la școala pregătitoare și vinerea se întâlnea cu iubita. În restul timpului se ocupa de casă, se plimba sau scria. Astfel trecu aprilie. Cireșii se scuturaseră, dar înmugureau și înfloreau magnoliile. Anotimpul înainta treptat. Zilele se scurgeau regulat, lin și fără surprize. Era întocmai traiul pe care și-l dorea Tengo – săptămânile să curgă firesc una după alta, fără întrerupere.

Se petrecuse însă o schimbare. O schimbare bună. Când scria, observă că se năștea în el un nou izvor. Era doar un mic susur printre pietre, din care nu țâșnea multă apă. Dar chiar așa, mic, curgea constant. Tengo nu se grăbea și nu se impacienta. Aștepta ca apa să se acumuleze între maluri, apoi o prindea în palme și nu-i rămânea decât să se așeze la birou și s-o transforme în fraze. Povestea pe care o scria înainta astfel de la sine.

Munca susținută și concentrată la *Crisalida de aer* dislocase stâncile care blocaseră izvorul. Tengo nu înțelegea motivul pentru care se întâmplase acest lucru, dar avea certitudinea că undeva fusese înlăturat un capac greu. Își simțea trupul mai ușor, de parcă ieșise dintr-o văgăună și acum își putea întinde în voie mâinile și picioarele. Probabil *Crisalida de aer* stimulase ceva ce fusese ascuns înăuntrul lui.

În plus, simțea că în el se născuse în sfârșit ambiția. Nu trăise niciodată sentimentul acesta. I se spusese și la liceu, și la facultate de către antrenorul de judo și de către colegii

mai mari. „Ai calități, ai forță și te antrenezi mult. Dar n-ai ambiție.” Într-adevăr, așa era. Nu simțea că vrea să câștige cu orice preț. De aceea ajungea până în semifinale sau chiar în finale, dar cel mai adesea pierdea repede în meciul decisiv. Și nu era vorba numai de judo. Tengo avea această tendință în general. Era prea indiferent, nu încerca deloc să lupte. La fel făcea și cu romanele. Scria lucruri destul de interesante și formula fraze nu tocmai rele. Dar îi lipsea forța de a captiva complet mintea cititorului. După ce le citeai, rămâneai cu gustul nesatisfăcător că lipsește ceva din ele. De aceea ajungea mereu în selecția finală, dar nu câștiga premiul literar. Era exact ce-i spunea Komatsu.

Simțise totuși un anume regret după ce terminase lucrul la *Crisalida de aer.* Cât refăcuse romanul, muncise complet absorbit, fără să se gândească la nimic altceva. Apoi, după ce îi dăduse manuscrisul lui Komatsu, fusese asaltat de un sentiment acut de neputință. După ce acesta se domolise, în el începuse să urce furia. Era o furie îndreptată către el însuși. Am împrumutat povestea altcuiva și am rescris-o ca un șarlatan. Am lucrat la ea cu mai multă pasiune decât la propriile mele romane. Gândindu-se la acestea, Tengo se rușină. Un scriitor adevărat găsește poveștile ascunse în el și le pune în cuvinte potrivite. Ești vai de tine. Dacă-ți pui mintea poți și tu să faci asta. Nu?

Trebuia să-și dovedească lui însuși că poate.

Aruncă cu hotărâre manuscrisul la care lucrase până atunci și începu de la zero o poveste complet nouă. Cu ochii închiși, ascultă vreme îndelungată cum picura izvorul din el. În curând, cuvintele începură să vină de la sine, iar el le așternu fără grabă pe hârtie.

*

Într-o seară de mai, la ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Nu-l mai auzise de multă vreme.

— S-a hotărât, spuse el. Se simțea în vocea lui o oarecare ațâțare, fapt destul de neobișnuit pentru Komatsu.

La început Tengo nu înțelese prea bine despre ce vorbea.

— Ce s-a hotărât?

— Ei, ce oare? *Crisalida de aer* câștigă. Adineauri au luat decizia. Toți membrii comisiei au fost de acord. N-a fost nicio împotrivire. Na, e și normal cu o lucrare atât de bună. În orice caz, lucrurile s-au mișcat, iar noi urmează să împărțim prada.

Tengo aruncă o privire la calendarul de pe perete. Într-adevăr, azi se decidea câștigătorul concursului literar. Fusese atât de absorbit de propriul său roman încât uitase în ce dată erau.

— Și acum ce se mai întâmplă? Care e programul? întrebă el.

— Mâine se face public. O să apară în toate ziarele naționale. Probabil că or să pună și o poză. Așa o fată frumoasă de șaptesprezece ani o să iște ceva vâlvă. E cu totul altceva decât dacă ar câștiga un profesor de treizeci de ani de la o școală pregătitoare, care arată ca un urs pregătit de hibernare.

— O diferență ca de la cer la pământ, fu Tengo de acord.

— Pe șaisprezece mai are loc decernarea premiului, la un hotel din Shimbashi. O să se țină și o conferință de presă.

— Participă și Fukaeri la conferința de presă?

— Asta ar fi ideea. Doar de data asta. Nu se poate să lipsești de la decernarea propriului tău premiu literar. Dacă trecem peste asta cu bine, dup-aia ne dăm la fund de tot. Ne pare rău, autoarea nu dorește să apară în public. Cu chestia asta le-o tăiem. Așa n-or să iasă la iveală problemele.

Tengo încercă să și-o imagineze pe Fukaeri la o conferință de presă, într-o sală mare de hotel. Microfoanele aliniate, blițurile scăpărând. Cam greu să o vezi pe Fukaeri într-un asemenea scenariu.

— Komatsu-san, chiar aveți de gând să o trimiteți la conferința de presă?

— Trebuie, măcar o dată, altfel dă urât.

— Dar o să iasă o catastrofă!

— Tocmai de-aia, ăsta e rolul tău, să ai grijă să nu se întâmple nimic rău.

Tengo tăcu. Un presentiment rău ca un nor întunecat se ivea la orizont.

— Băi, mai ești? întrebă Komatsu.

— Sunt, spuse Tengo. Ce vreți să spuneți, că ăsta e rolul meu?

— Păi îi explici lui Fukaeri cum merge o conferință de presă și ce trebuie să facă. Cam ce fel de întrebări o să i se pună. Așa că îți prepari din timp un set de întrebări care crezi că ar putea apărea și o pui să le învețe pe dinafară. Ești profesor, trebuie să știi ce să faci.

— Eu să fac chestia asta?

— Da, da. Fukaeri are încredere în tine. Pe tine te ascultă. Eu n-am cum, nici măcar n-am timp să mă întâlnesc cu ea.

Tengo oftă. Voia să nu mai aibă nicio legătură cu *Crisalida de aer* și cu toată povestea. Făcuse ce i se ceruse și voia acum să se concentreze asupra propriei sale munci. Dar avea presentimentul că n-o să reușească tocmai ușor. Iar presentimentele rele se adeveresc din păcate mult mai des decât cele bune.

— Poimâine seară ești liber? îl întrebă Komatsu.

— Sunt liber.

— La ora șase, la aceeași cafenea din Shinjuku. Fukaeri o să fie acolo.

— Dar, Komatsu-san, nu pot să fac asta. Nu știu ce se întâmplă la o conferință de presă. N-am fost niciodată la vreuna.

— Tu vrei să fii romancier, nu? Folosește-ți imaginația! Asta e treaba unui scriitor, să-și imagineze lucruri pe care nu le-a văzut.

— Dar nu chiar dumneavoastră mi-ați spus că odată ce rescriu *Crisalida de aer* nu mai trebuie să fac nimic? Că pot să stau pe bancă și să urmăresc liniștit meciul, că de restul vă ocupați dumneavoastră?

— Tengo, fac cu plăcere ce îmi stă în putință. Nici mie nu-mi place să apelez la alții. Dar vin cu rugămintea asta la tine fiindcă eu nu pot. Gândește-te așa, noi suntem într-o barcă purtată de curenți rapizi, iar eu sunt cu mâinile pe cârmă și nu pot să o las. Așa că trebuie să preiei tu vâslele. Dacă tu nu poți, barca noastră se răstoarnă și pierim cu toții. Împreună cu Fukaeri. Nu cred că vrei să se întâmple asta.

Tengo oftă din nou. De ce oare era mereu pus în situații în care nu putea să refuze?

— Am înțeles. O să fac ce pot. Dar nu pot să vă garantez că o să iasă bine.

— Așa să faci. Îți rămân îndatorat. Oricum, e clar că Fukaeri nu stă de vorbă decât cu tine, spuse Komatsu. Și încă un lucru. Ne facem firmă.

— Firmă?

— Birou, companie… cum vrei să-i spui. În orice caz, o firmă care să se ocupe de activitatea literară a lui Fukaeri. Bineînțeles că o să fie doar o chestie pe hârtie. De fațadă, rostul ei este să se ocupe de veniturile lui Fukaeri. Reprezentantul ei o să fie profesorul Ebisuno. O să fii și tu angajat, pe ce poziție nu contează, dar, în orice caz, de acolo o să îți primești partea de bani. Eu mă bag, dar fără să-mi apară numele pe undeva. Dacă se află că am pus mâna pe vreo bancnotă, iese urât de tot. În felul ăsta ne împărțim profiturile. Nu-mi trebuie decât ștampila ta pe câteva hârtii. În rest, mă ocup de tot. Cunosc eu un avocat priceput.

Tengo se gândi puțin.

— Komatsu-san, nu puteți să mă scoateți din schema asta? Nu-mi trebuie bani. Mi-a plăcut să scriu *Crisalida de aer* și am avut multe de învățat din asta. Cel mai important e că Fukaeri a câștigat premiul. O să o pregătesc eu cum pot să facă față conferinței de presă, mă descurc eu cumva. Dar chiar nu vreau să fiu implicat într-un asemenea plan complicat. Asta deja se cheamă escrocherie organizată.

— Tengo, nu mai poți da înapoi acum, spuse Komatsu. Escrocherie organizată? Da, poate că așa o fi. Se poate spune și așa. Dar știai asta de la bun început. Planul nostru era să fraierim lumea cu un scriitor pe jumătate fictiv pe nume Fukaeri. Așa-i? Bineînțeles că e vorba și de bani și, ca să ne ocupăm de ei, avem nevoie de un sistem pus la punct. Nu e tocmai joacă de copii. Acum e prea târziu să spui că ți-e frică și că nu mai vrei să fii implicat. Dacă voiai să cobori din barcă, trebuia să fi coborât mult mai devreme, când încă mergeam lin. Acum e deja prea târziu. Ca să pot să fac firma, am nevoie de câteva nume și nu pot să implic oameni care nu știu despre ce e vorba. N-am cum să nu te bag și pe tine. Cu tine inclus, lucrurile or să meargă înainte.

Tengo își puse capul la treabă, dar nu-i venea nicio idee bună.

— Am o întrebare, zise el. Din spusele dumneavoastră reiese că și profesorul Ebisuno este implicat complet în povestea asta. Înțeleg că a fost deja de acord cu crearea unei firme fictive în care el să fie reprezentantul lui Fukaeri.

— Profesorul, în calitate de tutore al lui Fukaeri, știe cum stau lucrurile, e mulțumit de situație și și-a dat OK-ul. După ce-am vorbit atunci cu tine, l-am sunat imediat. Bineînțeles că mă mai ținea minte. Doar că voia să audă din gura ta ce părere ai despre mine. A fost impresionat de tine, cică ești un bun observator în privința oamenilor. Mă-ntreb ce i-oi fi zis despre mine.

— Și ce are de câștigat profesorul Ebisuno dacă se bagă în planul ăsta? Nu cred eu că e vorba de bani.

— Așa-i. Nu e el omul care să se dea peste cap doar pentru câțiva bănuți.

— Păi atunci, de ce se bagă într-un plan atât de periculos? Are ceva de câștigat?

— Nu știu. E un om ale cărui intenții sunt imposibil de citit.

— Dacă nici măcar dumneavoastră nu le puteți citi, înseamnă că sunt într-adevăr adânc ascunse.

— Mda, făcu Komatsu. Dacă te iei după aparențe, e un bătrânel inocent, dar adevărul e că nu știi ce se ascunde în el.

— Fukaeri cât știe din povestea asta?

— Nu știe nimic din dedesubturile ei și nici nu e nevoie să știe. Fukaeri are încredere în profesorul Ebisuno și pe tine te place. Așa că de-aia te rog încă o dată pe tine să îmi vii în ajutor.

Tengo schimbă receptorul în mâna cealaltă. Trebuia cum necum să se țină în pas cu mersul lucrurilor.

— Apropo, Ebisuno nu mai e de fapt profesor. S-a retras de la universitate și nu mai scrie.

— Da, a tăiat legătura cu lumea academică. A fost un cercetător deosebit, dar nu părea să fi fost foarte atașat de lumea aceea. Nu-i priesc organizațiile și autoritatea. E mai degrabă un eretic.

— Și acum cu ce se ocupă?

— Acțiuni de bursă, spuse Komatsu. E consultant de investiții. Adună capital, îl mută dintr-o parte în alta și din asta își trage profitul. Stă cocoțat pe munte la el acolo și dictează ce să vândă și ce să cumpere. E extraordinar de bun. Se pricepe să analizeze situațiile și are sistemul său propriu. La început a făcut-o de distracție, dar în curând a ajuns să fie noua sa meserie. Cam așa ceva. Se pare că în lumea bursei e foarte cunoscut. Un lucru pot să-ți spun, că nu duce lipsă de bani.

— Nu prea văd care e legătura între antropologia culturală și acțiunile la bursă.

— În general, nu e nicio legătură, dar pentru el, există.

— Și nu i se pot citi intențiile.

— Întocmai.

Tengo își masă tâmpla cu degetul. Apoi se dădu bătut și spuse:

— Mâine, la ora șase, mă întâlnesc cu Fukaeri, în cafeneaua obișnuită și discutăm despre conferința de presă. E bine așa?

— Asta e ideea, spuse Komatsu. Tengo, nu te mai încrâncena atât. Lasă-te dus de curent. Chestii din astea nu ți se întâmplă prea des în viață. E o lume frumoasă de roman picaresc. Pregătește-te pentru orice și savurează mireasma bogată a răului. Bucură-te de curenții rapizi care ne poartă. Așa măcar o să cădem cu stil în prăpastie.

*

Două zile mai târziu, Tengo se întâlni cu Fukaeri în cafeneaua din Shinjuku. Fata purta o pereche de blugi strâmți și un pulover subțire de vară, care îi scotea în evidență forma sânilor. Avea părul drept și lung, iar pielea, încântătoare. Bărbații din jur îi tot aruncau ocheade. Tengo le simțea privirile, dar Fukaeri nu părea să fie conștientă de ele. Cu siguranță că o asemenea fată stârnește vâlvă odată ce primește premiul literar.

Fukaeri știa deja că romanul *Crisalida de aer* câștigase. Nu părea însă că se bucură și nici nu era entuziasmată. Îi era indiferent dacă câștigă sau nu. Deși era o zi văratică, comandase o cacao fierbinte, pe care o bea cu mare atenție, ținându-și ambele mâini pe ceașcă. Nu știuse despre conferința de presă, dar nu avu nicio reacție când auzi despre ea.

— Știi ce e o conferință de presă, nu?

— Conferință de presă, repetă ea.

— Se adună jurnaliști de la ziare și reviste și îți pun diferite întrebări. Tu stai urcată pe un podium. Ți se fac poze. Posibil să vină și de la televiziune. Răspunsurile tale or să fie relatate în mass-media din toată țara. E neobișnuit ca o fată de șaptesprezece ani să câștige premiul ăsta. O să fie o știre de senzație. În plus, membrii comisiei te-au ales în unanimitate câștigătoare, și asta o să fie pe buzele tuturor. Pentru că nu prea se întâmplă așa ceva.

— Îmi pun întrebări, se interesă Fukaeri.

— Îți pun întrebări și tu le răspunzi.

— Ce fel de întrebări.

— Tot felul. Despre roman, despre tine, despre viața ta personală, hobbyuri, planuri de viitor. Poate că ar fi mai bine să ne pregătim de acum răspunsurile pentru asemenea lucruri.

— De ce.

— E mai sigur așa. Ca să nu te împotmolești sau să spui ceva care ar putea da naștere la neînțelegeri. Nu ai nimic de pierdut dacă te pregătești puțin. Facem un fel de repetiție.

Fukaeri bău din cacao. Apoi se uită la Tengo cu o privire care spunea că pe ea nu o interesează lucrurile astea, dar era dispusă să-i facă pe plac dacă el credea că e necesar. Privirea ei era câteodată mai elocventă decât tot ce rostea. Cel puțin din ochi putea comunica mai mult de o propoziție odată. Din păcate, nu se putea să răspundă doar din priviri la conferința de presă.

Tengo scoase din geantă o hârtie și o despături. Își notase niște întrebări care presupunea că or să-i fie puse la conferință. Cu o seară înainte își storsese mintea și pierduse foarte mult timp să le scrie.

— Eu îți pun întrebări, așa că imaginează-ți că sunt un ziarist.

Fukaeri încuviință.

— Ați scris până acum multe romane?

— Da, răspunse ea.

— De când ați început să scrieți?

— De mult.

— E foarte bine, spuse Tengo. Răspunsurile scurte sunt bune. Nu e nevoie să dai amănunte inutile. Adică, a scris Azami pentru tine, nu?

Fukaeri încuviință.

— Asta nu e nevoie să le spui. E un secret pe care îl știm noi doi.

— Nu le spun.

— Când ați trimis manuscrisul pentru concurs, v-ați așteptat să câștigați?

Fata zâmbi, dar nu deschise gura. Tăcerea continua.

— Nu vrei să răspunzi? întrebă Tengo.

— Nu.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să răspunzi, taci. Oricum era o întrebare tâmpită.

Fukaeri încuviință din nou.

— De unde v-a venit ideea pentru *Crisalida de aer*?

— De la capra oarbă.

— Nu merge să spui „oarbă”, zise Tengo. Ar fi mai bine să spui „nevăzătoare”.

— De ce.

— „Oarbă” e un cuvânt discriminator. Dacă-l aud jurnaliștii s-ar putea ca unii dintre ei să aibă un ușor atac de cord.

— Cuvânt discriminator.

— E complicat să-ți explic. În orice caz, ai putea să zici capra nevăzătoare în loc de capra oarbă?

Fukaeri tăcu câteva momente, apoi spuse:

— De la capra nevăzătoare.

— E foarte bine, spuse Tengo.

— Nu pot să spun „oarbă”, se asigură Fukaeri.

— Exact. Dar răspunsul e foarte bun.

Tengo continuă întrebările:

— Ce au spus colegii de școală când au aflat că ați câștigat. acest premiu?

— Eu nu merg la școală.

— De ce?

Tăcere.

— O să mai scrieți și alte romane?

Liniște în continuare.

Tengo își termină cafeaua și puse ceașca pe farfurioară. Din boxele încastrate în tavan se auzea *Sunetul muzicii* cântat la corzi. Picăturile de ploaie, trandafirii, mustățile pisoiului…

— Răspund prost, întrebă Fukaeri.

— Nu, spuse Tengo. Deloc. E foarte bine așa.

— Mă bucur.

Tengo era sincer. În ciuda faptului că nu rostea mai mult de o propoziție odată și nu punea semne de punctuație, răspunsurile ei erau, într-un anume sens, perfecte. Cel mai mult îi plăcea că replicile ei veneau imediat. Și răspundea fără să clipească, privindu-te fix în ochi. Asta era dovada că răspunde cinstit. Nu te lua peste picior trântindu-ți un răspuns în doi peri. În plus, nimeni nu putea să înțeleagă cu adevărat ce spunea ea. Asta era exact ce spera Tengo: să dea răspunsuri sincere, dar în același timp să-și învăluie interlocutorii într-un val de ceață.

— Ce cărți vă plac?

— *Povestea clanului Taira.*

Lui Tengo i se părea un răspuns minunat.

— Ce parte anume din *Povestea clanului Taira*?

— Tot.

— Și altceva?

— *Povestiri din vechime*.{9}

— Dar literatură modernă nu citiți deloc?

Fukaeri se gândi puțin.

— *Dregătorul Sanshō.*

Minunat! Mori Ogai scrisese această nuvelă la începutul secolului XX. Pentru ea, asta se chema literatură nouă.

— Ce hobbyuri aveți?

— Ascult muzică.

— Ce fel de muzică?

— Îmi place Bach.

— Ce vă place de Bach mai mult?

— De la BWV846 până la BWV893.

Tengo se gândi puțin, apoi spuse:

— *Clavecinul bine temperat,* volumele unu și doi.

— Da.

— De ce le ții minte după numărul de catalog?

— E mai ușor așa.

— *Clavecinul bine temperat* e pentru matematicieni o muzică divină. Cuprinde preludii și fugi în toate cele

douăsprezece tonalității ale scării cromatice, atât în gamă majoră, cât și în gamă minoră. Cu totul, sunt douăzeci și patru de piese. Volumul unu și volumul doi cuprind în total patruzeci și opt de piese, care formează un ciclu perfect. Altceva, ce-ți place?

— BWV244.

Tengo nu reuși să-și amintească imediat ce era BWV244. Numărul îi suna cunoscut, dar nu mai știa numele.

Fukaeri începu să cânte:

Buß’ und Reu’
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß’ und Reu’
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß’ und Reu’
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß’ und Reu’
Knirscht das Sündenherz entzwei
Daß die Tropfen meiner Zähren
Angenehme Spezerei
Tereuer Jesu, dir gebären.

Tengo rămase mut. Notele nu erau foarte corecte, dar pronunția în germană era clară și uimitor de corectă.

— *Patimile după Matei,* spuse el. Și ții minte versurile!

— Nu, nu le știu.

Tengo dădu să spună ceva, dar cuvintele nu-i veniră în ajutor. Renunță și, uitându-se pe notițele din mână, trecu la următoarea întrebare:

— Aveți un prieten?

Fukaeri clătină din cap.

— De ce nu?

— Nu vreau să rămân gravidă.

— Dar nu e obligatoriu să rămâi gravidă dacă ai un prieten. Fukaeri nu spuse nimic. Clipi doar de câteva ori.

— De ce nu vrei să rămâi însărcinată?

Fukaeri rămase în continuare cu buzele lipite. Lui Tengo i se păru că pusese o întrebare prostească.

— Hai să ne oprim aici, spuse el și puse lista în geantă. Nu știu ce întrebări or să-ți pună în realitate și la chestiile astea poți să răspunzi cum ai chef. O să te descurci.

— Ce bine, se liniști Fukaeri.

— Ți se pare inutil să te pregătești pentru un interviu, nu?

Fukaeri ridică ușor din umeri.

— Sunt de acord cu punctul tău de vedere. Nici eu n-am făcut asta fiindcă îmi place. M-a rugat Komatsu-san.

Fukaeri dădu din cap.

— Doar că, spuse Tengo, aș vrea să nu mai spui nimănui că am rescris *Crisalida de aer.* Înțelegi, nu?

Fukaeri încuviință de două ori.

— Am scris-o eu singură.

— *Crisalida de aer* e lucrarea ta și a nimănui altcuiva. Asta e o chestie clară de la bun început.

— Am scris-o eu singură, repetă Fukaeri.

— Ai citit versiunea modificată de mine?

— Mi-a citit-o Azami.

— Și cum ți s-a părut?

— Scrii foarte bine.

— Să înțeleg că ți-a plăcut?

— Parc-am scris-o eu.

Tengo se uită la Fukaeri. Fata ridică ceașca de cacao și bău. Tengo se străduia să-și abată privirea de la sânii ei frumoși.

— Mă bucur să aud asta, spuse el. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez la *Crisalida de aer.* Dar m-am și luptat mult ca să rămână pe deplin lucrarea ta. Așa că a fost un factor important să-ți placă și ție rezultatul final.

Fukaeri încuviință tăcută. Apoi, ca și când ar fi verificat

ceva, își duse mâinile la urechile frumoase.

Veni chelnerița și le turnă apă rece în pahare. Tengo bău o gură de apă, să-și umezească gâtul. Apoi își luă inima în dinți și dădu glas ideii pe care o învârtea de ceva vreme în minte:

— Aș vrea să te rog ceva. Bineînțeles, dacă ești și tu de acord.

— Ce anume.

— Dacă se poate, la conferința de presă să te îmbraci la fel ca azi.

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Apoi se uită la hainele pe care le purta, una câte una, de parcă până atunci nici nu observase cu ce era îmbrăcată.

— Să mă îmbrac cu astea acolo, întrebă ea.

— Da. Să porți hainele astea la conferința de presă.

— De ce.

— Fiindcă îți vin foarte bine. Adică, îți reliefează foarte frumos pieptul și, dacă ziariștii o să-l vadă așa, nu o să îți pună întrebări prea grele. Cel puțin asta îmi spune mie intuiția. Dacă nu ești de acord, nu e nicio problemă. Nu vreau să te forțez să faci asta.

— Hainele mi le alege Azami mereu, spuse Fukaeri.

— Nu ți le alegi singură?

— Pe mine nu mă interesează ce port.

— Și azi, tot Azami ți le-a potrivit?

— Da, Azami.

— Îți vin foarte bine.

— Mi se văd frumos sânii, întrebă ea pe obișnuitul ton plat.

— Da, cum să-ți spun, ies în evidență.

— Puloverul ăsta merge bine cu sutienul.

Pironit de privirile lui Fukaeri, Tengo simți cum i se înroșesc obrajii.

— Nu știu dacă se potrivesc sau nu, dar, în orice caz, rezultatul este bun, spuse el.

Fukaeri continua să se uite fix la Tengo. Apoi întrebă

serioasă:

— Îți fuge privirea la ei.

— Trebuie să recunosc că da, răspunse Tengo alegându-și cuvintele cu grijă.

Fukaeri trase de gulerul puloverului și își vârî nasul înăuntru, să se uite. Probabil că verifica ce sutien avea pe ea. Apoi îl privi pe Tengo, care se înroșise ca un rac, ca pe cine știe ce făptură stranie.

— O să fac cum ai zis, spuse după o vreme.

— Mulțumesc, îi spuse Tengo și aici întâlnirea lor luă sfârșit.

*

Tengo o conduse până la stația Shinjuku. Multă lume renunțase deja la hainele groase. Vedeai chiar câteva fete în mânecă scurtă. Agitația oamenilor și gălăgia mașinilor se contopeau în vuietul specific metropolei. Un vânt proaspăt de început de vară sufla pe străzi. Dar de unde oare venea vântul acesta, care mirosea atât de plăcut, pe străzile Shinjukului? Lui Tengo i se părea neobișnuit.

— Acum te duci până acasă? o întrebă Tengo pe Fukaeri. Trenurile erau aglomerate și i-ar fi luat mult timp să ajungă la destinație.

Fukaeri clătină din cap.

— Am un loc în Shinanomachi.

— Când se face târziu rămâi acolo peste noapte?

— E prea departe până în Futamatao.

Până la stație, Fukaeri îl ținu pe Tengo de mână, la fel ca data trecută, ca o copilă care se agață de un adult. Mergând alături de o fată atât de frumoasă, Tengo simțea cum îi tresare inima.

Ajunși în stație, Fukaeri îi dădu drumul și își cumpără de la automat un bilet până la Shinanomachi.

— Nu-ți face griji cu conferința de presă, îi spuse Fukaeri.

— Nu-mi fac.

— O să meargă bine.

— Știu, spuse Tengo. Nu mă îngrijorez, sigur o să iasă bine.

Fără să mai spună nimic, Fukaeri se pierdu în masa de oameni care se îndreptau spre peroane.

*

După ce se despărți de Fukaeri, Tengo intră într-un bar mic aflat lângă librăria Kinokuniya și își comandă un gin tonic. Venea aici câteodată. Îi plăcea decorul antic și faptul că nu era muzică. Se așeză singur la tejghea și, fără să se gândească la nimic, își privi o vreme mâna stângă. Era mâna pe care i-o ținuse Fukaeri. Amintirea degetelor ei îi mai zăbovea încă în palmă. Apoi își aminti forma sânilor ei. Erau foarte frumoși. Erau atât de frumoși și bine făcuți, încât aproape că își pierdeau orice semnificație erotică.

Gândindu-se la asta, lui Tengo, i se făcu chef să vorbească la telefon cu iubita sa. Nu avea nimic important de discutat cu ea. Putea fi orice – văicăreală în privința copiilor, susținerea guvernului Nakasone, orice. Voia doar extrem de tare să îi audă vocea. Dacă s-ar fi putut, ar fi vrut să se întâlnească de îndată și să meargă undeva să se culce cu ea. Dar nu avea cum să o sune acasă, pentru că exista șansa să răspundă soțul ei. Sau ar fi putut să răspundă unul dintre copii. Nu o suna niciodată. Era regula stabilită de ei.

Tengo mai ceru un gin tonic și, cât așteptă comanda, se imagină într-o bărcuță dusă în aval de curenți rapizi. „Măcar să cădem cu stil în prăpastie”, spusese Komatsu la telefon. Dar oare putea să aibă încredere în ce zicea el? Nu cumva Komatsu, chiar înainte de a cădea, sărea pe o stâncă din apropiere? „Tengo, îmi pare rău, mi-am amintit că am niște treburi de terminat. Descurcă-te tu singur”, i-ar spune. Tengo ar rămâne singur în barcă și ar fi azvârlit fără scăpare, dar cu stil, în prăpastie. Posibil să se întâmple așa. Oricum, imposibil nu e. Ba chiar e destul de probabil.

*

Tengo nu mai visase de mult, dar în noaptea aceea avu un vis foarte clar. Se făcea că era o piesă micuță dintr-un puzzle gigant. Dar nu era o piesă fixă, ci una care își schimba forma de la un moment la altul. De aceea, evident că nu se potrivea nicăieri. Ba mai mult, în timpul pe care îl avea la dispoziție să își găsească poziția potrivită, trebuia, în paralel, să adune partituri de timpan. Acestea erau împrăștiate în toate direcțiile de un vânt puternic, iar el le aduna una câte una. Apoi trebuia să verifice numărul paginii și să le așeze în ordine. Între timp, continua să-și schimbe forma precum o amibă. Deja nu mai reușea să facă față. La un moment dat, apăru de undeva Fukaeri și îl luă de mână. Atunci Tengo încetă să-și mai schimbe forma. Vântul se opri brusc și partiturile rămaseră locului. Ce bine, își spuse Tengo. Numai că acum timpul acordat se apropia de sfârșit. „Aici se termină”, îl anunță Fukaeri încet. Bineînțeles, o singură propoziție. Timpul se opri brusc și lumea se sfârși. Pământul încetă să se rotească și toate sunetele și luminile dispărură.

*

Când se trezi a doua zi dimineață, lumea continua să existe. Lucrurile mergeau înainte, strivind toate ființele vii care li se aflau în cale, precum imensul car al lui Jagannātha din mitologia indiană.

Capitolul 17
Dacă suntem fericiți sau nu

În seara următoare, pe cer tronau tot două luni. Cea mare era luna obișnuită. Avea o stranie nuanță alburie, de parcă tocmai ar fi trecut printr-un munte de cenușă, dar lăsând asta la o parte, era luna cea veche și obișnuită, cea pe care Neil Armstrong făcuse primul pas, mic dar uriaș, în acea vară fierbinte a anului 1969. Iar lângă ea se vedea luna cea mică, verde și diformă. Plutea în văzduh, apropiată timid de cea mare, ca un copil plin de defecte.

E clar că am pățit ceva la cap, își spuse Aomame. Dintotdeauna a existat o singură lună și tot una trebuie să fie și acum. Dacă ar mai fi apărut brusc una, în viața de pe pământ, s-ar fi văzut cu siguranță diverse schimbări concrete. Fluxul și refluxul s-ar fi modificat complet, iar acesta ar fi fost un eveniment major pentru omenire. Imposibil să-l trec cu vederea. Nu se compară cu a-ți scăpa din greșeală niște articole din ziar.

Dar oare chiar să fie așa *de fapt?* Pot să afirm eu asta sută la sută sigur?

Aomame se încruntă îndelung. În ultima vreme se tot întâmplă lucruri bizare în jurul meu, își zise ea. Lumea o ia într-o altă direcție, fără ca eu să știu. Ca într-un joc în care toți se pot mișca doar atunci când am eu ochii închiși. Iar dacă e pe așa, atunci nici nu mai e neapărat ciudat că pe cer sunt două luni. Poate că, la un moment dat, când mintea mea moțăia liniștită, a apărut de undeva din adâncurile cosmosului, arătând ca o verișoară îndepărtată a lunii noastre, și s-a hotărât să rămână în câmpul gravitațional al Pământului.

Poliția are uniforme și arme noi. În creierul munților, în

Yamanashi, a existat un grav conflict armat între forțele de poliție și o grupare extremistă. Totul s-a întâmplat fără ca eu să am habar. Și a mai existat și știrea că America și Uniunea Sovietică au construit împreună o bază pe lună. Oare asta să aibă legătură cu faptul că nu mai e doar una? Aomame încercă să-și amintească dacă văzuse vreun articol în ziarele de la bibliotecă legat de o lună nouă, însă nu-și aminti absolut nimic.

De preferat era să poată întreba pe cineva, dar nu avea nici cea mai vagă idee pe cine și cum să-și formuleze întrebarea. Cum să abordeze subiectul? „Auzi, sunt două luni pe cer, vrei să vii să vezi?” Oricum ar fi învârtit-o, întrebarea era stupidă. Dacă era adevărat că mai apăruse una, ar fi fost ciudat să nu știe deja acest lucru, iar dacă era una singură, ca întotdeauna, cu siguranță ar fi fost luată drept nebună.

Așezată pe scaunul pliant, cu picioarele cocoțate pe balustradă, Aomame formulă în minte zece variante de posibile întrebări. Chiar le rosti cu voce tare. Dar absolut fiecare suna la fel de prostește. Asta era. Situația în sine era ieșită din comun, așa că nu avea cum să pună o întrebare logică referitoare la ea. Era evident.

Aomame se hotărî să amâne deocamdată problema cu cea de-a doua lună, până vedea care mai e situația. În momentul de față, asta nu îi crea în mod concret vreo neplăcere. Și cine știe, poate într-o bună zi avea să observe că nu mai e.

*

A doua zi, după prânz, se duse la clubul sportiv din Hiroo, unde ținu două cursuri de arte marțiale și o lecție individuală. Se opri pe la recepție și află cu surprindere că avea un mesaj de la Doamna. O ruga să ia legătura cu ea când avea o clipă liberă.

Ca de obicei, la telefon răspunse Tamaru.

— Pot să te rog să treci mâine pe aici? Ar fi același

program ca întotdeauna, dar apoi ne-ar face plăcere dacă ai putea să rămâi la o cină frugală, îi spuse Tamaru.

Aomame îi răspunse că urmează să treacă după ora patru și că rămâne la cină cu plăcere.

— Excelent, zise Tamaru. Atunci ne vedem mâine, după ora patru.

— Auzi, Tamaru-san, te-ai mai uitat în ultima vreme la stele?

— La stele? întrebă Tamaru. La stelele de pe cer?

— Da.

— Nu-mi aduc aminte să fi făcut-o în mod expres în ultima vreme. E ceva cu ele?

— Nu, nimic anume, zise Aomame. Bine, mâine după ora patru.

Tamaru așteptă un pic, apoi închise.

*

Și în seara aceea pe cer erau tot două luni. Ambele în descreștere de două zile. Cu un pahar de coniac în mână, Aomame privi îndelung perechea de luni ca pe un puzzle imposibil de descifrat. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât această combinație i se părea mai enigmatică. Dacă s-ar fi putut, și-ar fi adresat întrebarea chiar lunii. De unde te-ai pricopsit tu dintr-odată cu tovarășul ăsta mic și verde? Dar, desigur, luna nu răspunde la întrebări.

Ea privește din apropiere pământul de mai multă vreme ca oricine. A fost martor la toate fenomenele și faptele întâmplate pe pământ. Însă tace chitic. Poartă în ea, rece și calculat, acest trecut apăsător. Pe lună nu există nici aer, nici vânt, ci doar un vid menit să păstreze amintirile intacte. Nimeni nu poate să-i înmoaie ei inima. Aomame ridică paharul către ea.

— Ai dormit de curând în brațele cuiva? o întrebă ea.

Niciun răspuns.

— Prieteni ai?

Niciun răspuns.

— Nu te-ai săturat să trăiești așa, rece și indiferentă?

Niciun răspuns.

*

Ca de obicei, Tamaru o întâmpină Ia intrare.

— M-am uitat la cer aseară, să știi, începu Tamaru.

— Da?

— M-am tot gândit după ce am vorbit cu tine. Nu mă mai uitasem de mult la stele și tare frumoase sunt. Îți dau o senzație de liniște.

— Le-ai admirat împreună cu iubitul?

— Da, zise Tamaru, apăsându-și o nară cu degetul. Era ceva anume cu stelele?

— Nu, nimic, răspunse Aomame și își alese cu grijă cuvintele. Pur și simplu, în ultima vreme mă preocupă astrele cerești.

— Așa, fără motiv?

— Da, fără vreun motiv aparte.

Tamaru încuviință fără să spună nimic. Părea să fi intuit el ceva. Era genul de om care nu are încredere în lucrurile nemotivate. Însă încetă să o mai chestioneze și o conduse ca de obicei în verandă. Doamna stătea într-un fotoliu, îmbrăcată în treningul pentru antrenament și citea, ascultând John Dowland, *Lachrimae.* Era una dintre piesele ei favorite. I-o pusese și lui Aomame de mai multe ori și recunoștea melodia.

— Scuză-mă că te-am anunțat de ieri pe azi, spuse Doamna. Ar fi trebuit să fac programarea mai din timp, dar mi s-a eliberat pe neașteptate programul.

— Nu vă faceți probleme din cauza mea, răspunse Aomame.

Tamaru aduse pe o tavă un vas cu ceai de plante, din care turnă în două cești elegante. Apoi ieși din încăpere și închise ușa. Aomame și Doamna își savurau ceaiul în liniște, admirând rododendronul din grădină înflorit într-o explozie de culoare și ascultând piesa lui Dowland. Mereu

când vin aici, am senzația că sunt în altă lume, se gândi Aomame. Aerul e mai încărcat. Și timpul curge într-un mod aparte.

— Când ascult această piesă, uneori mă cuprinde o senzație stranie legată de timp în sine, zise Doamna de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. De faptul că oamenii de acum patru sute de ani ascultau exact aceeași muzică pe care o ascultăm noi acum. Nu ți se pare straniu, dacă e să vezi lucrurile așa?

— Așa este, răspunse Aomame. Dar, dacă e pe-așa, oamenii de acum patru sute de ani vedeau și aceleași stele pe care le vedem noi acum.

Doamna o privi pe Aomame ușor surprinsă, apoi încuviință.

— Exact. Ai perfectă dreptate. Dacă e să luăm lucrurile așa, atunci nici nu mai este de mirare că se ascultă aceeași muzică la interval de patru secole.

— Mai bine spus, *aproape* aceleași stele.

Aomame se uită la chipul Doamnei, dar cuvintele ei nu păreau să fi trezit vreun interes.

— Înregistrarea de pe acest CD e și ea o interpretare în stil vechi, spuse Doamna. S-au folosit instrumente ca cele de pe atunci și partitura a fost interpretată conform convențiilor vremii. Cu alte cuvinte, muzica sună cam cum suna pe atunci. La fel și cu stelele.

— Dar se poate ca felul în care oamenii percep lucrurile să se fi schimbat, chiar dacă lucrurile în sine sunt aceleași, spuse Aomame. Poate că întunericul nopții era mai adânc pe atunci, iar stelele străluceau mai mari și mai intens. Și, evident, lumea nu avea discuri, casete sau CD-uri. Nu puteau să asculte muzică oricând voiau, într-o interpretare decentă. Acesta era un lucru cu totul special.

— Ai dreptate, recunoscu Doamna. Noi trăim într-o lume în care avem totul la îndemână, drept pentru care am devenit mai puțin receptivi. Chiar dacă stelele de pe cer sunt aceleași, noi poate că vedem altceva. Cu patru secole

în urme, sufletele noastre erau mai apropiate de natură și mai bogate.

— Dar era o lume deplorabilă. Mai mult de jumătate din copii se stingeau în epidemii sau erau răpuși de malnutriție. Se murea pe capete de poliomielită, tuberculoză, variolă sau rubeolă. Oameni de rând trecuți de patruzeci de ani nu prea erau de găsit. Femeile nășteau o droaie de copii și la treizeci de ani le cădeau dinții și arătau ca niște babe. Ca să supraviețuiască, lumea trebuia să apeleze des la violență. Copiii erau puși încă de mici la munci grele, de le rupeau oasele, și peste tot era plin de adolescente care se prostituau. Sau de adolescenți. Majoritatea oamenilor trăiau la limita subzistenței, într-o lume care nu avea nimic de-a face cu receptivitatea sau bogăția sufletească. Străzile erau pline de invalizi, cerșetori și infractori. Foarte puțini erau aceia care puteau să privească stelele pătrunși, să admire piesele lui Shakespeare sau să asculte o muzică frumoasă de Dowland.

Doamna zâmbi.

— Ești o persoană extrem de interesantă.

— Sunt un om normal, ca toți ceilalți. Doar că îmi place să citesc. În principal, cărți de istorie.

— Și mie îmi place istoria. Ceea ce ne învață pe noi cărțile de istorie e faptul că, practic, noi suntem acum la fel cum eram odinioară. Au apărut diferențe în ceea ce privește hainele și stilul de viață, dar ceea ce gândim și facem a rămas aproape neschimbat. La urma urmei, omul este doar un vehicul pentru gene, o cale de tranziție. Genele sar de la o generație la alta așa cum ai schimba un cal de poștă deșelat cu altul. Nu se gândesc la ce e bine și ce e rău. Nu le pasă dacă suntem fericiți sau nu, pentru că nu suntem decât un mijloc. Singurul lucru care le preocupă este să aibă eficiență maximă.

— Și cu toate acestea, noi nu putem să nu ne gândim la ce e bine și ce e rău. La asta vă referiți?

Doamna încuviință.

— Exact. Oamenii trebuie să țină cont de asta. Și totuși genele sunt cele care ne controlează felul în care trăim. Așa că, evident, aici se naște o contradicție, spuse ea și zâmbi.

Conversația despre istorie se încheie aici. Cele două își terminară ceaiul și își începură ora de arte marțiale.

*

În acea zi, Aomame rămase la o cină ușoară la Vila cu sălcii.

— E doar o masă frugală, sigur nu te deranjează? o întrebă Doamna.

— Nici vorbă.

Masa o aduse Tamaru pe un cărucior. Mâncarea o prepara un bucătar, însă lui îi revenea sarcina s-o servească. Tamaru luă sticla de vin alb din frapieră și turnă cu îndemânare în pahare. Doamna și Aomame îl gustară. Era parfumat și răcit numai bine. Masa în sine consta în sparanghel fiert, salată Niçoise și omletă cu carne de crab, alături de chifle cu unt. Toate ingredientele erau proaspete și gustoase, iar mâncarea era destulă. Doamna mânca întotdeauna foarte puțin. Lua îmbucături foarte mici, ca o vrăbiuță, folosindu-se elegant de cuțit și furculiță. În tot acest timp, Tamaru stătea retras în cel mai îndepărtat colț din încăpere.

Aomame era mereu surprinsă de faptul că un bărbat de o asemenea statură putea să se facă neobservat atât de mult timp.

În timpul mesei, cele două nu schimbară multe vorbe. Amândouă erau concentrate asupra mâncării. Muzica se auzea în surdină. Un concert pentru violoncel de Haydn, alt favorit al Doamnei.

După ce terminară de mâncat, sosi cafeaua. Tamaru turnă în cești, iar Doamna ridică un deget către el.

— Mulțumesc, este suficient, îi spuse ea.

Tamaru înclină ușor din cap și părăsi încăperea fără zgomot de pași, ca întotdeauna. Ușa se închise în liniște. În timp ce își beau cafeaua, discul se termină și liniștea se

așternu din nou în jur.

— Noi avem încredere una în cealaltă, nu? spuse Doamna privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame încuviință scurt, dar fără urmă de rezervă.

— Noi două împărtășim un mare secret, continuă ea. Într-un fel, ne lăsăm una pe mâna celeilalte.

Aomame încuviință din nou, în tăcere.

*

Când îi destăinuise secretul ei, se aflau în aceeași încăpere. Aomame își amintea bine perioada aceea. Simțea că trebuie neapărat să mărturisească cuiva povara care îi apăsa pe suflet, că ajunsese la limită și nu mai putea suporta corvoada de a trăi cu acel secret închis înlăuntrul ei. Când Doamna încercase să o tragă de limbă, ușile acelui secret, care stătuseră ferecate multă vreme, se deschiseseră deodată.

Îi spusese despre prietena ei cea mai bună care fusese terorizată mulți ani de soțul ei, devenise instabilă psihic, nu reușise să găsească o cale de ieșire și își pusese capăt zilelor după îndelungi suferințe. Aproape un an mai târziu, Aomame își inventase un motiv să-l viziteze pe acel individ și apoi aranjase lucrurile astfel încât să-l poată înțepa cu un ac în ceafă și să-l omoare. Printr-o singură înțepătură, fără să lase urme, fără să curgă sânge. Moartea fusese pusă pe seama unei simple boli. Nimeni nu avusese vreo suspiciune. Aomame nu se gândise că făcuse un lucru rău și n-o gândea nici acum. Nu se simțea cu conștiința încărcată. Dar asta nu însemna că povara de a fi luat cu bună știință viața unui om devenea mai ușoară.

Doamna îi ascultase lunga confesiune. O ascultase în tăcere până terminase de povestit, cu poticneli, tot ce se întâmplase. După ce Aomame își încheiase povestirea, îi pusese câteva întrebări legate de niște amănunte neclare. Apoi se aplecase către ea și îi strânsese puternic mâna o vreme îndelungată.

— Ai făcut ce trebuia, îi spusese ea foarte răspicat. Dacă ar mai fi trăit, acel bărbat ar fi făcut exact același lucru și altor femei. Oamenii ca el își găsesc întotdeauna victime. Ei repetă același lucru iar și iar. Tu ai retezat răul de la rădăcină. Nu a fost o simplă răzbunare personală. Stai liniștită.

Aomame plânsese o vreme cu capul în palme. Plânsese pentru Tamaki. Doamna luase o batistă și îi șterse lacrimile.

— E o coincidență stranie, zisese ea cu o voce liniștită și fermă. Dar și eu am făcut un om *să dispară* din motive aproape identice.

Aomame își ridicase capul și o privise. Nu își găsea cuvintele. Oare la ce se referea?

— Sigur, eu nu am făcut-o direct, cu mâna mea, continuase Doamna. Eu nu am suficientă forță fizică și nicio tehnică specială ca a ta. Eu am folosit toate mijloacele de care dispun ca să-l fac *să dispară.* Însă fără să existe nicio dovadă concretă. Din contră, și dacă m-aș autodenunța, ar fi imposibil de dovedit ceva. Ca și în cazul tău. Dacă după moarte urmează judecata de apoi, atunci Dumnezeu o să mă judece. Însă eu nu mă tem câtuși de puțin. Nu am făcut nimic rău. Și susțin asta sus și tare în fața oricui.

Cu un oftat de ușurare, Doamna continuase:

— Iar acum ne știm secretul una alteia. Așa-i?

Cu toate acestea, Aomame încă nu reușise să înțeleagă prea bine la ce se referise Doamna. L-a făcut să dispară? Chipul său începuse să-și piardă expresia normală, prins între îndoială puternică și șoc profund. Ca să o liniștească, Doamna îi explicase pe un ton calm tot ce se întâmplase.

*

Fiica ei ajunsese să-și ia viața într-un mod asemănător cu Tamaki. Se căsătorise cu cine nu trebuia. Doamna știuse de la bun început că nu le mergea bine căsnicia. Din punctul ei de vedere, era clar că bărbatul respectiv avea un suflet

strâmb. Provocase probleme și în trecut, iar cauzele lor erau adânc înrădăcinate. Însă nimeni nu-i putuse împiedica să se căsătorească. După cum era de așteptat, actele de violență se țineau lanț. Încetul cu încetul, fiica ei își pierduse respectul de sine și încrederea, fusese hăituită și aruncată într-o stare de depresie. Îi fusese răpită independența și, aidoma unei muște căzute în plasa păianjenului, nu mai putuse scăpa de acolo. Iar într-o bună zi înghițise un pumn de somnifere cu whisky.

La autopsie ieșiseră la iveală semne de violență pe trupul ei. Urme de lovituri, oase rupte și nenumărate arsuri cu țigara. Pe ambele încheieturi de la mâini se vedea că fusese legată strâns. Se pare că individului îi plăcea să folosească sfori. Avea sfârcurile deformate. Soțul fusese chemat la poliție și chestionat. Acesta recunoscuse într-o oarecare măsură că folosise violența, dar numai cu acordul ei și ca parte a actului sexual, ba chiar insistase că soției îi făcea plăcere.

În final, ca și în cazul lui Tamaki, poliția nu putuse să-l tragă pe soț la răspundere din punct de vedere legal. Nu existase nicio plângere din partea ei la poliție, iar acum era deja moartă. Soțul avea statut social și un avocat competent. În plus, nu exista niciun dubiu că fusese vorba de sinucidere.

— L-ați omorât pe bărbatul acela? întrebase Aomame pe neașteptate.

— Nu, nu l-am omorât.

Aomame o privise mută, fără să priceapă.

— Fostul soț al fiicei mele, acel bărbat mârșav, încă mai trăiește. Se dă jos din pat în fiecare dimineață și merge pe picioarele lui. Iar eu nu am nicio intenție să-l omor.

Doamna făcuse o scurtă pauză, așteptând ca vorbele ei să se așeze în mintea lui Aomame.

— Ce i-am făcut eu fostului meu ginere a fost să-l distrug pe viață. Să-l nimicesc complet. Se întâmplă să am această putere. Individul e un om slab. Mintea îi merge, gura îi

merge și e bine văzut în societate, dar la bază are o fire slabă și meschină. Cei care se poartă agresiv cu soția și copiii sunt întotdeauna bărbații slabi din fire. Tocmai pentru că sunt slabi, găsesc pe cineva mai slab decât ei, care le cade pradă. A fost banal să-l distrug și, odată distrus, un bărbat ca el nu mai poate niciodată să iasă iar la suprafață. Fiica mea a murit cu mult timp în urmă, dar eu nu am încetat nicio clipă să-l supraveghez pe acel individ. Nu i-aș permite niciodată să reapară la suprafață. Încă mai este în viață, dar este aidoma unui cadavru. Nu încearcă să se sinucidă pentru că nu are atâta curaj. Și aici e mâna mea. Nu îl omor eu cu una, cu două. Îl chinui fără încetare, fără milă, dar lăsându-l totuși în viață. Ca și cum aș jupui pielea de pe el. Pe alții i-am făcut eu *să dispară.* Și am avut motive concrete să-i trimit pe lumea cealaltă.

*

Doamna își continuase explicațiile. La un an după ce murise fiica ei, înființase un adăpost privat pentru femeile căzute victimă violenței în familie. Pe terenul alăturat Vilei cu sălcii avea o micuță clădire cu etaj pe care o ținea liberă, cu intenția de a o demola în curând. Se hotărâse să pună un pic la punct acea clădire și s-o transforme într-un loc de refugiu pentru femeile care nu aveau unde să se ducă. Cu ajutorul avocaților, organiza „sesiuni de consultanță pentru femeile căzute victime violenței”, unde diverși voluntari ofereau sfaturi la telefon sau în persoană. Cei de acolo luau legătura cu Doamna și le trimiteau la adăpost pe femeile care aveau nevoie urgentă de un refugiu. Nu de puține ori, acestea aveau de mână copii mici. Unele erau chiar adolescente abuzate sexual de tatăl lor. Rămâneau acolo o vreme până își găseau un loc stabil. Acolo li se asigura tot strictul necesar. Li se puneau la dispoziție haine de schimb și hrană și duceau laolaltă un fel de viață în comun, ajutându-se una pe cealaltă. Toate cheltuielile le suporta Doamna.

Avocații și consilierii treceau din când în când pe la adăpost, aveau grijă de ele și discutau despre măsurile de luat pe viitor. Și Doamna mai trecea pe acolo când prindea o clipă liberă, stătea de vorbă cu fiecare dintre ele și le dădea câte un sfat potrivit. Uneori le și căuta un loc de muncă și o locuință. Dacă apărea vreo problemă la care trebuia să se intervină, se ducea Tamaru și o rezolva. Se mai întâmpla ca vreun soț să dea de urmele soției și să încerce să o recupereze cu forța, iar în aceste cazuri nu exista om care să poată înlătura problema mai eficient și mai rapid decât Tamaru.

— Însă uneori apar cazuri pe care nu le putem descurca doar eu și Tamaru și în care nicio lege nu ne ajută să găsim un remediu concret, îi spusese Doamna.

Pe măsură ce Doamna vorbea, Aomame observase o strălucire roșiatică înflăcărându-i chipul și luând locul aerului său obișnuit de amabilitate și rafinament. Pe chipul său se citea ceva mai mult decât simplă mânie sau dezgust. Era ca un nucleu mic și dur, fără nume, ascuns în cel mai adânc ungher al sufletul. Cu toate acestea, vocea își păstrase calmul obișnuit.

— Desigur, nu decid soarta unui om doar pe motiv că s-ar evita complicațiile cu divorțul și că s-ar încasa banii din asigurare. Iau fiecare factor în parte, îl analizez corect și atent și doar atunci când ajung la concluzia că bărbatul respectiv nu merită niciun strop de milă, mă consider silită să trec la fapte. Acești bărbați sunt niște paraziți care nu pot trăi decât sugând sângele celor slabi. Sunt indivizi cu sufletul ciuntit, imposibil de vindecat, care nu vor să se îndrepte și care nu merită să existe pe lumea asta.

Doamna tăcuse și o țintuise o vreme pe Aomame cu o privire care ar fi putut sfredeli un zid de piatră. Apoi continuase pe tonul său liniștit:

— Pe astfel de oameni nu pot decât să-i fac să dispară *într-un fel sau altul.* Iar dacă se poate, într-un mod care să nu stârnească atenția.

— Și se poate așa ceva?

— Există multe feluri în care poate dispărea un om, zisese Doamna alegându-și cuvintele, după care făcuse o mică pauză. Eu pot să aranjez *un anumit fel* de dispariție. Am această putere.

Aomame cântărise câteva clipe vorbele ei. Însă exprimarea Doamnei fusese mult prea vagă.

— Noi am pierdut fiecare pe cineva important, într-un mod cât se poate de nedrept și suntem adânc rănite. Această rană din suflet nu se va vindeca niciodată. Dar nici noi nu putem să stăm cu mâinile în sân și să privim rana la nesfârșit. Trebuie să ne ridicăm în picioare și să trecem la fapte. Iar asta nu ca răzbunare personală, ci ca dreptate într-un sens mult mai larg. Ce zici, vrei să mă ajuți? Am nevoie de oameni capabili, în care să pot avea încredere. De oameni cu care să împărtășesc acest secret și cu care să-mi împart misiunea.

Lui Aomame îi trebuise mult timp să-și pună ordine în gânduri și să înțeleagă tot ce spusese. Confesiunea și sugestia ei erau greu de crezut. Îi mai trebuise ceva vreme și până să se dumirească ce părere avea despre acea sugestie. În tot acest timp, Doamna stătuse nemișcată pe scaun și o privise pe Aomame fără să spună nimic. Nu se grăbea. Părea dispusă să aștepte oricât.

Fără îndoială, femeia aceasta e un pic nebună, își spusese Aomame. Dar nu i-a luat-o mintea razna. Și nici nu e bolnavă. Din contră, are o minte cât se poate de echilibrată și limpede. Există dovezi în acest sens. Nu e vorba de nebunie, ci de ceva *asemănător* cu nebunia. De o convingere extremă, mai bine zis. Și ce vrea de la mine e să împărtășesc cu ea această nebunie sau convingere. Cu același calm, aceeași degajare. E un lucru de care ea mă crede în stare.

Nu se știe cât timp se gândise. Cât stătuse cufundată în meditație, pierduse noțiunea timpului. Doar inima îi bătea tare și regulat. Aomame deschisese ușa către mai multe

cămăruțe dinlăuntrul ei și se întorsese înapoi în timp ca peștii care înoată în amonte. Acolo descoperise priveliști cunoscute și mirosuri de mult uitate. Blândețe și dor. Dar și durere cumplită. O mică rază de lumină apărută ca din senin o străpunsese pe neașteptate. Avea strania senzație că devenise transparentă. Își trecea mâna prin acea rază și vedea prin ea. Își simțea trupul ușor. În acel moment, Aomame se întrebase ce anume ar fi avut ea de pierdut dacă se autodistrugea abandonându-se acelei nebunii sau convingeri, atunci și acolo, dacă lumea întreagă dispărea.

— Am înțeles, spusese ea și își mușcase buzele câteva clipe. Dacă pot, vă ajut.

Doamna se aplecase către ea și îi strânsese mâna. Din acel moment cele două împărtășiseră acel secret și deveniseră tovarășe în misiunea pe care o aveau, în acel soi de nebunie. Sau poate că de fapt era chiar nebunie curată. Aomame nu reușea să distingă linia de demarcație. Iar bărbații pe care îi trimisese pe cealaltă lume împreună cu Doamna erau doar indivizi care nu meritau sub nicio formă vreun strop de milă.

*

— Știu că nu a trecut mult de când l-ai trimis pe lumea cealaltă pe individul de la hotelul din Shibuya, zise Doamna liniștit. Folosea această expresie de parcă s-ar fi referit la un pachet expediat prin poștă.

— Peste patru zile se fac două luni, răspunse Aomame.

— Nu au trecut nici două luni. De aceea nu e deloc oportun să vin acum cu încă o rugăminte. Aș vrea să las să treacă măcar o jumătate de an. Dacă intervalul se scurtează prea mult, povara ta psihică se mărește. Cum să spun eu… Din cauză că nu este vorba de un lucru obișnuit. În plus, e posibil ca cineva să remarce riscul crescut de atac de cord în rândul bărbaților care au legătură cu adăpostul condus de mine.

Aomame schiță un zâmbet și zise:

— Există mulți oameni suspicioși pe lumea asta.

Doamna zâmbi și ea.

— După cum știi, eu sunt o persoană extrem de precaută. Nu mă bizui pe coincidențe, așteptări sau noroc. Caut până în ultimul moment o variantă pașnică și aleg această opțiune doar atunci când stabilesc clar că nu există nicio altă cale. Iar când sunt forțată să o pun în practică, înlătur toate riscurile care cred că pot apărea. Analizez atent și meticulos toți factorii, fac toate pregătirile și doar atunci când sunt absolut convinsă că totul este în regulă, apelez la tine. Tocmai de aceea nu am întâmpinat nicio problemă până acum. Nu?

— Așa este, recunoscu Aomame.

Și chiar așa era. Aomame doar își lua instrumentul și se ducea la locul indicat. Totul era aranjat în detaliu dinainte. Înțepa cu acul o singură dată ceafa respectivei persoane, în acel punct anume. După ce se asigura că „îl trimisese pe lumea cealaltă”, pleca de acolo. Până atunci totul mersese lin și sistematic.

— Însă de data aceasta, mă tem că cer cam mult de la tine. Nici nu a venit momentul potrivit, sunt mulți factori incerți și există posibilitatea ca situația să nu poată fi aranjată la fel de bine ca până acum. Lucrurile stau puțin diferit decât de obicei.

— Din ce punct de vedere?

— Persoana respectivă nu ocupă o poziție obișnuită, spuse Doamna alegându-și cu grijă cuvintele. Mai concret spus, de exemplu, este foarte bine păzit.

— E cumva politician?

Doamna clătină din cap.

— Nu, nu e politician. Despre asta vom discuta mai târziu. M-am gândit foarte mult la alte variante care să nu te implice pe tine, dar niciuna nu ar funcționa. Nu se pot folosi metodele obișnuite. Îmi pare nespus de rău, dar nu am la cine altcineva să apelez în afară de tine.

— Este urgent? întrebă Aomame.

— Nu, nu e o urgență. Nu avem un termen limită. Dar cu cât întârziem mai mult, cu atât ar putea crește numărul celor care au de suferit. Iar ocaziile care ni se oferă sunt limitate. Nu se știe când va mai apărea o altă oportunitate.

Afară se întunecase complet, iar veranda se cufundase în tăcere. Aomame se întrebă dacă ieșise luna, dar din locul în care stătea ea nu se vedea afară.

— Aș vrea să-ți explic totul cât mai amănunțit, dar înainte de asta trebuie să cunoști pe cineva. Putem să mergem chiar acum.

— Locuiește în adăpost?

Doamna trase încet aer în piept și scoase un slab sunet gutural. În ochi avea o lumină aparte.

— A fost trimisă aici acum șase săptămâni. Timp de patru săptămâni a fost într-o stare de apatie totală și nu a scos nicio vorbă. Tot ce știm este numele ei, vârsta și faptul că fost găsită dormind în gară, într-o stare deplorabilă, apoi pasată de colo-colo și, într-un final, trimisă la noi. Am stat de vorbă cu ea puțin câte puțin. A durat multă vreme s-o conving că se află într-un loc sigur, în care nu trebuie să se teamă. Acum a început să mai spună câte ceva. Vorbește poticnit și confuz, dar am reușit să pun lucrurile cap la cap și să înțeleg ce s-a întâmplat. E ceva atât de cumplit, cum nici nu pot să-ți spun. O atrocitate.

— Maltratată de soț?

— Nu, răspunse Doamna cu o voce seacă. Nu are decât zece ani.

*

Doamna și Aomame traversară curtea, descuiară o portiță și se îndreptară către adăpost. Clădirea micuță, din lemn, fusese odinioară locuința servitorilor care lucrau acolo, pe vremea când aceștia erau mai numeroși. Era o construcție cu etaj, cu un aspect elegant în sine, dar puțin prea dărăpănată ca să poată fi dată cu chirie. Însă putea servi foarte bine ca refugiu pentru niște femei care nu aveau

unde se duce. Un vechi stejar își întindea crengile ocrotitor asupra ei, iar ușa de la intrare avea un frumos geam ornamental. Erau cu totul zece camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră și se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneț, împinse de curiozitatea aveau ferestrele luminate. Cu excepția câte unui țipăt răzleț de copil, de obicei era straniu de liniște. Clădirea în sine arăta de parcă își ținea respirația. Din ea nu se auzeau zgomotele obișnuite care însoțesc o casă locuită. În apropierea porții stătea în lanț o cățea ciobănesc german, care mai întâi mârâia când simțea pe cineva, apoi se punea pe lătrat. Nu se știe cine și cum o dresase, dar era învățată să latre violent când se apropia vreun bărbat. Cu toate acestea, persoana de care se atașase cel mai mult era Tamaru.

Când Doamna se apropie de ea, cățeaua încetă să mai latre și începu să dea voios din coadă și să scheaune. Doamna se aplecă și o bătu ușor pe cap de câteva ori. Aomame o scărpină și ea după urechi. Cățeaua o recunoscu pe Aomame. Era un câine deștept și care, nu se știe de ce, se dădea în vânt după spanacul crud. Doamna încuie poarta cu cheia.

— Una dintre femeile care locuiesc aici are grijă de fetiță. Stă cu ea în cameră și încearcă pe cât posibil să n-o scape din ochi. Încă mi-e teamă să o las să stea singură.

Femeile din adăpost aveau grijă una de cealaltă, își vorbeau despre experiențele prin care trecuseră și se încurajau reciproc, înțelegându-și tacit durerea. În multe cazuri, ajungeau treptat să se vindece de la sine. Cele care locuiau deja acolo le învățau rostul casei pe nou-venitele și le dădeau cele necesare. Făceau cu rândul la curățenie și gătit. Desigur, unele preferau să stea singure și să nu vorbească despre experiența lor, iar acestor femei le erau respectate solitudinea și tăcerea. Însă marea majoritate erau dornice să-și împărtășească deschis experiențele cu alte femei care trecuseră prin lucruri similare și să aibă o

conexiune cu ele. În casă erau interzise doar consumul de alcool, fumatul și accesul altor persoane fără permisiune, dar alte restricții nu existau.

Adăpostul avea un telefon și un televizor, în camera comună de lângă intrare. În acea încăpere încă mai existau o garnitură veche de sufragerie și o masă mare. Multe dintre locatare își petreceau cea mai bună parte a zilei acolo. Însă nu dădeau aproape deloc drumul la televizor. Și chiar dacă televizorul era pornit, țineau sonorul dat încet, aproape inaudibil. Preferau să stea cu o carte în brațe, cu un ziar deschis în față, să împletească sau să stea cu frunțile apropiate și să vorbească în șoaptă. Unele își petreceau întreaga zi desenând. Era un loc straniu. Lumina era slabă și difuză, aidoma unui spațiu efemer dintre lumea reală și lumea de după moarte. Că era senin sau înnorat, ziuă sau noapte, în încăpere stăruia mereu aceeași lumină. De fiecare dată când ajungea acolo, Aomame se simțea nelalocul ei, ca un intrus rece. Femeile acelea făceau parte dintr-un club cu cerințe speciale. Singurătatea pe care o simțeau ele și cea pe care o simțea Aomame izvorau din locuri cu totul diferite.

Când apăru Doamna, cele trei femei din sufragerie se ridicară în picioare. Respectul profund pe care îl aveau față de ea era vizibil dintr-o privire. Doamna le spuse să se așeze.

— Stați acolo liniștite. Am venit să vorbesc un pic cu Tsubasa.

— Tsubasa e la ea în cameră, spuse o femeie cam de o vârstă cu Aomame, cu părul lung și lins.

— E cu Saeko. Încă nu coboară până aici, adăugă o alta, mai în vârstă.

— Mai are nevoie de un pic de timp, spuse Doamna veselă.

Cele trei femei încuviințară în tăcere. Înțelegeau foarte bine ce înseamnă să ai nevoie de timp.

*

Intrând în camera de la etaj, Doamna o rugă pe femeia micuță de statură, a cărei prezență abia dacă o remarcai, să părăsească încăperea. Femeia pe nume Saeko schiță un zâmbet, ieși din cameră închizând ușa în urma ei și coborî pe scări. Mai rămase doar Tsubasa, fetița de zece ani. Fetița, Doamna și Aomame se așezară în jurul unei măsuțe joase, pentru servit masa. Ferestrele erau acoperite cu o draperie groasă.

— Ea e Aomame, îi spuse Doamna fetiței. Lucrează cu mine, așa că poți să stai liniștită.

Fetița îi aruncă o privire lui Aomame și încuviință vag, cu o mișcare aproape imperceptibilă.

— Ea e Tsubasa, făcu Doamna prezentările, apoi o întrebă pe copilă: Tu de cât timp ești aici?

Aceasta își înclină ușor capul într-o parte, în semn că nu știe. Nu-l mișcase mai mult de un centimetru.

— De șase săptămâni și trei zile, zise Doamna. Poate n-ai stat tu să numeri, dar eu am ținut socoteală. Știi de ce?

Fetița își înclină iar ușor capul într-o parte.

— Pentru că uneori timpul e foarte important. Poate să însemne foarte mult doar să-i ții socoteală.

În ochii lui Aomame, Tsubasa arăta ca orice altă copilă de zece ani. Era destul de înaltă pentru vârsta ei, dar era slabă și pieptul încă nu începuse să i se rotunjească. Suferea de malnutriție cronică. Nu avea trăsături urâte, dar nu era deloc o prezență. Ochii ei erau ca niște geamuri aburite. Te uitai în ei, dar nu vedeai bine înăuntru. Buzele ei uscate și subțiri tremurau din când în când neliniștite, încercând parcă să formeze cuvinte, dar fără să scoată vreun sunet.

Doamna scoase o cutie cu bomboane de ciocolată din punga pe care o adusese cu ea. Pe cutie era desenat un peisaj din Alpii elvețieni. Erau douăsprezece bomboane, fiecare cu altă formă, îi oferi una lui Tsubasa, una lui Aomame, apoi luă și ea una și o băgă în gură. Aomame făcu

același lucru. După ce le văzu pe ele două, Tsubasa o mâncă și ea. Un timp, cele trei mestecară ciocolata în tăcere.

— Tu îți mai aduci aminte de vremea când aveai zece ani? o întrebă Doamna pe Aomame.

— Chiar foarte bine, răspunse ea.

În anul acela strânsese mâna unui băiat și se jurase că îl va iubi toată viața. Câteva luni mai târziu avusese prima menstruație și multe lucruri înlăuntrul ei se schimbaseră. Își abandonase credința și se hotărâse să taie legăturile cu părinții.

— Și eu îmi amintesc bine, continuă Doamna. Când aveam zece ani, tata m-a dus la Paris și am petrecut acolo un an întreg. Pe vremea aceea, tata lucra ca diplomat. Locuiam într-un apartament vechi, în apropiere de grădinile Luxemburg. Primul război mondial se apropia de sfârșit, iar gara era plină de soldați răniți. Unii tineri, aproape copii, alții bătrâni. Parisul e un oraș de o frumusețe uimitoare în orice anotimp, dar singura impresie cu care am rămas a fost de sânge și iar sânge, oriunde întorceai privirea. Luptele în tranșee se întețiseră, iar pe străzi colindau oameni fără ochi, brațe sau picioare, ca niște suflete rătăcite. Nu vedeam decât albul bandajelor lor și negrul doliului de pe brațul femeilor. Nenumărate sicrie noi se îndreptau spre cimitir, duse în căruță. Când trecea câte un coșciug pe stradă, oamenii își plecau privirea și păstrau tăcerea.

Doamna întinse o mână peste masă. După câteva clipe de gândire, fetița își ridică o mână de pe genunchi și o puse într-a ei. Doamna i-o strânse. Când era mică și trecea pe străzile Parisului pe lângă o căruță care căra un sicriu, probabil că la fel o ținea și pe ea strâns de mână mama sau tatăl ei. Și o liniștea, spunându-i că nu are de ce se teme. Că e în siguranță și că nu o să pățească nimic.

— Bărbații produc zilnic milioane de spermatozoizi, îi spuse Doamna lui Aomame. Știai?

— Da, știam că mulți, dar nu ce număr exact.

— Sigur, nu știu nici eu exact câți sunt. Oricum, infinit de

mulți. Îi elimină pe toți o dată. Însă femeia are un număr limitat de ovule. Știi câte?

— Nu știu exact.

— Nu mai mult de patru sute într-o viață întreagă. Ovulele nu se produc lunar, ci există în corp încă de la naștere. De când femeia începe să menstrueze, se elimină câte un ovul matur în fiecare lună. Și fetița asta le are pe toate înăuntrul ei. Încă nu are ciclu, deci deocamdată sunt neatinse. Stau ferecate într-un sertar. Iar rolul ovulelor este, evident, de a primi spermatozoidul și a fi fecundate.

Aomame încuviință.

— Majoritatea deosebirilor dintre bărbați și femei provin din aceste diferențe ale sistemului reproductiv. Din punct de vedere fiziologic, noi, femeile, ducem o viață axată pe aceste ovule limitate ca număr. Și tu, și eu, și ea, zise Doamna schițând un zâmbet. Sigur, în cazul meu, ar trebui să folosesc timpul trecut.

Aomame făcu rapid un calcul mental și ajunse la concluzia că până atunci eliminase deja vreo două sute de ovule. Îi mai rămâneau aproximativ jumătate, pe care, probabil, scria mare *Rezervat.*

— Însă ovulele ei nu vor fi fecundate niciodată, spuse Doamna. Săptămâna trecută a fost examinată de un medic pe care îl cunosc eu. Are uterul distrus.

Aomame o privi încruntată. Își întoarse apoi capul către fetiță. Nu reușea să spună nimic.

— Distrus?

— Da, distrus. Nu se poate repara nici chirurgical.

— Dar cine a putut să-i facă așa ceva?

— Încă nu știu precis.

— Oamenii cei Mici, șopti fetița.

Capitolul 18
Nu mai apare Fratele cel Mare

După conferința de presă, Komatsu îl sună și îi spuse că totul decursese lin, fără obstacole.

— A fost grozav, spuse el pe un ton neobișnuit de agitat. Nu mă așteptam să meargă ca pe roate, chiar așa. A răspuns inteligent la întrebări și a lăsat o impresie foarte bună tuturor celor prezenți.

Tengo nu se miră deloc de spusele lui Komatsu. Fără să aibă vreun motiv precis, nu își făcuse griji în privința conferinței de presă. Se așteptase ca Fukaeri să se descurce bine și singură. Cu toate acestea, „impresie foarte bună” era o expresie care parcă nu prea suna potrivit când venea vorba de ea.

— N-a ieșit nicio hibă la iveală? întrebă el mai mult ca să fie sigur.

— A scurtat-o pe cât s-a putut și a evitat cu dibăcie întrebările mai urâte. Și adevărul e că nu au fost întrebări cu adevărat urâte. Probabil că nu au vrut să fie nesuferiți cu o fată frumușică de numai șaptesprezece ani, cât or fi ei de ziariști. Bineînțeles, cu mențiunea „deocamdată”. Ce-o să fie mai departe, nu știu. Pe lumea asta, direcția din care bate vântul se schimbă dintr-odată!

Tengo și-l imaginã pe Komatsu cu o față serioasă, pe o stâncă înaltă, lingându-și degetul pentru a stabili direcția vântului.

— În orice caz, a mers bine mulțumită repetiției pe care ai făcut-o tu cu ea. Îți sunt recunoscător. Anunțul despre premiu și relatarea conferinței de presă o să apară mâine în ziare, în ediția de seară.

— Ce haine purta Fukaeri?

— Haine? Haine normale. Un pulover subțire, strâmt și blugi.

— Îi ieșeau sânii în evidență?

— A, da, așa e. I se reliefau frumos. Proaspeți și frumoși, spuse Komatsu. Fata asta o să aibă o reputație foarte bună, de scriitoare genială. Arată bine și îi merge și mintea, chiar dacă vorbește ea un pic mai ciudat. Oricum, nu are aerul unui om obișnuit. Am fost de față la debutul multor scriitori până acum. Dar fata asta e deosebită. Și dacă spun eu chestia asta, păi să știi că e cu adevărat deosebită. Într-o săptămână apare noul număr din revistă, în care publicăm *Crisalida de aer* și pun pariu pe ce vrei tu că în trei zile o să se epuizeze. Pariez o mână și un picior.

Tengo mulțumi pentru știri și închise telefonul. Apoi răsuflă ușurat. Până la urmă, cel puțin de prima piedică trecuseră cu bine. Dar oare câte alte obstacole mai aveau de întâmpinat?

Știrea despre conferința de presă apăru a doua zi, în ediția de seară a ziarelor. Întorcându-se de la școală, Tengo cumpără patru ziare de la un chioșc din apropierea gării și le studie acasă. În toate scria în mare cam același lucru. Nu erau relatări lungi, dar pentru niște articole care anunțau un premiu literar, primiseră o atenție extraordinară (în majoritatea cazurilor, asemenea știri nu ocupau mai mult de cinci rânduri). După cum prezisese Komatsu, mass-media se aruncase cu lăcomie la știrea că o fată de șaptesprezece ani luase premiul. Toți cei patru membri ai juriului votaseră în unanimitate pentru *Crisalida de aer.* Nu existase niciun fel de împotrivire, iar deliberările se terminaseră în cincisprezece minute. Asta era un lucru neobișnuit. Era imposibil ca patru scriitori contemporani cu egouri puternice să cadă de acord. În breaslă, lucrarea deja stârnise reacții pozitive. La hotelul unde avusese loc decernarea premiului, se ținuse o conferință de presă restrânsă, în care autoarea răspunsese „zâmbind și cu claritate”.

La întrebarea „veți mai scrie și alte romane”, răspunsul ei

a fost: „Romanele sunt numai o formă de exprimare. Acum s-a întâmplat să aleg forma aceasta, dar nu știu data viitoare ce voi alege”. Era greu de crezut că Fukaeri rostise o frază atât de lungă. Probabil că ziariștii legaseră propozițiile ei frânte, adăugaseră părțile care lipseau și construiseră o singură frază. Dar poate chiar spusese ea această frază lungă. Când venea vorba de Fukaeri, nu puteai să fii sigur de nimic.

Când au întrebat-o ce cărți îi plac, ea a răspuns, bineînțeles, *Povestea clanului Taira.* Unul dintre ziariști a întrebat-o ce parte anume preferă, iar ea le-a recitat o bucată lungă, care a durat cam cinci minute. A stârnit admirația tuturor celor prezenți, iar după ce a terminat, au urmat câteva momente de liniște. Din fericire (ar trebui spus), nu a întrebat nimeni ce muzică îi place.

„Cine s-a bucurat cel mai mult că ați câștigat premiul pentru debut literar?” au întrebat-o ei, iar ea, după o îndelungată tăcere (Tengo își putea imagina scena), a răspuns: „E secret”.

Din cât citise în ziare, Fukaeri nu spusese ziariștilor nicio minciună. Toate răspunsurile ei erau adevărate. Îi publicaseră și o poză, în care părea chiar mai frumoasă decât și-o amintea Tengo. Când stătea față în față cu ea trebuia să fie atent și la gesturile corpului, și la expresia feței, și la ce spunea, dar văzând-o nemișcată în fotografie realiză din nou ce trăsături frumoase avea. Era doar o poză mică, făcută la conferința de presă (purta, într-adevăr, același pulover), dar în ea se vedea o anumită strălucire. Probabil că la asta se referise Komatsu când spusese că nu are aerul unui om obișnuit.

Tengo împături ziarele și se duse în bucătărie să-și pregătească o cină frugală, în timp ce bea o bere. Cartea scrisă de el primise premiul literar în unanimitatea juriului, era apreciată și probabil că urma să devină bestseller. Se simțea ciudat gândindu-se la asta. Se bucura sincer, pe de o parte, dar pe de alta, era neliniștit și nu se putea relaxa.

Așa fusese planul, dar oare chiar urmau să se desfășoare lucrurile atât de lin?

În timp ce gătea, își dădu seama că îi pierise orice apetit. Până adineauri îi fusese foame, dar acum nu mai avea poftă să mănânce nimic. Înveli mâncarea în folie de plastic și o băgă în frigider. Se așeză pe un scaun și își bău berea în tăcere, uitându-se la calendarul de pe perete. Calendarul, primit cadou de la o bancă, înfățișa muntele Fuji în cele patru anotimpuri. Tengo nu urcase niciodată pe Fuji. Nici măcar în Tokio Tower nu fusese. Nu urcase în nicio clădire înaltă. Dintotdeauna îi lipsise interesul pentru locuri înalte. De ce oare? se întrebă el. Poate fiindcă am trăit până acum uitându-mă doar la vârful picioarelor.

*

Prezicerea lui Komatsu se adeveri. Publicația în care apăruse *Crisalida de aer* se epuiză aproape din prima zi. Nu se întâmpla niciodată să-și vândă tot tirajul. Lună de lună, editura scotea această revistă în pierdere. Țelul lor era să publice în volum romanele care apăreau acolo și să culeagă scriitori noi și tineri care primeau premiul literar. Nu se aștepta nimeni să aibă profituri și vânzare din ea. De aceea, era o știre senzațională ca un număr să se epuizeze din prima zi. La fel de neașteptat și de extraordinar ca o ninsoare în Okinawa. Deși, chiar și așa, profit tot nu aveau.

Toate acestea i le spusese Komatsu Ia telefon.

— Bună treabă, spuse el. Dacă se epuizează revista, lumea o să fie super interesată de lucrare și o să vrea să o citească. Iar tipografia se dă peste cap să publice cât mai repede *Crisalida de aer în* volum. Are prioritate maximă, o scot în regim de urgență, în condițiile astea, nici nu mai contează dacă ia premiul Akutagawa sau nu. Mai important e să vindem cartea acum, cât e fierbinte. Fără niciun dubiu, o să fie bestseller. Îți garantez. Așa că poți deja să te gândești cum o să-ți folosești banii.

Sâmbătă, în ziarul de seară apăruse pe pagina de cultură

un articol despre *Crisalida de aer.* Titlul trimitea la faptul că revista în care apăruse se epuizase imediat. Câțiva critici își expuneau impresiile despre lucrare. În general, erau păreri pozitive. N-ai crede că e un roman scris de o fată de șaptesprezece ani. E scris cu forță, cu sensibilitate adâncă și cu o imaginație fabuloasă. Arată potențialul noului val în literatură. Un critic spunea: „imaginația îi zboară atât de departe, încât se rupe contactul cu realitatea". Aceasta era singura părere negativă pe care o citise Tengo, dar chiar același critic conchidea pașnic: „Aștept cu mare interes lucrările viitoare ale acestei autoare". Nu se poate spune că lucrurile nu mergeau bine.

*

Fukaeri îl sună cu patru zile înainte de publicarea cărții. Era ora nouă dimineața.

— Erai treaz, întrebă ea. Ca de obicei, fără semne de întrebare și fără intonație.

— Sigur că da, răspunse Tengo.

— Ești liber după-amiază.

— După patru, da.

— Putem să ne vedem.

— Putem, răspunse Tengo.

— Unde ne-am întâlnit și data trecută, întrebă Fukaeri.

— În regulă, spuse Tengo. La ora patru, la aceeași cafenea din Shinjuku. Apropo, arată foarte bine poza din ziare. Aia de la conferința de presă.

— Am purtat același pulover, spuse ea.

— Îți venea foarte bine, zise Tengo.

— Fiindcă îți plac sânii mei.

— Poate. Dar în cazul ăsta cel mai important era să faci o impresie bună celorlalți.

O vreme, Fukaeri rămase tăcută la receptor, ca și când se uita la ceva pe un raft de lângă ea. Poate că se întreba ce legătură era între forma sânilor și impresia bună. Gândindu-se la asta, nici Tengo nu mai înțelegea ce legătură putea să

existe.

— La patru, spuse Fukaeri și închise.

*

Cu puțin înainte de ora patru, Tengo intră în cafenea, dar Fukaeri era deja acolo. Alături de ea ședea profesorul Ebisuno. Purta o cămașă cu mânecă lungă, gri deschis și niște pantaloni gri închis. Ca de obicei, își ținea spatele drept ca o statuie. Tengo fu puțin mirat să-l vadă acolo. Din câte știa de la Komatsu, se întâmpla foarte rar să „coboare de pe munte", cum se exprima el.

Tengo se așează pe scaunul din fața lor și comandă o cafea. Deși nici nu venise încă sezonul ploios, era o zi fierbinte ca de miez de vară. Totuși, Fukaeri bea alene, ca și data trecută, cacao fierbinte. Profesorul Ebisuno își luase o cafea cu gheață, dar nu se atinsese de ea. Gheața se topise și forma deasupra un strat transparent.

— Mă bucur că ai venit, spuse profesorul Ebisuno.

Tengo luă o gură din cafeaua care îi sosise între timp.

— S-ar zice că lucrurile au mers ca pe roate, spuse Profesorul lent, ca și când își testa vocea. Ai avut succes. Un succes deosebit. Mai întâi, trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

— Vă mulțumesc pentru cuvintele frumoase, dar, după cum știți, în povestea asta eu nu exist oficial, spuse Tengo. Iar cine nu există oficial, nu are succes.

Profesorul Ebisuno își frecă mâinile pe masă, ca și când voia să se încălzească.

— Lasă, nu e nevoie de atâta modestie. Indiferent de varianta oficială, tu ești cât se poate de real. Și dacă nu erai tu, lucrurile nu s-ar fi desfășurat până aici atât de bine. Mulțumită ție, *Crisalida de aer* este o carte cu totul deosebită. Ai transformat-o într-un volum cu conținut adânc și bogat, dincolo de așteptările mele. Komatsu are într-adevăr ochi bun la oameni.

Alături, Fukaeri își sorbea cacaua în tăcere, ca un pisoi

care bea lapte. Era îmbrăcată cu o bluză albă cu mâneci scurte, simplă și o fustă scurtă, bleumarin. Ca de obicei, nu purta niciun fel de accesorii. Când se apleca în față, părul drept și lung îi ascundea chipul.

— Voiam neapărat să îți spun direct lucrurile astea. De-aia te-am rugat să vii special până aici, spuse Ebisuno.

— Nu era nevoie să vă faceți atâtea probleme. Să refac *Crisalida de aer* a fost și pentru mine o muncă plină de sens.

— Cred că era cazul să îmi exprim din nou mulțumirile față de tine.

— Mulțumirile nu contează, spuse Tengo. Pot însă să vă pun o întrebare personală referitoare la Eri-san?

— Desigur, dacă pot să îți răspund.

— Sunteți în mod oficial tutorele ei?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, nu oficial. Aș vrea, dacă aș putea. Dar, după cum ți-am spus data trecută, nu am reușit să iau legătura cu părinții ei. Din punct de vedere legal, nu am niciun drept în privința ei. A venit la mine acum șapte ani și eu doar am avut grijă de ea. Atâta tot.

— În cazul acesta, nu e mai normal să vreți să-i păstrați existența cât mai ascunsă? Acum, că e pusă în lumina reflectoarelor, e posibil să se iște necazuri. Nici nu e majoră încă.

— Te gândești că ar putea să apară părinții ei și să ceară să o ia pe Eri cu ei? Că ar vrea să o ducă cu forța înapoi de unde a fugit?

— Exact. Tocmai de-asta nu pricep.

— E o întrebare firească. Dar nici *ăia* nu pot să întreprindă o acțiune publică. Cu cât Eri va fi pusă mai mult în lumina reflectoarelor, cu atât orice ar face în privința ei ar atrage și mai mult atenția publicului, iar acesta e lucrul pe care și-l doresc cel mai puțin.

— Care ăia? întrebă Tengo. Vă referiți la Pionierii?

— Exact, spuse Profesorul. La organizația religioasă

Pionierii. Am și eu meritul că am crescut-o pe Eri timp de șapte ani de zile. Eri însăși își dorește să rămână la mine. Și indiferent de situația părinților ei, până la urmă au abandonat-o timp de șapte ani. Nu ar merge chiar așa simplu să le-o dau înapoi.

Tengo își puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Conform planului nostru, *Crisalida de aer* va fi un bestseller. Eri va atrage interesul publicului. Acest fapt îi va împiedica pe Pionieri să se miște ușor. Până aici am înțeles. Dar mai departe, dumneavoastră în ce direcție vreți să meargă lucrurile?

— Nu știu nici eu, răspunse Ebisuno indiferent. Mai departe e teritoriu necunoscut pentru toată lumea. Nu există hărți. Nu știm ce ne pândește după următorul colț, dar dacă nu trecem mai departe, nici nu avem cum să aflăm. N-am nici cea mai vagă idee.

— Nici cea mai vagă idee? făcu Tengo.

— Da. Poate sună cam iresponsabil, dar tocmai acest fapt e esențial în povestea asta. Am aruncat o piatră într-un lac adânc. Pleosc! Răsună în jur. Așteptăm, înghițind în sec, să vedem ce o să iasă din lac.

Tăcură o vreme. Toți trei își imaginau undele care se lărgeau în cerc pe suprafața lacului. Tengo așteptă ca apa să se liniștească și spuse calm:

— După cum v-am spus și prima dată, ce facem noi este o escrocherie. Se poate spune chiar că este un act antisocial. În viitor va fi vorba și de niște sume de bani, nu tocmai mici. Minciunile se adună una peste alta ca un bulgăre de zăpadă. Minciuna aduce minciună și se înlănțuie una cu alta până când, probabil, nu o să se mai poată descurca nimeni cu ele. Iar dacă adevărul iese la iveală, toți cei implicați, incluzând-o pe Eri-san, vom avea de suferit, sau, în cel mai rău caz, vom fi distruși. Din punct de vedere social, o să fim niște oameni morți. Sunteți de acord cu lucrul ăsta?

Profesorul își duse mâna la rama ochelarilor.

— Nu am altă opțiune.

— Din spusele lui Komatsu-san, sunteți dispus să fiți reprezentant în firma fictivă pe care o pune dânsul la cale. Adică vă aruncați cu capul înainte în planul lui Komatsu-san. Sunteți dispus să vă umpleți de noroi.

— Da, e posibil să se ajungă la asta.

— Din câte am înțeles eu, sunteți un om cu o inteligență extraordinară, cu o perspectivă originală asupra lumii și cu simțul realității. Totuși, nu știți încotro se îndreaptă povestea asta. Nu puteți anticipa ce ne așteaptă după următorul colț. Nu prea reușesc sa înțeleg cum de o persoană ca dumneavoastră se pune într-o astfel de poziție nesigură și fără sens.

— Îți mulțumesc pentru aprecieri, chiar dacă sunt nemeritate. Iar în privința asta… zise Profesorul și făcu o pauză. Înțeleg foarte bine ce vrei să spui.

Se lăsă tăcerea.

— Nimeni nu știe ce o să se întâmple, interveni dintr-odată Fukaeri. Apoi se reîntoarse la muțenia ei. Ceașca de cacao era deja goală.

— Așa e, spuse Profesorul. Cum zice Eri, nu știe nimeni ce o să se întâmple.

— Dar trebuie să aveți totuși un fel de plan, spuse Tengo.

— Am un fel de plan, răspunse profesorul Ebisuno.

— Îmi permiteți să încerc să-l ghicesc?

— Bineînțeles.

— Publicarea romanului va scoate la iveală adevărul despre ce s-a întâmplat cu părinții lui Eri-san. Asta vrea să însemne piatra aruncată în lac?

— În mare, ai nimerit, spuse profesorul Ebisuno. Dacă *Crisalida de aer* se vinde bine, mass-media o să se adune ca niște crapi într-un iaz când le arunci pâine. Adevărul e că romanul deja a stârnit ceva vâlvă. De când cu conferința de presă, am primit enorm de multe solicitări pentru interviuri de la reviste și posturi de televiziune. Bineînțeles că le-am refuzat pe toate, dar de acum, după publicarea cărții, se vor

înteți presiunile și mai mult. Dacă eu nu dau curs cererilor, ei or să se folosească de orice mijloace ca să afle detalii despre viața lui Eri. Cine îi sunt părinții, unde a crescut, cine are grijă de ea acum. Asta o să fie o știre interesantă. Nici pe mine nu mă încântă să fac asta. Eu îmi duc viața liniștit în vârful muntelui. Nu-mi arde deloc să atrag atenția lumii asupra mea. Nu am nimic de câștigat. Dar dacă arunc bine momeala, sper că pot să îi abat pe ziariști pe urmele părinților lui Eri. Să afle ce fac și unde sunt. Adică să pun în cârca lor ce nu poate sau ce nu vrea poliția să facă. Dacă lucrurile merg cum trebuie, e posibil să-i scăpăm pe cei doi de acolo. În orice caz, soții Fukada sunt pentru mine, dar bineînțeles și pentru Eri, niște oameni foarte importanți. Nu putem să-i lăsăm dispăruți.

— Dar dacă soții Fukada sunt acolo, de ce să-i țină prizonieri șapte ani? De ce atât de mult?

— Nici eu nu știu. Nu pot decât să presupun, spuse profesorul Ebisuno. Ți-am mai spus deja, Pionierii au început ca o comunitate agrară revoluționară, dar la un moment dat s-au separat de gruparea militaristă Zori de Zi, și-au schimbat drumul și au devenit o comunitate religioasă. Poliția i-a investigat și pe ei în legătură cu incidentul Zori de Zi, dar au descoperit că nu aveau nicio legătură cu povestea aceea. De atunci, ușurel-ușurel comunitatea și-a tot întărit poziția. De fapt, s-ar putea spune că au făcut-o chiar rapid. Dar nimeni nu știe de fapt cu ce se îndeletnicesc ei acolo. Tu, de exemplu, ai idee?

— Absolut deloc, spuse Tengo. Eu nu mă uit nici la televizor și nici nu prea citesc ziarele. Nu cred că sunt bun ca standard de comparație.

— Nu, nu ești singurul care nu știe nimic. Ei activează cât mai pe furiș, ca să nu se știe ce fac. Alte grupări religioase încearcă să iasă în evidență, ca să-și atragă cât mai mulți discipoli, dar Pionierii nu fac asta. În general, grupările religioase încearcă să convertească pe cât se poate de multă lume ca să își asigure un venit stabil, dar Pionierii nu

au nevoie de așa ceva. Pe ei îi interesează mai degrabă oamenii capabili. Vor credincioși bine motivați, specializați în diferite domenii, tineri și sănătoși. Din cauza asta, nu încearcă să convertească pe nimeni cu forța. Nici nu e primit oricine în grupul lor. Cei care vor să li se alăture sunt triați prin interviu. Sau sunt recrutați direct de ei. Ca rezultat, și-au clădit o organizație bine pusă la punct, militantă și cu un moral ridicat. La suprafață, ei se ocupă de agricultură, dedicându-se în același timp practicilor ascetice.

— Dar ce fel de învățături au la bază?

— Nu au niște scripturi stabilite. Sau chiar dacă au, probabil sunt un amalgam. În linii mari, sunt o sectă ezoterică care se concentrează mai degrabă pe muncă și asceză decât pe doctrine elaborate. Iar practicile nu sunt superficiale, sunt chiar destul de severe. S-a adunat acolo tineret de prin toată țara, care își dorea o asemenea viață spirituală. În final, au adoptat o poziție foarte închisă față de lumea exterioară și sunt foarte uniți.

— Există un fondator?

— Oficial, nu. Ei reneagă cultul personalității și se conduc colectiv. Dar informațiile dinăuntru nu sunt clare. Am încercat și eu să aflu cât mai multe despre ei, dar dincolo de zidurile lor scapă extrem de puține informații. Pot să-ți spun un singur lucru, și anume că gruparea se dezvoltă temeinic și dispune de fonduri din abundență. Terenurile aflate în posesia Pionierilor se măresc și facilitățile se îmbogățesc. Iar gardurile din jurul lor sunt tot mai solide.

— Iar numele lui Fukada-san, conducătorul lor de la început, nu mai apare oficial pe nicăieri.

— Exact. E total anormal. E o chestie cu care nu pot să mă împac, spuse profesorul Ebisuno și aruncă o privire către Fukaeri, apoi către Tengo. Pionierii ascund un secret mare. Cu siguranță la un moment dat s-a petrecut acolo ceva de proporții. Nu știu ce. Dar întâmplarea asta i-a făcut să-și schimbe direcția drastic, din comunitate agrară în grupare religioasă. Iar cu ocazia asta s-au transformat deodată

dintr-un grup moderat și deschis către lume, într-unul rigid și cu o atitudine extrem de secretoasă. Îmi imaginez că poate momentul ăsta a fost un fel de lovitură de stat în cadrul grupării Pionierii. Și că Fukada a fost cumva implicat în ea. După cum ți-am spus, Fukada nu are nici în clin, nici în mânecă cu religia. E un materialist convins. Și nu e genul de om care să stea cu mâinile în sân și să se uite cum organizația clădită de el se transformă într-o grupare religioasă. Sunt convins că ar fi făcut tot ce îi stătea în putință să prevină un asemenea lucru. Pesemne a fost înfrânt în lupta pentru hegemonie din cadrul Pionierilor.

Tengo se gândi la cele auzite.

— Înțeleg ce spuneți, dar dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr așa, nu l-ar fi izgonit pe Fukada din sânul Pionierilor? La fel cum s-au despărțit pașnic de Zori de Zi. Nu era nevoie să-l țină închis.

— Ai dreptate. În mod normal, nu ar avea de ce să se obosească să-l țină prizonier. Dar nu cumva Fukada știa secretele Pionierilor? Genul de secrete care le-ar fi provocat necazuri dacă erau expuse în public. Așa că nu puteau pur și simplu să-l lase să plece. Ca fondator al comunității, Fukada a fost conducătorul lor efectiv pentru o vreme îndelungată. Știa tot ce se întâmplase până atunci. Poate că văzuse prea multe. Mai mult, numele său era destul de cunoscut. Numele Tamotsu Fukada e legat intrinsec de perioada aceea și încă mai are multă influență. Dacă Fukada ar fi plecat de la Pionieri, cuvintele și acțiunile sale ar fi atras atenția lumii, fie că le convine, fie că nu. Prin urmare, chiar dacă soții Fukada ar fi dorit să se retragă, Pionierii nu puteau să-i lase să plece așa ușor.

— De asta, prin debutul senzațional al lui Eri-san, fiica lui Tamotsu Fukada, și prin bestsellerul *Crisalida de aer,* vreți să treziți interesul publicului și astfel să dați un brânci acestei situații înțepenite.

— Șapte ani sunt vreme îndelungată, iar în tot acest timp nu mi-a reușit nimic. Dacă nu profit de ocazia asta, misterul

n-o să se mai dezlege niciodată.

— Încercați să scoateți ditamai tigrul din tufișuri folosind-o pe Eri-san drept momeală.

— Nu știe nimeni ce o să iasă din tufișuri. Nu e obligatoriu să fie un tigru.

— Dar din cum a decurs discuția, mi se pare că vă gândiți totuși la ceva agresiv.

— Da, e și asta o variantă, spuse Profesorul gânditor. Probabil că știi și tu că într-un grup omogen și închis se poate întâmpla orice.

Se așternu o liniște grea, care fu spartă de glasul lui Fukaeri:

— Fiindcă au venit Oamenii cei Mici.

Tengo se uită la Fukaeri, care ședea alături de Profesor. Ca întotdeauna, pe chipul ei nu se citea nicio expresie.

— Adică s-a schimbat ceva în Pionierii, fiindcă au venit Oamenii cei Mici? o întrebă el.

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Se juca cu nasturele de la gulerul bluzei.

Profesorul Ebisuno spuse, ca să-i umple tăcerea:

— Nu știu ce înseamnă acești Oameni Mici de care vorbește Eri. Nici ea nu poate să explice ce sunt. Sau nu vrea să o facă. În orice caz însă, pare destul de clar că ei au avut un rol în transformarea radicală a Pionierilor din comunitate agrară în grupare religioasă.

— Oamenii cei Mici sau ceva asemănător, spuse Tengo.

— Întocmai, zise Profesorul. Nu știu nici eu dacă „Oamenii cei Mici” sau ceva similar. Oricum, apariția în *Crisalida de aer* a acestor personaje pare să semnifice un eveniment important.

Profesorul își privi o vreme mâinile. Apoi ridică privirea.

— După cum știi, în romanul *1984,* al lui George Orwell, apare dictatorul numit Fratele cel Mare. Bineînțeles că e o alegorie a stalinismului. Iar termenul „Fratele cel Mare” a căpătat o funcție de emblemă în societate. Asta este reușita lui Orwell. Dar în realitatea anului 1984, Fratele cel Mare

este atât de cunoscut încât existența sa e transparentă. Dacă și-ar face apariția, l-am recunoaște și l-am arăta cu toții cu degetul: „Păzea, ăla e Fratele cel Mare!”. Cu alte cuvinte, el nici nu mai are ce căuta în lumea reală. În schimb, apar Oamenii cei Mici. Nu ți se pare interesant și contrastul între termeni?

Profesorul schiță un vag zâmbet, privindu-l fix pe Tengo.

— Pe Oamenii cei Mici nu-i putem vedea. Nu știm dacă sunt buni sau răi, dacă sunt sau nu reali. Dar ne sapă zdravăn pământul de sub picioare, spuse Profesorul și făcu o pauză. Ca să aflăm ce s-a petrecut cu soții Fukada și ce a pățit Eri, probabil că trebuie să înțelegem mai întâi ce sunt acești Oameni Mici.

— Adică, vreți să-i scoateți pe Oamenii cei Mici din umbră? întrebă Tengo.

— Putem oare să scoatem din umbră ceva ce nici nu știm dacă există cu adevărat? spuse Profesorul și pe buze îi flutură un zâmbet. Cred că mai aproape de realitate e tigrul ăla mare de care vorbești tu.

— În orice caz, asta nu schimbă faptul că Eri-san e folosită drept momeală.

— Nu, momeală nu mi se pare cuvântul adecvat. Imaginea potrivită este că încerc să stârnesc o vâltoare. În scurt timp, lucrurile din jur vor fi atrase înăuntrul acestui vârtej. Eu asta aștept.

Profesorul își învârti un deget prin aer, sugerând o bulboană. Apoi continuă:

— În centru se află Eri, iar ce este chiar în mijlocul vâltorii nu se învârte. Numai ce se află în jur se mișcă.

Tengo asculta tăcut.

— Dacă îmi permiți să-ți folosesc expresia, nu numai Eri, ci noi toți suntem momeala. Profesorul îl privi pe Tengo mijindu-și ochii. Asta te include și pe tine.

— Eu doar a trebuit să rescriu *Crisalida de aer.* Cum s-ar spune, am fost doar un tehnician într-o poziție inferioară. Asta a fost propunerea cu care a venit Komatsu-san de la

bun început.

— Înțeleg.

— Dar lucrurile s-au schimbat puțin câte puțin pe parcurs, spuse Tengo. Adică, planul pe care îl clădise inițial Komatsu-san a fost modificat de dumneavoastră, nu?

— Nu, nu am intenționat să modific nimic. Komatsu își urmărește propriile țeluri, iar eu le urmăresc pe ale mele. Se întâmplă pur și simplu ca scopurile noastre să se îndrepte deocamdată în aceeași direcție.

— Planul merge înainte, iar scopurile dumneavoastră călătoresc împreună.

— S-ar putea spune și așa.

— Doi oameni călătoresc pe același cal, spre destinații diferite. Până la un punct, drumul le este comun, dar mai apoi, nu se știe ce va urma.

— Te pricepi să găsești expresiile potrivite.

Tengo oftă.

— Mi-e teamă că perspectivele nu sunt prea bune. În orice caz însă, nu mai putem da timpul înapoi.

— Chiar dacă am putea să-l dăm, ar fi greu să revenim în același loc de unde am plecat, spuse Profesorul.

Discuția se încheie aici. Tengo nu mai avea nimic de adăugat.

*

Profesorul Ebisuno se ridică primul. Spuse că trebuia să se întâlnească în apropiere cu cineva și plecă, dar Fukaeri mai zăbovi. Rămași singuri, Tengo și Fukaeri se priviră o vreme în tăcere.

— Nu ți-e foame? întrebă Tengo.

— Nu prea.

Înăuntru începuse să se aglomereze și, fără ca vreunul din ei să propună să plece, ieșiră din cafenea. Se plimbară o vreme fără țintă prin Shinjuku. Se apropia ora șase și multă lume se îndrepta cu pași grăbiți către gară, dar cerul era încă luminos. Soarele de început de vară învăluia orașul.

Ieșind din cafeneaua aflată la subsol, lumina aceea părea artificială.

— Te duci undeva acum? întrebă Tengo.

— N-am unde să mă duc, răspunse Fukaeri.

— Să te conduc până acasă? spuse Tengo. Adică, până la apartamentul din Shinanomachi. Rămâi acolo peste noapte, nu?

— Nu mă duc acolo, zise Fukaeri.

— De ce?

Nu-i răspunse.

— Ți se pare că e mai bine să nu te duci acolo? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință în tăcere.

Ar fi vrut să o întrebe de ce, dar bănuia că nu va primi niciun răspuns clar.

— Atunci, te întorci la Profesor acasă?

— E departe până la Futamatao.

— Ai unde să mergi în altă parte?

— Stau la tine peste noapte.

— Asta s-ar putea să fie cam complicat, răspunse Tengo alegându-și cuvintele cu grijă. Stau singur într-un apartament mic și nici profesorul Ebisuno nu cred că ar fi de acord.

— Profesorul nu se supără, zise Fukaeri. Apoi ridică din umeri. Nici pe mine nu mă deranjează.

— Poate mă deranjează pe mine! spuse Tengo.

— De ce.

— Păi… începu el, dar rămase fără cuvinte. Uitase ce avea de gând să zică. I se întâmpla uneori asta când vorbea cu Fukaeri. Uita complet despre ce era vorba și ce voia să spună. Parcă un vânt puternic i-ar fi împrăștiat partiturile din față.

Fukaeri se întinse și îl prinse pe Tengo de mâna stângă, parcă să-l consoleze.

— Tu nu prea înțelegi, îi spuse ea.

— Ce nu înțeleg?

— Că noi suntem una.

— Suntem una!? exclamă Tengo.

— Am scris o carte împreună.

Tengo simțea în palmă strânsoarea degetelor ei. Nu era puternică, dar era constantă.

— Așa e. Am scris împreună *Crisalida de aer.* Și tigrul tot împreună o să ne mănânce.

— Nu vine niciun tigru, spuse Fukaeri surprinzător de serioasă.

— Ce bine, zise Tengo, dar fără să se simtă neapărat norocos. Poate că nu vine niciun tigru, dar nici nu știa ce altceva avea să apară.

Stăteau amândoi în fața gheretei de bilete de la stația Shinjuku. Fukaeri îl ținea încă de mână și se uita la el. În jurul lor, lumea curgea grăbită ca un râu.

— În regulă. Rămâi la mine dacă asta vrei, se dădu Tengo bătut. Eu o să dorm pe canapea.

— Mersi, spuse Fukaeri.

Era pentru prima oară când auzea din gura ei ceva care să sune a mulțumire. Sau poate că nu era prima oară, dar nu își putea aminti când o mai auzise mulțumindu-i.

Capitolul 19
Femei împărtășind secrete

— Oamenii cei Mici? o întrebă Aomame pe un ton blând, privind-o în ochi. Cine sunt Oamenii cei Mici?

Însă Tsubasa își lipi buzele strâns, iar privirea ei își pierdu profunzimea, de parcă, rostind acele cuvinte, își consumase aproape toată energia.

— Sunt niște oameni pe care îi cunoști tu? o întrebă Aomame.

Niciun răspuns.

— A mai spus asta de câteva ori până acum, explică Doamna. Oamenii cei Mici. Nu știu la ce se referă.

Aceste cuvinte aveau o rezonanță sumbră. Urechile lui Aomame detectaseră acel ecou slab ca pe un tunet auzit din depărtare.

— Oare ei să fie cei care i-au făcut rău? o întrebă Aomame pe Doamna.

Aceasta clătină din cap.

— Nu știu. Dar, fără îndoială, acești Oameni Mici înseamnă foarte mult pentru ea, oricine ar fi ei.

Fetița rămăsese cu ochii tulburi ațintiți în gol și cu mâinile sprijinite pe masă, fără să-și schimbe deloc poziția.

— Ce să se fi întâmplat? o întrebă Aomame pe Doamna.

— La control s-au constatat urme de viol, răspunse ea pe un ton destul de detașat. Viol repetat. Vulva și vaginul sunt sfâșiate cumplit. Are răni și la nivelul uterului, pentru că uterul ei insuficient dezvoltat a fost penetrat de un penis matur și rigid. Peretele uterin, pe care se fixează ovulul, este în mare parte distrus. Doctorul a spus că nu va putea rămâne însărcinată nici după ce mai crește.

Doamna părea să povestească aceste lucruri șocante în

fața copilei aproape intenționat. Fetița asculta fără să spună nimic. Nu se vedea niciun fel de schimbare pe chipul ei. Din când în când, gura i se mișca ușor, dar fără să scoată vreun sunet. Arăta de parcă asista politicos la o discuție despre un necunoscut de departe.

— Iar asta nu e tot, continuă Doamna liniștită. Dacă, prin cine știe ce minune, uterul ei s-ar reface, nu cred că ea ar vrea vreodată să aibă relații sexuale cu cineva. La asemenea răni, penetrarea a provocat o durere considerabilă, iar acest lucru s-a repetat în mai multe rânduri. Amintirea acestei dureri nu cred că se mai poate șterge. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

Aomame încuviință. Își ținea mâinile pe genunchi, cu degetele încleștate.

— Cu alte cuvinte, ovulele pregătite în corpul ei nu mai au unde să se ducă. Au ajuns… zise Doamna aruncându-i o privire lui Tsubasa, apoi continuă. Sterpe.

Aomame nu își dădea seama cât de mult înțelegea fetița din ce se vorbea. Însă, indiferent de cât pricepea, emoțiile ei păreau să fie în cu totul altă parte, nu de față cu ele. Erau altundeva, ferecate cu cheia într-o încăpere mică și întunecată.

— Eu nu spun că singurul scop în viață al unei femei e să rămână însărcinată și să aibă copii, continuă Doamna. Fiecare este liber să-și aleagă ce viață vrea. Însă este de neiertat ca un bărbat să-i răpească unei femei cu forța un drept pe care ea îl are de la natură, din naștere.

Aomame încuviință în tăcere.

— E de neiertat, repetă Doamna.

Aomame observă că vocea îi tremura ușor. Părea că abia își mai poate controla emoțiile.

— Fetița aceasta a fugit de undeva, continuă Doamna. Nu știu cum a reușit să fugă, dar nu trebuie să ajungă în altă parte, în niciun alt loc nu ar fi în siguranță.

— Părinții ei unde sunt?

Doamna se încruntă și bătu ușor cu unghiile în masă.

— Știu unde sunt. Dar chiar ei sunt cei care au tolerat așa ceva. Cu alte cuvinte, a fugit chiar de lângă părinții ei.

— Vreți să spuneți că au acceptat ca propria lor fiică să fie violată?

— Nu doar că au acceptat, au și încurajat acest lucru.

— Dar cum să… începu Aomame, dar nu reuși să-și termine vorbele.

Doamna își clătină capul.

— E ceva oribil. De neiertat. Dar lucrurile sunt complicate. Aici nu e vorba de un simplu caz de violență în familie. Doctorul a spus că trebuie să raporteze totul la poliție, însă eu l-am rugat să nu o facă. Este o cunoștință apropiată de-a mea și am reușit până la urmă să îl conving.

— Dar de ce? întrebă Aomame. De ce să nu raporteze la poliție?

— Felul în care a fost tratată această copilă a fost inuman și nu trebuie tolerat de societate. Este o crimă dezgustătoare care merită o pedeapsă grea, zise Doamna alegându-și cuvintele cu grijă. Dar dacă ar fi să mergem la poliție, ce măsuri ar putea ei să ia? După cum vezi, ea nu vorbește aproape deloc. Nici n-ar putea să explice cum trebuie ce a pățit, ce s-a întâmplat. Și chiar dacă ar reuși să explice cumva, n-ar avea cum s-o dovedească. Dacă ar lua-o poliția, probabil că ar trimite-o înapoi la părinți, în altă parte nu are unde să se ducă, iar ei sunt cei care au drepturile părintești. Dacă ar ajunge înapoi la ei, s-ar repeta același lucru, iar eu nu pot să las să se întâmple așa ceva.

Aomame încuviință.

— Am s-o cresc eu, spuse Doamna răspicat. Nu o dau nimănui. Pot veni părinții ei, poate să vină cine vrea, că nu le-o dau. O ascund undeva și o cresc eu.

Un timp, Aomame se uită pe rând la Doamna și la fetiță.

— Și îl puteți identifica pe bărbatul care a agresat-o sexual? Este unul singur? întrebă Aomame.

— Îl pot identifica. Este doar unul.

— Dar nu aveți cum să-l trimiteți în instanță.

— Este un om foarte influent, răspunse Doamna. Are o influență puternică și directă, sub care s-au aflat și părinții ei. Și încă se mai află. Acești oameni fac așa cum le poruncește el. Sunt indivizi care nu au personalitate sau putere de judecată. Pentru ei, ceea ce spune acest bărbat este incontestabil corect. Și de aceea, dacă le spune să i-o dea pe fiica lor, nu se pot opune. Cred toate vorbele lui și i-o oferă bucuroși, chiar dacă știu ce se întâmplă.

Lui Aomame îi luă ceva timp să înțeleagă cum trebuie tot ce spusese Doamna. Își forță mintea până reuși să vadă totul mai limpede.

— E vorba cumva de vreo grupare sau ceva?

— Da. O grupare anume care are în comun minți bolnave și înguste.

— Un fel de cult?

— Da, încuviință Doamna. Și chiar un cult extrem de rău și de periculos.

Era clar. Nu putea să fie vorba decât de un cult. Oameni care fac întocmai cum li se poruncește. Care nu au personalitate sau putere de judecată. *Nici nu m-aș fi mirat dacă aș fi pățit și eu același lucru,* se gândi Aomame, mușcându-și buzele.

Desigur, în cadrul Bisericii Martorilor nu fusese nimeni implicat în vreun viol. Sau cel puțin ea, una, nu fusese agresată sexual în vreun fel. Toți „frații” și „surorile” din jurul ei erau persoane liniștite și oneste. Erau oameni care își luau credința în serios și care puneau mare preț – uneori chiar viața – pe dogma lor. Însă nu întotdeauna intențiile bune duc și la rezultate bune. Violul nu este un atac doar asupra trupului. Violența nu ia mereu o formă vizibilă, iar răni nu sunt doar cele care sângerează.

Tsubasa îi amintea lui Aomame de ea însăși când era de aceeași vârstă. Eu am reușit prin proprie voință să scap de acolo, se gândi ea. Dar copila asta a fost rănită atât de profund, încât nu cred că mai există cale de întoarcere. N-o să mai aibă niciodată inima ușoară. La acest gând, Aomame

simți o durere puternică în piept. În Tsubasa se vedea pe ea însăși *așa cum ar fi putut să ajungă.*

— Aomame, zise Doamna pe un ton confidențial. Acum ar fi momentul potrivit să îți spun că ți-am investigat trecutul.

Auzind aceste cuvinte, Aomame reveni la realitate și o privi.

— Am făcut-o imediat după ce ai venit prima dată aici și am stat de vorbă cu tine. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

— Nu, nu v-o iau în nume de rău, răspunse Aomame. Este firesc să-mi investigați trecutul. Ce facem noi nu este ceva obișnuit.

— Exact. Noi urmăm o linie extrem de fină și îngustă. Și tocmai de aceea trebuie să avem încredere una în alta. Însă nu poți avea încredere în cineva până nu știi tot ce e de știut despre el. Așa că am cercetat totul în legătură cu tine. Din prezent și până departe, în trecut. Evident, *aproape totul.* Nimeni nu poate să știe absolut totul despre cineva. Nici măcar Dumnezeu.

— Și nici diavolul.

— Și nici diavolul, repetă Doamna și schiță un zâmbet. Știu despre rănile tale sufletești provocate în copilărie de un cult. Părinții tăi erau adepți devotați ai Bisericii Martorilor și încă mai sunt. Și nu te-au iertat pentru faptul că ți-ai abandonat credința. E un lucru care încă te mai chinuie și acum.

Aomame încuviință în tăcere.

— Părerea mea sinceră, continuă Doamna, e că Biserica Martorilor nu este o religie adevărată. Dacă te-ai fi rănit grav când erai mică, dacă te-ai fi îmbolnăvit și ai fi avut nevoie de operație, probabil că ai fi murit. O religie care neagă o operație care îți poate salva viața doar pe motiv că s-ar abate de la litera Bibliei nu e nimic altceva decât un cult. Este un abuz flagrant de dogmă.

Aomame încuviință. Logica refuzului unei transfuzii de sânge e primul lucru care li se bagă în cap copiilor din

Biserica Martorilor. Ei învață că e mai bine să mori cu trupul și sufletul curat și să te duci în rai decât să accepți o transfuzie de sânge care este potrivnică învățăturii Domnului, și să ajungi în iad. Iar aici nu există loc de compromis. Ajungi în iad sau în rai, una din două. Copiii nu știu să vadă lucrurile cu ochi critic. Ei nu au cum să-și dea seama dacă o astfel de logică este acceptată de societate sau dacă este corectă din punct de vedere științific. Copiii iau de bun tot ce învață de la părinți. Dacă în copilărie aș fi ajuns în situația în care să am nevoie de o transfuzie de sânge, mai mult ca sigur că aș fi făcut ce-mi spuneau părinții, aș fi refuzat-o și aș fi ales moartea, se gândi Aomame. Și aș fi ajuns în rai sau cine știe pe unde.

— E vorba de un cult cunoscut? întrebă Aomame.

— Se numește Pionierii. Sunt convinsă că ai auzit de ei, fiindcă într-o vreme apăreau aproape zilnic în ziare.

Aomame nu-și amintea să fi auzit vreodată acest nume, însă încuviință ambiguu, fără să spună nimic. Simțea că e mai bine să reacționeze așa. Era conștientă de faptul că, în acel moment, nu se afla în anul 1984, ci în lumea 1Q84, care avea diferențele ei. Deocamdată aceasta nu era decât o teorie, însă devenea din ce în ce mai reală cu fiecare zi. Iar în această lume nouă erau multe informații pe care încă nu le aflase. Trebuia să fie extrem de atentă.

— Pionierii au fost inițial o micuță comună agrară, continuă Doamna, care avea la bază un grup de oameni din Noua Stângă. Dar, la un moment dat, și-au schimbat brusc direcția și s-au transformat într-o sectă religioasă. Nu se știe exact care a fost motivul și cum s-a ajuns la asta. Povestea e foarte bizară. Însă, în orice caz, marea majoritate a membrilor au rămas acolo. Au primit autorizație ca instituție religioasă, dar nu se știe mai nimic despre identitatea lor. La bază aparțin budismului ezoteric, dar dogma lor pare să fie doar de umplutură. Și totuși, secta a câștigat rapid mulți credincioși și devine din ce în ce mai puternică. Cu toate că au fost implicați într-un incident

atât de grav, imaginea lor ca sectă nu a avut deloc de suferit. Au făcut față situației incredibil de frumos. Ba chiar și-au făcut reclamă așa.

Doamna își trase răsuflarea și continuă.

— Lumea nu știe acest lucru, dar secta e condusă de cineva căruia i se spune „Liderul” și despre care se crede că are abilități speciale. Uneori își folosește aceste puteri ca să vindece boli grave, să prezică viitorul și să declanșeze fel de fel de fenomene paranormale. Evident, sunt doar niște înșelătorii elaborate, dar cu ele reușește totuși să atragă foarte mulți oameni.

— Fenomene paranormale?

Doamna își încruntă sprâncenele frumos conturate.

— Nu știu concret despre ce este vorba. Sinceră să fiu, nu mă interesează câtuși de puțin lucrurile oculte de acest gen. Astfel de înșelătorii se tot repetă în întreaga lume, încă din vremuri străvechi. Modul în care se operează e mereu același. Și totuși escrocheriile astea josnice nu slăbesc nicicând, iar asta pentru că majoritatea oamenilor preferă să creadă nu adevărul, ci ceea ce speră ei că ar fi adevărul. Oricât de larg ar deschide ochii, ei nu văd absolut nimic. Să înșeli astfel de indivizi e o joacă de copii.

— Pionierii, murmură Aomame. Parcă ar fi numele unor trenuri expres, își zise ea. Nici n-ai zice că se referă la o sectă religioasă.

La auzul cuvântului Pionierii, Tsubasa își coborî o clipă privirea, ca și cum ar fi reacționat la un ecou ascuns dinăuntrul lui. Însă și-o ridică imediat la loc și reveni la chipul său lipsit de expresie. Parcă înlăuntrul ei se formase pe neașteptate un mic vârtej, care apoi se liniștise imediat.

— Șeful sectei Pionierii este cel care a violat-o pe Tsubasa, spuse Doamna. A pretins acest lucru sub pretextul că îi oferă iluminare spirituală. Părinților li s-a spus că ceremonialul trebuie încheiat înainte de prima ei menstruație și că iluminarea spirituală pură nu poate fi dată decât unei astfel de copile încă nepătată. Imensa durere

provocată este un obstacol peste care trebuie să treci ca să ajungi la un nivel superior. Părinții au crezut totul. Este de-a dreptul incredibil cât de ridicoli pot fi oamenii. Și asta nu s-a întâmplat doar în cazul lui Tsubasa. Din informațiile pe care le-am obținut, se pare că același lucru l-au pățit și alte fete din sectă. Liderul e un depravat cu înclinații sexuale perverse. Aici nu e nici urmă de dubiu. Secta și dogma sunt doar un paravan în spatele căruia își ascunde poftele.

— Acest Lider are un nume?

— Din păcate, nu am reușit să-l aflu. I se spune „Liderul”, dar nu știu cine e, ce trecut are sau cum arată. Nu am reușit să găsesc nicio informație, oricât de mult am căutat. Totul este blocat. Stă închis în munți, în sediul sectei din Yamanashi și nu apare aproape deloc în fața oamenilor. Chiar și în cadrul sectei sunt foarte puțini oameni care au acces să îl vadă. De obicei stă într-un loc întunecat și meditează.

— Iar noi nu îl putem lăsa pe acest individ în libertate.

Doamna aruncă o privire către Tsubasa și încuviință.

— Nu-l putem lăsa să mai facă și alte victime. Așa e?

— Cu alte cuvinte, trebuie să luăm măsuri.

Doamna întinse o mână și o puse peste a lui Tsubasa, apoi rămase o vreme cufundată în tăcere.

— Întocmai, spuse ea după un timp.

— Este cert faptul că el repetă aceste perversiuni? o întrebă Aomame pe Doamna.

— Avem dovezi sigure că fetele din sectă sunt violate.

— Dacă e adevărat, atunci e un lucru de neiertat, spuse Aomame pe un ton calm. Așa cum spuneți și dumneavoastră, nu-l putem lăsa să mai facă și alte victime.

Doamna părea frământată de niște gânduri contradictorii.

— Trebuie neapărat să aflăm mai multe detalii despre acest Lider, spuse ea. Nu putem lăsa loc neclarităților. La urma urmei, e o chestiune de viață și de moarte.

— Iese rar în public?

— Da. Și este extrem de bine păzit.

Aomame se gândi încruntată la dăltița ei cu vârf ascuțit, ascunsă în fundul unui sertar de la dulap.

— În orice caz, va fi o treabă dificilă, spuse ea.

— *Extrem* de dificilă, întări Doamna.

Își desprinse apoi mâna de pe a lui Tsubasa și își duse degetul mijlociu la sprânceană. Era semn că își bătea în zadar mintea cu ceva – lucru care nu se întâmpla prea des.

— Realist vorbind, ar fi cam dificil să mă duc până în Yamanashi, să mă strecor în mijlocul unei secte bine păzite, să *îl rezolv* pe Lider și apoi să plec de acolo liniștită. Dacă eram într-un film cu ninja, mai era cum era…

— Nici nu mă gândeam să te rog așa ceva. Desigur, spuse Doamna pe un ton serios, apoi schiță un zâmbet de parcă abia atunci realizase că era o glumă. Așa ceva nici nu intră în discuție.

— Și ar mai fi un lucru care mă îngrijorează, spuse Aomame privind-o în ochi. Chestia cu Oamenii cei Mici. Cine și ce sunt acești Oameni Mici? Și ce i-au făcut lui Tsubasa? Aș zice că avem nevoie de informații despre ei.

— Și pe mine mă îngrijorează asta, spuse Doamna cu degetul încă lipit de sprânceană. Fetița nu vorbește aproape deloc, dar aceste cuvinte le-a spus de mai multe ori până acum. Cu siguranță au o semnificație majoră pentru ea. Însă nu vrea să ne spună cine sunt. Când vine vorba de ei, amuțește. Mai dă-mi puțin timp. O să mă interesez.

— Aveți cum să aflați informații mai detaliate despre Pionierii?

Doamna afișă un zâmbet liniștit.

— Nu există niciun lucru tangibil care să nu poată fi cumpărat cu bani. Iar eu sunt dispusă să cheltuiesc o avere, mai ales în cazul de față. S-ar putea să dureze ceva, dar o să obțin neapărat informațiile necesare.

Sunt și lucruri care nu se pot cumpăra cu bani, își zise Aomame. *De exemplu, luna.*

— Chiar aveți de gând să o luați pe Tsubasa și să o creșteți dumneavoastră? schimbă Aomame subiectul.

— Sigur că da. Mă gândesc să o înfiez legal.

— Presupun că știți și dumneavoastră asta, dar procedurile legale nu se rezolvă prea ușor. Lucrurile fiind cum sunt…

— Sunt pregătită pentru asta, spuse Doamna. O să folosesc toate mijloacele pe care le am la dispoziție. Am de gând să fac absolut tot posibilul. Pe copila asta nu o dau nimănui.

Vocea ei trădase multă intensitate. Până în acel moment nu mai lăsase niciodată să se vadă atât de clar ce simțea. Asta o îngrijora un pic pe Aomame, iar Doamna păru să-i citească neliniștea pe chip.

— Am să-ți spun ceva ce n-am mai spus nimănui, zise Doamna pe un ton confidențial, coborându-și vocea. E un lucru pe care l-am ținut închis în mine, pentru că mi-a fost prea greu să vorbesc despre el. Când fiica mea s-a sinucis, era însărcinată. În șase luni. Probabil că nu a vrut să aducă pe lume copilul acelui bărbat, și de aceea și-a luat viața, omorând astfel și fătul. Dacă ar fi trăit, ar fi fost de vârsta lui Tsubasa. Eu am pierdut atunci două vieți prețioase dintr-o lovitură.

— Îmi pare rău, spuse Aomame.

— Dar stai liniștită. Nu-mi las judecata tulburată de chestiuni personale. Nu am de gând să te expun nici unui pericol inutil. Și tu ești pentru mine o fiică importantă. Noi suntem deja o familie.

Aomame încuviință în tăcere.

— Între noi există o legătură care ne unește mai strâns decât sângele, spuse Doamna pe un ton liniștit.

Aomame încuviință din nou.

— Individul ăsta trebuie stârpit cu orice preț, zise Doamna de parcă încerca să-și reamintească sieși de acest lucru, apoi o privi pe Aomame. Trebuie trimis pe lumea cealaltă cu prima ocazie. Înainte să apuce să mai rănească pe cineva.

Aomame își întoarse privirea către Tsubasa, așezată de

partea cealaltă a mesei. Privirea ei nu era ațintită în vreun punct anume. Se uita pur și simplu în gol. Arăta ca o cochilie goală.

— Dar nici nu trebuie să ne grăbim, spuse Doamna. Trebuie să fim atente și să avem răbdare.

*

Aomame părăsi încăperea, lăsându-o pe Doamna cu Tsubasa. Doamna îi spusese că rămâne cu fetița până adoarme. În sufrageria de la parter, patru femei stăteau cu frunțile aplecate în jurul unei mesei rotunde și își vorbeau în șoaptă. Pentru Aomame, era o priveliște ireală. Arătau de parcă ar fi compus un tablou abstract, care s-ar fi putut intitula foarte bine *Femei împărtășind secrete.* Aomame trecu pe lângă ele, dar imaginea pe care o compuneau nu trădă nicio schimbare.

Ieșind din clădire, Aomame se lăsă pe vine și mângâie un timp cățeaua, care dădea încântată din coadă. De fiecare dată când întâlnea un câine se mira de modul necondiționat în care se bucurau. Ea nu avusese niciodată un câine, o pisică sau o pasăre. Nu-și cumpărase nici măcar un ghiveci cu flori. Aomame își aminti deodată să se uite pe cer. Însă cerul era acoperit de nori cenușii și uniformi care parcă vesteau începutul anotimpului ploios. Luna nu se vedea. Era o seară liniștită, fără nicio adiere de vânt. De dincolo de nori răzbătea o lumină slabă, dar era imposibil de spus de la câte luni provenea.

*

În drum către metrou, Aomame se gândi la cât de stranie era lumea. Dacă Doamna are dreptate și noi nu suntem decât niște vehicule care transportă gene, atunci de ce așa mulți dintre noi au vieți atât de bizare? se întrebă ea. Dacă noi am duce niște vieți simple, fără să ne gândim la una și la alta, preocupați doar de supraviețuire și de reproducere, nu și-ar atinge suficient scopul de a transmite ADN-ul mai

departe? Are ce avantaj să prezinte pentru gene o viață complicată și uneori de-a dreptul anapoda?

Un bărbat căruia îi face plăcere să violeze fete care încă nu au ciclu, un bodyguard homosexual musculos, credincioși devotați care mor refuzând transfuziile de sânge, o tânără însărcinată în șase luni care se sinucide cu somnifere, o femeie care omoară bărbați problematici înțepându-i cu un ac ascuțit în ceafă, bărbați care urăsc femeile și femei care urăsc bărbații. Ce au genele de câștigat din faptul că există pe lume asemenea oameni? Se bucură de toate aceste povești alambicate ca de o pată de culoare sau le folosesc la atingerea vreunui scop?

Aomame nu avea un răspuns. Tot ce știa ea era că, odată ajunsă acolo, nu mai putea alege o altă viață. Orice-ar fi fost, nu avea decât să-și trăiască viața pe care o avea. Nu putea să o returneze, să o dea la schimb pe alta nouă. Acela era vehiculul ei, oricât de bizar sau deformat era el.

Ce bine ar fi ca Doamna și Tsubasa să poată trăi împreună fericite, își zise ea în timp ce mergea. Pentru mine, una, nu există niciun posibil viitor demn de menționat. Deși, sinceră să fiu, nu cred că vor putea avea parte de o viață liniștită și împlinită – sau măcar de una obișnuită. Noi ne asemănăm într-o oarecare măsură. De-a lungul vieții noastre am cărat în cârcă prea multe poveri grele. După cum zicea și Doamna, noi suntem o familie. Suntem o familie mare care are în comun un suflet rănit, alături de multe lipsuri și care duce o bătălie fără sfârșit.

Gândindu-se așa, Aomame realiză că simțea o mare nevoie de trupul unui bărbat. Ce mă apucă de vreau bărbați tocmai în asemenea momente? se apostrofă ea, mergând mai departe. Nu reușea să își dea seama dacă acel elan sexual era provocat de stres, dacă era chemarea naturală a ovulelor dinăuntrul ei sau vreun plan încurcat pus la cale de genele ei. În orice caz, acel apetit sexual părea să aibă rădăcini adânci. Ayumi sigur ar fi spus ceva de genul „Ce mi-aș mai pune-o în momentul ăsta!”. Aomame se gândea

ce să facă. Putea să se ducă în barul obișnuit și să caute un bărbat. Până în Roppongi avea de mers doar o stație cu metroul. Dar era prea obosită și nici nu era îmbrăcată adecvat pentru agățat bărbați. Era încălțată în adidași, cu o geantă sport pe umăr și nici nu era fardată. Se gândi să se ducă acasă, să deschidă o sticlă de vin roșu și să se masturbeze. Asta era cea mai bună variantă. Și trebuia să nu se mai gândească la lună.

*

De la Hiroo și până la Jiyūgaoka, în fața ei stătuse așezat un bărbat exact pe placul ei. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, o față ovală și un început de chelie. Nici forma capului nu era rea. Avea o culoare sănătoasă în obraji și ochelari șic, cu rama neagră și subțire. Era îmbrăcat cu gust. Purta o cămașă polo albă și o jachetă subțire, de vară, iar pe genunchi ținea o geantă diplomat din piele. În picioare, mocasini maro. Părea să aibă un serviciu de birou, dar angajat la o firmă nu prea severă. Redactor la o editură, arhitect la o mică firmă de arhitectură sau poate angajat în domeniul vestimentar. Citea avid dintr-o carte învelită într-o copertă.

Dacă ar fi putut, Aomame s-ar fi dus undeva cu acel bărbat și ar fi făcut sex sălbatic. Se imagină strângându-i cu putere penisul întărit. I l-ar fi strâns tare, cât aproape să-i taie circulația sângelui. Iar cu cealaltă mână i-ar fi masat ușor testiculele. Simțea cum o furnicau palmele așezate pe genunchi. Își strângea și întindea degetele fără să-și dea seama. Umerii îi săltau la fiecare răsuflare. Își umezi încet buzele cu limba.

Însă trebuia să coboare la Jiyugaoka. Bărbatul stătea mai departe pe scaun, cufundat în carte, mergând cine știe până unde, fără să aibă habar că era ținta unor fantezii erotice. Nu părea să-i pese câtuși de puțin cine era pe scaunul de vizavi. Când coborî, lui Aomame îi veni să-i smulgă și să-i azvârle blestemata de carte, însă se abținu.

*

La ora unu noaptea, Aomame dormea dusă în patul ei și avea un vis erotic. În vis, sânii ei erau mari și rotunzi ca niște grepfruturi. Avea sfârcurile tari și mari. Își apăsa sânii pe coapsele unui bărbat. Hainele zăceau împrăștiate pe jos, iar ea dormea dezbrăcată, cu picioarele desfăcute. Cufundată în somn, Aomame nu avea cum să știe că și în acel moment pe cer erau două luni. Una era luna cea mare și străveche, iar cealaltă, mică și nouă.

*

Tsubasa și Doamna dormeau și ele, în aceeași cameră. Tsubasa purta o pijama nouă, cadrilată și dormea ușor ghemuită. Doamna adormise pe fotoliu, îmbrăcată cum era, cu o pătură pe genunchi. Avusese de gând să plece imediat ce adormea fetița, însă o furase somnul. Liniștea se așternuse în jurul clădirii retrase în vârful dealului. Din când în când, se mai auzeau sirenele ambulanțelor și vuietul motocicletelor care goneau în depărtare, pe străzile orașului. Și cățeaua dormea încolăcită în fața ușii de la intrare. Ferestrele erau acoperite cu draperii, cărora lumina felinarelor le dădea o tentă alburie. Norii începeau să se destrame, iar cele două luni se iteau din când în când printre ei. Mările din întreaga lume își reglau fluxul în funcție de ele.

Tsubasa dormea cu obrazul lipit de pernă și cu gura întredeschisă. Răsufla aproape imperceptibil și nu făcea nicio mișcare. Uneori, umerii îi tresăltau ușor. Părul îi cădea peste ochi.

La un moment dat, gura i se deschise încet, iar dinăuntru începură să iasă Oamenii cei Mici. Apăreau unul câte unul, uitându-se atenți în jurul lor. Doamna i-ar fi văzut imediat dacă s-ar fi trezit, însă dormea dusă și nu avea să deschidă ochii prea curând. Oamenii cei Mici știau asta. Cu toții, erau cinci. Când ieșiseră din gura lui Tsubasa, erau cât degetul ei

mic, dar, odată ajunși afară, începură să se contorsioneze ca niște unelte pliabile care se desfac și crescură de vreo treizeci de centimetri. Toți erau îmbrăcați la fel, în haine banale. Nici chipurile lor nu aveau trăsături aparte, ceea ce îi făcea imposibil de distins între ei.

Coborâră din pat pe podea și traseră de sub pat un obiect de mărimea unei gogoși. Se așezară în cerc în jurul lui și începură cu toții să tragă de el. Era un obiect alb și foarte elastic. Își înălțau mâinile în aer și, cu gesturi îndemânatice, trăgeau din văzduh fire semitransparente pe care le foloseau să dea treptat volum acelui obiect moale și pufos. Firele păreau să fie suficient de lipicioase. Între timp, Oamenii cei Mici ajunseseră la o înălțime de vreo șaizeci de centimetri. Puteau să-și modifice statura după bunul lor plac.

Cei cinci lucrară cu zel timp de mai multe ore, fără să rostească niciun cuvânt. Formau o echipă strâns unită. Doamna și Tsubasa continuau să doarmă duse, neclintite. Și celelalte femei din adăpost erau cufundate într-un somn neobișnuit de adânc. Cățeaua părea să viseze ceva, pentru că zăcea întinsă pe iarbă și mai slobozea câte un sunet stins, venit din adâncurile inconștientului.

Ca și cum ar fi fost înțelese, din înaltul cerului, cele două luni aruncau asupra lumii o lumină stranie.

Capitolul 20
Bieții ghiliaci

Tengo nu reușea să adoarmă. Fukaeri dormea adânc, în patul său, îmbrăcată cu pijamaua sa. Tengo își aranjase așternutul pe canapea (trăgea adesea câte un pui de somn după-masa acolo, așa că nu îl deranja câtuși de puțin) și se întinsese. Cum somnul nu voia să vină, se dusese în bucătărie să lucreze la roman. Procesorul de text se afla în dormitor, așa că scria acum cu pixul într-un blocnotes. Nici asta nu-l deranja. Sigur că era mai rapid și mai eficient să tasteze, dar el iubea metoda clasică de a așterne ideogramele cu mâna sa pe hârtie.

Era destul de neobișnuit pentru el să lucreze în miezul nopții. Lui îi plăcea să scrie cât era lumină afară și lumea umbla de colo-colo, văzându-și de treburi. Dacă lucra când lumea era învăluită în întuneric și în liniște, cuvintele lui deveneau prea dense. Trebuia să rescrie a doua zi, pe lumină, ce lucrase cu o noapte înainte. Decât să se complice atât de tare, prefera de la bun început să scrie ziua.

Nu mai scrisese de multă vreme direct pe hârtie, în miez de noapte, și mintea îi lucra bine. Imaginația sa se dezmorțise și povestea curgea de la sine. O idee o năștea în mod firesc pe următoarea. Fluxul acesta continua fără întrerupere. Vârful pixului îi alerga fără pauză pe hârtia albă, cu un sunet hotărât. Când îi obosea mâna, lăsa pixul deoparte și își flexa degetele în aer ca un pianist înainte de concert. Ceasul arăta ora unu și jumătate, în mod neobișnuit, de afară nu se auzea niciun zgomot. Norii care acopereau orașul ca o pânză groasă absorbeau orice sunet.

Apoi lua din nou pixul și așternea cuvintele pe hârtie. În timp ce scria, își aminti brusc că a doua zi urma să îl

viziteze iubita. Venea mereu vineri la unsprezece dimineața. Până atunci trebuia să o trimită pe Fukaeri de acolo. Bine că nu folosea parfum. Iubita sa și-ar fi dat seama imediat dacă în pat ar fi rămas un miros străin. Tengo știa bine că e foarte atentă și foarte geloasă. Ea se culca uneori cu soțul ei, dar dacă Tengo se vedea cu alte femei, se enerva de-a binelea.

— Sexul între soți e o chestie un pic diferită, îi explicase ea. Intră în alt catastif.

— În alt catastif?

— Da, conține alte rubrici.

— Sunt alte sentimente la mijloc?

— Exact. Corpul e tot ăla, dar sentimentele diferă. Așa că e în regulă. O femeie matură ca mine poate să facă chestia asta. Numai că tu nu ai voie să te culci cu altcineva.

— Nici nu fac așa ceva, răspunsese Tengo.

— Chiar dacă nu faci sex cu altă femeie, spusese ea, sunt jignită numai la gândul că ar exista posibilitatea asta!

— Doar de existența posibilității? întrebase Tengo uluit.

— Tu nu știi ce simte o femeie. Chiar dacă ești scriitor.

— Asta mi se pare destul de nedrept.

— Așa o fi. Dar o să te răsplătesc eu îndeajuns, spusese femeia și nu mințise.

*

Tengo era satisfăcut de relația cu iubita sa. Nu era o femeie frumoasă, în înțelesul obișnuit. Avea mai degrabă niște trăsături unice. Poate că unii chiar ar fi considerat-o urâtă. Lui Tengo însă îi plăcuse de la bun început chipul ei și nu se putea plânge de ea în pat. Nu cerea multe de la el. Să petreacă o dată pe săptămână trei, patru ore împreună și să facă sex pe îndelete. Dacă se putea, de două ori. Să nu se apropie de alte femei. Pe scurt, asta era tot ce cerea ea de le Tengo. Își iubea familia și nu voia să o destrame din pricina lui. Numai că nu era satisfăcută de activitățile sexuale pe care le avea cu soțul ei. Interesele celor doi

coincideau în mare parte.

Tengo nu era atras de alte femei. Ce voia el era să aibă timpul său liber și liniștit. Dacă avea garanția că la intervale regulate are ocazia să facă sex, nu mai cerea nimic în plus de la o femeie. Nu întâmpina cu bucurie ideea de a cunoaște pe cineva de vârsta sa, de a se îndrăgosti, de a avea o relație carnală și responsabilitatea pe care toate acestea o aduceau în mod inevitabil. Voia să stea pe cât putea de departe de povara necazurilor ce se țin lanț: toți pașii care trebuie parcurși către intimitate, aluziile la viitor, conflictele previzibile și greu de evitat…

În mod normal, ideea de obligație îl speria pe Tengo și îl făcea să dea înapoi. Reușise până acum în viață să evite cu ingeniozitate să fie pus în poziții în care ar fi avut obligații. Căuta să trăiască de unul singur, liber, fără să fie încurcat în complexitatea relațiilor umane, pe cât posibil fără să fie constrâns de reguli și fără să-și facă datorii față de alții. Asta căuta el în mod constant. Era dispus să îndure multe neplăceri în schimbul acestei libertăți.

Ca să se poată eschiva de responsabilități, Tengo găsise încă de la o vârstă fragedă o cale de a nu atrage atenția asupra sa. Nu-și dezvăluia întru totul capacitățile în fața altora, nu-și expunea părerile și evita să iasă în față. Încerca să-și facă prezența cât mai neobservată. Fusese pus încă din copilărie în situația de a supraviețui prin propriile forțe, fără să se bazeze pe nimeni altcineva. Dar un copil nu are cu adevărat putere. De aceea, în fața unei furtuni el trebuia să se ascundă și să se țină bine de ceva, ca să nu fie suflat de vânt. Trebuia să născocească mereu asemenea soluții. Precum orfanii din romanele lui Dickens.

Se poate spune că până acum lucrurile îi merseseră bine lui Tengo. Reușise deocamdată să evite toate responsabilitățile. Nu rămăsese în cadrul universității, nu își găsise un serviciu în adevăratul sens al cuvântului, nu se căsătorise, avea o ocupație care-i conferea destulă libertate, își găsise o parteneră de sex care îl satisfăcea (și care nu

cerea multe în schimb) și, folosindu-și timpul liber de care dispunea din plin, scria romane. Avea un mentor literar în persoana lui Komatsu și, mulțumită lui, primea regulat și articole de scris. Romanele sale încă nu văzuseră lumina tiparului, dar deocamdată în viața lui nu existau inconveniente. Nu avea prieteni apropiați și nici vreun angajament față de iubită. Până acum fusese cu vreo zece femei, însă niciuna dintre relații nu durase foarte mult. Dar măcar era liber.

Totuși, de când rescrisese *Crisalida de aer,* viața sa liniștită începuse să se destrame pe la cusături. Mai întâi, se prinsese în planul periculos al lui Komatsu aproape fără voia sa. Cunoscuse o fată frumoasă care îi făcea inima să freamăte într-un mod cu totul aparte. Apoi, rescriind *Crisalida de aer,* în Tengo apăruse o schimbare interioară. Mulțumită acesteia, avea o dorință intensă de a scrie. Asta, desigur, era o schimbare binevenită, numai că odată cu ea se modificase și ciclul aproape perfect al vieții sale suficiente, pe care reușise până atunci să îl mențină cu atâta trudă.

În orice caz, mâine e vineri, își zise el. Îmi vine iubita. Până atunci trebuie să scap de Fukaeri de aici.

*

Fukaeri se trezi la ora două și ceva. Deschise ușa și apăru în bucătărie în pijama. Bău un pahar mare cu apă de la robinet, apoi se așeză la masă, frecându-se la ochi.

— Te deranjez, spuse, ignorând, ca de obicei, semnul de întrebare.

— Nu, nu mă deranjezi.

— Ce scrii.

Tengo închise blocnotesul și puse pixul alături.

— Nu-i mare lucru, spuse el. Oricum mă pregăteam să închei.

— Pot să stau puțin cu tine, întrebă ea.

— Sigur că da. Eu beau niște vin, tu ce vrei de băut?

Fata clătină din cap. Nu voia nimic.

— Vreau să mai stau un pic cu tine.

— În regulă. Nici mie nu mi-e somn.

Lui Fukaeri pijamaua îi era prea mare, așa că îi suflecase manșetele de la bluză și de la pantaloni. Când se apleca în față, i se zărea rotunjimea sânilor. Privind-o pe Fukaeri îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo respira cu greutate. Deschise frigiderul și își turnă în pahar restul de vin.

— Ți-e foame? o întrebă.

Pe drumul spre casă se opriseră la un restaurant micuț de lângă stația Koenji și mâncaseră niște spaghete. Porțiile nu fuseseră foarte mari și trecuseră deja de atunci destule ore.

— Pot să-ți fac ceva rapid, știu și eu, un sandviș? adăugă el.

— Nu mi-e foame. Mai bine îmi citești ce ai scris.

— Să-ți citesc ce scriam eu acum?

— Da.

Tengo luă pixul și îl învârti între degete. În mâna sa imensă, arăta minuscul.

— Nu arăt nimănui manuscrisele mele până când nu sunt terminate și corectate. Altfel aduce ghinion.

— Aduce ghinion.

— E o decizie personală.

Fukaeri se uită câteva momente la chipul lui Tengo, apoi își aranjă gulerul.

— Atunci citește-mi ceva.

— Adormi dacă-ți citesc?

— Da.

— Profesorul Ebisuno îți citea des, nu?

— Profesorul stă treaz mereu până în zori.

— Și *Povestea clanului Taira* tot el ți-a citit-o?

Fukaeri clătină din cap.

— Pe aia am ascultat-o pe casetă.

— Și ai învățat-o pe dinafară. Dar trebuie să fie nu știu câte casete!

Fukaeri indică cu mâinile spațiul pe care îl ocupa teancul

de casete.

— Foarte multe.

— La conferința de presă ce parte le-ai recitat?

— *Minamoto no Yoshitsune fuge din capitală.*

— După căderea clanului Taira, Minamoto no Yoshitsune este urmărit de Yoritomo și pleacă din Kyoto. În clanul învingătorilor încep lupte interne.

— Da, aia.

— Și în afară de asta ce mai poți recita?

— Zi ce vrei să auzi.

Tengo se întrebă ce să aleagă. Povestea clanului Taira e lungă și cuprinde multe scene. Până la urmă, alese, la întâmplare, *Bătălia de la Dan no Ura.*

Fukaeri se adună în tăcere timp de douăzeci de secunde. Apoi începu să recite:

De acum, că oștenii Minamoto urcaseră în corăbiile clanului Taira, matrozii și vâslașii zăceau pe fundurile năilor, răpuși de sabie sau săgeată, iară nimenea nu mai era să mânuiască corăbiile.

Sfetnicul Tomonori s-a urcat într-o barcă mică și a purces la corabia domnitorului.

— Trăim cumplite vremi! Să azvârlim în mare toate acestea, cari neplăcute ochiului sunt!

Grăind acestea, Tomonori a început să alerge roată de la un capăt la altul pe punte și însuși să mâture, să șteargă și să curețe.

Iară domnițele l-au întrebat cu toatele:

— Sfetnice, cum merge lupta, cum?

— Fără doar și poate, cinstitele dumneavoastră fețe vor vedea bărbații pidosnici de la răsărit[{10}] *răspuns Tomonori, râzând cu glas uscat.*

— Vai, nu-i vreme de șagă tocmai acum! au strigat domnițele în gura mare.

Privind acestea, Măicuța Tokiko, care în inima sa era pregătită pentru o așa împrejurare, și-a tras peste cap un

vestmânt îndoit, de culoarea cenușei, și-a sumecat pantalonii de mătase lucitoare, a luat la subsuoară Sfânta Nestemată și la șold și-a pus Sfânta Sabie{11}

L-a luat în brațe pe domnitor și a vorbit așa:

— Măcar că sunt o biată femeie, nu voiesc pradă dușmanului a cădea. Voiesc a sta alături de domnitor. Iar cei cari nutriți aceleași sentimente, urmați-mă degrabă!

Apoi a purces către proră.

Numai opt ani avea domnitorul, însă după înfățișare părea mai mare în ani. Era atât de frumos, încât lucea în jurul lui precum o aură. Părul negru îi curgea tremurător până la șolduri. Buimac, întrebă:

— Măicuță, unde ai de gând să mă duci?

Privind la chipul său copilăros, călugărița, abia domolindu-și lacrimile, grăi astfel:

— Stăpâne, încă nu știi? În viața de dinainte ai urmat întocmai cele zece virtuți{12}, și pentru asta te-ai născut cârmuitor a zece mii de care de luptă. Dar ai fost prins în ițe potrivnice, și ți s-a isprăvit ursita cea bună. Mai întâi întoarce-te spre răsărit, către Marele Templu din Ise și îți ia rămas bun. Apoi, îți amintește să îți pui credința în Buddha Amida, care vine a te tâmpina din Raiul Apusean al Tărâmului Neprihănit. Te întoarce așadar către apus și cheamă-i numele{13}. Trăim într-o țară îndepărtată și mică precum un bob de mei căzut în țărână, la hotarele triste ale lumii. Ci eu te voi însoți în locul cela minunat care este Raiul Tărâmului Neprihănit!

Astfel grăi, cu lacrimi în ochi. Iară domnitorul, în vestminte de culoarea porumbiței, își prinse părul în două cozi peste urechi și își împreună micile sale mâini, înecat în suspine. Întâi îngenunche la răsărit și își luă rămas bun de la Marele Templu din Ise. Apoi se îndreptă către apus și chemă numele lui Amida.

Ținându-l tot așa în brațe pe domnitor, măicuța l-a îmbărbătat:

— Dedesubtul valurilor se află o altă capitală!

Iară apoi au sărit în apa adâncă de o mie de stânjeni.

Ascultând-o cu ochii închiși cum recită, Tengo avea senzația că se află în fața unui călugăr orb care cânta la lăută. Tengo simți din nou că *Povestea clanului Taira* e menită sa fie ascultată, nu citită. Vocea lui Fukaeri era de obicei monotonia întruchipată, fără intonație și fără accent, dar când recita, devenea surprinzător de puternică, bogată și plină de culoare. Parcă ar fi fost posedată de un spirit. În vocea ei revenea la viață cu vigoare bătălia eroică ce se purtase pe mare, la strâmtoarea Kanmon, în 1185. Înfrângerea clanului Taira era deja pecetluită. Tokiko, soția lui Kiyomori, îl ia în brațe pe tânărul împărat Antoku și se aruncă în valuri. Doamnele de la curte, nevoind să cadă în mâinile războinicilor din est, o urmează. Tomomori, ascunzându-și durerea înfrângerii, glumește și le îndeamnă pe doamnele de la curte să-și curme viața. Altfel, vor trăi un iad viu. Ar fi mai bine să vă puneți capăt vieții.

— Mai continui, întrebă Fukaeri.

— Nu, ajunge până aici. Mulțumesc, spuse Tengo încă în transă.

Înțelegea bine acum ce trebuie să fi simțit ziariștii la conferința de presă.

— Dar cum de reușești să ții minte un text atât de lung?

— L-am ascultat de multe ori pe casetă.

— Majoritatea oamenilor pot să asculte de oricâte ori, că tot n-ar ține minte, spuse Tengo.

Apoi își dădu seama. Fata aceasta, neputând să citească, avea o capacitate de a reține ceea ce auzea mai mare decât a altora. La fel cum copiii care suferă de savantism pot memora instantaneu o cantitate enormă de informații vizuale.

— Vreau să-mi citești, spuse Fukaeri.

— Ce să-ți citesc?

— Ai vorbit cu Profesorul de o carte. Unde apare Fratele cel Mare.

— A, *1984.* N-o am.

— Cu ce e.

Tengo încercă să-și amintească subiectul romanului.

— Am citit-o demult, de la biblioteca școlii și nu mai țin minte amănuntele. Oricum, cartea a apărut în 1948 și pe vremea aia 1984 era încă viitorul îndepărtat.

— E anul ăsta.

— Da, suntem în 1984. Viitorul a devenit prezent. Și în curând va fi trecut. George Orwell descrie în romanul ăla o societate sumbră, totalitară. Oamenii sunt strict controlați de un dictator numit Fratele cel Mare. Informațiile sunt limitate, iar istoria este rescrisă în permanență. Personajul principal lucrează la o instituție a statului unde are sarcina să schimbe cuvintele. Se construiește o istorie nouă, iar cea veche este anulată. Totodată, și cuvintele sunt modificate, astfel că nimeni nu mai poate cunoaște ce este adevărat. Nu mai știi nici cine ți-e inamic și cine ți-e aliat. Cam asta e povestea.

— Să rescrii istoria.

— A fura istoria este același lucru cu a fura o parte din caracterul omului. E o crimă.

Fukaeri rămase o vreme tăcută, gânditoare.

— Memoria noastră e alcătuită din amintiri personale și din amintiri colective, spuse Tengo. Astea două sunt strâns legate între ele. Iar istoria este de fapt amintirea colectivă. Dacă e furată sau rescrisă, nici omul nu-și mai poate păstra caracterul de drept.

— Și tu rescrii.

Tengo râse și bău o gură de vin.

— Eu doar ți-am modificat romanul cum a fost mai bine. E cu totul altceva să rescrii istoria.

— Deci nu ai aici cartea cu Fratele cel Mare, întrebă ea.

— Din păcate, nu. Așa că nu pot să-ți citesc din ea.

— Atunci altă carte.

Tengo se duse la bibliotecă și se uită la cotoarele volumelor. Citise foarte multe până acum, dar păstrase

puține. Nu-i plăcea să aibă casa încărcată, așa că ducea ce citise la anticariat, cu unele excepții. Își cumpăra doar cărți pe care putea să le citească imediat, iar pe cele importante le citea cu atenție, ca să rețină cât mai mult. În rest, împrumuta ce avea nevoie de la o bibliotecă din apropiere.

Îi luă mult să aleagă. Nu avea nicio idee ce carte ar fi mers citită cu voce tare, deoarece nu mai făcuse asta niciodată. După multe ezitări, scoase *Insula Sahalin,* de Cehov, pe care abia o terminase de citit cu o săptămână în urmă. Lipise etichete în dreptul pasajelor interesante, astfel că putea alege cu ușurință bucățile cele mai potrivite.

Înainte de a începe să citească, Tengo îi dădu câteva explicații despre carte. În 1890, Cehov a făcut o călătorie în insulele Sahalin. Avea treizeci de ani și era cu o generație mai mic decât Tolstoi și Dostoievski. De ce un scriitor în ascensiune, bine văzut de public, un orășean care trăia splendid în Moscova a decis să plece până la capătul pământului, în insulele Sahalin și să stea acolo o bună bucată de vreme, nu știa nimeni cu certitudine. Sahalinul era folosit în mare parte pentru colonii penitenciare și pentru marea majoritate nu era decât un simbol al suferinței și al nenorocului. În vremea aceea nu exista încă nicio cale ferată în Siberia, astfel că a trebuit să străbată peste patru mii de kilometri cu trăsura, într-un frig năprasnic, iar această penitență și-a pus nemilos amprenta asupra sănătății oricum șubrede a lui Cehov. Rezultatul ședерii în Extremul Orient timp de opt luni a fost *Insula Sahalin,* o carte care i-a nedumerit pe mulți dintre cititori. Elementele literare erau suprimate, iar lucrarea arăta mai degrabă ca un raport geografic oficial. Lumea șușotea, întrebându-se de ce oare Cehov a irosit atâta timp prețios pentru o lucrare inutilă și fără sens. Criticii au spus că este un truc prin care încerca să atragă atenția asupra sa. Alții au presupus că s-a dus acolo în căutare de subiecte noi, căci nu mai avea despre ce scrie. Tengo îi arătă lui Fukaeri insulele Sahalin pe harta de la sfârșitul cărții.

— De ce s-a dus Cehov în Sahalin, întrebă Fukaeri.

— Adică de ce cred eu că s-a dus?

— Da. Ai citit cartea.

— Am citit-o.

— Ce crezi.

— Cred că nici Cehov nu știa prea bine din ce motiv, spuse Tengo. Pur și simplu, a vrut să se ducă acolo. A văzut pe hartă insulele Sahalin și i-a venit cheful dintr-odată să meargă acolo. Am pățit și eu așa ceva, să mă uit pe hartă și să vreau neapărat să mă duc într-un anume loc. Și nu știu cum se face, dar în majoritatea cazurilor îți cad ochii numai pe locuri îndepărtate și greu accesibile. Mori să știi ce priveliști sunt acolo, ce fel de lucruri se petrec. Te pune pe jar. De-asta nu poți arăta cuiva cu degetul exact de unde izvorăște această înflăcărare. Curiozitate, în sensul pur al cuvântului? Inspirație inexplicabilă? Bineînțeles că pe vremea aia călătoria de la Moscova până în Sahalin era inimaginabil de dificilă, deci nu cred că ăsta a fost singurul motiv al lui Cehov.

— Ce altceva.

— Cehov era scriitor, dar în același timp era și medic. Ca om de știință a vrut să inspecteze cu ochii lui părțile bolnave din imensul stat al Rusiei. Se simțea incomod în poziția de scriitor înfloritor care locuiește în marele oraș. Era sătul de scena literară din Moscova și nici nu se simțea bine printre literații plini de aere care nu făceau altceva decât să-și pună bețe în roate unul altuia. Nutrea numai sentimente neplăcute față de criticii răutăcioși. Poate că drumul până în Sahalin a fost un fel pe pelerinaj prin care să se curețe de mizeria lumii literare. Și din multe puncte de vedere, insulele Sahalin l-au copleșit. Poate că de-asta nu și-a folosit experiența călătoriei acolo ca să producă o operă literară. Nu era ceva superficial, care să fie tratat cu ușurință într-un roman. Iar partea bolnavă a devenit o parte din el. Cine știe, poate că tocmai asta era ce căuta el.

— E interesantă cartea, întrebă Fukaeri.

— Mie mi-a plăcut. E plină de cifre și de statistici și, cum ți-am zis adineauri, nu prea are ambiții literare. Se simte pronunțat latura de om de știință a lui Cehov. Dar eu văd în asta hotărâre bărbătească, iar descrierile de natură și portretele oamenilor care mai apar pe ici, pe colo, amestecate printre expunerile acelea reci și oficiale, sunt cu atât mai impresionante. Dar până la urmă nici părțile în care doar înșiruie fapte nu sunt tocmai rele. Uneori sunt chiar minunate. Există, de exemplu, un capitol întreg despre ghiliaci.

— Ghiliaci, spuse Fukaeri.

— E vorba de populația care exista în Sahalin cu mult înainte de venirea rușilor. Inițial trăiau mai în sud, dar au fost împinși către centru de populația ainu care a venit din Hokkaidō. Ainu au fost împinși, la rândul lor, de japonezi și au traversat marea din Hokkaidō. Cehov a observat îndeaproape rusizarea insulelor Sahalin și dispariția rapidă a culturii ghiliace și a încercat să lase măcar câteva rânduri în scris despre ei.

Tengo deschise cartea la capitolul în care se vorbea despre ghiliaci și începu să citească, schimbând pe ici, pe colo și scurtând, ca să fie mai ușor de urmărit{14}

„Ghiliacii au corpul puternic, îndesat, de statură mijlocie sau chiar mică. Înălțimea prea mare i-ar stingheri în taiga. Au oasele mari și îngroșate la încheieturi; mușchii dezvoltați ne fac să ghicim neobosita și încordata lor luptă cu natura. Toți ghiliacii au trupul uscățiv, […] și țesutul grăsos slab dezvoltat; pe niciunul nu-l vezi obez sau măcar gras. Grăsimea se consumă producând căldura necesară pentru a compensa pierderile cauzate de temperatura extrem de scăzută și de umiditatea prea mare a aerului din Sahalin. Așa se explică de ce ghiliacii se alimentează cu atât de multă grăsime. Ei consumă carne grasă de focă și de somon, grăsime de balenă, de nisetru și carne crudă. Consumă toate acestea în cantități mari, crude, uscate sau

congelate; din pricina hranei lor nefierte mușchii masticației și încheieturile fălcilor le sunt deosebit de dezvoltate, iar dinții li se tocesc repede. Hrana este numai animală, doar rareori când mănâncă acasă sau au vreo petrecere, mai adaugă la carne usturoi de Manciuria sau poame. Nevelskoi scrie că ghiliacii privesc agricultura ca un mare păcat. Cine sapă pământul sau seamănă ceva, moare în scurt timp. Totuși, pâinea cu care i-au obișnuit rușii le place foarte mult și o consumă cu plăcere ca pe o prăjitură. Nu mai e o raritate azi să întâlnești la Alexandrovsk sau la Rîvko un ghiliac cu o pâine la subsuoară."

Aici Tengo se opri și își trase sufletul. De pe chipul lui Fukaeri, care îl asculta atentă, nu putea vedea dacă îi place sau nu.

— Ia zi, îți mai citesc? Sau vrei altă carte? întrebă el.

— Vreau să știu mai multe despre ghiliaci.

— Atunci o să continui.

— Pot să mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

— Sigur că da, răspunse Tengo.

Cei doi se mutară în dormitor. Fukaeri se vârî în pat, iar Tengo își trase un scaun alături. Începu din nou să citească:

„Ghiliacii nu se spală niciodată, astfel, chiar și etnografii, cu greu ar putea aprecia adevărata culoare a feței lor; nu-și spală nici rufăria, iar hainele și încălțămintea lor de blană au un aspect de parcă au fost jupuite de pe un câine mort. Ghiliacii emană un miros greu, iar apropierea caselor lor este semnalată de mirosul nesuferit de pește pus la soare și de măruntaie de pește intrate în putrefacție. Lângă fiecare iurtă este o uscătorie, plină până în vârf cu pește tăiat în două, semănând de departe, mai ales în bătaia soarelui, cu șiruri de mărgean. În jurul acestor uscătorii, Kruzenștern a văzut foind o puzderie de viermi mărunți, acoperind pământul cu un strat gros de un țol."

— Kruzenștern.

— Cred că e primul explorator care a ajuns acolo. Cehov era un elev silitor și citise tot ce se scrisese până atunci despre Sahalin.

— Citește mai departe.

„Iarna, iurtele lor sunt pline de fum înecăcios care vine și de la focul din vatră și de la lulelele ghiliacilor, căci și ei, și nevestele lor, ba chiar și copiii lor fumează. Despre bolile și mortalitatea ghiliacilor nu se știe nimic; se poate bănui însă că traiul în condiții atât de neigienice nu rămâne fără o influență dăunătoare asupra sănătății lor. Poate că tot lipsa aceasta de igienă este și cauza staturii lor mici, a fețelor umflate, a moliciunii mișcărilor lor lenește. "

— Bieții de ei, spuse Fukaeri.

„Despre caracterul ghiliacilor s-au emis păreri diferite, dar toți recunosc că ei sunt un popor pașnic, că nu le plac certurile și bătăile, și se împacă foarte bine cu vecinii lor. Față de străini au fost, ce-i drept, bănuitori, temându-se pentru viitorul lor, dar i-au primit politicos, fără a protesta și chiar dacă uneori i-au mințit descriind Sahalinul în culori sumbre, au făcut-o doar în scopul de a-i îndepărta de bunăvoie de pe insulă. Cu însoțitorii lui Kruzenștern s-au împrietenit repede, iar când L.I. Schrenk s-a îmbolnăvit, vestea s-a răspândit cu repeziciune printre ghiliaci, întristându-i amar. Ei nu mint decât atunci când vând și cumpără sau când vorbesc cu cineva în care n-au încredere, și înainte de a minți, se privesc într-ascuns ca niște copii. Minciuna și lăudăroșenia în afara sferei lor de afaceri le repugnă."

— Drăguții de ei, spuse Fukaeri.

„Orice însărcinare li s-ar da, ghiliacii o îndeplinesc cu

sfințenie și nu s-a întâmplat niciodată ca vreunul din ei să arunce poșta la jumătatea drumului sau să înstrăineze vreun obiect străin. […] Sunt descurcăreți, ageri la minte, veseli și nu se intimidează în societatea celor bogați și puternici. Nu recunosc niciun fel de autoritate și s-ar părea că habar nu au de noțiunea de «mai mare» sau «mai mic». […] După cum s-a scris și s-a spus adeseori, ghiliacii nu cunosc nici respectul familial. Tatălui nu-i trece măcar prin gând că el este mai presus de fiul său, fiul nu-și respectă tatăl și trăiește cum vrea, iar bătrâna mamă nu se bucură în iurtă de mai multă autoritate decât o fetiță. Boșniak scrie că i-a fost dat de multe ori să vadă cum un fiu bătea și dădea afară din casă pe propria mamă și nimeni nu se socotea îndreptățit să-l mustre. Bărbații dintr-o familie au toți aceleași drepturi. Dacă oferiți votcă ghiliacilor, trebuie să le dați și băieților mici. Femeii, însă, nu i se recunoaște niciun drept, fie că e bunică, mamă sau copilă. Toate sunt privite ca niște animale domestice, ca pe un obiect pe care-l poți arunca, vinde sau împinge cu piciorul, cum împingi un câine. Totuși, pe câini ghiliacii îi mângâie uneori, pe femei însă, niciodată. Căsătoria e privită ca un fleac, mai puțin însemnat decât un chef obișnuit – și n-o însoțesc cu niciun fel de datină sau rit religios. Ghiliacul dă o luntre, o suliță sau un câine în schimbul unei fete pe care o aduce în iurta lui, se culcă cu ea pe o blană de urs și asta e totul. Poligamia este admisă, dar nu se practică pe scară largă, deși femeile sunt mai numeroase decât bărbații. Disprețul față de femei este atât de mare, încât nici robia lor, robie în adevăratul și brutalul sens al cuvântului, nu este condamnată. […] Vădit, femeia este la ei doar un obiect pe care-l poți negocia, ca și tutunul sau pânza. Modul de gândire al scriitorului suedez Strindberg, celebrul antifeminist care dorea ca femeia să nu fie mai mult decât o sclavă, totdeauna la dispoziția capriciilor bărbatului, este foarte apropiat de al ghiliacilor. Dacă Strindberg ar fi venit să viziteze Sahalinul de Nord, nu mă îndoiesc că ghiliacii l-ar

fi strâns la piept cu frățească ardoare.”

Tengo se opri puțin să se odihnească. Fukaeri tăcea, fără să dea nicio impresie. Tengo continuă:

„La ghiliaci nu există judecată, ei nu știu ce înseamnă justiție. Că le vine atât de greu să ne înțeleagă, rezultă și din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde șoseaua a fost terminată și dată în circulație, ei continuă să meargă prin taiga. Poți vedea adesea cete de ghiliaci, porniți cu mic, cu mare și cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaștină, chiar alături de drumul bătătorit.”

Fukaeri închisese ochii și respira foarte liniștit. Tengo îi privi chipul preț de câteva momente, dar nu putea să-și dea seama dacă adormise sau nu. Astfel că deschise cartea în alt loc și continuă să citească cu voce tare. Pe de o parte, voia să fie sigur că adormise de-a binelea, dar pe de altă parte, voia să mai audă frazele lui Cehov citite cu voce tare.

„La gurile râului se afla cândva pichetul Naibuci, înființat în anul 1866. Mițul a găsit aici 18 case, un paraclis și o magazie pentru alimente. Un corespondent care a vizitat acest pichet în anul 1871 scria că a găsit acolo douăzeci de soldați sub comanda unui subofițer. Într-una din izbe, o femeie înaltă și frumoasă, nevasta unui soldat, i-a servit ouă proaspete și pâine neagră; era mulțumită de traiul de-aici, plângându-se doar că zahărul e prea scump. Astăzi nu mai există nici urmă de izbe și când privești pustietatea din jur, nevasta cea frumoasă a soldatului ți se pare un mit. Acum se construiește aici o casă pentru postul de supraveghere și atâta tot. Marea e rece, tulbure; valurile cărunte urlă, izbindu-se de țărm, de parcă ar vrea să întrebe desperate: «Doamne, de ce ne-ai mai creat?» Nu mai sunt apele mării, ci ale Marelui Ocean Pacific. Pe țărmul

acesta, la gurile râului Naibuci, auzi cum lovesc cu topoarele ocnașii de la șantierul de construcție; pe țărmul celălalt, departe, departe, e America. Spre stânga zărești prin ceață stâncile Sahalinului, spre dreapta, aceleași stânci și înjur niciun suflet viu, nicio pasăre, nicio muscă, și-ți pare de neînțeles de ce urlă și se zbat valurile, cine le ascultă în timpul nopților, ce vor să spună și, în sfârșit, pentru cine vor urla după ce voi pleca de aici. Stând pe țărmul singuratic te lași cuprins de reculegere; *te înflori și în același timp dorești să rămâi pe loc, să tot privești mișcarea neîncetată a valurilor și să asculți mereu, mereu, urletul lor sălbatic."*

Fukaeri părea să fi adormit complet. I se auzea respirația liniștită cufundată în somn. Tengo închise cartea și o puse pe măsuța de lângă pat. Apoi se ridică și stinse lumina din dormitor. Mai aruncă o ultimă privire către Fukaeri. Dormea liniștit, cu fața în sus și cu buzele strânse. Tengo închise ușa și se duse în bucătărie.

Nu mai putea însă acum să-și scrie propriile cuvinte. I se priponiseră în minte imaginile falezelor pustii din Sahalin, descrise de Cehov. Auzea chiar și urletul valurilor. Dacă închidea ochii, cădea prizonier unei reverii adânci, singur la țărmul izbit de valuri al mării Ohoțk, fără țipenie în jur. Înțelegea gândurile deprimate și fără obiect ale lui Cehov. Acolo, la capătul lumii se simțise probabil cumplit de neajutorat. Să fii scriitor rus la sfârșitul secolului XIX era probabil sinonim cu a purta un destin sumbru de care nu te poți feri. Cu cât încerca mai mult să scape de Rusia, cu atât aceasta îl înghițea mai mult.

Tengo clăti paharul de vin și după ce se spălă pe dinți la baie, stinse lumina din bucătărie, se întinse pe canapea și se înveli cu o pătură. Încercă să adoarmă, dar în urechi îi răsuna încă vuietul mării. Simți însă cum, încet-încet, îl fură somnul și până la urmă adormi de-a binelea.

*

Se trezi la opt și jumătate dimineața. Fukaeri dispăruse din pat, iar pijamaua pe care i-o împrumutase era făcută ghem în mașina de spălat din baie. Și bluza, și pantalonii rămăseseră cu manșetele sumecate. Pe masa din bucătărie îi lăsase un bilet. Scrisese cu pixul pe o foaie de hârtie: „Oare ce fac ghiliacii acum. Mă întorc acasă”. Literele ei mici și pătrățoase aveau un aer nenatural. Te duceau cu gândul la un mesaj compus din scoici înșirate pe nisip, văzut din înalt. Împături hârtia și o băgă într-un sertar al biroului. La ora unsprezece urma să îi vină iubita și dacă ar fi găsit un asemenea bilet, sigur ar fi ieșit urât.

Tengo aranjă patul și puse volumul de Cehov la loc în bibliotecă. Apoi își făcu o cafea și prăji niște pâine. În timp ce lua micul dejun, realiză că ceva greu îi apăsa pieptul. Îi luă destulă vreme până înțelese ce anume. Era chipul liniștit al lui Fukaeri, dormind.

Nu cumva mă îndrăgostesc de fata asta? Nu, nu e asta, își spuse el. Doar că ceva dinlăuntrul ei îmi face inima să tresară, la propriu. Dar de ce îmi rămâne gândul la pijamaua pe care a purtat-o ea? De ce (aproape inconștient) am luat-o și-am mirosit-o?

Prea multe întrebări. Cehov a spus că scriitorul nu dezleagă probleme, ci le ridică. Bună vorbă. Dar Cehov a adoptat aceeași atitudine nu numai în privința scrierilor sale, ci și în privința propriei vieți. Se iveau probleme, dar el nu le rezolva. Deși știa că suferă de ftizie, boală fără leac la vremea aceea (doar era doctor, nu avea cum să nu știe), încerca să ignore realitatea și a refuzat să creadă că e pe moarte până în ultimele momente. S-a stins de tânăr, cu o hemoragie pulmonară puternică.

Tengo clătină din cap și se ridică de la masă. Azi urma să îl viziteze iubita. Trebuia să spele rufele și să facă curat. Mai bine lăsa gândurile pe altă dată.

Capitolul 21
Oricât de departe ar fi încercat să fugă

Aomame merse iarăși la biblioteca de sector, urmă aceeași procedură și își deschise pe pupitru un ziar în ediție prescurtată. Venise să se intereseze din nou despre conflictul armat dintre forțele de poliție și gruparea extremistă care avusese loc toamna, cu trei ani în urmă, în munții din prefectura Yamanashi. Pionierii, secta de care îi vorbise Doamna, avea sediul central în munții din Yamanashi, acolo unde fusese și conflictul. Poate era o simplă coincidență. Însă coincidențele erau alt lucru care nu-i plăcea lui Aomame. Poate că între cele două exista o legătură. Iar expresia Doamnei, „un eveniment atât de grav" sugera și ea o conexiune.

Conflictul avusese loc în urmă cu trei ani, pe data de 19 octombrie 1981 (sau, conform teoriei lui Aomame, cu trei ani înainte de 1Q84). Detaliile le aflase deja în mare din articolele din ziare, data trecută când vizitase biblioteca. Prin urmare, acum se hotărî să răsfoiască în grabă acele părți și să se concentreze asupra acelor articole apărute mai târziu în legătură cu evenimentul respectiv și asupra celor care analizau subiectul din diverse unghiuri.

La primul schimb de focuri, trei polițiști fuseseră uciși și alți doi grav răniți cu niște automate Kalașnikov fabricate în China. După aceea, extremiștii fugiseră în munți cu arme cu tot, iar poliția începuse o căutare de proporții în toată zona. O unitate aeriană din cadrul Forțelor de Autoapărare, complet înarmată, intervenise cu elicoptere. Trei extremiști refuzaseră să se predea și fuseseră împușcați, doi fuseseră grav răniți (unul murise la spital trei zile mai târziu, iar din articol nu reieșea ce se întâmplase cu celălalt), și patru

fuseseră prinși nevătămați sau cu răni ușoare. Polițiștii și membrii Forțelor de Autoapărare fuseseră echipați cu veste antiglonț foarte performante și nu se înregistrase nicio victimă în rândul lor. Doar un polițist căzuse de pe o stâncă în timpul unei urmăriri și își rupsese piciorul. Un singur extremist scăpase. În ciuda investigației de proporții desfășurate, acesta rămăsese dispărut fără urmă.

După ce se mai liniștise șocul inițial, ziarele începuseră să acopere în amănunt felul în care luase naștere gruparea extremistă. Membrii ei erau produsul mișcărilor studențești de prin anii ’70. Mai bine de jumătate dintre ei fuseseră implicați în ocuparea Auditoriului Yasuda de la Universitatea din Tokio sau a Universității Nihon. După ce interveniseră forțele de ordine și le învinseseră rezistența, studenții exmatriculați sau cei care simțeau că activitatea politică din zona urbană, centrată pe campusurile universitare, ajunsese într-un punct mort, alături de o parte din cadrele didactice, se adunaseră și își făcuseră o fermă în prefectura Yamanashi, unde se organizaseră sub formă de comună. Inițial aparținuseră de ansamblul de comune cunoscut sub numele de „Academia Takashima”, însă nemulțumiți fiind de acea viață, se desprinseseră de ei și se reorganizaseră. Cumpăraseră la un preț mic un sat abandonat din creierul munților și acolo se apucaseră de agricultură. La început întâmpinaseră multe greutăți, însă produsele obținute din culturi ecologice începeau să fie la mare căutare la oraș, drept pentru care demaraseră o afacere de comercializare a legumelor. Prinzând acest vânt favorabil, culturile lor se dezvoltaseră frumos și se extinseseră treptat. Până la urmă, ei erau oameni serioși și muncitori, bine organizați sub conducerea unui lider. Numele acestei comune era „Pionierii”.

Aomame se încruntă și înghiți în sec, scoțând un sunet puternic din fundul gâtului. Luă apoi pixul și începu să bată cu el în pupitru.

Continuă să citească articolul.

Deși afacerea le mergea bine, în organizația Pionierii apăruse o fisură din ce în ce mai vizibilă. Grupul se scindase în două tabere mari: violenta „facțiune militantă”, cea care încă mai spera la o mișcare revoluționară de gherilă, marxistă, și relativ liniștita „facțiune agrară”, care acceptase faptul că pentru Japonia actuală, o revoluție violentă nu era o opțiune realistă, nega spiritul capitalist și își dorea să ducă o viață în comuniune cu pământul. Apoi, în 1976, facțiunea agrară, care era predominantă, ajunsese în situația de a expulza din Pionieri facțiunea militantă.

Dar acest lucru nu însemna că aceștia fuseseră alungați cu forța. Din ziar reieșea că primiseră un teren nou în schimb, niște fonduri și fuseseră rugați să plece în pace. Facțiunea militantă acceptase și își întemeiaseră propria lor comună pe acel teren nou, denumită „Zori de Zi”. Apoi, la un moment dat se pare că achiziționaseră arme ultraperformante. Ruta pe care le obținuseră și sursa capitalului urmau să fie elucidate într-o investigație ulterioară.

Nici poliția și nici ziarele nu reușiseră să afle când anume și în ce fel o comună agrară precum Pionierii virase în direcția unei grupări religioase și care anume fusese motivul acestei schimbări. Însă se pare că tendințele religioase se accentuaseră puternic încă din vremea când reușiseră să îndepărteze pașnic facțiunea militantă, iar în 1979 obținuseră deja statutul de instituție religioasă. Apoi achiziționaseră pe rând terenurile adiacente, își extinseseră culturile și făcuseră noi amenajări. În jurul lor se înălțase un zid înalt, dincolo de care lumea de afară nu mai avea acces, pe motiv că le „tulburau practicile ascetice”. De unde anume proveneau toate aceste fonduri și cum reușiseră să obțină statutul juridic atât de repede erau întrebări care rămâneau în continuare fără răspuns.

*

Odată mutată pe terenul cel nou, în paralel cu

agricultura, gruparea extremistă se concentra și asupra unor antrenamente secrete de luptă. În plus, se iscaseră unele neînțelegeri cu fermierii din apropiere. Una dintre ele era o dispută pe tema drepturilor asupra unui pârâu care trecea pe terenul grupării Zori de Zi. Apa acelui pârâu fusese dintotdeauna folosită în comun pentru agricultură, însă acum Zori de Zi refuza accesul oamenilor din vecinătate în perimetrul lor. Disputa durase vreme de mai mulți ani, până când la un moment dat, câteva persoane care depuseseră plângere cu privire la gardul de sârmă ghimpată din jurul terenului fuseseră agresate de câțiva membri ai grupării. Poliția din Yamanashi obținuse un mandat de percheziție pe motiv de asalt și se îndreptase către sediul celor de la Zori de Zi pentru chestionări. Iar atunci izbucnise acel conflict armat complet neașteptat.

După violentul schimb de focuri de armă din munți și după anihilarea efectivă a grupării Zori de Zi, Pionierii făcuseră imediat o declarație publică oficială. Un purtător de cuvânt al sectei, tânăr și chipeș, îmbrăcat la costum, ținuse o conferință de presă în cadrul căreia citise un comunicat. Mesajul era clar. În pofida a ce fusese în trecut, între Zori de Zi și Pionierii nu exista în prezent niciun fel de legătură. După ce se separaseră, nu mai comunicau decât în interes de afaceri. Pionierii erau o comunitate care își dedica eforturile agriculturii, respecta legea și cultiva ideea unei lumi spirituale pașnice. Ajunseseră la concluzia că nu mai puteau rămâne alături de membrii facțiunii Zori de Zi, care nutreau gânduri revoluționare extremiste, și se despărțiseră pe cale amiabilă. Mai departe, ca sectă, Pionierii primiseră statutul de instituție religioasă. Un astfel de incident sângeros era cu adevărat deplorabil, iar ei doreau să-și exprime sincerele condoleanțe față de familiile polițiștilor căzuți la datorie. Pionierii nu fuseseră implicați sub nicio formă în acest eveniment. Faptul că Zori de Zi luase ființă din Pionierii rămânea un adevăr de netăgăduit, iar pentru a înlătura orice posibile neînțelegeri, dacă autoritățile

socoteau necesară o investigație în legătură cu acest caz, ei erau pregătiți să o accepte. Ei erau o grupare legală, deschisă către societate și care nu avea nimic de ascuns. Erau dispuși să pună la dispoziție orice informații li se cereau.

Câteva zile mai târziu, ca răspuns parcă la această declarație, poliția din Yamanashi intrase în sediul sectei cu un mandat de percheziție, cercetase o zi întreagă acel perimetru larg și examinase cu atenție toate clădirile și toate documentele din incinta lor. Câțiva membri ai administrației fuseseră chestionați. Anchetatorii suspectau faptul că între cele două părți continuase colaborarea chiar dacă aparent se separaseră, iar Pionierii erau în ascuns implicați în activitatea grupării Zori de Zi. Însă nu reușiseră să găsească nicio dovadă în acest sens. Găsiseră doar niște clădiri din lemn destinate practicilor ascetice, presărate ici și colo, la capătul unor poteci care străbăteau o frumoasă dumbravă, în care un număr mare de oameni îmbrăcați în straie simple erau cufundați în meditație. Iar pe lângă acele practici, credincioșii se mai ocupau cu muncile agricole. Nu descoperiseră niciun fel de armă de foc, ci doar mașinării și utilaje agricole bine întreținute. Nimic care să ducă cu gândul la violență. Totul era curat și ordonat. Aveau o cantină frumos îngrijită, locuințe și o mică (dar eficientă) unitate medicală. În clădirea cu etaj care adăpostea biblioteca erau numeroase manuale și cărți despre budism, iar specialiștii se dedicau studiului sau traducerilor. Aducea mai degrabă a mic campus universitar particular decât a așezământ religios. Polițiștii plecaseră cu mâna goală, complet dezamăgiți.

În zilele următoare, mai mulți reporteri de la ziare și televiziuni fuseseră invitați să viziteze incinta, însă și ei văzuseră același peisaj ca și polițiștii. Reporterii nu fuseseră încolonați și duși la un tur prestabilit al locului, ci putuseră să meargă neînsoțiți pe unde doreau, să discute cu cine voiau și să folosească respectivul material pentru articole.

Doar semnaseră un acord prin care se angajau să nu folosească decât material video și imagini pentru care primiseră consimțământ, pentru a proteja intimitatea credincioșilor. Câțiva membri ai conducerii îmbrăcați în robe simple se adunaseră într-o sală mare de întâlniri, unde răspunseseră la întrebările reporterilor și dăduseră explicații cu privire la organizarea sectei, crezurile și politicile lor administrative. Vorbeau politicos și deschis. Eliminaseră orice iz de propagandă pe care îl degajă de obicei grupările religioase. Arătau mai degrabă a angajați de top într-o agenție publicitară, specializați în susținerea de prezentări, decât a conducători de grupare religioasă. Doar hainele le erau diferite.

Noi nu avem o dogmă anume, explicaseră ei. Nu avem nevoie de un manual consacrat. Noi ne ocupăm cu studiul teoretic al budismului timpuriu și cu diversele practici ascetice pe care acesta le presupune. Ceea ce sperăm noi să obținem prin aceste practici concrete este o deșteptare religioasă de o natură mai fluidă, nu literală. Puteți considera că o astfel de deșteptare voluntară a fiecărui individ în parte este ceea ce definește crezul nostru colectiv. Nu avem dogmă și apoi iluminare, ci mai întâi iluminare individuală din care se nasc în mod firesc principiile care constituie fundamentul dogmei noastre. Aceasta este politica noastră de bază. Din acest punct de vedere, structura noastră diferă considerabil față de alte religii consacrate.

Cât despre fondurile noastre, la fel ca și în cazul multor alte grupări religioase, în prezent ne bizuim în parte pe contribuțiile voluntare de la credincioși. Însă în ultimă instanță, nu ne punem baza complet în aceste contribuții, ci încercăm să ne construim o viață simplă și autonomă, axată pe agricultură. Ducând o astfel de viață de „mulțumește-te cu ceea ce ai”, curățindu-ne trupul și cultivându-ne spiritul, sperăm să obținem pacea sufletească. Cei care văd deșertăciune în materialismul unei societăți competitive și

sunt în căutarea unei alte axe de valori, cu mai multă profunzime, ne trec pragul unul după altul. Nu puțini sunt cei care au o educație superioară, erau angajați pe posturi de specialitate și se bucurau de un anumit statut social. Noi tragem o linie între ceea ce lumea numește o „religie nouă” și noi. Noi nu suntem o grupare religioasă de tip *fast food,* care preia ușor grijile lumești ale oamenilor și oferă ajutor tuturor laolaltă, și nici nu dorim să ne îndreptăm în această direcție. Mai potrivit ar fi să ne considerați drept un așezământ echivalent cu o școală religioasă postuniversitară care oferă locul și sprijinul potrivit unor oameni conștienți de faptul că ajutorarea celor slabi este, indubitabil, un lucru extrem de important, dar care se străduiesc să se ajute pe ei înșiși.

Dintr-un anumit punct, între noi și Zori de Zi au apărut divergențe mari de opinie privind politica de administrare, iar în trecut au existat chiar conflicte pe această temă. Însă în urma discuțiilor, am ajuns la o înțelegere pașnică și ne-am separat, urmându-și fiecare calea lui. Și ei urmăreau în propriul lor fel un ideal care presupune puritate și ascetism, însă este o adevărată tragedie că acest lucru a avut drept consecință o asemenea catastrofă. Un motiv major a fost faptul că au devenit prea dogmatici și au pierdut contactul cu lumea reală. Cu această ocazie am devenit și mai conștienți de faptul că trebuie să ne păstrăm mai departe fereastra deschisă către exterior, menținând în același timp o și mai severă autodisciplină. Violența nu rezolvă nicio problemă. Ceea ce vă rugăm să înțelegeți este că noi nu suntem o organizație care încearcă să își impună religia. Noi nu ne ademenim adepții și nici nu atacăm alte religii. Ce facem noi este să oferim un mediu colectiv adecvat și eficient celor care caută deșteptarea spirituală.

*

Reprezentanții mass-media plecaseră acasă nutrind un adevărat sentiment de simpatie față de această sectă. Toți

adepții, bărbați și femei deopotrivă, erau relativ tineri (uneori se mai zăreau printre ei și persoane în vârstă), zvelți și aveau ochi limpezi și frumoși. Se exprimau îngrijit și erau manierați. În general, nu le plăcea să vorbească prea mult despre trecut, iar cei mai mulți dintre ei aveau studii superioare. Prânzul oferit (practic identic cu ce mâncau adepții în fiecare zi) era simplu, dar delicios, fiind preparat cu legume proaspăt culese de pe ogoarele lor.

Prin urmare, o mare parte din mass-media îi etichetase pe acei revoluționari care trecuseră la Zori de Zi drept niște copii rebeli eliminați în mod firesc din cercul Pionierilor, care puneau preț pe valorile spirituale. În Japonia anilor ’80, ideile revoluționare bazate pe marxism erau deja considerate drept învechite. Tinerii cu orientare politică radicală din jurul anului 1970 erau acum angajați la diverse firme și se duelau sângeros pe linia frontului unui război numit economie. Sau se retrăseseră fiecare la locul lui, departe de toată rivalitatea și tumultul lumii reale și se aflau în căutarea unor valori personale. În orice caz, lucrurile luaseră o altă turnură, iar vremea politicii făcea parte deja dintr-un trecut îndepărtat. Incidentul Zori de Zi fusese un caz extrem de sângeros și regretabil, însă, privit pe termen lung, nu rămânea decât ca un episod subit și inoportun, în care se iviseră fantomele trecutului. Nu avea sens decât văzut ca apusul unei ere. Cam acesta era tonul general al ziarelor. Pionierii erau o opțiune promițătoare a lumii noi, pe când Zori de Zi nu aveau niciun viitor.

*

Aomame lăsă pixul și respiră adânc. Își aminti apoi de ochii atât de inexpresivi și lipsiți de profunzime ai lui Tsubasa. Ochi care o priveau pe ea și în același timp nu priveau nimic. Ochi din care lipsea ceva fundamental.

Dar nu e chiar așa simplu, își zise ea. Pionierii nu sunt atât de curați și inocenți cum scriu ziarele. Au și o parte întunecată și ascunsă. Din câte spune Doamna, există acest

personaj numit „Liderul”, care violează fetițe de nici zece ani, susținând că o face ca pe un rit religios. Mass-media nu știe asta. Ei au petrecut acolo doar o jumătate de zi. Li s-au prezentat niște locașuri de meditație aflate în perfectă ordine și disciplină, li s-a pus pe masă mâncare proaspătă și gustoasă, au ascultat o frumoasă poveste despre deșteptarea sufletului și s-au dus acasă mulțumiți. Ei nu au văzut ce se petrece de fapt în spate.

*

După ce părăsi biblioteca, Aomame intră într-o cafenea și își comandă o cafea. Apelă de la telefonul din local numărul de la serviciul lui Ayumi, cel la care aceasta îi spusese că poate suna oricând. Răspunse un coleg care o informă că era plecată pe teren, dar că urma să se întoarcă la secție peste două ore. Aomame spuse doar că revine cu un telefon, fără să-și lase numele.

Se întoarse acasă și după două ore încercă din nou acel număr. Răspunse Ayumi.

— Bună, Aomame! Ce faci?

— Bine, tu?

— Bine și eu. Doar că n-am și eu un bărbat ca lumea. Tu?

— Nici eu n-am.

— Așa ceva nu se poate, zise Ayumi. Dacă două femei tinere și fermecătoare ca noi se plâng că n-au ce face cu un apetit sexual bogat și sănătos, înseamnă că ceva nu e în regulă cu lumea asta. Trebuie făcut ceva neapărat.

— Asta așa e, dar… Chiar e în regulă să vorbești așa tare? Ești la serviciu, nu? Nu e nimeni lângă tine?

— E în regulă. Poți să-mi vorbești despre orice.

— Dacă se poate, aș avea o rugăminte la tine. Nu am la cine altcineva să apelez.

— Sigur. Nu știu dacă o să-ți pot fi de folos cu ceva, dar te ascult.

— Știi gruparea religioasă numită Pionierii? Au sediul în munți, în Yamanashi.

— Hm, Pionierii… zise Ayumi și preț de vreo zece secunde își scotoci mintea. Da, cred că îi știu. E vorba de comuna aceea religioasă din care făcea parte Zori de Zi, gruparea extremistă care a provocat conflictul armat din Yamanashi. Un schimb de focuri în care au murit trei polițiști. Mare păcat. Dar Pionierii nu au fost implicați. După incident au fost investigați, dar nu s-a găsit nimic în neregulă. Ce-i cu ei?

— Aș vrea să știu dacă după acel incident, Pionierii au fost implicați în alte cazuri. Procese penale sau civile. Însă, ca cetățean de rând, nu am cum să aflu lucrurile astea. Nici nu pot să iau la citit toate ziarele, pagină cu pagină. Dar m-am gândit că un polițist găsește o cale să afle.

— E chiar simplu. Cauți în computer și afli imediat… asta mi-ar plăcea să-ți spun, dar, din păcate, poliția japoneză nu este într-atât de informatizată. Trebuie să mai treacă vreo câțiva ani. În momentul de față, ca să aflu ceva de genul ăsta, ar trebui probabil să cer poliției din Yamanashi să-mi trimită prin poștă copii după materialele respective. Însă pentru asta, trebuie mai întâi să fac o cerere pentru solicitare de documente și să obțin aprobare de la șefi. Desigur, trebuie explicat și motivul solicitării. La urma urmei, suntem un oficiu guvernamental, în care toată lumea își câștigă pâinea complicând lucrurile mai mult decât e necesar.

— Așa deci, zise Aomame și oftă. Atunci iese din discuție.

— Dar de ce vrei să știi? Cunoști pe cineva implicat în vreun incident legat de Pionierii?

Aomame ezită, dar până la urmă se hotărî să vorbească deschis.

— Cam așa ceva. E vorba de viol. În faza actuală încă nu pot să spun prea multe, dar e vorba de violul unor fete. Am informații cum că acest lucru se întâmplă în mod sistematic, sub protecția religiei.

Aomame o simți prin telefon pe Ayumi încruntându-se.

— Viol? Așa ceva e de neiertat.

— Absolut, întări Aomame.

— Câți ani au fetele?

— Cel mult zece. În orice caz, sunt fetițe cărora încă nu le-a venit ciclul.

Ayumi rămase o vreme la telefon cufundată în tăcere. Apoi spuse pe un ton neutru:

— Am înțeles. Dacă e vorba de așa ceva, mă gândesc eu la o cale. Poți să îmi dai două, trei zile?

— Sigur. Aștept să iei tu legătura cu mine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Ayumi îi spuse că trebuie să se întoarcă la lucru.

*

După ce închise telefonul, Aomame se așeză pe fotoliul de lângă fereastră și își privi un timp mâna dreaptă. Degetele subțiri și lungi, unghiile tăiate scurt, nedate cu ojă. Privindu-le, își simți existența ca pe ceva extrem de fragil și efemer. Nici măcar forma unghiilor nu și-o alesese ea. Altcineva o hotărâse, iar ea doar o primise așa cum era, fără să spună nimic, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Dar cine putuse să decidă ca unghiile ei să aibă forma aceea?

De curând, Doamna îi spusese lui Aomame: „Părinții tăi erau adepți devotați ai Bisericii Martorilor și încă mai sunt”. Ceea ce înseamnă că ei încă erau la fel de dedicați prozelitismului. Aomame avea un frate cu patru ani mai mare decât ea. Un băiat foarte cuminte. La vremea când ea fugise de acasă, el își trăia viața în credință, făcând întocmai cum îi spuneau părinții. Oare acum ce făcea? Însă Aomame nu era prea dornică să afle despre cum o mai ducea familia ei. Aparținea unui capitol încheiat din viața sa. Tăiase orice legătură cu ei.

Multă vreme se străduise să uite tot ce i se întâmplase înainte de vârsta de zece ani. Viața mea a început abia la zece ani, își spunea ea. Tot ce s-a întâmplat înainte n-a fost decât un vis urât. Trebuie neapărat să scap de amintirile astea. Însă, oricât s-ar fi străduit, simțea cum e trasă înapoi

în acea lume de coșmar ori de câte ori se ivea ocazia. Majoritatea lucrurilor pe care le avea erau adânc înrădăcinate în acel sol negru, din care se hrăneau. Oricât de departe ar fi încercat să fugă, până la urmă tot acolo era nevoită să se întoarcă.

Trebuie neapărat să-l trimit pe acest „Lider” pe lumea cealaltă, se hotărî ea. Asta și pentru mine însămi.

*

În seara celei de-a treia zile, primi un telefon de la Ayumi.

— Am reușit să aflu câteva lucruri, spuse ea.

— Despre Pionierii, da?

— Da. Cum mă tot gândeam eu așa, mi-am adus aminte că unchiul unui coleg care s-a angajat aici odată cu mine lucrează la poliția din Yamanashi. E chiar cineva destul de sus-pus. Și am vorbit cu tipul. I-am zis că fata unei rude a intrat în secta respectivă și că are niște probleme. Așa că eu m-am apucat să adun informații despre Pionierii și îl rog foarte frumos să mă ajute. Să știi că mă pricep destul de binișor și la chestii de-astea.

— Mulțumesc. Chiar îți sunt recunoscătoare.

— Tipul a sunat la unchiul din Yamanashi, i-a explicat cum stă treaba, iar unchiul i-a făcut legătura cu cel care a condus investigația. Și așa se face că am stat eu de vorbă la telefon direct cu persoana respectivă.

— Minunat!

— Am vorbit foarte mult cu el și am aflat o grămadă de lucruri despre Pionierii, dar presupun că știi deja ce a apărut prin presă, așa că o să-ți spun doar părțile mai puțin cunoscute public. E bine așa?

— E bine.

— În primul rând, Pionierii au avut până acum mai multe probleme cu legea. Au existat mai multe procese civile, majoritatea legate de vânzarea de terenuri. Secta asta dispune de un capital frumușel și cumpără toate terenurile

din jurul lor, unul după altul. Bine, e o zonă rurală, așa că sunt ieftine. Iar modul în care o fac e de multe ori destul de agresiv. Se ascund în spatele unei companii fantomă, dau iama prin agențiile imobiliare și cumpără tot, fără ca aceștia să știe că secta e implicată. De multe ori apar probleme cu proprietarii și cu autoritățile locale. Sunt șmecherii pe care le folosesc speculatorii imobiliari. Însă până în momentul de față, poliția nu s-a implicat în niciun proces civil. Lucrurile încă nu au fost făcute publice, deși mai lipsește foarte puțin. E foarte posibil ca la mijloc să fie politicieni, indivizi periculoși. Ajunge să tragă sfori vreun politician, și poliția face așa cum i se cere. Dacă povestea ar căpăta amploare și s-ar vedea de la o poștă că trebuie urmăriți penal, lucrurile ar sta altfel.

— Pionierii nu sunt atât de inocenți pe cum par la capitolul activitate economică.

— Nu știu cum stă treaba cu adepții de rând, însă urmărindu-le tranzacțiile imobiliare, indivizii din administrație care se ocupă cu utilizarea fondurilor nu par deloc curați ca lacrima. Cu oricâtă indulgență i-ai privi, e greu de crezut că folosesc banii în scopul atingerii unei spiritualități pure. În plus, au pus mâna pe tot felul de terenuri și clădiri și în zonele centrale din Tokio și Osaka, nu doar în Yamanashi. Toate sunt amplasate excelent, în Shibuya, Minami-Aoyama, Shōtō… E clar că secta intenționează să se extindă la scară națională. Asta dacă nu au de gând să-și schimbe ocupația și să rămână în domeniul afacerilor imobiliare.

— Dar de ce ar vrea să pătrundă în orașe o grupare religioasă al cărei scop ultim este să trăiască în sânul naturii și să practice un ascetism pur și sever?

— Și de unde le vin atâția bani? se întrebă și Ayumi. Că e imposibil să aduni atâta capital cultivând morcovi și ridichi.

— Storc contribuții de la adepți.

— Probabil că fac și asta, dar sigur există o anumită rută prin care le intră bani. În afară de asta, am mai primit o

informație care mă îngrijorează și care cred că o să te intereseze. În cadrul sectei există mulți copii care merg la școala primară locală, însă după o vreme majoritatea o abandonează. Fiind învățământ obligatoriu, școala insistă ca ei să se prezinte, dar secta spune că „unii dintre copii nu mai vor sub nicio formă să meargă la ore” și nu se sinchisește. Susțin că acelor copii le oferă chiar ei educația necesară și că în ceea ce privește studiile, nu există motiv de îngrijorare.

Aomame își aminti când mergea ea la școala primară. Îi înțelegea pe copiii din sectă că nu voiau să se ducă, pentru că acolo erau tratați ca străini, ignorați sau terorizați.

— Poate că nu se simt în largul lor acolo, zise ea. Și nu e un lucru chiar așa ciudat să nu te duci la școală.

— Dar învățătoarele lor spun că au observat tulburări psihice la mulți dintre acești copii, fete și băieți deopotrivă. La început sunt cu toții veseli, ca și ceilalți, dar pe măsură ce trec în clasele superioare, devin tot mai tăcuți, impasibili, apoi complet apatici, până când în cele din urmă încetează cu totul să mai vină. Foarte mulți dintre copiii Pionierilor trec prin aceleași faze și manifestă aceleași simptome. Profesorii sunt nedumeriți și îngrijorați. Ce se întâmplă cu cei care nu mai apar la școală și rămân închiși înăuntrul sectei? Sunt bine, sănătoși? Dar nu au cum să dea de ei, pentru că accesul străinilor în incinta sectei e interzis.

Aceleași simptome pe care le are și Tsubasa, își spuse Aomame. Apatie extremă, impasibilitate, tăcere aproape completă.

— Presupunerea ta este că, în cadrul Pionierilor, copiii sunt abuzați. În mod sistematic. Și că e vorba și de viol.

— Dar poliția nu poate să acționeze doar în baza presupunerilor nefondate ale unui simplu cetățean.

— Nu. Poliția este o instituție țeapănă și rigidă, ai căror angajați de vârf nu au în cap decât cariera proprie. Printre ei mai sunt și unii diferiți, însă majoritatea au ca scop în viață să avanseze cât mai mult în grad, iar după ce se

retrag, să ajungă în sectorul privat sau într-o organizație extra guvernamentală. Așa că de la bun început evită să se atingă de chestiunile delicate. Cred că indivizii ăștia nici pizza nu mănâncă până nu se răcește. Dacă ar exista victime care să-și dea numele și care să poată depune mărturie la tribunal, lucrurile ar sta altfel, dar așa cred că e mai dificil.

— Probabil că da, zise Aomame. Oricum, mulțumesc. Ce mi-ai spus mi-e de mare foios. Trebuie neapărat să mă revanșez cumva.

— Stai liniștită. Putem să mai dăm iama împreună prin Roppongi. Să mai uităm amândouă de griji și de necazuri.

— De acord.

— Așa te vreau! exclamă Ayumi. Apropo, te-ar interesa un joc cu cătușele?

— Nu prea cred, răspunse Aomame.

Un joc cu cătușele?

— A, da? Păcat, zise Ayumi dezamăgită.

Capitolul 22
Timpul poate curge inegal

Tengo se gândea la propriul său creier. Erau multe aspecte la care trebuia să chibzuiască.

Creierul uman a crescut de aproape patru ori în decursul a două milioane cinci sute de mii de ani. Din punct de vedere al greutății, nu ocupă decât două procente din masa totală a corpului, dar consumă patruzeci la sută din energie (citise el de curând într-o carte). Dezvoltarea spectaculoasă a creierului le-a conferit oamenilor conceptele de timp, de spațiu și de posibilitate.

Conceptele de timp, de spațiu și de posibilitate.

Tengo știa că timpul poate curge inegal. În sine, el e constant, dar poate să-și piardă fluiditatea și să se distorsioneze cumplit. Uneori e teribil de greoi și de lent, alteori ușor și rapid. Câteodată evenimentele își schimbă cronologia sau chiar dispar cu desăvârșire. Alteori apar unele care nici n-ar trebui să existe. Manevrând astfel timpul după bunul lor plac, oamenii ajustează semnificația pe care o atribuie propriei lor existențe. Cu alte cuvinte, făcând acest lucru, ei reușesc să-și apere cumva sănătatea mintală. Dacă ar fi nevoiți să-l perceapă în mod uniform și în ordinea corectă în care acesta se scurge, mai mult ca sigur că ar ceda nervos. O astfel de viață ar fi tortură curată.

Odată cu dezvoltarea creierului, oamenii au căpătat conceptul de temporalitate, dar, simultan, și-au însușit și o modalitate de a îl ajusta. Oamenii consumă timp fără încetare și recreează în paralel un timp modificat de propria lor conștiință. Nu e o îndeletnicire ca oricare alta. Nici nu e de mirare că patruzeci la sută din energia corpului este

folosită de creier.

*

Amintirile sale de la un an și jumătate sau doi ani chiar fuseseră lucruri pe care le văzuse cu propriii săi ochi? se întreba el adesea. Mama sa în lenjerie și bărbatul străin care îi săruta sfârcurile. Brațele ei încolăcite în jurul lui. Oare un copil de un an și jumătate, doi poate deslușI asemenea detalii? Poate reține aceste imagini cu atât de multe amănunte? Sau era oare o amintire falsă pe care și-o construise ulterior, ca să se protejeze?

Era și asta o posibilitate. Ca să-și dovedească faptul că cel pe care îl numea tată nu-i era de fapt părintele biologic, la un moment dat mintea sa născocise inconștient amintirea unui bărbat necunoscut (care ar fi putut fi părintele său adevărat). Apoi, încercase să-l elimine pe cel pe care-l numea tată din cercul strâns al rudelor de sânge. Stabilind înlăuntrul său existența ipotetică a unui alt tată și a unei mame care sigur trăia pe undeva, încerca să-și găsească o nouă portiță în viața sa limitată și sufocantă.

Totuși, amintirea sa era de un realism mult prea viu. O atingea, îi simțea greutatea, mirosul, avea profunzime. Era ancorată cu putere de pereții conștiinței sale ca o scoică pe chila unui vapor abandonat. Oricât ar fi încercat să o scuture de acolo, să o înlăture cumva, nu o putea desprinde. Tengo nu putea crede că o asemenea amintire era doar o măsluire fabricată dintr-o nevoie dictată de mintea sa. Era prea reală și prea puternică pentru o simplă fantezie.

Atunci, dacă am presupune că e reală, că s-a întâmplat cu adevărat?

Ca bebeluș, Tengo sigur fusese înfricoșat asistând la acea scenă. Laptele care i se cuvenea lui era supt de altcineva. De altcineva mult mai mare și mai puternic ca el. Iar prezența sa părea că se șterSese din mintea mamei sale, fie și numai pentru câteva momente. Aceasta era o situație

care-i periclita fragila sa existență. Pesemne că frica primară din acele momente i se întipărise în conștiință.

Iar amintirea acelei spaime revenea uneori dintr-odată, fără să o poată anticipa și îl izbea ca un tun cu apă. Îl azvârlea pe Tengo într-o stare vecină cu panica. Îi vorbea, îl făcea să-și amintească. Oriunde te-ai duce, orice ai face, nu poți să scapi de presiunea asta. E o amintire care te definește ca om, îți modelează viața și te trimite într-un loc prestabilit. Oricât te-ai zbate, nu poți scăpa de forța ei.

O întrebare nu-i dădea pace lui Tengo. Atunci când scosese din mașina de spălat pijamaua pe care o purtase Fukaeri, o dusese la nas și o adulmecase, căutase oare mirosul mamei sale? Tot ce se poate. Dar de ce trebuia să caute mirosul mamei dispărute tocmai în parfumul trupului unei fete de șaptesprezece ani? Sigur existau alte locuri mai potrivite în care să-l caute. De exemplu, în corpul iubitei sale mai în vârstă.

*

Iubita lui Tengo era cu zece ani mai în vârstă decât el. Avea sânii mari și frumoși, asemănători cu ai mamei sale, așa cum și-i amintea el. Îi venea bine și neglijeul alb. Dar cine știe de ce, Tengo nu putea căuta în ea imaginea mamei sale. Nu-l interesa mirosul trupului ei. Ea reușea să-l descarce cu iscusință de tot libidoul care se strângea în el timp de o săptămână. Și Tengo îi putea oferi (în majoritatea cazurilor) satisfacție sexuală. Asta era, desigur, o realizare importantă. Dar în relația lor nu exista niciun alt înțeles mai adânc de atât.

Când se culcau împreună, în general ea era cea care prelua conducerea. Tengo nu trebuia să se gândească la nimic, ci doar să-i urmeze indicațiile. Nu era nevoit să facă nicio alegere sau să ia decizii. Ce se cerea de la el erau doar două lucruri: să aibă erecție și să nu ejaculeze când nu trebuia. „Încă nu! Mai rezistă puțin!” îi spunea ea și el rezista din răsputeri. Când îi murmura la ureche „Acum!

Hai, dă-ți drumul!”, ejacula în acel moment, precis și puternic. Atunci iubita îl lăuda. Îl mângâia blând pe obraji și îi spunea cât de minunat era. Dorința de a fi precis era una dintre calitățile înnăscute ale lui Tengo și asta se vedea în tot ce făcea, de la atenția pe care o acorda punctuației corecte până la căutarea celei mai elegante formule matematice.

Lucrurile nu mergeau însă la fel când se culca cu o femeie mai tânără decât el. De la început și până la sfârșit el era cel nevoit să se gândească la tot, să facă alegeri, să emită judecăți. Asta îi crea o senzație de disconfort. Îl apăsau prea multe responsabilități. Se simțea precum căpitanul unei mici corăbii aruncate în mijlocul furtunii. Trebuia să țină cârma, să inspecteze velele, să aibă grijă la direcția și tăria vântului. Trebuia să se stăpânească pe sine și să insufle încredere echipajului. Orice mică greșeală sau neatenție putea duce la dezastru. Asta deja nu mai era sex, ci o muncă plină de obligații, iar rezultatul era că Tengo se încorda și nu mai reușea să-și controleze momentul ejaculării sau, uneori, nici să aibă erecție. În asemenea clipe începea să se îndoiască din ce în ce mai mult de el însuși.

Însă cu iubita sa mai în vârstă nu dădea asemenea rateuri. Ea îi aprecia foarte tare performanțele sexuale, îl lăuda și îl încuraja. O sigură data ejaculase prea repede și de atunci ea avea grijă să evite neglijeurile albe. Nu numai neglijeuri, ci orice fel de lenjerie albă.

Și în ziua aceea purta lenjerie neagră. Îi făcea cu multă grijă o felație. Se bucura din plin de tăria penisului lui, de moliciunea testiculelor. Tengo îi vedea sânii acoperiți de sutienul negru de dantelă săltând în ritmul mișcărilor gurii ei. Ca să evite să ejaculeze prea devreme, închise ochii și se gândi la ghiliaci.

La ghiliaci nu există judecată, ei nu știu ce înseamnă justiție. Că le vine atât de greu să ne înțeleagă, rezultă și din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în

locurile unde șoseaua a fost terminată și dată în circulație, ei continuă să meargă prin taiga. Poți vedea adesea cete de ghiliaci, porniți cu mic, cu mare și cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaștină, chiar alături de drumul bătătorit.

Își imagină rândurile de ghiliaci îmbrăcați în haine aspre, împreună cu femeile și câinii, înaintând taciturni prin taiga, de-a lungul drumului mare. În mintea lor, alături de conceptele de timp, de spațiu și de posibilitate nu exista și ideea de drum. Pentru ei, sensul propriilor vieți era mai clar dacă se furișau prin păduri decât călcând pe drumul mare, chiar dacă era mai dificil.

„Bieții de ei", spusese Fukaeri.

Tengo își aminti chipul ei adormit. Era îmbrăcată în pijamaua lui, mult prea mare. Își sumecase manșetele de la pantaloni și de la bluză. El scosese pijamaua din mașina de spălat și îi adulmecase mirosul.

Nu trebuie să mă gândesc la asta, își spuse el revenindu-și brusc. Dar era prea târziu.

Ejaculă de câteva ori cu putere în gura iubitei. Ea îl așteptă să termine, apoi se ridică din pat și se duse la baie. Se auzi cum dă drumul la apă și își clătește gura. Apoi se întoarse calmă în pat.

— Scuză-mă, spuse Tengo.

— Nu te-ai mai putut abține, spuse ea mângâindu-l pe nas cu vârful degetului. Nu-i nimic. Ți-a plăcut chiar așa de mult?

— Foarte mult, spuse el. Și dacă mai stăm puțin, mai pot o dată.

— Grozav, spuse ea. Apoi își lipi obrazul de pieptul lui. Închise ochii și rămase nemișcată. Tengo îi simțea respirația liniștită pe sfârcuri.

— Știi la ce mă duce cu gândul pieptul tău? îl întrebă ea.

— Nu știu.

— La porțile castelelor din filmele lui Kurosawa.

— Porțile castelelor? spuse Tengo mângâind-o pe spate.

— Da, în filmele alea vechi, alb-negru, cum sunt *Castelul păianjenului* sau *Fortăreața ascunsă,* apar niște porți mari și solide. Prinse cu multe piroane mari. Întotdeauna îmi vine imaginea asta în minte când îți văd pieptul zdravăn și gros.

— Dar n-am piroane, spuse Tengo

— Da? Nici nu-mi dădusem seama, făcu ea.

*

La două săptămâni după apariție, *Crisalida de aer* intrase în lista bestsellerurilor, iar în a treia săptămână urcase în prima poziție în topul vânzărilor. Tengo îi urmărea ascensiunea în ziarele din cancelaria de la școală. Apăruse de două ori și o reclamă, în care, alături de coperta cărții, era și o fotografie cu Fukaeri. Purta puloverașul subțire de vară pe care îl știa deja și care îi reliefa sânii frumoși (probabil că era o poză făcută tot la conferința de presă). Părul lung îi cădea pe umeri și ochii negri și plini de mister se uitau la tine, trecând prin obiectivul aparatului de fotografiat și îți citeau cu candoare secretele pe care le ascundeai în suflet – secrete pe care nici nu știai că le ai. Era o privire neutră, dar în același timp caldă. În fața privirii aceleia nesovăitoare, îți cădea orice apărare. Pesemne nu puțină lume se hotărâse să cumpere cartea după ce văzuse fotografia aceea.

La câteva zile după publicare, Komatsu îi trimisese prin poștă două exemplare, dar Tengo nici măcar nu le deschisese. Era întâia oară când o carte scrisă de el vedea lumina tiparului, dar nu simțea nevoia să o citească. Nici măcar nu le răsfoise. Nu simțea nicio bucurie văzându-le. Chiar dacă erau frazele sale, povestea era în totalitate a lui Fukaeri. Era născută din mintea ei. Rolul său de tehnician din umbră luase sfârșit. El nu mai avea, sau nu mai trebuia să aibă de acum înainte nicio legătură cu destinul cărții. Pusese cele două volume, încă învelite în țiplă, în bibliotecă, într-un raft cât mai ascuns privirii.

*

După noaptea în care Fukaeri dormise la el, viața lui Tengo se scurse o vreme în pace, fără evenimente. Ploua mult, dar pe Tengo nu-l interesa mai deloc vremea. Era un aspect care se regăsea foarte jos pe lista intereselor sale. Nu mai primise nicio veste de la Fukaeri, ceea ce însemna, probabil, că nu se ivise nicio problemă.

Pe lângă romanul la care lucra, mai scrise și câteva articole scurte care îi fuseseră cerute pentru revistele cu care colabora. Erau doar niște bucăți anonime, pe care le-ar fi putut scrie oricine, dar asta îl ajuta să-și schimbe starea de spirit și, în plus, nici plata nu era tocmai rea. De trei ori pe săptămână, ca de obicei, preda matematică la școala pregătitoare. Se cufunda în lumea matematicii mai mult ca de obicei, ca să uite de probleme – în special de ce avea legătură cu Fukaeri și *Crisalida de aer.* Odată intrat în lumea cifrelor, circuitele sale mentale se schimbau (cu un clic slab). Din gura lui ieșeau alte cuvinte, iar corpul său începea să-și folosească alți mușchi. I se schimba și tonul vocii și puțin chiar și expresia feței. Îi plăcea senzația acestei transformări. Era cumva similară cu sentimentul pe care îl trăiești când îți pui o altă pereche de pantofi sau când te muți într-o casă nouă.

Când se afla în lumea cifrelor era mai relaxat decât în viața de zi cu zi sau decât atunci când scria beletristică. Devenea mai elocvent. În același timp însă, simțea că nu e decât o existență provizorie. Nici nu mai știa care era el cel adevărat. Însă reușea să răsucească acel comutator din mintea sa în mod firesc, fără ca măcar să conștientizeze acest lucru. Știa că, într-o măsură mai mică sau mai mare, această transformare îi era necesară.

De la înălțimea catedrei, îi învăța pe elevi despre aviditatea cu care matematica își urma logica. Pe tărâmul cifrelor ceea nu se putea demonstra nu avea niciun înțeles, iar odată ce găseai o demonstrație, misterele lumii îți

stăteau în palmă ca o scoică deschisă. Cursurile deveneau neobișnuit de încinse, iar elevii îl ascultau cu intensitate, furați de elocvența sa. Nu numai că le explica cum să rezolve eficient o problemă de matematică, dar descria exuberant pasiunea care se afla ascunsă în acea problemă. Se uita în clasă și vedea privirile pline de respect cu care îl țintuiau fetele de șaptesprezece, optsprezece ani. Știa că le răpise prin intermediul matematicii. Discursul său însuflețit era ca un preludiu intelectual. Funcțiile le mângâiau pe spate, teoremele le respirau fierbinte în ureche. De când o cunoscuse însă pe Fukaeri, nu mai simțea niciun fel de interes erotic față de aceste fete. Nu își dorea să miroasă pijamalele în care ele dormiseră.

Fără îndoială, Fukaeri e o făptură aparte, își spuse el din nou. N-o poți asemui cu alte fete. Ea are o anume semnificație pentru mine, e, cum aș putea să-i zic, un fel de mesaj global care mi-e adresat. Numai că eu nu reușesc să interpretez mesajul ăsta.

*

Rațiunea îi spunea însă limpede și tare că ar fi mai bine să nu mai aibă nicio legătură cu Fukaeri. Ar fi mai bine să se țină cât mai departe și de *Crisalida de aer,* care acum umplea vitrinele librăriilor, și de profesorul Ebisuno, căruia nu-i puteai ghici intențiile, și de sectanții misterioși și turbulenți. Și față de Komatsu ar trebui să păstreze o oarecare distanță, cel puțin pentru o vreme. În caz contrar, va fi purtat spre ape din ce în ce mai tulburi. Va fi împins într-un ungher primejdios, în care nu se găsește nicio fărâmă de rațiune și va fi pus într-o situație fără scăpare.

Înțelegea însă foarte bine că acum nu mai era ușor să iasă din uneltirile acestea complicate. Era deja implicat până peste cap. Fusese prins fără veste în intrigă, precum personajele din filmele lui Hitchcock. Se băgase singur, acceptând faptul că există anumite riscuri. Mașinăria se urnise deja din loc. Se mișca cu putere și nu putea fi oprită,

iar Tengo era una dintre rotițele ei. Una dintre rotițele importante. Îi auzea huruitul gros și îi simțea avântul de nestăvilit.

*

La câteva zile după ce *Crisalida de aer* ajunsese pentru a doua săptămână pe primul loc al vânzărilor, Komatsu îl căută. Era sărit de ora unsprezece seara când sună telefonul. Tengo se schimbase deja în pijama și se băgase în pat. Citea, întins pe burtă și tocmai se pregătea să stingă veioza de la capul patului și să se culce. Își imagină după țârâitul telefonului cine era. Nu putea explica de ce, dar știa când îl căuta Komatsu, pentru că suna într-un mod anume. Așa cum un text are stilul lui, tot astfel telefonul avea felul lui aparte de a suna atunci când la capătul celălalt se afla Komatsu.

Tengo se ridică din pat, se duse în bucătărie și luă receptorul. Adevărul e că nu voia să răspundă. Voia să se culce liniștit. Să viseze despre pisici sălbatice, sau despre canalul Panama, despre stratul de ozon sau Matsuo Basho, orice numai să fie departe de toată povestea asta. Dar dacă nu răspundea acum, telefonul va suna din nou la fel, peste cincisprezece sau treizeci de minute. Komatsu nu prea știa ce înseamnă oră târzie. Și nu găseai la el niciun pic de înțelegere față de oamenii care duceau o viață normală. Așa că mai bine răspundea de acum.

— Ce faci Tengo, dormeai? întrebă Komatsu pe obișnuitul său ton relaxat.

— Mă pregăteam de culcare, răspunse Tengo.

— Îmi pare rău, spuse Komatsu fără urmă de regret. Voiam să-ți zic că merg foarte satisfăcător vânzările la *Crisalida de aer.*

— Mă bucur să aud asta.

— Se vând ca niște cozonaci proaspeți, cum apar, cum se dau. Nici nu apucă să tipărească destule, iar nefericiții ăia de la legătorie trebuie să lucreze toată noaptea ca să țină

pasul. Ei, bănuiam noi de dinainte că o să se vândă bine. Normal. E romanul unei fetișcane de șaptesprezece ani. Și se face vâlvă în jurul lui. Are toate elementele care fac ca o carte să aibă succes.

— Nu se compară cu un roman scris de un profesoraș de treizeci de ani care arată ca un urs.

— Întocmai. Și totuși nu poți să spui că e un roman cu un conținut tocmai atrăgător. Nu are nici scene de sex și nici scene care să te miște până la lacrimi. De-asta nu mi-am imaginat nici eu că o să meargă atât de bine.

Komatsu se opri, așteptând parcă să observe reacția lui Tengo. Cum acesta însă nu spunea nimic, continuă:

— Și nu numai că se vinde bine, dar e și foarte bine văzută de critici. Cartea asta nu-i doar un capriciu de puștoaică, menit să fure ochii publicului. E bine scrisă. Sigur că tehnica ta literară solidă și minunată i-a scos la iveală posibilitățile. Ce să zic, ai făcut o treabă grozavă.

I-am scos la iveală posibilitățile. Lăsând laudele lui Komatsu să îi treacă pe la urechi, Tengo își apăsa ușor o tâmplă cu degetul. De câte ori Komatsu îl lăuda fără rezerve, știa că urmează cu siguranță o veste neplăcută.

— Komatsu-san, care e vestea proastă? întrebă el.

— De unde știi că am o veste proastă?

— Păi m-ați sunat la ora asta. Sigur există și o veste proastă.

— Așa-i, spuse Komatsu impresionat. Clar că așa e. Tengo, ai o intuiție grozavă.

Asta nu e intuiție, e doar logică elementară, se gândi Tengo, dar nu spuse nimic, ci așteptă următoarea mișcare a lui Komatsu.

— Întocmai. Din păcate, am și o veste cam neplăcută, spuse Komatsu și făcu o pauză semnificativă. Îți puteai imagina ochii săi lucind în întuneric, ca ai unei manguste.

— Probabil că în legătură cu autoarea *Crisalidei de aer,* nu? zise Tengo.

— Exact. Are de-a face cu Fukaeri. E cam nasol. Chestia e

că a cam dispărut de o vreme.

Tengo continua să-și apese tâmpla.

— De o vreme, adică de când?

— De trei zile. Miercuri dimineață a plecat din casa din Okutama și s-a dus în Tokio. Ebisuno a condus-o. N-a spus unde merge. A telefonat apoi și l-a anunțat că în seara aia nu se întoarce, ci că rămâne în apartamentul din Shinanomachi. Urma să înnopteze acolo și fiica Profesorului. Numai că Fukaeri nu a mai ajuns niciodată acolo și de atunci nu a mai dat niciun semn de viață.

Tengo se gândi la ultimele trei zile. Dar nu-și aminti nimic semnificativ.

— Nu mai știe nimeni nimic de ea. Mă gândeam că poate a luat cumva legătura cu tine?

— Nu, spuse Tengo. Noaptea pe care o petrecuse la el în apartament fusese cu mai bine de patru săptămâni în urmă.

Chibzui câteva momente dacă ar fi cazul să-i spună și lui Komatsu ce zisese Fukaeri, și anume că era mai bine să nu se întoarcă în apartamentul din Shinanomachi. Poate că simțise acolo ceva amenințător. În cele din urmă, se hotărî să tacă. Mai bine să nu afle Komatsu că Fukaeri înnoptase la el.

— Ea e mai ciudată, spuse Tengo. Cine știe pe unde o fi plecat fără să anunțe.

— Nu, nu-i asta. Cât o vezi tu de ciudată, Fukaeri e o fată sinceră. Sună mereu acasă ca să zică unde e, unde se duce și ce face. Așa susține profesorul Ebisuno. De-aia e cam ciudat să nu știe de ea de trei zile întregi. E posibil să se fi întâmplat ceva rău.

Tengo gemu:

— Ceva rău?

— Și Profesorul, și fata lui își fac griji, spuse Komatsu.

— În orice caz, și dumneavoastră sunteți pus într-o poziție cam neplăcută câtă vreme nu se știe nimic de Fukaeri, nu?

— Da, dacă se implică poliția, se cam încurcă lucrurile. La

urma urmelor, a dispărut frumoasa autoare a unui roman care avansează cu pași rapizi pe drumul succesului. Parcă văd cum or să se ambaleze ziariștii. Și dacă se întâmplă asta, editorul responsabil, adică subsemnatul, o să fie tras în toate direcțiile și pus să comenteze. Iar chestia asta nu mă bucură deloc. Eu sunt un om al umbrelor, nu sunt învățat cu lumina zilei. Ca să nu mai zic că e mai mult ca sigur că o să iasă la iveală și niscaiva ascunzișuri de-ale noastre.

— Și profesorul Ebisuno ce spune?

— Mâine se duce la poliție să-i raporteze dispariția. La rugămintea mea a mai întârziat câteva zile, dar nu poate să o lungească prea mult.

— Dacă se află că a fost dată dispărută, o să apară și mass-media, nu?

— Nu știu cum o să trateze poliția problema asta. Fukaeri e omul zilei, nu e o puștoaică oarecare, fugită de acasă. E cam greu să ții povestea asta ascunsă de ochii publicului.

Sau poate că exact asta își dorește profesorul Ebisuno, se gândi Tengo. Să o folosească pe Fukaeri drept momeală pentru a stârni agitația lumii și, servindu-se de această pârghie, să afle unde sunt părinții fetei și care este rolul Pionierilor în dispariția lor. Dacă așa stăteau lucrurile, planul Profesorului se desfășura conform așteptărilor. Dar oare el realiza cât era de periculos ce făcea? Probabil că da. Nu era un om repezit. Din capul locului, meseria lui era să gândească profund. În plus, se pare că existau câteva aspecte importante referitoare la situația lui Fukaeri pe care Tengo nu le aflase. Cum s-ar spune, lui Tengo îi fuseseră înmânate doar câteva piese răzlețe din care încerca să rezolve puzzle-ul. Un om înțelept nu s-ar fi implicat în asemenea mașinații de la bun început.

— Ai vreo idee pe unde ar putea să fie?

— În momentul de față, nu.

— Hm, făcu Komatsu. În vocea sa se simțea sfârșeala, lucru straniu pentru că nu se întâmpla prea des să-și dea la

iveală slăbiciunea. Scuză-mă că te-am trezit în miezul nopții.

Destul de neobișnuit și să-și ceară scuze.

— Nu-i nimic. Trebuia să-mi spuneți, zise Tengo.

— Nici eu n-aș fi vrut să te implic în complicațiile astea. Rolul tău e doar să scrii și îndatorirea asta ți-ai dus-o la bun sfârșit. Dar așa se întâmplă pe lumea asta, lucrurile nu se sfârșesc fără piedici. Și ți-am mai spus, noi suntem împreună într-o barcă purtată de curenți rapizi.

— Și ne împărțim prada, adăugă Tengo mecanic.

— Întocmai.

— Totuși, dacă se află despre dispariția lui Fukaeri, asta nu o să crească și mai mult vânzările *Crisalidei*?

— Se vinde suficient de bine și așa, spuse Komatsu resemnat. N-are nevoie de și mai multă publicitate. Un scandal pe prima pagină a ziarelor nu e decât o sursă de necazuri. Noi trebuie să ne găsim mai degrabă un loc în care să putem trage la mal în siguranță.

— Să tragem la mal? făcu Tengo.

În receptor îl auzi pe Komatsu înghițind în sec, apoi tușind ușor.

— În privința asta, mai vorbim noi pe îndelete. Poate ne vedem să mâncăm ceva împreună. După ce se mai liniștește un pic toată nebunia. Noapte bună, Tengo. Să dormi bine!

Spunând acestea, Komatsu închise telefonul. De parcă ar fi fost descântat, Tengo nu mai reuși apoi să adoarmă, în ciuda oboselii.

Ce prostie, „să dormi bine”, se gândi. Se așeză la masa din bucătărie, cu gândul să lucreze, dar nu era în stare de nimic. Scoase din raft sticla de whisky și bău un pahar, cu înghițituri mici, fără gheață.

*

Probabil că Fukaeri își îndeplinise rolul de momeală, așa cum fusese plănuit, și fusese răpită de Pionierii. Lui Tengo i

se părea că posibilitatea aceasta nu era de neglijat. Îi supravegheaseră apartamentul din Shinanomachi și, când apăruse Fukaeri, câțiva oameni o forțaseră să urce într-o mașină și plecaseră cu ea. Dacă se mișcau repede și își alegeau momentul bun, nu era deloc greu să ducă la bun sfârșit așa ceva. Fukaeri îi spusese că ar fi mai bine să nu se ducă în Shinanomachi, pasămite simțise ceva.

Îi spusese că Oamenii cei Mici și crisalida de aer există cu adevărat. Când era la Pionierii, murise capra cea oarbă aflată în grija ei, iar cât fusese pedepsită îi cunoscuse pe Oamenii cei Mici. Împreună cu ei, noapte de noapte, făcuse o crisalidă de aer. Iar ei i se întâmplase ceva cu o semnificație importantă. Întâmplarea asta o povestise în roman. Iar Tengo fusese cel care aranjase romanul într-o formă demnă de publicat. Cu alte cuvinte, îl transformase într-un produs comercial. Iar acest produs (împrumutând vorbele lui Komatsu) se vindea precum cozonacul cald. Pentru Pionierii, asta era probabil o situație neplăcută. Poate că povestea Oamenilor cei Mici și a crisalidei era un mare secret care nu trebuia aflat și de alții. De aceea o răpiseră pe Fukaeri, ca să-i închidă gura și să nu divulge secretul și mai mult. Iar ei trebuia să recurgă la forță, chiar dacă asta trezea suspiciunea lumii și îi expunea unor riscuri.

Desigur, aceasta nu era decât o ipoteză imaginată de Tengo. Nu avea niciun temei să o susțină și era imposibil de dovedit. Cine l-ar crede dacă s-ar apuca să strige în gura mare că există Oamenii cei Mici și crisalida de aer? Înainte de toate, nici Tengo nu înțelegea prea bine ce sens concret avea cuvântul „există”.

Sau poate că Fukaeri, pur și simplu sătulă de zarva stârnită în jurul *Crisalidei de aer,* dispăruse pe undeva. Desigur, exista și posibilitatea aceasta. Era aproape imposibil să-i anticipezi acțiunile. Dar chiar dacă așa stăteau lucrurile, te-ai fi așteptat să lase un mesaj pentru profesorul Ebisuno și fata lui, Azami, să nu se neliniștească. Nu avea niciun motiv să nu facă lucrul acesta.

Dar dacă fusese cu adevărat răpită de sectanți, Tengo își putea imagina fără dificultate că se afla în primejdie. La fel cum, la un moment dat nu s-a mai știut nimic despre părinții ei, poate că tot așa nu se va mai afla nimic despre Fukaeri. Oricât ar vui presa aflând despre legăturile dintre ea și Pionierii (și n-ar dura mult până s-ar întâmpla asta), toată zarva ar fi în zadar dacă poliția doar ar ridica din umeri, susținând că nu există nicio dovadă concretă că fusese răpită. Fukaeri ar rămâne încarcerată undeva dincolo de gardurile înalte ale comunei. Sau poate că i s-ar întâmpla ceva și mai rău. Oare profesorul Ebisuno luase în calcul și acest scenariu când își construise planurile?

Tengo voia să-i telefoneze Profesorului și să discute cu el, dar era deja o oră mult prea târzie. Trebuia să aștepte până a doua zi.

*

A doua zi de dimineață telefonă la profesorul Ebisuno, dar nu reuși să îl găsească. „Acest număr este nealocat. Verificați numărul și încercați din nou, se tot repeta mesajul înregistrat.” Încercă să sune de mai multe ori, dar fără niciun rezultat. Poate că după debutul lui Fukaeri își schimbase numărul de telefon, ca să scape de avalanșa de cereri de interviuri.

Se scurse o săptămână fără să se petreacă nimic deosebit. *Crisalida de aer* se vindea în continuare la fel de bine și se menținea în lista bestsellerurilor din întreaga țară. Nimeni nu încerca să ia legătura cu Tengo. Sună el în câteva rânduri la serviciu la Komatsu, dar acesta era mereu plecat (nimic neobișnuit în asta). Degeaba îi transmitea să îl sune, pentru că acesta nu îl căuta niciodată (nici aici nu era nimic neobișnuit). Se uita negreșit în ziare în fiecare zi, dar nu apărea nicio știre referitoare la faptul că Fukaeri era dată dispărută. Până la urmă, se pare că profesorul Ebisuno nu anunțase poliția. Sau o făcuse, dar poliția își desfășura investigațiile în secret. Sau nu îl luaseră în serios,

considerând că nu e decât una dintre multele adolescente care fug de acasă.

Tengo își ținea în continuare orele la școală de trei ori pe săptămână, iar în rest își petrecea timpul în fața biroului, scriind un roman de dimensiuni mai mari. Vinerea îl vizita iubita și își petreceau după-amiaza făcând sex pe săturate. Dar orice ar fi făcut, nu putea să-și adune gândurile într-un singur loc. Nu era în stare să se limpezească, de parcă ar fi înghițit din greșeală o bucată de nor gros care îl încețoșa pe dinăuntru. Își petrecea zilele fără să se poată relaxa. Își pierduse treptat și pofta de mâncare. Noaptea se trezea la ore bizare și nu mai reușea să adoarmă. Se gândea atunci la Fukaeri. Unde o fi și ce o fi făcând acum. Oare cu cine e? Ce s-o fi întâmplat cu ea? Încerca să-și imagineze diverse scenarii, dar toate erau în culori mai mult sau mai puțin sumbre. În mintea sa, o vedea mereu îmbrăcată în acel puloveraș subțire de vară, care-i reliefa sânii atât de frumos. Această imagine îl sufoca și îi făcea inima să-i bată nebunește.

Primi un semn de la Fukaeri într-o joi, în a șasea săptămână de când *Crisalida de aer* intrase în topul vânzărilor.

Capitolul 23
E doar începutul

Aomame și Ayumi erau combinația ideală pentru a petrece o noapte întreagă într-o atmosferă intimă, dar suficient de erotică. Ayumi era micuță și zâmbăreață, deloc timidă, pricepută la conversație și putea să facă față cu optimism oricărui lucru, dacă așa se hotăra. Avea și un simț al umorului sănătos. În comparație cu ea, Aomame cea zveltă și musculoasă era impasibilă și reținută. Nu putea să se adreseze prietenos unui bărbat pe care îl vedea pentru prima dată. Din când în când, vorbele ei trădau o ușoară dar inconfundabilă undă de cinism și agresivitate. În ochii ei se întrezărea un licăr de intoleranță. Dar, dacă voia, Aomame putea să se învăluie într-o aură de degajare care îi atrăgea pe bărbați. Era ca mirosul încărcat cu stimuli sexuali pe care animalele și insectele îl emană atunci când au nevoie. Nu o făcea intenționat, cu efort. Era ceva înnăscut. Sau poate că era un lucru pe care și-l însușise la un moment dat în viață, dintr-un motiv sau altul. În orice caz, acea aură a ei îi stimula nu doar pe bărbați, ci în mod straniu și pe partenera ei, Ayumi, care parcă devenea și mai expansivă și însuflețită.

Când găseau niște bărbați care le conveneau, Ayumi pleca singură în recunoaștere, își etala firea ei prietenoasă și fixa astfel temelia pe care să se clădească o relație de prietenie. La momentul oportun, se alătura și Aomame, creând astfel o armonie deplină, o atmosferă cu totul aparte, ca de operetă combinată cu *film noir.* Odată ajunse în acest punct, mai departe era simplu. Mergeau undeva și, împrumutând expresia lui Ayumi, „și-o puneau la greu”. Cea mai dificilă parte era să-și găsească partenerii potriviți. Era

de preferat ca aceștia să fie împreună, să fie curăței și să arate cât de cât bine. Trebuia să aibă și un dram de inteligență, dar nici să nu fie prea inteligenți, ca să nu piardă o noapte întreagă cu discuții plictisitoare. Un alt standard era ca aceștia să dispună și de mijloace materiale suficiente, pentru că, evident, ei erau cei care achitau nota de plată din bar sau din club și camera la hotel.

*

Cu toate acestea, către sfârșitul lui iunie, încercaseră să mai încingă o astfel de petrecere erotică (aceasta avea să fie ultima lor acțiune împreună), dar nu reușiseră sub nicio formă să găsească niște bărbați cum trebuie. Se mutaseră dintr-un loc în altul, petrecuseră o groază de timp căutând, însă rezultatul era același. Deși era ultima seară de vineri a lunii, toate localurile din Roppongi și până în Akasaka erau surprinzător de pustii. Nu erau suficienți mușterii ca să aibă de unde alege. Cerul se înnorase treptat și în tot orașul domnea o atmosferă apăsătoare, ca de doliu.

— Azi chiar nu ne iese. Ar trebui s-o lăsăm baltă, zise Aomame.

Se făcuse deja zece și jumătate. Ayumi încuviință fără tragere de inimă.

— Măi, să fie! N-am mai avut în viața mea o pradă atât de slabă într-o seară de vineri. Și mai și port lenjerie roșie și sexy.

— Atunci du-te acasă și admiră-te singură în fața oglinzii.

— N-am totuși atâta tupeu să fac așa ceva în baia din căminul poliției.

— Oricum, azi am putea s-o lăsăm baltă, să bem cumințică ceva împreună, după care să ne ducem acasă și să ne culcăm.

— Ar fi bine, zise Ayumi, apoi adăugă în grabă. A, da, ce zici, ne oprim să mâncăm ceva înainte să ne ducem acasă? Am rămas cu treizeci de mii de yeni.

Aomame se încruntă.

— Ai rămas? Ce tot zici acolo? Nu te vaiți tu mereu că ai salariu mic și că n-ai bani?

Ayumi se scărpină la nas cu degetul arătător.

— Sinceră să fiu, data trecută am primit treizeci de mii de yeni de la tip. Mi i-a dat la plecare, zicând că sunt bani de taxi. Atunci când ne-am pus-o cu ăia doi care lucrau la o agenție imobiliară.

— Și tu i-ai luat? întrebă Aomame surprinsă.

— Cred că ne-au luat drept semi profesioniste, zise Ayumi râzând pe înfundate. Cui să-i treacă prin cap că suntem una polițistă, alta instructor de arte marțiale? Păi, și ce? Din tranzacțiile imobiliare faci o căruță de bani, nu? M-am gândit că putem să mergem noi două și să mâncăm ceva bun de ei, așa că i-am luat. Altfel, nu-mi vine să-mi acopăr eu știu ce cheltuieli din ei.

Aomame nu comentă. Să faci sex cu un bărbat necunoscut și să iei bani în schimb – i se părea un lucru desprins de realitate. Nu reușea să se împace cu ideea că putea să i se întâmple ei așa ceva. Parcă își privea silueta strâmbă într-o oglindă care distorsionează imaginea. Dar ce era mai corect din punct de vedere moral, să primești bani ca să ucizi un bărbat sau ca să te culci cu el? Greu de zis.

— Nu-ți convine ideea de a primi bani de la un bărbat? o întrebă Ayumi neliniștită.

Aomame clătină din cap.

— Nu e vorba că nu-mi convine, ci mai degrabă că mi se pare un pic straniu. Și nu prea mă împac cu ideea ca o polițistă să facă practic pe prostituata.

— Nici pomeneală, răspunse Ayumi veselă. Mie nu-mi pasă de așa ceva. Ascultă, prostituatele sunt cele care fac sex cu cineva după ce se înțeleg la preț. Și plata se face mereu în avans. Mai întâi dai banul, apoi dai jos pantalonii. Asta e regula. Dacă te trezești abia după că-ți spune „dar, știi, n-am niciun ban”, n-ai făcut nicio afacere. Dar dacă tipul îți dă ceva abia după și fără târguială, zicând că sunt bani de taxi, nu e vorba decât de un simplu gest de

recunoștință. Nu e prostituție de profesie. Aici se trage linia.

Spusele lui Ayumi aveau și ele logica lor.

*

Ultima dată, partenerii aleși de ele erau doi tipi între treizeci și cinci și patruzeci de ani. Ambii aveau părul des, dar aici Aomame făcuse un compromis. Ziceau că lucrează în domeniul imobiliar. Însă după costumele lor Hugo Boss și cravatele Missoni Uomo, puteau ghici că nu erau angajați la o firmă gigant precum Mitsubishi sau Mitsui, ci la una cu o atitudine mai agresivă și mai flexibilă. Probabil o firmă cu nume străin, fără regulamente interne dure, mândrie în spirit tradițional și ședințe interminabile. Îți trebuiau anumite abilități personale, dar dacă te orientai bine, și câștigurile erau uriașe. Unul din ei avea cheia de la un Alfa Romeo nou-nouț. Amândoi spuneau că în Tokio nu există suficient spațiu de birouri. Economia dă semne că își revine de pe urma șocului petrolier, iar capitalul se fluidizează tot mai mult. Oricât de mulți zgârie-nori s-ar construi, tot n-ar face față.

— Să înțeleg că domeniul imobiliar e profitabil, comentă Aomame.

— Așa e, Aomame. Dacă ai cumva niște bani la dispoziție, ar fi bine să cumperi proprietăți, zise Ayumi. Într-un areal limitat cum e Tokio-ul se scurg niște sume uriașe de bani, iar prețul pământului crește. Nu ai nimic de pierdut cumpărând acum. E ca și cum ți-ai lua un cal de curse care știi sigur că o să câștige. Din păcate, un funcționar public umil ca mine nu dispune de asemenea resurse financiare. Apropo, Aomame, tu învârți bani, faci investiții?

Aomame clătină din cap.

— Eu nu am încredere decât în banii gheață.

Ayumi râse zgomotos.

— Asta e mentalitate de infractor!

— Țin pitit la saltea un teanc de bani și dacă se complică treaba, îi înșfac și fug cu ei pe fereastră.

— Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în *Lovitura,* filmul cu Steve McQueen. Teancul de bani și pușca. Îmi place la nebunie!

— Mai mult decât să fii de partea legii?

— Asta ca preferință, zise Ayumi zâmbind. Personal, îmi plac proscrișii. E mult mai incitant decât să dai amenzi de parcare, asta clar. Probabil că asta e și ceea ce mă atrage la tine.

— Arăt eu a proscrisă?

Ayumi încuviință.

— Da, ai tu aerul ăsta în jurul tău. Nu ești chiar ca Faye Dunaway cu mitraliera, dar oricum.

— N-am eu nevoie de mitralieră, zise Aomame.

*

— Apropo de Pionierii, despre care vorbeam noi acum ceva vreme, începu Ayumi.

Erau într-un mic restaurant italienesc din Iikura, deschis până târziu, unde luau o masă ușoară alături de un vin Chianti. Aomame mânca o salată cu ton, iar Ayumi niște *gnocchi* cu sos de busuioc.

— Da?

— E o chestie care mi-a captat atenția și m-am interesat personal și mai departe. Dar cu cât am încercat să aflu mai multe, cu atât povestea a început să arate mai suspicios. Ei susțin că sunt o grupare religioasă și au până și autorizație, dar nu au cu adevărat o substanță religioasă. Sunt, cum să zic, deconstructiviști ca dogmă, sunt doar un amalgam de imagini religioase. Iar asta e garnisit cu un strop de curent spiritual New Age, de academism cochet, întoarcere la natură și anticapitalism, ocultism. Atâta tot. Nu au niciun pic de substanță. Iar când spun asta, mă refer la faptul că nu au fond de sectă. În termenii lui McLuhan, mediul este mesajul. De *cool,* e *cool.*

— McLuhan?

— Și eu citesc, să știi, zise Ayumi pe un ton nemulțumit.

McLuhan era înaintea vremurilor sale. A fost în mare vogă într-o vreme, drept pentru care era și subestimat, însă avea dreptate în ce spunea.

— Ambalajul reflectă conținutul. Asta spunea?

— Da. Conținutul este modelat de ambalaj. Și nu invers.

Aomame se gândi puțin, apoi spuse:

— Nu se știe cum arată Pionierii ca sectă pe dinăuntru, dar oamenii sunt atrași de ei și se adună acolo indiferent de asta. La asta te referi?

Ayumi încuviință.

— Nu pot spune că sunt surprinzător de mulți, însă un număr nu tocmai mic de oameni se duce la ei. Și cum mai vine cineva, se mai strâng niște bani. Firește, nu? Ceea ce cred eu că-i ademenește pe oameni la această sectă e faptul că nu sunt foarte religioși. Par foarte curați, inteligenți și organizați. Pe scurt, nu arată ca niște sărăntoci. Iar asta îi atrage pe cei din generația tânără care muncesc în diverse domenii de specialitate sau în cercetare. Le stimulează curiozitatea intelectuală. Le dă un sentiment de împlinire pe care altfel nu-l pot avea în lumea reală. E un sentiment concret, aproape tangibil. Iar acești adepți intelectuali sunt cei care formează creierul dinăuntrul sectei, ca un corp de ofițeri militari de elită. În plus, se pare că acest „Lider” este un conducător înzestrat cu multă carismă. Oamenii îl idolatrizează. Aș putea chiar spune că existența lui reprezintă un fel de nucleu al dogmei. Ca structură, e un fel de religie primitivă. Și creștinismul a fost la început așa, mai mult sau mai puțin, însă Liderul nu apare deloc în lume. Nu se știe nici măcar cum arată. Nici numele sau vârsta sa. În ochii lumii, secta este administrată de un consiliu, dar altă persoană ocupă poziția de președinte. Acesta este cel care reprezintă secta la ceremoniile oficiale, însă în fond el nu este decât de decor. În centrul sistemului se află acest Lider imposibil de identificat.

— E clar că ține cu orice preț să-și ascundă identitatea.

— Încearcă să ascundă ceva sau nu vrea să se dezvăluie

tocmai ca să capete acest aer misterios.

— Sau e cumplit de urât.

— Posibil și asta. Poate e pocit de zici că e de pe altă lume, zise Ayumi și scoase un sunet gutural, ca să sugereze un fenomen paranormal. În orice caz, sunt mai multe lucruri care nu apar la suprafață, nu doar fondatorul sectei. Unul e activitatea intensă de pe piața imobiliară, despre care am vorbit la telefon. Tot ce se vede e doar o prefăcătorie. Amenajări frumoase, relații cu publicul impecabile, o teorie inteligentă, adepți care fac parte din elită, ascetism, yoga, pace sufletească, negarea materialismului, agricultură ecologică, aer curat și o dietă vegetariană delicioasă… totul arată ca o fotografie calculată. Ca pagina publicitară cu vile de lux din ediția de duminică a ziarului. Ambalajul în sine arată foarte frumos. Dar are aerul că în spate se întâmplă lucruri dubioase, dintre care unele poate ilegale. Asta e impresia la care am ajuns eu după ce am consultat diverse materiale.

— Dar deocamdată poliția nu face nicio mișcare.

— E posibil să existe vreo mișcare în secret, dar asta n-am cum să aflu. Dar să știi că poliția din Yamanashi urmărește într-o oarecare măsură direcția în care tinde această sectă. Este impresia pe care am căpătat-o și din tonul responsabilului cu investigația, când am vorbit la telefon. Pionierii sunt cei din care se trage gruparea Zori de Zi, responsabilă cu conflictul armat, iar ruta prin care au fost achiziționate automatele Kalașnikov fabricate în China se presupune că ar fi Coreea de Nord, deși problema nu a fost elucidată complet. Pionierii sunt probabil vizați și ei într-o anumită măsură, dar au statut de instituție religioasă și nu te poți atinge de ei prea ușor. Deja au percheziționat locul și s-a dovedit că nu au legături directe cu conflictul armat. Iar Securitatea nu am cum să știu ce mișcări face. Tipii ăștia sunt foarte secretoși, iar poliția și Securitatea oricum nu s-au avut bine niciodată.

— N-ai mai aflat nimic despre copiii care nu se mai duc la

școală?

— Nu, nu se știe nimic. Odată ce încetează să se mai ducă, nu mai calcă dincolo de gardul sectei. Nu am cum să aflu mai multe despre ei. Dacă ar apărea dovezi concrete de abuz, lucrurile s-ar schimba, dar deocamdată nu există așa ceva.

— Oare cei care părăsesc Pionierii n-ar putea da mai multe informații despre asta? Sigur există măcar câteva persoane care ajung să fie dezamăgite sau care clachează în fața practicilor prea dure și părăsesc secta, nu?

— Sigur că sunt persoane care vin și pleacă. Unii se alătură sectei, alții o părăsesc deziluzionați. În principiu, sunt liberi s-o facă. Conform contractului semnat, nu mai primesc înapoi niciun ban din suma mare donată la înscriere cu titlul de „taxă de utilizare permanentă a așezământului”, dar dacă acceptă această condiție, pot să plece cu ce au pe ei. Există și o asociație a celor care s-au retras din sectă, iar acești oameni susțin că Pionierii sunt un cult periculos și antisocial, care comite fraude. I-au dat și în judecată. Ba chiar publică și un mic buletin informativ. Însă vocea lor e prea slabă și nu are nicio influență asupra lumii. Secta și-a angajat niște avocați de top care au construit în jurul lor un sistem impermeabil, care nu lasă să pătrundă niciun strop de apă pe partea legală. Niciun proces nu reușește să-i clintească din loc.

— Aceste persoane nu spun nimic legat de Lider sau de copiii adepților din sectă?

— Nu știu prea bine, pentru că nu am avut în mână vreun buletin să-l citesc, dar din câte am aflat, toți acești nemulțumiți făceau parte din rangurile inferioare. Erau neînsemnați. La cât se fălesc Pionierii că neagă valorile lumești, ei sunt în mod clar o societate ierarhizată mai mult decât cea lumească. Rangurile superioare și cele inferioare sunt bine delimitate. Fără o educație superioară sau o calificare de specialitate nu ai ce căuta în rangurile de conducere. Cei care îl cunosc pe Lider și primesc îndrumări

de la el, care au acces la nucleul sistemului, sunt doar credincioșii de elită de rang înalt. Restul lumii face contribuțiile bănești de rigoare, meditează respirând aer curat și muncește la câmp. Duc o viață din asta, sterilizată și atât. Sunt ca o turmă de oi. Pleacă dimineața la pășune, păzite de cioban și de câini, iar seara se întorc în țarc. Au un trai foarte liniștit. Trăiesc cu speranța zilei în care vor avansa pe o poziție superioară în cadrul sectei și vor apărea în fața Fratelui cel Mare, dar ziua asta nu vine niciodată. Credincioșii de rând nu știu aproape nimic despre organizarea internă și chiar dacă părăsesc secta, nu au ce informații relevante să ofere lumii. Nici măcar nu-l vor fi văzut pe Lider la față.

— Nu există niciun adept de elită care să se fi retras?

— Din câte am reușit eu să aflu, nu.

— Odată ce afli secretul sistemului, nu ți se mai permite să-l părăsești?

— Cred că, odată ajuns într-un asemenea punct, lucrurile iau o turnură drastică, zise Ayumi și oftă scurt. Auzi, Aomame, apropo de violurile de care mi-ai vorbit cu ceva vreme în urmă, cam cât de sigură e povestea?

— E foarte sigură, dar în momentul de față încă nu există dovezi concrete.

— Zici că e ceva ce se întâmplă în mod sistematic în cadrul sectei?

— Nici asta nu știu precis încă. Însă există o victimă reală, pe care chiar am cunoscut-o. A trecut prin ceva cumplit.

— A fost violată, adică a existat clar penetrare?

— Fără dubiu.

Ayumi căzu pe gânduri, strâmbând din buze.

— Am înțeles. O să-mi bag eu nasul mai adânc în treaba asta.

— Dar s-o iei ușor.

— O iau, zise Ayumi. După cum vezi, sunt un om care știe ce face.

*

Cele două terminară de mâncat, iar chelnerul strânse farfuriile. Refuzară desertul, rămânând doar cu paharele de vin.

— Ziceai că în copilărie nu ai avut experiențe neplăcute cu vreun bărbat, nu? întrebă Ayumi.

Aomame se uită un pic la expresia de pe chipul lui Ayumi și încuviință.

— Familia mea era foarte credincioasă și nu se vorbea niciodată despre sex. Toți din jurul nostru se purtau la fel. Sexul era un subiect interzis.

— Dar cât ești de credincios și cât de mare ți-e apetitul sexual sunt două chestiuni diferite. Toată lumea știe că există mulți maniaci sexual printre clerici. Adevărul e că printre cei care ajung la poliție acuzați de prostituție sau molestare, destul de mulți sunt din sfera religiei sau a învățământului.

— Așa o fi, dar cel puțin în preajma mea nu am văzut nici urmă de așa ceva. Nu erau oameni care să facă cine știe ce prostii.

— Foarte bine, zise Ayumi. Mă bucur să aud asta.

— La tine n-a fost așa?

Ayumi ezită, ridicând ușor din umeri.

— Sinceră să fiu, eu am pățit-o de nenumărate ori, zise ea. Când eram mică.

— Cu cine?

— Fratele și unchiul meu.

Aomame se încruntă.

— Fratele și unchiul?

— Exact. Amândoi sunt acum polițiști în serviciu. Unchiul chiar a primit de curând recunoaștere publică pentru excelență. Pentru uriașa contribuție adusă îmbunătățirii mediului local și a siguranței publice în cei treizeci de ani neîntrerupți la datorie. A salvat o bleagă de cățea cu pui de pe linia de cale ferată și l-au dat chiar și la gazetă.

— Și ce ți-au făcut?

— M-au atins între picioare și m-au pus să le-o sug.

Aomame se încruntă și mai tare.

— Fratele și unchiul tău?

— Sigur, fiecare separat. Când eu aveam zece ani și fratele meu vreo cincisprezece. Cu unchiul s-a întâmplat mai înainte. De vreo două sau trei ori, când a rămas la noi peste noapte.

— Și ai spus cuiva?

Ayumi clătină încet din cap de câteva ori.

— Nu. Mi-au zis că n-am voie să spun nimănui și m-au speriat că o pățesc rău dacă mă scap cuiva. Și dacă nu m-ar fi speriat, m-am gândit că, dacă aș spune, mai rău pe mine m-ar certa decât pe ei și că tot eu aș avea de suferit. De asta mi-a fost frică și n-am suflat o vorbă.

— Nici la mama ta nu puteai să te duci?

— *Cu atât mai mult* la mama. Fratele meu a fost preferatul ei dintotdeauna, iar de mine era mereu dezamăgită. Nu eram nici delicată, nici frumoasă, ci grasă și cu note proaste. Mama mea își dorea altfel de fiică. Frumoasă ca o păpușă și grațioasă ca o balerină. Adică cerea imposibilul.

— Și nu voiai să o dezamăgești și mai mult.

— Exact. Am simțit că, dacă îi spuneam ce-mi făcea fratele meu, m-ar fi disprețuit și m-ar fi urât și mai mult. Ar fi zis că sigur am făcut eu ceva și am provocat totul. Decât să dea vina pe fratele meu.

Aomame își descreți fruntea cu degetele. La zece ani, când am anunțat că îmi abandonez credința, mama n-a mai deschis gura să-mi vorbească, se gândi ea. Dacă trebuia să-mi transmită ceva, îmi scria un bilețel. De spus, nu-mi spunea nimic. Nu mai eram fiica ei. Eram doar „una care și-a abandonat credința”. Apoi am fugit de acasă.

— Dar fără penetrare? o întrebă Aomame pe Ayumi.

— Fără. Oricum nu puteam să fac ceva atât de dureros. Nici ei nu mi-au cerut așa ceva.

— Îi mai vezi și acum pe fratele și pe unchiul tău?

— De când m-am angajat și am plecat de acasă, nu prea am mai dat ochii cu ei, dar îmi sunt rude și mai și lucrăm în același domeniu, așa că e inevitabil să ne mai întâlnim. Iar atunci fac față situației cât pot de veselă. Încerc să nu creez valuri. Nici nu-și mai aduc ei aminte ce s-a întâmplat.

— Nu-și aduc aminte?

— Ei sunt în stare să uite, zise Ayumi. Dar eu nu.

— Normal.

— Ca genocidele din istorie.

— Genocide?

— Cei care generează totul pot să-și raționalizeze faptele cu o logică potrivită și chiar să le uite. Pot să-și ferească ochii de la lucrurile pe care nu vor să le vadă. Dar victimele nu pot uita. Și nu-și pot abate privirea. Amintirile lor se transmit de la părinți la copii. Lumea nu este decât o luptă nesfârșită între amintirile unor tabere opuse.

— Absolut, zise Aomame și se încruntă ușor.

O luptă nesfârșită între amintirile unor tabere opuse?

— Sinceră să fiu, am avut senzația că și tu ai pățit ceva asemănător.

— De ce?

— N-aș ști să-ți spun exact de ce. M-am gândit că poate din cauza asta preferi acum să ți-o pui doar câte o noapte cu un necunoscut. Și mi s-a părut că în cazul tău e și ceva furie la mijloc. Furie, supărare. Nu pari capabilă să faci ce face restul lumii, adică să ai un iubit, să mergeți la întâlnire, să mâncați și să ți se pară normal să te culci doar cu el. Mă rog, și la mine e la fel.

— Adică nu mai pot să urmez ordinea obișnuită a lucrurilor pentru că aș fi pățit ceva în copilărie?

— Așa am avut eu impresia, zise Ayumi și ridică ușor din umeri. Mie, una, mi-e frică de bărbați. Adică de a avea o relație apropiată cu cineva anume. Și de a accepta absolut totul la persoana respectivă. Numai dacă mă gândesc și simt că mi se taie picioarele. Însă uneori mi-e greu și să fiu

singură. Vreau să mă ia în brațe un bărbat, să intre în mine. Îmi vine un chef de sex de simt că nu mai pot să rezist. Iar atunci cel mai simplu e cu un tip complet necunoscut. Clar.

— Ți-e frică?

— Da. Chiar rău.

— Mie nu cred că mi-e frică în vreun fel de bărbați, zise Aomame.

— Dar ți-e frică de ceva?

— Sigur că da. Cel mai tare mi-e frică de mine. Că nu știu ce fac. Că nu știu ce fac acum.

— Și *ce* faci acum?

Aomame rămase o vreme cu ochii ațintiți la paharul de vin din mână.

— Asta aș vrea și eu să știu, zise ea, ridicându-și privirea. Dar nu știu. Nu sunt sigură nici măcar în ce lume mă aflu și în ce an.

— Suntem în anul 1984. Locul: Tokio, Japonia.

— Aș vrea s-o pot spune și eu cu atâta încredere.

— Ce ciudat, zise Ayumi râzând. Sunt niște realități atât de evidente, iar tu nu poți să le afirmi cu convingere.

— Încă nu pot să explic exact de ce, dar pentru mine nu sunt niște realități atât de evidente.

— A, da? zise Ayumi admirativ. Nu pot să pretind că înțeleg ceva din optica asta, dar în orice an am fi și oriunde ne-am afla, tu ai un om pe care îl iubești din tot sufletul. Din punctul meu de vedere, e un lucru demn de toată invidia. Eu n-am pe nimeni.

Aomame lăsă paharul de vin pe masă și se șterse la gură cu șervețelul. Apoi spuse:

— Poate că ai dreptate. Indiferent de anul sau locul în care suntem, eu vreau să-l întâlnesc. Îmi doresc asta atât de mult că-mi vine să mor. Asta e singura mea certitudine. E singurul lucru pe care pot să-l afirm cu încredere.

— N-ai vrea să pun la bătaie resursele poliției? Dacă îmi dai câteva informații, s-ar putea să aflu unde e și ce face.

— Nu-l căuta, zise Aomame clătinând din cap. Te rog. Ți-

am mai spus, într-o bună zi o să-l întâlnesc undeva *pur și simplu.* Din întâmplare. Acum stau și aștept cuminte acel moment.

— Ca într-o telenovelă, zise Ayumi admirativ. Mie îmi plac la nebunie lucrurile astea. Mă ia cu furnicături.

— Nu zic că nu e greu.

— Îmi dau seama că e, răspunse Ayumi și își apăsă ușor tâmpla cu degetul. Și totuși, chiar dacă iubești pe cineva foarte mult, tot îți vine să te culci cu necunoscuți.

Aomame ciocăni ușor cu unghia în buza subțire a paharului.

— Ca om făcut din carne și oase, trebuie să fac asta, ca să-mi mențin echilibrul.

— Fără să strici cu nimic dragostea pe care o porți în tine.

— E ca roata tibetană a patimilor. Când se învârte, valorile și sentimentele urcă sau coboară. Strălucesc în lumină sau se cufundă în întuneric. Dar atunci când dragostea adevărată se prinde de ea, nu se mai mișcă.

— Ce frumos! exclamă Ayumi. Deci roata tibetană a patimilor.

Cele două își goliră apoi paharele de vin.

*

Două zile mai târziu, un pic după ora opt seara, Aomame primi un telefon de la Tamaru. Ca de obicei, acesta începu conversația cu chestiunile pe care le avea de discutat cu ea, fără salut sau introducere.

— Ești cumva liberă mâine după-amiază?

— Nu am nimic programat, deci pot să trec pe la voi la ce oră vă convine.

— La patru și jumătate e bine?

— E bine, răspunse Aomame.

— Excelent, zise Tamaru și se auzi cum însemna ora în agendă, apăsând pixul cu putere.

— Apropo, ce mai face Tsubasa?

— Cred că bine. Doamna trece zilnic pe la ea să o vadă.

Copiii se atașează ușor de dânsa.

— Mă bucur.

— Da, asta e bine. Dar s-a întâmplat și un lucru neplăcut.

— Neplăcut?

Aomame știa că ceea ce Tamaru numea neplăcut era, de fapt, ceva extrem de neplăcut.

— A murit câinele, zise el.

— Câinele? Adică Bun?

— Da. Cățeaua ciobănesc german căreia îi plăcea să mănânce spanac. A murit azi-noapte.

Aomame era foarte surprinsă. Nu avea decât cinci sau șase ani, iar câinii nu mor la vârsta aceasta.

— Dar părea sănătoasă când am văzut-o ultima dată.

— N-a murit de boală, zise Tamaru pe un ton sec. Am găsit-o de dimineață împrăștiată peste tot.

— *Împrăștiată?*

— Avea măruntaiele împrăștiate peste tot, în toate direcțiile, de parcă ar fi explodat. A trebuit să le adun bucată cu bucată. Arăta de parcă fusese întoarsă pe dos. De parcă cineva îi pusese o bombă în stomac.

— Biata de ea!

— Asta e, zise Tamaru. Nimeni nu se mai întoarce din morți. O să găsesc alt câine de pază. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e *ce anume s-a întâmplat.* Să reușești să bagi o bombă într-un câine nu e o treabă la îndemâna oricui. Și oricum, când se apropia vreun necunoscut, ea lătra de ziceai că s-au rupt băierile iadului. Nu e un lucru ușor de realizat.

— Clar, zise Aomame sec.

— Femeile din adăpost sunt șocate și speriate. Cea care se ocupa cu hrănitul cățelei a descoperit-o acolo de dimineață. A vomat de n-a mai putut, apoi m-a sunat pe mine. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva suspect în timpul nopții și mi-a zis că nu. Nu s-a auzit nicio explozie. Și oricum de la un asemenea zgomot sigur s-ar fi trezit toată lumea, mai ales când e vorba de niște femei care trăiesc cu

frica în sân. Cu alte cuvinte, a fost o explozie fără zgomot. Nimeni n-a auzit-o lătrând. A fost o noapte extrem de liniștită, dar de dimineață, câinele era întors pe dos. Avea toate măruntaiele împrăștiate în jur, spre fericirea corbilor din cartier. Dar mie nu-mi place deloc treaba asta.

— E ceva ciudat la mijloc.

— Asta sigur. Se întâmplă ceva ciudat. Iar dacă intuiția mea e corectă, ăsta e doar începutul.

— Ai luat legătura cu poliția?

— Ei, na! exclamă Tamaru aproape pufnind în râs. Poliția nu e bună de nimic. Ar face numai ce nu trebuie, unde nu trebuie și doar ar complica și mai rău povestea.

— Doamna ce zice despre asta?

— Nu zice nimic. Când i-am spus, m-a ascultat și doar a dat din cap. Eu sunt responsabil și mă ocup de tot ce înseamnă pază și protecție. De la cap la coadă. Asta este slujba mea.

O vreme se lăsă tăcerea. O tăcere grea, încărcată de răspundere.

— Deci mâine, la patru și jumătate, zise Aomame.

— Mâine, la patru și jumătate, repetă Tamaru și puse încet receptorul în furcă.

Capitolul 24
Care este rostul altei lumi?

Joi dimineață ploua. Nu foarte tare, dar era o ploaie teribil de încăpățânată, care începuse cu o zi înainte, după prânz, și nu se oprise nici măcar o dată. Când ziceai că stă să se oprească, atunci mai dădea un ropot. Deși trecuse vremea lui, sezonul ploios nu dădea semne că s-ar apropia de sfârșit. Sub cerul întunecat, ca un capac gros, lumea era cufundată într-o umezeală grea.

Înainte de amiază, Tengo își puse o pelerină și o șapcă și ieși să-și facă niște cumpărături din apropiere. În cutia poștală găsi un plic maro, gros, dublat. Nu avea niciun timbru și nicio ștampilă. Lipsea și adresa destinatarului, și numele expeditorului. Doar pe față, cu litere pătrățoase, cineva scrisese cu pixul: „Tengo”. Părea scrijelit cu un cui în lut uscat. Arăta, fără îndoială, a scrisul lui Fukaeri. Desfăcu plicul și înăuntru găsi o casetă TDK de șaizeci de minute, simplă, fără niciun fel de etichetă. Nu mai era nimic altceva, nicio scrisoare sau vreun bilețel, nici cutie pentru casetă.

Tengo rămase puțin descumpănit, dar până la urmă abandonă cumpărăturile și se întoarse acasă să asculte caseta. O ridică în aer și o scutură de câteva ori. Oricât de misterioasă ar fi părut și indiferent de cât s-ar fi uitat la ea, nu era decât o casetă audio produsă în masă. Sigur nu exploda dacă o punea în casetofon și îi dădea drumul.

După ce își dezbrăcă pelerina, aduse radiocasetofonul și îl puse pe masa din bucătărie, apoi scoase caseta din plic și o bagă în aparat. Își pregăti o foaie de hârtie și un pix, pentru cazul în care trebuia să-și noteze ceva. Se uită împrejur, asigurându-se că e singur și apăsă butonul de redare.

La început nu se auzi nimic. Partea neînregistrată

continuă o bună bucată de vreme. Când tocmai se întreba dacă e ceva înregistrat pe casetă, începură să se audă dintr-odată sunete de fond. Un scaun tras. O tuse ușoară (sau așa părea). Apoi, brusc, Fukaeri începu să vorbească.

— Tengo-san, spuse ea ca și când ar fi testat microfonul. Din câte ținea minte Tengo, aceasta era prima oară când Fukaeri îi rostea numele.

Mai tuși o dată. Părea ușor încordată.

E bine să poți să scrii dar fiindcă mi-e greu mă înregistrez pe casetă aș prefera să vorbim la telefon poate că ne ascultă cineva telefonul stai puțin beau niște apă.

Se auzi cum Fukaeri ia un pahar cu apă, bea o gură și îl pune înapoi (probabil) pe masă. Felul ei aparte de a vorbi, fără pauze, fără intonație și fără accent crea o impresie și mai neobișnuită înregistrat pe bandă, față de o conversație între patru ochi. Suna ireal. Totuși, Fukaeri rostea acum mai multe propoziții una după alta.

Am auzit că sunt dată dispărută poate că-ți faci griji dar e în regulă sunt într-un loc unde nu e niciun pericol voiam să-ți spun asta nu ar trebui de fapt să zic dar m-am gândit că e mai bine să știi.

(Zece secunde de tăcere)

Mi s-a spus să nu mai zic nimănui că sunt aici Profesorul a depus o sesizare la poliție dar poliția nu se urnește nu e neobișnuit ca un copil să fugă de acasă de-aia o să stau cuminte aici o vreme.

(Cincisprezece secunde de liniște)

Sunt undeva departe și atâta vreme cât nu ies pe-afară nu mă găsește nimeni sunt foarte departe caseta asta ți-o

trimite Azami nu e bine s-o trimit cu poșta trebuie să fiu atentă stai puțin să văd dacă se înregistrează ceva.

(Un sunet sec. Câteva momente de liniște, apoi din nou zgomote)

OK se înregistrează.

În depărtare se auzeau încet țipete de copii și muzică. Probabil veneau pe geamul deschis. Pesemne în apropiere se afla o grădiniță.

Mersi că m-ai lăsat să dorm la tine atunci era nevoie să fac asta aveam nevoie să te cunosc mersi că mi-ai citit ghiliacii mi s-au părut interesanți de ce nu merg pe drumuri și se înfundă în mlaștini în taiga?

(Tengo adăugă mental semnul de întrebare care lipsea din tonul ei)

E mai bine pe drum dar ghiliacilor le e mai ușor să umble prin pădure departe de drum ca să meargă pe drum ar trebui să-și schimbe felul de a merge și dacă-și schimbă felul de a merge trebuie să mai schimbe și altele n-aș putea să trăiesc ca ei nu-mi place să mă bată mereu bărbații și e nasol să fie mulți viermi dar nici mie nu prea-mi plac drumurile mari iar beau apă.

Fukaeri bău apă. O vreme nu se auzi nimic. Apoi sunetul paharului pus pe masă, și din nou o scurtă tăcere – intervalul în care se șterse la gură cu mâna. Oare ea nu știa că există un buton de pauză la casetofon?

Poate că te superi că am dispărut dar nu vreau să fiu scriitoare și nici nu mai vreau să scriu nimic de acum înainte am pus-o pe Azami să caute despre ghiliaci și s-a dus la

bibliotecă ca ainu sau ca indienii din America nici ei nu au scriere și nu lasă nicio înregistrare și eu la fel dacă pun pe hârtie încetează să mai fie povestea mea tu ai schimbat frumos cuvintele și cred că nimeni n-ar fi putut să le schimbe mai bine dar nu mai e povestea mea oricum nu te îngrijora nu e vina ta fiindcă eu doar merg alături de drumul mare.

Fukaeri lăsă din nou un moment de pauză. Tengo și-o imagină pe fată mergând tăcută departe de drumul mare.

Profesorul are putere multă și înțelepciune adâncă dar și Oamenii cei Mici au și ei putere multă și înțelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important și în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu pățești nimic acolo trebuie să găsești ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poți să treci în siguranță prin pădure.

Fukaeri rosti aceste cuvinte dintr-o suflare, apoi trase adânc aer în piept. Fiindcă nu-și ferise gura din dreptul microfonului, în difuzor se auzi un sunet ca o pală de vânt care suflă printre blocuri. Când se făcu din nou liniște, se deslușiră din depărtare claxoane de mașini. Era sunetul adânc, ca de corn de ceață, caracteristic camioanelor. Scurt, de două ori. Fukaeri părea să fie undeva în apropierea unei șosele mari.

(Tuse) Mi s-a uscat gâtul mersi că ai avut grijă de mine că ai avut grijă să-mi arate frumos sânii și că m-ai primit la tine acasă și mi-ai dat pijamaua ta o vreme cred că n-o să ne putem vedea se poate ca Oamenii cei Mici să fie supărați că am scris despre ei dar nu-ți face griji sunt obișnuită cu pădurea pa.

Acolo, cu un zgomot sec, înregistrarea se termină.
Tengo opri caseta și o derulă de la început. Ascultând

sunetul ploii care cădea de pe streșini, respiră de câteva ori adânc, învârti o vreme pixul în mână, apoi îl puse pe masă. Până la urmă, nu-și notase nimic. Ascultase doar cum vorbea Fukaeri, în felul ei aparte. Dar nici nu era nevoie să noteze nimic, pentru că mesajul ei era clar.

(1)Nu fusese răpită, ci stătea ascunsă pe undeva. Nu trebuia să își facă griji.

(2)Nu mai intenționa să scrie altă carte. Povestea ei era făcută să fie spusă, nu publicată.

(3)Oamenii cei Mici erau puternici și inteligenți, cu nimic mai prejos de profesorul Ebisuno. Atenție mare!

Acestea erau cele trei idei pe care le avusese de transmis. Apoi, povestea cu ghiliacii. Un grup de oameni care nu merg pe drumurile bătute.

Tengo își făcu o cafea. În timp ce o bea, privea fără noimă caseta. Apoi o mai ascultă o dată, de la capăt. De data aceasta, ca să fie sigur, o oprea din loc în loc și își nota pe scurt punctele importante. La sfârșit își aruncă privirea pe însemnări, dar nu făcu nicio descoperire nouă.

Oare Fukaeri își pregătise dinainte câteva însemnări de care să se ajute în timp ce vorbea? Tengo nu prea credea asta. Nu era ea genul. Cu siguranță vorbise în microfon pe măsura ce-i veneau ideile, în timp real (fără ca măcar să apese butonul de pauză).

Oare în ce fel de loc se afla acum? Sunetele de fond înregistrate pe bandă nu-i dădeau prea multe indicii lui Tengo. O ușă trântită undeva departe. Țipete de copii care se auzeau prin fereastra deschisă. O grădiniță? Claxonul unui camion. Oricum, Fukaeri nu era în mijlocul vreunei păduri adânci. Era undeva într-un oraș. Probabil înregistrarea fusese făcută fie dimineața târziu, fie imediat după amiază. Sunetul ușii închise indica faptul că nu era singură.

Ce era clar era că Fukaeri se ascunsese singură în locul acela. Nu o forțase nimeni să înregistreze caseta. Îți dădeai seama după glasul ei și după felul în care vorbea. Doar la

început păruse ușor încordată, dar în afară de aceasta, vorbise liber în microfon și spusese exact ce-i trecea prin cap.

Profesorul are putere multă și înțelepciune adâncă dar și Oamenii cei Mici au și ei putere multă și înțelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important și în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu pățești nimic acolo trebuie să găsești ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poți să treci în siguranță prin pădure.

Tengo ascultă din nou partea aceasta. Fukaeri vorbea repede, fără să lase pauze între propoziții. Oamenii cei Mici erau capabili să-i facă rău, lui sau profesorului Ebisuno. Totuși, după tonul lui Fukaeri, nu trebuia să conchizi neapărat că sunt o pacoste. După ce spunea ea, mai degrabă păreau să fie într-o poziție neutră, din care puteau înclina în orice direcție. Mai exista un fragment care lui Tengo nu-i dădea pace:

Se poate ca Oamenii cei Mici să fie supărați că am scris despre ei.

Dacă într-adevăr Oamenii cei Mici erau supărați, era normal ca și Tengo să facă obiectul supărării lor. Era unul dintre cei care le scoseseră la lumină povestea și o făcuseră publică. Probabil că degeaba le-ar fi explicat că nu avusese intenții rele.

Oare ce fel de rău puteau Oamenii cei Mici să provoace? Era o întrebare la care Tengo nu avea niciun răspuns. Derulă iar caseta, o puse în plic și plicul în sertar. Își îmbrăcă din nou pelerina și șapca și plecă după cumpărături, prin ploaia care nu mai contenea.

*

În seara aceea, după ora nouă, primi un telefon de la

Komatsu. Știuse și de data aceasta, înainte de a ridica receptorul, cine e de partea cealaltă a firului. Tengo era în pat, citea. Lăsă telefonul să sune de trei ori, se ridică încet, se apropie de masa din bucătărie și ridică receptorul.

— A, Tengo, spuse Komatsu. Ai băut ceva?

— Nu, sunt cu mintea limpede.

— Ei, după ce terminăm de vorbit cred că o să vrei să bei ceva, spuse Komatsu.

— Aha, deci aveți o veste bună?

— Știu și eu? N-aș zice că e chiar așa de bună. Poate mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobișnuit.

— Ca nuvelele lui Cehov.

— Exact, spuse Komatsu. Ca nuvelele lui Cehov. Ai zis-o Ia fix! Mereu găsești expresia potrivită, scurtă și la obiect.

Tengo rămase tăcut. Komatsu continuă:

— S-au complicat puțin lucrurile. În urma sesizării profesorului Ebisuno, poliția a început oficial cercetările în cazul dispariției lui Fukaeri. Mă rog, poliția nu prea își bate capul serios cu asta. Doar n-au primit nicio cerere de răscumpărare. Nici nu pot sta cu mâinile în sân, ca să nu se întâmple ceva și să dea prost, așa că deocamdată se prefac și ei că mișcă lucrurile. Dar cu jurnaliștii nu-i la fel de simplu, că ăștia nu se lasă așa ușor. Deja au venit câțiva ziariști să îmi pună întrebări. Bineînțeles că eu am făcut pe niznaiul. Păi, în momentul ăsta nici nu aș avea ce să le spun. Probabil că deja au dezgropat legătura dintre Fukaeri și profesorul Ebisuno, pe de o parte, și cariera de revoluționari a părinților fetei, pe de alta. Lucrurile astea or să iasă la iveală încetul cu încetul. Problema reală însă o constituie revistele săptămânale. Fie că sunt freelanceri sau ziariști profesioniști, ăștia se adună ca rechinii când simt miros de sânge. Toți se pricep la ce fac și dacă-și înfig dinții în tine odată, nu mai scapi cu viață. Pentru ei nu există intimitate sau decență. Sunt scriitori, ca și tine, dar nu te aștepta să fie niște tineri literați la locul lor, cum ești tu.

— Și atunci ar fi bine să am și eu grijă?

— Exact. Să fii pregătit și să te ții bine pe poziții. Nu se știe niciodată de unde și cum pot să miroasă ceva.

Tengo se imagină într-o bărcuță înconjurată de un grup de rechini. Dar scena era ca o caricatură lipsită de umor. „Trebuie să găsești ceva ce Oamenii cei Mici nu au”, spusese Fukaeri. Oare ce însemna asta?

— Dar, Komatsu-san, asta nu făcea parte din planul profesorului Ebisuno?

— Îhî, tot ce se poate, spuse Komatsu. Probabil că s-a folosit de noi în mod discret. Dar știam de la început că ceva tot clocește el. În niciun caz nu ne-a ascuns că are propriile sale urzeli. Din punctul ăsta de vedere a fost un schimb corect pentru ambele părți. Și noi puteam atunci să-i spunem că e prea periculos și că nu ne băgăm. Un editor serios asta ar fi făcut, cu siguranță. Numai că, după cum știi foarte bine, eu nu sunt un editor serios. Lucrurile deja se urniseră și aveam și eu obiectivele mele. Poate că de-aia am lăsat un pic garda jos.

În receptor se lăsă liniștea. O liniște scurtă, dar densă.

Tengo spuse:

— Adică planul dumneavoastră a fost deturnat pe parcurs de profesorul Ebisuno.

— S-ar putea spune și așa. A văzut mai departe și mai bine ce turnură vor lua lucrurile.

— Și credeți că profesorul Ebisuno o să reușească să iasă cu bine la mal din nebunia asta?

— Sigur că da. Are o minte pătrunzătoare și încredere în sine. Probabil că o să se descurce bine. Dar dacă nebunia asta depășește și așteptările lui Ebisuno, se poate să-i scape și lui lucrurile de sub control. Oricât de priceput ar fi el, priceperea are și ea limitele ei. Așa că ar fi mai bine să ne punem strâns centurile de siguranță.

— Komatsu-san, într-un avion care se prăbușește nu-ți folosește la nimic centura de siguranță.

— Da, dar te simți mai liniștit.

Tengo zâmbi inconștient, dar fusese un zâmbet lipsit de

forță.

— Deci asta e vestea care nu e chiar așa de bună, ci mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobișnuit?

— Să știi că îmi pare sincer rău că te-am băgat în chestia asta, spuse Komatsu cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Nu-i vorba de mine. Nu am nimic de pierdut. N-am familie, n-am poziție socială și nu mă așteaptă cine știe ce viitor. Îmi fac griji mai degrabă pentru Fukaeri. Ea nu e decât o fată de șaptesprezece ani.

— Sigur că și pe mine mă îngrijorează. N-are cum să nu mă îngrijoreze. Dar putem să stăm noi să ne batem capul oricât, că asta nu ajută la nimic. Mai bine ne-am gândi să ne ancorăm zdravăn de ceva, ca să nu ne zboare vreo pală de vânt. Deocamdată stai atent la ce scrie în ziare.

— În ultima vreme am grijă să citesc ziarul în fiecare zi.

— Foarte bine, spuse Komatsu. Apropo, ai vreo idee pe unde ar putea să fi dispărut Fukaeri? Un indiciu, cât de mic.

— Nu știu nimic, spuse Tengo. Nu se pricepea să mintă, iar Komatsu avea o intuiție bună. Totuși, acesta nu percepu slabul tremur din vocea lui Tengo. Era prea preocupat de alte probleme.

— Dacă afli ceva, sună-mă, spuse el și închise.

După ce puse receptorul la loc în furcă, primul lucru fu să își toarne două degete de whisky într-un pahar. Avusese dreptate Komatsu, în urma conversației lor simțea nevoia să bea ceva.

*

Vineri îi veni iubita, ca de obicei. Ploaia se oprise, dar cerul era încă acoperit de nori cenușii și compacți, care nu lăsau să se întrevadă niciun crâmpei de cer. Cei doi luară o masă ușoară și apoi se mutară în dormitor. Și în timpul sexului Tengo se gândea la frânturi de lucruri, dar asta nu îi diminua plăcerea trupească. Ca de obicei, iubita îi elibera cu pricepere toată tensiunea sexuală care crescuse în el timp de o săptămână. Asta îi producea și ei suficientă satisfacție.

Ca unui consilier de taxe priceput care găsește o bucurie adâncă în manevrarea complicată a cifrelor dintr-un registru. Și totuși intuise imediat că îl preocupă ceva.

— Văd că ți se golește din ce în ce mai mult sticla de whisky, spuse ea.

Stătea cu o mână pe pieptul gros al lui Tengo, savurând momentele tihnite de după sex. Pe inelar avea o verighetă cu un diamant micuț, dar care strălucea puternic. Se referise la sticla de Wild Turkey care zăcea pe un raft de multă vreme. Percepea micile schimbări din peisaj, ca multe alte femei între două vârste care au relații sexuale cu bărbați mai tineri.

— În ultima vreme mă trezesc des noaptea, spuse Tengo.

— Nu cumva ești îndrăgostit?

Tengo clătină din cap.

— Nu sunt.

— Nu-ți merge bine munca?

— Ba da. Cel puțin, merge înainte.

— Și totuși mi se pare că ceva nu-ți dă pace.

— Știu și eu? Nu prea mai pot să dorm bine. Mie nu mi se întâmplă chestii din astea. Eu de obicei, când dorm, poți să tai și lemne pe mine.

— Săracul de tine, spuse ea, masându-i ușor testiculele cu mâna dreaptă. Și visezi urât?

— Nu visez deloc, spuse el. Asta era adevărul.

— Eu visez adesea. Și același lucru de nu știu câte ori. Ba chiar și în timpul visului îmi dau seama că se repetă. Nu ți se pare ciudat?

— Cam ce visezi?

— Păi, de exemplu, o cabană în pădure.

— O cabană în pădure, spuse Tengo.

Se gândi la oamenii care trăiesc în pădure. Ghiliacii, Oamenii cei Mici și Fukaeri. Apoi o întrebă:

— Ce fel de cabană e?

— Chiar vrei să-ți povestesc? Nu te plictisește să auzi visele altora?

— Nu, deloc. Dacă ești dispusă, chiar vreau să-mi spui, zise Tengo sincer.

— Se face că mă plimb printr-o pădure. Dar nu e o pădure deasă și amenințătoare ca aia în care s-au rătăcit Hansel și Gretel. Nu, asta e din categoria ușoară, e luminoasă și plăcută. E o după-amiază caldă și încântătoare, iar eu mă plimb relaxată. Pe drum, văd la un moment dat o căsuță, cu o verandă mică și horn. La ferestre are perdele cadrilate. Pe scurt, arată foarte prietenoasă. Ciocăn la ușă și strig „bună ziua”, dar nu-mi răspunde nimeni. Ciocăn încă o dată, ceva mai tare și ușa se deschide singură, fiindcă nu era închisă cum trebuie. Fac un pas înăuntru. „Bună ziua, nu e nimeni? Pot să intru?”

Femeia se uită în ochii lui Tengo mângâindu-i blând testiculele.

— Înțelegi cam care e atmosfera?

— Da.

— Cabana nu are decât o încăpere și e aranjată foarte simplu. Are un pat și o masă, iar într-un colț e întocmită o bucătărie. În mijloc e o sobă cu lemne. E pusă masa, pentru patru oameni. Din farfurii se ridică aburi. Dar nu e nimeni înăuntru. Arată de parcă tocmai voiau să se așeze să mănânce, când s-a întâmplat ceva și au fugit afară. Nu știu, poate le-a apărut o stafie în față. Deși scaunele nu sunt aruncate care încotro. Totul este liniștit și arată cât se poate de banal. Numai că e pustiu.

— Și ce fel de mâncare e pe masă?

Femeia înclină din cap.

— Nu-mi aduc aminte. Chiar așa, ce mâncare o fi? Dar asta nu are nicio importanță, contează că e proaspăt gătită. În orice caz, eu mă așez pe un scaun și aștept să se întoarcă cei care locuiesc acolo. Trebuie să-i aștept. Nu știu de ce, dar trebuie. Mă rog, știi cum e în vise, că nu ți se dau toate explicațiile necesare. Probabil că vreau să îi întreb care e drumul de întoarcere sau trebuie să îmi dea ceva, o chestie de genul ăsta. Oricum, aștept să se întoarcă. Dar

oricât aș aștepta, nu vine nimeni. Mâncarea aburește în continuare și, tot uitându-mă la ea, mi se face foarte foame. Dar nu se cade să mănânc ce e pe masă atâta vreme cât nu e nimeni acolo. Nu crezi?

— Probabil că nu, spuse Tengo. Nu sunt foarte sigur nici eu, fiindcă e vorba de un vis.

— Cât stau acolo, începe să apună soarele. Deja se face întuneric în încăpere. Pădurea din jur e din ce în ce mai deasă. Vreau să aprind lumina, dar nu știu de unde. Sunt din ce în ce mai neliniștită. Deodată realizez ceva: în mod bizar, iese la fel de mult abur din mâncare ca mai înainte, deși au trecut deja câteva ore. Mâncarea e încă fierbinte. Mi se pare cam ciudat. Ceva e în neregulă. Aici se termină visul.

— Și nu mai știi ce se întâmplă dup-aia?

— Sigur urmează să se întâmple ceva, spuse ea. Afară s-a întunecat, nu știu drumul către casă și sunt singură în cabana aia ciudată. Stă să se întâmple ceva și am senzația că ceva nu tocmai plăcut. Dar visul se termină mereu aici. Și l-am avut iar și iar, de nenumărate ori.

Încetă să-i mai mângâie testiculele și își lipi obrazul de pieptul lui.

— Cred că visul ăsta înseamnă ceva.

— Cam ce?

Nu-i răspunse. Întrebă în schimb:

— Tengo, vrei să știi care e cea mai înfricoșătoare parte din visul ăsta?

— Sigur.

Femeia răsuflă adânc. Respirația ei caldă trecu peste sfârcul lui Tengo ca un vânt fierbinte care suflă printr-o strâmtoare.

— Poate că eu sunt fantoma. Mi-a venit ideea asta la un moment dat. Cei de acolo au lăsat masa baltă și au fugit tocmai din cauză că am apărut eu. Iar câtă vreme rămân acolo, nu pot să se întoarcă. Și cu toate astea, eu trebuie să stau să-i aștept în cabană. Mi se face frică numai când mă

gândesc la chestia asta. Nu există nicio ieșire.

— Sau poate, spuse Tengo, acolo e chiar casa ta și tu îți aștepți sinele care a fugit.

De cum rosti aceste cuvinte, Tengo își dădu seama că ar fi fost mai bine să fi tăcut. Dar era prea târziu, nu mai putea să le ia înapoi. Femeia rămase tăcută o bună bucată de vreme. Apoi îl apucă puternic de testicule. Atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

— De ce-ai spus un lucru atât de îngrozitor?

— Nu-nseamnă nimic. Pur și simplu, mi-a trecut prin cap, reuși Tengo să îngaime.

Femeia slăbi strânsoarea și suspină. Apoi spuse:

— Acum să-mi povestești tu un vis de-al tău. Visul lui Tengo.

Tengo își recăpăta suflarea.

— Ți-am spus adineauri că nu visez deloc. Mai ales în ultima vreme.

— Ceva-ceva tot trebuie să visezi. Nu există nimeni pe lume care să nu viseze deloc. Dacă spui așa ceva îl superi pe doctorul Freud.

— Poate că visez, dar nu le mai știu când mă trezesc. Chiar dacă țin minte că am visat ceva, nu îmi aduc aminte ce.

Femeia îi luă penisul flasc și i-l cântări cu grijă în palmă, ca și când greutatea sa i-ar fi comunicat un adevăr important.

— Bine, atunci povestește-mi ce scrii acum.

— Dacă se poate, aș prefera să nu vorbesc despre romanul la care lucrez acum.

— Doar nu te pun să-mi povestești tot subiectul, de la început până la sfârșit. Nu-ți cer chiar așa ceva. Știu foarte bine că ești sensibil la capitolul ăsta. Povestește-mi doar un fragment mai relevant. Sau un episod secundar. Doar un pic de tot. Vreau să-mi spui ceva ce încă nu știe nimeni altcineva, să știu doar eu. Ca să te revanșezi pentru chestia aia oribilă de mai devreme, înțelegi ce spun?

— Cred că da, spuse Tengo fără încredere.

— Atunci povestește!

Cu penisul încă în palma ei, Tengo începu să vorbească:

— E o poveste despre mine. Sau despre cineva modelat după mine.

— Mă gândeam eu, zise femeia. Și apar și eu în povestea asta?

— Nu apari. Pentru că eu nu sunt în lumea asta, ci în alta.

— Și eu nu sunt în lumea aia?

— Nu numai tu. Nimeni de aici nu e acolo.

— Și lumea aia prin ce diferă de cea de aici? Cum știi în care din lumi ești?

— Știu. Pentru că eu scriu povestea.

— Nu tu, ceilalți oameni de unde știu? Asta întrebam eu. Dacă de exemplu, cine știe cum, mă pierd în lumea aia?

— Ai cum să-ți dai seama. De exemplu, în lumea aia sunt două luni pe cer. Așa te prinzi.

Ideea de două luni pe cer o luase din *Crisalida de aer.* Își dorise să scrie o poveste mai lungă și mai complicată care se petrece în acea lume – și o poveste care să fie a lui. Poate că mai târziu vor fi probleme din cauza temei identice. În orice caz, Tengo voia să scrie o poveste despre lumea în care sunt două luni. Ce avea să se întâmple mai apoi, vedea el la momentul respectiv.

— Deci dacă te uiți seara pe cer și vezi două luni, știi că nu ești în lumea asta, spuse ea.

— Ăsta e semnul.

— Cele două luni nu se suprapun?

Tengo clătină din cap.

— Nu știu de ce, dar între ele există întotdeauna o distanță constantă.

Femeia se gândi o vreme în tăcere la acea lume. Degetele ei desenau modele pe pieptul gol al lui Tengo.

— Auzi, știi care e diferența în engleză între *lunatic* și *insane*? întrebă ea.

— Amândouă sunt adjective care se referă la probleme

psihice. Nu știu mai detaliat de atât.

— *Insane* se referă la cineva care are probleme din naștere. E de dorit să fie tratat de doctori. Pe de altă parte, *lunatic* e cineva care își pierde mințile temporar, sub influența *lunii.* În secolul XIX, în Anglia, ți se diminua pedeapsa pentru crimele săvârșite dacă se constata că ești lunatic. Asta pe motiv că luna te tulbura și nu erai în totalitate responsabil. E incredibil, dar chiar a existat legea asta. Adică era admis legal că luna te înnebunește.

— De unde știi chestiile astea? întrebă Tengo uimit.

— Nu te mai mira atât. Am trăit pe lumea asta cu vreo zece ani mai mult ca tine. Nu-i de mirare că știu mai multe decât tine.

Într-adevăr, așa e, admise Tengo.

— Adevărul e că am învățat asta la cursurile de literatură engleză, la facultate. Un curs despre Dickens. Aveam un prof mai ciudat, care vorbea despre orice altceva, numai despre ce avea legătură cu romanul, nu. Mă rog, ce voiam eu să zic este că, dacă o singură lună e capabilă să îi scoată pe oameni din minți, îți dai seama ce tare înnebunesc când sunt două luni pe cer? Și fluxul și refluxul se schimbă, și menstruația femeilor devine mai neregulată. Se întâmplă numai lucruri anormale unul după altul.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Așa o fi.

— În lumea aia, oamenii sunt cam nebuni?

— Nu. Nu în mod deosebit. Adică, fac cam aceleași lucruri pe care le facem noi aici.

Ea îi strânse ușor penisul în mână.

— Deci acolo oamenii fac cam aceleași lucruri ca noi aici. Păi atunci, care este rostul altei lumi?

— Acolo se poate rescrie trecutul lumii ăsteia, spuse Tengo.

— Poți să rescrii trecutul după bunul tău plac?

— Da.

— Tu vrei să rescrii trecutul?

— Tu nu vrei să rescrii trecutul?

Femeia clătină din cap.

— Nu-mi trece deloc prin cap să schimb istoria sau trecutul. Ce aș rescrie eu este prezentul.

— Dar dacă rescrii trecutul, în mod firesc se schimbă și prezentul. Prezentul e construit din acumulările trecutului.

Femeia oftă adânc. Apoi ridică și coborî de câteva ori palma în care îi ținea încă penisul lui Tengo, de parcă testa un lift.

— Un singur lucru pot să-ți spun. Ai fost tu copil minune al matematicii, ai centura neagră la judo și mai scrii și romane. Dar cu toate astea, nu înțelegi nimic despre lumea asta. Absolut nimic!

Pe Tengo nu îl surprinse câtuși de puțin afirmația ei. Era și el în permanență conștient de faptul că nu înțelege nimic. Nu era niciun fel de descoperire nouă.

— Dar nu contează că nu-nțelegi, spuse iubita, întorcându-se și apăsându-și sânii pe corpul lui. Tengo, profesorul de matematică visător care scrie romane zi după zi. Să rămâi așa! Îmi place puța ta foarte mult. Îmi place și la atingere, și mărimea ei. Îmi place și când e tare, și când e moale. La bine și la rău. Și, pentru o vreme, e doar a mea. Așa e, da?

— Așa e, admise Tengo.

— Parcă ți-am mai spus că sunt foarte geloasă, nu?

— Mi-ai zis. Geloasă dincolo de rațiune.

— Dincolo de orice rațiune. Așa am fost întotdeauna, spuse și începu să-și miște degetele pe penisul lui Tengo. Ți-o mai scol o dată imediat. Ai vreo obiecție?

Tengo nu avea nicio obiecție.

— La ce te gândești?

— Cum erai tu la cursurile de literatură engleză în facultate.

— Cartea era *Martin Chuzzlewit.* Eu aveam optsprezece ani și purtam o rochiță drăguță cu volănașe și-mi țineam părul prins în coadă. Eram o studentă foarte cuminte. Pe

vremea aia eram fată mare. Parcă vorbesc de lucruri dintr-o altă viață. Diferența dintre *insane* și *lunatic* e primul lucru pe care l-am aflat în facultate. Ia zi, te exciți dacă te gândești la asta?

— Bineînțeles.

Închise ochii și și-o imaginã în rochiță cu volănașe și cu părul prins în coadă. O studentă virgină, foarte cuminte. Dar geloasă dincolo de orice rațiune. Luna care luminează peste Londra lui Dickens. Nebunii și lunaticii cutreieră străzile. Poartă pălării la fel și au mustăți identice. Cum să-i diferențiezi unul de altul? Cu ochii închiși, Tengo nu mai știa cu siguranță cărei lumi îi aparține.

HARUKI
MURAKAMI

1Q84

Volumul II din III

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

iulie – septembrie

Capitolul 1
Cel mai plicticos oraș din lume

Anotimpul ploios încă nu se declarase încheiat în mod oficial, însă cerul era limpede ca sticla, iar soarele văratic își revărsa cu dărnicie razele pe pământ. Sălciile încărcate de frunze verzi își legănau din nou umbra lor deasă.

Tamaru o întâmpină pe Aomame la intrare, îmbrăcat într-un costum subțire, închis la culoare, cămașă albă și cravată fără model. Nu se vedea pe el nici pic de transpirație. Pentru Aomame era un adevărat mister cum acest bărbat atât de mare de statură nu transpira nici măcar în zilele toride.

Văzând-o, Tamaru înclină ușor din cap, murmură un salut rapid și aproape inaudibil, după care nu mai rosti niciun cuvânt. Trecu și peste conversația scurtă pe care o purtau de obicei și o conduse prin holul cel lung, fără să arunce o privire înapoi, până în încăperea în care o aștepta Doamna. Aomame își imagină că nu îi ardea de stat la taclale. Probabil că era afectat de moartea câinelui. Îi spusese la telefon ca „se găsește alt câine de pază” de parcă ar fi discutat despre vreme. Însă Aomame știa că altceva era în sufletul lui. Tamaru ținea mult la cățeaua aceea ciobănesc german și ani de-a rândul fuseseră atașați unul de celălalt. Moartea ei subită și inexplicabilă o luase ca pe un afront personal la adresa lui sau ca pe o provocare la duel. Privindu-i spatele tăcut și lat cât poarta, Aomame își putea închipui ce mânie mocnea în el.

Tamaru deschise ușa de la sufragerie, o pofti pe Aomame înăuntru și se opri în prag, așteptând indicațiile Doamnei.

— Deocamdată nu ne trebuie nimic de băut, îi spuse aceasta.

Tamaru încuviință scurt, fără să spună nimic și închise încet ușa. În cameră rămaseră doar ele două. Pe masa de lângă fotoliul în care stătea Doamna era un acvariu rotund în care înotau doi peștișori roșii. Un acvariu cu totul banal și niște peștișori cu totul banali. În apă pluteau obișnuitele alge verzi. Aomame fusese de mai multe ori în această sufragerie dichisită, dar era prima dată când vedea peștii. Aerul condiționat părea să funcționeze la o treaptă scăzută, deoarece simțea din când în când pe piele o adiere răcoroasă. Pe masa din spatele ei era o vază cu trei crini albi. Florile mari și diafane arătau ca niște făpturi exotice, cufundate în meditație.

Doamna îi făcu semn lui Aomame să se așeze pe canapeaua de alături. Fereastra care dădea către grădină era acoperită de o perdea albă, însă razele soarelui de după-amiază de vară străluceau foarte intens. Lumina o făcea să arate istovită. Stătea cufundată în fotoliul acela mare, cu bărbia proptită fără vlagă în mâna subțirică. Avea ochii tulburi și gâtul mai ridat ca de obicei. Buzele îi erau palide, iar sprâncenele ei lungi stăteau ușor coborâte, de parcă renunțaseră să se mai opună gravitației. Avea pielea albă ca varul, probabil din cauza circulației slabe. Arăta mai bătrână cu cinci, șase ani față de ultima dată când o văzuse, în plus, nici nu părea să bage de seamă epuizarea pe care o emana. Era ceva neobișnuit. Aomame o vedea drept o persoană mereu îngrijită, capabilă să-și mobilizeze întreaga voință, să mențină o postură dreaptă, o expresie fermă și care se străduia să nu lase să se strecoare până la exterior niciun semn de bătrânețe. Iar acel efort culmina cu un succes demn de toată admirația.

Aomame observă că în ziua aceea erau mai multe lucruri care arătau altfel. Până și lumina căpătase o sclipire diferită. Și mai era și acel acvariu banal cu pești, care nu se potrivea deloc cu încăperea cu tavan înalt, decorată cu mobilier vechi și elegant.

Doamna nu spuse nimic o vreme. Stătea cu privirea

ațintită într-un punct de lângă Aomame, cu cotul sprijinit pe brațul fotoliului și bărbia în palmă. Aomame își dădea seama că în acel punct nu se afla nimic anume. Avea nevoie doar de o direcție oarecare în care să-și îndrepte temporar privirea.

— Ți-e sete? o întrebă ea încet.

— Nu, nu mi-e sete, răspunse Aomame.

Doamna arătă cu degetul către o măsuță de serviciu aflată lângă intrare, pe care era un vas cu ceai cu lămâie și gheață. Alături erau trei pahare de cristal de culori diferite.

— Mulțumesc, spuse Aomame, dar rămase nemișcată, așteptând-o să mai spună ceva.

Doamna rămase din nou tăcută o vreme. Probabil că avea să-i spună ceva, dar, odată rostit, acel lucru s-ar fi transformat în certitudine absolută. Iar tăcerea ei dădea de înțeles că încerca să amâne pe cât posibil acel moment. Aruncă o privire către acvariul cu pești, apoi, lăsându-se parcă păgubașă, se uită direct în ochii lui Aomame. Își ținea buzele strâns lipite, făcând un efort să zâmbească.

— Ți-a spus Tamaru că a murit câinele care păzea adăpostul? Că a murit în condiții inexplicabile? o întrebă Doamna.

— Da, mi-a spus.

— Apoi a dispărut Tsubasa.

Aomame se încruntă ușor.

— A dispărut?

— S-a făcut nevăzută, probabil în timpul nopții. Azi-dimineață nu mai era.

Aomame strâmbă din buze, neștiind ce să spună. Nu își găsea cuvintele.

— Dar înțelesesem că Tsubasa dormea mereu cu cineva. Că stătea cu ea în aceeași cameră, ca să aibă grijă de ea.

— Așa e. Dar se pare că femeia respectivă dormea buștean și habar n-a avut că dispăruse. Când s-a trezit de dimineață, a observat că Tsubasa nu mai era în patul ei.

— Deci a dispărut a doua zi după ce a murit câinele,

spuse Aomame ca să confirme.

Doamna încuviință.

— Încă nu știm precis dacă există o legătură între cele două evenimente. Dar eu cred că există.

Aomame se uită către acvariul de pe masă, fără niciun motiv anume. Cei doi pești se fâțâiau înfrigurați prin micul lor helești de sticlă, dând ușor din aripioare. Lumina soarelui se răsfrângea straniu în acvariu, creând iluzia că priveai un crâmpei din adâncurile oceanului, încărcat cu mistere.

— Am cumpărat peștișorii pentru Tsubasa, explică Doamna, privind-o pe Aomame. S-a ținut un mic festival în Azabu și m-am dus cu ea acolo în plimbare. M-am gândit că nu-i face bine să stea tot timpul închisă în casă. Sigur, a venit și Tamaru cu noi. Am cumpărat acvariul și peștii de la bazarul de noapte de acolo. Se arătase foarte interesată de ei. Îi ținea la ea în cameră și se uita la ei toată ziua, fără să se plictisească. Dar, dacă ea a dispărut, i-am adus încoace. Și eu la fel, îi tot privesc. Doar stau și mă uit, fără să fac nimic. E ciudat, dar nu mă mai satur de ei, deși până acum nu mi s-a mai întâmplat niciodată să mă uit cu atâta interes la niște pești.

— Aveți vreo idee unde poate să fie? o întrebă Aomame.

— Niciuna. Nu are rude la care să poată sta. Din câte știu eu, nu are unde se duce pe lumea asta.

— Există posibilitatea să fi fost luată de cineva cu forța?

Doamna scuturră scurt din cap, de parcă ar fi alungat o musculiță invizibilă.

— Nu, fetița *pur și simplu* a plecat de acolo. Nu a luat-o nimeni cu forța. Dacă era să se întâmple așa ceva, s-ar fi trezit cineva. Femeile de acolo oricum au un somn ușor. Eu cred că Tsubasa a plecat pentru că așa s-a hotărât ea sa facă. A coborât scările fără să facă zgomot, a descuiat încet ușa de la intrare, a ieșit și dusă a fost. Pot să-mi imaginez foarte bine scena. Câinele n-a lătrat, pentru că deja murise cu o noapte în urmă. Nici nu s-a schimbat de pijama. Avea

un rând de haine pregătit lângă pat, dar a plecat cum era îmbrăcată. Iar bani nu are de unde sa aibă.

Aomame se încruntă și mai mult.

— Singură, în pijama?

— Da, încuviință Doamna. Unde se poate duce o copilă de zece ani singură, în pijama, în toiul nopții, fără un ban la ea? Greu de închipuit. Și totuși, nu știu de ce, dar nu mi se pare un lucru neapărat straniu. De fapt, chiar am senzația că s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. De aceea nici măcar nu încerc să-i dau de urmă. Doar stau și mă uit la pești, fără să fac nimic.

Doamna aruncă din nou un ochi la acvariu, apoi își întoarse privirea către Aomame.

— Pentru că știu că degeaba aș căuta-o. Acum e deja într-un loc unde noi nu putem ajunge.

Cu aceste cuvinte, își ridică bărbia din palmă și expiră încet aerul pe care îl ținea în ea de multă vreme. Își lăsă ambele mâini pe genunchi.

— Dar de ce să fi plecat? se întrebă Aomame. În adăpost era ocrotită și n-avea unde merge în altă parte.

— Nu știu motivul, dar am senzația că moartea câinelui a declanșat totul. L-a îndrăgit din clipa în care a ajuns aici și se atașase mult și câinele de ea. Erau ca doi prieteni buni. Tsubasa a fost foarte șocată, cu atât mai mult cu cât a fost o moarte atât de sângeroasă și inexplicabilă. E normal. Toate femeile de acolo au fost șocate. Dar, dacă stau acum să mă gândesc, poate că acea moarte atroce a fost de fapt un mesaj la adresa lui Tsubasa.

— Un mesaj?

— Da, un mesaj care îi spune că nu are voie să mai stea aici. Noi știm că te ascunzi aici. Trebuie să pleci, altfel cei din jurul tău s-ar putea să pățească lucruri și mai rele.

Doamna bătea cu degetele pe genunchi un ritm imaginar. Aomame o așteptă să continue.

— Copila a înțeles sensul mesajului și a plecat singură de aici. Sigur nu a făcut-o de bunăvoie. Știa bine că nu are

unde se duce, dar că nu are încotro. Mi se pare îngrozitor ca un copil de numai zece ani să fie nevoit să ia o asemenea hotărâre.

Lui Aomame îi veni să se întindă către ea și să-i strângă mâna, însă se răzgândi. Încă nu terminase de povestit.

— Nu mai e nevoie să spun că pentru mine a fost un șoc uriaș, continuă Doamna. Parcă mi-ar fi fost smulsă o parte din mine. Eu voiam s-o adopt și s-o cresc ca pe propriul meu copil. Sigur că știam că lucrurile nu sunt atât de simple. Eram conștientă de dificultăți și, totuși, îmi doream asta. N-am niciun motiv anume să mă plâng, dar, sinceră să fiu, îmi resimt anii.

— Dar poate că, într-o bună zi, Tsubasa o să se întoarcă, zise Aomame. Dacă nu are nici bani și nici unde se duce.

— Asta aș vrea să cred și eu, dar așa ceva n-o să se întâmple, zise Doamna pe un ton lipsit de inflexiuni. Are ea doar zece ani, dar gândește cu capul ei și singură s-a hotărât să plece. N-o să se întoarcă ea de la sine.

Aomame se scuză și se ridică, apoi se duse la măsuța de serviciu de lângă ușă și turnă *ice tea* într-un pahar albastru de cristal. Nu-i era neapărat sete, dar simțise nevoia să se ridice și să ia o mică pauză. Se întoarse pe canapea, bău o gură de ceai și puse paharul pe masă.

— Deocamdată atât am avut să-ți spun despre Tsubasa, zise Doamna după ce Aomame încetă să se mai foiască.

Și, parcă pentru a pune punct acelei discuții, își dezmorți bine gâtul și își împreună degetele în fața ei.

— Mai departe vorbim despre liderul Pionierilor. Am să-ți spun ce am aflat despre el. Este motivul principal pentru care te-am chemat astăzi aici. Desigur, într-un final, e o chestiune care o implică și pe Tsubasa.

Aomame încuviință. La asta se așteptase și ea.

— După cum ți-am mai spus, orice s-ar întâmpla, noi trebuie *să îl aranjăm* pe acest individ numit Liderul. Adică *să-l trimitem pe lumea cealaltă.* Deja știi că are obiceiul să violeze fetițe de zece ani. Toate, fete care încă nu au

menstruație. Ca să-și justifice faptele, a inventat o dogmă care să-i convină lui și se ascunde în spatele sectei. Am încercat să aflu cât mai multe detalii despre aceste lucruri. Am apelat la toate sursele posibile și am pus la bătaie o sumă frumușică de bani. Nu a fost ușor. A fost nevoie de o sumă mai mare decât mă așteptam, dar am reușit să identific patru fete despre care se spune că au fost violate de acel bărbat. Cea de-a patra e chiar Tsubasa.

Aomame ridică paharul de ceai și luă o înghițitură. Nu avea niciun gust. Parcă ar fi avut gura plină cu vată, care îi absorbea tot gustul.

— Amănuntele încă n-au fost confirmate, însă cel puțin două dintre cele patru fete trăiesc și acum în cadrul sectei, spuse Doamna. Fac parte din anturajul lui, ca un soi de vestale. Nu se arată deloc în fața credincioșilor de rând. Nu știu dacă au rămas acolo din proprie voință sau nu au avut încotro pentru că nu pot să fugă. Nu este clar nici dacă între ele și Lider încă mai există raporturi sexuale. În orice caz, cert este că locuiesc în același loc. Ca o familie. Accesul în zona în care se află locuința Liderului este strict interzis și credincioșii de rând nici nu se pot apropia. Mai totul e învăluit în mister.

Pe paharul de cristal de pe masă începuse să se formeze condens. Doamna făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea, apoi continuă.

— Un singur lucru este cert. Și anume faptul că prima victimă a Liderului a fost chiar fiica lui.

Aomame se încruntă. Mușchii feței i se contorsionară puternic, involuntar. Încercă să spună ceva, însă nu reuși să dea glas cuvintelor.

— Așa cum ai auzit. Se pare că prima fată pe care a violat-o Liderul este propria lui fiică. Cu șapte ani în urmă, când avea zece ani.

*

Doamna ridică receptorul de la interfon și îl rugă pe

Tamaru să aducă o sticlă de *sherry* și două pahare. În acest timp, amândouă rămaseră tăcute, fiecare cu gândurile ei. Tamaru aduse pe o tavă o sticlă nedesfăcută de *sherry* și două pahare elegante de cristal. Le lăsă pe masă și desfăcu dopul de la sticlă cu o mișcare scurtă și sigură, ca și cum ar fi sucit gâtul unei păsări. Turnă apoi cu zgomot în pahare. Doamna făcu un semn din cap, iar Tamaru ieși din încăpere cu o plecăciune. Nu rostise niciun cuvânt. Nici pașii nu i se auziseră.

Deci nu era vorba doar de câine, își zise Aomame. Faptul că fetița (care era și atât de importantă pentru Doamna) a dispărut de sub nasul lui l-a rănit adânc. Nu se poate spune că e vina lui. El nu locuiește aici și, atâta vreme cât nu are anumite treburi de rezolvat, seara ajunge pe jos acasă în zece minute și se duce la culcare. Și moartea câinelui, și dispariția fetei s-au petrecut în timpul nopții, când el nu era. Nu avea cum să le prevină. Treaba lui este să fie paznicul Doamnei și al Vilei cu sălcii și nu are cum să asigure și paza adăpostului, care oricum se află în afara perimetrului vilei. Însă Tamaru le-a luat ca pe o înfrângere personală, ca pe o insultă de neiertat la adresa lui.

— Ești pregătită să te ocupi de individul acela? o întrebă Doamna pe Aomame.

— Sunt, răspunse aceasta răspicat.

— Nu o să fie ușor. Sigur, nimic din ce te rog pe tine să faci nu e ușor. Însă, de data aceasta, e vorba despre ceva *deosebit de greu.* Eu am să fac absolut tot ce îmi stă în putință, dar deocamdată nu sunt sigură cât de bine îți pot asigura protecția. Riscurile sunt mai numeroase decât de obicei.

— Sunt conștientă de asta.

— După cum ți-am mai zis, nu vreau să te expun pericolului, dar, de data aceasta, pur și simplu nu avem de ales.

— Nu mă deranjează, zise Aomame. Nu-i mai putem permite acelui individ să trăiască.

Doamna luă paharul și sorbi încet o gură de *sherry.* Apoi rămase din nou o vreme cu privirea ațintită Ia peștișori.

— Dintotdeauna mi-a plăcut să beau un *sherry* la temperatura camerei în după-amiezile de vară. Nu prea îmi place să beau rece atunci când e afară cald. De obicei, după ce îl beau, mă întind puțin și mă fură somnul. Când mă trezesc, mă simt un pic mai răcorită. Așa mi-ar plăcea să mor. Să beau un pic *sherry* într-o după-amiază de vară, să mă întind pe canapea, să mă fure somnul și să nu mă mai trezesc.

Aomame luă și ea paharul în mână și gustă. Nu prea îi plăcea, însă avea chef să bea ceva. Spre deosebire de *ice tea*, acesta avea un oarece gust. Simțea cum alcoolul îi înțeapă limba.

— Aș vrea să-mi răspunzi sincer la o întrebare, îi spuse Doamna. Ți-e teamă de moarte?

Aomame nu avu nevoie de timp de gândire. Scutură din cap.

— Nu prea mi-e teamă. Față de viața pe care o duc…

Doamna flutură un zâmbet. Culoarea îi revenise și arăta mai întinerită ca mai devreme. Probabil o stimulase conversația cu Aomame. Sau poate își făcuse *sherry*-ul efectul.

— Dar parcă iubeai un bărbat.

— Da, însă șansele de a fi în realitate împreună cu el sunt aproape nule. Deci, dacă ar fi să mor în acest moment, numărul lucrurilor care s-ar pierde așa ar fi practic zero.

Doamna își miji ochii.

— Ai vreun motiv concret să crezi că n-o să fii niciodată împreună cu el?

— Nu neapărat, răspunse Aomame. În afară de faptul că eu sunt eu.

— Nu ai de gând să întreprinzi nimic în legătură cu el, nu?

Aomame clătină din cap.

— Cel mai important pentru mine e să mi-l doresc din adâncul inimii.

Doamna o privi un timp admirativ.

— Vezi lucrurile foarte tranșant.

— Sunt nevoită s-o fac, spuse Aomame și duse paharul cu *sherry* la gură doar de formă. N-o fac din plăcere.

O vreme, în încăpere se așternu liniștea. Crinii stăteau mai departe cu capul plecat, iar peștii continuau să înoate prin razele soarelui răsfrânte în acvariu.

— Pot aranja ca tu să rămâi singură cu Liderul, spuse Doamna. Nu va fi simplu și va dura mult timp, dar până la urmă am să reușesc. Iar atunci, tu vei putea să faci *ce faci de obicei.* Doar că de data aceasta va trebui apoi să dispari. O să faci operații estetice. Evident, îți dai demisia de unde lucrezi acum și te duci undeva departe. Îți schimbi și numele. Trebuie să arunci absolut tot ce ai acum. O să te transformi în altcineva. Desigur, o să primești o sumă mare de bani. Iar de tot restul răspund eu. E bine așa?

— După cum vă ziceam și mai devreme, eu nu am nimic de pierdut. Serviciul meu, numele, viața mea din Tokio nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am nicio obiecție.

— Nici să-ți schimbi înfățișarea?

— E vorba să o îmbunătățesc?

— Dacă asta vrei, sigur că se poate, răspunse Doamna pe un ton serios. Poți să-ți faci chipul pe care ți-l dorești tu, în anumite limite, evident.

— Atunci poate ar fi bine să-mi măresc sânii.

— Ar fi o idee bună, încuviință Doamna. Asta ca să te deghizezi mai bine.

— Era o glumă, spuse Aomame, cu o expresie mai degajată. Nu prea am eu cu ce mă mândri, dar nu mă deranjează să-mi păstrez sânii așa cum sunt. Sunt ușori, deci nu mi-e greu să-i car după mine, și mi-ar fi chiar peste mână să mă apuc să-mi cumpăr lenjerie de altă mărime.

— Dar îți pot cumpăra eu câtă vrei.

— Și asta era tot o glumă.

Doamna zâmbi și ea.

— Scuză-mă. Nu prea sunt obișnuită să te aud glumind.

— Nu mă opun cu nimic operațiilor estetice, spuse Aomame. Nu mi-am dorit niciodată așa ceva până acum, dar nici n-am vreun motiv să le refuz. Oricum, nu mă dau în vânt după fața mea și nici alții nu prea se dau.

— Îți vei pierde și prietenii.

— Nu am pe nimeni pe care să-l consider prieten, zise Aomame și imediat își aduse aminte de Ayumi.

Dacă aș dispărea subit, Ayumi probabil că mi-ar duce lipsa, se gândi ea. Sau poate că s-ar simți trădată. Dar s-o numesc pe ea prietena mea a fost un lucru forțat de la bun început. E prea periculos să mă împrietenesc cu o polițistă.

— Eu am avut doi copii, spuse Doamna. Un băiat și o fată cu trei ani mai mică. Fata a murit. După cum ți-am mai zis, s-a sinucis. Copii nu a avut. Cu băiatul nu mă înțeleg prea bine de multă vreme, din diverse motive. Acum nu ne mai vorbim aproape deloc. Am trei nepoți, dar nu i-am mai văzut de mult. Însă, când am să mor, mai toată averea mea o să le rămână în mod automat băiatului și copiilor lui. În ultima vreme, testamentul nu mai e la fel de bătut în cuie ca odinioară. Dar deocamdată am la dispoziție o sumă considerabilă de bani cu care pot să fac ce vreau. Dacă reușești să duci treaba asta la bun sfârșit, aș vrea să îți cedez ție o bună parte din ea. N-aș vrea să mă înțelegi greșit. Să nu crezi că încerc să te cumpăr. Ce vreau eu să spun e că pe tine te văd ca pe propria mea fiică și că mi-ar fi plăcut să fi fost fata mea.

Aomame o privi în tăcere. Doamna puse paharul pe masă, de parcă tocmai își amintise de el. Aruncă apoi o privire în spate, la petalele strălucitoare ale crinilor. Trase în piept mireasma lor bogată și se întoarse la loc către Aomame.

— Ți-am mai spus, eu aveam de gând să o înfiez pe Tsubasa. Dar am pierdut-o. Nu am ajutat-o cu nimic. Am stat cu mâinile în sân și m-am uitat la ea cum dispare în noapte. Iar acum urmează să te pun și pe tine într-o situație periculoasă. Chiar n-aș vrea să fac asta, însă, din

păcate, nu am cum altfel să-mi ating scopul. Tot ce pot să fac e să mă revanșez față de tine într-un mod concret.

Aomame o asculta fără sa spună nimic. Când Doamna tăcu, din spatele ușii de sticlă se auzi ciripitul cristalin al unei păsări. După câteva triluri, pasărea își luă zborul.

— Individul ăsta trebuie *aranjat* orice-ar fi, zise Aomame. Este cel mai important lucru în momentul de față. Vă sunt foarte recunoscătoare că mă prețuiți atât de mult. După cum știți, din anumite motive, eu mi-am părăsit părinții. Și, din anumite motive, părinții m-au abandonat pe mine în copilărie. Am fost forțată să urmez un drum lipsit de orice afecțiune părintească. A trebuit să mă adaptez la acest mod de gândire ca să reușesc să supraviețuiesc de una singură. N-a fost deloc ușor. Uneori, mă simt ca un fel de deșeu. Un deșeu dezgustător și fără nicio noimă. Deci mă înțelegeți cât vă sunt de recunoscătoare pentru ce îmi spuneți. Pentru mine e un pic cam târziu să-mi mai schimb modul de gândire sau stilul de viață. Dar pentru Tsubasa nu e. Ea încă mai poate fi salvată. Vă rog să nu renunțați ușor la ea. Nu vă pierdeți speranța, aduceți-o înapoi!

Doamna încuviință.

— Cred că m-am exprimat greșit. Sigur că nu renunț la Tsubasa. Am de gând să fac tot ce pot ca s-o aduc înapoi. Dar, după cum vezi, acum sunt prea obosită. Nu am putut s-o ajut și asta mi-a dat un sentiment cumplit de neputință. Am nevoie de puțin timp ca să-mi recapăt energia. Deși poate că la mine vârsta își spune cuvântul și n-o să mai am niciodată suficientă forță.

Aomame se ridică de pe canapea și se duse lângă ea. Se așeză pe brațul fotoliului și strânse mâna delicată și fină a Doamnei.

— Sunteți o femeie incredibil de tare, îi spuse ea. Sunteți mai puternică decât oricine. Acum sunteți doar necăjită și obosită. Ar fi bine să vă întindeți și să vă odihniți puțin. Când o să vă treziți, o să fiți ca nouă.

— Mulțumesc, spuse Doamna și îi strânse lui Aomame

mâna. Da, chiar ar trebui să dorm puțin.

— Plec și eu. Aștept să luați legătura cu mine. O să-mi pun și toate lucrurile în ordine. Bagaje multe nu am, oricum.

— Fă-le astfel încât să te poți deplasa lejer. Dacă ar fi să nu-ți ajungă ceva, îți pregătesc eu imediat.

Aomame îi lăsă Doamnei mâna și se ridică.

— Somn ușor! O să meargă toate bine.

Doamna încuviință și închise ochii. Aomame mai aruncă o privire către acvariul de pe masă, trase în piept mirosul crinilor și părăsi sufrageria.

*

Tamaru o aștepta în hol. Se făcuse ora cinci, dar soarele era încă sus pe cer și nu își pierduse deloc vigoarea. Pantofii lui negri de cordovan erau la fel de bine lustruiți și reflectau orbitor lumina. În văzduh se vedeau câțiva nori albi, vărătici, care parcă stăteau retrași într-un colț, ca să nu incomodeze soarele în vreun fel. Era prea devreme pentru sfârșitul anotimpului ploios, însă în ultimele zile fusese o vreme demnă de miezul verii. Dinspre copacii din grădină se auzea țârâitul cicadelor. Încă nu răsuna foarte intens, ci mai degrabă ușor reținut. Însă aceștia erau niște vestitori de încredere. Lumea mergea mai departe, ca de obicei. Cicadele țârâiau, norii alunecau pe cer, iar pantofii din piele ai lui Tamaru nu aveau nicio pată. Și, totuși, lui Aomame i se părea înviorător faptul că lumea mergea înainte neschimbată.

— Tamaru-san, zise ea. Putem sa stăm un pic de vorbă? Ai timp?

— Da, răspunse acesta fără să-și schimbe expresia feței. Am timp. Să-mi omor vremea face parte din însărcinările mele.

Tamaru se așează pe un scaun de grădină, imediat în apropierea ușii de la intrare. Aomame se așează lângă el. Streașina boltită bloca razele soarelui, oferindu-le o umbră

răcoroasă. Mirosea a iarbă proaspătă.

— A venit vara, zise Tamaru.

— Au început și cicadele să cânte.

— Mi se pare că anul ăsta au început un pic mai devreme ca de obicei. Prin zona asta o să fie tot mai gălăgioase. Ajung să te doară urechile. Când am stat în orașul ăla de lângă cascada Niagara, exact așa se auzea. De dimineața până seara, fără încetare. O gălăgie de parcă țârâiau un milion de cicade de toate mărimile.

— Ai fost la Niagara?

Tamaru încuviință.

— E cel mai plicticos oraș din lume. Am stat acolo singur trei zile și altceva decât să ascult vuietul cascadei n-am avut ce face. Nu puteam nici să citesc de gălăgie ce era.

— Și ce ai făcut trei zile singur la Niagara?

Tamaru nu răspunse. Doar clătină ușor din cap.

Cei doi tăcură un timp, ascultând țârâitul modest al cicadelor.

— Am o rugăminte, zise Aomame.

Vorbele ei stârniră interesul lui Tamaru. Aomame nu era genul de om care să vină prea des cu rugăminți.

— E o rugăminte mai neobișnuită, spuse ea. Sper că nu o să te deranjeze.

— Nu știu dacă te pot ajuta cu ceva, dar te ascult. În orice caz, politețea îmi spune să nu mă deranjeze rugămințile venite din partea unei domnișoare.

— Îmi trebuie un pistol, spuse Aomame pe un ton profesional. Ca mărime, cât să-mi încapă în geantă. Cu recul mic, distructiv și fiabil. Nu vreun pistol replică modificat sau vreo copie filipineză. De folosit, l-aș folosi o singură dată. Probabil că mi-ar ajunge un singur glonț.

Se lăsă tăcerea. Tamaru nu își dezlipea ochii de pe chipul lui Aomame. Privirea lui nu se clintea din loc nici cu un milimetru.

Tamaru vorbi răspicat, ca să se asigure că se face înțeles:

— În țara asta e interzis prin lege ca un cetățean obișnuit

să dețină arme de foc. Știai asta, da?

— Sigur ca da.

— Uite, să-ți spun o chestie. Să știi că eu nu am primit niciodată vreo condamnare pentru ceva. Cu alte cuvinte, nu am antecedente penale. Poate că am avut niscaiva scăpări în afara legii, asta nu neg. Dar cazierul meu e intact. Impecabil, nepătat. Sunt *gay,* dar asta nu e ilegal. Îmi plătesc taxele, așa cum mi se cere, și mă duc și la vot. Nu că ar fi ieșit vreodată candidații votați de mine. Îmi achit și amenzile de parcare la termen. Amendă pentru încălcarea limitei de viteză n-am mai luat de zece ani. Îmi plătesc contribuțiile la sănătate. Și taxa radio-TV, direct din contul bancar. Am carduri American Express și Mastercard. Nu că am intenția să fac așa ceva, dar, dacă vreau, cred că pot să obțin și un credit imobiliar pe treizeci de ani. Și sunt foarte mulțumit de situația asta a mea. Iar tu vii și îi ceri unui cetățean care poate fi pe bună dreptate numit un adevărat stâlp al societății să-ți facă rost de un pistol. Îți dai seama de asta, nu?

— Păi, nu ți-am zis că sper să nu te deranjeze?

— Asta am auzit.

— Îmi pare rău, dar chiar nu am pe altcineva la care să pot apela.

Tamaru mormăi ceva din fundul gâtului. Sunase ca un oftat reprimat.

— Presupunând că aș fi în poziția în care să-ți pot face rost de așa ceva, bunul simț m-ar îndemna să-ți pun următoarea întrebare: Pe cine vrei tu să împușți cu el?

Aomame își indică tâmpla cu degetul arătător.

— Uite pe cine.

Tamaru îi privi degetul fără nicio expresie pe chip.

— Din ce motiv? te-aș întreba eu mai departe.

— Pentru că nu vreau să fiu prinsă. Nu mi-e teamă să mor. Ar fi neplăcut să ajung la pușcărie, dar aș accepta ideea și gata. Însă nu mi-ar conveni să mă prindă știu eu ce indivizi și să mă tortureze, fiindcă nu vreau să dau în vileag

numele nimănui. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Da.

— Nu ai de gând să împuști pe cineva și nici să jefuiești vreo bancă. Atunci înseamnă că n-ai nevoie de o armă mare, cu douăzeci de focuri. Îți trebuie ceva compact și cu recul mic.

— Și otrava ar fi o alternativă. O opțiune mai realistă decât un pistol.

— Dar durează până o scoți și o înghiți. Până apuci să zdrobești capsula între dinți, ar putea să-ți înfigă mâna în gură și să nu mai poți sa miști. Dar cu un pistol poți să-i ții la distanță până îți rezolvi problema.

Tamaru mai reflectă puțin asupra problemei, cu sprânceana dreaptă ușor ridicată.

— Dacă se poate, eu unul n-aș vrea să te pierd, îi zise el. Îmi place destul de mult de tine. Personal.

Aomame schiță un zâmbet.

— În ciuda faptului că sunt femeie, asta vrei să zici?

— Femeie, bărbat sau câine, mie unul nu-mi sunt simpatici mulți indivizi, indiferent ce-ar fi ei, zise Tamaru fără să-și schimbe expresia.

— Desigur.

— Dar, în același timp, sănătatea și siguranța Doamnei sunt cele mai importante lucruri pentru mine la ora actuală. În plus, cum să zic, eu sunt un profesionist.

— Nici nu încape vorbă.

— Deci, privind lucrurile din unghiul ăsta, o să încerc să văd ce pot face. Nu-ți garantez nimic, dar e posibil să găsesc vreo cunoștință care să-ți poată îndeplini dorința. Asta e o chestiune extrem de delicată. Nu e ca și cum ai comanda prin poștă o pătură electrică. Cred că o să dureze cam o săptămână până vin cu un răspuns.

— E foarte bine.

Tamaru se uită către copacii din care se auzeau cicadele, mijindu-și ochii.

— Mă rog ca toate lucrurile să meargă bine. Eu o să fac

tot ce pot, în limitele rezonabilului.

— Mulțumesc. Asta o să fie ultima mea misiune și probabil că n-o să ne mai vedem niciodată.

Tamaru își întinse brațele, cu palmele îndreptate în sus, ca un om în mijlocul deșertului, care așteaptă să înceapă ploaia. Însă nu spuse nimic. Palmele lui erau mari și groase, brăzdate de răni. Arătau mai degrabă ca o piesă dintr-un enorm utilaj greu decât o parte din corpul uman.

— Nu-mi place să-mi iau rămas bun, zise Tamaru. Eu nu mi-am luat rămas bun nici de la părinți.

— Au murit?

— Nu știu dacă mai trăiesc sau nu. Eu m-am născut în Sahalin, cu un an înainte de sfârșitul războiului. Sudul Sahalinului era teritoriu japonez și pe atunci i se spunea Karafuto, dar în vara lui 1945 a fost ocupat de trupele sovietice, iar părinții mei au fost luați prizonieri. Cred că tata lucra la instalații portuare. Majoritatea deținuților civili japonezi au fost repatriați, dar, pentru că părinții mei erau coreeni trimiși acolo la muncă, nu li s-a permis să se întoarcă. Guvernul japonez a refuzat să-i preia, pe motiv că, odată cu sfârșitul războiului, persoanele originare din Peninsula Coreeană nu mai erau cetățeni ai Imperiului Japonez. Oribilă poveste. Unde e bunătatea? Dacă voiau, puteau să se ducă în Coreea de Nord, dar în sud nu se mai puteau duce, pentru că, pe atunci, Uniunea Sovietică nu recunoștea Coreea de Sud. Părinții mei se trăgeau dintr-un sat de pescari din regiunea Pusan și nu voiau să plece în nord. Nu aveau nici rude, nici cunoștințe acolo. Pe mine, care eram un bebeluș, m-au încredințat unor japonezi care se întorceau în țară și care m-au trecut în Hokkaido. La vremea aceea, situația proviziilor în Sahalin era foarte proastă, iar armata sovietică îi trata cumplit pe deținuți. Părinții mei aveau mai mulți copii și le-ar fi fost greu să mă crească acolo. Probabil s-au gândit că or să mă trimită înainte în Hokkaido în ideea că o să ne reîntâlnim mai târziu. Sau poate doar au vrut să scape de mine în mod

discret. Nu cunosc detaliile. În orice caz, nu ne-am mai întâlnit niciodată. Părinții mei trebuie să fie încă în Sahalin. Asta în cazul în care n-au murit deja.

— Nu-ți mai amintești nimic despre ei?

— Absolut nimic, pentru că aveam doar un an și ceva când ne-am despărțit. Pe mine m-a crescut un timp acel cuplu, apoi m-au dus la un orfelinat aflat în munți, pe lângă Hakodate. Nu puteau nici ei să aibă grijă de mine la nesfârșit. Era un orfelinat condus de catolici, un loc foarte dur. După război rămăseseră mulți orfani, iar alimentele și căldura erau insuficiente. Ca să supraviețuiesc, a trebuit să fac tot felul de lucruri, zise Tamaru privindu-și dosul palmei drepte. Acolo am fost adoptat doar de formă, am obținut cetățenia japoneză și mi s-a dat și un nume japonez. Ken'ichi Tamaru. Numele meu adevărat este Pak, dar asta e tot ce știu. Iar coreeni cu numele de Pak sunt cu nemiluita.

Aomame și Tamaru stăteau unul lângă celălalt, cu urechea ciulită la țârâitul cicadelor.

— Ar fi bine să iei alt câine, zise Aomame.

— Și Doamna a zis același lucru, că e nevoie de un câine nou de pază la adăpost. Dar mie nu prea îmi vine.

— Te cred. Dar trebuie să găsești altul. Nu sunt eu în poziția de a-ți da sfaturi, însă asta cred.

— O să caut, zise Tamaru. Trebuie să fie unul gata dresat. O să mă interesez cât mai curând.

Aomame își privi ceasul și se ridică. Mai era ceva timp până la apusul soarelui, însă apăruseră deja semnele înserării. O nuanță diferită de albastru începea să se amestece în azurul cerului. Aomame încă se mai simțea ușor amețită de la *sherry.* Oare Doamna mai dormea?

— Uite ce zice Cehov, spuse Tamaru ridicându-se. Dacă în povestire apare un pistol, e musai să se tragă cu el.

— Cum adică?

Tamaru stătea drept în fața ei. Era doar cu câțiva centimetri mai înalt decât ea.

— Adică într-o narațiune nu introduci elemente de

recuzită inutile. Dacă e vorba să apară un pistol, înseamnă că la un moment dat cineva trebuie să tragă cu el. Lui Cehov îi plăcea să scrie romane lipsite de orice înfloriturі inutile.

Aomame își aranjă mânecile de la rochie și își puse geanta pe umăr.

— Iar pe tine te sâcâie chestia asta. Că, dacă apare un pistol, se va trage neapărat cu el.

— Din perspectiva lui Cehov.

— Și ai vrea, dacă se poate, să nu-mi pui un pistol în mână.

— E periculos și ilegal. Iar Cehov e un scriitor în care am încredere.

— Dar asta nu e o povestire. E realitatea.

Tamaru o fixă cu privirea pe Aomame, mijindu-și ochii, apoi spuse fără grabă:

— Cine poate să știe?

Capitolul 2
În afară de suflet, n-au ce să-mi ia

Tengo puse discul cu *Sinfonietta* lui Janáček la pick-up și apăsă butonul de redare. Era o interpretare a orchestrei simfonice din Chicago, dirijată de Seiji Ōzawa. Platanul începu să se învârtă cu treizeci și trei de rotații pe minut, brațul pick-upului porni către centru, iar acul alunecă de-a lungul șanțului de pe disc. Din boxe se revărsă mai întâi sunetul alămurilor, urmat de bubuitul voios al timpanului. Era partea care îi plăcea cel mai mult lui Tengo.

În timp ce asculta muzica, lucra la procesorul de text. Era un obicei de-al lui să se delecteze dis-de-dimineață cu *Sinfonietta* lui Janáček. Era o piesă care căpătase un sens aparte pentru el de când fusese percuționist ad-hoc în liceu. Muzica aceea îl încuraja și îl proteja. Sau, cel puțin, asta simțea el.

Uneori asculta *Sinfonietta* împreună cu iubita sa. „Nu-i rea”, spusese ea. Numai că ea prefera jazzul vechi. Cu cât mai vechi, cu atât mai bine. Avea niște gusturi un pic mai neobișnuite pentru o femeie de vârsta ei. Îi plăcea în mod special unul dintre discurile din tinerețe ale lui Louis Armstrong, în care cânta bluesurile lui W. C. Handy, cu Barney Bigard la clarinet și Trummy Young la trombon. Îi făcuse și lui Tengo cadou acel disc, dar nu atât pentru el, cât mai degrabă ca să-l aibă la îndemână și la el acasă.

După ce făceau sex, ascultau adesea albumul acela, întinși pe pat. Ea nu se sătura de el, indiferent de cât de multe ori îl punea. „În niciun caz nu poți să te plângi nici de cântece și nici de trompeta lui Armstrong, dar părerea mea e că ce merită să asculți cu cea mai mare atenție e clarinetul lui Barney Bigard”, îi spusese ea. Totuși, pe acel

album erau puține solouri ale lui Bigard, iar cele care erau, erau scurte. Până la urmă, discul îl avea ca artist principal pe Louis Armstrong. Ea memorase însă cu drag puținele părți ale lui Bigard și le fredona încet.

Există probabil clarinetiști mai pricepuți decât Barney Bigard, dar nu găsești pe nimeni care să cânte jazz cu atâta căldură și delicatețe, îi explicase ea. Bucățile interpretate de el, atunci când îi ies bine, îți creează în minte o priveliște. Tengo însă nu avea habar de alți clarinetiști de jazz. Dar, tot ascultând acel disc, începuse și el, încetul cu încetul, să aprecieze sunetul frumos și bogat al clarinetului, plin de imaginație și deloc obositor. Dar nici nu ar fi băgat de seamă aceste calități dacă nu ar fi avut un ghid priceput și dacă nu și-ar fi dat silința.

— Barney Bigard e ca un jucător talentat de baseball de la baza a doua, îi explicase ea cândva. Sigur că și solourile lui sunt minunate, dar cel mai mult strălucește atunci când trece în fundal. Face cu ușurință un lucru foarte greu, iar acest merit nu-i poate fi apreciat decât de cei care știu să asculte cu atenție.

Când începea al șaselea cântec de pe partea B a discului, *Atlanta Blues,* ea se agăța întotdeauna de Tengo și lăuda necontenit partea de clarinet simplă și minunată a lui Bigard, strecurată între refren și soloul lui Armstrong.

— Ascultă atent, la început e ca țipătul unui copil surprins. Nu știi dacă e un strigăt de uimire, de bucurie sau de fericire. Apoi se transformă într-un suspin plăcut și alunecă de-a lungul meandrelor unui râu pentru ca, în cele din urmă, să dispară lin într-un loc neștiut și minunat. Numai el știe să cânte un solo care să te atingă în felul ăsta. Jimmie Noone, Sidney Bechet, Pee Wee Russell sau Benny Goodman sunt cu toții niște clarinetiști foarte buni, dar niciunul dintre ei nu e în stare să producă un asemenea obiect de artă.

— Cum de te pricepi atât de bine la jazz vechi? o întrebase Tengo.

— Sunt multe lucruri din trecutul meu pe care nu le știi. Un trecut pe care nimeni nu-l poate schimba, răspunsese ea mângâindu-i testiculele cu palma.

*

Odată terminată munca de dimineață, Tengo făcu o plimbare până la gară, de unde își cumpără un ziar. Apoi intră într-o cafenea și comandă un mic dejun cu ouă fierte și pâine prăjită. Până când veni mâncarea, citi ziarul și își bău cafeaua. După cum îl prevenise Komatsu, în partea de jos a paginii de știri sociale era un articol despre Fukaeri, nu foarte lung, chiar deasupra unei reclame la Mitsubishi.

Tânăra scriitoare a dispărut, informa titlul.

Fukaeri, autoarea bestsellerului *Crisalida de aer,* pe numele adevărat Eriko Fukada (17 ani), a fost declarată dispărută în după-amiaza zilei de **. Tutorele său, specialistul în antropologie culturală Takayuki Ebisuno (63 ani), a depus o sesizare la secția de poliție din Oume. Conform spuselor sale, Eriko Fukaeri nu s-a mai întors la reședința din Oume sau în apartamentul său din Tokio din seara zilei de 27 iunie și nici nu a mai luat legătura cu tutorele său. Prin telefon, domnul Ebisuno ne-a informat că, ultima dată când a văzut-o pe Eriko Fukada, aceasta era sănătoasă și nimic nu era în neregulă. Nu se cunoaște nicio cauză care să-i motiveze dispariția. Până în prezent, nu s-a întâmplat niciodată ca adolescenta să fugă de acasă. Există suspiciunea unui accident.

Crisalida de aer a fost publicată de editura **. Yuji Komatsu, redactor la această editură, afirmă: „Este de șase săptămâni în topul celor mai bine vândute cărți. Fukada-san, autoarea, se ferește însă de mass-media. Nu știm dacă dispariția ei are sau nu legătură cu dorința sa de a se ține departe de atenția publică. Fukada-san este o scriitoare foarte tânără și talentată, de la care avem mari speranțe pentru viitor. Sperăm din tot sufletul să reapară nevătămată cât mai curând.”

Poliția a demarat deja o investigație, luând în calcul mai multe posibilități.

În stadiul ăsta, mai mult nici nu aveau ce să scrie, își zise Tengo. Dacă ar fi prezentat-o ca pe o știre de senzație, iar peste două zile Fukaeri s-ar fi întors acasă bine-mersi, atât cel care a scris articolul, cât și ziarul s-ar fi pus într-o lumină proastă. Cam același lucru se poate spune și despre poliție. Dau o declarație neutră și simplă, încercând să ia pulsul situației, și așteaptă apoi să vadă încotro se îndreaptă lucrurile. Povestea o să stârnească valuri abia când o să apară în revistele săptămânale și la televizor, la știri. Dar, până atunci, mai aveau un răgaz de câteva zile.

Nu exista însă urmă de îndoială că, mai devreme sau mai târziu, știrea avea să ia amploare. *Crisalida de aer* era un bestseller scris de o tânără frumoasă de șaptesprezece ani, care atrăgea privirile tuturor. Iar acum autoarea lui dispăruse. Nu exista niciun motiv să nu se stârnească ditamai scandalul. Doar patru oameni pe lume știau că fata nu fusese răpită, ci că se ascundea pe undeva. Știa Fukaeri, desigur, apoi Tengo, profesorul Ebisuno și Azami. În rest, însă, nimeni nu putea bănui că dispariția fetei era o înșelătorie pusă la cale tocmai ca să stârnească atenția publicului.

Tengo nici nu știa dacă să se bucure sau să fie îngrijorat că e unul dintre foarte puținii care cunoșteau situația reală. Probabil a trebuia să se bucure, fiindcă, cel puțin, o știa pe Fukaeri în siguranță și nu avea de ce să își facă griji în privința ei. Pe de altă parte, intrase într-o mașinație complicată. Profesorul Ebisuno dăduse la o parte cu ranga un bolovan funest și se pregătea să vadă ce se târăște afară de sub el. Tengo ședea alături de profesor împotriva voinței lui, pentru că nu își dorea câtuși de puțin să afle ce se va ivi de sub bolovan. Ar fi vrut, dacă putea, să nu se uite deloc. Sigur nu urmau să apară de acolo decât lucruri neplăcute, aducătoare de necazuri. Dar ceva îi spunea că va fi nevoit să se uite.

După ce termină de mâncat și își bău cafeaua, lăsă ziarul pe masă și ieși din cafenea. Se întoarse acasă, se spălă pe dinți și își făcu un duș. Apoi se pregăti să se ducă la școală.

*

În timpul pauzei de prânz îl căută un necunoscut. După cursurile de dimineață, se dusese să se odihnească în cancelarie și tocmai se pregătea să se uite pe niște ziare, când apăru secretara directorului. Era o femeie talentată, mai în vârstă cu un an decât el. Deși pe hârtie era doar o secretară, ea se ocupa de fapt de aproape toate treburile administrative ale școlii. Avea trăsături prea neregulate ca să poți spune că era frumoasă, dar avea bun gust și știa să se îmbrace.

— Te caută un domn Ushikawa, îl anunță ea.

Numele îi era necunoscut. Femeia se încruntă și spuse:

— Zice că e o chestiune foarte importantă și că dorește să vorbiți între patru ochi.

— Chestiune importantă? se miră Tengo. Ce treburi importante putea el să aibă la școala aceasta?

— I-am spus că e liberă sala de consiliu. Deși, la poziția pe care o ocupi, nu prea ai dreptul să intri acolo după bunul tău plac.

— Mulțumesc mult, spuse Tengo, zâmbind cât putea de drăguț.

Fără să-i acorde însă pic de atenție, femeia își răsuci mânecile taiorului *agnes b.* și plecă cu pași grăbiți.

Ushikawa era un individ scund și gras. Talia sa își pierduse orice formă. Chiar și pe la gât îi atârna grăsime. Puteai presupune că are vreo patruzeci și cinci de ani, dar Tengo nu era sigur ce vârstă să îi dea. Din pricina aspectului său neobișnuit, era greu să identifici acele repere după care judeci de obicei vârsta unui om. Putea să fie și mai bătrân, dar și mai tânăr. Puteai să îl plasezi oriunde între treizeci și doi și cincizeci și șase de ani. Avea dinții strâmbi și spinarea încovoiată într-un unghi neobișnuit. În creștet era chel și

neted ca în palmă, dar zona din jur avea o formă neregulată. Chelia aceea netedă te ducea cu gândul la un heliport militar, construit într-o poziție strategică, pe vârful unui deal. Tengo văzuse așa ceva în documentarele despre războiul din Vietnam. Părul creț care îi creștea în jurul cheliei era gros și negru. Stătea ca agățat de capul lui strâmb și atârna, neîngrijit, peste urechi. Dintr-o sută de oameni, nouăzeci și opt ar fi asemuit claia aceea cu părul pubian. La ce s-ar fi gândit ceilalți doi însă, Tengo nu avea de unde să știe.

La individul acela totul era asimetric, de la corp până la față. Acesta fu primul lucru pe care Tengo îl observă. Sigur că orice trup este mai mult sau mai puțin asimetric și nu e nimic nefiresc în asta. Și el avea pleoapele puțin diferite între ele, iar testiculul stâng îi atârna puțin mai jos decât dreptul. La urma urmelor, oamenii nu sunt niște obiecte produse în masă, pe linia de fabricație, conform unor măsurători exacte. Cu toate acestea, bărbatul din fața sa depășea sfera acceptabilă a asimetriei. Această lipsă de echilibru, pe care nu puteai să nu o observi de îndată ce te aflai în fața lui, îți agresa simțurile. Parcă te-ai fi aflat în fața unei oglinzi diforme, dar extrem de limpezi.

Purta un costum cenușiu, plin de nenumărate cute, care te duceau cu gândul la un teren erodat de ghețari. O mânecă de la cămașă îi atârna de sub sacou, iar nodul de la cravată îi stătea strâmb de parcă s-ar fi zbătut, nemulțumit că trebuie să se afle acolo. Nici cămașa, nici cravata și nici costumul nu erau de mărimea potrivită. Modelul de pe cravată părea un mănunchi de spaghete încurcate, pictate de un elev nepriceput. Îmbrăcămintea lui arata cumpărată în grabă, de la un magazin ieftin. Dar, pe măsură ce-l priveai, începea să ți se facă milă de bietele haine. Lui Tengo nu prea-i păsa ce punea pe el, dar îl preocupa felul în care se îmbrăcau ceilalți. Dacă ar fi trebuit să aleagă omul cu cele mai urâte haine pe care îl văzuse în ultimii zece ani, individul din fața lui ar fi ajuns cel puțin în selecția finală.

Nu numai că era îmbrăcat oribil, dar dădea impresia că încearcă în mod voit să calce în picioare însuși conceptul de vestimentație.

Când Tengo păși în sala de consiliu, bărbatul se ridică și, făcând o plecăciune, îi întinse o carte de vizită. Pe ea scria „Toshiharu Ushikawa”, iar dedesubt, „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei”. Adresa asociației era undeva în Kōjimachi, în sectorul Chiyoda și era trecut și numărul de telefon. Tengo nu avea nici cea mai vagă idee ce mai era și Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei și nici ce fel de poziție era aceea de manager permanent. Spre deosebire de ținuta lui, cartea de vizită arăta elegant, cu o emblemă embosată și nu părea făcută în grabă. Tengo o studie o vreme, apoi aruncă din nou o privire către bărbatul din fața sa. Nu-ți lasă deloc impresia pe care ar trebui să ți-o lase o persoană cu o asemenea funcție, își spuse el.

Cei doi se așezară fiecare pe un fotoliu și se priviră peste măsuța scundă dintre ei. Bărbatul își șterse de câteva ori transpirația de pe frunte cu o batistă jalnică, apoi o îndesă la loc într-un buzunar al sacoului. Fata de la recepție le aduse ceai. Tengo îi mulțumi, dar Ushikawa nu spuse nimic.

— Vă rog să mă iertați că va răpesc din timpul pauzei și că am venit neanunțat, se scuză Ushikawa.

Vorbea politicos, dar pe un ton familiar. Încă un lucru care nu-i era pe plac lui Tengo.

— Ați luat prânzul? Dacă doriți, putem să discutăm în timp ce luăm masa.

— Nu mănânc de prânz când sunt la serviciu, răspunse Tengo. Iau o masă ușoară abia după orele de după-amiază. Nu vă faceți griji în privința asta.

— Am înțeles. Atunci putem rămâne aici să vorbim pe îndelete și în liniște, spuse Ushikawa dând roată cu privirea în sala de consiliu, de parcă încerca să-i evalueze prețul. Nu era cine știe ce încăpere. Pe un perete atârna un tablou mare cu un munte, care îți reținea privirile doar prin faptul

că era prea încărcat de culoare. Într-o vază erau niște flori care aduceau cu daliile. Niște flori plicticoase ca o femeie nătângă între două vârste. Tengo se întreba de ce oare școala avea nevoie de o sală de consiliu atât de deprimantă.

— Am uitat să mă prezint. Mă numesc Ushikawa, după cum scrie și pe cartea de vizită. Toți prietenii însă îmi spun Ushi. Nu-mi spune nimeni pe nume, numai Ushi în sus, Ushi în jos, spuse bărbatul și zâmbi.

Prieteni? Oare ce fel de oameni ar putea fi prieteni de bună voie cu un asemenea individ? se îndoi în sinea sa Tengo. Era o îndoială născută din pură curiozitate.

*

Prima impresie pe care i-o lăsase Ushikawa fusese aceea de vietate care se târâse afară dintr-o văgăună din fundul pământului.

O vietate cu o formă nedefinită, slinoasă, care nu ar fi trebuit să iasă vreodată la lumina zilei. Poate că acest individ era una dintre creaturile pe care le stârnise profesorul Ebisuno de sub bolovan. Tengo se încruntă involuntar și lăsă pe masă cartea de vizită. Toshiharu Ushikawa, acesta era numele bărbatului.

— Domnule Kawana, sunt convins că sunteți un om ocupat. De aceea, vă rog să îmi permiteți să intru direct în subiect, fără ocolișuri, spuse Ushikawa.

Tengo încuviință.

Ushikawa bău o gură de ceai, apoi intră în miezul problemei:

— Probabil că nu ați mai auzit până acum de Noua Asociație japoneză pentru Promovarea Științei și Artei (Tengo încuviință). Este o societate formată relativ recent, a cărei activitate principală este aceea de a oferi ajutor tinerilor talentați, oameni de știință sau artiști independenți, în speță celor care încă nu au avut ocazia de a fi recunoscuți public. Pe scurt, creștem mlădițele care vor reprezenta viitoarea generație, în toate aspectele culturii japoneze.

Colaborăm cu cercetători din toate domeniile pentru a alege candidații cei mai potriviți. În fiecare an selectăm cinci persoane, artiști și cercetători, cărora le oferim sprijin financiar. Pentru o perioadă de un an, aceștia își pot urma preocupările după bunul plac, fără niciun fel de obligație. Tot ce trebuie să facă este să predea la sfârșitul anului un raport, dar asta nu este decât o formalitate. Nu trebuie decât să scrie pe scurt ce activități și ce rezultate au avut în anul respectiv. Raportul acesta este ulterior publicat în revista asociației. Niciun fel de alte bătăi de cap. Pentru că e vorba de o activitate recent începută, cel mai important este să obținem rezultate palpabile. Pe scurt, abia am plantat semințele. Concret, este vorba de o bursă de trei milioane de yeni pe an.

— Sunteți foarte generoși, zise Tengo.

— Dacă vrei să clădești ceva cu însemnătate sau să descoperi ceva important, e nevoie și de timp, dar și de bani. Desigur, doar cu bani și timp nu obții neapărat ceva deosebit. Dar niciuna, nici alta nu au cum să dăuneze. Mai ales timpul este foarte limitat. Ceasul ticăie fără încetare, chiar și acum. Timpul zboară, ocaziile se pierd. Dar, dacă ai bani, îți poți cumpăra timpul de care ai nevoie. Dacă vrei, poți să-ți cumperi libertatea. Timp și libertate, acestea sunt cele mai importante lucruri pe care oamenii le pot obține cu bani.

Din reflex, Tengo își aruncă privirea către ceas. Timpul curgea, într-adevăr, fără încetare.

— Îmi cer scuze că vă răpesc din timp, se panică Ushikawa, gesticulând grăbit. Să nu ne mai lungim. Desigur, trei milioane de yeni pe an reprezintă o sumă modestă, care nu asigură un trai îndestulat. Dar pentru tineri este totuși un ajutor destul de bun. Noi vrem să își permită să se ocupe de cercetare și de creația artistică după placul inimii, fără să fie nevoiți să muncească pentru a-și câștiga traiul. Dacă la evaluarea de la sfârșit de an, consiliul de conducere concluzionează că au existat rezultate pozitive, ajutorul

financiar se poate prelungi chiar și pentru o perioadă mai lungă de un an.

Tengo așteptă continuarea, fără să spună nimic.

— Am audiat zilele trecute cursurile dumneavoastră de la această școală. Foarte interesante, spuse Ushikawa. Eu nu mă pricep deloc la matematică, de fapt nu mi-a plăcut niciodată. Nici când eram la școală nu puteam suporta orele de matematică. Numai când auzeam cuvântul mă crispam și o rupeam la goană. Dar cursurile dumneavoastră, domnule Kawana, au fost foarte interesante. Sigur că nu înțeleg o boabă din principiile analizei, dar ascultându-vă mi s-a părut atât de interesant, că mi-a venit să mă pun pe învățat matematică. Sunteți formidabil! Aveți un talent cu totul aparte. S-ar putea spune chiar un talent care îi captivează pe oameni. Am auzit că v-ați câștigat o reputație bună ca profesor aici și vă pot spune că e binemeritată.

Tengo se întreba de unde și cum îi audiase Ushikawa cursurile. El îi scruta atent pe cei prezenți la ore. Nu-i ținea neapărat minte pe toți elevii, dar dacă printre ei ar fi apărut unul atât de neobișnuit ca Ushikawa, nu ar fi avut cum să-l treacă cu vederea. I-ar fi atras atenția imediat, ca un gândac în zaharniță. Nu pomeni totuși nimic despre asta. Nu ar fi făcut decât să lungească și mai mult o poveste care oricum era prea lungă.

— După cum știți, eu nu sunt decât un profesor la această școală pregătitoare, spuse el în schimb, ca să scurteze discuția. Nu mă ocup cu studii de matematică. Nu fac decât să explic elevilor într-un mod interesant și ușor de înțeles lucruri care sunt deja cunoscute. Le predau metode cât mai eficiente de a rezolva problemele care le vor fi date la examenul de admitere. Asta fac – sau măcar încerc. Am renunțat de mult să devin cercetător. Și din cauză că nu mi-am permis financiar, dar și din cauză că nu am nici dispoziția și nici talentul necesare pentru a-mi face o carieră în lumea academică. Din acest motiv, nu cred ca vă sunt de vreun folos.

Ushikawa ridică grăbit o mână, cu palma îndreptată către Tengo.

— Nu, nu e vorba despre asta. Am deviat eu discuția. Vă rog să mă scuzați. Desigur, cursurile dumneavoastră de matematică sunt grozave. Sunt unice, pline de originalitate. Dar nu pentru asta am venit azi să vă vorbesc. Ce ne-a atras nouă atenția este activitatea dumneavoastră de scriitor.

Tengo fu luat atât de tare prin surprindere, încât rămase mut câteva momente.

— Activitatea mea de scriitor? întrebă în cele din urmă.

— Întocmai.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți. E adevărat, de câțiva ani scriu romane, dar, până acum, niciunul nu a văzut lumina tiparului. Nu puteți să numiți scriitor pe cineva care nu a publicat nimic. Și cum de v-a atras atenția?

Ushikawa observă reacția lui Tengo, apoi rânji fericit, dezvelindu-și dinții strâmbi. Dinții săi erau murdari în toate felurile posibile și se curbau în diverse unghiuri, orientați în toate direcțiile, ca niște țăruși pe o plajă măturată de valuri puternice. Probabil că ortodonția era deja tardivă, dar cineva tot ar fi trebuit să-i explice măcar cum să se spele corect pe dinți.

— În privința asta, asociația noastră este unică, spuse Ushikawa cu satisfacție. Investigatorii cu care colaborăm noi știu să îi găsească pe cei care încă nu au fost remarcați de public. Acesta este unul dintre țelurile lor. După cum spuneți, domnule Kawana, lucrările dumneavoastră nu au fost publicate. Știu foarte bine lucrul acesta. Dar ați participat în fiecare an, sub pseudonim, la concursul pentru debut literar. Din păcate, nu ați câștigat, dar în mai multe rânduri ați răzbătut până în faza finală. Și asta ajunge sub privirile unui număr nu tocmai mic de persoane. Dintre acestea, câteva v-au remarcat talentul. Cu siguranță, în viitorul apropiat veți câștiga premiul și vă veți face debutul ca scriitor. Aceasta este părerea investigatorilor noștri.

Obiectivul nostru de bază este să investim din timp, așa cum v-am mai spus, și să creștem mlădițele care vor reprezenta generația viitoare.

Tengo luă ceșcuța și bău puțin din ceaiul care începuse să se răcească.

— Vreți să spuneți că m-ați ales drept candidat la bursă, ca scriitor începător?

— Exact. Numai că nu sunteți doar un candidat, ci chiar ați câștigat-o deja. Dacă o acceptați, am autoritatea să încheiem formalitățile. Îmi semnați niște hârtii și în puțin timp vă intră cele trei milioane de yeni în bancă. Puteți să vă luați jumătate de an sau chiar un an întreg sabatic și să vă ocupați de scris. Am înțeles că în prezent lucrați la un roman de dimensiuni mai mari. E o oportunitate numai bună.

Tengo se încruntă.

— De unde știți ce scriu eu?

Ushikawa își dezveli din nou dinții. Ochii însă nu-i zâmbeau deloc. Lucirea din fundul pupilelor era de gheață.

— Investigatorii noștri sunt pricepuți și zeloși. Analizează fiecare candidat din toate punctele de vedere. Câțiva dintre oamenii din cercul dumneavoastră știu probabil la ce lucrați în prezent. Până la urmă, lucrurile astea se află.

Komatsu știa că scrie un roman mai lung. Știa și iubita lui. În afară de ei, însă, mai știa cineva? Probabil că nu.

— Aș vrea să-mi dați mai multe amănunte despre asociația dumneavoastră, zise Tengo.

— Desigur, întrebați-mă ce doriți.

— De unde vine finanțarea dumneavoastră?

— Suntem finanțați de anumite persoane. S-ar putea spune că asociația le aparține. Între noi fie vorba, asociația are și un anume rol în scutiri de taxe. Desigur, ăsta este alt aspect, dar aceste persoane sunt deosebit de interesate de artă și știință și doresc să îi ajute pe cei din tânăra generație. Mai mult de atât nu vă pot spune deocamdată. Persoanele în cauză, precum și gruparea pe care o dețin

doresc să își păstreze anonimatul. Administrarea este lăsată pe seama comitetului asociației. Iar eu fac parte dintre membrii acestui comitet.

Tengo se gândi câteva clipe la toate acestea. Dar nici nu prea avea la ce să se gândească. Doar puse în ordine spusele lui Ushikawa, înșiruindu-le în linie dreaptă.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă Ushikawa.

— Poftiți, răspunse Tengo împingând către el scrumiera grea din sticlă.

Ushikawa scoase dintr-un buzunar al sacoului un pachet de Seven Stars, luă o țigară și și-o aprinse cu o brichetă de aur. O brichetă elegantă, care arăta a fi foarte scumpă.

— Așadar, domnule Kawana? făcu el. Sunteți dornic să primiți ajutorul financiar oferit de noi? Adevărul este că, după ce v-am ascultat cursul acela atât de captivant, sunt foarte interesat să aflu ce direcție vor lua în viitor demersurile dumneavoastră literare.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru oferta generoasă, spuse Tengo. Este o onoare pe care nu știu dacă o merit. Totuși, nu pot să accept acești bani.

Fumul se ridica drept din țigara dintre degetele lui Ushikawa. Bărbatul își miji ochii și spuse:

— Adică, cum?

— Mai întâi, nu pot să accept bani de la o persoană pe care nu o cunosc. În al doilea rând, în prezent nu am nevoie de bani. Am ore aici de trei ori pe săptămână, iar în restul timpului îmi văd de scris, deci mă descurc în privința asta. Nu vreau să-mi schimb modul de trai. Acestea sunt motivele mele.

În al treilea rând, domnule Ushikawa, nu vreau să mă încurc cu cineva ca tine. În al patrulea rând, povestea cu bursa e, oricum ai privi-o, cam suspectă. Sună prea bine ca să fie doar asta, sigur există și dedesubturi. Nu oi fi eu tipul cu cea mai bună intuiție din lume, dar până și eu îmi dau seama că ceva pute în povestea asta. Desigur, Tengo nu spuse lucrurile acestea cu glas tare.

— Înțeleg, făcu Ushikawa, apoi trase adânc fum în plămâni și îl expiră cu multă plăcere. Vă înțeleg chiar foarte bine. Aveți dreptate. Totuși, domnule Kawana, nu trebuie să îmi dați un răspuns definitiv chiar acum. Duceți-vă acasă și gândiți-vă două, trei zile. Noi nu ne grăbim. Luați în considerare oferta noastră, fără grabă. Doar nu e vorba de nimic rău.

Tengo clătină din cap scurt, dar hotărât.

— Vă mulțumesc, dar prefer să vă dau un răspuns pe loc. Evităm, astfel, necazuri și pierdere de timp pentru amândoi. Mă simt onorat că m-ați luat în calcul pentru această bursă și vă sunt recunoscător că ați binevoit să veniți să-mi dați aceste informații. Dar refuzul meu rămâne – și acesta este răspunsul meu final. Nu mai încape loc de îndoială.

Ushikawa încuviință de câteva ori, apoi stinse cu regret țigara din care trăsese doar două fumuri.

— În regulă. V-am înțeles punctul de vedere și vă respect părerea. Îmi cer scuze că v-am răpit din timp. Ne oprim așadar aici.

Ushikawa însă nu dădea niciun semn să se ridice și să plece. Se scărpina la ceafă și își mijea ochii.

— Știți, domnule Kawana, poate că nu vă dați seama, dar se așteaptă multe de la cariera dumneavoastră de scriitor. Sunteți talentat. Poate că nu există o legătură directă între matematică și literatură, dar la ore parcă spuneți o poveste. Ăsta nu e un lucru pe care să-l poată face oricine. Aveți ceva special de spus. Asta e clar până și pentru unul ca mine. De aceea ar trebui să aveți mai multă grijă de dumneavoastră. V-o spun din inimă, cel mai bine ar fi să vă urmați propriul drum, fără să vă amestecați în ce nu trebuie.

— În ce nu trebuie? întrebă Tengo.

— De exemplu, se pare că aveți anumite legături cu Eriko Fukada, cea care a scris *Crisalida de aer.* Sau, mă rog, că v-ați întâlnit cu ea în repetate rânduri. Din întâmplare am citit în ziarul de azi că Fukada e dată dispărută. Mass-media o să

stârnească un scandal cu chestia asta. O să ajungă negreșit o știre de prima pagină.

— Să zicem că am întâlnit-o pe Eriko Fukada. Ce însemnătate are asta?

Ushikawa își îndreptă din nou palma către Tengo. Avea mâna mică, dar degetele groase.

— Ei, ei, să nu ne ambalăm! N-am vrut sa zic nimic de rău! Ce voiam eu să spun e că e păcat să vă irosiți timpul și talentul pe alte lucruri, asta nu vă aduce nimic bun. Îmi iertați insolența, dar nu aș vrea să văd că, din pricina unor banalități mărunte, se pierde un talent ca al dumneavoastră, care așteaptă doar să fie șlefuit, ca un diamant. Dacă s-ar afla despre legătura dintre dumneavoastră și Fukada, sunt oameni care nu v-ar mai da pace, s-ar ține de dumneavoastră ca scaiul. Ar scorni vrute și nevrute. Fiindcă sunt insistenți, de-aia.

Tengo îl privi pe Ushikawa fără să spună nimic. Cu ochii mijiți, acesta se scărpina de zor la ureche. Avea urechile mici, dar lobii anormal de mari. Puteai să te minunezi o zi întreagă de cât de anapoda era clădit acest om.

— Nu, nu, să nu credeți cumva că se află de la mine, zise Ushikawa, mimând că închide un fermoar în dreptul gurii. Vă promit. Poate că nu par, dar știu să-mi țin gura. Ai zice că într-o viață anterioară am fost un pește. Lucrul ăsta rămâne strict între noi doi, ca dovadă a stimei pe care v-o port.

Cu aceste cuvinte, Ushikawa se ridică în cele din urmă de pe fotoliu și își netezi costumul șifonat. Gest inutil, deoarece cutele nu dispăreau. Scopul lor era să îți atragă inutil privirea.

— Dacă vă schimbați cumva hotărârea în ceea ce privește bursa, mă puteți găsi oricând la numărul de telefon de pe cartea de vizită. Încă mai e timp. Și, dacă nu anul ăsta, mai avem și la anul, spuse el și mimă cu degetele arătătoare cum pământul se învârte în jurul soarelui. Noi nu ne grăbim, continuă el. De data asta, măcar am avut ocazia să vă

cunosc și să vă transmit mesajul nostru.

Ushikawa rânji din nou, etalându-și dinții catastrofali, se întoarse și părăsi încăperea.

*

Până la începutul următorului curs, Tengo rederulă în minte conversația pe care tocmai o avusese. Ushikawa aflase cumva că el era implicat în povestea cu *Crisalida de aer.* Își dăduse seama după felul în care vorbea. „Nu aduce nimic bun să-ți irosești timpul și talentul”, o luase el pe ocolite.

Noi știm – acesta era mesajul lor.

„De data asta, măcar am avut ocazia să vă cunosc și să vă transmit mesajul *nostru.”*

Oare îl trimiseseră pe Ushikawa să-i ofere „bursa” de trei milioane de yeni doar pentru asta, doar ca să-i transmită acest mesaj? Nu prea avea logică. Nu avea rost să urzească un plan așa de complicat pentru atâta lucru. Îl aveau la mână. Dacă voiau, puteau să îl amenințe fără ocolișuri. Sau încercau, de fapt, să îl cumpere cu această bursă? Oricum, erau foarte teatrali. Dar oare cine erau? Noua Asociație Japoneză avea oare legătură cu Pionierii? Exista cu adevărat o asemenea asociație?

Tengo se duse la secretară cu cartea de vizită a lui Ushikawa.

— Pot să te rog ceva?

— Sigur! Ce e? spuse ea ridicând privirea către Tengo.

— Sună, te rog, la numărul ăsta și întreabă dacă e Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei. Și dacă e acolo managerul Ushikawa. Dacă nu e, întreabă cam pe la ce oră îl găsești. Dacă vor să știe cine îl caută, inventează un nume fals. Aș suna eu, dar nu aș vrea să-mi recunoască vocea.

Secretara formă numărul. La capătul celălalt răspunse de îndată o voce profesionistă. Purtară o discuție scurtă, ca între profesioniști.

— Asociația există cu adevărat. Mi-a răspuns fata de la recepție. Vreo douăzeci și ceva de ani, destul de politicoasă. Ushikawa lucrează într-adevăr acolo. Se întoarce la birou pe la ora trei și jumătate. Dar nu m-a întrebat cine sunt. Eu una aș fi întrebat.

— Bineînțeles că ai fi întrebat, spuse Tengo. Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse ea și îi dădu înapoi cartea de vizită. Ushikawa ăsta e tipul de mai devreme?

— Da.

— N-am apucat să-l văd bine, dar arăta destul de înspăimântător.

— Și, dacă aveai timp să te uiți mai bine la el, nu ți-ai fi schimbat părerea, răspunse Tengo băgând cartea de vizită în portofel.

— Încerc să nu judec oamenii după aparențe. Mi s-a întâmplat în trecut să fac greșeala asta și să o regret. Dar pe tipul ăsta ajunge să-l vezi ca să nu ai încredere în el. Asta e impresia mea.

— Nu ești singura, răspunse Tengo.

— Nu sunt singura, repeta ea de parcă încerca să analizeze sintactic propoziția.

— Apropo, foarte mișto jacheta! spuse Tengo. Nu încerca să o flateze, chiar îi plăcea. După ce fusese nevoit să îndure priveliștea costumului ieftin și șifonat al lui Ushikawa, jacheta aceea de in, croită cum se cuvine, părea o haină coborâtă din ceruri într-o după-amiază liniștită.

— Mulțumesc! răspunse ea.

— Dar chiar dacă au răspuns la telefon, asta nu înseamnă că asociația există cu adevărat.

— Așa e. Poate să fie o înșelătorie destul de elaborată. Îți tragi o linie telefonică și îți iei un număr, nu-ți trebuie mai mult. Ca în filmul ala, *Cacealmaua.* Dar de ce ar face asta? Nu te supăra că-ți zic, dar nu arăți tocmai ca un bogătaș pe care sa îl poată escroca.

— Da, n-au ce să-mi ia. În afară de suflet.

— Deja mă aștept să apară Mefistofel!

— Cred că ar fi mai bine să mă duc până acolo ca să mă asigur că există un birou la adresa aia.

— Să-mi spui și mie ce afli, zise ea inspectându-și unghiile.

*

Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei exista cu adevărat. După ce termină cursurile, Tengo luă trenul până la Yotsuya și de acolo merse pe jos până la Kojimachi. La adresa de pe cartea de vizită era o clădire cu trei etaje. La intrare avea o placă metalică pe care era trecut numele asociației. Birourile se aflau la etajul doi. La același etaj mai erau Studiourile Muzicale Mikimoto și Biroul de Contabilitate Sawada. După dimensiunile clădirii, nu puteau fi niște birouri foarte mari și nici nu arătau prea înfloritoare. Desigur, numai de-afară nu-ți puteai face o idee corectă. Tengo luă în calcul dacă să se suie în lift și să urce până la etajul trei. Ar fi vrut sa deschidă ușa și să vadă cum arăta biroul. Dar ar fi fost foarte neplăcut să dea nas în nas cu Ushikawa pe coridor.

Tengo se întoarse acasă cu trenul și îi telefonă lui Komatsu. În mod neașteptat, acesta era la serviciu și îi răspunse chiar repede.

— Ai nimerit prost, spuse Komatsu, mai repede și mai agitat decât de obicei. Scuză-mă, dar nu prea pot să vorbesc acum.

— E ceva foarte important, Komatsu-san! spuse Tengo. Azi m-a căutat la școală un individ ciudat. Știa ceva despre legătura mea cu *Crisalida de aer.*

Komatsu rămase tăcut preț de câteva secunde.

— Te sun eu în douăj' de minute. Ești acasă?

— Da, răspunse Tengo și Komatsu închise.

Cât timp așteptă telefonul de la Komatsu, Tengo ascuți două cuțite de bucătărie și își fierse apă pentru ceai. După fix douăzeci de minute, telefonul sună. Neobișnuit din partea lui Komatsu să fie atât de punctual.

Avea un ton mult mai calm de data aceasta. Părea că se mutase într-un loc mai liniștit, unde putea vorbi. Tengo îi povesti pe scurt întrevederea cu Ushikawa.

— N-am auzit de asociația asta. Și ce mai poveste, că vor să îți dea trei milioane de yeni! Sigur că tu ai un viitor ca scriitor, asta ți-am spus și eu, dar încă nu ai publicat nimic. Ce poveste de neînchipuit! Sigur se ascunde ceva în spatele ei.

— Asta cred și eu.

— Lasă-mă puțin să investighez eu ce-i cu asociația asta. Dacă aflu ceva îți dau de veste. Oricum, Ushikawa ăsta știe de legătura dintre tine și Fukaeri.

— Întocmai.

— Asta nu-i bine deloc.

— Se mișcă lucrurile, spuse Tengo. Am urnit din loc un bolovan și de sub el au început să se târască afară tot felul de creaturi de negândit.

Komatsu oftă în receptor.

— Și pe mine m-au încolțit. Au început să se agite cei de la hebdomadare. Și chiar și cei de la televiziune. Azi au venit de dimineață de la poliție să îmi pună întrebări. Au aflat de legătura dintre Fukaeri și Pionieri. Bineînțeles, și de faptul că ambii ei părinți sunt dispăruți. O să curgă multă cerneală pe tema asta.

— Ce face profesorul Ebisuno?

— N-am mai reușit să iau legătura cu el de ceva vreme. Nu dau de el la telefon și nici el nu m-a mai căutat. O avea și el problemele lui. Sau și-a făcut vreun plan secret.

— Chiar așa, mă scuzați că schimb vorba, dar ați mai spus cuiva că scriu un roman lung?

— Nu, n-am zis nimănui, răspunse Komatsu imediat. Cui să-i zic așa ceva?

— În regulă. Voiam doar sa știu.

Komatsu tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Tengo, probabil că nu mai are niciun rost să zic asta acum, dar mi-e teamă că ne-am băgat în niște chestii cam

urâte.

— În orice ne-om fi băgat, cert este că deja nu mai avem cale de întoarcere.

— Dacă n-avem drum de întoarcere, nu ne rămâne decât să mergem înainte. Chiar dacă, așa cum zici tu, am stârnit tot felul de creaturi de negândit.

— Să ne punem centurile de siguranță! adăugă Tengo.

— Așa-i, spuse Komatsu și aici conversația lor luă sfârșit.

Fusese o zi lungă. Tengo se așeză la masă și se gândi la Fukaeri, în timp ce-și bea ceaiul deja rece. Închisă singură în ascunzătoarea ei, oare cum își petrecea zilele? Nu știa nimeni ce făcea Fukaeri.

Oamenii cei Mici pot să-ți facă rău, și ție, și Profesorului, spusese Fukaeri în înregistrarea de pe casetă. Trebuie sa ai grijă în pădure. Instinctiv, Tengo privi în jurul său. Pădurea era *lumea lor*.

Capitolul 3
Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori

În acea seară de sfârșit de iulie, când norii groși care acoperiseră cerul atâta vreme se împrăștiară în sfârșit, în văzduh, se vedeau două luni. Aomame le privea din micul ei balcon. Îi venea să dea cuiva telefon și să zică: „Te rog frumos, scoate capul pe geam și uită-te pe cer! Câte luni vezi? La mine se văd foarte clar două. La tine?”

Dar nu avea cui să dea un asemenea telefon. Poate lui Ayumi, dar nu voia să întărească și mai mult relația cu ea. Ea era polițistă. În curând, Aomame urma să mai ucidă un bărbat, să-și schimbe numele și înfățișarea, să se mute și să dispară. Iar atunci nu avea să se mai poată vedea cu Ayumi. Nici să mai ia legătura cu ea. Odată ce te apropii de oameni, îți vine greu să tai legăturile cu ei.

Aomame se întoarse în casă, închise ușa și porni aerul condiționat. Trase draperiile, punând astfel o barieră între ea și cele două luni, care nu făceau decât să o tulbure. Păreau să dezechilibreze gravitația pământului și să o afecteze și pe ea fizic. Mai dura până avea să-i vină ciclul, dar își simțea corpul neobișnuit de moale și greoi. Avea pielea uscată și pulsul neregulat. Aomame își propuse să nu se mai gândească la cele două luni, chiar dacă era un lucru la care *trebuia să se gândească.*

Ca să-și alunge moleșeala, Aomame se așeză pe covor și începu să facă stretching. Se ocupă pe rând de fiecare mușchi pe care nu avea ocazia să-l folosească în activitățile zilnice și îl exersă sistematic și meticulos. Mușchii țipau în surdină, iar broboanele de transpirație picurau pe jos. Își făcuse singură acel program de stretching, pe care zilnic îl

adapta astfel încât să fie și mai eficient și mai drastic. Era un *program* menit numai ei. Nu îl folosea la clubul sportiv, pentru că oamenii obișnuiți nu rezistă la atâta durere. Majoritatea celorlalți instructori de acolo se văitau.

În tot acest timp, Aomame asculta la pick-up discul cu *Sinfonietta* lui Janáček, sub bagheta dirijorului György Széll. Piesa dura aproximativ douăzeci și cinci de minute, suficient cât să-și chinuie eficient toți mușchii. Nici prea mult, nici prea puțin. Numai bine. Când piesa se încheie, discul se opri și brațul reveni automat la poziția inițială, Aomame își simțea capul și corpul stoarse ca o cârpă.

Știa deja *Sinfonietta* până în cel mai mic detaliu. Muzica aceea pe care o asculta în timp ce își întindea mușchii până la limită îi provoca, în mod straniu, o stare de liniște. Tortura și în același timp era torturată. Forța și în același timp era forțată. Această autonomie orientată către interior era ceea ce ea își dorea, ceea ce îi oferea consolare. Iar *Sinfonietta* lui Janáček era ideală ca muzică de fond.

*

Cu puțin înainte de ora zece seara, sună telefonul. Aomame ridică receptorul și auzi vocea lui Tamaru.

— Ce program ai mâine? întrebă el.

— Termin munca la șase și jumătate.

— Poți să treci apoi pe aici?

— Da.

— Bine, răspunse el și se auzi cum notează în agendă.

— Apropo, ai făcut rost de alt câine? întrebă Aomame.

— De câine? Da, am ales tot o femelă ciobănesc german. Încă nu-i știu prea bine temperamentul, dar are un dresaj elementar și ascultă ce-i zici. Am adus-o acum zece zile și s-a obișnuit, în mare. Și femeile se simt mai liniștite de când a venit.

— Ce bine!

— Asta se mulțumește cu mâncare obișnuită pentru câini. Nu-mi face probleme.

— De regulă, ciobănești germani nu mănâncă spanac.

— Cealaltă era destul de ciudată. Iar în anumite anotimpuri, spanacul nu era tocmai ieftin, boscorodi Tamaru pe un ton melancolic, apoi schimbă subiectul după câteva clipe de tăcere. Azi se văd frumos stelele.

Aomame se încruntă ușor.

— Ce-ți veni să aduci în discuție stelele?

— Am și eu dreptul să mai vorbesc uneori despre ele.

— Sigur, zise Aomame. Dar nu ești genul care vorbește la telefon despre frumusețile naturii fără un motiv anume, adăugă ea în gând.

Tamaru tăcu o vreme, apoi spuse:

— Acum ceva vreme ai adus tu vorba despre stele la telefon. Mai ții minte? Iar de atunci m-am tot gândit la ele. Și mai devreme m-am uitat pe cer, nu era niciun nor, iar stelele se vedeau foarte frumos.

Și luna? Câte luni erau? era gata-gata să întrebe Aomame. Dar se opri la timp. Era prea periculos. Cu un timp în urmă, Tamaru îi vorbise despre el. Despre cum crescuse ca orfan care nu-și știa părinții, despre cetățenia lui. Fusese prima dată când îl auzise vorbind atât de mult. Iar el, de felul lui, oricum nu vorbea mult despre propria-i persoană. De Aomame îi plăcea în mod particular și își lăsase garda în fața ei. Însă el era un profesionist și era antrenat să urmeze calea cea mai scurtă pentru a-și atinge scopul. Mai bine nu se apuca să vorbească în plus.

— Termin serviciul și pe la șapte cred că pot să ajung, zise ea.

— E bine. Presupun că o să-ți fie foame. Mâine bucătarul are liber și nu putem să-ți oferim o masă ca lumea, dar dacă te mulțumești cu niște sandvișuri, pot să le pregătesc eu.

— Mersi.

— Am nevoie de permisul tău de conducere, pașaport și asigurarea de sănătate. Să le iei mâine la tine. Și adu-mi și o copie după cheia de la casă. Poți?

— Cred că da.

— Și încă un lucru. În legătură cu cealaltă chestiune, aș vrea să discut cu tine între patru ochi. Lasă-ți puțin timp după ce termini cu Doamna.

— Cealaltă chestiune?

Tamaru nu mai spuse nimic o vreme. Se lăsă o tăcere grea ca un sac cu nisip.

— Voiai să-ți fac rost de ceva. Ai uitat?

— Sigur că nu, zise Aomame în grabă. Încă mai era cu mintea la cele două luni.

— Pe mâine, la șapte, zise Tamaru și închise.

*

În seara următoare, numărul lunilor rămăsese neschimbat. Când Aomame ieșise din clubul sportiv, după ce terminase serviciul și făcuse un duș rapid, pe cerul de est, unde încă mai stăruia o geană de lumină, se vedeau două luni palide. Aomame se opri pe pasarela care trecea pe deasupra bulevardului Gaien-nishi și le privi, sprijinită de balustradă. Nimeni altcineva nu se mai uita într-adins la ele. Oamenii care treceau pe lângă ea doar îi aruncau priviri mirate, văzând-o oprită acolo, cu ochii în văzduh. Se îndreptau grăbiți către stația de metrou, fără să-i intereseze câtuși de puțin cerul. Privind lunile, pe Aomame o cuprinse din nou starea de moleșeală pe care o avusese cu o zi în urmă. Gata, trebuie să nu mă mai holbez atâta la ele, își propuse ea. Nu au o influență bună asupra mea. Dar, oricât se străduia să-și abată ochii, le simțea privirea pe piele. Pot să nu mă uit eu, că se uită ele la mine, își zise ea. Ele știu ce urmează să fac.

*

Doamna și Aomame beau cafea fierbinte și tare din niște cești vechi, frumos decorate. Doamna își turnă doar un strop de lapte, apoi bău fără să amestece. Și fără zahăr. Aomame o prefera neagră, ca de obicei. Tamaru adusese

niște sandvișuri, așa cum promisese. Erau tăiate în bucățele mici, cât să înghiți o dată. Aomame luă câteva bucățele. Erau simple, din pâine neagră cu castravete și brânză, dar aveau un gust deosebit. Tamaru știa să prepare mâncăruri simple, dar foarte rafinate. Se pricepea să mânuiască bine cuțitul și tăia toate ingredientele la mărimea și grosimea adecvate. Știa în ce ordine să le pregătească, iar asta influența uimitor de mult gustul mâncării.

— Ți-ai făcut bagajele? întrebă Doamna.

— Am donat hainele și cărțile de care nu mai aveam nevoie. Lucrurile care îmi trebuie pentru noua mea viață le-am îndesat într-o geantă ușor de cărat. În casă au mai rămas aparatura electrică, ustensilele de gătit, patul cu așternutul și vesela.

— Ne ocupăm noi de ce mai rămâne. Să nu-ți bați capul cu contractul de la casă sau alte formalități mărunte. Tu doar să ai pregătit bagajul, ca să poți să-l iei și să pleci.

— N-ar trebui să spun ceva și la serviciu? Să nu li se pară suspect dacă într-o bună zi dispar brusc.

Doamna puse încet ceașca pe măsuță.

— Nu trebuie să-ți bați capul nici cu asta, spuse ea.

Aomame încuviință în tăcere. Mai luă un sandviș și bău o gură de cafea.

— Apropo, ai bani la bancă? întrebă Doamna.

— Da, am șase sute de mii de yeni într-un cont de economii. Și un depozit la termen de două milioane.

Doamna chibzui cu grijă asupra sumei.

— Din contul de economii poți să scoți până la patru sute de mii de yeni, în mai multe tranșe. Dar nu te atinge de depozit. Nu ar da bine să-l lichidezi acum. Probabil că în acest moment ei îți investighează viața particulară. Să fim cât se poate de prudente. Restul îl acopăr eu mai târziu. Alte bunuri mai ai?

— Ce am primit de la dumneavoastră, puși într-un seif la bancă.

— Să îi scoți de acolo, dar să nu-i ții în casă. Găsește un

loc potrivit unde să-i păstrezi.

— Am înțeles.

— Asta e tot ce te rog să faci deocamdată. Și să te comporți ca de obicei. Fără să-ți schimbi cumva stilul de viață, fără să faci ceva care să atragă atenția. Și să nu discuți la telefon lucruri importante.

Odată ce termină ce avea de spus, Doamna se cufundă adânc în scaun, de parcă își epuizase toate resursele de onoare.

— S-a fixat data? întrebă Aomame.

— Din păcate, încă nu știu, răspunse Doamna. Așteptăm să ne contacteze cineva. Treburile sunt deja aranjate, însă programul lor nu se hotărăște decât în ultimul moment. S-ar putea să fie peste o săptămână sau peste o lună. Nici locul nu se cunoaște. Știu că asta te ține pe ghimpi, dar te rog să fii pregătită și să aștepți în continuare.

— Nu mă deranjează să aștept, zise Aomame. Dar n-ați putea să-mi spuneți în mare cam cum o să decurgă lucrurile?

— O să faci cu el o ședință de stretching. Ceea ce faci de obicei. Are niște probleme de sănătate. Nimic grav, care să-i pună viața în pericol, dar se pare că are de tras destul de rău. A încercat până acum tot felul de remedii ca să-și rezolve „problema”. Nu doar medicină convențională, ci și presopunctură, acupunctură, masaj, tot ce se poate. Dar până în momentul de față niciuna nu a dat rezultate vizibile. Această „problemă” fizică este unicul punct slab al Liderului, care acum ne servește nouă drept breșă.

Geamurile din spatele Doamnei erau acoperite cu draperii. Nu se vedeau lunile, însă Aomame simțea pe piele privirea lor rece. Tăcerea lor plină de complicitate se strecura până în cameră.

— Avem un informator înăuntrul sectei, prin intermediul căruia le-am servit informația că ești o adevărată expertă în stretching muscular. Nici n-a fost prea greu, pentru că asta și ești. Iar acum sunt foarte interesați de tine. Inițial au vrut

să te cheme la ei, la sediul sectei din Yamanashi, dar li s-a spus că serviciul nu îți permite sub nicio formă să părăsești orașul. În orice caz, individul vine o dată pe lună la Tokio cu treburi. Și ca să nu atragă atenția, se cazează la un hotel din oraș. Tu urmează să te duci la el la hotel pentru o ședință de stretching. Iar atunci o să pui în aplicare *ce faci tu de obicei.*

Aomame își imaginează scena respectivă. Camera de hotel. Bărbatul stă întins pe salteaua de yoga, iar ea îi lucrează mușchii. Nu i se vede fața. Ceafa bărbatului întins pe burtă e complet expusă. Aomame întinde mâna și scoate din geantă dăltița.

— Putem rămâne singuri în cameră? întrebă ea.

Doamna încuviință.

— Liderul încearcă să nu-și dezvăluie această slăbiciune în fața celorlalți credincioși. Deci veți rămâne singuri.

— Îmi cunosc deja numele și locul de muncă?

— Sunt niște oameni foarte precauți. Sigur au făcut deja o verificare amănunțită legată de tine. Însă se pare că nu au găsit probleme. Ieri mi s-a transmis că vor să te duci la hotelul la care se cazează. Locul și ora vor fi anunțate imediat ce se stabilesc.

— Dar n-ar putea să suspecteze că am o legătură cu dumneavoastră dacă văd că vin aici?

— Eu sunt membră la clubul sportiv la care lucrezi și facem și lecții în particular, la domiciliu, atâta tot. Nu au niciun motiv să-și imagineze că ar exista și altă legătură între noi.

Aomame încuviință.

— Când Liderul părăsește sediul sectei, e de obicei însoțit de doi bodyguarzi. Ambii credincioși, cu centură neagră la karate. Nu știu dacă sunt înarmați sau nu, dar de capabili sunt capabili. Se antrenează zilnic. Deși, după părerea lui Tamaru, în fond sunt doar niște amatori.

— Sunt altfel decât Tamaru-san?

— Da. Tamaru a fost în trupele de comando ale Forțelor

de Autoapărare. E antrenat să pună în aplicare rapid și fără șovăială orice este necesar pentru îndeplinirea scopului. Nu ezită, indiferent de cine e persoana vizată. Amatorii ezită. Mai ales dacă e vorba de o femeie tânără.

Doamna își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spetează, și oftă. Apoi se îndreptă la loc și o privi pe Aomame drept în ochi.

— Cât timp te ocupi tu de Lider, cei doi bodyguarzi vor aștepta într-o cameră alăturată. Tu o să ai la dispoziție cam o oră singură cu el. Asta aranjăm noi acum. Cu toate acestea, nimeni nu știe ce o să se întâmple de fapt la fața locului. Detaliile se pot modifica oricând. Liderul are grijă să nu-și dezvăluie programul până în ultimul moment.

— Cam câți ani are?

— În jur de cincizeci și cinci și e mare de statură. Din păcate, încă nu știm mai multe despre el.

*

Tamaru aștepta în hol. Aomame îi înmână o cheie de la casa, permisul de conducere, pașaportul și asigurarea de sănătate. Tamaru se duse undeva în spate și făcu copii după acte. Le verifică, apoi îi înapoie lui Aomame originalele. O conduse apoi în camera lui, aflată lângă ușa de la intrare. Era o încăpere mică și pătrată, fără niciun obiect decorativ. Avea o umilă ferestruică, îndreptată către grădină. Aparatul de aer condiționat fixat pe perete vâjâia slab. Tamaru o invită pe Aomame să se așeze pe un scăunel din lemn, iar el se așeză pe cel de la birou. Pe perete erau aliniate patru monitoare. Unghiul camerelor de luat vederi putea fi ajustat după nevoie. Exista un număr egal de aparate video care înregistrau imaginile redate. Pe ecrane se vedea zona din afara gardului. În cel mai din dreapta se vedea ușa de la intrarea în adăpostul unde locuiau femeile. Se zărea și câinele cel nou, care se odihnea întins pe pământ. Era mai mic decât cel de dinainte.

— Moartea câinelui nu apare pe casete, zise Tamaru

anticipând întrebarea lui Aomame. La momentul respectiv nu era legat. Și cum nu putea să se dezlege singur, înseamnă că a făcut-o cineva.

— Cineva la care câinele să nu latre.

— Exact.

— Straniu.

Tamaru încuviință, dar nu spuse nimic. Se gândise și el până se săturase la diversele variante. Iar în acel moment nu avea nimic de comunicat. Întinse apoi mâna și deschise un sertar de la cabinetul de alături, din care scoase o pungă neagră de plastic. În pungă era un prosop albastru spălăcit pe care îl desfăcu, iar dinăuntru apăru un obiect metalic cu reflexe negre. Era un mic pistol automat. Tamaru i-l întinse lui Aomame fără să spună nimic. Aceasta îl luă și ea în tăcere. Îl cântări în mână. Era mult mai ușor decât părea. Uimitor cum un lucru atât de ușor putea lua viața unui om.

— Tocmai ai făcut două greșeli uriașe. Știi care? o întrebă Tamaru.

Aomame își regândi mișcările, dar nu reuși să-și dea seama ce făcuse greșit. Doar luase pistolul întins.

— Nu știu, răspunse ea.

— În momentul în care ai luat pistolul nu ai verificat dacă este încărcat și, în caz că era încărcat, dacă are piedica pusă. Și a doua, după ce ai luat pistolul, l-ai îndreptat o fracțiune de secundă către mine. Ambele lucruri sunt absolut interzise. Iar când nu ai intenția să tragi, e bine să nu ții degetul pe trăgaci.

— Am înțeles. O să am grijă.

— Cu excepția cazurilor de urgență, atunci când umbli cu pistolul, îl înmânezi cuiva sau îl cari cu tine, trebuie s-o faci fără niciun glonț în el. Și totuși, când vezi un pistol, trebuie să umbli cu el ca și cum ar fi încărcat. Până te asiguri că nu e. Pistoalele sunt făcute cu scopul de a răni sau a ucide oameni. Niciodată nu poți da dovadă de prea multă atenție. Unii poate ar râde de mine că sunt prea precaut. Însă accidente stupide chiar se întâmplă, iar cei care mor sau se

rănesc grav sunt chiar cei care râd de oamenii prea atenți.

Tamaru scoase din buzunarul de la haină o pungă de plastic. În ea erau șapte cartușe nou-nouțe, pe care le puse pe masă.

— După cum vezi, acum nu e încărcat. Încărcătorul e montat, dar e gol. Nici pe țeava nu are glonț.

Aomame încuviință.

— Consideră-l un cadou din partea mea. Te rog doar să mi-l înapoiezi dacă nu-l folosești.

— Desigur, zise Aomame cu o voce uscată. Dar pe tine te-a costat ca să faci rost de el, nu?

— Nu-ți face probleme. Cu altele trebuie să-ți bați tu capul. Dar hai să vedem. Ai tras vreodată cu un pistol?

— Niciodată, răspunse Aomame clătinând din cap.

— Adevărul e că un revolver ar fi mai ușor de folosit decât un pistol. Mai ales de către un amator. Are un mecanism simplu, e ușor de mânuit și greșeli nu se fac multe. Iar un revolver mai performant e voluminos și mai greu de transportat. Așa că cel pe care îl avem aici e numai bun. Heckler & Koch HK4. Fabricat în Germania, cântărește patru sute optzeci de grame fără cartușe. E mic și ușor, dar are un calibru de nouă milimetri și e foarte puternic. Are și recul mic. Nu te aștepta să tragă cu precizie la distanță mare, dar altfel e numai bun pentru ce îți trebuie ție. Heckler & Koch e o companie producătoare de arme de foc înființată după război, dar acest HK4 e bazat pe reputatul Mauser HSc, care se folosea de dinainte de război. Se produce din 1968 și încă mai e în uz. Are cerere. Nu e nou, dar a fost folosit de o persoană cu bun simț, care l-a întreținut foarte bine. Pistoalele sunt ca mașinile. Poți avea mai multă încredere în unul la mâna a doua în stare bună decât în unul nou-nouț.

Tamaru lua pistolul de la Aomame și îi arătă cum să-l folosească. Cum se pune și se eliberează piedica sau cum se scoate și se introduce încărcătorul.

— Când scoți încărcătorul, e obligatoriu să fie piedica

pusă. După ce tragi clapeta și îl scoți, acționezi înapoi manșonul și cartușul din cameră sare afară. Acum n-a ieșit nimic pentru că nu e încărcat. Manșonul rămâne deschis, așa că apeși pe trăgaci ca să-l închizi. În acest moment e armat. Mai apeși o dată pe trăgaci și percutorul coboară. Acum poți să introduci încărcătorul.

Tamaru efectua cu îndemânare și repeziciune toată seria de mișcări. Apoi repetă încet fiecare mișcare în parte. Aomame îl privea absorbită.

— Încearcă!

Aomame scoase încărcătorul cu atenție, trase manșonul, goli camera de tragere, eliberă percutorul și introduse din nou încărcătorul.

— E bine, zise Tamaru, apoi luă arma, îi scoase încărcătorul, puse cu grijă cele șapte cartușe și îl reatașă, cu un puternic sunet metalic. Trase manșonul, introducând astfel un cartuș în cameră. Apoi lăsă piedica de pe partea din stânga a pistolului, ca să îl asigure.

— Mai fă o dată ce ai făcut, dar de data asta cu el încărcat complet. Are deja un cartuș în cameră. Siguranța e pusă, dar tot este interzis să-l îndrepți către cineva, zise Tamaru.

Aomame luă pistolul încărcat și observă ca nu mai era la fel de ușor. Se simțea în el prezența morții. Este o unealtă atent concepută ca să omoare, se gândi ea și simți cum transpiră la subraț.

Aomame se încredință că siguranța era pusă, împinse clapeta, scoase încărcătorul și îl puse pe masă. Apoi trase manșonul și cartușul din cameră fu aruncat afară. Căzu pe podeaua de lemn cu un sunet sec. Apăsă trăgaciul ca să închidă manșonul și încă o dată ca să elibereze percutorul. Ridică apoi de pe jos cartușul de nouă milimetri cu mâna tremurândă. Avea gâtul uscat și simțea o împunsătură în piept la fiecare răsuflare.

— Pentru prima dată, nu e rău, zise Tamaru introducând înapoi în încărcător cartușul căzut pe jos. Dar trebuie să mai

exersezi. Îți tremură mâna. Să repeți de mai multe ori pe zi cum se scoate și se pune încărcătorul și să te obișnuiești cât mai bine cu atingerea pistolului. Trebuie să ajungi s-o faci rapid, cum ți-am arătat eu, în mod automat. Să poți să te descurci și pe întuneric. În cazul tău, n-o să fie nevoie să schimbi încărcătorul, dar acestea sunt cele mai de bază mișcări la mânuirea unui pistol. Trebuie să te deprinzi cu ele.

— Nu trebuie să exersez și trageri?

— Păi tu nu ai de gând să împuști pe cineva. Doar pe tine, nu?

Aomame încuviință.

— Atunci nu e nevoie să exersezi. Ajunge să știi bine cum se încarcă, cum se scoate siguranța și care e greutatea trăgaciului. Unde aveai de gând să exersezi?

Aomame clătină din cap. Nu avea în minte vreun loc anume.

— Apropo, cum te gândeai să te împuști? Arată-mi puțin.

Tamaru introduse încărcătorul, se asigură că piedica era pusă și îi înmână pistolul lui Aomame.

— E pusă siguranța, zise el.

Aomame aținti țeava pistolului la tâmplă. Simți răceala oțelului. Tamaru o privi, apoi clătină din cap de câteva ori.

— Uite ce te sfătuiesc eu. Evită să te împuști în tâmplă. E mult mai greu să-ți zbori creierii prin tâmplă decât îți imaginezi tu. La momentul respectiv, mâna tremură, iar asta modifică traiectoria glonțului. Doar cu craniul perforat, crește riscul să nu mori. Nu vrei să pățești așa ceva, nu?

Aomame încuviință în tăcere.

— După sfârșitul războiului, când Hideki Tōjō era gata să fie capturat de armata americană, a vrut să se împuște în inimă. A tras, dar a nimerit în stomac și nu a murit. Să fii tu militar de rang superior și să nu fii în stare să te sinucizi cu un pistol! În fine, a ajuns imediat la spital, a fost doftoricit frumos de medicii americani, și-a revenit, apoi l-au trimis în judecată și a fost condamnat la spânzurătoare. E o moarte

oribilă. Pentru un om e foarte important felul în care moare. Nu-ți alegi cum te naști, dar poți alege cum să mori.

Aomame își mușcă buzele.

— Cea mai sigură metodă e să bagi țeava în gură și să-ți zbori creierii trăgând în sus. Uite așa.

Tamaru îi luă pistolul și îi arătă. Aomame știa că piedica era pusă și, totuși, privelișteа aceea o făcu să se încordeze. Respira greu, de parcă i se oprise ceva în gât.

— Dar nici metoda asta nu e sută la sută sigură. Eu chiar știu un tip care nu a reușit să moară și a trecut prin ceva îngrozitor. Am fost împreună în Forțele de Autoapărare. A fixat o lingură în trăgaci, și-a înfipt în gură țeava de la pușcă și a tras cu degetele mari de la picioare. Dar probabil că s-a mișcat țeava. Nu a murit, dar a rămas în stare vegetativă și a mai trăit așa zece ani. Nu e chiar așa ușor să-ți curmi viața. Nu e ca în filme. În filme toată lumea se sinucide foarte simplu. Se stinge fără urmă de durere. Dar în realitate lucrurile nu stau chiar așa. Poți să nu mori, să rămâi țintuit la pat și să faci pe tine zece ani de zile.

Aomame încuviință în tăcere.

Tamaru scoase cartușele din încărcător și din pistol, apoi le vârî înapoi în pungă. Îi înmână separat lui Aomame pistolul și cartușele.

— Nu e încărcat.

Aomame încuviință și le luă.

— Uite ce zic eu. Ar fi mai înțelept să te gândești să rămâi în viață. E și mai realist. Ăsta e sfatul meu.

— Am înțeles, răspunse Aomame cu o voce uscată.

Luă pistolul aspru ca o piesă de utilaj și îl înfășură într-o eșarfă, apoi îl băgă în geantă. Vârî și punga cu cartușe într-un compartiment. Geanta câștigă cinci sute de grame în greutate, dar nu-și schimbă forma. Pistolul chiar era micuț.

— Amatorii nu prea ar trebui să umble cu așa ceva, zise Tamaru. Știu din experiență că nu e bine. Dar tu cred că te descurci. Semeni cu mine în mai multe privințe. În momente critice, tu ești în stare să acorzi o mai mare

prioritate regulilor decât propriei tale persoane.

— Asta fiindcă propria mea persoană nu există de fapt.

Tamaru nu comentă nimic.

— Ai fost în Forțele de Autoapărare? întrebă ea.

— Da, în cea mai dură unitate. Ne puneau să mâncăm șobolani, șerpi și lăcuste. Nu erau necomestibile, dar nici bune la gust.

— Și după aceea ce ai făcut?

— Tot felul de lucruri. Pază și protecție, în speță bodyguard. Sau, mai bine spus, gorilă. Eu nu prea am spirit de echipă și mă axez pe activitatea individuală. Pentru o scurtă perioadă de timp, am fost nevoit să mă amestec și prin lumea interlopă. Am văzut acolo o sumedenie de lucruri pe care alții nu ajung să le vadă o viață întreagă. Dar am reușit să nu mă afund. Am avut grijă mereu să nu alunec. Eu sunt foarte precaut din fire, iar *yakuza*{15} nu-mi place. De-asta, după cum ți-am mai zis, eu am un cazier curat. După aceea am venit încoace, zise Tamaru arătând cu degetul către podea. Iar aici am găsit tihnă. Nu zic că scopul meu în viață e să am stabilitate, dar n-aș vrea să pierd traiul pe care îl am aici, pentru că nu e ușor să găsești un loc de muncă să-ți placă.

— Desigur, zise Aomame. Ești sigur că nu vrei banii pe el?

— Nu-mi trebuie niciun ban, răspunse el clătinând din cap. Lumea asta funcționează mai degrabă pe ideea de dat și luat cu împrumut decât pe bani. Mie unul nu-mi place să rămân dator, așa că încerc să dau cât mai mult cu împrumut.

— Mulțumesc.

— Dacă, cine știe cum, te întreabă poliția de unde îl ai, să nu le dai numele meu. Bine, dacă ar veni poliția, și eu aș nega vehement tot și n-aș sufla o vorbă nici bătut. Dar, dacă o amestecăm la mijloc pe Doamna, eu unul îmi pătez reputația.

— Sigur că nu le dau niciun nume.

Tamaru scoase din buzunar o hârtiuță împăturită și i-o

întinse lui Aomame. Pe ea era trecut un nume de bărbat.

— În data de 4 iulie, în cafeneaua Renoir de lângă stația Sendagaya, ai primit de la bărbatul acesta un pistol și șapte cartușe în schimbul a cincizeci de mii de yeni, plătiți cu bani gheață. Încercai să faci rost de o armă, iar el a auzit și te-a contactat. În caz că poliția îl chestionează, el o să recunoască imediat totul. Apoi intră câțiva ani la închisoare. Tu nu trebuie să dai mai multe detalii. Dacă poliția reușește să stabilească ruta prin care a fost obținut pistolul, iese cu obrazul curat. Tu probabil ai primi o scurtă condamnare cu suspendare pentru încălcarea legii armelor și munițiilor.

Aomame memoră numele scris pe hârtiuță și i-o înapoie lui Tamaru, care o rupse în bucățele mici și o aruncă la coșul de gunoi.

— După cum ți-am zis și mai devreme, spuse Tamaru, eu sunt foarte precaut din fire. Foarte rar apelez la cineva, dar de împrumutat, nu iau nimic cu împrumut. Nu las niciodată lucrurile în voia soartei. Iar ceea ce îmi doresc cel mai mult e să-mi înapoiezi pistolul fără să te fi folosit de el. Așa, nimeni nu are de suferit. Nu moare nimeni, nu se rănește nimeni, nu merge nimeni la pușcărie.

Aomame încuviință.

— Adică să dăm peste cap tehnica lui Cehov?

— Exact. Cehov e un scriitor strălucit, dar, evident, felul lui de a face lucrurile nu e unica opțiune pe lume. Nu e chiar musai să se tragă cu toate pistoalele care apar în povestire, zise Tamaru apoi făcu o grimasă, de parcă tocmai își amintise ceva. A, era gata să uit ceva important. Trebuie să-ți dau un pager.

Tamaru scoase dintr-un sertar un mic aparat și îl puse pe birou. Avea o clemă metalică, cu ajutorul căreia se putea fixa pe curea. Ridică receptorul și formă un număr din trei cifre de pe lista de apelare rapidă. După al treilea sunet de apel, pagerul începu să emită un sunet intermitent. Tamaru mări volumul, apoi apăsă un buton și opri sunetul. Mijindu-și ochii, se asigură că pe afișaj apărea numărul apelantului,

apoi i-l înmânã lui Aomame.

— Te-aș ruga să-l ai tot timpul asupra ta, zise Tamaru. Sau, cel puțin, să nu te îndepărtezi prea mult de el. Când sună înseamnă că ai primit un mesaj de la mine. Un mesaj important. N-o să sune fiindcă vreau să vorbim despre vreme. Atunci să apelezi imediat numărul afișat, neapărat de la un telefon public. Și încă un lucru: dacă ai bagaje sau ceva, lasă-le într-o boxă în stația Shinjuku.

— Stația Shinjuku, repetă Aomame.

— Nu mai e nevoie să-ți spun să ai cât mai puține la tine.

— Nu e.

*

Întoarsă acasă, Aomame trase bine draperiile de la geamuri și scoase din geantă pistolul Heckler & Koch HK4 și cartușele. Se așeză apoi la masă și exersă de mai multe ori extragerea și introducerea încărcătorului gol. Cu fiecare repetare, devenea mai rapidă. Mișcările începeau să prindă ritm, iar mâna nu-i mai tremura. Aomame înveli pistolul într-un tricou vechi și îl vârî într-o cutie de pantofi, iar pe aceasta o ascunse în fundul dulapului. Punga cu cartușe o băgă în buzunarul interior al unei pelerine de ploaie puse pe un umeraș. Îi era cumplit de sete, așa că luă niște ceai de cereale din frigider și bău trei pahare. Își simțea umerii înțepeniți de la încordare, iar transpirația de la subraț avea alt iz decât de obicei. Simplul fapt că în acel moment deținea o armă făcea să-i schimbe un pic optica asupra lumii. Peisajul din jurul ei prinsese o tentă bizară, nefamiliară.

Aomame se dezbrăcă și făcu un duș fierbinte, ca să scape de mirosul neplăcut de transpirație.

Nu e musai să se tragă cu toate pistoalele, își repetă Aomame în timp ce se spăla. Pistolul nu este decât un instrument. Iar eu nu trăiesc într-o povestire, ci în lumea reală, plină de găuri, neconcordanțe și evenimente anticlimatice.

*

Următoarele două săptămâni trecură fără să se întâmple nimic. Aomame se ducea ca de obicei la clubul sportiv, unde ținea ore de arte marțiale și de stretching. Nu avea voie să-și schimbe stilul de viață. Încerca pe cât posibil să respecte întocmai tot ce-i spusese Doamna. Seara venea acasă, lua masa singură, apoi trăgea draperiile, se așeza la masa de bucătărie și se antrena cu pistolul Heckler & Koch HK4. Greutatea, duritatea, mirosul lui de ulei de mașină, agresivitatea și mutenia lui deveniseră deja o parte din ea.

Uneori se lega la ochi cu o eșarfă și exersa așa. Chiar dacă nu vedea nimic, reușea să introducă rapid încărcătorul, să scoată piedica și să tragă manșonul. Sunetele ritmice și curate care însoțeau fiecare mișcare îi gâdilau plăcut auzul. În întuneric, sunetele reale pe care le scotea arma și percepția ei asupra lor se contopeau treptat. Granița dintre ea și mișcările sale devenea tot mai neclară, până dispăru de tot.

O dată pe zi se posta în fața oglinzii din baie și își băga în gură țeava pistolului încărcat. Simțind în dinți duritatea metalului, se imagina apăsând trăgaciul. Era tot ce trebuia pentru ca viața ei să se curme. În clipa următoare ar fi dispărut de pe lumea aceasta. Câteva lucruri la care trebuie să ai grijă, își repeta Aomame în oglindă. Să nu-ți tremure mâna. Să contracarezi bine reculul. Să nu te temi. Și mai ales să nu eziți.

Dacă vreau, pot s-o fac și acum, se gândea ea. N-am decât să-mi mișc degetul un centimetru către interior. E banal. Și chiar îi venea s-o facă. Însă se răzgândea și își scotea arma din gură, o descărca, punea piedica și o lăsa pe chiuvetă, între peria de păr și tubul cu pastă de dinți. Nu, e prea devreme. Mai am de făcut niște chestii înainte.

*

Purta mereu pagerul la brâu, așa cum îi spusese Tamaru.

La culcare, îl punea lângă ceasul deșteptător. Era pregătită să reacționeze imediat, oricând ar fi sunat. Însă pagerul nu suna. Așa mai trecu o săptămână.

Pistolul din cutia de pantofi, cele șapte cartușe din buzunarul de la pelerina de ploaie, pagerul mut, dăltița specială cu acul ei bine ascuțit și letal, strictul necesar îndesat într-o geantă de voiaj. Chipul nou care o aștepta și viața cea nouă. Teancul de bani încuiat în boxa de bagaje din stația Shinjuku. Aomame petrecea zilele de miez de vară în compania tuturor acestor lucruri. Lumea intra în concediu, majoritatea magazinelor aveau obloanele trase și străzile erau aproape pustii. Mașinile se împuținaseră, iar orașul se cufundase în liniște. Uneori aproape că uita unde era. *Oare asta să fie realitatea?* se întreba ea. Dar, dacă nu era, nici că avea habar unde s-o caute în altă parte. Prin urmare, n-avea decât s-o accepte pe aceasta drept singura realitate și să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i supraviețuiască.

Nu mi-e teamă să mor, se reasigură Aomame. Teamă mi-e să nu mi-o ia înainte realitatea. Să nu mă lase în urmă.

Își pusese ordine în lucruri. Era pregătită și sufletește. Putea să plece imediat ce o contacta Tamaru. Dar nu primea nicio veste. Filele din calendar se apropiau de sfârșitul lui august. În curând, vara avea sa se termine, iar cicadele își strigau ultima cântare. Cu toate că fiecare zi părea cumplit de lungă, o lună de zile trecuse incredibil de repede.

Întoarsă de la clubul sportiv, Aomame se dezbrăcă, aruncă în coșul de rufe hainele îmbibate în transpirație și rămase într-un maiou și o pereche de pantaloni scurți. În după-amiaza aceea trăsese o ploaie zdravănă. Cerul se înnegurase, stropii de ploaie de mărimea unor pietricele căzuseră cu zgomot pe pământ și tunetele se ținuseră lanț. Ploaia lăsase în urma ei străzile pline de apă. Soarele își făcuse din nou apariția, o evaporase cu putere, iar orașul era învăluit în aburi ca într-un val de căldură. Pe seară reveniseră norii, care aruncaseră un voal gros pe toată

întinderea cerului. Luna nu se vedea.

Înainte să se apuce de pregătirile pentru cina, Aomame simți nevoia să se odihnească un pic. Bău un pahar cu ceai de cereale și întinse pe masa din bucătărie ediția de seară a ziarului, ronțăind *edamame* fierte din timp. Își aruncă un ochi pe articole începând cu prima pagină, apoi întoarse pe rând foile. Nimic nu îi capta interesul. Era o banală ediție de seară. Însă, când deschise pagina de știri sociale, fotografia lui Ayumi îi sări drept în ochi. Aomame se încruntă, cu respirația tăiată.

E imposibil, își spuse ea inițial. Am confundat-o cu cineva care seamănă mult cu ea. Pai ce motiv ar avea Ayumi să apară cu poză cu tot în ditamai articolul din ziar? Însă, oricât ar fi încercat să se uite cu alți ochi la ea, acela era chipul atât de familiar al tinerei polițiste. Partenera ei cu care aranja din când în când mici serate erotice. Fotografia o înfățișa schițând un surâs. Un zâmbet țeapăn, artificial. În realitate, Ayumi zâmbea cu tot chipul, mult mai natural și mai deschis. Părea să fie o fotografie făcută pentru un album oficial. Rigiditatea aceea avea în ea ceva alarmant.

Lui Aomame nu-i venea să citească articolul, pentru că văzuse titlul de lângă fotografie și bănuia deja despre ce era vorba. Dar nu putea să nu-l citească. Aceasta era realitatea. Iar realitatea nu putea fi evitată, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Aomame trase adânc aer în piept și începu să citească.

Ayumi Nakano, 26 de ani. Necăsătorită. Domiciliată în sectorul Shinjuku, Tokio.

Fusese ucisă într-o cameră de hotel din Shibuya, strangulată cu cordonul de la halatul de baie. Era goală. Avea mâinile legate cu cătușe de speteaza patului. Gura îi fusese astupată cu un căluș, ca să nu poată țipa. Un angajat al hotelului mersese să verifice camera înainte de prânz și descoperise cadavrul. Femeia intrase în cameră cu un bărbat înainte de ora unsprezece, cu o seară în urmă, iar bărbatul plecase în zori. Camera fusese achitată în avans.

Nimic ieșit din comun într-un oraș atât de mare. În metropole se adună fel de fel de oameni, iar spiritele se încing. Uneori se transformă în violență. Ziarele erau mereu pline de astfel de cazuri. Însă, de data aceasta, situația era mai puțin convențională. Victima era o polițistă în serviciu activ, care lucra la Departamentul de Poliție Metropolitană, iar cătușele folosite pentru jocul erotic erau chiar cele din dotare. Nu erau niște jucării ieftine, luate de la sex shop. Firește, această știre captase atenția lumii.

Capitolul 4
Mai bine să nu îmi doresc asta

Ea oare ce face? O mai fi încă în Biserica Martorilor?

Desigur, fiecare e liber să creadă ce vrea, dar ce bine ar fi să nu mai aibă de-a face cu secta aia, își spuse Tengo. Nu era treaba lui să se bage, dar fata aceea nu părea deloc bucuroasă să facă parte din Biserica Martorilor.

În studenție lucrase cu jumătate de normă la un magazin engros cu băuturi alcoolice. Plata nu era rea, dar trebuia să care cutii grele și munca era obositoare. La sfârșitul zilei, chiar și pe Tengo, cât era el de solid, tot îl dureau încheieturile din tot corpul. Întâmplarea face că acolo lucra și un tânăr care fusese crescut în credința Bisericii Martorilor. Era un tip plăcut și politicos. Avea aceeași vârstă cu Tengo și muncea cu seriozitate, fără să se plângă sau să lenevească. Odată, după serviciu, se dusese cu el și încă un coleg la bere. Cei doi erau prieteni din copilărie dar, din anumite motive, își abandonaseră credința cu mulți ani în urmă. Pășiseră amândoi în lumea reală. Din ce vedea Tengo însă, niciunul dintre ei nu era pregătit să facă față vieții. Din cauză că încă de la naștere fuseseră crescuți într-o comunitate închisă, le era greu să accepte și să înțeleagă regulile din lumea cea mare. Uneori erau confuzi și nu reușeau să judece lucrurile cum trebuie. Abandonându-și credința, trăiau un sentiment de eliberare, dar, în același timp, și cu îndoiala că poate făcuseră o alegere greșită.

Lui Tengo îi era milă de ei. Dacă ar fi scăpat de acolo când încă erau mici, înainte să li se cristalizeze personalitatea, ar fi avut destule șanse să se integreze în societate, dar ei pierduseră această ocazie. Singurele alternative pe care le aveau erau fie să trăiască în cadrul Bisericii Martorilor, după

valorile acesteia, fie să se jertfească și să-și schimbe viața și modul de gândire prin forțe proprii. De câte ori vorbea cu ei își amintea de fata aceea. Spera ca ea să nu treacă prin aceleași greutăți.

*

După ce fata își desfăcuse mâna de pe a lui și plecase iute din clasă, fără măcar să se uite în urmă, Tengo rămăsese încremenit o vreme, fără să fie în stare să facă nimic. Fata îl strânsese cu putere. Atingerea degetelor ei îi rămăsese viu întipărită în palmă și stăruise acolo câteva zile întregi. Apoi, cu vremea, se estompase, dar în inimă îi rămăsese pecetluită așa cum era.

La puțin timp după întâmplarea aceasta, avusese prima ejaculare. Din vârful penisului erect ieșiseră câțiva stropi de lichid, mai vâscos decât urina. Simțise și o zvâcnire vag dureroasă. Pe atunci, Tengo nu știa că aceea era spermă. El nu mai văzuse niciodată așa ceva și se neliniștise. Poate că avea o problemă. Însă nu putea să vorbească nici cu tatăl său și nici cu colegii. Se trezise noaptea dintr-un un vis (nu mai ținea minte ce anume visase) și avea chiloții uzi. Rămăsese cu senzația că, ținându-l de mână, fata scosese la iveală ceva din el.

După povestea aceea, nu mai interacționase cu ea. Aomame rămânea în continuare izolată și nu vorbea cu nimeni. Înainte de masă, spunea cu voce tare rugăciunea ei stranie. Dacă se întâmpla să treacă unul pe lângă altul, nici nu tresărea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Parcă nici nu-l vedea pe Tengo.

Tengo, pe de altă parte, o studia pe furiș pe Aomame de câte ori i se ivea ocazia, atent însă să nu trezească suspiciunile celor din jur. Avea un chip frumos sau cel puțin destul de plăcut. Era înaltă și purta mereu haine decolorate, care nu-i veneau bine. La orele de sport, când era în trening, observai că sânii încă nu începuseră să-i crească. Avea o expresie ștearsă, nu vorbea mai deloc și era mereu

cu privirea pierdută în depărtare. Nu se simțea viață în pupilele ei. Lucrul acesta i se părea straniu lui Tengo, pentru că în ziua aceea avusese niște ochi atât de limpezi și plini de strălucire.

După ce-l ținuse de mână, Tengo înțelesese că în fata aceea slăbănoagă se ascunde o forță tenace, cum nu găsești la majoritatea oamenilor. Îl strânsese cu tărie de mână, dar nu despre forța fizică era vorba. Spiritul ei era extraordinar de puternic. Ținea bine ascunsă față de ceilalți colegi această energie. Deschidea gura numai atunci când era pusă de profesori la ore să răspundă (ba, uneori, nici atunci), dar la lucrări nu lua note proaste. Tengo bănuia că, dacă și-ar fi pus mintea, ar fi avut rezultate și mai bune. Poate că nu răspundea la toate întrebările tocmai ca să nu atragă atenția asupra ei. Asta învață să facă un copil pus în situația ei, ca să minimalizeze rănile pe care le suferă. Să fie cât mai nebăgat de seamă. Să fie transparent.

Tengo își dorea mult ca ea să fi fost o fată normală și să poată intra în vorbă cu ea. Ar fi fost prieteni buni. Nu e tocmai ușor ca, la vârsta lor, un băiat și o fată să fie buni prieteni. E de fapt unul dintre cele mai grele lucruri de pe lume. Dar măcar ar fi avut din când în când ocazia să poarte câte o discuție prietenoasă. Din păcate, asemenea oportunități nu se iveau. Ea nu era o fată obișnuită. Era singură în mijlocul întregii clase, fără prieteni și își apăra mutenia cu îndărătnicie. Decât să forțeze o relație cu Aomame cea adevărată, Tengo prefera să o păstreze pe cea din amintire și din fantezie.

La zece ani nu avea o imagine concretă despre ce înseamnă sexul. Ce își dorea el de la fată era să îl mai țină de mână. Să-l strângă puternic, într-un loc unde să fie numai ei doi. Și să vorbească cu el, să-i spună orice ar fi vrut despre ea. Să-i destăinuie în șoaptă secretul de a fi o fetiță de zece ani. El ar fi încercat să-l înțeleagă. Și poate că așa ar fi început ceva. Ce ar fi putut să înceapă Tengo încă nu știa.

*

În aprilie, când trecuseră într-a cincea, Tengo și fata nimeriseră în clase separate. Mai treceau uneori unul pe lângă altul pe coridoarele școlii sau se întâlneau în stația de autobuz. Fata însă, ca întotdeauna, nu-i acorda niciun fel de atenție lui Tengo. Cel puțin așa i se părea lui. Când era lângă el, nu clintea nicio geană și nu-și mișca privirea din loc. Ochii ei rămâneau în continuare fără adâncime și fără lucire. Tengo se întreba ce se întâmplase atunci, în clasă. Uneori i se părea că nu fusese decât un vis, că nu se întâmplase în realitate. Pe de altă parte, încă mai simțea în mână forța neobișnuită a degetelor ei. Pentru Tengo, lumea era prea plină de mistere.

La un moment dat își dădu seama că fata pe nume Aomame nu mai era la școală. Probabil se transferase în altă parte, dar nu știa niciun fel de detaliu. Nu știa nimeni unde se mutase. Singurul din toată școala cât de cât mirat și mișcat de dispariția ei fusese el.

Multă vreme Tengo își regretase acțiunile. Sau, mai degrabă, lipsa acestora. Acum știa exact ce ar fi trebuit și ce ar fi vrut să-i spună fetei. Gândindu-se acum, realiza că nu ar fi fost așa de greu să o strige și să-i vorbească. Nu era nevoie decât să găsească un pretext potrivit și să-și adune curajul. Acum însă era prea târziu. Pierduse șansa pentru totdeauna.

*

Și după ce terminase școala primară și intrase la gimnaziu, Tengo își amintea adesea de Aomame. Începuse să aibă erecții frecvente și uneori se masturba gândindu-se la ea. Întotdeauna cu mâna stângă, care mai păstra încă senzația atingerii degetelor ei. În mintea lui, Aomame rămăsese o fată slăbănoagă, căreia nu-i crescuseră încă sânii. Dar asta nu-l împiedica să ejaculeze în timp ce-și reamintea silueta ei în trening.

În liceu începuse să iasă cu fete. Când le vedea clar prin haine forma proaspătă a sânilor, lui Tengo i se îngreuna respirația. Dar chiar și în acea perioadă, când se băga seara în pat, tot imaginea pieptului plat al lui Aomame era cea care îl ațâța în timp ce-și făcea de lucru cu mâna stângă. Și de fiecare dată simțea că a comis un păcat grav. Sigur e ceva strâmb în el, ceva greșit, își spunea.

Intrat la facultate însă, amintirea lui Aomame începuse să revină mult mai rar. Motivul principal era faptul că ieșea cu fete în carne și oase și că se culca cu ele. Era deja bărbat în toată firea și, în mod firesc, imaginea unei fetițe în trening nu mai putea face obiectul libidoului său.

Nu a mai trăit însă niciodată o experiență atât de intensă ca momentul în care fetița îl luase de mână, în clasa goală. Niciuna dintre femeile cu care se întâmplase să fie împreună din timpul studenției și până acum nu îi lăsase o impresie la fel de proaspătă și de puternică. Nu izbutea să găsească în ele ceea ce căuta el cu adevărat. Avusese și femei frumoase, și femei cu sufletul cald, și femei care îl trataseră cu multă afecțiune. Până la urmă, însă, ele veneau și plecau, ca niște păsări viu colorate care se așază pe o creangă doar ca să își ia zborul câteva momente mai târziu. Nu îl mulțumeau pe Tengo și nici el nu le putea mulțumi pe ele.

Acum, ajuns la treizeci de ani, când nu avea ce face și mintea îi zbura pe unde voia, se surprindea că se gândește iarăși la fata aceea de zece ani. În sala de clasă rămasă goală după ore, îi prinsese mâna într-a sa și îl privise adânc în ochi. Uneori și-o amintea în trening, la ora de sport. Sau în spatele mamei ei, umblând duminica dimineața pe străzile aglomerate din Ichikawa. Cu buzele strâns lipite și privirea pierdută într-un loc inexistent.

Nu pot să mi-o scot din minte, își spunea Tengo în aceste momente. Și încă îi părea rău că nu intrase în vorbă cu ea pe culoarul școlii. Dacă i-aș fi vorbit, viața mea ar fi arătat poate altfel.

*

Acum își aminti de Aomame când cumpără de la supermarket niște fasole verde. În timp ce alegea fasolea, își aminti firesc de ea. Fără să-și dea seama, rămase pierdut în reverie, cu câteva păstăi în mână. Nu știa cât stătuse așa, nemișcat, dar îl readuse la realitate o voce de femeie:

— Îmi dați voie, vă rog?

Cu corpul său masiv, Tengo blocase raftul cu totul. Își ceru scuze, puse fasolea în coș și se îndreptă spre casă. Mai luase crevete, lapte, tofu, salată și biscuiți. Se așeză la coadă, împreună cu gospodinele din cartier. Era pe înserat, când magazinele se aglomerează, iar casierul era un începător care se mișca greu. Coada înainta lent, dar lui Tengo nu-i păsa.

Dacă Aomame ar fi fost și ea la coada asta, oare ar fi recunoscut-o din prima? Nu se mai văzuseră totuși de douăzeci de ani. Șansa să se recunoască era destul de slabă. Dacă ar fi trecut pe lângă ea, ar fi fost oare în stare să o oprească și să intre în vorbă? Nu era prea convins că ar fi făcut-o. Și-ar fi pierdut stăpânirea de sine și ar fi trecut pe lângă ea fără să spună nimic. Apoi ar fi regretat din nou că nu a intrat în vorbă cu ea.

„Ție-ți lipsește inițiativa și însuflețirea”, îi spunea Komatsu adesea. Avea dreptate. Când nu știa ce să facă, se mulțumea să ridice din umeri și se lăsa imediat păgubaș. Așa era firea sa.

Dar dacă, prin cine știe ce întâmplare, ne-am întâlni și am avea norocul să ne recunoaștem, i-aș destăinui totul, fără ocolișuri și fără ascunzișuri. Am intra într-o cafenea din apropiere și am vorbi, așezați față în față – sigur, dacă ea ar avea timp și ar da curs invitației mele.

Aș avea multe să-i spun lui Aomame. Și acum îmi amintesc foarte bine cum m-ai luat de mână în clasă. Aș fi vrut să fim prieteni, să știu mai multe despre tine. Dar nu am putut, din diferite motive. Însă motivul principal este că

eram prea timid. Am regretat mereu asta, chiar și acum. Mă gândesc adesea la tine. Nu i-aș spune totuși că mă masturbam gândindu-mă la ea. Asta intră într-un alt nivel al onestității.

Poate ar fi mai bine să nu-mi doresc asta. Poate că e mai bine să nu ne revedem. Cine știe, dacă aș vedea-o acum poate că aș fi dezamăgit. Poate că are o față obosită și un serviciu plictisitor într-un birou oarecare. Poate că e o mamă nesatisfăcută care își ceartă copiii cu o voce ascuțită. Există, desigur, și posibilitatea asta. În cazul ăsta aș pierde pentru totdeauna unul dintre lucrurile pe care le păstrez în suflet ca pe ceva extrem de important. Dar sunt convins că nu e așa, de fapt. În ochii ei hotărâți și pe chipul ei ferm se vedea că nu o să-i dea voie timpului să o ofilească.

Dar oare eu cum am ajuns? se îngrijoră Tengo.

Poate că, dimpotrivă, dacă s-ar fi întâlnit acum, Aomame ar fi fost cea dezamăgită. În școala primară, Tengo fusese considerat un copil-minune al matematicii, avusese note bune la toate materiile, era bine legat și făcea și sport. Profesorii îl remarcaseră și își puneau mari speranțe în viitorul lui. Poate că fata îl vedea ca pe un fel de erou. Acum însă avea un contract de colaborare cu o școală pregătitoare. Nici nu-l puteai numi un serviciu adevărat. Sigur că munca era lejeră și că se descurca de unul singur, dar era departe de a fi unul dintre stâlpii societății. Pe lângă orele de la școală, scria, dar încă nu fusese publicat. Mai făcea horoscoape prin reviste pentru femei. Da, erau apreciate, dar nu erau decât niște minciuni bine întoarse din condei. N-avea prieteni și nici iubită. Singura lui legătură umană erau întâlnirile clandestine o dată pe săptămână cu femeia aceea măritată. Unicul rezultat cu care se putea mândri până acum era că scrisese din umbră *Crisalida de aer,* care devenise bestseller, dar acest lucru nu-l putea dezvălui nici în ruptul capului.

Toate acestea îi trecură prin cap până când casierul îi lua coșul de cumpărături.

*

Se întoarse acasă cu punga de cumpărături. Se schimbă în pantaloni scurți, își scoase o bere rece din frigider și o bău stând în picioare, în timp ce puse apă la fiert într-o oală mare. Până clocoti apa, curăță fasolea și o frecă puțin cu sare pe tocător. Apoi o trânti în oală.

Se întrebă de ce oare imaginea fetei slăbuțe de zece ani îi stăruia încă în suflet. După ore, venise și îl prinsese de mână, fără să-i adreseze vreun cuvânt. Asta fusese tot. Numai că, atunci când plecase, Aomame luase cu ea o parte din el, din sufletul sau din corpul său. Îi lăsase în schimb o parte din ea. Acest lucru extraordinar se întâmplase într-un răstimp foarte scurt.

Tengo mărunți niște ghimbir cu un cuțit, apoi tăie țelină și ciuperci. Tocă și câteva frunze de coriandru. Curăță creveții și îi spălă la robinet. Îi alinie apoi pe un șervet de hârtie, ca pe niște soldați. După ce fierse fasolea, o lăsă într-o strecurătoare să se răcească. Apoi încinse o tigaie, turnă niște ulei de susan și îl întinse uniform. Căli la foc mic ghimbirul tocat.

*

Aș vrea să mă întâlnesc cu Aomame, își spuse Tengo din nou. Chiar dacă aș dezamăgi-o sau chiar dacă eu aș rămâne puțin decepționat. Nu contează asta. Își dorea să o revadă. Voia să știe ce fel de viață ducea, ce lucruri o bucurau și ce o întrista. Indiferent de cât de mult s-ar fi schimbat amândoi, chiar dacă pierduseră deja șansa de a fi împreună, rămânea faptul că demult, în clasa goală, între ei se petrecuse ceva important.

Tengo puse în tigaie țelina și ciupercile și dădu focul mai mare. Agita tigaia și amestecă în ea temeinic cu o paletă de bambus. Presără pe deasupra sare și piper. Când legumele începură să se pătrundă, adăugă și creveții pe care îi lăsase la scurs. Puse încă o dată sare și piper. Vărsă deasupra un

păhărel de sake și stropi cu sos de soia. La sfârșit adăugă coriandrul tocat.

Toate acestea le făcu mecanic, ca un avion trecut pe pilot automat. Nu era deloc cu gândul la ce făcea. Nici nu gătea ceva prea complicat. Mâinile i se mișcau singure, în timp ce mintea îi era la Aomame.

Când termină, mută totul într-o farfurie. Scoase încă o bere din frigider și o puse pe masă. Înghiți încet mâncarea încă aburindă, pierdut în gânduri.

În ultimele luni a început să se schimbe vizibil ceva în mine, își spuse Tengo. S-ar putea spune că mă maturizez spiritual. În sfârșit la treizeci de ani… Mare chestie, se autoironiza el, cu berea în mână. Păi, în ritmul ăsta, câtă vreme o să mai treacă până o să mă maturizez de-a binelea?

În orice caz, schimbarea aceasta fusese declanșată de *Crisalida de aer.* Rescriindu-i povestea lui Fukaeri, se întețise în el dorința de a scrie propriile sale povești, care zăceau înlăuntrul lui. Se născuse în el *o însuflețire* nouă, care îl îndemna să o găsească pe Aomame. Începuse să se gândească des la ea. Era mereu purtat înapoi în clasa aceea de acum douăzeci de ani. De parcă stătea pe malul mării și valurile îl trăgeau cu putere.

Bău doar o parte din bere, iar mâncarea o lăsă pe jumătate neatinsă. Vărsă băutura în chiuvetă și mută mâncarea rămasă pe o farfurie mai mică. O înveli în folie de plastic și o puse în frigider.

*

După masă se așeză la birou și dădu drumul la procesorul de text.

Simțea că nu avea rost să rescrie trecutul. Întocmai cum îi spusese prietena sa. Avusese dreptate până la urmă. Oricât de minuțios și de înfocat ai rescrie trecutul, prezentul va rămâne, în linii mari, același. Timpul are forța necesară de a anula una după alta orice schimbare artificială.

Indiferent de câte corecturi și revizii i-ai face, se întoarce negreșit la curgerea lui inițială. Chiar dacă reușea să aducă mici modificări reale, până la urmă Tengo rămânea Tengo și nimeni altul.

Ce trebuia el să facă acum era să stea la răscrucea prezentului, să se uite cu sinceritate la trecut și să scrie un viitor care va schimba trecutul. Aceasta era singura cale.

Durerea și întristarea
Îmi frâng inima păcătoasă
Iar lacrimile ce le plâng
Un mir regesc
Ție Iisuse Ți le ofer

Erau versurile din *Patimile după Matei* pe care le cântase Fukaeri acum câtăva vreme. Intrigat, Tengo ascultase din nou discul și căutase traducerea. Era partea de la începutul *Patimilor,* despre ungerea din Betania. Iisus se afla în Betania, în casa unui lepros, când o femeie i-a turnat mir scump pe cap. Ucenicii din jur au certat-o pentru risipă. „Mirul acesta se putea vinde scump, iar banii să se dea săracilor”, au spus ei. Iisus însă i-a liniștit pe discipolii supărați și le-a zis: „A făcut bine. A uns trupul Meu spre înmormântare.”

Femeia știa. În puțină vreme, Iisus trebuia să moară. De aceea trebuise să îl ungă pe cap cu mirul scump, ca și când acesta ar fi fost lacrimile sale. Iisus știa și el că urma să pășească în curând pe ultimul drum. A spus: „Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei”.

Nu puteau schimba viitorul.

*

Tengo închise din nou ochii, respiră adânc și își alese în gând vorbele potrivite. Schimba ordinea cuvintelor și clarifica imaginile. Găsea ritmul potrivit.

Ca Vladimir Horowitz așezat în fața celor optzeci și opt de clape ale pianului, își flexa degetele în aer. Apoi își luă inima în dinți și începu să scrie.

Descria priveliștea dintr-o lume în care, pe înserat, pe cerul de est apăreau două luni. Povestea despre oamenii din lumea aceea, despre curgerea timpului de acolo.

„Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce-a făcut ea, spre pomenirea ei.”

Capitolul 5
Șoarecele și pisica vegetariană

Odată ce acceptă moartea lui Ayumi ca pe o certitudine, mintea lui Aomame se luptă să se adapteze la noua realitate. După ce se mai domoli un pic, începu să plângă. Își prinse fața în mâini și plânse încet, în tăcere. Doar umerii îi tresăltau ușor. De parcă voia ca nimeni din lumea întreagă să nu-i vadă lacrimile.

Draperiile acopereau perfect ferestrele, dar nu poți ști niciodată când te privește cineva și de unde. În seara aceea, Aomame rămase la masa de bucătărie cu ediția de seară a ziarului deschisă în față și plânse încontinuu. Din când în când mai scăpa câte un suspin, dar altfel plângea fără să scoată vreun zgomot. Lacrimile i se prelingeau pe mâini și cădeau pe ziar.

Aomame nu plângea cu una, cu două. Dacă o supăra ceva, mai degrabă se înfuria. Pe altul sau pe ea însăși. De aceea era foarte straniu pentru ea să verse lacrimi. Pe de altă parte, odată ce lacrimile se porneau, erau imposibil de stăvilit. Nu mai plânsese atât de mult de la moartea lui Tamaki, cu mulți ani în urmă. Atât de mulți, că nici nu-și mai amintea exact. Și atunci plânsese de nu se mai putea opri, câteva zile la rând. Nu mâncase nimic și nu ieșise din casă. Din când în când, doar își suplimenta apa pierdută din corp prin lacrimi sau se prăvălea în pat și moțăia un pic. În rest, plânsese încontinuu.

Ayumi nu mai era pe lumea aceasta. Se transformase într-un cadavru rece, care probabil acum era supus autopsiei. După ce se termina autopsia, urma să fie cusută la loc, să se țină un scurt serviciu religios, apoi să fie dusă la crematoriu și arsă. Fumul avea să se înalțe în aer și să se

amestece printre nori. Urma să se transforme în ploaie și să cadă pe pământ, hrănind iarba. O iarbă fără glas și fără nume. Aomame nu avea s-o mai vadă niciodată pe Ayumi în viață. Era un lucru împotriva firii, ceva extrem de nedrept. Un gând ilogic, complet deplasat.

De când se prăpădise Tamaki, Aomame nu mai simțise nimic vecin cu prietenia față de altcineva, cu excepția lui Ayumi. Însă, din păcate, prietenia aceasta avea limitele ei. Ayumi era o polițistă în serviciu activ, iar Aomame o ucigașă în serie. O făcea ea cu convingere și cu conștiința împăcată, însă o ucigașă rămâne ucigașă, iar din punct de vedere legal, Aomame era o criminală, fără urmă de dubiu. Ea era de partea celor care sunt arestați, iar Ayumi de partea celor care arestează.

Chiar dacă și-ar fi dorit să se apropie mai mult de ea, Aomame își împietrise inima și se străduise să nu dea curs acestui imbold. Dacă ar fi ajuns la o relație atât de apropiată încât să aibă zilnic nevoie una de alta, ar fi ieșit la iveală tot felul de contradicții și neconcordanțe, care lui Aomame îi puteau fi fatale. Ea era o persoană sinceră și directă. Nu putea sa lege o relație onestă cu cineva mințind sau ascunzând diverse lucruri. O astfel de situație ar fi debusolat-o, iar ea nu-și dorea așa ceva.

Într-o oarecare măsură, Ayumi știa că Aomame avea un secret pe care nu-l putea împărtăși și de aceea încerca să pună voit o anumită distanță între ele. Ayumi avea o intuiție bună. Deschiderea pe care o afișa era pe jumătate teatru, dar în spatele ei se ascundea un amestec de sensibilitate și fragilitate. Aomame știa asta. Ayumi se simțise probabil singură în fața atitudinii sale defensive. Se simțise poate respinsă și ținută la distanță. La gândul acesta, Aomame simți o împunsătură puternică în capul pieptului.

*

Așa fusese ucisă Ayumi. Probabil agățase în oraș vreun necunoscut, băuseră ceva împreună și se duseseră la hotel.

Iar în camera aceea întunecată și secretă începuse jocul erotic. Cătușe, căluș, legătură la ochi. Aomame putea să-și imagineze toată scena. Bărbatul o sugrumă cu cordonul de la halatul de baie, se excită văzând-o în agonie și ejaculează. Însă strânge prea tare cordonul și totul se sfârșește așa, în loc să se oprească la limită.

Ayumi singură se temea și ea că avea să pățească asta la un moment dat. Ea avea nevoie în mod regulat de sex violent. Asta îi cerea trupul – sau poate mintea. Însă nu voia un iubit. Relațiile stabile o sufocau și o nelinișteau, drept pentru care făcea sex cu câte un bărbat întâmplător. Din acest punct de vedere, nu se deosebea mult de Aomame. Însă ea avea tendința să împingă lucrurile mai departe. Ei îi plăcea mai degrabă sexul riscant și sălbatic, iar la un nivel inconștient voia să fie rănită. Aomame, nu. Aomame era precaută și nu lăsa pe nimeni să o rănească. Când simțea că cineva încearcă s-o facă, opunea *o* rezistență puternică. Însă Ayumi tindea să facă pe plac, indiferent ce i s-ar fi cerut. Iar persoana în cauză aștepta cu nerăbdare să vadă ce urmează să i se ofere. O tendință foarte periculoasă. La urma urmei, era vorba de niște necunoscuți, ale căror pofte sau porniri ascunse le aflai abia la fața locului. Ayumi recunoștea și ea acel pericol. Tocmai de aceea avea nevoie de un partener stabil ca Aomame. De cineva care să o țină în frâu și să stea cu ochii pe ea.

Și Aomame avea nevoie de Ayumi, pentru că avea niște calități care ei îi lipseau. O fire veselă și deschisă, care făcea lumea să se simtă în largul ei. Bunăvoință, curiozitate firească, optimism copilăresc, conversații interesante. Un piept mare, care atrăgea privirile. Pentru Aomame era suficient să stea alături și să afișeze un zâmbet misterios. Bărbații voiau imediat să afle ce se ascunde în spatele lui. Din acest punct de vedere, Aomame și Ayumi formau perechea ideală. O mașinărie de sex imbatabilă.

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să o fi acceptat mai mult pe Ayumi, își zise Aomame. Să răspund la ce simțea și să o

strâng puternic în brațe. Este exact ce își dorea ea. Să fie acceptată în mod necondiționat și strânsă în brațe. Să se simtă liniștită, chiar și pentru un timp scurt. Dar eu nu i-am putut oferi asta. La mine au fost mai puternice instinctul de conservare și ideea de a nu păta amintirea lui Tamaki.

Așa se face că Ayumi ieșise singură noaptea în oraș, fără Aomame și murise strangulată. Cu cătușe reci la mâini, legată la ochi și cu un ciorap sau un chilot îndesat în gură. Lucrul de care chiar ea se temea mereu devenise realitate. Dacă Aomame ar fi fost mai bună cu ea, nu ar mai fi ieșit singură în oraș în seara aceea. I-ar fi dat un telefon și ar fi invitat-o și pe ea. Ar fi mers într-un loc mai sigur și s-ar fi abandonat în brațele bărbaților având grijă una de cealaltă. Dar Ayumi o lăsase în pace. Iar Aomame n-o sunase niciodată cu de la sine putere s-o invite undeva.

Pe la ora patru dimineața, nemaisuportând să stea singură în casă, Aomame își puse niște sandale și ieși. Colindă străzile întunecate, îmbrăcată doar în pantaloni scurți și maiou. Auzi pe cineva strigând-o, dar nu întoarse capul. Mergând, i se făcu sete, așa că intră într-un magazin non-stop, cumpără o cutie mare de suc de portocale și o bău pe toată pe loc. Se întoarse apoi acasă și mai plânse un timp. Țineam mult la Ayumi, își spuse ea. Țineam la ea mai mult decât îmi dădeam seama. Trebuia s-o las să mă atingă cât și unde avea ea chef.

*

În dimineața următoare apăru din nou în presă un articol despre „polițista strangulată în hotelul din Shibuya”. Poliția făcea tot posibilul să dea de urma bărbatului dispărut. Colegii ei de cămin erau uimiți, spunea articolul. Ayumi era o fată veselă, îndrăgită de toți, energică, cu simțul responsabilității și rezultate de excepție ca polițist. Provenea dintr-o familie unită, în care multe dintre rude erau în serviciul poliției, începând cu tatăl și cu fratele ei. Nimeni nu înțelegea cum se putuse întâmpla așa ceva. Erau cu toții

perplecși.

Nimeni nu știe, își spuse Aomame. Dar eu știu. Ayumi purta în ea un foarte mare gol. Ca un deșert aflat la capătul lumii. Oricâtă apă ar fi turnat, o înghițea pe toată și nu rămânea în urmă nici măcar un strop de umezeală. Nicio viață nu putea prinde rădăcină acolo. Nici păsările nu zburau pe deasupra acelui loc. Ce anume crease acea pustietate dinlăuntrul ei doar Ayumi știa. Sau poate că nici măcar ea. Însă cu siguranță una dintre cauzele principale fuseseră poftele perverse pe care bărbații și le impuneau cu forța asupra ei. Pentru a îngrădi acel gol letal, trebuise să se reinventeze ca persoană. Dacă ai fi desfăcut unul câte unul acele euri de decor astfel create, în urmă n-ar mai fi rămas decât un hău, care aducea cu el o uscăciune cumplită. Și, oricât s-ar fi străduit să-l uite, acel vid reapărea în mod constant. În câte o după-amiază ploioasă, cufundată în singurătate sau poate dimineața, când se trezea dintr-un vis urât. Iar în acele momente simțea nevoia să fie îmbrățișată de cineva, *de oricine.*

Aomame scoase pistolul din cutia de pantofi îi puse încărcătorul cu îndemânare, lăsă piedica, trase înapoi manșonul, trimițând un cartuș în cameră și armând percutorul, apoi îl apucă bine în ambele mâini și ținti un punct de pe perete. Țeava nu clintea. Nu-i mai tremurau mâinile. Aomame își opri respirația, se concentra, apoi expiră prelung. Coborî arma și puse la loc piedica. Cântări pistolul în mână, privindu-i lucirea slabă. Îl simțea ca pe o parte din trupul ei.

Trebuie să mă stăpânesc, se îndemnă Aomame. Dacă îi pedepsesc pe unchiul și pe fratele ei, ei nici nu vor înțelege pentru ce au primit pedeapsa. Și oricum nimic n-ar mai aduce-o înapoi pe Ayumi. Îmi pare rău pentru ea, dar asta tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Se îndrepta încet, dar inevitabil către centrul unui vortex letal. Eu, chiar dacă m-aș fi hotărât să o accept cu mai multă căldură, tot n-aș fi putut s-o fac necondiționat. Gata cu

plânsul! Trebuie să te pui la loc pe picioare. Regulile trebuie să aibă mai multă prioritate decât propria ta persoană, asta contează. După cum a zis Tamaru.

*

Pagerul sună în dimineața celei de-a cincea zile după moartea lui Ayumi. Aomame fierbea apă pentru cafea, ascultând buletinul de știri de la radio. Pagerul era pe masă. Aomame privi numărul de telefon afișat pe micul ecran. Nu-l știa, însă era cert că mesajul venea de la Tamaru. Se duse la un telefon public din apropiere și formă acel număr. La al treilea sunet de apel, răspunse Tamaru.

— Ești pregătită? întrebă el.

— Bineînțeles.

— Am un mesaj de la Doamna. Diseară la ora șapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura. Pregătește-te pentru activitățile obișnuite. Îmi pare rău că te iau așa din scurt, dar lucrurile s-au aranjat abia în ultimul moment.

— Diseară la ora șapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura, repetă Aomame mecanic.

— Ți-aș ura noroc, dar nu cred că te-ar ajuta la ceva.

— Pentru că tu nu mizezi pe noroc.

— Și chiar dacă aș miza, nici nu știu exact ce anume este norocul, zise Tamaru. Nu l-am văzut niciodată cu ochii mei.

— Atunci nu-mi ura nimic. În schimb, aș vrea să faci ceva pentru mine. Am în casă un ghiveci cu un arbore de cauciuc, de care te-aș ruga să ai grijă. Nu mi-a venit să-l arunc.

— Îl iau eu.

— Mulțumesc.

— Un arbore de cauciuc e mai ușor de îngrijit decât o pisică sau niște peștișori. Altceva?

— Atât. Poți să arunci tot ce-a mai rămas.

— După ce-ți termini treaba, du-te în stația Shinjuku și mai sună o dată la numărul ăsta. Am să-ți dau atunci următoarele instrucțiuni.

— După ce-mi termin treaba, mă duc în stația Shinjuku și mai sun o dată la numărul ăsta, repetă Aomame.

— Presupun că știi deja să nu-ți notezi numărul. Când pleci de acasă, distruge pagerul și aruncă-l undeva.

— Am înțeles. Așa am să fac.

— Totul este bine pus la punct. Să nu-ți faci probleme. Lasă tot ce urmează în grija noastră.

— Nu-mi fac.

Tamaru tăcu un timp.

— Pot să-ți spun părerea mea sinceră? întrebă el.

— Te rog.

— Nu zic că ceea ce faceți voi este inutil. Asta este problema voastră, nu a mea. Dar, cu îngăduință fie spus, e nechibzuit. Și fără sfârșit.

— Așa o fi, răspunse Aomame. Dar e un lucru care nu poate fi schimbat.

— Așa cum primăvara se produc avalanșe.

— Poate.

— Dar un om cu scaun la cap nu se apropie de locurile periculoase tocmai în anotimpul avalanșelor.

— Un om cu scaun la cap n-ar purta discuția asta cu tine de la bun început.

— Asta așa e, recunoscu Tamaru. Și, că veni vorba, ai pe cineva din familie pe care să-l contactăm în caz că te prinde avalanșa?

— Nu am familie.

— Nu ai deloc sau *ai, dar de fapt nu ai?*

— Am, dar de fapt nu am.

— Am înțeles, zise Tamaru. Cel mai important lucru e să te poți mișca lejer. Un arbore de cauciuc e ideal pe post de familie.

— Am văzut peștii la Doamna și am vrut și eu. M-am gândit că mi-ar prinde bine să am și eu așa ceva în casă. Peștii sunt mici, muți și nu par să aibă multe nevoi. A doua zi m-am dus la un magazin cu animale de companie din apropierea gării, dar când i-am văzut acolo, în acvariu, mi-a

pierit cheful. Așa că am luat în schimb un ghiveci cu un arbore de cauciuc prăpădit, rămas nevândut de cine știe când.

— Mi se pare alegerea corectă.

— Probabil că n-o să-mi pot lua peștișori niciodată.

— Probabil. Dar ai putea să-ți mai iei un arbore de cauciuc.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Diseară Ia ora șapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura, confirmă din nou Aomame.

— Te așezi și aștepți. Te găsesc ei.

— Mă găsesc ei.

Tamaru tuși încet.

— Apropo, știi povestea cu șoarecele și pisica vegetariană?

— Nu.

— Vrei s-o auzi?

— Absolut.

— Într-o bună zi, un șoarece se întâlnește în pod cu un motan vegetarian. Șoarecele e încolțit și nu mai poate scăpa. Tremurând tot, zice: „Domnule motan, te rog să nu mă mănânci! Trebuie să mă întorc la familia mea. Mă așteaptă acasă copiii flămânzi. Te rog să mă cruți!” Motanul răspunde: „Nu-ți face griji, că nu te mănânc. N-aș vrea să afle toată lumea, dar adevărul este că eu sunt vegetarian. Nu mă ating de carne. Să te socotești norocos că ai dat de mine!” „Vai, ce zi minunată! Ce șoarece norocos sunt, să întâlnesc o pisică vegetariană!” Însă, în secunda următoare, motanul se năpusti, îl țintui cu ghearele la pământ și își înfipse colții în gâtul lui. În agonie, șoarecele îl întrebă cu ultima suflare: „Dar n-ai zis că ești vegetarian și că nu te atingi de carne? Era o minciună?” Motanul răspunse, lingându-se pe bot: „Păi nu mănânc carne. Nu te-am mințit. Te duc și te dau la schimb pe o salată”.

Aomame se gândi câteva clipe.

— Și care e morala?

— Nu are o morală anume. A venit vorba mai devreme de noroc și mi-am adus aminte de povestea asta. Atâta tot. Dar ești liberă să găsești ce morală vrei.

— O poveste încântătoare.

— Și încă ceva. Înainte, or să te percheziționeze și or să-ți verifice bagajul. Tipii sunt precauți, să ții minte asta.

— O să țin.

— Bine atunci, zise Tamaru. Ne-om mai vedea noi cândva.

— Ne-om mai vedea, repetă Aomame din reflex.

Convorbirea se întrerupse. Aomame privi puțin receptorul, se încruntă un pic și îl puse în furcă. Apoi memoră numărul de telefon afișat pe ecranul pagerului și îl șterse. Ne-om mai vedea noi cândva, repetă ea în minte. Însă știa deja că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe Tamaru.

*

Parcurse ziarul de la un capăt la altul, însă nu mai găsi niciun articol legat de moartea lui Ayumi. Se părea că deocamdată ancheta nu mai înaintase. Probabil că, în scurt timp, presa avea să abandoneze cu totul acest caz bizar. O tânără polițistă în serviciu activ antrenată în jocuri sexuale cu cătușe într-un hotel cu ora din Shibuya. În pielea goală, strangulată. Însă Aomame nu voia să citească astfel de articole ca să se amuze. De când se întâmplase asta, nici nu mai pornise televizorul. Nu voia să audă despre moartea lui Ayumi din gura unui crainic TV cu voce pițigăiată și artificială.

Sigur că-și dorea ca ucigașul să fie prins. Trebuia neapărat pedepsit. Însă la ce ajuta dacă îl arestau, îl trimiteau în judecată și ieșeau la iveală tot felul de detalii legate de crimă? Ayumi n-avea cum să se întoarcă din morți, orice s-ar fi întâmplat. Asta era clar. Iar sentința sigur ar fi fost ușoară. Ar fi fost clasificat drept un caz de omor prin imprudență, nu crimă. Desigur, o condamnare la

moarte nu ar fi compensat cu nimic cele întâmplate. Aomame închise ziarul, se sprijini cu coatele de masă și își prinse fața în mâini. Se gândi la Ayumi. Însă lacrimile nu mai apăreau. Era doar furioasă.

*

Mai avea timp destul până la ora șapte seara și nimic de făcut. Nu avea ore la clubul sportiv. Mica geantă de voiaj și cea de umăr erau deja într-o boxă de bagaje din stația Shinjuku, așa cum îi indicase Tamaru. În geanta de voiaj avea teancurile de bani și schimburi pentru câteva zile. Aomame se ducea o dată la trei zile să mai introducă monede în aparat și atunci inspecta și gențile. Nu era nevoie de curățenie în casă, iar frigiderul era aproape gol, deci nu avea ce să pregătească de mâncare. În afara arborelui de cauciuc, în casă nu mai rămăsese niciun semn că era locuită. Scăpase de toate lucrurile care puteau oferi informații despre viața ei personală. Toate sertarele erau goale. Mâine n-o să mai fiu aici, se gândi ea. N-o să rămână nici urmă de mine.

Hainele pe care avea să le poarte în seara aceea stăteau împăturite frumos pe pat. Lângă ele, o geantă sport albastră în care erau cele necesare pentru stretching. Aomame le verifică încă o dată. Trening, salteaua de yoga, un prosop mare și unul mic și tocul în care ținea dăltița. Avea tot ce-i trebuia. Luă dăltița din toc, scoase dopul și atinse vârful cu degetul ca să se asigure că era suficient de ascuțit. Și, ca să fie mai mult decât sigură, îl mai ascuți un pic cu cea mai fină tocilă pe care o avea. Își imagină acul alunecând tăcut sub piele, în acel punct anume de pe ceafa bărbatului. Ca de obicei, totul avea să se termine într-o clipită.

Fără gemete și fără sânge. Doar un spasm scurt. Aomame înfipse la loc dopul în vârful acului și puse dăltița cu atenție în toc.

Scoase apoi din cutia de pantofi pistolul învelit în tricoul

vechi și puse cu îndemânare cele șapte cartușe în încărcător. Cu un sunet sec, trase manșonul și introduse un cartuș în camera de tragere. Eliberă piedica, apoi o puse la loc. Îl înfășură într-o batistă albă, îl băgă într-o borsetă de plastic și îl acoperi cu niște chiloți de schimb.

Oare mai trebuia să facă ceva?

Altceva nu-i venea în minte. Aomame se duse în bucătărie și puse apă la fiert pentru cafea. Apoi se așeză la masă cu o ceașca de cafea și un croissant.

Asta o să fie ultima mea însărcinare, își zise ea. Cea mai importantă și cea mai dificilă. După ce îndeplinesc misiunea asta, n-o să mai fie nevoie să omor pe nimeni.

*

Aomame nu se împotrivea ideii de a-și pierde identitatea. Din contră, într-un anume sens, ideea era mai degrabă binevenită. Nu i-ar fi părut rău nici după numele, nici după chipul ei și nu avea niciun trecut pe care sa regrete că-l pierde. Poate că asta era tocmai ceea ce își dorea, și anume să-și reseteze viața.

În mod bizar, singurul lucru legat de ea pe care nu ar fi vrut să-l piardă erau sânii ei modești. De la vârsta de doisprezece ani și până atunci, Aomame fusese în permanență nemulțumită de forma și mărimea lor. Credea că ar fi dus o viață mai tihnită dacă i-ar fi avut mai mari. Dar acum, când i se oferise ocazia de a-i modifica (o opțiune dictată de necesitate), își dăduse seama că nu voia deloc să facă o asemenea schimbare. Nu o deranja să-i lase așa. Erau numai bine cum erau.

Aomame își atinse sânii prin maiou. Erau la fel ca întotdeauna, asimetrici, cu forma lor ca de aluat prost frământat și crescut inegal. Aomame clătină din cap. Tot nu mă deranjează, își zise ea. Asta sunt eu.

În afară de sânii ăștia o să mai rămân cu ceva?

Cu amintirea lui Tengo, desigur. Cu atingerea mâinii lui. Cu tremurul năvalnic al inimii, tânjind după îmbrățișarea sa.

Chiar dacă am să devin o altă persoană, ceea ce simt eu pentru Tengo n-o să-mi fie smuls niciodată din mine. Asta este marea diferență dintre mine și Ayumi. În miezul ființei mele nu e un gol și nici vreun loc pustiit și arid. *În miezul ființei mele stă dragostea.* N-o să încetez niciodată să mă gândesc la acel băiat de zece ani. La tăria lui, inteligența lui, bunătatea lui. El nu este *aici.* Însă un trup care nu există nu poate să piară, iar făgăduielile nefăcute nu pot fi încălcate.

Bărbatul de treizeci de ani pe care Aomame îl purta înlăuntrul ei nu era Tengo cel real, ci o simplă ipoteză. Totul era doar o idee zămislită de ea. Tengo încă își mai păstra tăria, inteligența și bunătatea. Dar acum avea brațe vânjoase de om matur, un piept lat și un penis viguros. Când voia Aomame, el era mereu lângă ea. O strângea în brațe, o mângâia pe păr, o săruta, încăperea în care se aflau era mereu întunecoasă, iar Aomame nu reușea să-i distingă silueta. Tot ceea ce vedea erau ochii lui calzi. Reușea să-i vadă chiar și în beznă. Se uita în ei și putea să deslușească imagini din lumea pe care o privea el.

Poate că lui Aomame îi venea din când în când să se culce cu alți bărbați tocmai ca să poată păstra cât posibil de pură acea imagine a lui Tengo pe care o avea înlăuntrul ei. Făcându-și de cap cu alți bărbați, încerca să-și elibereze trupul de poftele lui carnale. Iar în lumea plină de liniște și tihnă care venea după această eliberare, voia să rămână doar cu Tengo și să savureze alături de el clipe pline de intimitate, nestânjeniți de nimic. Poate că asta era ceea ce-și dorea ea.

Aomame petrecu vreo câteva ore ale după-amiezii gândindu-se la Tengo. Stătea pe un scaun de aluminiu în balconul îngust, privind cerul și asculta vuietul mașinilor, prinzând din când în când între degete câte o frunză de la arborele de cauciuc. Pe cer încă nu se zărea luna. Mai erau câteva ore până avea să răsară. Oare mâine pe vremea asta unde o să fiu? se întrebă ea. N-am nici cea mai vagă idee. Dar asta nici nu contează. Tot ce contează e că Tengo există

undeva în lumea asta.

*

Aomame udă arborele de cauciuc pentru ultima oară și mai ascultă o dată *Sinfonietta* lui Janáček. Se debarasase de toate discurile pe care le avea, mai puțin de acesta. Închise ochii și ascultă piesa, imaginându-și vântul care străbate câmpiile Boemiei. Se gândi ce frumos ar fi să cutreiere acele locuri la nesfârșit, alături de Tengo. Ținându-se de mână, desigur. Cu vântul care adie și iarba moale și verde care tremură în tăcere. Aomame îi simțea perfect căldura mâinii. Apoi imaginea se întunecă și dispăru, ca o scenă de film cu final fericit.

Aomame se întinse pe pat, se ghemui și dormi o jumătate de oră. Nu visă nimic. Era un somn care nu avea nevoie de vise. Când se trezi, ceasul arăta ora patru și jumătate. Aomame scoase din frigider ouă, șuncă și unt și își făcu niște ochiuri. Bău suc de portocale direct din cutie. Liniștea de după somnul de după-amiază era neobișnuit de apăsătoare. La radio era un concert de Vivaldi pentru instrumente de suflat. Piccoloul interpreta un tril voios, ca un ciripit de pasăre. Lui Aomame i se părea că acea muzică sublinia irealul realității în care se afla.

Strânse vasele, făcu un duș și se schimbă în hainele pregătite în urmă cu mai multe săptămâni special pentru acea zi. Erau simple și lejere. Pantaloni albaștri din bumbac, bluză albă și simplă, cu mânecă trei sferturi. Își ridică părul și-l prinse cu un pieptene. Nu-și puse alte accesorii. Hainele pe care le avusese pe ea le îndesă într-un sac negru de gunoi, în loc să le pună în coșul de rufe. Tamaru urma să se ocupe de ele. Își tăie cu grijă unghiile și se spălă meticulos pe dinți. Se curăță în urechi. Își aranjă sprâncenele cu forfecuța, se dădu cu cremă pe față și se stropi cu un pic de apă de colonie pe gât. Își inspectă fața în oglindă din mai multe unghiuri, asigurându-se că nu era nimic în neregulă. Apoi luă geanta sport cu emblema Nike și ieși din casă.

Se mai uită o dată înapoi din prag, gândindu-se că nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo. La gândul acesta, casa îi păru foarte prăpădită. Ca o celulă de închisoare care se încuie doar pe dinăuntru. Niciun tablou pe perete, nicio vază. Doar un arbore de cauciuc lăsat pe balcon, cumpărat la reducere, în locul unui acvariu cu pești. Nu îi venea să creadă că trăise atâția ani într-un asemenea loc fără vreo nemulțumire, fără vreun dubiu.

— Adio, șopti ea.

Își lua rămas bun nu de la casă, ci de la ea însăși.

Capitolul 6
Avem brațul lung

O vreme nu se mai întâmplă nimic. Nu mai încercă nimeni să-l contacteze pe Tengo. Nu mai avea niciun fel de veste nici de la Komatsu, nici de la profesorul Ebisuno și nici de la Fukaeri. Poate plecaseră cu toții pe lună, uitând cu desăvârșire de el. Dacă într-adevăr asta se întâmplase, ce ar mai fi putut el să zică? Dar nu mergeau lucrurile chiar așa de simplu. Nu s-au dus pe lună. Doar ca fiecare era ocupat cu ale lui și nimeni nu-și găsea destul timp sau bunăvoință să-l mai țină și pe el la curent.

Tengo nu avea televizor și nu știa cum abordaseră emisiunile de știri dispariția lui Fukaeri. În schimb, după cum îl sfătuise Komatsu, încerca să citească presa în fiecare zi, dar, cel puțin din câte văzuse el, nu mai apăruse nimic în legătură cu Fukaeri. Așa sunt ziarele, te anunță cu grabă despre ce s-a întâmplat, dar nu prea se obosesc apoi să îți spună care e continuarea poveștii. Tocmai de aceea, lipsa știrilor era un mesaj mut care îl anunța că nu se întâmplase nimic important.

Mai toate revistele săptămânale abordaseră tema acesta, dar Tengo nu citise niciun articol din ele. Văzuse doar reclamele la reviste inserate prin ziare, cu titluri de senzație precum „Adevărul despre dispariția frumoasei scriitoare” sau „Unde a dispărut Fukaeri, autoarea *Crisalidei de aer*?” și „Istoria secretă a scriitoarei dispărute”. Câteva dintre aceste reclame erau însoțite și de o poză cu Fukaeri, făcută la conferința de presă. Sigur că pe Tengo îl interesa ce se scria despre ea, dar nu avea chef să cumpere și să adune toate aceste reviste. Dacă în vreuna dintre ele ar fi apărut vreo

știre cu adevărat importantă, negreșit l-ar fi contactat Komatsu. Faptul că nu avea nicio noutate însemna doar că nu s-a mai întâmplat nimic. Lumea încă nu aflase că *Crisalida de aer* fusese (poate) scrisă din umbră de altcineva.

Articolele păreau mai degrabă interesate de trecutul tatălui lui Fukaeri, ca activist într-o grupare extremistă, de faptul că ea crescuse izolată, într-o comună în munții din Yamanashi și de profesorul Ebisuno, actualul ei tutore (cândva un antropolog renumit). Cam acestea erau informațiile pe care le ofereau. Și că frumoasa și misterioasa scriitoare era dată dispărută, dar că romanul său, *Crisalida de aer,* se afla în continuare în topul vânzărilor. Deocamdată erau suficiente detalii care să mențină viu interesul publicului.

Era însă doar o chestiune de timp până când investigațiile aveau să-și lărgească aria de interes, mai ales dacă absența lui Fukaeri se prelungea. Atunci ar fi început să apară necazurile. Să zicem de exemplu că vreun reporter s-ar duce la școala la care era înscrisă Fukaeri. Ar afla că era dislexică și că din motivul acesta nici nu mergea la ore. I-ar vedea notele de la japoneză sau chiar compunerile – presupunând că scrisese așa ceva vreodată. S-ar ridica desigur problema că o fată dislexică nu are cum să scrie fraze atât de bine închegate precum cele din *Crisalida de aer.* Nici nu era nevoie de o imaginație deosebită pentru ca următoarea întrebare să fie dacă nu cumva o terță persoană îi dăduse o mână de ajutor.

Asemenea îndoieli l-ar împinge direct către Komatsu. El era redactorul responsabil cu *Crisalida de aer* și se ocupase de tot ce avea legătură cu editura. Komatsu ar băga capul în nisip. Ar pretinde cu mult calm că nu știe nimic despre cum a ajuns cartea în forma actuală, că el doar a primit-o de la autoare și a transmis-o mai departe juriului. Probabil că toți redactorii își însușesc cu timpul o asemenea tehnică, dar, în cazul lui Komatsu, capacitatea sa de a minți fără să i

se citească nimic pe chip era remarcabilă. I-ar telefona apoi lui Tengo și i-ar spune: „Am cam căcat drapelul!” sau ceva de genul acesta. Pe un ton dramatic, de parcă s-ar bucura că dau de necaz.

Uneori lui Tengo i se părea că într-adevăr se bucură de necazuri, că în el sălășluiește o dorință de distrugere. Poate că în adâncul sufletului spera ca tot planul să iasă la iveală, să se stârnească un scandal suculent, de proporții și toți cei implicați să se ducă de râpă. Nu puteai fi sigur că nu e în stare de așa ceva. Dar, în același timp, Komatsu era totuși un tip calculat și cu picioarele pe pământ. Și-ar fi lăsat dorințele distructive deoparte și nu ar fi trecut așa ușor pragul dezastrului.

Mai exista și posibilitatea ca el să-și fi avut propriul plan de supraviețuire, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Tengo nu știa cum avea Komatsu de gând să se descurce în fața ultimelor evenimente, dar acesta era suficient de abil încât să știe să se folosească de orice, chiar și de un scandal dubios sau de propria sa ruina. Era un tip pe care nu-l prindeai pe picior greșit. Degeaba se apuca el să-l critice pe profesorul Ebisuno. În orice caz, dacă ar fi apărut la orizont vreo urmă de dubiu în privința felului în care fusese scrisă *Crisalida de aer,* Komatsu l-ar fi înștiințat fără întârziere. În privința asta putea fi destul de sigur. Fusese până acum pentru Komatsu o unealtă utilă, dar în același timp și călcâiul lui Ahile. Dacă Tengo ar fi dat în vileag întreaga poveste, Komatsu ar fi intrat în necaz până peste cap. Nu se putea preface că Tengo nu există. Astfel că nu avea decât să aștepte un telefon de la el. Atâta vreme cât nu-l suna, însemna că nu „căcaseră drapelul”.

Tengo ar fi vrut mai degrabă să știe ce mai urzea profesorul Ebisuno. Făcuse lucrurile să meargă mai departe cu ajutorul poliției. Fără doar și poate că le strecurase celor de la poliție ideea că dispariția lui Fukaeri trebuie să aibă vreo legătură cu Pionierii. Se folosea de dispariția lui Fukaeri ca de o rangă, încercând să dea deoparte carapacea

groasă care îi se proteja pe Pionieri. Oare poliția îi luase în vizor? Probabil că da. Mass-media vorbea deja de legătura dintre Fukaeri și Pionieri. Dacă polițiștii nu ar fi cercetat direcția aceasta și, ulterior, s-ar fi făcut o descoperire importantă pe această linie, ar fi fost criticați pentru neglijență în cursul investigației. În orice caz, era de așteptat să-și facă cercetările pe ascuns, feriți de privirea publicului. Cu alte cuvinte, în ziare sau la știrile de la televizor nu aveau cum să mai apară informații noi și importante despre caz.

*

Într-o zi, întorcându-se acasă de la serviciu, Tengo găsi un plic gros îndesat în cutia poștală. Era trimis de Komatsu și avea pe el emblema editurii. Fusese ștampilat în șase locuri cu inscripția „Urgent”. Intrat în casă, îl deschise și găsi înăuntru un teanc de recenzii pentru *Crisalida de aer.* Era și o scrisoare de la Komatsu, cu obișnuitul său scris mâzgălit. Îi luă ceva timp până reuși să o deslușească.

Tengo,

Deocamdată nu se întâmplă nimic important. Încă nu se știe unde se află Fukaeri. Presa scrisă și televiziunea se interesează în principal de trecutul ei și, din fericire, asta nu ne afectează pe noi. Cartea se vinde bine, dar nu pot decide dacă e momentul să sărbătorim. Editura în schimb este foarte mulțumită. Am primit de la director un bonus și o scrisoare de apreciere. Lucrez de mai bine de douăzeci de ani aici și până acum nu m-a lăudat șeful niciodată. Mi-ar plăcea să văd ce față ar face dacă ar ști care e de fapt adevărul.

Ți-am trimis copii după recenziile și articolele care au apărut până acum despre *Crisalida de aer.* Dacă ai timp, citește-le, că poate îți sunt de folos pe viitor. Sunt în ele și lucruri care te interesează direct. Iar dacă ai chef să râzi, găsești printre ele și chestii care să te distreze.

Am rugat un cunoscut să afle mai multe despre Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Artei și Științei. Organizația a fost fondată acum câțiva ani și funcționează cu adevărat. Au birouri și își întocmesc și rapoartele financiare anuale. Oferă burse de un an câtorva artiști și cercetători. Cel puțin asta pretind. Nu am aflat însă de unde le vin banii. Cunoștința care i-a investigat mi-a spus însă fără ocolișuri că e ceva suspect cu ei. E posibil chiar să fie o firmă-fantomă făcută pentru evaziune fiscală. Dacă investigăm mai în amănunt, poate aflăm mai multe, dar nu am acum timp să mă ocup de așa ceva. Oricum, după cum ți-am spus și la telefon, e foarte greu de crezut că vor să dea trei milioane de yeni cuiva care încă nu e cunoscut de public. Se ascunde ceva dincolo de povestea asta. Nu putem să negăm posibilitatea că în spatele lor se află Pionierii. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că au mirosit că ești implicat în *Crisalida de aer.* În orice caz, e mai sănătos să nu ai niciun fel de legătură cu asociația asta.

Tengo puse scrisoarea la loc în plic. Ce l-o fi apucat pe Komatsu să-mi scrie? Dacă tot mi-a trimis recenziile, s-o fi gândit să scrie și câteva cuvinte, deși nu prea e genul. Dacă avea vreo treabă, mă suna și-mi spunea direct. Poate că scrisoarea asta e menită să folosească drept dovadă, în caz că se întâmplă ceva. Nu e de neînchipuit din partea lui să facă așa ceva, la cât de precaut e. Sau mai degrabă îi e teamă că ne ascultă cineva telefoanele.

Tengo aruncă o privire spre telefon. Era ascultat? Nu se gândise niciodată la posibilitatea aceasta. Și totuși, de o săptămână încoace nu-l mai sunase nimeni. Oare știa deja toată lumea în afara lui că i se asculta telefonul? Nici chiar prietena sa, căreia îi plăcea să îl sune, nu mai dăduse vreun semn.

Și nu era numai asta. Vinerea trecută nici nu îl vizitase. Așa ceva nu se mai întâmplase până acum. Atunci când nu putea să vină, îl anunța întotdeauna. Fie era unul dintre

copii bolnav și nu se ducea la școală, fie îi venise ciclul brusc, în general acestea erau motivele ei. Dar vineri nici nu apăruse și nici nu îi telefonase. Tengo pregătise un prânz simplu și o așteptase, dar în van. Poate că intervenise ceva urgent și nu putuse să vină, dar era neobișnuit să nu-l caute nici înainte și nici mai târziu. Din păcate, el nu avea cum să ia legătura cu ea.

*

Renunțând să se mai gândească la ea sau la telefon, Tengo se așează la masa din bucătărie și citi pe rând recenziile pe care le primise. Erau ordonate după dată și aveau trecute cu pixul în colțul de sus ziua și numele publicației în care apăruseră. Probabil o pusese pe vreo angajată cu jumătate de normă să le aranjeze. Komatsu nu s-ar fi obosit să facă așa ceva. Majoritatea recenziilor erau laudative. Mulți dintre critici apreciau profunzimea și îndrăzneala poveștii, dar și exprimarea atât de potrivită. „Greu de crezut că această carte a fost scrisă de o fată de numai șaptesprezece ani”, spuneau câțiva.

Nu-i o bănuială tocmai greșită, își spuse Tengo.

Una dintre recenzii se intitula „Françoise Sagan îmbibat în realism magic”. Autorul avea tot felul de rezerve și nu era foarte clar ce vrea sa zică, dar din atitudinea generală părea să laude cartea.

Nu puțini dintre critici erau nedumeriți de semnificația crisalidei de aer și a Oamenilor cei Mici. Alții nu reușeau să se hotărască ce atitudine să adopte. Unul, de exemplu, concluziona:

Povestea în sine este deosebit de interesantă și stârnește curiozitatea cititorilor, dar în final suntem abandonați într-un ocean de semne de întrebare. Ce este crisalida de aer? Ce sunt Oamenii cei Mici? Este posibil ca aceasta să fi fost intenția autoarei, dar nu puțini cititori vor considera, fără doar și poate, că este de fapt vorba de neglijență din partea

ei. Fiind vorba de o carte de debut, ne vom opri aici, însă, dacă autoarea intenționează să aibă o lungă carieră literară, în viitor abordarea sa absconsă va trebui supusă unei analize atente.

Tengo clătină din cap. Dacă ai reușit să faci povestea deosebit de interesantă și să stârnești curiozitatea cititorilor, nu te poate critica nimeni pentru neglijență.

Adevărul este însă că nici lui Tengo nu-i era prea clar. Poate că de fapt greșea el, iar criticul acesta avea dreptate. El se cufundase cu totul în munca de revizuire a romanului și nu avusese ocazia să asculte și un punct de vedere imparțial. El vedea deja crisalida și Oamenii cei Mici ca pe ceva dinlăuntrul său și nu ar fi putut spune exact ce semnificație aveau. Însă acesta nu era un aspect esențial pentru el. Ce considera el cu adevărat important era dacă putea accepta sau nu realitatea acestora, iar el o făcuse fără dificultate. Tocmai de aceea putuse să se dedice în totalitate revizuirii *Crisalidei de aer.* Dacă nu ar fi fost în stare să accepte existența lor ca pe ceva de la sine înțeles, nu l-ar fi putut convinge nimeni să comită această fraudă, nici cu bani și nici cu amenințări.

Aceasta nu era decât părerea sa, pe care nu le-o putea impune și altora. Nu putea să nu simtă compasiune pentru stimata audiență care fusese abandonată într-un ocean de semne de întrebare. Îi și vedea morocănoși, plutind în derivă printre semnele de întrebare, agățați de colacii de salvare colorați, în timp ce un soare ireal strălucește pe cer. Tengo se simțea întrucâtva responsabil pentru ei, căci avusese și el un rol în diseminarea acestei confuzii în lume.

Dar cine-ar putea, se întreba el, să-i salveze pe toți oamenii de pe lume? Nici dacă s-ar aduna toți zeii din univers, n-ar reuși să elimine armele nucleare sau să-i stârpească pe teroriști. Nu numai că n-ar putea să pună capăt secetelor din Africa sau să-l readucă la viață pe John Lennon, ci, dimpotrivă, s-ar isca discordie între ei și s-ar lua

la harță. Iar lumea ar ajunge într-o stare și mai rea decât acum. Față de o asemenea senzație de neputință, nu era un păcat chiar așa mare să-i lași pe amărâții ăia să plutească printre semne de întrebare.

Tengo citi jumătate dintre recenziile pe care i le trimisese Komatsu și le băgă la loc în plic. Își putea imagina deja cam ce conțineau și celelalte. *Crisalida de aer* fermecase multă lume. Îi vrăjise pe Tengo și pe Komatsu și pe profesorul Ebisuno. Plus un număr surprinzător de mare de cititori. Ce altceva mai trebuia?

*

Marți, pe la ora nouă seara, sună telefonul. Tengo citea, ascultând muzică. Erau momentele sale preferate, să citească după bunul său plac, înainte de culcare. Când se sătura de citit, se culca direct.

Țârâitul telefonului, care rămăsese tăcut o vreme atât de îndelungată, anunța acum ceva de rău augur. Nu era Komatsu, deoarece telefonul suna altfel când era el. Tengo ezită o vreme dacă să răspundă sau nu. Îl lăsă să sune de cinci ori, apoi opri pick-upul și ridică receptorul. Poate că îl căuta prietena lui.

— Domnul Kawana? auzi o voce de bărbat între două vârste. O voce adâncă și moale, pe care nu o recunoștea.

— Da, răspunse Tengo precaut.

— Mă scuzați că vă deranjez. Mă numesc Yasuda, spuse bărbatul, pe un ton cât se poate de neutru. Nici prietenos, nici ostil. Nici oficial, dar nici familiar.

Yasuda? Nu-și amintea de nimeni cu numele acesta.

— V-am sunat să vă transmit ceva, spuse bărbatul și făcu o pauză ca un semn pus între paginile unei cărți. Soția mea nu o să mai poată să vă viziteze. Asta voiam să vă comunic.

Atunci se dumiri și Tengo. Yasuda era numele de familie al iubitei sale. Kyōko Yasuda. Îi luase ceva timp să-și dea seama, pentru că avusese foarte puține ocazii să-i audă numele întreg. Așadar, bărbatul care îl căuta era soțul ei. I

se puse un nod în gât.

— Sper că înțelegeți, făcu bărbatul.

Nu se citea niciun fel de emoție în vocea sa. Cel puțin Tengo nu reușea să găsească niciuna. Doar o vagă urmă de accent, poate din Kyūshū sau din Hiroshima, nu-și dădea seama exact.

— Nu mai poate să vină, repetă Tengo.

— Da, nu mai *poate* să vă viziteze.

Adunându-și curajul, Tengo întrebă:

— I s-a întâmplat ceva?

Liniște. Întrebarea sa plutea prin aer fără răspuns. În cele din urmă, celălalt spuse:

— Așa că de acum înainte nu veți mai avea posibilitatea să o vedeți pe soția mea. Asta e tot ce voiam să vă spun.

Știa că Tengo se culca cu ea, că de vreun an se întâlneau săptămânal. În mod straniu însă, în vocea bărbatului nu se ghiceau nici resentimente, nici furie. Era altceva. Nu trăda sentimente ci mai degrabă proiecta o imagine obiectivă, ca o grădină părăsită și căzută în ruină sau ca albia unui râu în urma unei inundații.

— Nu prea înțeleg…

— Atunci e mai bine să lăsați lucrurile așa cum sunt, i-o tăie bărbatul. În vocea sa detectă o urmă de oboseală. Un lucru este clar. Soția mea este pierdută și nu vă va mai putea vizita sub nicio formă.

— Este pierdută, repetă Tengo absent cuvintele interlocutorului.

— Domnule Kawana, nu-mi face nicio plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Dar nu aș fi avut conștiința împăcată să vă las așa, fără să vă spun nimic. Credeți că v-am sunat de plăcere?

Bărbatul tăcu preț de câteva momente și din receptor nu se mai auzi niciun sunet. Îi telefonase dintr-un loc cufundat în liniște sau poate că sentimentele lui formau un vid care absorbea toate zgomotele din jur.

Trebuie să-l întreb ceva, își spuse Tengo. Altfel se termină

totul așa, încărcat de aluzii de neînțeles. Nu pot să-l las să închidă. Dar bărbatul de la celălalt capăt al firului nu avusese de la bun început intenția să-i dezvăluie prea multe detalii. Ce ar fi putut să-l întrebe, dacă acesta nu era dispus să-i mărturisească ce se întâmplase? Ce cuvinte poți să adresezi vidului ca să îl faci să răspundă? În timp ce Tengo se dădea de ceasul morții căutând o întrebare potrivită, conversația se întrerupse fără niciun fel de avertisment. Bărbatul închisese telefonul și dispăruse din fața lui Tengo. Probabil pentru totdeauna.

Tengo mai rămase o vreme cu receptorul mort la ureche. Dacă cineva îi asculta convorbirile, poate că ar fi prins vreun indiciu în acest sens. Ascultă atent, ținându-și respirația, dar nu auzi niciun fel de zgomot suspect. Nu-și auzea decât bătaia propriei inimi. Ascultând acel ritm regulat, avu impresia că se transformase într-un tâlhar abject care se furișează noaptea prin casele străinilor, ascuns în umbră, ținându-și răsuflarea și așteptând ca cei din casă să adoarmă.

Ca să se mai liniștească, Tengo fierse niște apă și își făcu un ceai verde. Cu ceașca în mână, se așeză la masă și rederulă în minte conversația pe care tocmai o avusese.

„Soția mea este pierdută și nu vă va mai putea vizita sub nicio formă”, spusese bărbatul. Îl nedumerea în mod deosebit expresia „sub nicio formă”. O simțea ca pe o mâzgă întunecată și umedă.

Se pare că Yasuda încercase să-i comunice următorul lucru: chiar dacă soția sa era dispusă să-l mai vadă, acest lucru era obiectiv imposibil. Cum adică era imposibil? Din ce punct de vedere? Și ce voia să însemne că ea era pierdută? Fusese rănită într-un accident grav? Căzuse pradă unei boli incurabile? Fusese agresată fizic atât de rău, încât n-o mai recunoșteai? Toate aceste imagini i se perindară pe rând lui Tengo prin fața ochilor. O vedea în cărucior, cu vreun membru lipsă, bandajată atât de mult încât nici nu mai putea să miște. Sau poate era închisă în vreun beci, legată

cu un lanț, ca un câine. Dar toate aceste variante erau mult prea fanteziste.

Kyōko Yasuda (când se gândea la ea acum îi folosea numele complet) nu-i vorbise mai deloc despre soțul ei. Tengo nu avea nicio idee despre ce fel de serviciu avea, ce vârstă, cum arăta sau ce fel de caracter avea. Nu știa unde se cunoscuseră sau când se căsătoriseră, dacă era înalt sau scund, gras sau slab, chipeș sau urât. N-avea habar nici dacă se înțelegeau bine sau nu. Nu știa decât că femeia nu ducea lipsă de nimic (avea, în fapt, o viață îndestulată), dar că nu era tocmai mulțumită de numărul (sau de calitatea) raporturilor sexuale pe care le aveau. Însă toate astea nu erau de fapt decât presupunerile lui. Își petreceau după-amiezile în pat, discutând despre fel de fel, dar ea nu adusese niciodată vorba de soțul ei. Nici Tengo nu era neapărat dornic să știe mai multe. Prefera să nu afle ce fel de om e cel căruia îi furase soția. I se părea că este un fel de gest de curtoazie. Acum însă, în situația în care se afla, îi părea rău că nu întrebase niciodată nimic despre soțul ei (dacă ar fi întrebat, mai mult ca sigur că ea i-ar fi răspuns cinstit). Oare era un individ gelos? Extrem de posesiv? Cu porniri violente?

Să încerc să mă pun în situația lui, se gândi Tengo. Oare cum aș reacționa dacă aș fi în locul lui? Dacă aș fi însurat, aș avea doi copii mici și aș duce o viață normală și liniștită de familie. Numai că într-o bună zi aș afla că nevasta mea se culcă o dată pe săptămână cu alt bărbat, un tip cu zece ani mai tânăr, iar relația lor continuă de mai bine de un an. Oare ce-aș simți dacă aș fi într-o asemenea situație? Ce-ar fi în inima mea? Furie intensă, disperare profundă, tristețe nedefinită, un rictus indiferent? Mi-aș pierde simțul realității? Sau ar fi un amestec de trăiri greu de discernut?

Oricât s-ar fi străduit, Tengo nu reușea să identifice ce anume ar fi simțit. În schimb, ipoteza aceasta îi aducea în minte imaginea bărbatului necunoscut care săruta sânii mamei sale, îmbrăcată în neglijeu alb. Femeia are sânii

plini, cu sfârcurile mari și întărite. Pe chip îi plutește un zâmbet pierdut și voluptuos. Ține gura întredeschisă și ochii închiși. Buzele umede și tremurătoare te duc cu gândul la un organ sexual. Alături, Tengo doarme liniștit. Parcă s-au inversat cauza și efectul, își spuse el. Poate că acest bărbat misterios este chiar Tengo, iar femeia nu este alta decât Kyōko Yasuda. Structura este aceeași, dar s-au schimbat personajele. Asta înseamnă că propria mea viață nu face decât să exteriorizeze o imagine latentă din adâncul meu și să-i traseze contururile. Oare eu în ce măsură sunt responsabil pentru faptul că *ea e pierdută*?

*

Tengo nu reușea să adoarmă. Vocea lui Yasuda îi răsuna încă în urechi. Implicațiile din vocea sa erau grele, iar cuvintele pe care le rostise, straniu de reale. Se gândea la Kyōko Yasuda. La chipul ei și la cele mai mici detalii ale trupului ei. O văzuse ultima oară cu două vineri în urmă. Ca de obicei, făcuseră sex pe îndelete. După telefonul pe care îl primise în această seară, ziua aceea părea brusc mult mai îndepărtată. Ca o scenă din istorie.

În raft erau câteva discuri pe care le adusese ca să le asculte împreună când erau în pat. Numai albume de jazz, vechi de tot. Louis Armstrong, Billie Holiday (un disc în care era acompaniat de Barney Bigard), Duke Ellington din anii ’40. Fuseseră ascultate de multe ori, dar păstrate cu mare grijă. Coperțile erau puțin îngălbenite de trecerea anilor, dar discurile în sine arătau ca noi. Privind coperțile albumelor, faptul că nu o va mai vedea vreodată începea să prindă treptat un contur real.

Sigur că, în înțelesul strict al cuvântului, Tengo nu o iubea pe Kyōko Yasuda. Nu simțise niciodată dorința de a trăi alături de ea și nu-i era greu să-și ia rămas bun când pleca. Nu tresălta la gândul ei. Dar se obișnuise cu prezența sa și îi era dragă. Îi plăcea rutina lor săptămânală. Aștepta cu nerăbdare să vină la el acasă și să se lipească unul de altul,

să-i atingă pielea. Pentru Tengo era un lucru de-a dreptul neobișnuit, pentru că nu simțise asemenea apropiere față de multe femei. Majoritatea femeilor, fie că avea relații sexuale cu ele, fie că nu, îl făceau să se simtă stingher. Și, ca să-și controleze această stinghereală, era nevoit să-și îngrădească un anume teritoriu dinlăuntrul lui. Cu alte cuvinte, trebuia să-și închidă câteva dintre încăperile inimii. Când era însă cu Kyōko Yasuda, nu avea nevoie de asemenea manevre complicate. Ea înțelegea ce caută și ce nu caută el. De aceea Tengo se considera foarte norocos că o cunoscuse.

Dar iată că se întâmplase ceva iar ea era acum pierdută. Nu se știe din ce motiv, nu-l mai putea vizita *sub nicio formă.* Iar din spusele soțului ei era mai bine ca Tengo să nu afle nici motivele și nici consecințele acestui lucru.

*

Neputând să adoarmă, Tengo se așeză pe pat și puse în surdină un disc cu Duke Ellington. Telefonul sună din nou. Ceasul de pe perete arăta ora zece și douăzeci. În afară de Komatsu, nu-și putea imagina cine altcineva l-ar fi putut căuta la ora aceasta, dar după țârâitul telefonului nu părea să fie el. Când era Komatsu, suna mai grăbit. Și mai nerăbdător. Poate că Yasuda își amintise că mai voia să-i spună ceva. Ar fi vrut să nu răspundă. Din experiența lui, asemenea telefoane târzii nu aduceau niciodată vești bune, dar în situația în care se afla nu avea altă opțiune decât să ridice receptorul.

— Domnul Kawana? spuse o voce de bărbat.

Nu era Komatsu și nici Yasuda. Era, fără îndoială, vocea lui Ushikawa. Vorbea de parcă ar fi avut gura plină cu apă sau cu cine știe ce lichid straniu. Lui Tengo îi apăru involuntar în fața ochilor chipul acela neobișnuit și capul diform, plat în creștet.

— Mă scuzați pentru ora nepotrivită. Ushikawa sunt, cel care v-a căutat zilele trecute. Am vrut să vă sun mai

devreme, dar a intervenit ceva și uite că s-a făcut ora asta. Știu bine că vă culcați și vă treziți devreme. Asta e o chestie grozavă. Nu-i bine deloc să pierzi vremea până noaptea târziu. Cel mai bine e să te bagi în pat când se lasă întunericul și să te trezești la răsărit. Dar adevărul este, domnule Kawana, că mi-a spus intuiția că astă seară încă nu v-ați culcat și de-aia mi-am permis să vă telefonez. Sper că nu v-am deranjat.

Lui Tengo nu-i conveneau deloc vorbele lui Ushikawa. Nu-i convenea nici că are numărul lui de telefon de acasă. Și era limpede că nu-i spusese intuiția nimic, ci de fapt știa foarte bine că era încă treaz și de aceea îl sunase. Poate văzuse că e încă lumina aprinsă la el. Îl supraveghea cineva? Își imagină unul dintre investigatorii lor pricepuți și zeloși, urmărindu-i apartamentul printr-un binoclu puternic.

— Într-adevăr, eram încă treaz, spuse. Intuiția dumneavoastră a fost corectă. Am băut un ceai cam tare, cred.

— Da? Asta nu e bine. Când nu poți să dormi, cel mai adesea îți vin tot felul de gânduri neplăcute. Spuneți-mi, putem să discutăm o chestiune?

— Dacă nu e vorba de ceva care o să-mi alunge somnul de tot.

Ushikawa râse cu o voce stranie. De partea cealaltă a firului – undeva în lume – capul lui diform se clătina la fel de diform.

— Ha ha ha, ce lucruri amuzante spuneți, domnule Kawana. N-am să vă cânt un cântec de leagăn, dar nici n-am să vă spun o chestiune atât de serioasă încât să nu mai puteți dormi din cauza ei. Nu vă îngrijorați. De fapt, e vorba doar de o întrebare la care să-mi răspundeți cu da sau nu. Ăă… adică, în privința bursei. Bursa de trei milioane de yeni pe an. Vedeți, nu e o discuție neplăcută. V-ați gândit la propunerea noastră? În curând trebuie sa dăm și noi răspunsul final.

— V-am spus cât se poate de clar de data trecută că nu

accept bursa. Vă sunt recunoscător pentru ofertă, dar nu duc lipsă de nimic. Nici de bani și nici de libertate. Îmi doresc să-mi continuu viața în același mod.

— Fără să aveți nicio obligație.

— Pe șleau, da.

— Mda, asta e o atitudine demnă de respect, făcu Ushikawa și tuși ușor. Să vrei să fii independent fără să ai de-a face cu vreo organizație. Vă înțeleg foarte bine. Numai că, domnule Kawana, v-o spun din considerația pe care o am față de dumneavoastră, trăim în lumea în care trăim. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla. E bine să ai o asigurare, ceva pe care să te poți sprijini la o adică. Să te ferească de bătaia vântului. Fără așa ceva e destul de periculos. De exemplu, dumneavoastră, domnule Kawana, acum nu aveți nimic pe care să vă puteți sprijini. Nu vă puteți bizui pe faptul că vă protejează cei din jur. În caz de nevoie, dacă s-ar înrăutăți lucrurile, toți cei de lângă dumneavoastră v-ar lăsa baltă și ar da bir cu fugiții. Ce, n-am dreptate? Paza bună trece primejdia rea, așa se spune. E mai bine să aveți o certitudine, în caz că se întâmplă ceva. Și nu e vorba doar de bani. Banii nu sunt decât un simbol.

— Nu sunt sigur că înțeleg exact ce vreți să spuneți, răspunse Tengo.

Simțea din nou starea de disconfort pe care o avusese când se întâlnise cu Ushikawa întâia oară.

— Ei, da, încă sunteți tânăr și sănătos, nu-nțelegeți lucrurile astea. Uite, de exemplu, de la o vârstă încolo, viața nu mai e decât o înșiruire neîncetată de pierderi. Lucrurile pe care le îndrăgești și la care ții încep să-ți scape printre degete unul după altul. Dispar ca dinții unui pieptene vechi. Și nu mai capeți decât niște imitații fără nicio valoare. Oamenii pe care îi iubești dispar unul câte unul. Se duc pe rând și forța fizică, și visele, și speranțele, și idealurile, și convingerile. Unele își anunță plecarea, altele te trezești într-o bună zi că au dispărut pur și simplu. Și, odată pierdute, nu mai e cale să le regăsești și nici să le

înlocuiești. Ei, nu e deloc plăcut. Uneori te sfâșie durerea. Domnule Kawana, în curând faceți treizeci de ani. Intrați încet, încet în perioada în care lucrurile încep să apună. Adică, trec anii. O să începeți să înțelegeți treptat cum e să pierzi lucruri. Greșesc?

Tengo se întrebă dacă nu cumva făcea aluzie la Kyōko Yasuda. Poate că știa că se întâlneau în secret o dată pe săptămână și că, dintr-un motiv necunoscut lui Tengo, aceasta încetase să-l mai viziteze.

— Știți destule lucruri despre viața mea particulară, zise Tengo.

— Nu, nici vorbă, răspunse Ushikawa. Eu vă spun doar cum stau lucrurile pe lumea asta, atât. Serios. Nu știu amănunte despre viața dumneavoastră particulară.

Tengo tăcu.

— Primiți, vă rog, bursa aceasta, oftă Ushikawa. Vă spun sincer, sunteți într-o situație cam precară. Dacă, ferească sfântul, se întâmplă ceva, noi vă protejăm. Putem să vă aruncăm un colac de salvare. Altfel, s-ar putea să vă treziți prins într-o situație fără ieșire.

— Fără ieșire? făcu Tengo.

— Întocmai.

— În mod concret, ce fel de situație?

Ushikawa făcu o pauză de câteva momente. Apoi spuse:

— Domnule Kawana, sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le știți. Când știi prea multe, nu mai poți să dormi. Și mă refer la chestii care nici nu se compară cu un ceai prea tare. V-ar răpi pe vecie orice fel de somn liniștit. Ăă… ce vreau eu să zic este următorul lucru. Gândiți-vă așa: fără să aveți habar, ați dat drumul la un robinet mai aparte și au început să iasă de acolo niște lucruri mai aparte. Iar asta îi influențează pe cei din jur. Și nu se poate spune că e o influență tocmai plăcută.

— Oamenii cei Mici au legătură cu asta?

Aruncase mai degrabă la întâmplare această întrebare, dar Ushikawa amuți. Era o tăcere grea, ca o piatră neagră

scufundată pe fundul unei ape adânci.

— Domnule Ushikawa, aș vrea să știu clar despre ce e vorba. Lăsați ghicitorile și haideți să discutăm pe față. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Care ea? Nu știu despre ce vorbiți.

Tengo oftă. Discuția asta era prea neobișnuită ca sa o poți purta la telefon.

— Vă rog să mă iertați, domnule Kawana, dar eu nu sunt decât un intermediar. Vă transmit mesajul clientului meu și mi s-a atribuit îndatorirea de a vorbi cu dumneavoastră despre lucruri generale, cât mai eufemistic, spuse Ushikawa pe un ton prudent. Îmi pare rău dacă vi se pare că vă zgândăr, dar trebuie să vă vorbesc cât mai ambiguu. În plus, cunoștințele mele, vă spun sincer, sunt cât se poate de limitate. În orice caz, nu știu despre cine vorbiți. Dacă nu-mi dați mai multe amănunte…

— Bine, atunci, spuneți-mi cine sunt Oamenii cei Mici.

— Domnule Kawana, nu am habar ce-i cu oamenii ăștia mici. Desigur, știu că sunt niște personaje din *Crisalida de aer,* dar mai mult de atât… Oricum, din câte văd, se pare că ați descătușat ceva în lume, fără să știți nici dumneavoastră ce anume. În funcție de cum evoluează lucrurile, acest ceva poate să fie foarte periculos. În ce fel și cât de periculos, clientul meu o știe foarte bine. Are în oarecare măsură și cunoștințele necesare ca să contracareze acest pericol. Tocmai acesta este motivul pentru care vă întindem o mână de ajutor. Și vă spun sincer, avem brațul lung. Lung și puternic.

— Și cine este clientul ăsta despre care vorbiți? Are legătură cu Pionierii?

— Din nefericire nu am autoritatea să dezvălui vreun fel de nume, răspunse Ushikawa dezolat. Dar, indiferent cine ar fi, pot să vă spun că are ceva putere. O putere demnă de luat în seamă. Noi vă oferim protecție. Înțelegeți, asta e ultima noastră ofertă. E decizia dumneavoastră dacă o acceptați sau nu. Dar, odată ce vă hotărâți, lucrurile nu se

mai pot schimba așa de ușor. Așa că gândiți-vă bine de tot. Și încă ceva: dacă nu sunteți de partea lor, e posibil să suferiți niște lucruri mai neplăcute de pe urma brațului lor lung, deși ei nu își doresc asta.

— Ce fel de lucruri neplăcute?

Ushikawa nu răspunse imediat la întrebare. În receptor se auzea un sunet straniu, de parcă interlocutorul își trăgea saliva din colțul buzelor.

— Detalii nu știu nici eu, spuse Ushikawa. Nu mi s-a explicat atât de mult. Așa că vă spun niște lucruri generale.

— Ce am descătușat? întrebă Tengo.

— Nici asta nu știu, spuse Ushikawa. Vă repet, eu nu sunt decât un reprezentant în negocieri. Nu știu prea bine detaliile situației. Nu mi-au fost comunicate decât niște date limitate. Până să ajungă la mine, izvorul de informații s-a tot subțiat, până n-au mai rămas decât câțiva stropi din el. Mi-au fost conferite niște drepturi limitate, așadar nu fac decât să transmit exact ce m-a instruit clientul meu. O să vă întrebați de ce nu v-au contactat direct, de ce e nevoie de un asemenea intermediar neobișnuit. Oare n-ar fi mers mai simplu fără? Dar acestea sunt întrebări la care nu am nici eu vreun răspuns.

Ushikawa tuși și așteptă următoarea întrebare. Dar nu mai veni niciuna, drept pentru care reluă:

— Așadar, întrebați de lucrul pe care l-ați descătușat, nu?

Tengo încuviință.

— Știți ce cred eu, domnule Kawana, că nu e un lucru pe care să ți-l poată arăta cineva cu degetul și să-ți spună: „Uite, ăsta e!”. Dumneavoastră înșivă trebuie să faceți un efort să-l descoperiți. Dar se poate ca, la sfârșitul căutărilor, când ați înțeles despre ce e vorba, să fie deja prea târziu. Din câte am văzut eu, aveți niște capacități deosebite, de-a dreptul minunate, la care oamenii de rând nici nu visează. Asta e clar. Tocmai de aceea, acțiunile pe care le-ați întreprins nu pot fi trecute cu vederea și reprezintă o amenințare. Clientul meu vă prețuiește aceste capacități. De

aici și bursa pe care v-am oferit-o. Dar să știți că ele nu vă sunt îndeajuns. Depinde de cum privești problema, dar să ai niște abilități care nu-ți sunt suficiente poate să fie, dimpotrivă, mai periculos decât să nu le ai deloc. Cam asta este impresia pe care o am eu referitor la situația de față.

— Pe de altă parte, clientul dumneavoastră are suficiente cunoștințele și abilități. Asta vreți să spuneți?

— Nu, nu se poate zice asta. Nimeni nu poate decide dacă sunt suficiente. Gândiți-vă la un nou tip de boală contagioasă. Ei au cunoștințele – cum ar veni, vaccinul. În prezent, s-a stabilit că acesta dă rezultate într-o anumită măsură. Dar germenii sunt vii, evoluează și devin mai rezistenți de la un moment la altul. Sunt puternici și inteligenți. Încearcă să fie cu un pas înaintea anticorpilor. Nu știm câtă vreme vaccinul o să fie eficace sau dacă stocul disponibil va fi suficient. De aceea clientul meu trage un semnal de alarmă în privința primejdiei.

— Dar de ce au ei nevoie de mine?

— Dacă îmi permiteți să continuu analogia cu boala, s-ar putea spune că amândoi sunteți purtătorii principali.

— *Amândoi*? întrebă Tengo. Adică eu și Eriko Fukada?

Ushikawa nu răspunse.

— Dacă îmi permiteți să folosesc o expresie clasică, ați deschis cutia Pandorei. De-acolo au ieșit în lume tot felul de lucruri. Punând cap la cap impresiile mele, asta cred că este părerea clientului meu. Întâmplarea face că voi formați o pereche mult mai puternică decât credeți. Va completați reciproc părțile lipsă.

— Dar în asta nu este nimic ilegal!

— Într-adevăr. Nu este o infracțiune nici din punct de vedere legal și nici lumesc. Dar, dacă pot să citez din George Orwell – un mare clasic și o sursă inepuizabilă de citate –, ce ați făcut voi este foarte aproape de crimăgândit. Printr-o coincidență stranie, suntem în anul 1984. O fi existând vreo legătură. Ei, dar v-am ținut prea mult de vorbă. Și multe dintre lucrurile pe care le-am zis nu sunt

decât presupunerile mele personale. Atât și nimic mai mult. Nu am dovezi pe care să mă bazez. Dar, fiindcă m-ați întrebat, v-am spus în mare cam care e impresia mea.

Ushikawa tăcu, iar Tengo rămase pe gânduri. Presupunerile lui personale? Oare cât putea să creadă din ce spunea omul acesta?

— Trebuie să ne încheiem conversația, spuse Ushikawa. Vă mai las un răgaz de gândire, pentru că e vorba de ceva important. Dar nu vă pot da mult timp. Orice-ar fi, ceasul merge neîncetat. Tic-tac, fără oprire. Gândiți-vă serios la propunerea pe care v-am făcut-o. O să vă mai contactez eu peste puțin timp. Noapte bună. Mă bucur că am stat de vorbă. Domnule Kawana, sper să dormiți dus!

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Ushikawa închise hotărât telefonul. Tengo privi o vreme receptorul mort, pe care încă îl mai ținea în mână, ca un fermier care adunase de pe câmp o legumă uscată în timpul secetei. Cam multă lume îi închidea telefonul în nas.

După cum se aștepta, nu reuși sa adoarmă cu una, cu două. Până când primele raze de soare palide au început să pătrundă prin perdea și păsările voinice din oraș s-au trezit și s-au pregătit de o nouă zi de muncă, Tengo rămase așezat pe podea, sprijinindu-se de perete, cu gândul la prietena sa și la acel braț lung și puternic care apare de undeva. Dar nu ajungea nicăieri astfel. Gândurile sale se învârteau în gol.

Tengo se uită împrejur și oftă. Realiză că rămăsese complet singur. Așa cum spusese Ushikawa. Nu avea în jur nici un fel de sprijin.

Capitolul 7
Locul în care vei păși

Holul corpului central al Hotelului Okura era spațios, întunecat, cu tavanul înalt și te ducea cu gândul la o uriașă și elegantă peșteră. Glasurile oamenilor care stăteau de vorbă așezați pe canapele rezonau gol, ca suspinul unei vietăți eviscerate. Mocheta era groasă și moale, aidoma unui covor de mușchi antic care îmbracă o insulă de la Polul Nord, absorbind pașii tuturor oamenilor care se perindaseră pe acolo de-a lungul timpului. Bărbații și femeile care treceau prin hol arătau ca niște fantome care își jucau rolul iar și iar, legate din vremuri străvechi de acel loc printr-un blestem. Bărbați ferecați în costumele lor ca într-o armură, fete subțirele în rochii negre, șic, gătite ca pentru o ceremonie din sala de recepții. Bijuteriile lor mititele dar scumpe tânjeau după un ochi de lumină care să le dea strălucire, aidoma unor lilieci însetați de sânge. Într-un colț, doi străini în vârstă, mari de statură, ca un rege și o regină trecuți de mult de prima tinerețe, își odihneau pe tron trupurile obosite.

În pantalonii ei bleu, bluza albă și simplă, tenișii albi și cu geanta Nike albastră, Aomame nu prea se potrivea cu acel peisaj de legendă. Probabil arata ca o bonă solicitată de vreunul dintre clienții hotelului. La asta se gândea Aomame, așezată într-un fotoliu cu brațe uriașe, așteptând să treacă timpul. Dar asta este, își zise ea. N-am venit aici într-o vizită de curtoazie. Stând acolo, avu la un moment dat senzația că este privită. Se uită împrejur, dar nu observa pe nimeni. Treaba lor, își zise ea. N-au decât să se uite!

La ora șase și cincizeci de minute, Aomame se ridică și se duse la toaletă cu geanta după ea. Se spălă pe mâini cu

săpun și își inspectă atent înfățișarea, să nu fie ceva în neregulă. Apoi respiră adânc de mai multe ori, privindu-se în oglinda mare și clară. Baia era imensă, dar pustie. Era probabil mai spațioasă decât întreg apartamentul ei. „Asta e ultima mea însărcinare”, își șopti ea în oglindă. S-o duc cu bine la capăt și apoi dispar. Ca o nălucă. Acum sunt aici. Mâine nu voi mai fi. Peste câteva zile o să am alt nume și alt chip.

Aomame se întoarse în hol și se așeză la loc pe fotoliu. Își lăsă geanta sport pe masa de alături. În ea avea pistolul automat cu șapte focuri și instrumentul ascuțit pe care urma să-l înfigă în gâtul bărbatului. Nu trebuie să-mi pierd calmul, își spuse ea. E ultima mea misiune și e foarte importantă. Trebuie să rămân aceeași Aomame imperturbabilă și tare.

Însă nu avea cum să nu-și dea seama că starea ei de spirit nu era normală. Respira un pic cam greu, iar pulsul crescut o îngrijora. Transpirase ușor la subraț și avea o mâncărime pe piele. Nu sunt doar încordată, se gândi ea. Presimt *ceva.* E un presentiment care încearcă să mă avertizeze. Bate încontinuu la ușa conștientului meu. *Încă nu e prea târziu. Pleacă și uită totul.*

Aomame ar fi vrut să poată da curs avertismentului. Îi venea să lase baltă totul și să plece din hotel. Locul acela avea ceva de rău augur. Plutea un aer funebru, de moarte care se insinuează ușor. O moarte liniștită și lentă, dar inevitabilă. Însă nu putea să fugă cu coada între picioare. Nu-i stătea în fire.

Trecură zece minute lungi. Timpul abia dacă se scurgea. Aomame stătea pe fotoliu, reglându-și respirația. Fantomele din hol scoteau fără încetare aceleași ecouri goale. Oamenii treceau pășind fără zgomot pe mocheta groasă, ca niște suflete care nu-și găseau locul. Singurul sunet limpede care îi ajungea din când în când la urechi era clănțănitul unor cești de cafea pe o tavă purtată de o chelneriță. Însă până și acel sunet avea în el o notă îndoielnică. Nu prea era de

bine. Dacă de acum era atât de încordată, însemna că la momentul respectiv n-ar mai fi fost în stare de nimic. Aomame închise ochii și își spuse rugăciunea aproape din reflex. Era rugăciunea pe care se știa spunând-o înainte de fiecare masă încă din fragedă pruncie. Deși trecuse multă vreme de atunci, și-o amintea cuvânt cu cuvânt.

Doamne, care ești în ceruri. Pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Șovăind, Aomame trebui să admită că acea rugăciune care odinioară îi fusese doar un chin era acum salvarea ei. Cuvintele acelea îi linișteau nervii, îi țineau frica la distanță și îi calmau răsuflarea. O repetă în minte de mai multe ori, apăsându-și pleoapele cu degetele.

*

— Sunteți Aomame-san, da? se auzi de lângă ea o voce tânără de bărbat.

Aomame deschise ochii, își ridică privirea și se uita la posesorul vocii. În fața ei stăteau doi bărbați tineri, ambii îmbrăcați în costume închise la culoare. După material și croială se vedea că nu erau lucruri scumpe. Fuseseră probabil cumpărate direct din raft de pe la vreun magazin en-gros. Nu le veneau ca turnate, dar măcar nu erau deloc șifonate. Probabil le călcau de fiecare dată când le îmbrăcau. Niciunul nu purta cravată. Unul dintre ei avea o cămașă albă încheiată până la ultimul nasture, iar celălalt o cămașă gri cu gulerul rotund. Erau încălțați cu pantofi din piele, negri și reci.

Cel cu cămașa albă părea să aibă cam un metru optzeci și cinci și își ținea părul prins în coadă. Avea sprâncene lungi, frumos arcuite, ca o curbă ascendentă dintr-un grafic. Un chip calm, cu trăsături regulate. Putea foarte bine să fi fost actor. Celălalt avea vreun metru șaizeci și cinci și era ras în

cap. Avea nasul mic și îndesat și un barbișon care arăta ca o umbră căzută acolo din greșeală. Lângă ochiul drept i se vedea o mică tăietură. Ambii erau slabi, trași la față și arși de soare. Nu păreau să aibă pe ei nici pic de grăsime. Felul în care le veneau costumele pe umeri lăsa de înțeles că dedesubt se ascundeau niște mușchi zdraveni. Ca vârstă, aveau în jur de douăzeci și cinci, treizeci de ani. Aveau priviri pătrunzătoare și adânci. Ochii lor, ca de animal care vânează, nu se mișcau mai mult decât era necesar.

Aomame se ridică automat din fotoliu și își privi ceasul de la mână. Acele indicau ora șapte fix. Fuseseră punctuali.

— Da, răspunse ea.

Pe chipurile lor nu se citea niciun fel de expresie. Cei doi aruncară rapid o privire la hainele ei, apoi se uitară la geanta sport de alături.

— Ăsta este tot bagajul? întrebă Cheliosul.

— Da.

— Bine. Să mergem. Sunteți gata? întrebă Cheliosul. Pletosul doar o privea în tăcere.

— Desigur, răspunse ea, socotind că, dintre cei doi, cel scund era mai mare cu câțiva ani și avea rol de lider.

Luând-o înainte, Cheliosul traversă agale holul și se îndreptă către lift, iar Aomame îl urmă, cu geanta pe umăr. Pletosul se ținea cam la doi metri în spatele ei, astfel încât Aomame era prinsă între ei. Se pricep, remarcă ea în gând. Ambii mergeau cu spatele drept și călcau hotărât. Doamna spusese că făceau karate. Ar fi fost imposibil să-i înfrunte pe amândoi în același timp și să iasă învingătoare. După atâția ani de arte marțiale, de atâta lucru putea să-și dea seama și singură. Însă ei nu aveau acel aer copleșitor de feroce pe care îl degaja Tamaru. Nu erau niște adversari *imposibil de răpus.* Dacă se ajungea la luptă corp la corp, trebuia mai întâi să-l neutralizeze pe micul Chelios. El era vârful de atac. Rămasă doar cu Pletosul, poate reușea cumva să-l dovedească și să fugă.

Cei trei urcară în lift. Pletosul apăsă butonul pentru etajul

șapte. Cheliosul se opri lângă Aomame, iar Pletosul se poziționă cu fața la ei, în colțul diagonal opus. Se mișcau în liniște deplină. Erau foarte sistematici. Ca un jucător de baseball la baza a doua și unul în poziție de inter, al căror unic scop era o dublă eliminare.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Aomame realiză că respirația și pulsul îi reveniseră la normal. N-am de ce să mă tem, își spuse ea. Sunt aceeași eu. Aomame cea imperturbabilă și tare. Totul o să fie bine. Nu mai am niciun presentiment rău.

Ușile liftului se deschiseră fără zgomot. Cheliosul ieși primul din lift, în timp ce Pletosul apăsa butonul care ținea ușile deschise. Aomame îl urmă, apoi Pletosul își luă degetul de pe buton și ieși și el. Cheliosul o porni înainte pe coridor, urmat de Aomame, iar Pletosul încheie coloana. Pe coridorul spațios nu se vedea nici țipenie de om. Era curat lună și cufundat într-o liniște deplină. Se vedea că era un hotel de primă clasă, în care se acorda atenție deosebită tuturor detaliilor. N-ai fi dat niciodată de farfurii goale de la *room service,* lăsate neglijent în fața ușii. În scrumiera din fața liftului nu era niciun muc de țigară. Florile din vaze miroseau proaspăt, de parcă tocmai fuseseră culese. Cei trei cotiră de câteva ori și într-un final se opriră în fața unei uși. Pletosul ciocăni de două ori, apoi descuie cu cheia electronică fără să mai aștepte răspuns. Intră, se uită împrejur să se asigure că totul era în regulă, apoi îi făcu un semn scurt din cap Cheliosului.

— Poftiți înăuntru, zise Cheliosul cu o voce uscată.

Aomame intră, iar acesta închise ușa în spatele ei și puse lanțul. Încăperea era mare. Nu semăna cu o cameră obișnuită de hotel. Era dotată cu mobilier complet de sufragerie și avea chiar și un birou de lucru. Pe lângă acestea mai erau și un televizor și un frigider mare. Probabil se aflau acum în sufrageria unuia dintre apartamentele hotelului. De la fereastră se vedea panorama nocturnă. Și prețul trebuie să fi fost pe măsură. Cheliosul se uită la

ceasul de pe mână, apoi îi făcu semn lui Aomame să se așeze pe canapea. Aomame se conformă și își puse alături geanta sport albastră.

— Doriți să vă schimbați? întrebă Cheliosul.

— Dacă îmi permiteți, răspunse ea. Îmi este mai ușor să lucrez îmbrăcată în trening.

Cheliosul încuviință.

— Dar înainte va trebui să fac o verificare. Îmi cer scuze, dar asta face parte din atribuțiile mele.

— Nicio problemă. Verificați, răspunse Aomame fără pic de încordare în glas, ba chiar cu un strop de amuzament la adresa încordării lor.

Pletosul veni lângă Aomame și îi percheziționă tot corpul, ca să se asigure că nu avea asupra ei nimic suspect. Purta doar niște pantaloni subțiri și o bluză, sub care oricum n-ar fi putut să ascundă nimic. Ei doar parcurgeau niște pași prestabiliți. Mâinile Pletosului erau încordate și foarte țepene. Nici măcar din politețe nu puteai spune că se pricepea la ce făcea. Probabil nu percheziționase prea multe femei la viața lui. Cheliosul stătea sprijinit de birou și îl urmărea pe Pletos.

După ce se termină percheziționarea, Aomame își deschise singură geanta. În ea avea o jachetă subțire de vară, treningul și două prosoape. O mică trusă cu articole de toaletă, o carte și o poșetă cu mărgeluțe, în care își ținea portofelul, portmoneul cu mărunțiș și cheile. Aomame le scoase pe toate pe rând și i le înmână Pletosului. Luă la sfârșit borseta neagră din plastic și îi desfăcu fermoarul. În ea se vedeau o pereche de chiloți de schimb, tampoane și absorbante.

— Transpir și am nevoie de schimburi, spuse Aomame, apoi scoase nonșalant chilotul alb cu dantelă, îl desfăcu și dădu să i-l arate. Pletosul se înroși puțin la față și încuviință de câteva ori în sens că ajunge, a înțeles. Tipul ăsta oare chiar o fi mut? se întrebă Aomame mirată.

Băgă înapoi în borsetă lenjeria și tampoanele, apoi trase

fermoarul și o puse la loc în geantă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. E un amator, conchise ea. N-ai treabă să fii bodyguard dacă te înroșești când vezi o lenjerie mai drăguță și niște tampoane. Dacă Tamaru era pus sa facă treaba asta, putea să fie și Albă-ca-Zăpada, că tot o percheziționa bine până între picioare. Ar fi întors pe dos sutiene, chiloței și desuuri cât să umpli cu ele o magazie întreagă și tot ar fi ajuns până la fundul borsetei. Pentru el – iar asta, evident, are legătură și cu faptul că e *gay* get-beget – lucrurile astea n-ar fi decât niște cârpe. Și chiar dacă n-ar fi mers atât de departe, tot ar fi scos măcar borseta și ar fi cântărit-o în palmă. Iar atunci mi-ar fi descoperit sigur pistolul Heckler & Koch HK4 (care cântărește aproximativ cinci sute de grame) și tocul cu dăltița.

Ăștia doi sunt niște amatori. Or fi ei buni la karate și i-or fi jurat ei Liderului credință eternă, dar de amatori sunt amatori. Exact cum a anticipat Doamna. Aomame bănuise că nu se va uita nimeni până la fundul borsetei pline cu articole de damă și avusese dreptate. Desigur, mersese la risc și nu se gândise neapărat și la cazul în care intuiția ei ar fi dat greș. Tot ce putea face era să se roage. Dar ea știa. Știa că rugăciunile *funcționează.*

Aomame intră în baia spațioasă și se schimbă în trening. Își împături pantalonii și bluza și le bagă în geantă. Verifică să aibă părul bine strâns. Își dădu cu un spray de gură. Scoase pistolul, trase apa la toaletă ca să acopere zgomotele și îl armă. Nu-i mai rămânea decât să elibereze piedica. Puse tocul cu dăltița deasupra în geantă, astfel încât să-l aibă la îndemână. După ce termină pregătirile, se privi în oglindă și își alungă toată încordarea de pe chip. E bine, își zise ea. Până aici am răzbit cu calm.

*

Când Aomame ieși din baie, Cheliosul stătea drept, cu spatele la ea și vorbea la telefon pe un ton scăzut. Când o auzi, întrerupse conversația și puse tăcut receptorul în

furcă. O inspectă cu privirea pe Aomame, îmbrăcată acum în treningul Adidas.

— Sunteți gata? întrebă el.

— Da, răspunse Aomame.

— Înainte de toate am o rugăminte.

Aomame schiță un zâmbet foarte slab.

— V-aș ruga să nu vorbiți nimănui despre cele petrecute în seara aceasta, spuse el și făcu o pauză ca să lase mesajul să pătrundă bine în mintea ei, așa cum ai aștepta ca niște stropi de apă să se absoarbă în pământ și să dispară.

Aomame îl privea fără să spună nimic. Cheliosul continuă:

— Nu vreau să sune nepoliticos, dar veți fi recompensată suficient și este posibil să mai apelăm de câteva ori la serviciile dumneavoastră. Prin urmare, v-aș ruga să uitați în totalitate cele petrecute aici. Ce vedeți, ce auziți, absolut tot.

— Îndeletnicirea mea este legată de corpul uman, replică Aomame pe un ton destul de rece. De aceea știu bine ce înseamnă confidențialitatea profesională. Niciun fel de informație personală nu va părăsi această încăpere. Nu este cazul să vă faceți griji în această privință.

— Am înțeles. Aceasta era rugămintea noastră, răspunse Cheliosul. Totuși am dori să priviți acest lucru drept ceva mai mult decât o chestiune de confidențialitate în sensul obișnuit al cuvântului. Locul în care veți păși este un spațiu sacru.

— Un spațiu sacru?

— Poate vă sună exagerat, însă vă asigur că nu este o exagerare. Cel pe care îl veți vedea și îl veți atinge este un om sfânt. Nu există altă expresie mai potrivită.

Aomame încuviință fără să răspundă. În acel moment era mai bine să nu comenteze nimic.

— Ne cerem scuze, dar noi am făcut o verificare legată de dumneavoastră. Sper să nu ne-o luați în nume de rău, dar a fost necesară. Avem motive să fim precauți.

În timp ce-l asculta, Aomame se uită la Pletos, să vadă ce

face. Acesta stătea pe un scaun lângă ușă, cu spatele drept, mâinile pe genunchi și bărbia trasă în față. Era complet neclintit, de parcă poza pentru o fotografie comemorativă. Privirea îi era în permanență ațintită asupra ei.

Cheliosul aruncă un ochi în jos, de parcă și-ar fi inspectat pantofii negri din piele, apoi își ridică înapoi privirea către Aomame.

— În concluzie, nu am descoperit vreo problemă și, prin urmare, astăzi am apelat la dumneavoastră. Se pare că sunteți un instructor foarte eficace și extrem de bine apreciat.

— Vă mulțumesc, răspunse Aomame.

— Din câte am înțeles, odinioară ați făcut parte din Biserica Martorilor. Este adevărat?

— Da. Părinții mei sunt adepți și, prin urmare, am fost și eu, din naștere. Nu a fost alegerea mea și am încetat să mai fiu cu mult timp în urmă.

Când m-au investigat, oare să fi aflat și despre cum mergeam cu Ayumi în Roppongi să agățăm tipi? se întrebă Aomame. Nu, nici nu contează. Chiar dacă ar fi descoperit chestia asta, nu ar fi considerat-o un impediment. Altfel nu mai eram aici.

— Știm și asta. Însă o vreme ați trăit printre credincioși. Iar asta în copilărie, care este perioada cea mai impresionabilă. De aceea sigur înțelegeți ce anume înseamnă *sfințenia,* pentru că sfințenia e miezul oricărei credințe. În lumea aceasta există locuri în care nu avem voie să pășim sau în care nu trebuie să pășim. A o recunoaște, a o admite și a-i arăta o smerenie absolută reprezintă primul pas către credință. Înțelegeți ce vreau să spun?

— De înțeles, înțeleg, răspunse Aomame. De admis, e altă problemă.

— Desigur. Nu este nevoie să fiți și de acord. Aceasta este credința noastră, nu a dumneavoastră. Însă, indiferent dacă aveți sau nu credință, astăzi vi se va înfățișa ceva cu totul

special. O *ființă ieșită din comun.*

Aomame nu spuse nimic. *O ființă ieșită din comun.*

Cheliosul își miji ochii, cântărindu-i tăcerea. Apoi spuse:

— Indiferent de ce veți vedea, nu aveți voie să discutați despre asta. Dacă dezvăluiți ceva, această sfințenie va fi pângărită în mod iremediabil. E ca și cum ai murdări un iaz cristalin și pur. Indiferent de mentalitatea obișnuită sau de legile acestei lumi, acesta este felul în care vedem noi lucrurile. Vă rugăm să înțelegeți asta. Dacă înțelegeți și vă respectați promisiunea, după cum v-am spus și mai devreme, noi ne vom arăta suficient de recunoscători.

— Am înțeles, spuse Aomame.

— Noi suntem o grupare religioasă mică, dar avem mintea dârză și brațul lung.

Așadar aveți brațul lung, își zise Aomame. Iar eu urmează să aflu în curând cât anume de lung.

Cheliosul stătea cu brațele încrucișate, sprijinit de birou și o privea cu atenție, ca pe un tablou care putea să fi fost agățat strâmb pe perete. Pletosul rămăsese în aceeași poziție, și el cu privirea asupra ei. Constant, fără întrerupere.

Cheliosul își privi apoi ceasul.

— Atunci să mergem, spuse el și tuși sec.

Traversă încăperea călcând atent ca un ascet care merge pe suprafața apei și ciocăni scurt de două ori la ușa care ducea în camera alăturată. Deschise ușa fără să mai aștepte răspuns. Făcu apoi o plecăciune și intră. Aomame își luă geanta și îl urmă. Pășind pe covor, se asigură că respirația ei era normală. Degetul îi era încleștat pe trăgaciul unui pistol imaginar. E în regulă, își spuse ea. Totul e ca întotdeauna. Și totuși Aomame se temea. Parcă avea un cub de gheață lipit de șira spinării. Gheață care nu voia să se topească. Sunt calmă, liniștită, dar *îngrozită până în măduva oaselor.*

În lumea aceasta există locuri în care nu avem voie să pășim sau în care nu trebuie să pășim, spusese Cheliosul,

iar Aomame înțelegea bine asta. Ea însăși trăise cândva într-o lume centrată în jurul unui astfel de loc. Sau poate că de fapt încă mai trăia în acea lume și doar nu-și dăduse ea seama.

Aomame repetă rugăciunea în sinea ei, apoi inspiră adânc și păși cu hotărâre în camera alăturată.

Capitolul 8
E vremea să apară pisicile

În săptămâna care urmă, Tengo fu înconjurat de o tăcere stranie. Într-o seară îl sunase Yasuda și îl anunțase că soția sa era pierdută și că nu îl va mai vizita. O oră mai târziu primise un telefon de la Ushikawa, care îi explicase că el și Fukaeri erau principalii purtători ai unei boli infecțioase de crimăgândit. Amândouă convorbirile conținuseră mesaje cu un înțeles adânc (altfel nu le puteai concepe). Ca un roman în togă care pășește pe podiumul din piața publică și citește cetățenilor interesați edictele. Amândoi spuseseră ce aveau de spus și apoi îi trântiseră practic receptorul în nas.

După aceste telefoane însă, nu îl mai căutase nimeni. Soneria telefonului rămase mută și nu primi nicio scrisoare. Nu-i bătu nimeni la ușă și nu auzi uguitul vreunui porumbel călător. Nici Komatsu, nici profesorul Ebisuno, nici Fukaeri sau Kyōko Yasuda, absolut nimeni nu avea ceva să-i transmită lui Tengo.

De altfel nici Tengo nu ținea să afle ceva despre acești oameni. Mai mult, își pierduse interesul față de absolut orice. Nu mai voia să știe cum merg vânzările la *Crisalida de aer,* ce face și unde e Fukaeri, ce se alege de stratagema urzită de Komatsu, dacă planurile calculate ale profesorului Ebisuno merg bine, până unde a aflat mass-media adevărul sau ce fel de acțiuni întreprinde misterioasa organizație Pionierii. Dacă barca în care erau urma să cada în prăpastie și să se răstoarne, asta era. N-aveau decât să cadă. Oricât s-ar fi zbătut el acum, nu putea opri curgerea râului.

De Kyōko Yasuda îi păsa, desigur. Nu știa exact ce se întâmplase, dar era dispus să nu cruțe niciun efort dacă ar fi putut să o ajute cumva. Din păcate însă, oricare ar fi fost

problemele pe care le înfrunta ea acum, Tengo nu-i putea veni în ajutor. Nu putea face nimic concret.

Renunțase să mai citească ziarele. Lumea mergea înainte, fără ca el să fie implicat. Apatia îl învăluia ca o ceață groasă. Nu mai călca prin librării, sătul să vadă exemplarele din *Crisalida de aer* scoase în față. Mergea direct de acasă la serviciu și înapoi, fără să se mai abată din drum. Se apropia vacanța și începeau cursurile intensive de vară, astfel că urma să fie mai ocupat ca de obicei, dar era o perioadă pe care Tengo o aștepta cu bucurie. Cel puțin, atâta vreme cât se afla la catedră, nu mai trebuia să se gândească la nimic altceva decât la probleme de matematică.

Nici nu mai scria. Se așeza la birou și dădea drumul la procesorul de text, dar n-avea nici o tragere de inimă să lucreze. Orice ar fi încercat să gândească, în minte îi reveneau crâmpeie din discuțiile cu soțul lui Kyōko Yasuda și cu Ushikawa. Nu-și putea concentra atenția la scris.

Soția mea este pierdută și nu vă va mai putea vizita sub nicio formă.

Cuvintele soțului lui Kyōko Yasuda.

Dacă îmi permiteți sa folosesc o expresie clasică, ați deschis cutia Pandorei. Întâmplarea face că voi formați o pereche mult mai puternică decât credeți. *Vă completați reciproc părțile lipsă.*

Cuvintele lui Ushikawa.

Și unul, și altul se exprimaseră cât se poate de ambiguu. Evitau miezul problemei și îl învăluiau în obscuritate. Dar exista un punct comun în ce spuneau ei, și anume că, fără să știe, Tengo manifestase o anume forță, iar această forță exercita o influență cât se poate de reală în lume (posibil, o influență nu tocmai plăcută).

Opri procesorul de text, se așeza pe podea și privi o vreme telefonul. Avea nevoie de indicii. Căuta multe piese ale puzzle-ului, dar nu i le dădea nimeni. În momentul acesta (sau așa stau lucrurile de obicei?) nu se găsea pe

lume suficientă bunăvoință.

Se gândi să sune pe cineva. Pe Komatsu sau poate pe profesorul Ebisuno. De ce nu, pe Ushikawa? Dar nu se putea hotărî să pună mâna pe telefon. Era sătul de jumătățile de informație pe care i le dădeau aceștia. El căuta un indiciu pentru rezolvarea misterului, iar ei nu făceau decât să îi ofere o altă ghicitoare. Jocul acesta nu putea să continue la nesfârșit. Tengo și Fukaeri formau o pereche puternică. Dacă ei o spuneau, așa o fi fost. Tengo și Fukaeri, un duo adevărat, precum Sonny și Cher. *The beat goes on.*

*

Zilele treceau. În cele din urmă, Tengo se sătură să aștepte închis în casă să se întâmple ceva. Își îndesă în buzunare portofelul și o carte, își puse ochelarii de soare pe nas, o șapcă pe cap și ieși din casă. Se îndreptă cu pași hotărâți către gară, arătă abonamentul la intrare și se urcă în expresul care mergea către centru.

Nu era nici țipenie în vagoane. Tengo nu avea nicio țintă. Pur și simplu se urcase în primul tren care venise. În ziua aceea nu avea nimic de făcut. Era liber să meargă unde voia și să facă ce voia (sau să nu facă). Era o dimineață de vară, fără vânt și cu soare puternic.

Se întrebase dacă nu cumva „investigatorii” lui Ushikawa erau pe urmele lui. În drumul până la gară, se oprise brusc și aruncase o privire rapidă în urmă. Nu văzuse însă pe nimeni suspect. Ajuns la gară, se dusese intenționat la alt peron și apoi, prefăcându-se că s-a răzgândit brusc, se răsucise și o luase în direcția opusă, dar nu văzuse pe nimeni care să facă același lucru. Erau măsurile tipice de a scăpa de un urmăritor. Se convinsese că nu-l fila nimeni. Nu era el o persoană chiar atât de importantă și nici ei nu aveau atât de mult timp. Nici el nu știa exact unde merge și ce are de gând să facă. El însuși era cel care voia să se urmărească cu interes de la distanță.

Trenul în care se urcase trecu de Shinjuku, de Yotsuya și

de Ochanomizu și ajunse la capătul liniei, la gara Tokio. Toți pasagerii coborâră. Se dădu și el jos și se așeză o vreme pe o bancă de pe peron. Se întrebă în ce direcție s-o apuce. Unde să mă duc?

Sunt în gara Tokio și nu am nimic de făcut toată ziua. Pot să merg unde vreau. Cred că se face cald azi. Aș putea să mă duc la mare. Își ridică privirile și se uită la panoul unde erau afișate trenurile care urmau să plece.

Atunci își dădu seama ce urmărea de fapt.

Clătină de câteva ori din cap, dar ideea din mintea lui nu voia să dispară. Pesemne, de când se urcase în tren la Kōenji, se hotărâse inconștient unde vrea să se ducă. Cu un oftat, se ridică de pe bancă, coborî scările și se mută la linia Sōbu. Întrebă un impiegat ce tren ajunge cel mai repede la Chikura. Acesta răsfoi prin mersul trenurilor. La unsprezece e un expres special către Tateyama, din care schimbați în personal și la două și ceva ajungeți în Chikura, îl informă el. Tengo își cumpără bilet dus-întors și un loc în expres. Apoi intră într-un restaurant din gară și își comandă o porție de orez cu curry și o salată. După ce termină de mâncat, își omorî timpul cu o cafea chioară în față.

Era reticent să se ducă să-și vadă tatăl. Nu-i era cea mai dragă persoană și nici tatăl său nu nutrea neapărat sentimente de dragoste pentru el. Tengo nici nu știa dacă acesta ar fi vrut să-și vadă sau nu fiul. De când refuzase să mai meargă cu el să adune taxe, între ei lucrurile se răciseră. Apoi, de la un moment dat, încetaseră să se mai vadă. Nici nu mai vorbea cu el decât atunci când era strict necesar. Cu patru ani în urmă, tatăl său se pensionase și se internase în Chikura la un sanatoriu pentru pacienți bolnavi de Alzheimer. Până acum nu îl vizitase la sanatoriu decât de două ori. Imediat după ce se internase, apăruse o problemă cu niște formulare și Tengo, fiind unica sa rudă, fusese nevoit să se ducă până acolo. Cea de-a doua vizită fusese la fel, impusă de o problemă administrativă.

Terenul întins pe care se afla sanatoriul nu era despărțit

de faleză decât de o șosea. Inițial, acolo fusese vila unui bancher, dar locul fusese cumpărat de o firmă de asigurări de sănătate, în scopul de a face un centru medical. În ultimii ani începuse să funcționeze ca sanatoriu pentru bolnavii de Alzheimer. Clădirile vechi de lemn se amestecau cu cele noi, cu două etaje și structuri metalice, iar asta dădea locului un aspect eterogen. Aerul era curat și, în afară de zgomotul valurilor, domnea liniștea. Când nu bătea vântul, te puteai plimba pe malul mării. În grădină erau plantați pini ca să protejeze de vânt. Sanatoriul era dotat cu echipament medical de primă clasă.

Adunând pensia, asigurarea medicală, prima de pensionare și banii pe care-i avea puși deoparte, tatăl lui Tengo își putea petrece acolo restul zilelor fără grijă. Norocul lui că fusese angajat la NHK. Chiar dacă nu rămânea nimic de pe urma lui, cel puțin reușea să se descurce cu banii pe care îi avea. Tengo era extraordinar de recunoscător pentru faptul acesta. Fie că era sau nu tatăl său biologic, Tengo nu voia să primească nimic de la el și nici acesta nu avea de gând să-i ofere ceva. Veneau amândoi din locuri diferite și se îndreptau în direcții diferite. Petrecuseră doar câțiva ani împreună, atâta tot. Era trist, dar ce ar fi putut Tengo să facă?

Iată însă că venise vremea să-l mai viziteze o dată. Tengo înțelesese lucrul acesta. Nu era deloc entuziasmat și, dacă s-ar fi putut, ar fi făcut stânga împrejur și s-ar fi întors acasă. Dar avea deja în buzunar biletele de tren. Asta era cursul lucrurilor.

Se ridică, plăti și ieși din restaurant. Așteptă pe peron să vină trenul expres către Tateyama. Se uită încă o dată precaut împrejur, dar nu văzu pe nimeni care ar fi putut fi vreun „investigator”. În jur nu erau decât familii vesele, care se duceau să-și petreacă două zile la mare. Tengo își scoase ochelarii de soare, îi băgă în buzunar și își rearanjă șapca. Ei, și ce-mi pasă, își spuse. Dacă vor să mă urmărească, n-au decât. Mă duc într-un oraș de pe malul mării să-mi

vizitez tatăl bolnav. Poate că mai ține minte că are un fiu. Ultima dată când l-am văzut, memoria lui era destul de șovăielnică. Probabil că între timp starea i s-a înrăutățit. Alzheimerul nu face decât să avanseze, nu se poate vindeca. Așa se spune. Ca o roată dințată care nu se învârte decât într-o direcție. Acesta era unul dintre puținele lucruri pe care Tengo le știa despre Alzheimer.

*

Când trenul ieși din gară, Tengo își scoase cartea din buzunar și începu să citească. Era o antologie de nuvele care aveau ca temă comună călătoriile. Printre ele se număra și una care se intitula *Orașul pisicilor,* o poveste fantastică despre un tânăr care ajunge într-un oraș stăpânit de pisici. Nuvela era scrisă în perioada dintre cele două Războaie Mondiale de un autor german de care nu mai auzise niciodată.

Tânărul din poveste călătorea după pofta inimii, singur, doar cu o valiză după el. Nu avea o destinație anume. Se urca în tren și cobora oriunde i se părea ca arată interesant. Își găsea un loc de dormit, se plimba prin oraș și rămânea acolo cât voia. Când se sătura, se suia din nou în tren. Astfel își petrecea el vacanțele întotdeauna.

De la fereastra trenului văzu un râu frumos. De-a lungul meandrelor lui se înălțau dealuri verzi și grațioase, iar la poalele unei coline se întindea un orășel tihnit. Peste râu trecea un pod vechi de piatră. Priveliștea încântătoare îl atrase pe tânăr. Sigur se mănâncă niște păstrăvi grozavi aici, își spuse el și, când trenul opri în gară, își luă valiza și se dădu jos. Nu mai coborâse niciun alt pasager și, imediat în urma sa, trenul se urni din loc.

Nu văzu niciun impiegat în gară. Pasămite era un loc liniștit, unde nu venea și de unde nu pleca multă lume. Tânărul traversă podul de piatră și ajunse în oraș. Liniștea domnea pe străzi și nu se vedea nici țipenie de om. Toate magazinele aveau obloanele trase. Nici la primărie nu era

nimeni și nici la recepția singurului han din oraș. Sună clopoțelul, dar nu apăru nimeni. Parcă s-ar fi aflat într-un oraș părăsit. Poate că toată lumea își face siesta, se gândi el. Era însă zece și jumătate dimineața, prea devreme pentru odihna de după-amiază. Oricum până a doua zi dimineață nu mai venea trenul, astfel că nu avea decât să rămână peste noapte acolo. Își omorî timpul plimbându-se fără țintă pe străzile pustii.

Orașul acela era însă un oraș al pisicilor. Când soarele coborî la orizont, o întreagă oaste de feline apăru de peste pod. Erau pisici de toate culorile și cu blana tărcată în toate felurile. Mai mari decât cele obișnuite, dar tot pisici erau. Când tânărul văzu această priveliște, se sperie, se urcă în grabă în clopotnița ce se afla chiar în mijlocul orașului și rămase ascuns acolo. Cu gesturi dezinvolte, pisicile ridicară obloanele magazinelor. Unele se așezară la birou în primărie și începură să muncească. Peste puțin timp, un număr și mai mare de pisici își făcu apariția de peste pod. Intrau în magazine, își făceau cumpărăturile, se duceau la primărie să-și rezolve problemele, luau masa la restaurantul hanului. Beau bere la cârciumă și cântau cântece vesele, pisicești. Una le acompania la acordeon, altele dansau. Felinele văd pe întuneric, așa că nu aveau prea mare nevoie de lumină, dar în noaptea aceea luna plină strălucea deasupra orașului, astfel că tânărul ascuns în clopotniță putu să vadă toate acestea. Când se apropie dimineața, pisicile închiseră magazinele, își încheiară socotelile și plecară încolonate peste pod.

Abia după ce se lumină de ziuă și orașul rămase din nou pustiu, îndrăzni tânărul să coboare și să se întindă într-un pat la han. Își domoli foamea cu resturile de pâine și pește pe care le găsi în bucătăria hanului. Apoi, când începu din nou să pogoare întunericul, se furișă în turlă și privi până în zori forfota pisicilor. Trenul trecea pe acolo de două ori: dimineața și înainte de înserat. Dacă îl lua pe cel de dimineață, își continua călătoria. Dacă îl lua pe cel de după-

amiază, se întorcea de unde venise. În gara aceea nu cobora și nu urca nimeni niciodată, dar trenul oprea conștiincios de fiecare dată și stătea un minut. Băiatul putea pleca și lăsa în urmă orașul acela straniu al pisicilor, dar nu o făcea. Era tânăr și avea o curiozitate avidă. În plus, era ambițios și aventuros. Voia să vadă mai mult din priveliștea incredibilă a orașului pisicilor. Voia să afle de când și cum puseseră stăpânire pe acel oraș, cum era organizat și ce făceau ele acolo. Poate că el era singurul om care văzuse vreodată acea priveliște.

În a treia noapte se iscă zarvă la picioarele clopotniței.

— Miroase a carne de om! spuse una dintre pisici.

— Așa e, simt și eu un iz nefiresc, răspunse alta adulmecând aerul.

— Să știi că și mie mi se pare, adăugă o altă o pisică.

— Destul de ciudat. Pe aici nu vine niciun om.

— Așa e. Oamenii nu pot să ajungă în orașul nostru.

— Dar miroase, fără îndoială, a carne de om!

Pisicile se orânduiră în grupuri și începură să patruleze și să scormonească prin toate ungherele orașului. Adevărul fie spus, pisicile au nasul foarte fin. Nu le luă mult timp până să priceapă că mirosul acela venea chiar din clopotniță. Tânărul le auzea deja lăbuțele moi urcând pe trepte. Nu mai avea scăpare. Pisicile erau aţâţate de mirosul de om și păreau furioase. Aveau gheare mari și colți albi și ascuțiți. Iar el nimerise într-un loc unde oamenii nu aveau voie să pătrundă. Nu știa ce aveau să-i facă dacă îl găseau, dar cu siguranță că nu l-ar fi lăsat să plece de acolo odată ce le aflase secretul.

Trei pisici se apropiară, adulmecând aerul.

— Hmm, ciudat! spuse una dintre ele, fluturându-și mustățile lungi. Miroase, dar nu e niciun om aici!

— Straniu! făcu a doua. Dar aici nu e nimeni. Să căutăm în altă parte!

— De neînțeles, mieună și a treia.

Pisicile se întoarseră și plecară de unde veniseră. Pașii se

îndepărtară pe trepte în jos și fură înghițiți de întuneric. Tânărul răsuflă ușurat, e drept, dar tot nu înțelegea ce se întâmplase, într-un loc atât de îngust, fusese aproape nas în nas cu ele. Era imposibil să nu-l vadă. Cu toate acestea, pisicile nu-l observaseră. Tânărul își ridică mâna în dreptul ochilor și se încredință că nu devenise invizibil. Foarte straniu. În orice caz, se hotărî ca a doua zi de dimineață să se ducă la gară, să se suie în tren și să părăsească acel oraș. Era prea periculos să mai rămână acolo. Nu putea ști câtă vreme îl mai ajuta norocul.

A doua zi însă, trenul de dimineață nu opri în gară. Trecu pe lângă el fără să încetinească. La fel și cursa de seară. Apucă să vadă silueta mecanicului din locomotivă și chipurile pasagerilor din vagoane. Dar trenul nu se oprea. Parcă nu-l vedea nimeni așteptând acolo, parcă nu vedeau nici măcar gara. După ce și trenul de seară se pierdu în depărtare, în jur se lăsă o liniște și mai adâncă decât înainte. Soarele cobora încet la orizont. Era vremea să apară pisicile. Știa că e pierdut. Tânărul se lămuri în sfârșit: acela nu era orașul pisicilor, ci locul în care el urma să se piardă. Fusese clădit în acest scop. Nu aparținea lumii noastre și nu va mai opri niciun tren care să-l ia de acolo. Pe vecie.

*

Tengo citi nuvela de două ori. Expresia „locul în care el urma să se piardă” îi stârnise interesul. Închise cartea și rămase cu ochii pierduți la priveliștea absurdă a fabricilor care se înșiruiau de-a lungul țărmului. Flăcări de la rafinării, rezervoare gigantice de petrol, coșuri imense și îndesate, ca niște tunuri. Pe șosele, convoaiele de camioane și cisterne. O imagine atât de diferită de orașul pisicilor, dar la fel de ireală. Aici era subteranul care susținea viața metropolei.

După o vreme închise ochii și și-o imagină pe Kyōko Yasuda întemnițată în locul în care era pierdută. Un loc unde nu oprea niciun tren. Nu exista acolo nici telefon și nici cutie

poștală. În timpul zilei nu vedeai pe nimeni, dar odată cu venirea întunericului pisicile își începeau căutarea încăpățânată. O căutare repetată la nesfârșit. Pe Tengo îl fură somnul. Nu dormi mult, dar dormi profund, iar când se trezi, era asudat. Trenul gonea de-a lungul țărmului însorit de la Minamibōsō.

*

La Tateyama coborî și urcă în personalul de Chikura. Ajuns acolo, simți mirosul nostalgic al mării. Toată lumea de pe străzi era bronzată. Luă un taxi din fața gării și se duse la sanatoriu. La recepție se prezentă și spuse numele tatălui său.

— Este anunțată vizita dumneavoastră? îl întrebă cu o voce uscată asistenta între două vârste de la recepție.

Era micuță, purta ochelari cu rame de metal și avea părul scurt, înspicat cu fire albe. Pe inelarul său bont purta un inel care părea cumpărat la set cu ochelarii. Pe ecusonul din piept scria „Tamura”.

— Nu, m-am hotărât brusc. M-am suit în tren și am venit, spuse Tengo cinstit.

Asistenta îl privi destul de surprinsă. Apoi spuse:

— Când veniți în vizită, regula este să anunțați din timp. Avem diverse activități și pacienții nu sunt întotdeauna disponibili.

— Îmi cer scuze. N-am știut!

— Când ați fost aici ultima oară?

— Acum doi ani.

— Acum doi ani, repetă ea în timp ce verifica lista de vizitatori cu un pix într-o mână. Adică de doi ani de zile n-ați mai venit niciodată?

— Nu, spuse Tengo.

— Din fișa noastră reiese că sunteți singura rudă a domnului Kawana.

— Așa este.

Asistenta puse lista pe birou și îi aruncă o privire lui

Tengo, fără să spună nimic. Nu era o privire dojenitoare, ci parcă mai degrabă voia să se încredințeze de ceva. Tengo nu era în niciun caz o excepție.

— Tatăl dumneavoastră participă acum la o activitate de reabilitare în grup. O să mai dureze cam treizeci de minute. Apoi îl puteți vedea.

— Cum se simte?

— Din punct de vedere fizic, e sănătos. Nu are nicio problemă. Aici însă – asistenta își duse degetul arătător în dreptul tâmplei – face un pas înainte și unul înapoi. O să vedeți și dumneavoastră exact ce vreau să spun.

Tengo îi mulțumi și se așeză pe o canapea cu iz de vechi din holul de lângă intrare. Își scoase cartea din buzunar și începu să citească. Din când în când, vântul aducea mirosul mării și foșnea răcoros printre pini. Nenumăratele cicade agățate printre crengi scoteau un țârâit asurzitor. Era toiul verii, iar ele păreau să știe că nu va dura mult. Își lăsau vocile să sune din plin, arătându-și prețuirea față de scurta viață care le mai rămăsese.

Nu dură mult până când veni și asistenta cu ochelarii pe nas să îl anunțe că se terminase programul de reabilitare și că se putea vedea cu tatăl său.

— Vă conduc, spuse ea.

Tengo se ridică de pe canapea și, trecând prin dreptul oglinzii mari de pe perete, își dădu seama că arăta ca adunat de pe drumuri. Purta un tricou cu turneul în Japonia al lui Jeff Beck, iar pe deasupra o cămașă de blugi cam decolorată, încheiată strâmb. Pantalonii chino aveau pe genunchi o pată de sos de pizza. În picioare, purta niște adidași kaki pe care nu îi spălase cam de multicel, iar pe cap, o șapcă. Nu prea arăta a bărbat în toată firea care își vizitează tatăl pe care nu l-a mai văzut de doi ani. Nu adusese nici măcar un cadou. Avea doar cartea vârâtă în buzunar. Nici nu era de mirare că asistenta îl privise cu nedumerire.

Străbătură grădina și, în timp ce se îndreptau spre

clădirea unde era tatăl său, asistenta îi prezentă pe scurt locul. Sanatoriul se compunea din trei corpuri de clădiri. În funcție de starea pacienților, aceștia erau repartizați într-unul din ele. Tatăl lui Tengo era acum în corpul destinat celor cu un grad mediu de boală. Majoritatea pacienților care ajungeau acolo erau plasați în clădirea rezervată celor cu o stare ușoară, apoi erau transferați la „mediu” și în cele din urmă la „grav”. Ca o ușă care nu se deschide decât într-o direcție, nu se mutau niciodată în direcție opusă. Cei de la „grav” nu mai aveau în ce altă parte să se ducă. Desigur, asistenta nu spuse „în afară de mormânt”, dar implicația era clară.

Tatăl lui Tengo avea un coleg de cameră, dar acesta era plecat la niște lecții. Sanatoriul organiza diferite cursuri în scopul reabilitării pacienților. Ceramică, grădinărit, gimnastică. Desigur, îi spuneau reabilitare, dar pacienții nu se înzdrăveneau. Scopul cursurilor era de fapt să întârzie evoluția bolii și să ocupe cumva timpul bolnavilor. Tatăl lui Tengo stătea pe un scaun în dreptul ferestrei deschise și privea afară. Își ținea mâinile pe genunchi. Pe masa de alături se afla un ghiveci în care câteva flori își întinseseră petalele mici și galbene. Podeaua era făcută dintr-un material moale, ca să evite rănile în cazul în care un pacient cădea. În încăpere se aflau două paturi simple, de lemn, două birouri și un dulap în care să-și țină schimburile și lucrurile. Lângă fiecare birou era un mic raft pentru cărți. Perdeaua era decolorată de soare.

Tengo nu realiză imediat că bătrânul care stătea la geam era tatăl său. Se pipernicise. Părul său scurt era alb ca o pajiște acoperită de brumă. Avea obrajii supți, ceea ce făcea ca orbitele să-i pară mult mai mari decât și le amintea Tengo. Fruntea îi era brăzdată de trei cute adânci. Forma capului părea mai strâmbă ca înainte, dar asta probabil se datora părului rărit. Avea sprâncenele lungi și stufoase și din urechi îi ieșeau două smocuri de păr alb. Urechile sale ascuțite păreau acum și mai mari, ca aripile unui liliac. Doar

nasul de o culoare roșu-închis își păstrase forma rotundă de dinainte, creând un contrast cu urechile. Colțurile gurii îi erau lăsate și te așteptai oricând sa îi curgă salivă. Își ținea buzele întredeschise și i se vedeau dinții neregulați. Silueta lui, așezat în dreptul geamului, îl duse cu gândul pe Tengo la un autoportret de-ale lui van Gogh de la bătrânețe.

Când Tengo intrase în cameră, bărbatul îi aruncase o privire rapidă, dar apoi se întorsese din nou către priveliștea de afară. De departe, arăta mai degrabă ca un animal, ceva între șoarece și veveriță. O vietate nu foarte curată, dar înzestrată cu o înțelepciune îndărătnică. Nu era însă loc de îndoială, acesta era tatăl său. Sau, mai bine zis, carcasa care mai rămăsese din el. Ultimii doi ani lăsaseră urme adânci asupra lui, ca un portărel care ia fără milă mobila din casa unui sărac. Tengo și-l amintea pe tatăl său ca pe un bărbat energic și rezistent, care muncea din greu. Lipsit de imaginație și de putere de introspecție, dar cu etica lui. Simplu, dar cu voință și răbdător. Tengo nu-l auzise vreodată să se plângă sau să-și caute scuze. Cel pe care îl avea însă în fața ochilor acum nu era decât o cochilie. O încăpere goală, lipsită de orice fel de căldură.

— Domnule Kawana, îl strigă asistenta pe bătrân, articulând cuvintele cât se poate de limpede. Era învățată să vorbească în felul acesta cu pacienții. Domnule Kawana, am vești bune! A venit fiul dumneavoastră.

Bătrânul se întoarse încă o dată către ei. Ochii săi lipsiți de orice expresie arătau ca două cuiburi goale de rândunică sub o streașină.

— Bună ziua, spuse Tengo.

— Domnule Kawana, a venit fiul din Tokio să vă vadă, spuse asistenta.

Bătrânul îl privea pe Tengo fără să scoată o vorbă. Parcă se uita la o inscripție într-o limbă necunoscută.

— La șase și jumătate e masa, îi spuse asistenta lui Tengo. Până atunci puteți face ce doriți.

După plecarea asistentei, Tengo se apropie de tatăl său

puțin descumpănit și se așează pe scaunul liber. Era un scaun vechi, cu tapiseria decolorată și cadrul de lemn plin de zgârieturi. Tatăl său îl urmări cu privirea până se așeză.

— Ești bine? întrebă Tengo.

— Da, mulțumesc, răspunse bătrânul pe un ton formal.

Tengo nu mai știa ce să spună. Jucându-se cu un nasture de la cămașă, își aruncă privirea către pâlcul de pini de afară, apoi din nou către tatăl său.

— Ați venit de la Tokio? zise bărbatul. Se pare că nu știa cine e Tengo.

— Da, de la Tokio.

— Ați venit cu expresul?

— Da. Am venit cu expresul până la Tateyama și de acolo cu personalul până la Chikura.

— Ați văzut lumea scăldându-se?

Tengo spuse:

— Sunt Tengo. Tengo Kawana, fiul tău.

— De unde din Tokio? întrebă bătrânul.

— Kōenji, sectorul Suginami.

Cele trei riduri de pe fruntea lui se adânciră.

— Multă lume minte ca să nu plătească taxa radio-TV.

— Tată! strigă Tengo. Era un cuvânt pe care nu-l mai rostise de multă vreme. Eu sunt, Tengo. Băiatul tău!

— Eu n-am niciun băiat, spuse scurt bărbatul.

— Nu ai niciun băiat, repetă Tengo mecanic.

Bărbatul încuviință.

— Și atunci eu ce sunt?

— Nu ești nimic, răspunse acesta și clătină din cap scurt, de două ori.

Tengo rămase fără cuvinte. Inspiră adânc. Tatăl său amuți și el. Cufundați în tăcere, fiecare încerca să dea de cap propriilor gânduri. Doar cicadele țârâiau din răsputeri, nefrământate de îndoieli.

Intuiția îi spunea lui Tengo că bărbatul nu minte. Avea memoria distrusă și mintea confuză, dar spusele sale erau probabil adevărate.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Nu ești nimic, repetă bărbatul fără nicio emoție în glas. N-ai fost nimic, nu ești nimic și nu vei fi nimic.

Ajunge, își spuse Tengo.

Voia să se ridice de pe scaun, să se ducă drept la gară și să se întoarcă în Tokio. Auzise ce era de auzit. Dar nu putea să se ridice. Era aidoma tânărului din orașul pisicilor. Era curios. Voia să știe ce se află dedesubt. Căuta un răspuns mai clar. Desigur, era periculos, dar, dacă rata ocazia aceasta, probabil că nu avea să mai dezlege niciodată misterul, care pe el îl privea direct. Ar fi dispărut pentru totdeauna în neant.

Tengo își tot suci în minte vorbele. În cele din urmă, își luă inima în dinți și rosti întrebarea pe care încercase în zadar să o pună în copilărie de atâtea ori:

— Adică tu nu ești tatăl meu biologic? Între noi nu există nicio legătură de sânge?

Bărbatul se uita la Tengo fără să spună nimic. Din expresia sa nici nu era clar dacă înțelegea sensul întrebării.

— E ilegal să furi semnalul radio-TV, spuse acesta, privindu-l drept în ochi pe Tengo. E ca și când ai fura bunuri. Nu credeți?

— Așa o fi, fu Tengo de acord.

Bărbatul dădu de câteva ori din cap, mulțumit.

— Semnalul radio-TV nu vine gratis din cer, ca ploaia și zăpada, spuse el.

Fără să zică nimic, Tengo privi mâinile tatălui său. Le ținea cuminți pe genunchi, fără să le miște deloc. Mâna stângă pe genunchiul stâng și mâna dreaptă pe genunchiul drept. Erau mici și negre. Păreau arse de soare până în măduva oaselor. Mâinile cuiva care umblase pe străzi an după an.

— Mama nu a murit când eram eu mic, nu? întrebă Tengo rar, rostind clar fiecare cuvânt.

Bărbatul nu răspunse. Expresia sa rămase neschimbată, iar mâinile, nemișcate. Îl privea pe Tengo de parcă nu-l mai

văzuse vreodată.

— Mama te-a părăsit. M-a lăsat în grija ta. A plecat, probabil cu alt bărbat. Așa-i?

Bărbatul încuviință:

— Nu e voie să furi semnalul. Nu poți să faci ce vrei fără să fii pedepsit.

Înțelesese întrebarea, numai că nu voia să discute deschis despre asta. Așa simțea Tengo.

— Tată, spuse el. Probabil că nu-mi ești tată, dar îți zic așa. Nu știu cum să-ți spun altfel. Adevărul este că nu mi-a plăcut niciodată de tine. Mai degrabă te-am detestat. Știi asta, nu? Dar dacă tu nu ești tatăl meu și între noi nu există nicio legătură de sânge, nu mai am niciun fel de motiv să te detest. Nu știu dacă pot să te plac, dar acum măcar pot să te înțeleg. Asta am căutat eu, să aflu adevărul. Cine sunt și de unde am venit. E sigurul lucru pe care vreau să-l aflu. E un lucru pe care nu mi l-a spus nimeni. Dacă-mi spui adevărul acum, nu o să te judec și nu o să te disprețuiesc. Pentru mine ar fi o ușurare să nu te mai judec și să nu te mai disprețuiesc!

Bărbatul rămase tăcut, privindu-l pe Tengo cu aceiași ochi lipsiți de orice expresie. Dar în fundul acelor cuiburi goale de rândunică apăruse o lucire stinsă.

— Nu sunt nimic, spuse Tengo. Astea sunt cuvintele tale. Plutesc în derivă ca un obiect aruncat noaptea în mare. Întind mâinile și nu e nimeni în jur. Strig și nu-mi răspunde nimeni. Nu sunt legat de nimic. În afară de tine, nu am nimic care să semene a familie. Iar tu ții dezlegarea misterului și nu vrei să mi-o împărtășești. Stai în orașul ăsta la malul apei și, zi după zi, încet dar sigur, îți pierzi memoria. Și odată cu ea se pierde și adevărul despre mine. Doar adevărul ăsta mă poate ajuta. Fără el nu sunt nimic și nu voi putea deveni nimic, exact cum ai spus!

— Cunoașterea e un capital social foarte prețios, spuse bărbatul, ca și când recita un text învățat pe dinafară.

Vocea lui era însă mai înceată ca înainte, de parcă cineva

îi răsucise de la spate butonul de volum. Continuă:

— Acest bun de preț trebuie acumulat și folosit cu atenție. Fructele cunoașterii trebuie predate generațiilor următoare. De aceea, taxa radio-TV este necesară…

Era ca o mantra pentru el. Îngâna aceste vorbe ca să-l protejeze. Tengo trebuia să străpungă pavăza aceasta de habotnicie. Trebuia să scoată de sub ea ființa umană, vie.

— Ce fel de om era mama? Unde a plecat? Ce s-a ales de ea? îl întrerupse el.

Bărbatul tăcu brusc. Își încetase litania. Tengo continuă:

— Am obosit să trăiesc urând și disprețuind. Să nu iubesc. Nu am niciun prieten. Nici măcar unul. Și, mai presus de toate, nu mă pot iubi pe mine însumi. De ce? Pentru că nu-i pot iubi nici pe alții. Înveți să te iubești primind și oferind, la rândul tău, iubire. Înțelegi ce vreau să zic? Dacă nu poți iubi pe nimeni, nu te poți iubi nici pe tine. Nu spun că e din vina ta. Dacă stau să mă gândesc, și tu ești o victimă, la fel ca mine. Probabil că nici tu nu știi să te iubești pe tine. Greșesc?

Bătrânul rămase închis în tăcere, cu buzele strâns lipite. Din expresia de pe chipul său nu-ți puteai da seama dacă înțelesese vorbele care îi fuseseră adresate. Tengo tăcu și el și se adânci în scaun. Vântul pătrundea prin fereastra deschisă, răsucind perdeaua decolorată de vreme și fluturând micile petale ale florii din ghiveci. Apoi se strecura pe culoar prin ușa rămasă deschisă. Mirosul mării era mai puternic acum. Din curte se auzea foșnetul moale al acelor de pin, amestecându-se cu țârâitul cicadelor.

Tengo continuă pe un ton liniștit:

— Halucinez adesea. E o imagine care se repetă în mod constant, de mult de tot. Probabil că nu e o halucinație, ci o imagine reală care mi-a rămas în amintire. Aveam un an și jumătate și mama era acolo. Mama se îmbrățișează cu un bărbat tânăr. Cu altcineva, nu cu tine. Nu-l cunosc, dar cu siguranță nu ești tu. Nu știu de ce, dar imaginea asta mi-e arsă pe retină și nu o pot șterge.

Bărbatul nu spunea nimic. Dar ochii săi priveau altceva, ceva ce nu era acolo. Cei doi rămaseră o vreme în tăcere. Tengo asculta vântul care se înteţise brusc. Ce auzea tatăl său nu ştia.

— Îmi citiţi ceva? întrebă bătrânul după o tăcere îndelungată. Mă dor ochii şi nu pot să citesc. Nu pot să urmăresc literele. Am cărţi acolo, în raft. Puteţi să alegeţi ce vă place.

Tengo se lăsă păgubaş şi, ridicându-se de pe scaun, studie cărţile aşezate în raft. În marea majoritate, erau romane istorice. Avea *La trecătoarea lui Bodhisattva*{16} în ediţie completă. Tengo însă nu avea chef să citească cu voce tare dintr-un roman vechi, scris într-o limbă arhaică.

— Dacă vrei, îţi citesc *Oraşul pisicilor,* spuse el. E din cartea pe care mi-am luat-o la mine.

— O poveste despre un oraş al pisicilor, spuse bărbatul şi cugetă o vreme la aceste cuvinte. Dacă nu vă deranjează, citiţi-mi, vă rog!

Tengo se uită la ceas.

— Nu mă deranjează. Mai am timp destul până la tren. E o poveste ciudată, nu ştiu dacă o să-ţi placă.

Tengo îşi scoase cartea din buzunar şi începu să citească *Oraşul pisicilor* cu voce tare. Bătrânul îl asculta aşezat în continuare pe scaunul de lângă fereastră. Tengo rostea cuvintele clar şi rar, să fie înţeles. De două-trei ori luă câte o pauză, să-şi tragă răsuflarea. În aceste pauze îşi privi tatăl, dar acesta nu avea nicio reacţie. Nu putea şti nici dacă îi plăcea sau nu povestea. Când termină de citit, văzu că bărbatul stătea cu ochii închişi, dar nu-şi schimbase deloc poziţia. Ai fi putut crede că doarme, dar era treaz. Era doar cufundat adânc în lumea poveştii şi dură o vreme până când reveni de acolo. Tengo îl aşteptă răbdător. Lumina de după-amiază începuse să pălească şi se simţeau semnele înserării. Vântul continua să scuture crengile pinilor.

— Oare în oraşul pisicilor aveau televizoare? întrebă bătrânul cu seriozitate.

— E o poveste scrisă în Germania anilor ’30, când nu existau încă televizoare. Existau însă radiouri.

— Eu am fost în Manciuria, dar n-aveam radio. Nu exista nici stație de emisie. Nu prea ajungeau nici ziarele, le citeam pe alea vechi de juma’ de lună. N-aveam nici ce să mâncăm, n-aveam nici femei. Uneori veneau lupii. Eram la capătul lumii.

Tăcu și rămase un timp pe gânduri. Își amintea probabil de vremurile grele din Manciuria, de viața aspră de colonist pe care o dusese acolo. Dar amintirile acestea se înnămoliră și se pierdură în gol. Îți dădeai seama după expresia feței sale ce se petrecea în el.

— Oare orașul era construit de pisici sau fusese făcut demult de oameni și se mutaseră pisicile acolo? mormăi el ca pentru sine, îndreptându-și privirea către fereastră. Și totuși, părea să fie o întrebare adresată lui Tengo.

— Nu știu, răspunse acesta. Dar aș crede că era un oraș făcut de oameni cu multă vreme în urmă și că, din cine știe ce motiv, a rămas pustiu, iar pisicile s-au mutat acolo. Poate că muriseră toți de vreo boală contagioasă.

Bătrânul încuviință.

— Dacă apare un gol, trebuie să îl umpli cu ceva. Toată lumea face așa.

— Toată lumea face așa?

— Da, da! afirmă bătrânul.

— Și tu ce gol umpli?

Bărbatul se încruntă. Sprâncenele lungi îi acopereau ochii. Apoi, cu o nuanță de batjocură în glas, spuse:

— Deci nu știi.

— Nu știu, făcu Tengo.

Bărbatul își umflă nările și înălță ușor de tot o sprânceană. Era expresia pe care o avea întotdeauna când era nemulțumit.

— Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi.

Tengo își miji ochii și îl studie pe tatăl său, dar nu reuși să

îi deslușească nicio expresie pe chip. Nu îl auzise nicicând vorbind atât de straniu și plin de subînțelesuri. De obicei spunea ce avea de spus la obiect, fără ocolișuri. Deschidea gura doar când era nevoie și vorbea scurt. Acesta era unul dintre lucrurile care îl defineau.

— Am înțeles. În orice caz, umpli un gol, spuse Tengo. Da' cine o să umple golul lăsat de tine?

— Tu, răspunse bărbatul scurt, ridicând mâna și arătând ferm către Tengo cu degetul arătător. Nu e clar? Eu umplu golul lăsat de cineva, iar tu umpli golul pe care o să-l las eu. Facem cu schimbul.

— Așa cum pisicile au ocupat orașul pustiu.

— Da, se pierde precum orașul, spuse el, apoi își privi arătătorul întins ca pe un obiect neașteptat, care nu trebuia să se afle acolo.

— Se pierde precum orașul, repetă Tengo cuvintele tatălui său.

— Femeia care te-a născut pe tine nu mai e nicăieri.

— Nu mai e nicăieri. E pierdută, precum orașul. Adică a murit?

Bătrânul nu răspunse. Tengo oftă.

— Deci cine e tatăl meu?

— Golul. Mama ta s-a împreunat cu golul și te-a născut pe tine. Eu am umplut acel gol, spuse el.

Apoi tăcu și închise ochii.

— S-a împreunat cu golul?

— Da.

— Iar tu m-ai crescut pe mine. Deci așa a fost?

— Păi nu ți-am zis? răspunse tatăl după ce tuși solemn, ca un părinte care explica adevărul unui copil care pricepe greu. Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi.

— M-am născut din gol? întrebă Tengo.

Nu primi însă niciun răspuns.

Tengo își împreună degetele deasupra genunchilor. Se uită încă o dată drept în ochii tatălui său. Apoi rămase pe

gânduri. Bărbatul ăsta nu e doar o cochilie goală, își spuse el. Nu e o casă părăsită. E un om viu care trăiește șovăielnic lângă ocean, alături de spiritul lui îngust și încăpățânat și cu amintirile lui deprimante. Nu poate evita însă golul care se cască treptat în el. Amintirile încă se luptă cu acest hău. În curând însă, fie că își dorește, fie că nu, vidul îi va înghiți toate amintirile pe care le mai are. Asta nu e decât o chestiune de timp. Golul către care se îndreaptă o fi același din care m-am născut eu?

Lui Tengo i se păru că în foșnetul vântului de înserat, care trecea printre vârfurile pinilor, se amesteca și vuietul îndepărtat al mării. Dar poate că nu era decât o iluzie.

Capitolul 9
Plată pentru un har divin

Cum intră Aomame, Cheliosul trecu în spatele ei și închise ușa. În încăpere era întuneric deplin. Draperii groase acopereau ferestrele, iar toate luminile dinăuntru erau stinse. Prin crăpătura dintre draperii se strecura o vagă urmă de lumină, dar care nu făcea decât să evidențieze bezna.

Ochii lui Aomame se obișnuiră greu cu întunericul, de parcă ar fi intrat într-un planetariu sau într-o sală de cinema în care filmul rula deja. Primul lucru pe care îl văzu era un ceas electronic pus pe un birou scund. Cifrele sale verzi indicau ora șapte și douăzeci de minute. După ceva timp, deslușì un pat mare lipit de peretele opus. Ceasul se afla la capul lui. Încăperea era mai îngustă decât cea de alături, însă era mai spațioasă decât o cameră obișnuită de hotel.

Pe pat se zărea o movilă întunecată. Mai trecu ceva timp până realiză că acel contur neregulat reprezenta o siluetă întinsă. Însă, în acest timp, conturul nu își modifică deloc forma. Nu vădea niciun semn de viață. Nu i se auzea respirația. Tot ce se auzea era suflul slab al aerului condiționat, care bătea de sus, din apropierea tavanului. Dar nu avea cum să fie mort. Cheliosul îi dăduse de înțeles că are de-a face cu o persoană în viață.

Era un om foarte mare de statură. Probabil un bărbat. Aomame nu avea cum să fie sigură, dar acesta nu părea să aibă fața îndreptată către ea. Nu era băgat în așternuturi, ci stătea pe cuvertură, întins pe spate și nemișcat, ca un animal uriaș ascuns într-o peșteră, care încearcă să nu-și consume forțele, așteptând să se întremeze.

— Este timpul, se adresă Cheliosul umbrei cu o voce care

trăda încordarea.

Nu se știa dacă bărbatul îl auzise sau nu. Movila întunecată din vârful patului rămase nemișcată. Cheliosul aștepta în fața ușii, menținându-și postura. Încăperea era cufundată într-o liniște deplină, în care se auzi clar cum cineva înghite în sec. Aomame realiză că ea fusese aceea. Stătea cu geanta în mâna dreaptă și aștepta, ca și Cheliosul, să se întâmple ceva. Afișajul ceasului se schimbă în 7:21, apoi 7:22, apoi 7:23.

Într-un sfârșit, conturul de pe pat tremură ușor, dând semne de viață. Tremurul acela slab se transformă apoi în mișcare clară. Persoana respectivă părea adânc adormită sau aflată într-o stare asemănătoare cu somnul. Mușchii i se treziră, trunchiul i se îndreptă și mintea îi reveni treptat la realitate. Umbra de pe pat se ridică în capul oaselor și își încrucișă picioarele. Era clar vorba de un bărbat.

— Este timpul, repetă Cheliosul.

Bărbatul expiră prelung, cu un șuier profund, ca venit din străfundul unei fântâni adânci. Apoi se auzi inspirând adânc, aspru și neliniștitor, ca o pală de vânt care vâjâie printre copaci. Cele două sunete distincte se repetau alternativ, punctate de intervale lungi de liniște. Acea repetiție cu multiple înțelesuri o neliniștea pe Aomame. Avea senzația că pășise într-un loc nemaivăzut până atunci, în adâncurile oceanului sau pe suprafața unui asteroid necunoscut. Un loc în care poate reușeai să ajungi, dar de unde nu mai era cale de întoarcere.

Ochii tot nu i se acomodau cu bezna. Vedea până într-un anumit punct, dar nu reușea să treacă mai departe. Tot ce distingea Aomame în acel moment era acea siluetă întunecată de bărbat, dar nu și în ce direcție avea capul întors și la ce se uita. Își mai putea da seama că era uriaș ca statură și că umerii lui urcau și coborau foarte mult în ritmul respirației. Aceea nu era o respirație obișnuită, ci una cu o funcție și un scop aparte, care îi angrena întregul corp. Omoplații și diafragma i se mișcau puternic, dilatându-se și

contractându-se. Un om obișnuit nu ar fi fost în stare sa respire așa. Era sigur o metodă specială, care se poate însuși doar prin antrenament lung și chinuitor.

Cheliosul stătea lângă Aomame, menținându-și spatele drept și bărbia ușor trasă către el. Comparativ cu răsuflarea bărbatului de pe pat, a lui era superficială și rapidă. Stătea acolo cuminte și aștepta ca respirația aceea violentă să se sfârșească. Aceasta părea să fie una dintre activitățile sale zilnice, făcută cu scopul de a se păstra în formă. Aomame nu avea de ales decât să aștepte și ea alături de Chelios. Era probabil un pas necesar în procesul de trezire.

Treptat-treptat, aceasta se domoli, ca o mașinărie mare care își încetează funcționarea. Intervalul dintre respirații se mări, iar într-un final bărbatul expiră prelung, scoțând tot aerul dinăuntrul lui. Liniștea se așternu din nou în încăpere.

— Este timpul, repetă Cheliosul a treia oară.

Bărbatul se mișcă încet. Părea îndreptat cu fața către Chelios.

— Poți să pleci, îi spuse el cu o voce clară și groasă de bariton. Era fermă și nu avea nimic ambiguu în ea. Părea trezit în întregime.

Cheliosul făcu o ușoară plecăciune în întuneric și părăsi încăperea cu aceleași mișcări precise ca la intrare. Ușa se închise, iar înăuntru mai rămaseră doar Aomame și bărbatul.

— Îmi cer scuze că e întuneric, zise acesta, probabil cu fața către Aomame.

— Nu mă deranjează.

— A trebuit să fac întuneric, spuse el pe un ton moale. Dar nu te îngrijora. N-ai să pățești nimic rău.

Aomame încuviință în tăcere. Apoi își aminti ca în încăpere era beznă și spuse „am înțeles” cu glas tare. Avea vocea mai rigidă și mai ascuțită ca de obicei.

Bărbatul stătu un timp și o privi pe Aomame. Aomame îi simțea privirea insistentă și precisă. Mai corect spus, simțea că e observată atent. Bărbatul reușea cumva să o cerceteze

amănunțit din cap până în picioare. Avea senzația că o dezbrăcase de tot ce avea pe ea și că rămăsese în pielea goală. Privirea nu-i atingea doar pielea, ci și mușchii, organele *și* chiar uterul. Individul ăsta *vede* pe întuneric, își spuse ea. *Vede* dincolo de ce e vizibil.

— Lucrurile se văd mai bine pe întuneric, spuse acesta de parcă i-ar fi citit gândurile. Însă cu cât petrec mai mult timp în tenebre, cu atât e mai greu să revin la lumea plină de lumină de la suprafață. La un moment dat trebuie să încetez.

Bărbatul o mai inspectă o vreme pe Aomame, dar fără niciun fel de interes sexual. O observa doar ca pe un obiect, aidoma unui pasager care privește de pe vapor insula pe lângă care trece. Dar acela nu era un pasager obișnuit. El încerca să vadă *totul* la acea insulă. Sub privirea lui prelungă, atât de pătrunzătoare și neiertătoare, Aomame își simți trupul ca pe ceva insuficient și precar. Iar ea nu se simțea așa de obicei. Exceptând mărimea sânilor, era mai degrabă mândră de corpul ei pe care și-l antrena zilnic și îl întreținea bine. Avea mușchi supli și niciun gram de grăsime pe ea. Însă, privită de el, se simțea ca un biet sac de carne, vechi și sărăcăcios.

Bărbatul își domoli deodată privirea, de parcă intuise ce gândea. Aomame simți cum slăbește rapid în intensitate, ca și cum ai uda iarba cu un furtun și cineva ți-ar închide pe furiș robinetul.

— Scuză-mă, dar ai putea să tragi puțin draperia? spuse bărbatul liniștit. Presupun că ți-ar fi greu să lucrezi pe întuneric.

Aomame lăsă geanta pe podea, se duse la geam, trase de șnur și dădu în lături draperia, apoi și perdeaua albă. Panorama nocturnă a orașului își revărsă strălucirea în încăpere. Iluminarea de pe Tokio Tower, felinarele de pe autostradă, farurile mașinilor care treceau necontenit, ferestrele luminate ale zgârie-norilor, neoanele pestrițe de pe acoperișurile clădirilor, toate aceste lumini nocturne se

amestecau și se revărsau în camera de hotel. Nu erau foarte puternice, dar erau suficiente ca să-i permită lui Aomame să distingă mobilierul din încăpere. Era o lumină dragă ei, proiectată de lumea de care aparținea ea. Realiză din nou ce nevoie acută avea de ea. Însă chiar și acel licăr slab păru să-i irite ochii bărbatului. Stând așezat pe pat, cu picioarele încrucișate, acesta își acoperi fața cu mâinile lui mari, ca să se ferească de ea.

— E totul în regulă? întrebă Aomame.

— Da, stai liniștită.

— Să mai trag puțin draperia.

— Nu, e bine așa. Am o problemă la retină și durează mai mult până mi se acomodează ochiul cu lumina. Îmi revin imediat. Între timp, poți să iei un loc și să aștepți?

Am o problemă la retină, repetă Aomame în gând. Persoanele care au probleme la retină sunt expuse la riscul de a-și pierde vederea. Însă această chestiune nu o privea. Nu de vederea lui trebuia ea să se ocupe.

Cât timp bărbatul își obișnuia ochii cu lumina care se strecura pe fereastră, acoperindu-și fața cu mâinile, Aomame stătea pe fotoliu și îl privea direct. Era rândul ei să-l cerceteze în amănunt.

Bărbatul era corpolent. Nu gras, ci pur și simplu masiv. Înalt și lat. Părea și destul de puternic. Aomame știa deja de la Doamna că era vorba de un bărbat mare de statură, însă nu-și imaginase că putea fi atât de mare. Dar nu exista niciun motiv pentru care un om uriaș să nu poată fi conducătorul unei secte. Aomame și-l imaginâ apoi violând fetițe de zece ani și se încruntă involuntar. Îi apăru în fața ochilor dezbrăcat, aplecat peste trupul unei fetițe. Ele nu aveau cum să i se opună. Nici măcar o femeie matură nu ar fi reușit.

Bărbatul purta niște pantaloni subțiri de trening, cu elastic la brâu și o cămașă cu mânecă lungă. Cămașa era simplă, fără vreun imprimeu și avea sclipiri ca de mătase. Îi era mare și avea primii doi nasturi de sus descheiați. Și

pantalonii, și cămașa erau albe sau un crem foarte deschis. Nu arătau a pijama, ci a haine lejere, de purtat prin casă sau în care să zaci la umbra unui copac, într-o țară sudică. Picioarele lui desculțe păreau foarte mari. Umerii lui lați ca un zid de piatră îți sugerau imaginea unui practicant de arte marțiale foarte experimentat.

— Mulțumesc că ai venit, spuse el după ce așteptă ca privirea lui Aomame să mai slăbească.

— Aceasta este ocupația mea. Merg în diverse locuri atunci când este nevoie de mine, răspunse ea cu o voce lipsită de inflexiuni. Însă rostind aceste cuvinte se simți ca o prostituată solicitată la domiciliu. Probabil din cauza privirii pătrunzătoare de mai devreme, care o dezbrăcase pe întuneric.

— Cât de bine mă știi? o întrebă el, cu mâinile încă la ochi.

— Adică ce știu eu despre dumneavoastră?

— Da.

— Mai nimic, răspunse ea alegându-și cu grijă cuvintele. Nici numele nu vi-l cunosc. Știu doar că sunteți conducătorul unei grupări religioase din Nagano sau Yamanashi, că aveți o problemă de sănătate cu care eu vă pot ajuta.

Bărbatul încuviință scurt de câteva ori și își luă mâinile de la ochi. Apoi se întoarse cu fața către Aomame.

Avea părul lung. Drept, bogat, aproape până la umeri, înspicat cu multe fire albe. Ca vârstă, era undeva între patruzeci și cinci și cincizeci și ceva de ani. Avea un nas mare, care îi acoperea aproape toată fața, dar frumos modelat. Te ducea cu gândul la munții Alpi, așa cum apar în pozele din calendare. Baza muntelui era lată și avea un aer solemn. Acesta era primul lucru pe care îl observai la chipul său. În schimb, avea ochii adânciți în orbite. Era greu de spus încotro priveau. Avea o față mare și lată, proporțională cu corpul său. Era bărbierit frumos, iar pe chipul său nu se zăreau cicatrice sau alunițe. Avea trăsături regulate și un

aer inteligent și senin, dar și ceva aparte, neobișnuit, care nu inspira încredere. Era genul de chip care, la prima impresie, îi face pe oameni să se tragă înapoi. Poate din cauza nasului prea mare care strica proporția întregii fețe și care îți provoca neliniște. Sau poate din cauza ochilor care străluceau liniștit din adâncul orbitelor ca niște ghețari străvechi. Sau poate a buzelor subțiri și pline de cruzime, gata parcă în orice moment să rostească niște vorbe cu totul neașteptate.

— Altceva? întrebă el.

— Altceva, nimic anume. Mi s-a spus doar să vin aici pregătită pentru o ședință de stretching. Domeniul meu de specialitate sunt musculatura și articulațiile. Nu am nevoie să știu prea multe despre firea sau statutul clientului.

Ca o prostituată, adăugă Aomame în sinea ei.

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse el pe un ton scăzut. Însă, în cazul meu, sunt necesare niște explicații.

— Vă ascult.

— Oamenii îmi spun Liderul. Însă eu nu apar aproape niciodată în fața lor. Deși facem parte din aceeași grupare și locuim în același loc, majoritatea adepților nu știu cum arăt.

Aomame încuviință.

— Însă ție mă arăt, pentru că nu mă poți trata pe întuneric sau legată la ochi. Și este și o chestiune de politețe.

— Acesta nu este un tratament, îl atenționă Aomame pe un ton rece. Este vorba doar de stretching muscular. Eu nu am licență să practic medicina. Lucrul cu care mă ocup eu este să întind puternic mușchii care nu sunt folosiți în activitatea zilnica sau care sunt mai greu de pus în mișcare, pentru a evita deteriorarea condiției fizice.

Bărbatul păru să schițeze un zâmbet, dar se poate să fi fost doar o iluzie, creată de tremurul unui mușchi facial.

— Știu asta foarte bine. Am folosit cuvântul „tratament” doar pentru că mi-a venit la îndemână. Nu te îngrijora. Tot ce am vrut să spun e că în momentul acesta tu vezi ceva ce

oamenii de rând nu văd. Voiam să fii conștientă de acest lucru.

— M-au atenționat deja să nu discut cu nimeni despre ședința aceasta, spuse Aomame, arătând către ușa dinspre camera alăturată. Dar să nu vă faceți probleme în această privință. Nu voi vorbi nimănui despre ceea ce văd și aud aici. Ocupația mea mă pune în postura de a atinge corpul multor persoane. Poate că aveți un statut aparte, însă pentru mine nu sunteți decât una dintre multele persoane care au probleme musculare. Pe mine mă interesează la dumneavoastră doar partea legată de mușchi.

— Am înțeles că ai făcut parte din Biserica Martorilor când erai mică.

— Nu a fost alegerea mea. Am fost crescută ca adeptă. E o mare diferență.

— Da, e o mare diferență, zise bărbatul. Dar oamenilor le este foarte greu să se despartă de imaginile sădite în mintea lor în copilărie.

— Bune sau rele.

— Dogma Bisericii Martorilor diferă considerabil de cea a grupării mele. Din punctul meu de vedere, religiile axate pe escatologie sunt mai mult sau mai puțin niște șarlatanii. Părerea mea este că, în orice instanță, sfârșitul nu este decât o chestiune personală. Și totuși Biserica Martorilor este o grupare religioasă surprinzător de puternică. Nu are o istorie lungă, dar a trecut prin nenumărate încercări, iar numărul adepților săi crește în mod constant. Avem multe de învățat de aici.

— Asta dovedește cât sunt de înguști la minte. Un lucru mic și îngust rezistă mai bine în fața unei forțe exterioare.

— Ce spui tu este adevărat, zise bărbatul și făcu o mică pauză. Însă noi nu ne aflăm aici ca să discutăm despre religie.

Aomame nu răspunse.

— Ce aș vrea să înțelegi este faptul că sunt multe *lucruri aparte* legate de trupul meu.

Aomame stătea tăcută pe fotoliu, așteptându-l sa continue.

— După cum ți-am mai spus, ochii mei nu suportă lumina puternică. Afecțiunea aceasta a apărut cu câțiva ani în urmă, deși până atunci nu avusesem niciun fel de probleme. Acesta este și motivul principal pentru care nu mai apar în fața oamenilor. Îmi petrec întreaga zi într-o încăpere întunecată.

— Eu nu vă pot ajuta în legătură cu vederea, spuse Aomame. Așa cum vă spuneam, domeniul meu de specialitate este musculatura.

— Sunt perfect conștient de acest lucru. Am consultat niște specialiști, desigur. Am mers la mai mulți oftalmologi și am făcut nenumărate analize. Dar se pare că nu se poate face nimic. Retina mea este afectată, dar nu se cunosc cauzele. Boala avansează încet. În ritmul acesta, probabil că în scurt timp îmi voi pierde complet vederea. Evident, după cum bine ai spus, asta nu are nicio legătură cu mușchii, însă aș vrea să-ți enumăr toate problemele de sănătate pe care le am, de sus în jos. Iar tu vezi apoi ce poți face și ce nu.

Aomame încuviință.

— Un alt lucru ar fi că mușchii mei se rigidizează în mod continuu, spuse bărbatul. Ajung să nu mă mai pot clinti deloc. Mă transform literalmente într-o stană de piatră, iar starea aceasta durează mai multe ore. În aceste momente nu pot decât să stau întins pe pat. Nu simt nicio durere. Doar că nu-mi mai pot clinti niciun mușchi. Nici măcar un deget. Tot ce mai pot mișca prin proprie voință sunt ochii. Asta mi se întâmplă o dată sau de două ori pe lună.

— Aveți vreun simptom care să anunțe instalarea acestei stări?

— Mai întâi am spasme. Încep să-mi zvâcnească mușchii prin tot corpul. Asta durează cam zece, douăsprezece minute. Apoi mușchii cedează complet, ca și cum ai apăsa pe un întrerupător. Așa că în cele zece, douăsprezece minute de la primul avertisment, caut un loc în care să mă

pot întinde și apoi stau liniștit și aștept să-mi treacă paralizia. Mă simt ca un vapor care navighează printr-un golf, ferindu-se de stânci. Deși sunt paralizat, mintea mea rămâne trează. De fapt, e chiar mai trează ca de obicei.

— Și fizic nu aveți nicio durere?

— Îmi pierd simțurile complet. Nu simt nimic nici dacă sunt înțepat cu acul.

— Ați consultat un medic?

— Am fost la diverse spitale cu renume și m-au examinat nenumărați doctori. Concluzia la care au ajuns a fost că sufăr de o boală fără precedent și că medicina actuală nu mă poate ajuta. Am încercat tot ce se putea încerca, de la medicină tradițională chinezească, la osteopatie, ortopedie, acupunctura, masaj, balneoterapie, dar niciuna n-a avut vreun efect demn de menționat.

Aomame se încruntă ușor.

— Ceea ce fac eu este să activez funcțiile fizice folosite la nivel cotidian. Nu am cum să rezolv probleme atât de severe.

— Știu și asta. Eu doar încerc toate variantele. Dacă metoda ta nu va da niciun rezultat, nu e vina ta. Nu vreau decât să faci cu mine ce faci de obicei. Aș vrea să văd cum răspunde corpul meu.

Aomame și-l imaginã pe acest bărbat masiv hibernând într-un loc întunecat, ca un animal.

— Când a fost ultima dată când ați avut acea stare de paralizie?

— Acum zece zile, răspunse bărbatul. Și ar mai fi o chestiune despre care mi-e mai greu să vorbesc, dar pe care ar fi mai bine să ți-o spun.

— Vorbiți fără nicio jenă.

— Cât timp durează această stare de moarte aparentă a mușchilor, am încontinuu erecție.

Aomame se încruntă și mai mult.

— Vreți să spuneți că organul dumneavoastră rămâne erect pe tot parcursul acelor ore?

— Exact.

— Dar nu simțiți nimic.

— Nu simt nimic. Nu simt vreo poftă carnală. E doar țeapăn și atât. Rămâne tare ca piatra, la fel ca tot restul mușchilor mei.

Aomame clătină ușor din cap și încercă să-și corecteze expresia feței.

— Nici în această privință nu cred că vă pot ajuta. Domeniul meu de specialitate este într-o sferă destul de îndepărtată.

— Mi-e greu să vorbesc despre lucrurile astea și îmi imaginez că nici ție nu îți face plăcere să le auzi, dar pot să-ți mai spun câteva?

— Da, sigur. Totul rămâne confidențial.

— În acel răstimp, am relații sexuale cu femei.

— *Femei*?

— În jurul meu există mai multe femei. Când intru în starea aceea, ele vin pe rând, se urcă pe mine, imobil fiind, și fac sex. Eu nu simt absolut nimic, nici plăcere erotică. Dar ejaculez. De mai multe ori.

Aomame rămase tăcută. Bărbatul continuă:

— Sunt, cu totul, trei. Toate în pragul adolescenței. Sunt convins că te întrebi de ce am în jurul meu femei atât de tinere și de ce întrețin relații sexuale cu ele.

— Păi… să fie vreun rit religios?

Așezat pe pat cu picioarele încrucișate, bărbatul respiră adânc.

— Se consideră că acea stare de paralizie a mea este un har divin, o ipostază a sfințeniei. De aceea ele vin când intru în starea respectivă și au relații sexuale cu mine. Încearcă să procreeze. Să-mi poarte în pântece urmașii.

Aomame îl privea fără să spună nimic. Bărbatul tăcea și el.

— Adică scopul lor este să rămână însărcinate? Să conceapă un copil cu dumneavoastră?

— Întocmai.

— Iar în acele ore de paralizie sunteți cu toate cele trei femei și ejaculați de trei ori?

— Da.

Aomame nu avea cum să nu realizeze situația complicată în care se trezise. Ea urma să îl ucidă pe acel bărbat. *Să îl trimită pe lumea cealaltă.* Iar el îi dezvăluia niște secrete bizare legate de corpul lui.

— Nu prea înțeleg care este problema în mod concret. O dată sau de două ori pe lună intrați într-o stare de paralizie. În acele momente, trei iubite tinere vin și fac sex cu dumneavoastră. Strict vorbind, nu este un lucru *obișnuit,* însă…

— Nu sunt iubitele mele, o întrerupse el. Au rolul de vestale, iar una dintre datoriile lor este să se culce cu mine.

— Datorii?

— Este rolul care le revine. Acela de a-mi zămisli urmașii.

— Și cine le-a atribuit acel rol? întrebă Aomame.

— E o poveste lungă, răspunse bărbatul. Problema este că trupul meu se îndreaptă către pieire.

— A rămas vreuna însărcinată?

— Nu, niciuna. Și nici nu prea au cum, pentru că încă nu au menstruație. Dar, cu toate acestea, ele așteaptă un miracol divin.

— Nu e niciuna însărcinată. Încă nu au ciclu. Iar trupul dumneavoastră se îndreaptă către pieire.

— Starea de paralizie devine tot mai lungă și mai frecventă. A început acum șapte ani, dar atunci se întâmpla cam o dată la două, trei luni. Acum, o dată sau de două ori pe lună. Când dispare paralizia, am corpul epuizat și copleșit de durere. O resimt aproape o săptămână întreagă. Durere de parcă aș fi înțepat cu un ac gros pe tot corpul, migrenă violentă, apatie. Nu pot nici să dorm. Niciun medicament nu reușește să domolească măcar puțin o asemenea durere.

Bărbatul oftă, apoi continuă.

— În cea de-a doua săptămână mi-e mai bine,

comparativ cu prima, dar asta nu înseamnă că durerea dispare complet. Mă trec valuri și valuri în fiecare zi. Nici nu mai pot să respir bine. Organele interne nu-mi mai funcționează cum trebuie. Articulațiile îmi scârțâie de parcă aș fi o mașinărie neunsă. Îmi simt carnea devorată și sângele supt din mine. Simt totul cu foarte mare claritate. Însă ceea ce mă mănâncă pe mine nu este cancerul și nici viermii. Am făcut tot soiul de analize amănunțite și nu s-a descoperit nicio problemă. Corpul meu e sănătatea întruchipată. Ceea ce mă chinuie pe mine nu poate fi explicat prin medicină. Este plata pentru acel „har divin” care mi-a fost dat.

Omul ăsta chiar pare să fie în pragul colapsului, își zise Aomame. Nu am observat la el niciun semn de epuizare. Pare să aibă un fizic solid și bine antrenat să facă față unei dureri puternice. Și totuși Aomame simțea că trupul lui chiar se îndrepta către pieire. Bărbatul ăsta suferă, își zise ea. Și nu se știe de ce boală. Dacă eu nu aș mai face nimic acum, boala i-ar distruge corpul încetul cu încetul, chinuindu-l cumplit și până la urmă ar muri, în mod inevitabil.

— Înaintarea bolii nu poate fi oprită, zise el de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. Corpul meu o să fie mâncat în continuare, o să ajungă gol pe dinăuntru și o să aibă parte de o moarte scăldată în dureri cumplite. Ei doar abandonează un vehicul care și-a pierdut utilitatea.

— *Ei?* întrebă Aomame. La cine vă referiți?

— La cei care îmi mănâncă mie trupul, răspunse el. Dar nu contează. Ceea ce vreau eu este să-mi alini măcar un pic această durere. De asta am eu nevoie, chiar dacă nu este o soluție finală. Nu mai suport durerea. Uneori, în unele momente, devine extrem de profundă, de parcă aș fi legat direct de centrul pământului. Este un chin pe care nimeni altcineva în afara mea nu îl poate înțelege. Mi-a răpit multe lucruri, dar, ca răsplată, mi-a și oferit multe. Ceea ce mi-a dat această durere specială și profundă este un har divin la fel de special și profund. Dar care, evident, nu mă ajută să

o alin. Și nici să evit distrugerea.

În încăpere se așternu o liniște adâncă. Aomame reuși cu greu să vorbească.

— Repet, tehnic eu nu pot face nimic legat de problema dumneavoastră. Cu atât mai mult dacă este vorba despre *o plată pentru un har divin.*

Liderul își îndreptă postura și o privi pe Aomame cu ochii lui mici, ca niște ghețari, afundați în orbite. Apoi buzele lui lungi și subțiri se despărțiră și zise:

— Ba poți să faci ceva. Ceva ce *doar tu* poți face.

— M-ar bucura să fie așa.

— Eu o știu sigur, spuse bărbatul. Eu știu multe lucruri. Dacă vrei, putem să începem. Ce faci tu de obicei.

— Încerc, răspunse Aomame cu o voce încordată și seacă. *Ce fac eu de obicei,* repetă ea în gând.

Capitolul 10
Ne refuzați oferta

Înainte de ora șase, Tengo își luă rămas bun de la tatăl său. Până când sosi taxiul, cei doi rămaseră așezați față în față, în dreptul ferestrei, fără să rostească niciun cuvânt. Tengo era pierdut în propriile gânduri răzlețe, iar tatăl său privea încruntat pe fereastră. Soarele se apropia de asfințit și albastrul palid al cerului se adâncea treptat.

Tengo mai avea multe întrebări, dar, chiar dacă le-ar fi pus, probabil că nu ar fi primit vreun răspuns la ele. Își dădea seama de lucrul acesta privind buzele strânse ale tatălui său. Părea hotărât să nu mai deschidă gura, așa că Tengo renunță să mai întrebe ceva. Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi. După cum spusese tatăl lui.

Când se apropie ora la care trebuia să plece, Tengo zise:

— Mi-ai spus multe lucruri azi. Dificil de înțeles și pe ocolite, dar probabil că mi te-ai destăinuit pe cât ai putut tu de cinstit.

Îl privi în ochi, dar nu văzu nicio schimbare în expresia sa.

— Vreau să te mai întreb câteva lucruri, dar îmi dau seama că îți provoacă durere. Așa că nu-mi rămâne decât să bănuiesc răspunsurile, bazându-mă pe ce mi-ai spus. Probabil că nu îmi ești tată de sânge. Asta e presupunerea mea. Nu știu detalii, dar nu pot decât să cred că așa stau lucrurile. Dacă nu am dreptate, spune-mi.

Tatăl nu răspunse. Tengo continuă:

— Dacă bănuiala mea e corectă, mă mai liniștesc. Dar nu pentru că te disprețuiesc, ci tocmai fiindcă nu mai am

motive să te disprețuiesc, după cum ți-am zis mai devreme. Deși nu avem nicio legătură de sânge, m-ai acceptat și m-ai crescut. Din punctul ăsta de vedere nu pot decât să îți fiu recunoscător. E păcat că relația noastră de tată și fiu nu a mers prea bine, dar asta e altă problemă.

Bărbatul continua să rămână tăcut, cu ochii ațintiți asupra priveliștii de pe fereastră, ca o santinelă care pândește semnalul unui trib, pe un deal îndepărtat. Tengo încercă să-i urmărească privirea, dar la capătul ei nu era niciun semnal. Nu se vedea decât pâlcul de pini, înnegriți de prevestirea nopții.

— Îmi pare rău, dar nu am ce să fac pentru tine. Nu pot decât să sper că golul care crește în tine o să fie cât mai puțin dureros. Ai suferit destul până acum. Cred că, în felul tău, ai iubit-o mult pe mama. Asta e impresia mea. Dar ea a plecat. Nu știu dacă cel cu care a plecat este tatăl meu biologic sau cu totul altcineva. Se pare că astea sunt niște informații pe care nu ești dispus să mi le dai. Oricum, e clar că te-a părăsit și pe mine m-a lăsat în grija ta. Poate te-ai gândit că, dacă mă crești, dacă mă ții lângă tine, ea se va întoarce cândva. Dar în cele din urmă nu s-a întors, nici la tine, nici la mine. Cu siguranță ți-a fost greu. A fost ca și când ai fi trăit într-un oraș pustiu. În orice caz, în orașul ăla pustiu m-ai crescut pe mine. Ca să umpli golul.

Expresia bătrânului nu se schimba. Tengo nu avea idee dacă înțelegea ce-i spunea sau dacă măcar îl auzea.

— Poate că presupunerile mele sunt greșite. Și poate că ar fi mai bine pentru amândoi să fie greșite. Dar văzând lucrurile din perspectiva asta, se liniștesc multe în mine și se șterg multe îndoieli.

Câțiva corbi străbătură cerul, croncănind. Tengo își privi ceasul. Trebuia să plece. Se ridică de pe scaun, se duse lângă tatăl său și îi puse o mână pe umăr.

— Pa, tată. Mai vin în curând.

Cu mâna pe clanță, se mai uită o dată în urmă. Rămase surprins să vadă câteva lacrimi pe obrajii tatălui său. Luceau

argintiu, reflectând lumina fluorescentă din tavan. Plângea cu toată puterea ultimelor emoții care îi mai rămăseseră. Lacrimile se rostogoleau încet pe obraji și îi cădeau pe genunchi. Tengo deschise ușa și ieși din încăpere. Se urcă în taxi până la gară și apoi în trenul către casă.

*

Expresul în care se urcă de la Tateyama era mai aglomerat și mai gălăgios decât la dus. Majoritatea pasagerilor erau familii care veneau de la mare. Privindu-i, Tengo își aminti propria copilărie. El nu avusese parte niciodată de excursii cu familia. În vacanțele de *O-bon*[{17}] și de Anul Nou, tatăl său nu făcea altceva decât să stea în casă și să doarmă. Arăta atunci ca un aparat cam murdar, scos din priză.

Așezat pe banchetă, Tengo vru să citească mai departe, dar își dădu seama că-și lăsase cartea în camera tatălui său. Oftă, dar apoi se gândi că poate era mai bine așa. Oricum, probabil că nici n-ar fi fost în stare să citească acum. Iar *Orașul pisicilor* era o poveste pe care era mai bine să o aibă tatăl lui, nu el.

Peisajul de afară se derula invers față de drumul de la venire. Malul mării, întunecat și trist, înghesuit până în buză de munți, se deschise în curând și făcu loc uzinelor aflate de-a lungul țărmului. Deși era noapte, multe dintre fabrici lucrau încă. Din pădurea de coșuri care se înălța în întuneric ieșeau flăcări roșii ca niște limbi lungi de șarpe. Camioanele luminau neîntrerupt șoseaua cu farurile lor. Dincolo de ele, marea era neagră ca nămolul.

Ajunse acasă puțin înainte de ora zece. Nimic în cutia poștală. Când deschise ușa, casa părea mai pustie ca de obicei. Înăuntru era golul pe care îl lăsase de dimineață. Cămașa azvârlită pe jos, procesorul de text oprit, scaunul care îi păstra forma corpului, resturile de la guma de șters împrăștiate pe birou. Bău două pahare de apă, se dezbrăcă și se vârî direct în pat. Adormi repede și adânc, cum nu

prea i se mai întâmplase în ultima vreme.

*

Se deșteptă a doua zi după ora opt, simțindu-se un om nou. Era bine dispus, cu mușchii destinși și gata să se apuce de treabă cu elan. Oboseala fizică dispăruse. Avea aceeași stare de spirit ca în copilărie când, la începutul anului școlar, deschidea manualele noi. Încă nu le înțelegea conținutul, dar găsea în ele promisiunea unor cunoștințe noi. Se bărbieri, își șterse fața cu un prosop, se dădu cu aftershave și se privi din nou în oglindă. Se încredința că era, într-adevăr, un om nou.

Întâmplările de ieri i se păreau toate un vis. Nu păreau să se fi petrecut aievea. Cu toate că amintirile îi erau proaspete în minte, contururile lor aveau o aură de ireal. Se urcase în tren, mersese până în orașul pisicilor și se întorsese. Din fericire, spre deosebire de personajul din nuvelă, reușise să ia trenul înapoi. Iar experiența trăită acolo adusese în el o mare schimbare.

Desigur, realitatea din jur nu se schimbase cu nimic. Pășea, împotriva voinței lui, într-o lume plină de necazuri și de mistere primejdioase. Nu putea prevedea ce urma să i se întâmple. Acum însă, avea încrederea că va reuși să depășească obstacolele.

În sfârșit m-am aliniat la start, își spuse el. Lucrurile nu se lămuriseră definitiv, dar din vorbele și atitudinea tatălui său începuse să se întrezărească ceva ce părea a fi adevărul. Acele imagini care-l chinuiseră și îl tulburaseră atât pe Tengo nu erau doar o halucinație fără sens. Nu știa exact cât de mult reflectau ele realitatea, dar aceasta era singura informație pe care o avea de la mama sa și, de bine de rău, stătea la temelia existenței sale. Odată clarificat lucrul acesta, Tengo simțea că i se luase o greutate de pe inimă. Abia acum, scăpat de această povară, înțelegea cât de apăsătoare fusese.

*

Trecură vreo două săptămâni neobișnuit de liniștite. Două săptămâni ca o mare fără vânt. În timpul vacanței de vară, Tengo mergea de patru ori pe săptămână la școală și în rest își petrecea timpul scriind. Nimeni nu luă legătura cu el. Tengo nu avea habar cum evolua ancheta în privința dispariției lui Fukaeri sau cum se mai vindea *Crisalida de aer.* Nu îl interesa absolut deloc. Lasă lumea să-și vadă de ale ei. Dacă are treabă cu mine, sigur îmi dă de știre.

Astfel se sfârși luna august și veni septembrie.

În timp ce-și făcea o cafea, Tengo se întreba câtă vreme o să mai dureze zilele acelea liniștite. Se ferea însă să o spună cu voce tare, pentru că îi era frică să nu-l audă vreun demon. Așa că se ruga în tăcere să se prelungească perioada de acalmie. Dar, ca de obicei, lucrurile nu se întâmplă cum vrei. Iar universul știa bine ce nu-și dorea Tengo.

În dimineața aceea, pe la ora zece, sună telefonul. Tengo îl lăsă să sune de șapte ori, apoi se dădu bătut și ridică receptorul.

— Pot să vin la tine acum, șopti vocea de la celălalt capăt al firului.

În fundal se auzeau anunțuri înregistrate și motoare de mașini. Tengo știa un singur om pe lume care punea întrebări fără vreo intonație interogativă.

— Unde ești? întrebă el.

— La intrarea în Marusho.

Supermarketul era la nici două sute de metri de casa lui. Îl suna de la telefonul public de acolo. Instinctiv, Tengo se uită în jur.

— Dar nu e riscant să vii aici? S-ar putea să fiu supravegheat. Iar tu ești dată dispărută.

— S-ar puteai să fii supravegheat, repetă Fukaeri întocmai vorbele lui Tengo.

— Da, spuse el. Se întâmplă fel și fel de lucruri ciudate în

jurul meu și în jurul casei. Sunt sigur legate de *Crisalida de aer.*

— Oamenii care s-au supărat.

— Probabil. S-au supărat pe tine și, cu ocazia asta, se pare că s-au cam supărat și pe mine. Doar eu am rescris cartea.

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— Nu te deranjează, repetă și Tengo la rândul lui. Era, fără doar și poate, un obicei contagios. Apoi adăugă: Ce anume?

— Dacă ne observă.

O vreme nu reuși să spună nimic.

— Dar poate mă deranjează pe mine, zise el în cele din urmă.

— Mai bine împreună, spuse Fukaeri. Ne unim forțele.

— Ca Sonny *și* Cher, răspunse Tengo. Duoul imbatabil.

— Ce imbatabil.

— Nimic, ziceam și eu așa, răspunse Tengo.

— Vin.

Tengo dădu să spună ceva, dar se auzi clicul receptorului pus în furcă. Tuturor le plăcea să-i închidă telefonul în nas în mijlocul conversației. Tăiau cu barda un pod suspendat, dintr-o singură mișcare.

*

Zece minute mai târziu, Fukaeri apăru ținând în fiecare mână câte o plasă de la supermarket. Purta o cămașă bărbătească cu mânecă lungă, cu dungi albastre și niște blugi strâmți. Cămașa nu era călcată, ci lăsată șifonată așa, cum se uscase. Pe umăr avea o geantă de pânză. Ca să-și ascundă fața, își pusese pe nas o pereche de ochelari de soare imenși, dar tot ce reușea prin asta era, dimpotrivă, să atragă și mai rău privirile asupra ei.

— M-am gândit că e bine să avem multă mâncare, spuse Fukaeri.

Goli pungile și puse cumpărăturile în frigider. Luase

aproape numai semipreparate, care puteau fi încălzite repede în cuptorul cu microunde. Restul erau biscuiți, cașcaval, mere, roșii și niște conserve.

— Unde e cuptorul cu microunde, întrebă ea uitându-se prin bucătăria îngustă.

— N-am, răspunse Tengo.

Fukaeri se încruntă și rămase puțin pe gânduri, dar nu-și împărtăși părerile. Nu părea să-și poată imagina cum e o lume fără cuptor cu microunde.

— O să rămân la tine, îi comunică ea, ca pe un fapt obiectiv.

— Până când? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu știa.

— Tu unde ai stat ascunsă?

— Nu vreau sa fiu singură dacă se întâmplă ceva.

— Ce crezi că se întâmplă?

Fukaeri nu răspunse.

— Îți repet, aici nu ești în siguranță, spuse Tengo. Am senzația că anumiți oameni stau cu ochii pe mine. Nu știu încă ce fel de oameni.

— Nu există loc sigur, zise Fukaeri. Apoi își miji cu înțeles ochii și își prinse lobii urechilor între degete. Tengo nu avea nici cea mai vagă idee ce semnificau gesturile ei. Probabil că nimic.

— E tot aia, oriunde te-ai afla, asta vrei să spui?

— Nu există loc sigur, repetă Fukaeri.

— Așa o fi, se dădu Tengo bătut. Odată ce a depășit un anumit prag, primejdia rămâne la fel de mare. Dar, în orice caz, în curând trebuie să mă duc la serviciu.

— La școală.

— Da.

— Eu rămân aici, spuse Fukaeri.

— Tu rămâi aici, repetă și Tengo. E mai bine așa. Nu ieși nicăieri și, dacă bate cineva la ușă, nu deschizi. Nu răspunzi nici la telefon.

Fukaeri încuviință tăcută.

— Apropo, ce mai face profesorul Ebisuno?

— I-au căutat pe Pionieri ieri.

— Adică poliția i-a investigat pe Pionieri în legătură cu dispariția ta? întrebă Tengo surprins.

— Tu nu citești ziarele.

— Eu nu citesc ziarele, repetă Tengo. În ultima vreme n-am mai avut chef să le citesc. Așa că nu am informații detaliate. Asta înseamnă că Pionierii au cam avut necazuri.

Fukaeri încuviință. Tengo oftă adânc.

— Probabil că sunt și mai supărați ca înainte. Ca niște viespi cărora le-ai stricat cuibul împungându-l cu un băț.

Fukaeri își mijii ochii și o vreme nu spuse nimic. Își imagina, probabil, un roi de viespi furioase ieșind din cuib.

— Probabil, spuse ea încet.

— Și i-au găsit pe părinții tăi?

Fukaeri clătină din cap. Nu știa încă nimic.

— În orice caz, tipii din sectă sunt nervoși. Iar dacă se află că dispariția ta a fost un joc pus la cale cu bună știință, o să se cam supere și poliția pe tine. Și din aceeași cauză și pe mine, pentru că te-am adăpostit.

— Tocmai de-aia trebuie să ne unim forțele, spuse Fukaeri.

— Ai spus cumva „tocmai de-aia”?

Fukaeri încuviință.

— Am greșit cuvintele, întreba ea.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu e asta. Am simțit o adiere proaspătă în vorbele tale.

— Dacă te deranjez, mă duc în altă parte.

— Nu mă deranjezi, spuse Tengo. Nici n-ai avea unde altundeva să te duci, nu?

Fukaeri încuviință scurt din cap.

Tengo scoase niște ceai rece de cereale din frigider.

— Nu pot să întâmpin cu brațele deschise un roi de viespi furioase, dar măcar de tine pot să am grijă.

Fukaeri se uită fix la Tengo, apoi spuse:

— Te-ai schimbat.

— În ce fel?

Fukaeri își arcui buzele o clipă într-un unghi bizar, apoi reveni la normal. Nu putea să-l lămurească.

— Nu trebuie să-mi explici, spuse Tengo. Dacă avea nevoie de explicații, nu ar fi înțeles oricât i s-ar fi explicat.

Când plecă la serviciu, Tengo îi spuse lui Fukaeri:

— Dacă-ți dau telefon, o să las să sune de trei ori și închid. Dup-aia mai sun o dată. Atunci să răspunzi. Ai înțeles?

— Am înțeles, spuse Fukaeri, apoi repetă: Lași să sune de trei ori și închizi. Dup-aia mai suni odată. Atunci răspund.

Parcă traducea o inscripție de pe un monument vechi.

— E important, să nu cumva să uiți!

Fukaeri dădu din cap de două ori.

*

După cele două cursuri, Tengo se duse în cancelarie și se pregătea să se întoarcă acasă, când veni fata de la recepție să-l anunțe că îl căuta Ushikawa. De parcă știa că aduce vești proaste, fata îi dădu știrea pe un ton de scuză. Tengo îi mulțumi zâmbind. N-are niciun rost să împușți mesagerul.

Ushikawa îl aștepta în cantina de lângă holul de la intrare, bând un *café au lait.* Era o băutura care nu i se potrivea de niciun fel. Aspectul său bizar sărea și mai mult în ochi în sala de mese plină de elevi tineri. În locul în care ședea el se modificaseră forța gravitațională, densitatea aerului și indicele de refracție a luminii. Văzut de la distanță, arăta ca o veste tristă. Deși era în timpul pauzei, la masa de șase locuri la care stătea el nu se mai așezase nimeni. Elevii încercau instinctiv să se țină departe de Ushikawa, ca niște căprioare care se feresc de lup.

Tengo își cumpără o cafea și se așeză în fața lui. Acesta tocmai terminase de mâncat un croissant cu cremă și în colțul gurii îi rămăseseră firimituri. Pe masă zăcea mototolit ambalajul. Nici croissantul nu era un lucru care să i se

potrivească.

— Ma bucur să vă revăd, domnule Kawana, spuse Ushikawa ridicându-se ușor din scaun. Îmi cer scuze că vin din nou neanunțat.

Fără să-l mai salute, Tengo spuse:

— Ați venit să aflați răspunsul, nu? În privința ofertei pe care mi-ați făcut-o.

— Da, fără să ne mai lungim, despre asta e vorba.

— Domnule Ushikawa, sper că azi o să putem vorbi concret și mai cinstit. Ce vreți de la mine exact? Adică, în schimbul acestei „burse”?

Ushikawa se uită precaut împrejur, dar nu erau decât ei doi. Era destulă hărmălaie în cantină, astfel că discuția lor nu putea fi auzită ușor de altcineva. Se aplecă peste masă și își coborî vocea.

— În regulă. Ca o mare favoare, vă voi spune pe șleau. Banii nu sunt decât un pretext. Oricum, nu e vorba de o sumă prea însemnată. Ce dorește clientul meu să vă ofere este în primul rând siguranță. Pe scurt, dumneavoastră nu veți fi vătămat. Asta vă garantăm.

— Iar în schimb? făcu Tengo.

— Iar în schimb, clientul meu dorește să uitați toată povestea și să o păstrați sub tăcere. Ați fost implicat în istoria aceasta, dar ați făcut-o neintenționat și fără să aveți informațiile necesare. Ați fost doar un soldat care execută întocmai ordinele. Nu vă trage nimeni la răspundere pentru asta. Așa ca dați uitării întreaga poveste și totul e în regulă. Suntem chit. Nu se va afla că ați scris din umbră *Crisalida de aer.* Nu aveți nicio legătură cu cartea aia și nici de acum înainte nu veți avea. Asta vrem să faceți. Dacă procedați așa, o să aveți și dumneavoastră de câștigat.

— Adică nu voi fi vătămat, spuse Tengo. Dar ceilalți implicați vor păți ceva?

— Ăă… asta diferă de la caz la caz, răspunse Ushikawa cu dificultate. Nu eu hotărăsc lucrurile astea. Nu pot să vă spun nimic concret, dar vor trebui luate anumite măsuri,

cred.

— Iar voi aveți brațul lung și puternic.

— Așa e. După cum v-am spus și înainte, foarte lung și foarte puternic. Așadar, care este răspunsul dumneavoastră?

— Ca să încep cu sfârșitul, nici nu încape vorbă să iau bani de la dumneavoastră.

Fără să răspundă, Ushikawa își scoase ochelarii și le șterse cu grijă lentilele cu o batistă. Apoi și-i puse Ia loc pe nas. Parcă ar fi vrut să spună că exista o legătură directă între văz și cuvintele care-i fuseseră adresate.

— Adică, ăă, refuzați oferta noastră?

— Întocmai.

Din spatele ochelarilor, Ushikawa îl privea pe Tengo ca pe un nor cu o formă neobișnuită.

— Dar de ce? Din umilul nostru punct de vedere, nu e o tranzacție tocmai rea.

— Indiferent de situație, sunt în povestea asta împreună cu alții. Ne aflăm în aceeași barcă și nu pot să-mi iau eu singur tălpășița, spuse Tengo.

— Ce ciudat, făcu Ushikawa nedumerit. Nu pot să înțeleg. Ce să zic, cei care mai sunt amestecați în povestea asta nu își fac atâtea probleme în privința altora. Serios. Se folosesc de dumneavoastră și nu vă dau decât o sumă infimă de bani. Și pentru asta trageți toate ponoasele. Nu-i firesc să vă enervați că își bat joc și ca va iau de prost? *Eu* unul m-aș supăra. În schimb, dumneavoastră încercați să-i apărați. Spuneți că nu puteți să vă luați singur tălpășița, că sunteți în nu știu ce barcă. Nu înțeleg. De ce?

— Unul dintre motive este Kyōko Yasuda.

Ushikawa luă cafeaua și bău fără poftă. Apoi întrebă:

— Kyōko Yasuda?

— Știți ceva despre ea.

Ushikawa rămase cu gura întredeschisă, cu aerul că nu înțelege o iotă.

— Nu, vă spun sincer, nu știu absolut nimic despre femeia

aceasta. Vă jur! Despre cine e vorba?

Tengo îl examină tăcut pe Ushikawa, dar nu reușea să-i citească nimic pe chip.

— O cunoștință de-a mea.

— Cumva o cunoștință foarte apropiată?

Tengo nu răspunse la întrebare. În schimb, spuse:

— Ce vreau eu să știu este ce i-ați făcut.

— Ce i-am făcut? Dar de unde! Nu i-am făcut nimic, spuse Ushikawa. Nu vă mint. V-am spus, nu știu nimic despre femeia aceasta. Cum să facem ceva unui om pe care nici nu-l cunoaștem?

— Ați spus că aveți oameni pricepuți, care m-au investigat în amănunt. Ați aflat și de faptul că am rescris romanul lui Eriko Fukada. Știți foarte multe despre viața mea personală. Ar fi de mirare ca investigatorii dumneavoastră să nu fi aflat de legătura dintre mine și Kyōko Yasuda.

— Într-adevăr, avem un personal priceput, care a studiat cazul dumneavoastră în detaliu. Poate că au aflat despre legătura pe care o aveți cu doamna Yasuda, după cum spuneați și dumneavoastră. Dar, chiar dacă știau, informația asta nu a ajuns până Ia mine.

— Mă vedeam cu Kyōko Yasuda, spuse Tengo. Ne întâlneam o dată pe săptămână, în secret. Fiindcă ea are familie. Numai că a dispărut într-o bună zi fără să spună nimic.

Ushikawa își șterse sudoarea de pe vârful nasului cu aceeași batistă cu care își curățase ochelarii.

— Deci, domnule Kawana, femeia aceea măritată a dispărut, iar dumneavoastră aveți convingerea că noi suntem implicați. Asta vreți să spuneți?

— Poate că l-ați informat pe soțul ei că ne întâlneam.

Ushikawa își țuguie buzele nedumerit.

— De ce am face așa ceva?

Tengo își încordă mâinile, pe care și le ținea pe genunchi.

— Să știți că nu mi-a plăcut deloc ce mi-ați spus atunci la

telefon.

— Dar ce v-am spus?

— Că, după o anume vârstă, viața nu mai e decât un proces constant de pierdere. Că lucrurile importante se duc unul câte unul, ca dinții unui pieptene vechi, că cei dragi dispar pe rând de lângă tine. Cam asta ați spus. Bănuiesc că mai țineți mine.

— Da, îmi amintesc. Așa v-am spus, într-adevăr. Dar, domnule Kawana, eu vorbeam la modul general. Vă spuneam părerea mea despre cât de greu e când trec anii. Intenția mea nu a fost să mă refer în mod particular la această doamnă Yasuda.

— Dar a sunat a avertisment.

Ushikawa clătină cu putere din cap de câteva ori.

— Ferească sfântul! Nu era niciun avertisment. Era doar punctul meu de vedere personal. Vă jur că nu știu absolut nimic despre doamna Yasuda. Deci spuneți că a dispărut?

Tengo continuă:

— Apoi mi-ați zis așa: dacă nu ascult ce spuneți, e posibil ca cei din jurul meu să aibă de suferit.

— Da, așa am zis.

— Și nici ăsta nu e un avertisment?

Ushikawa își băgă batista în buzunar și oftă.

— Într-adevăr, sună a avertisment, dar să știți că tot la modul general vorbeam. Domnule Kawana, nu știu nimic despre această Yasuda. Nici măcar nu i-am mai auzit numele până acum. Vă jur pe toți zeii!

Tengo îl privi din nou cu atenție pe Ushikawa. Poate că într-adevăr nu știa nimic despre Kyōko Yasuda. Expresia de nedumerire de pe fața lui părea autentică. Dar, chiar dacă el nu știa nimic, asta nu însemna că *ei* nu-i făcuseră nimic. Poate doar nu-l informaseră și pe Ushikawa.

— Domnule Kawana, nu vreau să vă spun eu ce să faceți, dar e primejdios să aveți relații cu femei măritate. Sunteți tânăr, sănătos și nu aveți nicio obligație. Nu trebuie să riscați asemenea lucruri, puteți sa vă găsiți câte tinere

necăsătorite vreți, spuse Ushikawa și își linse cu dibăcie firimiturile din colțul gurii.

Tengo se uita la el, fără să zică nimic. Ushikawa continuă:

— Sigur că relațiile dintre bărbați și femei nu urmează întotdeauna logica. Sunt multe probleme cu monogamia. Vă zic asta din considerația pe care v-o port, dacă femeia aceasta v-a părăsit, cel mai bine ar fi să lăsați lucrurile așa. Ce vreau eu să spun e că pe lume sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știi. De exemplu, despre mama dumneavoastră. Adevărul nu ar face decât să vă rănească. Odată ce ați afla adevărul, ar trebui să vă asumați responsabilitatea în privința lui.

Tengo se încruntă câteva momente, cu respirația tăiată.

— Știți ceva despre mama mea?

Ushikawa își trecu limba peste buze.

— Da, într-o oarecare măsură. Oamenii noștri au investigat acest aspect în amănunt. Așa că, dacă doriți să aflați mai multe, vă putem da aceste informații. Din câte înțeleg eu, ați fost crescut fără să știți nimic despre mama dumneavoastră. Dar s-ar putea să fie și niște informații nu tocmai plăcute.

— Domnule Ushikawa, spuse Tengo și se ridică, trăgându-și scaunul în spate. Vă rog să plecați chiar acum. Nu vreau sa mai discut cu dumneavoastră și vă rog să nu mă mai căutați vreodată. Prefer să fiu expus oricărui pericol decât să mai am de-a face cu dumneavoastră. Nu-mi trebuie nici bursă, nici siguranță, îmi doresc un singur lucru: să nu vă mai văd niciodată.

Ushikawa nu reacționă în niciun fel. Probabil că îi fuseseră adresate cuvinte și mai grele cu alte ocazii. O sclipire palidă, ca un zâmbet, îi lucea în fundul ochilor.

— Foarte bine, spuse el. Măcar mi-ați dat un răspuns. Deci, nu. Ne refuzați oferta. Răspunsul dumneavoastră e clar și limpede. Am să-l transmit mai departe. Pentru că eu nu sunt decât un biet curier. Faptul că ne-ați refuzat nu înseamnă neapărat că veți fi vătămat. V-am spus, e vorba

doar de o posibilitate. Poate că totul o să se termine fără niciun incident. Ar fi bine. Nu, nu vă mint, chiar asta cred din tot sufletul. Să știți, domnule Kawana, că eu vă plac. Dumneavoastră nu vreți să mă plăceți, dar asta este. Nu sunt decât un necunoscut bizar care a venit la dumneavoastră cu o poveste la fel de bizară. Și aspectul meu este dizgrațios. Dar eu nu am fost niciodată genul de om care să se supere că nu-l plac ceilalți. Numai că eu, și sper să nu vă deranjeze că v-o spun, vă port simpatie. Sper să vă meargă bine și să aveți succese.

Cu aceste cuvinte, Ushikawa își privi degetele de la ambele mâini. Erau scurte și groase. Își răsuci palmele de câteva ori, apoi se ridică.

— E vremea să plec. A, da, probabil că este ultima oară când mă vedeți. Încerc sa vă respect dorința. Mă rog să vă meargă bine. La revedere!

Ushikawa își luă geanta de piele ponosită de pe scaunul alăturat și își croi drum prin cantina aglomerată. Instinctiv, elevii care se aflau în calea lui se dădeau imediat la o parte, ca niște copii de la țară care fug din fața unui negustător de sclavi înfricoșător.

*

Tengo sună acasă de la telefonul public din holul școlii. Avea de gând să-l lase să sune de trei ori și să închidă, dar la al doilea țârâit Fukaeri ridică deja receptorul.

— Stabilisem să îl lași să sune de trei ori, fără să răspunzi, zise Tengo cu glasul vlăguit.

— Am uitat, spuse Fukaeri fără niciun fel de remușcare.

— Ți-am zis să nu uiți!

— Mai suni o dată, întrebă ea.

— Nu, nu e nevoie. Oricum ai răspuns deja. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit cât am fost plecat?

— N-a sunat telefonul. N-a venit nimeni.

— Foarte bine. Am terminat serviciul, așa că mă întorc curând acasă.

— Mai devreme a venit un corb mare. A croncănit la geam, spuse Fukaeri.

— Vine mereu seara. Nu-ți face griji. Vine în vizită, pur și simplu. Cred că ajung acasă până la șapte.

— Ar fi bine să te grăbești.

— De ce? întrebă Tengo.

— Se agită Oamenii cei Mici.

— Se agită Oamenii cei Mici, îi repetă Tengo cuvintele. Se agită la mine în casă?

— Nu. Undeva în altă parte.

— În altă parte.

— Foarte departe.

— Dar tu îi auzi.

— Îi aud.

— Și ce înseamnă asta? întrebă Tengo.

— Se întâmplă ceva dramatic.

— Dramatic.

Lui Tengo îi fură necesare câteva momente ca să pătrundă sensul cuvântului „dramatic”. Apoi adăugă:

— Ce fel de eveniment dramatic urmează să se întâmple?

— Asta nu știu.

— E ceva cauzat de Oamenii cei Mici?

Fukaeri clătină din cap. Gestul ei reuși cumva să se transmită prin receptor. Nu știa.

— Ar fi bine să te întorci. Până nu încep tunetele.

— Tunete?

— Dacă se opresc trenurile rămânem separați.

Tengo se răsuci și privi pe fereastră afară. Era o seară liniștită de vară, fără un nor pe cer.

— Nu stă să tune, spuse el.

— Nu-ți dai seama după aparențe.

— Mă grăbesc atunci.

— Ar fi bine, spuse Fukaeri și închise.

Ieșind pe poarta școlii, Tengo mai aruncă o privire către cerul senin de asfințit, apoi se îndreptă cu pași grăbiți spre stația Yoyogi. Discuția pe care o avusese cu Ushikawa i se

rederula în minte, ca o casetă pusă în buclă.

Ce vreau eu să spun e că pe lume sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știi. De exemplu, despre mama dumneavoastră. Adevărul nu ar face decât sa vă rănească. Odată ce ați afla adevărul, ar trebui să vă asumați responsabilitatea în privința lui.

Iar pe undeva, Oamenii cei Mici se agitau. Erau implicați în evenimentul dramatic care urma să aibă loc. Acum cerul era senin și frumos, dar nu poți judeca lucrurile după aparențe. Poate că o să tune, o să plouă, o să se oprească circulația trenurilor. Trebuia să se întoarcă repede acasă. Glasul lui Fukaeri fusese neobișnuit de convingător.

— Trebuie să ne unim forțele, spusese ea.

De undeva apare un braț lung. Trebuie să ne unim forțele. Până la urmă, suntem cel mai puternic duo de pe pământ. *The beat goes on.*

Capitolul 11
Echilibrul în sine e un lucru bun

Aomame își desfăcu salteaua albastră de yoga pe covorul întins pe podea, apoi îi spuse bărbatului să se dezbrace de la brâu în sus. Bărbatul se dădu jos din pat și își scoase cămașa. Fără ea, trunchiul său părea și mai mare decât îmbrăcat cu cămașa. Avea pieptul lat, dar fără depuneri de grăsime, și mușchii umflați. La o primă vedere, corpul său arăta perfect sănătos.

La indicațiile lui Aomame, bărbatul se întinse pe burtă pe saltea. Aomame îi atinse mai întâi încheietura mâinii și îi luă pulsul. Bătăile erau profunde și puternice.

— Faceți vreun tip de mișcare zilnică? îl întrebă ea.

— Nimic anume. Doar respir.

— Doar respirați?

— E un tip de respirație puțin mai neobișnuit.

— Vorbiți de ce făceați mai devreme pe întuneric, nu? O respirație profundă, la care vă folosiți toți mușchii din corp.

Întins pe burtă, bărbatul încuviință scurt.

Aomame nu putea să priceapă. Pentru a respira atât de violent, avea nevoie de multă forță fizică, însă cum putea să-și mențină corpul atât de puternic doar prin respirație?

— Ceea ce am să fac vă va provoca durere, mai mult sau mai puțin, spuse Aomame pe un ton lipsit de inflexiuni. Dacă nu doare, nu are efect. Însă pot să dozez nivelul de durere, așa că vă rog să nu vă rețineți și să-mi spuneți când e prea mult.

Bărbatul așteptă puțin, apoi spuse:

— Dacă există vreun soi de durere pe care eu încă nu l-am degustat, sunt foarte curios să-l aflu.

În vocea lui se strecurase o ușoară undă de ironie.

— Durerea nu place nimănui.

— Dar procedurile care provoacă durere dau rezultate mai bune, nu? Dacă e vorba de durere care are sens, pot să o îndur.

O expresie fugitivă apăru pe chipul lui Aomame, învăluit în întunericul subțire.

— Am înțeles, spuse ea. Deocamdată să vedem cum merge.

Ca de obicei, Aomame începu cu omoplații. Primul lucru pe care îl observă când îl atinse fu cât de flexibili erau mușchii săi. Niște mușchi zdraveni și sănătoși, cu o structură complet diferită față de cei ai orășenilor obosiți și înțepeniți, care veneau de obicei la clubul sportiv. Dar, în același timp, avu senzația că fluiditatea lor naturală era obstrucționată de ceva, ca un râu al cărui curs stagnează din cauza gunoaielor sau a crengilor și uscăturilor luate de apă.

Aomame își folosi cotul pe post de pârghie și începu să-i strângă umărul. La început ușor, apoi cu putere. Își dădu seama că bărbatul simțea deja durerea. Era chiar o durere intensă, care pe altcineva l-ar fi făcut să geamă, însă el nici nu crâcnea. Respirația nu i se schimbase și nici măcar nu se încrunta. E foarte rezistent, își zise ea și se hotărî să vadă cât poate să reziste. Apăsă fără reținere, cu tot mai multă putere până ce, în sfârșit, articulația omoplatului scrâșni surd, ca un macaz care se schimbă pe o cale ferată. Bărbatului i se tăie răsuflarea preț de o clipă, apoi reîncepu în liniște.

— Aveați omoplatul extrem de înțepenit, explica ea. Dar s-a rezolvat. Și-a recăpătat flexibilitatea.

Aomame își vârî degetele până la a doua articulație în spatele omoplatului. Musculatura în sine era oricum flexibilă și, dacă reușea să degajeze punctele înțepenite, își revenea pe loc la normal.

— Îl simt mult mai liber, zise bărbatul încetișor.

— Cred că și durerea a fost considerabilă.

— Dar nu de nesuportat.

— Și eu sunt o persoană destul de rezistentă, dar, dacă mi s-ar fi făcut mie așa ceva, sigur aș fi gemut.

— În multe cazuri, durerea se atenuează și se contrabalansează prin altă durere. La urma urmei, simțul este ceva relativ.

Aomame îi atinse omoplatul stâng, îi pipăi mușchiul cu degetele și realiză imediat că era în aceeași stare ca și dreptul. Ia să vedem cât de relativ poate să fie, își zise ea.

— Acum trec pe partea stângă. Durerea o să fie cam la fel ca pe partea dreaptă.

— Mă las pe mâna ta. Nu te sinchisi de mine.

— Adică să nu vă menajez?

— Nu e necesar.

Aomame folosi aceeași procedură ca să corecteze poziția articulației și a mușchiului din jurul omoplatului stâng. Făcuse cum i se spusese și nu îl menajase. Odată hotărâtă să nu-și mai dozeze forța, urmă calea cea mai scurtă fără nicio ezitare. Însă, de data aceasta, reacția bărbatului fu chiar mai liniștită. Scoase doar un sunet stins din gât și acceptă durerea ca pe ceva extrem de firesc. Bine atunci, să vedem cât poți să reziști, își zise Aomame.

Luă pe rând fiecare mușchi din corp și îl dezmorți, bifând toate punctele de pe lista ei mentală. Nu avea decât să parcurgă acea rută în ordine, mecanic, ca un paznic de noapte priceput și neînfricat care dă roată clădirii cu lanterna în mână.

Cu articulațiile lui țepene, era ca o bucată de pământ lovită de o calamitate cumplită. Cursurile de apă se blocaseră și malurile erau surpate. Un om obișnuit nici n-ar mai fi putut să stea în picioare dacă pățea așa ceva. N-ar fi putut nici să mai răsufle. Bărbatul acesta era înzestrat cu un corp robust și o voință puternică. Aomame nu putea să nu-i admire capacitatea de a îndura în tăcere o asemenea durere intensă, indiferent de ce mârșăvii comisese.

Aomame strânse bine toți mușchii, îi forță să se miște, îi

suci și li întinse până la limită. De fiecare dată, articulațiile trosneau surd. Își dădea și ea seama că ce făcea era o adevărată tortură. Până atunci avusese ședințe de stretching cu nenumărați atleți. Cu indivizi duri care trăiau împreună cu durerea fizică. Dar, oricât de tari ar fi fost ei, odată intrați pe mâna lui Aomame, la un moment dat tot slobozeau un țipăt sau vreun alt sunet. Vecin cu țipătul. Unii chiar se scăpau pe ei. Însă acest bărbat nu scotea niciun geamăt. Era ceva. Totuși Aomame își putea da seama de durerea pe care o simțea judecând după sudoarea care îi acoperea ceafa. Chiar și ea începuse să transpire ușor.

Îi luă aproape o jumătate de oră ca să îi întindă mușchii dorsali. Când termină, Aomame trase aer în piept și își șterse fruntea de transpirație cu un prosop.

*

Ce straniu, își zise ea. Eu am venit aici ca să-l omor pe bărbatul ăsta. Am în geantă o dăltița special concepută pentru asta. Potrivesc vârful acului într-un anume punct de pe ceafa lui, lovesc scurt mânerul și totul s-a sfârșit. Ajunge pe lumea cealaltă instantaneu, fără să-și dea seama ce i s-a întâmplat. Iar corpul lui scapă de toată suferința. Cu toate acestea, eu mă străduiesc acum să îi alin măcar un pic durerea cu care se luptă pe lumea asta.

Pentru ca asta e *însărcinarea care mi s-a dat,* își zise ea. Dacă am o treabă pe care trebuie să o fac, atunci îmi folosesc toate puterile ca să o rezolv. Asta sunt eu. Dacă am de îndreptat niște mușchi cu probleme, fac tot posibilul să îi îndrept. Dacă am de ucis pe cineva și dacă există un motiv bun pentru asta, fac tot posibilul să îl ucid.

Însă, firește, pe acestea două nu pot să le fac simultan. Sunt două acțiuni cu scopuri opuse și care presupun două metode incompatibile. Pot să mă ocup doar de *una dintre ele.* Deocamdată încerc să-i readuc mușchii la o stare puțin mai normală. Mă concentrez asupra acestui lucru și îmi mobilizez toată forța. Mai departe mă mai gândesc eu la

momentul respectiv.

Dar, în același timp, Aomame nu reușea să-și înfrângă curiozitatea. Boala neobișnuită pe care o avea acest bărbat, mușchii lui ce păreau sănătoși și puternici, dar care erau puternic afectați de ea, trupul robust și voința de fier cu care îndura acea durere colosală pe care o numea „plată pentru harul divin", toate aceste lucruri îi stârneau curiozitatea. Ar fi vrut să vadă ce anume putea să facă pentru el și în ce mod răspundea corpul lui. Era o curiozitate profesională, dar în același timp și personală. În plus, dacă îl omora chiar atunci, ar fi trebuit să-și ia tălpășița imediat, iar dacă termina treaba prea repede, cei doi din camera alăturată ar fi mirosit ceva. Vorbiseră deja că urma să dureze cel puțin o oră.

— Am terminat jumătate. De acum, mă ocup de cealaltă jumătate. Puteți să vă așezați pe spate? zise ea.

Bărbatul se întoarse încet, ca un uriaș animal marin eșuat pe uscat.

— Durerea s-a mai retras, zise el după ce expiră prelung. Niciunul dintre celelalte tratamente nu a avut atâta efect.

— Mușchii dumneavoastră sunt *traumatizați,* spuse Aomame. Nu știu care este cauza, dar traumele sunt grave. Încerc să readuc părțile afectate la o stare cât mai normală. Nu este nici ușor și produce și durere. Dar pot totuși să fac ceva, într-o anumită măsură. Mușchii în sine au o constituție bună, iar dumneavoastră sunteți rezistent la durere. Însă acesta nu este decât un tratament simptomatic, nu o soluție permanentă. Atâta vreme cât nu sunt identificate cauzele, veți păți același lucru în repetate rânduri.

— Știu. Nu se rezolvă nimic. Asta se va repeta și de fiecare dată starea mea se va înrăutăți. Dar și dacă e vorba de un tratament simptomatic temporar, eu sunt foarte recunoscător dacă durerea se atenuează chiar și un pic. Nici nu ai cum să știi cât sunt de recunoscător. M-am gândit chiar să folosesc morfină, însă prefer să evit medicamentele pe cât posibil. Ingerarea de medicamente pe o perioadă

îndelungată distruge funcțiile cerebrale.

— Trec mai departe, zise Aomame. Rămâne la fel, fără menajamente?

— Categoric.

Aomame își alungă toate gândurile din minte și se apucă serios de treabă. Avea bine întipărită în creier structura fiecărui mușchi din corpul uman. Ce funcție îndeplinește fiecare în parte, de ce oase sunt legați. Ce caracteristici au, ce senzații transmit. Aomame examină pe rând mușchii și articulațiile, îi zgâlțâi și îi răsuci energic, ca un inchizitor sârguincios care testează pe rând absolut toate punctele dureroase din trupul uman.

O jumătate de oră mai târziu, amândoi erau asudați și răsuflau greu, ca doi iubiți care tocmai încheiaseră o partidă de sex miraculos de intensa. Bărbatul rămase tăcut o vreme și nici Aomame nu găsi ceva vrednic de spus.

— Nu vreau să sune exagerat, zise bărbatul într-un sfârșit, dar am senzația că mi-au fost schimbate toate piesele din corp.

— În seara aceasta e posibil să existe niște repercusiuni. Se poate ca în timpul nopții să vi se rigidizeze mușchii puternic, de-o să vă vină să țipați. Dar nu vă îngrijorați. Până dimineață trece.

Dacă mai apuci dimineața, adăugă ea în gând.

Bărbatul se așează turcește pe salteaua de yoga și respiră adânc de câteva ori, ca să-și poată evalua mai bine starea.

— Cu siguranță ai un talent cu totul special, zise el.

— Ceea ce fac eu este un lucru foarte practic, spuse Aomame ștergându-se cu prosopul pe față. Despre structura și funcțiile mușchilor am învățat la facultate, iar aceste cunoștințe le-am dezvoltat punându-le în practică. Mi-am perfecționat tehnica și mi-am creat un sistem propriu. Fac doar ceva concret, care se poate vedea cu ochiul liber. În ce fac eu, adevărul e vizibil și demonstrabil. Desigur, și durerea este pe măsură.

Bărbatul deschise ochii și o privi cu interes.

— Așa gândești tu.

— La ce vă referiți?

— Tu crezi că adevărul este ceva vizibil și demonstrabil.

Aomame strânse din buze.

— Nu spun că toate adevărurile sunt așa, ci că așa este *în domeniul meu de activitate.* Sigur, dacă asta era valabil pentru toate domeniile, lucrurile ar fi fost mai ușor de înțeles.

— Nici vorbă de așa ceva.

— De ce?

— Marea majoritate a oamenilor nu caută adevăruri care se pot demonstra. În cele mai multe cazuri, după cum ai spus și tu, adevărul aduce cu sine multă durere. Iar oamenii nu vor ceva care le provoacă durere. Ce le trebuie lor sunt niște povești frumoase care să ofere un sens mai profund existenței lor. Așa a și apărut religia.

Bărbatul își răsuci gâtul de câteva ori, apoi continuă:

— Dacă teoria X le conferă mai mult sens existenței, atunci acela este adevărul pentru ei, iar dacă teoria Y îi face să se simtă mici și neputincioși, atunci ea este falsă. Este foarte clar. Dacă cineva insistă că de fapt teoria Y este cea adevărată, oamenii îl vor urî, ignora sau chiar ataca. Logica sau demonstrabilitatea nu au nici o însemnătate pentru ei. Mulți oameni neagă și elimină din calcul ideea că sunt mici și neputincioși pentru a-și proteja sănătatea mintală.

— Dar corpul uman, de fapt toate corpurile sunt, cu ușoare variații, mici și neputincioase. Asta nu e de la sine înțeles?

— Așa este. Orice corp este, cu ușoare variații, mic și neputincios. Și, în orice caz, se degradează rapid și dispare. Acesta este un adevăr incontestabil. Dar cum rămâne cu sufletul?

— La suflet încerc pe cât posibil să nu mă gândesc.

— De ce?

— Fiindcă nici nu e nevoie.

— De ce să nu fie nevoie să te gândești la suflet?

Indiferent dacă produce vreun rezultat sau nu, a te gândi la propriul suflet este ceva indispensabil în viață.

— Eu am dragostea, spuse Aomame răspicat.

Ce naiba fac? se apostrofă Aomame. M-am apucat să-i vorbesc despre iubire unui bărbat pe care urmează să-l omor?

Pe chipul bărbatului se înfiripă un zâmbet slab, aidoma unei unde pe suprafața apei, provocată de vânt. Era natural și trăda chiar simpatie.

— E îndeajuns să ai dragoste? o întrebă el.

— Exact.

— Dragostea despre care vorbești tu este direcționată către cineva anume?

— Da. Un anume bărbat.

— Un corp mic și neputincios, cu o dragoste absolută și neumbrită, spuse el pe un ton liniștit, apoi făcu o pauză. S-ar părea că tu nu ai nevoie de religie.

— Poate că nu am.

— Asta pentru că tocmai felul tău de a fi este o religie în sine.

— Spuneați că religia oferă o teorie mai degrabă frumoasă decât adevărată. În cazul sectei dumneavoastră cum este?

— Sincer să fiu, eu nu consider ceea ce fac eu un act religios. Ce fac eu e să ascult vocea și să o transmit mai departe oamenilor. Eu sunt singurul care o poate auzi, iar faptul că o aud este un adevăr incontestabil. Însă nu pot dovedi că mesajul său este *adevărul.* Tot ce pot să fac este să dau substanță acelor mici haruri divine care mi-au fost date.

Aomame își mușcă ușor buzele și lăsă prosopul. Ar fi vrut să-l întrebe despre ce haruri era vorba, însă se răzgândi. Povestea s-ar fi lungit prea mult. Ea avea o treabă foarte importantă pe care trebuia să o ducă la bun sfârșit.

— Vă mai întindeți o dată pe burtă? Mai rămân de lucrat mușchii de la gât.

Bărbatul își întinse din nou corpul masiv pe salteaua de yoga, expunându-și ceafa.

— În orice caz, ai *magic touch,* zise el.

— *Magic touch*?

— Degete cu o putere ieșită din comun. Un simț ascuțit cu care poți să dibuiești un punct anume de pe corp. Este un talent aparte, pe care îl au foarte puțini oameni. Nu e ceva care se poate însuși prin studiu sau antrenament. Și eu posed ceva asemănător, chiar dacă e din altă categorie. Dar cum e și cu harul, omul trebuie să plătească la un moment dat pentru darurile primite.

— Nu am luat niciodată lucrurile așa. Eu doar am căpătat o tehnică studiind și antrenându-mă. Nu am primit-o de la nimeni.

— Nu vreau să începem o discuție aprinsă. Dar ar fi bine să ții minte un lucru: zeii dau, zeii iau. Chiar dacă tu nu o știi, nu uita că darul tău este primit de la zei. Iar ei nu uită nimic. Folosește-ți cu grijă talentul care ți-a fost dat.

Aomame își privi cele zece degete de la mâini. Apoi atinse ceafa bărbatului. Își concentră atenția în buricul degetelor. Zeii dau, zeii iau.

— Încă puțin și s-a terminat. Este ultima procedură pe ziua de azi, spuse ea cu un glas uscat către spatele bărbatului.

I se păru că aude un tunet din depărtare. Își ridică privirea și se uită pe fereastră. Nu se vedea nimic. Doar cerul întunecat, însă imediat auzi din nou același sunet, care reverberă sec în camera cufundată în liniște.

— Începe ploaia, spuse bărbatul pe un ton lipsit de inflexiuni.

*

Aomame îi atinse ceafa și căută acel punct anume. Pentru asta îi trebuia o putere de concentrare specială. Închise ochii, își opri răsuflarea și ascultă curgerea sângelui. Degetele ei încercau să capete cât mai multe informații din

elasticitatea și temperatura pielii. Punctul era unul singur și era foarte fin. La unii îl găsea numaidecât, la alții foarte greu, iar Liderul făcea clar parte din a doua categorie. Era ca și cum ar fi încercat să găsească o monedă într-o încăpere întunecată, cu grijă să nu facă niciun zgomot. Însă în cele din urmă îl dibui. Își puse degetul pe el și memoră poziția lui exactă, așa cum ai marca un loc pe o hartă. Aceasta era o abilitate aparte cu care ea fusese înzestrată.

— Vă rog să nu vă mișcați, îi spuse ea bărbatului întins pe burtă, apoi întinse mâna către geanta de alături și scoase tocul cu dăltița.

— A mai rămas un singur loc înțepenit de pe ceafă, spuse ea pe un ton calm. Este un punct pe care nu pot să-l rezolv doar folosindu-mi degetele. Dacă reușesc să-l relaxez, durerea ar trebui să scadă considerabil. Aș vrea să introduc un ac acolo. Este o operațiune mai delicată, dar am făcut-o de multe până acum și nu am dat greș niciodată. Îmi permiteți?

Bărbatul inspiră adânc.

— Mă las cu totul pe mâna ta. Primesc orice ar putea să mă scape de durere.

Aomame scoase dăltița din toc și îndepărtă dopul înfipt în ea. Vârful ei era ascuțit și letal. O luă în mâna stângă și cu degetul arătător de la dreapta căută punctul descoperit mai devreme. Niciun dubiu. Acela era locul. Aomame îl atinse cu vârful acului și trase adânc aer în piept. Nu-i mai rămânea decât să-și lase mâna să cadă peste mâner ca un ciocan și să introducă astfel vârful în acel punct. Și cu asta totul se încheia.

Însă ceva o reținea. Pumnul ei drept ridicat în aer refuza să coboare. Cu asta totul se încheie, își zise ea. Cu o singură lovitură pot să-l trimit pe bărbatul ăsta pe lumea cealaltă. Apoi ies de aici cu nonșalanță, îmi schimb înfățișarea și numele și capăt o nouă identitate. Pot să fac asta. Nu mi-e teamă și nu mă apasă conștiința. Fără nicio îndoială, individul ăsta a făcut lucruri cumplite, pentru care

merită să moară. Însă Aomame nu reușea s-o facă. O îndoială vagă și totuși persistentă îi făcea mâna dreaptă sa ezite.

Totul merge prea ușor, îi șoptea instinctul.

Nu avea nicio logică, nimic. Pur și simplu o simțea. Ceva era ciudat, nefiresc. Puteri de tot felul se ciocneau și se luptau una cu alta. Aomame se încruntă puternic în semiîntuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul. Aștept. Aștept ultima procedură.

La aceste cuvinte, Aomame realiză în sfârșit motivul pentru care ezita. *Bărbatul ăsta știe,* știe ce urmează să-i fac.

— Nu e cazul să eziți, o îndemnă el pe un ton liniștit. E în regulă. Ceea ce vrei tu e ceea ce vreau și eu.

Tunetele continuau, dar nu se vedea niciun fulger. Se auzeau doar bubuiturile îndepărtate, ca niște salve de tun. Frontul de luptă era încă departe.

— Este *remediul* perfect. Ți-ai făcut treaba foarte bine, lucru pentru care am tot respectul. Dar, după cum ai spus și tu, nu este decât un tratament simptomatic. Durerea mea este deja ceva ce nu mai poate dispărea decât retezându-mi viața de la rădăcină. Doar coborând la subsol și apăsând comutatorul. Asta urmează să faci tu pentru mine.

Aomame rămăsese cu dăltița în mâna stângă, acul fixat în punctul de pe ceafă și cu mâna dreaptă ridicată în aer. Nu putea nici să meargă înainte, nici să dea înapoi.

— Dacă aș vrea să te opresc, aș putea s-o fac în nenumărate feluri. E chiar banal, spuse bărbatul. Încearcă să-ți cobori mâna dreaptă.

Aomame se conformă și încercă să-și lase mâna dreaptă. Dar aceasta nu se clintea din loc. Îi rămăsese înțepenită în aer ca o stană de piatră.

— E o putere cu care am fost înzestrat, deși nu eu mi-am dorit-o. A, ești liberă să-ți miști mâna. Acum poți din nou să-mi iei viața.

Aomame observă că putea să-și miște din nou mâna liber. Își strânse pumnul și-l deschise. Nimic în neregulă. Să fi fost un fel de hipnoză? Dar câtă forță!

— Eu am primit o putere specială. Dar, în schimb, ei mi-au cerut tot felul de lucruri. Dorințele lor au devenit dorințele mele. Cerințele lor au fost dure și imposibil de refuzat.

— Prin *ei* vă referiți la Oamenii cei Mici? întrebă Aomame.

— Deci știi despre ei. Foarte bine. Discuția merge mai ușor așa.

— Tot ce știu este acest nume, dar nu și ce anume sunt.

— Tot ce pot ști oamenii este că ei există. Ai citit vreodată *Creanga de aur* a lui Frazer?

— Nu.

— Este o carte foarte interesantă, din care avem multe de învățat. În vremuri străvechi, în multe părți ale lumii, când un rege își încheia domnia, era automat ucis. Domnia lui putea să dureze între zece și douăzeci de ani. La capătul ei, lumea se aduna și îl masacra. Era un act necesar pentru comunitate și pe care regele îl accepta ca atare. Moartea lui trebuia să fie sângeroasă, atroce. Așa i se aducea lui o mare onoare. Și de ce trebuia ucis? Pentru că regele era reprezentantul oamenilor, „cel ce aude vocea”. Acela era circuitul care ne lega pe *noi* de *ei.* Iar după ce se scurgea o anumită perioadă de timp, uciderea celui care auzea vocea era un lucru indispensabil pentru comunitate. Menită să mențină echilibrul dintre conștiința oamenilor de pe pământ și puterea manifestată de Oamenii cei Mici. În vremurile străvechi, a conduce un regat era sinonim cu a auzi glasul zeilor. Dar, firește, acest tip de sistem a dispărut la un moment dat, regii nu au mai fost uciși, iar tronul a devenit ceva secular, obținut prin ereditate. Și așa oamenii au renunțat să mai audă vocea.

Aomame îl asculta strângând și desfăcând inconștient palma dreaptă ridicată în aer.

— Li s-a spus până acum în diverse feluri, continuă

bărbatul, iar în multe cazuri nici nu li s-a atribuit vreun nume. *Ei doar există.* „Oamenii cei Mici” este doar o denumire de convenienţă. Fiica mea, care era doar un copil pe atunci, le-a spus „piticii”. Chiar ea este cea care i-a adus. Eu am schimbat numele în „Oamenii cei Mici”, pentru că aşa mi s-a părut mai potrivit.

— Şi ai devenit rege.

Bărbatul trase zgomotos aer pe nas şi îl ţinu un timp în plămâni. Apoi îl expiră încet.

— Nu sunt rege. Sunt cel ce aude vocea.

— Iar acum vrei să fii masacrat.

— Nu e nevoie să fie un masacru. Suntem în anul 1984, în mijlocul unei metropole. Nu trebuie să fie sângeros. Ajunge doar să-mi iei viaţa.

Aomame clătină din cap şi se relaxă. Vârful acului era încă aţintit în acel punct, însă nu simţea niciun imbold să îl ucidă pe acel bărbat.

— Ai violat până acum mai multe fetiţe, spuse ea. Fetiţe de nici zece ani.

— Aşa este. Conform conceptelor obişnuite, aşa se percepe totul. Judecat după legile lumeşti, eu sunt un criminal. Am avut relaţii carnale cu femei încă neajunse la maturitate. Chiar dacă nu mi-am dorit-o.

Aomame respiră adânc. Nu ştia cum să domolească tumultul de senzaţii dinlăuntrul ei. Avea chipul contorsionat, iar mâna stângă şi cea dreaptă păreau să vrea lucruri diferite.

— Aş vrea să mă omori, spuse bărbatul. Ar fi mai bine ca eu să nu mai exist în această lume, din toate punctele de vedere. Eu sunt omul care trebuie să piară pentru ca lumea să-şi menţină echilibrul.

— Şi ce se întâmplă după ce te omor?

— Oamenii cei Mici îl pierd pe cel ce aude vocea. Iar eu nu am urmaşi.

— Eu de ce să cred aşa ceva? izbucni Aomame. Poate că nu eşti decât un pervers care a inventat o teorie

convenabilă prin care să-și justifice faptele murdare. Oamenii cei Mici nici n-au existat vreodată, nu auzi vocea divină și n-ai niciun har. Poate nu ești decât un șarlatan prăpădit care se dă drept profet, drept lider spiritual.

— Pe servanta din dreapta e un ceas, spuse bărbatul fără să-și ridice capul.

Aomame se uită către dreapta și văzu o servantă înaltă cam până la brâu, pe care era un ceas din marmură. Părea foarte greu.

— Privește-l! Nu-ți lua ochii de la el.

Aomame se conformă și rămase cu capul întors și privirea ațintită asupra ceasului. Simți cum toți mușchii din corpul bărbatului se încordează și devin tari ca piatra. Pentru asta avea nevoie de o putere incredibil de mare. Răspunzând parcă la această forță, ceasul se desprinse de pe suprafața servantei și se ridică în aer. Se înălță cam cinci centimetri și rămase suspendat în văzduh preț de zece secunde, tremurând ușor, a ezitare. Apoi mușchii bărbatului se relaxară, iar ceasul căzu pe servantă cu un zgomot surd, de parcă își amintise deodată că pământul are gravitație.

Bărbatul expiră prelung, epuizat.

— E nevoie de multă putere chiar și pentru un lucru atât de mărunt, spuse el după ce își eliberă tot aerul din plămâni. Cât să mă lase de tot fără suflare. Dar așa poate mă crezi că măcar nu sunt un *șarlatan prăpădit.*

Aomame nu răspunse. Îl lăsă să respire adânc și să-și recapete puterile. Ceasul ticăia liniștit pe servantă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea doar ușor mai într-o parte. Aomame privi cum secundarul face o tură completă.

— Ai capacități aparte, zise ea cu un glas uscat.

— După cum vezi.

— În *Frații Karamazov* apare o poveste cu Hristos și cu diavolul. Hristos se află în pustiu și se roagă, iar diavolul îi cere să facă o minune. Să preschimbe piatra în pâine. Însă Hristos nu-i dă ascultare, pentru că minunile sunt ispita diavolului.

— Știu. Am citit și eu *Frații Karamazov.* Și da, ai dreptate. O demonstrație de genul ăsta nu rezolvă nimic, dar am la dispoziție un timp limitat ca să te conving. Și am preferat să-ți arăt.

Aomame tăcea.

— Dacă pe lume nu există bine absolut, nu există nici rău absolut, continuă el. Binele și răul nu sunt niște lucruri fixe și neclintite, ci își schimbă necontenit locul și poziția. Un bine se poate transforma în clipa următoare într-un rău. Și viceversa. Asta a surprins și Dostoievski în *Frații Karamazov.* Important este să se mențină un echilibru între cele două. Dacă balanța se înclină prea mult într-o parte, e greu sa se mai poată păstra o moralitate. *Echilibrul în sine e un lucru bun.* Iar în acest sens eu trebuie să mor, ca să se poată menține echilibrul.

— Nu vad necesitatea de a te ucide, spuse Aomame răspicat. După cum bine știi, eu am venit aici ca să te omor, în ideea că nu pot permite unui astfel de om să mai trăiască. Intenția mea era să te fac să dispari cu orice preț din această lume. Însă nu mai am această *intenție.* Suferi enorm, iar eu îți înțeleg suferința. Tu așa trebuie sa mori, mistuit de durere. Nu-mi vine să-ți ofer cu mâna mea o moarte ușoară.

Întins pe burtă, bărbatul încuviință scurt.

— Dacă tu mă omori pe mine, oamenii mei te vor vâna la nesfârșit. Sunt niște fanatici cu multă putere. Dacă eu dispar, secta mea își pierde acea forță care îi unește pe toți laolaltă. Dar, odată ce un sistem capătă o anumită formă, începe să prindă și o viața proprie.

Aomame îl asculta fără să spună nimic.

— I-am făcut rău prietenei tale, spuse bărbatul.

— Prietenei mele?

— Da, cea cu cătușele. Cum o chema?

În mintea lui Aomame se așternu deodată o liniște deplină. Nu se mai dădea nicio luptă. Se lăsase doar tăcerea.

— Ayumi Nakano, zise ea.

— A avut un mare nenoroc.

— Tu i-ai făcut asta? întrebă Aomame pe un ton rece. Tu ai omorât-o pe Ayumi?

— Nu, n-am omorât-o.

— Dar știi că a fost ucisă.

— Investigatorii mei au aflat asta. Nu am aflat însă cine anume a omorât-o. Tot ce știu este că prietena ta polițistă a fost strangulată într-o cameră de hotel.

Mâna dreaptă a lui Aomame se încordă din nou.

— Dar ai spus că i-ai făcut rău.

— Nu i-am putut împiedica moartea. Indiferent cine a fost ucigașul, partea cea mai vulnerabilă e întotdeauna prima luată în vizor. Lupii încolțesc mereu oaia cea mai slabă din turmă.

— Adică Ayumi era punctul meu vulnerabil?

Bărbatul nu răspunse. Aomame închise ochii.

— Dar de ce a trebuit să moară? Era o fată incredibil de bună. Nu făcea niciun rău nimănui. Pentru că am fost eu *implicată*? Atunci de ce să nu mă distrugă direct pe mine?

— Ei nu te pot distruge.

— De ce? De ce să nu mă poată distruge?

— Pentru că deja ești o persoană specială.

— Persoană specială, repetă Aomame. Cum anume specială?

— O să descoperi tu în curând.

— În curând?

— Când o să vină vremea.

Aomame se încruntă din nou.

— Nu înțeleg ce zici.

— O să înțelegi la un moment dat.

Aomame clătină din cap.

— Deci în momentul de față ei nu mă pot ataca pe mine, drept pentru care au ales ce era mai vulnerabil din preajma mea. Ca avertizare să nu te ucid.

Bărbatul rămase tăcut. Tăcerea era afirmativă.

— E cumplit, zise Aomame și clătină din nou din cap. Degeaba au omorât-o, pentru că practic nu s-a schimbat nimic.

— Nu, ei nu sunt niște ucigași. Nu distrug pe cineva cu mâna lor. Pe prietena ta a omorât-o ce avea ea înlăuntrul ei. Tragedia asta tot s-ar fi produs mai devreme sau mai târziu. Viața ei era plină de riscuri, iar ei au dat un imbold și atât. Doar au schimbat ora alarmei.

Ora alarmei?

— Ayumi nu era ceas deșteptător! Era o ființă umană. Că viața ei era plină de riscuri sau nu, mie una mi-era o prietenă foarte dragă. Iar voi mi-ați răpit-o fără să clipiți. Fără sens, cu cruzime.

— Furia ta este îndreptățită, spuse bărbatul. Ar fi bine să o îndrepți către mine.

— Moartea ta n-ar aduce-o pe Ayumi înapoi, spuse Aomame clătinând din cap.

— Dar așa poți să le-o plătești Oamenilor Mici cu aceeași monedă. Poți să te răzbuni pe ei. Ei încă nu-mi doresc moartea. Dacă aș muri acum, s-ar crea un gol. Un gol temporar, până ar apărea un succesor. Ar fi o lovitură puternică pentru ei, iar tu poți să profiți de asta.

— Cineva a zis odată că nimic nu e mai scump ca răzbunarea și mai lipsit de folos.

— Winston Churchill. Dar, din câte îmi aduc eu aminte, el a spus-o ca să justifice deficitul bugetar al Marii Britanii. Fără niciun substrat moral.

— Moral sau nu, nu mă interesează. Eu nu trebuie să-mi mai cobor mâna, pentru că tu o să mori oricum în chinuri, mâncat tot de naiba știe ce. Eu nu am niciun motiv să te compătimesc. Dacă lumea își pierde moralitatea și se face fărâmițe, asta nu mai e vina mea.

Bărbatul respiră din nou adânc.

— Aha. Am înțeles ce vrei să spui. Atunci, uite cum facem. Facem un târg. Dacă tu mă omori acum, eu îi salvez viața lui Tengo Kawana. Măcar atâta putere încă mai am.

— Tengo, zise Aomame și simți cum toată puterea i se scurge din corp. Și *asta* știi?

— Eu știu totul despre tine. Ți-am mai spus, nu? Adică știu *aproape* totul.

— Dar nu ai cum să mă fi citit atât de bine. Eu nu am lăsat niciodată să-mi scape numele lui Tengo.

— Aomame, zise bărbatul și oftă. Nu există lucruri pe lumea asta care să nu-ți scape. Iar întâmplarea face că, în acest moment, Tengo Kawana este un om deosebit de important pentru noi.

Aomame își pierdu cuvintele.

— Deși, sincer să fiu, nu este o simplă întâmplare, continuă bărbatul. Destinele voastre nu v-au purtat pașii aici din întâmplare. Ați pătruns în lumea aceasta pentru că trebuia. Și, indiferent dacă vă place sau nu, odată intrați aici, ați primit fiecare rolul lui.

— Am pătruns în lumea asta?

— Da, în anul 1Q84.

— 1Q84? zise Aomame schimonosindu-și din nou chipul.

Ăsta e un cuvânt inventat de mine!

— Da, e inventat de tine, spuse bărbatul de parcă i-ar fi citit gândurile. Dar mi-am permis să-l folosesc și eu.

1Q84, murmură Aomame.

— Nu există lucruri pe lumea asta care să nu-ți scape, repetă Liderul pe un ton liniștit.

Capitolul 12
Nu se pot număra pe degete

Tengo se întoarse înainte să înceapă ploaia. De la stație până acasă mersese cu pași grăbiți. Pe cerul de asfințit nu se zărea încă niciun nor. Nu existau deloc semne de ploaie și nici de tunete. Niciunul dintre trecători nu purta umbrelă. Era o seară plăcută de vară, numai bună să te duci la un meci de baseball și să bei niște bere. De la o vreme însă era dispus să ia de bune lucrurile pe care i le spunea Fukaeri. I se părea mai bine să o creadă decât să se îndoiască, nu fiindcă ar fi avut argumente logice, ci fiindcă mai degrabă așa îl îndemna experiența să facă.

Uitându-se în cutia poștală, descoperi un plic cu aspect oficial, de pe care lipsea adresa expeditorului. Îl deschise pe loc. Înăuntru era o înștiințare prin care era informat că i se virase în contul bancar suma de 1 627 534 de yeni. Banii veneau de la *ERI Offices.* Fără îndoială, era compania-fantomă pe care o înființase Komatsu. Sau poate că erau de la profesorul Ebisuno. Komatsu îl anunțase mai de mult că urmează să-i plătească o parte din drepturile de autor pentru *Crisalida de aer.* Pesemne despre asta era vorba. Probabil ca justificarea plății era ceva de genul „consiliere” sau „cercetare”. Tengo mai verifică o dată suma, apoi puse hârtia la loc în plic și plicul în buzunar.

Pentru Tengo, un milion șase sute de mii de yeni era o sumă frumușică (adevărul este că nu avusese niciodată atâția bani deodată), dar nu era nici surprins și nici bucuros. În momentul de față, nu problemele materiale îl preocupau pe el. Avea deocamdată un venit stabil și ducea un trai decent. Cel puțin pentru moment nu își făcea griji în privința viitorului. Cu toate acestea, toți voiau să-i dea bani. Ce

lume ciudată!

Pe de altă parte, un milion șase sute de mii de yeni pentru rescrierea *Crisalidei de aer* nici nu i se părea o plată suficientă, la câte avusese de tras de pe urma ei. E adevărat, dacă l-ar fi întrebat cineva ce sumă i s-ar fi părut potrivita, n-ar fi știut să răspundă. În primul rând, nu știa dacă necazurile pot avea un preț corect. Sigur există pe lume multe necazuri care nu se pot răscumpăra cu bani. *Crisalida de aer* încă se vindea bine și probabil în viitorul apropiat urmau să existe și alte viramente, dar, pe măsură ce-i creștea suma din bancă, i se înmulțeau și problemele. Cu cât primea un onorariu mai mare, cu atât devenea mai puternică implicarea lui în toată tărășenia.

Se gândi cum ar fi ca a doua zi dimineață, la prima oră, să îi returneze banii lui Komatsu. Ar putea astfel să evite o parte din responsabilitate și, probabil, s-ar simți și mai liniștit. Cel puțin ar avea o dovadă că a refuzat plata. Numai că asta nu i-ar șterge responsabilitatea morală. Nu ar îndrepta ceea ce făcuse și nu i-ar oferi decât niște circumstanțe atenuante. Sau poate dimpotrivă, ar arunca o lumină și mai suspectă asupra faptelor sale. Că a dat banii înapoi fiindcă se simțea vinovat.

Tot frământându-se cu aceste lucruri, începu să-l doară capul. Se hotărî să nu-și mai bată mintea cu cei un milion șase sute de mii de yeni. O să chibzuiască pe îndelete când o să vină vremea. Banii nu sunt vii, poți să-i lași acolo, că n-o să fugă nicăieri. Probabil.

*

În timp ce urca scările către apartamentul său de la etajul doi, Tengo se gândea că în momentul acela problema era cum să-și pună viața în ordine. După vizita pe care i-o făcuse tatălui său în sudul peninsulei Boso, căpătase o oarecare certitudine că de fapt acesta nu era tatăl său adevărat. Putea acum să ia un start nou. Poate că era o ocazie numai bună să se rupă de toate neplăcerile pe care

le avea și să își refacă viața. Un serviciu nou, un loc nou, oameni noi. Nu era foarte sigur, dar avea sentimentul că ar fi putut să ducă un trai mai coerent decât până acum.

Înainte de a face mișcarea aceasta însă, trebuia să pună în ordine câteva lucruri. Nu putea să dispară pur și simplu și să-i lase baltă pe Fukaeri, Komatsu și profesorul Ebisuno. Desigur, nu avea niciun fel de obligație față de ei și niciun fel de responsabilitate morală. După cum spusese și Ushikawa, în povestea aceasta el avusese parte numai de belele. Dar, chiar dacă fusese atras în această situație pe jumătate împotriva voinței lui și chiar dacă nu fusese conștient de stratagemele din spatele ei, făcea totuși parte din conspirație. Nu putea să le spună că nu-l mai interesează și să se descurce singuri de aici înainte. Indiferent de ce s-ar fi hotărât să facă de acum încolo, oriunde s-ar fi dus, trebuia mai înainte să facă ordine în jurul lui. Altfel, poate că viața lui cea nou-nouță ar fi pângărită chiar de la bun început.

Cuvântul „pângărit” îl duse cu gândul la Ushikawa. Iar el? oftă Tengo. Ushikawa avea informații despre mama lui și era dispus să i le ofere, asta susținea.

Dacă doriți să aflați mai multe, *vă putem da aceste informații. Dar s-ar putea să fie și niște informații nu tocmai plăcute.*

Tengo nu răspunsese nimic. Nu-și dorea deloc să audă din gura lui Ushikawa lucruri despre mama sa. Venind de la el, informațiile acestea ar fi fost întinate, indiferent de conținutul lor. De fapt, Tengo nu era dispus să le audă venind din partea nimănui. Dacă era să primească lămuriri despre mama sa, trebuia să le primească în totalitate, nu parțial, să-i fie oferite ca o revelație. Trebuia să fie o scenă spațială, enormă și clară, pe care să o poți străbate cu privirea într-o clipă.

Nu știa, desigur, dacă va avea parte vreodată de o asemenea revelație dramatică. Poate că nu se va întâmpla așa ceva în veci. Dar el avea nevoie de ceva la scară largă,

ceva covârșitor, care să rivalizeze și să depășească halucinația vie ce-l făcuse să sufere atâția ani de zile și care-l tulburase într-atât. Îi trebuia ceva care să-l purifice. Nu-i foloseau la nimic informațiile înjumătățite, date cu lingurița.

Aceste gânduri îi trecură prin minte lui Tengo cât urcă scările până la etajul doi.

*

Se opri în fața ușii, scoase cheia din buzunar și o răsuci în yală. Ciocăni de trei ori, făcu o pauză și mai ciocăni de două ori. Apoi deschise ușa și intră încet în casă.

Fukaeri stătea la masă și bea suc de roșii dintr-un pahar înalt. Era îmbrăcată la fel ca atunci când venise. Cămașa bărbătească, în dungi, și blugii strâmți. Arăta însă cu totul diferită decât dimineața, deoarece – iar lui Tengo îi luă ceva vreme să-și dea seama de lucrul acesta - își prinsese părul. I se vedeau bine urechile și gâtul. Avea o pereche de urechi micuțe și rozalii, care arătau atât de proaspete, încât ai fi zis că cineva abia le terminase de sculptat și le curățase de praf cu o pensulă fină. Erau niște urechi făcute mai degrabă din pură perspectivă estetică decât ca să audă. Cel puțin așa le vedea Tengo. Mai jos, gâtul subțire și frumos lucea atrăgător ca o un fruct pârguit de soare. Un gât imaculat, pe care s-ar fi potrivit rouă și gărgărițe. O vedea pentru prima dată cu părul strâns și era o priveliște miraculos de intimă și frumoasă.

Tengo închise ușa în urma lui, dar nu se urni din loc. Rămase cu mâna încă pe clanță, privind-o amuțit pe Fukaeri, ca un explorator care a descoperit izvoarele ascunse ale Nilului. Gâtul și urechile ei dezvelite îi făceau inima să gonească și îl răscoleau adânc, ca un trup gol de femeie.

— Mi-am făcut un duș mai devreme, spuse ea întorcându-se către Tengo, care rămăsese înțepenit în dreptul ușii. Avea un ton serios, de parcă își amintise ceva foarte important.

Ți-am luat din șampon și balsam, adăugă ea.

Tengo încuviință. Trase aer în piept și în cele din urmă dădu drumul la clanță și încuie ușa. Șampon și balsam? Făcu apoi un pas în față, uitându-se din prag.

— A mai sunat telefonul? întrebă.

— Deloc, spuse Fukaeri clătinând ușor din cap.

Tengo se duse până în dreptul ferestrei, trase puțin draperia și se uită afară. Nu văzu nimic schimbat. Niciun om suspect, nicio mașină dubioasă parcată în apropiere. Obișnuita priveliște sordidă a unei zone rezidențiale banale. Copacii cu crengile lor strâmbe erau cenușii de praf, balustrada plină de urme de lovituri, câteva biciclete ruginite abandonate. Pe un gard, un avertisment pus de poliție: „Alcoolul la volan provoacă accidente grave”. Oare poliția are o secție specială care se ocupă cu astfel de avertismente? Un bătrân urâcios care plimba un câine corcit și cam prostănac. O femeie cam nătângă la volanul unei mașini oribile. Stâlpii urâți care susțineau cablurile electrice răuvoitoare. Priveliștea de la fereastră îl făcea să vadă lumea ca pe o aglomerare infinită de microcosmosuri, care se stabiliseră undeva la granița dintre „abject” și „lipsit de bucurie”.

Pe de altă parte existau pe lume și priveliști frumoase, care nu admiteau niciun fel de obiecție. Nu era ușor să decizi care din aceste existențe trebuia crezută. Tengo scoase un mârâit din fundul gâtului, ca un câine mare și derutat. Apoi trase draperia la loc și se întoarse în lumea sa mică.

— Profesorul Ebisuno știe că ai venit aici? întrebă el.

Fukaeri clătină din cap. Nu știa.

— Și nu ai de gând să-l *anunți?*

Fukaeri clătină din nou din cap.

— Nu pot să iau legătura cu el.

— De ce, fiindcă e periculos?

— Poate e ascultat telefonul și poate nici scrisorile nu ajung.

— Deci sunt singurul care știe că ești aici.

Fukaeri încuviință.

— Ai ce-ți trebuie, haine de schimb?

— Câteva, spuse Fukaeri uitându-se către geanta de pânză cu care venise. Cu siguranță, nu intrau prea multe haine acolo. Dar nu mă deranjează, adăugă fata.

— Dacă nu te deranjează pe tine, atunci nu mă deranjează nici pe mine, spuse Tengo.

Tengo se duse în bucătărie și puse în ibric apă la fiert, apoi luă niște frunze de ceai negru și le pregăti separat într-un ceainic.

— Vine prietena ta aici, întrebă Fukaeri.

— Nu mai vine, zâmbi Tengo scurt.

Fukaeri îl privi tăcută.

— Deocamdată, adăugă el.

— Din cauza mea, întrebă Fukaeri.

Tengo clătină din cap.

— Nu știu din cauza cui. Dar nu dintr-a ta. Probabil că e vina mea. Și poate că are și ea o mică parte din vină.

— În orice caz, nu mai vine aici.

— Nu, nu mai vine. Probabil. Așa că poți să stai cât vrei.

Fukaeri se gândi o vreme.

— E măritată, întrebă ea.

— Da, e măritată și are și doi copii.

— Nu sunt copiii tăi.

— Bineînțeles că nu sunt ai mei. Îi avea de dinainte de a ne cunoaște.

— Îți plăcea de ea.

— Probabil, spuse Tengo. În anumite limite, adăugă el în sinea sa.

— Și ei îi plăcea de tine.

— Probabil. Într-o oarecare măsură.

— Făceai sex cu ea.

Lui Tengo îi trebuiră câteva secunde până se dumiri că Fukaeri spusese sex. Era greu să ți-o imaginezi rostind acest cuvânt.

— Bineînțeles. Doar nu ne vedeam în fiecare săptămână ca să jucăm Monopoly.

— Monopoly, întrebă ea.

— Nu contează, spuse Tengo.

— Dar acum nu mai vine aici.

— Cel puțin așa mi s-a spus. Că n-o să mai vină.

— Ea ți-a zis, întrebă Fukaeri.

— Nu, nu mi-a zis ea direct. Mi-a spus soțul ei. A zis că e pierdută și că nu o să mă mai viziteze.

— E pierdută.

— Nu înțeleg nici eu ce vrea să însemne asta de fapt. Și am întrebat degeaba, pentru că nu a vrut să mă lămurească. Am întrebat multe lucruri, dar mi-a dat prea puține răspunsuri. Un schimb inechitabil. Bei niște ceai?

Fukaeri încuviință.

Tengo turnă apa fierbinte în ceainic, puse capacul și așteptă.

— N-ai ce-i face, spuse Fukaeri.

— Referitor la ce? Că nu mi-a răspuns la întrebări sau la faptul că ea e pierdută?

Fukaeri nu răspunse.

Tengo renunță și turnă ceai în două cești.

— Zahăr?

— O linguriță nu prea plină, spuse Fukaeri.

— Vrei lămâie sau lapte?

Fukaeri clătină din cap. Tengo îi turnă o linguriță de zahăr, amestecă și îi puse ceașca de ceai în față. El își luă ceaiul negru și se așeză pe partea opusă a mesei.

— Îți place să faci sex, întrebă ea.

— Să fac sex cu prietena mea? reformulă Tengo întrebarea cam ambiguă.

Fukaeri încuviință.

— Păi da, spuse el. Te culci cu o persoană de sex opus față de care simți afecțiune. În general, oamenilor le place să facă asta.

Iar ea se pricepea foarte bine, își spuse Tengo în gând.

Cum în fiecare sat se găsește un fermier priceput la irigații, așa era și ea pricepută la sex. Îi plăcea să încerce fel de fel de lucruri noi.

— Ești trist că nu mai vine, întrebă Fukaeri.

— Poate, răspunse Tengo și bău niște ceai.

— Fiindcă nu mai poți să faci sex.

— Sigur că e și asta.

Fukaeri îl privi țintă în ochi. Părea să *se* gândească la ceva legat de sex, dar bineînțeles că nu putea ști nimeni ce-i trecea cu adevărat prin cap.

— Ți-e foame? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință.

— N-am mâncat aproape nimic de dimineață.

— Atunci hai să pregătim ceva, spuse Tengo.

Nici el nu mai mâncase de la micul dejun și era flămând. În plus, nu avea nicio altă idee de ce ar putea să facă în afară de gătit.

*

Tengo spălă orezul în apă, îl puse în oala electrică și, până acesta fu gata, prepară o supă *miso* cu alge și ceapă verde. Fripse niște macrou uscat, scoase tofu din frigider și îl condimentă cu puțin ghimbir. Rase niște ridiche albă. Încălzi fiertura de legume care-i mai rămăsese. Adăugă niște nap și prune murate. Bucătăria micuță părea și mai neîncăpătoare când bărbatul cel masiv se învârtea prin ea. Dar mișcările lui nu erau stingherite. Era obișnuit de multă vreme să se mulțumească cu ce avea la dispoziție.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ți ofer decât o masă foarte simplă, spuse Tengo.

Fukaeri îi observă în detaliu mișcările precise, iar apoi se uită la rezultatul muncii lui, așezat frumos pe masă.

— Ești obișnuit să gătești.

— Pentru că trăiesc singur de mult timp. Îmi pregătesc ceva repede și înfulec în viteză. M-am obișnuit așa.

— Mănânci mereu singur.

— Da. Rar mi se întâmplă să stau la masă cu cineva. Cu prietena mea luam prânzul împreună o dată pe săptămâna. Dar la cină nici nu mai țin minte de când n-am mai avut musafiri.

— Ești încordat, întrebă Fukaeri.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu sunt încordat. E doar masa de seară. Numai că e un pic neobișnuit pentru mine.

— Eu mănânc întotdeauna cu multă lume. De când eram mică, trăiam cu toții împreună. Și, când m-am dus la Profesor, veneau mulți oameni și mâncam împreună. Profesorul are mulți musafiri.

Era prima dată când o auzea rostind atâtea propoziții dintr-odată.

— Dar cât ai stat ascunsă ai mâncat mereu singură, nu? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviință.

— Unde ai fost ascunsă? întrebă Tengo.

— Departe. Profesorul a aranjat ascunzătoarea.

— Și ce mâncai singură acolo?

— Chestii instant. Semipreparate, spuse Fukaeri. N-am mai mâncat de mult o masă ca lumea.

Încet de tot, Fukaeri alese cu bețișoarele carnea macroului de pe oase, o duse la gură și mestecă fără grabă. Parcă mânca cine știe ce lucru neobișnuit. Luă o gură de supă *miso* și păru ca îi evaluează gustul. Apoi puse bețele pe masă și se cufundă în gânduri.

*

Cu puțin înainte de ora nouă, li se păru că începuseră să se audă tunete din depărtare. Dădură puțin draperia la o parte și priviră afară. Pe cerul complet întunecat alunecau unul după altul nori amenințători.

— Cum ai zis tu. Sunt niște nori destul de turbulenți, spuse Tengo trăgând draperia la loc.

— Oamenii cei Mici se agită, spuse Fukaeri serioasă.

— Când se agită Oamenii cei Mici se întâmplă fenomene atmosferice din astea neobișnuite?

— Depinde. Vremea nu este decât o chestiune de percepție.

— O chestiune de percepție?

Fukaeri clătină din cap.

— Nu înțeleg nici eu prea bine.

Tengo nu înțelegea nici măcar atât. Pentru el, fenomenele atmosferice erau doar niște fenomene obiective, independente. Probabil că nu avea rost însă să cerceteze problema mai departe, pentru că nu ar fi ajuns la niciun rezultat. Se hotărî așadar să pună altă întrebare.

— Oamenii cei Mici s-au enervat din vreun motiv?

— Urmează să se întâmple ceva, spuse fata.

— Ce?

Fukaeri clătină din cap.

— Aflăm în curând.

După ce terminară de spălat și de șters vasele, se așezară la masă față în față, să-și bea ceaiul. Tengo ar fi preferat o bere, dar își spuse că poate ar fi mai bine să se abțină de la alcool în ziua aceea. Pluteau în aer amenințări grele și prefera să-și păstreze mintea limpede în caz că urma să se întâmple ceva.

— Ar fi bine să ne culcăm devreme, spuse Fukaeri. Apoi își prinse fața în palme ca în vestitul tablou al lui Munch, cu omul care țipă pe un pod. Dar ea nu țipa. Îi era somn.

— În regulă. Poți sa dormi în pat. Eu o să mă culc pe canapea, ca data trecută, spuse Tengo. Nu trebuie să-ți faci nicio problemă, dorm oriunde.

Spunea adevărul. Tengo putea să adoarmă oriunde, era un adevărat talent al său.

Fukaeri încuviință. Fără să-și exprime vreo părere, cercetă chipul lui Tengo. Apoi își duse mâinile la urechile ei frumoase, de parcă voia să se încredințeze că mai sunt acolo.

— Nu-mi dai și mie o pijama. Am venit fără.

Tengo se duse în dormitor și scoase dintr-un sertar o pijama simplă, albastră, din bumbac. Era aceeași pe care i-o dăduse și data trecută când înnoptase la el. Era spălată și împăturită de atunci. Tengo o duse la nas, dar nu simți niciun miros. Fukaeri o luă și se duse în baie să se schimbe, apoi reveni la masă. Își lăsase părul liber. Ca data trecută, își sumesese mânecile și manșetele de la pantaloni.

— Încă nu e nici nouă, spuse Tengo uitându-se la ceasul de pe perete. Întotdeauna te culci așa de devreme?

Fukaeri clătină din cap.

— Azi e special.

— Fiindcă afară se agită Oamenii cei Mici?

— Nu știu. Doar că acum mi-e somn.

— Arăți somnoroasă, confirmă Tengo.

— Îmi citești sau îmi povestești ceva când mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

— Sigur, spuse Tengo. Oricum n-am altceva de făcut.

Era o seară umedă și fierbinte, dar, când se băgă în pat, Fukaeri își trase pătura peste ea până la gât, ca și când ar fi vrut să pună o distanță clară între ea și lume. În pat, părea doar o fetiță de cel mult doisprezece ani. Tunetele care se auzeau de afară se întețiseră. Curând aveau să ajungă în apropiere. De câte ori tuna, geamurile zăngăneau. În mod straniu însă, nu se vedea niciun fulger. Doar bubuiturile puternice străbăteau cerul negru al nopții. Nu exista niciun semn de ploaie. Era ceva cu totul lipsit de echilibru.

— Se uită la noi, spuse Fukaeri.

— Oamenii cei Mici?

Fukaeri nu răspunse.

— Știu că suntem aici? întrebă Tengo.

— Normal că știu, răspunse Fukaeri.

— Ce au de gând să ne facă?

— Nu pot să ne facă nimic.

— Foarte bine, spuse Tengo.

— Deocamdată.

— Deocamdată nu pot să ne atingă, spuse Tengo fără

vlagă. Dar nu știm până când.

— Nu știe nimeni, afirmă Fukaeri hotărât.

— Dar, cu toate că ei nu pot să ne facă nouă nimic, pot în schimb să îi afecteze pe cei din jurul nostru? încercă Tengo să afle.

— Tot ce se poate.

— Poate că o să pățească ceva groaznic.

Fukaeri își miji ochii cu o expresie serioasă, ca un marinar care încearcă să prindă cântecul unui duh al mării. Apoi spuse:

— Depinde.

— Poate că Oamenii cei Mici și-au folosit puterea împotriva prietenei mele. Ca să mă avertizeze.

Fukaeri scoase o mână de sub pătură și se scărpină la ureche de câteva ori. Apoi o vârî cuminte înapoi sub pătură.

— Oamenii cei Mici au puteri limitate.

Tengo își mușcă buzele.

— Concret, ce pot să facă?

Fukaeri dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Gândul ei nu prinse glas și se furișă din nou de unde venise. Unde, nu se știe, dar într-un loc adânc și întunecat.

— Ai spus că Oamenii cei Mici au putere și înțelepciune.

Fukaeri încuviință.

— Dar au totuși niște limite.

Fukaeri încuviință.

— Pentru că ei trăiesc în adâncul pădurii și când pleacă de acolo nu-și mai pot manifesta puterea la fel de bine. Și pe lume exista anumite valori care se pot opune puterii și înțelepciunii lor. Cam așa ceva?

Fukaeri nu răspunse. Probabil că fusese o întrebare mult prea lungă.

— Te-ai întâlnit cu Oamenii cei Mici? zise Tengo.

Fukaeri se uită absentă la Tengo. Nu părea să pătrundă sensul întrebării.

— I-ai văzut de-adevăratelea, nu? repetă Tengo.

— I-am văzut.

— Cam câți ai văzut?

— Nu știu. Nu se pot număra pe degete.

— Dar mai mult de unul.

— Uneori mai mulți, uneori mai puțini. Dar niciodată unul singur.

— Așa cum ai descris în *Crisalida de aer.*

Fukaeri încuviință.

Tengo își adună curajul și puse o întrebare care îl frământa de multă vreme:

— Cât din *Crisalida de aer* s-a întâmplat cu adevărat?

— Ce înseamnă adevărat, zise Fukaeri fără nicio intonație interogativă.

Tengo nu avea, desigur, niciun răspuns.

*

Tunetele se auzeau și mai tare, iar geamurile zdrăngăneau. Tot nu se vedea însă niciun fulger și nu se auzea nici răpăitul ploii. Tengo își aminti un film cu submarine pe care îl văzuse demult. Submarinul se cutremura la explozia grenadelor de adâncime. Echipajul era închis în cușca aceea de metal, cufundat în beznă, fără să vadă nimic afară. Nu mai rămăseseră decât exploziile neîncetate și hurducăiala continuă.

— Îmi citești sau îmi spui o poveste, zise Fukaeri.

— Da, răspunse Tengo. Dar nu mă pot gândi la nicio carte care să meargă citită cu voce tare. N-am cartea la mine, dar, dacă vrei, îți spun o poveste despre orașul pisicilor.

— Orașul pisicilor.

— Un oraș aflat sub stăpânirea pisicilor.

— Spune-mi.

— S-ar putea să fie cam înfricoșătoare și să nu meargă înainte de culcare.

— Nu contează. Eu pot să adorm cu orice.

Tengo își trase un scaun alături de pat și se așeză. Își împreună degetele peste genunchi și, peste sunetul tunetelor, începu să-i istorisească *Orașul pisicilor.* O citise

de două ori în tren și o dată tatălui său, așa că o învățase destul de bine. Nu era o nuvelă cu detalii subtile sau scrisă într-un stil rafinat, astfel că lui Tengo nu îi era deloc greu să o transforme într-o poveste. În timp ce i-o spunea lui Fukaeri, sări peste părțile anoste și adăugă de la el întâmplări care i se păreau potrivite.

Nu era prea lungă, dar, când o termină, observă că trecuse mai mult timp decât se așteptase. Asta din cauză că Fukaeri îl întrerupsese în câteva rânduri să-i pună fel de fel de întrebări. Tengo îi răspunsese calm. Detalii despre oraș, despre ce făceau pisicile, despre caracterul personajului. Când întrebările ei nu-și aveau dezlegarea în nuvela originală – ceea ce se întâmplă de fapt cu majoritatea – inventa pe loc un răspuns potrivit. Ca atunci când lucrase la *Crisalida de aer.* Fukaeri fusese absorbită complet de povestea despre orașul pisicilor și nu mai arăta deloc somnoroasă. Când și când închidea pleoapele, ca să poată vedea cu ochii minții scene din orașul pisicilor. Apoi, le deschidea și îi mai punea lui Tengo câte o întrebare.

Când termină de povestit, Fukaeri deschise larg ochii și se uită o vreme la Tengo. Ca o pisică cu pupilele dilatate, care fixează ceva cu privirea în întuneric.

— Ai fost în orașul pisicilor, spuse ca de parcă îl trăgea la răspundere.

— Eu?

— Ai fost acolo, în orașul pisicilor. Și te-ai întors cu trenul.

— Simți asta?

Fukaeri încuviință de sub pătura subțire de vară, trasă până sub bărbie.

— Așa e, zise Tengo. Am fost în orașul pisicilor, m-am suit în tren și am revenit.

— Și te-ai purificat dup-aia.

— Purificat? făcu Tengo. Nu, nu încă.

— Trebuie.

— Și cum aș putea s-o fac?

Fukaeri nu răspunse.

— Nu e bine să stai așa, dacă ai fost în orașul pisicilor, spuse ea în schimb.

Un tunet izbucni atât de puternic, încât ai fi crezut că o să se crape cerul în două. Zgomotul creștea din ce în ce mai mult în intensitate. Fukaeri se făcu mică în pat.

— Vino și ia-mă în brațe, spuse ea. Trebuie să mergem împreună în orașul pisicilor.

— De ce?

— Cred că Oamenii cei Mici or să găsească intrarea.

— Fiindcă nu m-am purificat?

— Fiindcă noi doi suntem una.

Capitolul 13
Fără dragostea ta

— 1Q84, zise Aomame. Anul în care mă aflu acum este 1Q84 și nu 1984 cel *real.* Da?

— E greu de spus care anume este lumea reală, spuse Liderul, întins pe burtă. Este o chestiune care ține de metafizică. Dar lumea de *aici* e reală. Fără greș. Durerea care se simte aici este o durere reală. Moartea adusă aici este moarte reală. La fel și sângele care curge. Lumea asta nu este o imitație. Nu este imaginară și nici metafizică. Ți-o garantez. Dar nu suntem în anul 1984 pe care îl știi tu.

— E un fel de lume paralelă?

Bărbatul râse ușor, săltând din umeri.

— Citești prea multe cărți științifico-fantastice. Nu, nu suntem într-o lume paralelă. Nu avem într-o parte anul 1984 și în alta 1Q84, două lumi care există în paralel. 1984 nu mai e *nicăieri.* Nici pentru mine, nici pentru tine, nu există un alt timp în afară de 1Q84.

— Am intrat într-o altă temporalitate.

— Exact. Am intrat aici. Sau temporalitatea e cea care a pătruns înlăuntrul nostru. Iar din câte știu eu, ușa nu se deschide decât într-o direcție. Nu există cale de întoarcere.

— S-a întâmplat când am coborât de pe Autostrada Metropolitană pe scara de urgență, zise Aomame.

— Autostrada Metropolitană?

— Pe la Sangenjaya.

— Poate fi orice loc. Pentru tine, a fost Sangenjaya. Dar nu locul concret este problema, ci timpul. Macazul s-a schimbat și lumea a trecut în 1Q84.

Aomame își imaginâ câțiva Oameni Mici forțându-se să schimbe un macaz. În miezul nopții, sub lumina palidă a

lunii.

— Iar în acest 1Q84 sunt două luni pe cer? întrebă ea.

— Da, sunt două luni. Acesta este *semnul* că s-a schimbat macazul. Așa se pot deosebi cele două lumi între ele. Dar asta nu înseamnă că toată lumea de aici le poate vedea pe amândouă. Dimpotrivă, majoritatea oamenilor nici nu observă. Cu alte cuvinte, există un număr limitat de oameni care știu că acum suntem în 1Q84.

— Majoritatea oamenilor din lumea asta nu au observat că s-a schimbat temporalitatea?

— Nu. Pentru cei mai mulți dintre ei, suntem în lumea cea *dintotdeauna,* de toate zilele. În sensul ăsta spun eu că „aceasta este lumea reală".

— Așadar s-a schimbat macazul, zise Aomame. Dar, dacă nu s-ar fi schimbat, noi doi nu ne-am mai fi întâlnit aici. Cam așa ceva?

— Asta nu poate ști nimeni. E o chestiune de probabilitate. Deși tind să cred că așa e.

— Ce spui este un fapt precis sau doar o teorie?

— O întrebare bună. Este practic imposibil să faci diferența între cele două. Uite, după cum spune și un cântec vechi, *Without your love, it's a honkey-tonk parade*, fredonă bărbatul. Fără dragostea ta, totul nu e decât un spectacol de duzină. Știi cântecul?

— *It's Only a Paper Moon.*

— Exact. 1984 și 1Q84 au teoretic aceeași structură. Dacă tu nu ai crede în lumea asta și dacă nu ai avea dragostea, totul nu ar fi decât un simulacru. În oricare dintre lumi, în orice fel de lume, de cele mai multe ori linia dintre fapt și teorie nu se percepe cu ochiul, ci doar cu inima.

— Cine a schimbat macazul?

— Cine? Și asta este o întrebare dificilă. Legea cauzei și efectului nu are aici prea multă greutate.

— În orice caz, o anume *voință* m-a adus pe mine în acest 1Q84, zise Aomame. O voință care nu îmi aparține.

— Întocmai. S-a schimbat macazul, iar trenul în care te aflai tu te-a adus în această lume.

— Iar Oamenii cei Mici au de-a face cu asta?

— În lumea aceasta există așa-numiții Oameni cei Mici. Cel puțin așa li se spune lor aici. Dar nu au mereu o formă sau un nume.

Aomame se gândi, mușcându-și buzele. Apoi spuse:

— Ceea ce spui sună contradictoriu. Să presupunem că Oamenii cei Mici sunt cei care au schimbat macazul și m-au adus pe mine în 1Q84. Atunci, dacă nu vor să-ți fac ce am de gând să-ți fac, la ce m-au mai adus aici? Ar fi avut mai mult de câștigat dacă mă eliminau din ecuație.

— Este greu de explicat, zise bărbatul pe un ton neutru. Însă văd că îți merge mintea bine, așa că probabil o să înțelegi ce vreau să spun, chiar dacă o fac mai neclar. După cum ziceam, cel mai important lucru din lume este să existe un echilibru între bine și rău. Așa-numiții Oameni cei Mici sau *acea voință* au o putere imensă. Însă cu cât și-o folosesc mai mult, cu atât crește automat și forța de rezistență. Acesta este modul în care lumea își menține echilibrul său fragil. E un principiu valabil pentru orice lume. Exact același lucru se poate spune și despre 1Q84, în care ne aflăm noi acum. În momentul în care Oamenii cei Mici încep să-și exercite uriașa lor forță, în mod automat se naște o forță anti-Oamenii cei Mici. Iar acest contraimpuls este cel care te-a adus pe tine în 1Q84.

Prăvălit pe salteaua albastră de yoga ca o balenă eșuată pe uscat, bărbatul trase adânc aer în piept.

— Continuând analogia cu calea ferată, ei pot să schimbe macazul, iar, ca urmare, trenul intră pe linia asta. Pe linia 1Q84. Însă ei nu pot identifica sau alege călătorii care merg în acel tren, unul câte unul. Cu alte cuvinte, în tren pot fi și persoane *pe care nu le agreează.*

— Călători nepoftiți.

— Exact.

Tunetele crescuseră în intensitate, însă tot nu se vedeau

fulgere. Se auzeau doar bubuiturile. Straniu, își zise Aomame. Să trăsnească atât de aproape, dar să nu fulgere. Și nici să nu plouă.

— Până aici ai înțeles?

— Ascult mai departe.

Aomame luase deja vârful acului de pe ceafa lui și îl ținea cu atenție în aer. Se concentra să urmărească spusele bărbatului.

— Acolo unde e lumină e și umbră, iar acolo unde e umbră e și lumină. Nu există umbră fără lumină și nici lumină fără umbră. Uite ce spune Carl Jung într-una dintre cărțile sale: „Așa cum noi, oamenii, suntem niște ființe pozitive, umbra este ceva malefic. Cu cât ne străduim mai mult să fim buni, deplini, perfecți, cu atât umbra se arată mai întunecată, malefică și distructivă. Când omul încearcă să devină perfect peste măsura naturală, umbra coboară în iad și se preschimbă în diavol. Iar asta pentru că, în lumea naturală, a fi mai mult decât ești este un păcat la fel de mare ca a fi mai puțin decât ești.” Nu știm dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi. Într-un fel, este un lucru care depășește înțelegerea sau definițiile noastre. Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele și răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conștiință. Că sunt buni sau răi, întuneric sau lumină, important este faptul că, atunci când ei își exercită puterea, apare obligatoriu un act compensator. În cazul de față, în momentul în care eu am devenit reprezentantul Oamenilor Mici, fiica mea a devenit reprezentata acțiunii anti-Oamenii cei Mici. Așa s-a menținut echilibrul.

— Fiica ta?

— Da. Ea este cea care i-a condus inițial aici. Avea zece ani pe atunci. Acum are șaptesprezece. Au apărut din întuneric și au venit aici prin intermediul ei. Iar pe mine m-au făcut reprezentantul lor. Ea a devenit un „perceptor”, iar eu un „receptor”. S-a întâmplat ca noi doi să posedăm aceste calități. În orice caz, ei ne-au găsit pe noi, nu noi pe

ei.

— Iar tu ți-ai violat propria fiică.

— Ne-am *împreunat,* zise bărbatul. Este un termen mai potrivit. Iar cea cu care m-am împreunat este fiica mea conceptuală. „A se împreuna” este un cuvânt cu multiple înțelesuri. Dar esențial este faptul că din doi am devenit unul. Ca perceptor și receptor.

Aomame clătină din cap.

— Nu înțeleg ce spui. Ai avut sau nu relații sexuale cu fiica ta?

— Răspunsul la întrebarea asta e și da, și nu.

— Și cu Tsubasa s-a întâmplat la fel?

— În principiu, da.

— Dar uterul ei este distrus *în realitate.*

Bărbatul clătină din cap.

— Ceea ce ai văzut tu era corpul conceptual, nu trupul ei real, ca entitate fizică.

Aomame nu reușea să țină pasul cu viteza la care se purta discuția. Făcu o pauză și își trase sufletul. Apoi spuse:

— Adică un concept a luat forma unei persoane și a venit pe jos la noi?

— Simplu spus, da.

— Cea pe care am văzut-o eu nu era o entitate fizică?

— Tocmai de aceea a și fost recuperată.

— Recuperată?

— Recuperată și vindecată. A primit tratamentul necesar.

— Nu cred nimic, zise Aomame răspicat.

— Nu te pot blama, răspunse bărbatul pe un ton neutru.

Aomame rămăsese fără cuvinte. Puțin mai târziu, întrebă:

— Violându-ți fiica în mod conceptual și în multiple sensuri, tu ai devenit reprezentantul Oamenilor cei Mici. Însă concomitent cu asta, ca un act compensator, ea a plecat de lângă tine și s-a transformat în ceva care ți-e ostil ție. Asta susții?

— Întocmai. Iar pentru asta, ea și-a abandonat propria *sa filia,* spuse bărbatul. Deși nu știu dacă poți înțelege ce

înseamnă asta.

— *Filia*?

— E un fel de umbră vie. Iar la mijloc mai e implicat cineva. Un prieten de-al meu de demult. O persoană demnă de toată încrederea. Lui i-am încredințat-o pe fiica mea. Și, nu cu mult timp în urmă, aici a intervenit din nou Tengo Kawana, pe care tu îl știi atât de bine. Tengo și fiica mea s-au cunoscut din întâmplare și au format o echipă.

Deodată, timpul păru să se oprească în loc. Aomame nu-și mai găsea cuvintele. Rămăsese încordată, așteptând ca timpul să repomească.

— Ei au calități care se compensează reciproc. Eriko avea ceea ce-i lipsea lui Tengo, iar Tengo avea ceea ce-i lipsea lui Eriko. Ei doi și-au unit forțele și au reușit să facă un anumit lucru împreună, iar rezultatul său a avut o influență majoră în stabilirea acelui impuls anti-Oamenii cei Mici.

— Au format o echipă?

— Stai liniștită, nu au o relație de dragoste sau una carnală, în cazul în care la asta te gândeai. Eriko nu se implică amoros cu nimeni. Ea este mai presus de aceste lucruri.

— Mai concret, ce anume presupune activitatea lor în comun?

— Ca să pot să-ți explic, trebuie să mai recurg la o analogie. Ei au creat un fel de anticorpi pentru un virus. Dacă acțiunile Oamenilor cei Mici sunt virusul, atunci ei au creat și au dispersat anticorpi. Desigur, asta privind situația din punctul nostru de vedere, pentru că din perspectiva Oamenilor Mici, ei doi sunt purtătorii virusului. Toate lucrurile se văd în oglindă.

— Iar ăsta e actul compensator despre care vorbeai?

— Da. Bărbatul pe care îl iubești tu și-a unit forțele cu fiica mea și au reușit împreună să facă acest lucru. Iar tu și Tengo călcați literalmente unul după altul.

— Dar ai spus că nu e o chestie *întâmplătoare.* Eu am ajuns în lumea asta mânată de o voință. Nu?

— Exact. Ai venit aici, în 1Q84, cu un scop, mânată de o voință. Faptul că între tine și Tengo există acum o legătură, de orice natură ar fi ea, nu poate fi în niciun caz pus pe seama întâmplării.

— Dar despre ce voință este vorba? Și despre ce scop?

— Nu sunt în măsură să-ți explic asta, spuse bărbatul. Îmi pare rău.

— De ce nu?

— Nu e vorba că nu pot să-ți explic sensul, ci de faptul că sensul se pierde în clipa în care se explică prin cuvinte.

— Atunci am să-ți pun altă întrebare, spuse Aomame. De ce eu?

— Deci încă nu știi de ce.

Aomame clătină hotărât din cap de mai multe ori.

— Habar nu am de ce.

— E extrem de simplu. Pentru că tu și Tengo vă atrageți puternic unul pe celălalt.

Aomame rămase tăcută multă vreme. Simțea cum transpirația începe să-i îmbrace fruntea. Avea senzația că are toată fața acoperită cu o peliculă subțire, invizibilă.

— Ne atragem.

— Unul pe celălalt puternic.

Un sentiment de furie se trezi deodată înlăuntrul ei, amestecat cu o undă de greață.

— Așa ceva chiar nu pot să cred! Tengo *nu are cum* să mă mai țină minte.

— Ba din contră, Tengo e foarte conștient de faptul că exiști și te vrea. Până acum n-a iubit nicio altă femeie în afară de tine.

Aomame nu știa ce să mai zică. Tunetele violente se țineau lanț, la intervale scurte. Între timp, se pornise și ploaia. Stropii mari băteau puternic în fereastră, însă Aomame nici nu-i auzea.

— Ești liberă să nu mă crezi, zise bărbatul. Dar ar fi mai bine s-o faci, pentru că este un adevăr incontestabil.

— Vrei să spui că el încă mă mai ține minte deși nu ne-

am mai văzut de douăzeci de ani? Fără măcar să fi schimbat vreodată două vorbe ca lumea?

— Erați la școala primară, într-o sală de clasă goală, iar tu l-ai strâns puternic de mână. Aveați zece ani. Cred că ți-a trebuit tot curajul din lume.

Aomame se încruntă.

— Dar de unde știi *tu* așa ceva?

Bărbatul nu-i răspunse la întrebare.

— Tengo în niciun caz nu a uitat acel lucru. Și s-a gândit mereu la tine. Încă se mai gândește. Crede-mă, eu știu multe lucruri. De exemplu, chiar și acum, când te masturbezi, la el te gândești. Pe el îl vezi în fața ochilor. Corect?

Aomame rămăsese cu gura ușor căscată și își pierduse de tot cuvintele. Doar respira încetișor.

— N-are de ce să-ți fie rușine, continuă bărbatul. E un lucru firesc. Și el face la fel. La tine se gândește în momentele respective. Chiar și acum.

— *De unde* știi tu asemenea…

— Cum știu eu lucrurile astea? Ciulindu-mi urechile. Slujba mea e să aud vocea.

Lui Aomame îi venea și să râdă în gura mare, și să plângă, însă nu putea să facă niciuna, nici alta. Rămăsese împietrită la mijloc, fără să încline în vreo parte, fără să mai știe ce să zică.

— N-ai de ce să te temi, spuse bărbatul.

— *Să mă tem*?

— Da. Ți-e teamă. Așa cum și odinioară Vaticanul se temea să accepte heliocentrismul. Ei nu credeau neapărat în infailibilitatea teoriei geocentrice, ci doar se temeau de situația nouă care s-ar fi creat acceptându-l. Se temeau că noua teorie i-ar fi forțat să-și reorganizeze gândirea. Adevărul e că biserica catolică nu a acceptat-o nici până acum în mod oficial. Iar tu faci la fel. Te temi că trebuie să lepezi armura protectivă în care te-ai baricadat de atâta vreme.

Aomame suspină de câteva ori cu fața în palme. Nu voia, dar nu se mai putea abține. Ar fi vrut să dea senzația că râde, dar îi era imposibil.

— Mai concret spus, voi doi ați ajuns în lumea asta cu același tren, spuse bărbatul cu un glas liniștit. Asociindu-se cu fiica mea, Tengo a creat un efect anti-Oamenii cei Mici, iar tu, din alte motive, vrei să mă ucizi. Cu alte cuvinte, voi doi vă aflați fiecare într-o situație foarte periculoasă și faceți ceva foarte periculos.

— Și o anumită voință ne-a îndemnat s-o facem?

— Probabil.

— Dar pentru ce? întrebă Aomame și în aceeași secundă realiză că vorbise degeaba. Era o întrebare la care nu aștepta un răspuns.

— Cea mai fericită soluție ar fi ca voi doi să vă întâlniți, să vă luați de mână și să părăsiți lumea aceasta, spuse bărbatul fără să răspundă. Dar nu e ușor.

— Dar nu e ușor, repetă Aomame fără să-și dea seama.

— Din păcate, chiar nu e ușor. De fapt, sincer, e aproape imposibil. Adversarii noștri, oricum s-ar chema ei, au o forță colosală.

— Și așa… zise Aomame și tuși.

Se dezmeticise deja din starea de confuzie. Nu e momentul să plângi, își spuse ea.

— Și așa ajungem la propunerea ta. În schimbul unei morți fără chin, tu îmi poți oferi mie ceva. O alternativă. Pricepi foarte repede, spuse bărbatul, încă întins pe burtă. Așa este. Propunerea mea este o alternativă legată de tine și de Tengo. Nu e una plăcută, dar măcar lasă loc de ales.

*

— Oamenii cei Mici sunt îngroziți că m-ar putea pierde, spuse bărbatul, pentru că încă mai au nevoie de mine. Ca reprezentant al lor, eu le sunt o persoană foarte folositoare. Nu e ușor să-mi găsească un înlocuitor, iar în momentul de față nu există urmași. Ca să le devii reprezentant, trebuie

să îndeplinești numeroase condiții stricte, iar eu sunt raritatea care le îndeplinește pe toate. Le e teamă să nu mă piardă. Dacă m-ar pierde în acest moment, s-ar crea un gol temporar. Așa că ei încearcă să te împiedice pe tine să-mi iei viața. Mă mai vor viu o vreme. Tunetele care bubuie afară sunt semnul furiei lor. Dar ei nu te pot atinge pe tine direct. Pot doar să-ți trimită avertismente că sunt furioși. Din același motiv au găsit ei un șiretlic să o împingă la moarte pe prietena ta și din același motiv vor încerca să-i facă rău și lui Tengo.

— Să-i facă rău?

— Tengo a scris o poveste despre Oamenii cei Mici și ceea ce fac ei. Eriko i-a furnizat subiectul, iar el l-a transpus frumos în scris. Aceasta a fost activitatea lor în comun. Povestea respectivă a îndeplinit rolul de anticorp care se opune impulsului exercitat de ei. Cartea a fost publicată și a avut un succes răsunător. Iar ca urmare, fie doar și temporar, anumite acțiuni ale Oamenilor cei Mici s-au restrâns și unele posibilități au dispărut. Ai auzit vreodată de *Crisalida de aer*?

Aomame încuviință.

— Am văzut niște articole în ziar legate de ea și reclama editurii. Cartea n-am citit-o.

— Cel care a scris de fapt *Crisalida de aer* e Tengo. Iar acum scrie propria lui poveste, pe care *a descoperit-o* acolo, adică în lumea cu două luni. Ca un perceptor strălucit ce este, Eriko a făcut să ia naștere înlăuntrul lui această poveste cu rol de anticorp, iar Tengo dă dovadă de o mare abilitate ca receptor. Poate că ceea ce te-a adus pe tine aici sau, altfel spus, ceea ce te-a urcat pe tine în vagon, a fost tocmai această abilitate a lui.

Aomame se încruntă puternic în întunericul slab. Trebuia să țină cumva pasul cu discuția.

— Deci talentul la scris al lui Tengo sau, după cum spui tu, puterea lui ca receptor, e ceea ce m-a adus pe mine în altă lume, în 1Q84?

— Cel puțin asta presupun eu.

Aomame își privi mâinile. Avea degetele udate de lacrimi,

— Dacă lucrurile rămân așa cum sunt, există o posibilitate foarte mare ca Tengo să fie ucis. În momentul de față el este cel mai periculos individ pentru Oamenii cei Mici. Iar lumea în care suntem este cea adevărată. Curge sânge adevărat, iar moartea e și ea adevărată. Și, evident, eternă.

Aomame își mușcă buzele.

— Uite cum vreau să te gândești, zise bărbatul. Dacă tu mă omori acum și eu dispar din lumea asta, Oamenii cei Mici nu vor mai avea niciun motiv să-i facă rău lui Tengo. Iar asta pentru că, dacă dispare acest canal, adică eu, Tengo și fiica mea n-or să mai încerce să-l obstrucționeze și atunci încetează să mai reprezinte o amenințare pentru ei. Oamenii cei Mici or să lase totul baltă și or să se ducă în altă parte, ca să-și caute un alt canal, construit altfel. Aceasta este prioritatea numărul unu pentru ei. Înțelegi?

— Ca logică, da.

— Dar pe de altă parte, dacă mă ucizi, organizația întemeiată de mine n-o să te lase să scapi. Probabil ar dura mult timp să-ți dea de urmă. Îți vei schimba numele, adresa, poate și înfățișarea. Dar într-o bună zi ei tot te vor încolți și te vor pedepsi dur. Sistemul acesta strâns, violent și fără cale de întoarcere, *noi* l-am creat. Asta ar fi o opțiune.

Aomame încerca să pună ordine în cele auzite. Bărbatul o aștepta să pătrundă cum trebuie logica vorbelor sale.

— Acum să presupunem că nu mă ucizi, continuă el. Te retragi cuminte, iar eu rămân în viață. În cazul ăsta, Oamenii cei Mici vor face tot posibilul să-l înlăture pe Tengo, ca să mă protejeze pe mine. Talismanul pe care îl poartă el nu este încă suficient de puternic. Îi vor găsi punctul slab și mai mult ca sigur vor încerca să-l distrugă printr-o metodă sau alta, pentru că nu mai pot permite răspândirea de anticorpi. În acest fel, pericolul pe care îl reprezintă Tengo e

înlăturat și, prin urmare, nu mai au motiv să te pedepsească pe tine. Aceasta ar fi o altă opțiune.

— În cazul ăsta, Tengo moare și eu trăiesc. În 1Q84, rezumă Aomame cuvintele lui.

— Probabil.

— Însă viața mea nu are sens într-o lume în care Tengo nu există, pentru că dispare definitiv șansa de a ne mai întâlni vreodată.

— Din perspectiva ta, presupun că așa e.

Aomame își mușcă buzele cu putere și își imaginează acel scenariu.

— Dar asta e doar ce spui tu, remarcă ea. Ai vreo dovadă sau probă care să mă convingă să cred?

— Exact, zise bărbatul clătinând din cap. Nu există nicio dovadă sau probă. E doar cuvântul meu. Însă ai văzut cu ochii tăi puterea pe care o am. Să știi că ceasul ăla nu e legat cu nicio sfoară. Și e foarte greu. Poți să te duci să vezi. Accepți ce spun sau nu, una din două. Nu ne-a mai rămas mult timp.

Aomame aruncă o privire către ceasul de pe servantă. Arăta ora nouă fără câteva minute. Era așezat puțin strâmb, sucit într-un unghi ciudat, după ce se ridicase în aer și căzuse la loc.

— În momentul de față, în 1Q84 e imposibil să fiți salvați amândoi. Există două opțiuni. Una e ca tu să mori și Tengo să trăiască. Iar cea de-a doua e ca el să moară și tu să trăiești. Trebuie să alegi una din două. Te-am avertizat de la bun început că nu sunt niște opțiuni plăcute.

— Dar altele nu există.

Bărbatul clătină din cap.

— La momentul actual trebuie să alegi una din două.

Aomame trase aer în plămâni și îl expiră încet.

— Îmi pare tare rău, zise bărbatul. Dacă ai fi rămas în 1984, nu ai mai fi fost forțată să faci o asemenea alegere. Deși, pe de altă parte, așa nu ai mai fi aflat că Tengo s-a gândit încontinuu la tine. Tocmai pentru că ai venit în 1Q84

ai putut să afli că, într-un anume sens, inimile voastre sunt legate între ele.

Aomame închise ochii și se îndemnă să nu plângă. Încă nu era momentul pentru lacrimi.

— Tengo chiar mă vrea pe mine? Poți să susții asta fără să mă minți?

— Până acum, Tengo nu a iubit din toată inima nicio altă femeie în afară de tine. Acesta este un adevăr care nu admite dubiu.

— Și totuși nu m-a căutat.

— Nici tu n-ai încercat să-l cauți. Corect?

Aomame închise ochii și revăzu într-o clipă toți acei ani de parcă ar fi contemplat de pe o stâncă abruptă strâmtoarea de dedesubt. Simțea în nări mirosul mării și auzea vuietul vântului.

— Trebuia să ne fi făcut amândoi curaj mai demult și să ne fi căutat reciproc. Așa am fi putut fi împreună.

— Teoretic, da. Dar în 1984 nici măcar *nu ți-ar fi trecut prin cap* așa ceva. Cauza și efectul sunt legate într-un mod încurcat. Iar această încurcătură nu poate să dispară oricâte lumi ai suprapune una peste alta.

Din ochii lui Aomame începură să se rostogolească lacrimi. Plângea pentru tot ce pierduse până atunci și pentru tot ce urma să piardă. Și într-un sfârșit – oare după cât timp? — veni și momentul în care simți ca nu mai poate plânge. Lacrimile se opriră de parcă tot ce simțea ea s-ar fi izbit de un perete invizibil.

— Am înțeles. Nu ai dovezi concrete. Nu mi s-a demonstrat nimic și nu înțeleg toate detaliile. Dar mă simt nevoită să-ți accept propunerea. Te voi elimina de pe lumea asta, exact cum îți dorești. O să fie o moarte instantanee, fără durere. Ca Tengo să rămână în viață.

— Deci faci târgul cu mine.

— Da. Facem târgul.

— Să știi că e foarte posibil să mori. La un moment dat vei fi încolțită și pedepsită. Iar pedeapsa o să fie cruntă.

Vorbim aici despre niște fanatici.

— E în regulă.

— Pentru că tu ai dragostea.

Aomame încuviință.

— Fără dragoste, totul nu e decât un spectacol de duzină, zise bărbatul. Ca în versurile cântecului.

— Dacă te omor, Tengo sigur supraviețuiește?

Bărbatul tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo va supraviețui. Crede-mă pe cuvânt. Asta îți garantez, la schimb cu viața mea.

— Și a mea.

— Sunt lucruri care nu se pot obține decât în schimbul vieții.

Aomame își strânse mâinile cu putere.

— Sinceră să fiu, aș fi vrut să trăiesc și să fiu împreună cu Tengo.

Liniștea se așternu o vreme în încăpere. Nici tunetele nu se mai auzeau. Totul tăcuse.

— Ți-aș oferi asta dacă aș putea, spuse bărbatul pe un ton calm. Eu unul asta aș face. Dar, din păcate, această opțiune nu există. Nu a existat nici în 1984 și nici în 1Q84. În sensuri diferite.

— În 1984, drumurile noastre, al meu și al lui Tengo, nici măcar nu s-ar fi intersectat. Asta era ideea?

— Da. Ați fi ajuns la bătrânețe singuri, gândindu-vă unul la celălalt, fără să existe nicio relație între voi.

— Dar în 1Q84 măcar știu că pot să mor pentru el.

Bărbatul respiră adânc, fără să spună nimic.

— Aș vrea să-mi spui un lucru, zise Aomame.

— Dacă știu, îți spun, răspunse bărbatul culcat pe burtă.

— Tengo ar afla că eu am murit pentru el? Sau totul s-ar sfârși fără ca el să știe nimic?

Bărbatul se gândi mai mult timp la întrebarea ei.

— Asta ține de tine, răspunse el.

— Ține de mine, zise Aomame și făcu o ușoară grimasă. Cum adică?

— Tu vei fi pusă la o încercare grea, spuse bărbatul clătinând din cap. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata fața a lucrurilor. Mai mult de atât nu-ți pot spune. Nimeni nu poate ști exact ce este moartea până nu moare.

*

Aomame își șterse lacrimile de pe față cu prosopul, apoi luă dălțița de pe podea și verifică din nou să aibă vârful intact. Cu degetele de la mâna dreaptă căută din nou punctul letal de pe ceafă. Îl găsi numaidecât, pentru că își întipărise bine în minte poziția lui. Îl apăsă ușor cu buricul degetului și se asigură din nou că intuiția nu o înșela. Respiră apoi lent de câteva ori, își liniști bătăile inimii și își calmă nervii. Trebuia să-și limpezească mintea. Își alungă din cap toate gândurile legate de Tengo și pecetlui bine în altă parte ura, furia, perplexitatea, mila. Greșeala nu era permisă. Trebuia să se concentreze doar asupra morții, să adune toate razele de lumină și să le focalizeze într-un singur punct.

— Atunci să-mi termin treaba, spuse ea pe un ton calm. Trebuie să te fac să dispari din lumea asta.

— Iar eu voi scăpa de toată durerea care mi s-a dat.

— De toată durerea, de Oamenii cei Mici, de lumea asta schimbată la față, de nenumărate teorii… și de dragoste.

— *Și de dragoste.* Așa este, spuse bărbatul ca pentru sine. Am avut și eu oameni pe care i-am iubit. Dar să ne terminăm fiecare treaba. Aomame, ești o persoană extraordinar de capabilă. Mie mi-e clar acest lucru.

— Și tu, zise Aomame, cu un glas în care se simțea deja o transparență stranie, aducătoare de moarte. Și tu ești o persoană extraordinar de capabilă și strălucită. Sigur putea să existe și o lume în care nu trebuie să te ucid.

— Lumea aceea nu mai există, spuse bărbatul.

Ultimele lui cuvinte. *Lumea aceea nu mai există.*

Aomame fixă vârful acului în punctul de pe ceafă și se concentră să-l poziționeze în unghiul corect. Ridică pumnul

drept în aer. Își opri respirația și așteptă un semnal. Nu te mai gândi ia nimic, își spuse ea. Ne terminăm fiecare treaba și atâta tot. Nu e nevoie să te gândești la nimic. Nu trebuie explicat nimic. Doar așteaptă un semn. Pumnul ei era dur și rece ca piatra.

Un alt tunet fără fulger bubui la fereastră, de data aceasta mult mai violent. Ploaia cădea în ropote pe geam. În acel moment se aflau într-o peșteră străveche. Întunecoasă, umedă, joasă. Animale și spirite întunecate înconjurau intrarea. Preț de o clipă, în jurul ei lumina se uni cu umbra. Un vânt fără nume mătură dintr-o suflare o strâmtoare îndepărtată. Acesta era semnalul pe care îl aștepta. Aomame își lăsă pumnul să cadă scurt și cu precizie.

Totul se sfârși fără niciun sunet. Animalele și spiritele răsuflară prelung și, ridicând asediul, o porniră înapoi către pădurea fără inimă.

Capitolul 14
Pachetul înmânat

— Vino și ia-mă în brațe, spuse Fukaeri. Trebuie să mergem împreună în orașul pisicilor.

— Să te iau în brațe? zise Tengo.

— Nu vrei, întrebă ea.

— A, nu e asta, doar că… nu prea înțeleg de ce.

— Pentru purificare, spuse Fukaeri cu o voce plată. Vino și ia-mă în brațe. Pune-ți pijamaua și stinge lumina.

Tengo făcu ce i se spusese și stinse lumina în dormitor. Se dezbrăcă și își puse pijamaua. Încercă să-și aducă aminte când o spălase ultima dată, dar nu reuși, ceea ce însemna că trecuse destulă vreme de atunci. Din fericire, nu mirosea a sudoare. Tengo transpira puțin și nu mirosea puternic. Își spuse că totuși ar trebui să-și spele hainele mai des. La stilul incert de viață pe care îl ducea, nu putea ști niciodată la ce să se aștepte. Măcar pijamaua să o aibă curată.

Se urcă în pat și își încolăci timid mâinile în jurul lui Fukaeri. Fata își puse capul pe brațul lui drept și rămase așa, tăcută ca un animal care se pregătește de hibernare. Era caldă și atât de moale, încât părea lipsită de orice apărare. Pe ea nu era niciun strop de transpirație.

Tunetele se întețiseră și mai mult. Între timp începuse să plouă, iar picăturile furioase izbeau cu putere în geam. Aerul devenise vâscos și în el pluteau semne că lumea se apropie fără ezitare de întunecatul ei sfârșit. Probabil că așa a fost și pe vremea lui Noe când a venit potopul. Trebuie să fi fost tare deprimant să călătorești în arca strâmtă, pe o asemenea furtună crâncenă, alături de o pereche de rinoceri, de lei sau de pitoni. Fiecare aveau obiceiurile lor diferite, moduri de comunicare limitate și, în plus, probabil

că mirosea destul de neplăcut acolo.

Cuvântul „pereche” îl duse pe Tengo cu gândul la Sonny și Cher. Dar nu se poate spune că Sonny și Cher erau perechea cea mai bună de pus în arcă. Nu erau neapărat nepotriviți, dar sigur găseai cupluri mai bune pentru acest scop.

Ținând-o pe Fukaeri în brațe, îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo avea un sentiment straniu. Parcă se îmbrățișa pe sine, parcă ținea în brațe carne din carnea lui, împărtășind același miros corporal și având o conștiință comună.

Tengo își închipui că ei fuseseră aleși să urce pe arca lui Noe în locul lui Sonny și Cher. Dar nici ei nu se putea spune că erau o pereche tocmai potrivită să reprezinte omenirea. Chiar faptul că suntem împreună în pat și ne îmbrățișăm nu prea se cuvine, își spuse Tengo și gândul acesta îl făcu să-și piardă calmul. Încercă să-și mute atenția în altă parte și să și-i imagineze pe Sonny și Cher pe arcă, împrietenindu-se cu perechea de pitoni. Era o imagine fără niciun fel de noimă, dar măcar astfel reuși să-și mai relaxeze puțin corpul crispat.

În brațele lui, Fukaeri stătea tăcută și nemișcată. Niciunul din ei nu spunea nimic. Tengo nu simțea niciun fel de dorință sexuală, deși o ținea la pieptul său. Pentru el, impulsul erotic era prin excelență o prelungire a comunicării. I se părea nepotrivit și greu de conceput să caute sex acolo unde nu exista cu adevărat posibilitatea comunicării. Și înțelegea în mare că nici Fukaeri nu aștepta de la el așa ceva. Altceva căuta ea la el, însă Tengo nu știa prea bine ce.

Dar oricare ar fi fost motivul pentru care stăteau în pat acum, nu se simțea tocmai rău cu o fată frumoasă de șaptesprezece ani în brațe. Din când în când urechea ei îi atingea obrazul. Îi simțea respirația caldă pe gât. Avea sânii surprinzător de mari față de trupul subțire. Le simțea apropierea chiar în dreptul abdomenului. Pielea ei avea un miros minunat, așa cum doar un corp tânăr putea să aibă,

ca o floare în miezul verii, încărcată de roua dimineții. Era un parfum pe care îl simțea adesea în copilărie, când se ducea dis-de-dimineață să facă exercițiile de înviorare.

Ar fi bine să n-am erecție, își spuse Tengo. Din poziția în care stăm, ar simți imediat și asta nu ar face decât să creeze o situație cam stânjenitoare. Cum aș putea eu să-i explic unei fete de șaptesprezece ani că poți uneori să ai erecție chiar dacă nu ești excitat sexual? Din fericire însă, deocamdată nu avea erecție și nu exista niciun semn că s-ar pregăti vreuna. Mai bine nu mă mai gândesc la mirosul ei, își spuse el. De fapt, mai bine mă gândesc numai la lucruri care nu au niciun fel de legătură cu sexul.

Își mută gândurile din nou la cum s-ar fi împrietenit Sonny și Cher cu perechea de pitoni. Oare aveau subiecte comune de discuție? Și dacă da, despre ce vorbeau oare? Cântau? În cele din urmă nu reuși să-și mai imagineze nimic nou despre arca prinsă în mijlocul potopului, așa că începu să facă în minte înmulțiri de numere cu trei cifre. Era un truc pe care îl folosea des când făcea sex cu prietena lui. Reușea astfel să-și întârzie ejacularea (ea era foarte strictă în privința asta). Nu știa dacă tehnica asta avea efecte și în prevenirea unei erecții nedorite, dar mai bine o încerca decât să nu facă nimic. Nu putea să stea cu mâinile în sân.

— Nu mă deranjează dacă ți se scoală, spuse Fukaeri de parcă-i citise gândurile.

— Nu te deranjează?

— Nu-i nimic rău.

— Nu-i nimic rău, repetă Tengo.

Ca un copil căruia i se face educație sexuală, își spuse. Nu trebuie să-ți fie rușine că ai erecții. Nu e nimic rău. Dar trebuie să alegi locul și timpul potrivite.

— Deci, am început deja purificarea? încercă Tengo să schimbe subiectul.

Fukaeri nu răspunse. Își ciulise urechile ei mici și frumoase, încercând parcă să deslușească ceva ascuns prin bubuiturile tunetelor. Tengo înțelese asta, așa că se hotărî

să nu mai spună nimic. Renunță să mai facă înmulțiri mentale de numere cu trei cifre. Dacă Fukaeri spusese că nu o deranjează, putea foarte bine să aibă și erecție. În orice caz, penisul lui nu dădea niciun semn că s-ar pregăti de acțiune. Dormea deocamdată liniștit, cufundat într-un mâl călduț.

*

— Îmi place puța ta, îi spusese prietena lui. Îmi place și forma, și culoarea, și mărimea ei.

— Mie nu-mi place prea tare, răspunsese Tengo.

— De ce, întrebase ea, cântărindu-i în palmă penisul flasc, ca și când ar fi ținut acolo un animaluț adormit.

— Nu știu. Poate fiindcă nu mi-am ales-o eu.

— Ești ciudat, spusese ea. Ai și tu niște idei!

Asta se întâmplase demult înainte de potop. Probabil.

*

Tengo simțea pe gât respirația fierbinte și regulată a lui Fukaeri. Îi zărea urechile în lumina palid-verzuie pe care o răspândea cadranul ceasului și în lucirile fulgerelor care începuseră în cele din urmă să străbată cerul. Urechile ei arătau ca o peșteră secretă și moale. Dacă mi-ar fi iubită, i le-aș săruta de nenumărate ori, fără să mă mai satur, își spuse Tengo. În timp ce-am face dragoste, i le-aș săruta, i le-aș mușca și i le-aș linge, aș respira fierbinte peste ele și le-aș adulmeca. Nu, n-aș face chestia asta acum, nu, nu, doar în cazul ipotetic în care ea ar fi iubita mea. E o presupunere, pur și simplu. Îmi imaginez numai cum ar sta lucrurile. Nu trebuie să-mi fie rușine, nu e nimic imoral. Așa cred.

Dar, moral sau nu, Tengo nu ar fi trebuit să se gândească la lucrurile acestea. Penisul lui se trezi din nămolul în care dormea liniștit, ca împuns cu degetul în spinare. Căscă, își înălță capul și începu să se întărească treptat. Până la urmă ajunse într-o erecție perfectă, fără rețineri, ca o velă

înălțată pe un iaht, care a prins vântul prielnic dinspre nord-vest. Inevitabil, penisul lui întărit o împungea pe Fukaeri în șold. Tengo oftă adânc. De când prietena lui dispăruse, nu mai făcuse sex și trecuse mai bine de o lună de atunci. Probabil că din cauza asta se întâmplase. Mai bine ar fi continuat el cu înmulțirile.

— Nu trebuie să te necăjești. E normal să ți se scoale, îi spuse Fukaeri.

— Mersi, spuse Tengo. Dar probabil că de undeva ne observă Oamenii cei Mici.

— Nu pot să ne facă nimic, doar se uită.

— Ce bine, răsuflă Tengo ușurat. Dar mă deranjează totuși să știu că sunt observat.

Un fulger spintecă cerul ca și când ar fi sfâșiat în două o perdea veche, iar tunetul făcu geamurile să zăngăne. *Ei* voiau parcă să spargă geamurile. Până la urmă, poate chiar aveau să le facă țăndări. Erau zdravene, cu tocuri de aluminiu, dar nu mai rezistau mult dacă nu înceta zăngăneala aceea violentă. Stropii mari de ploaie continuau să izbească puternic în geamuri, ca niște alice care împușcă o căprioară.

— Nu s-au mai îndepărtat deloc tunetele, spuse Tengo. De obicei nu țin atât de mult.

Fukaeri se uită spre tavan.

— O vreme n-o să se ducă nicăieri.

— O vreme, adică până când?

Fukaeri nu răspunse. Tengo o ținea în continuare în brațe, timid, fără să primească răspuns la întrebări și cu o erecție care nu ducea nicăieri.

— Mai mergem o dată în orașul pisicilor, spuse Fukaeri. Așa că trebuie să dormim.

— Nu știu dacă pot să adorm cu tunetele astea. Și nu e decât nouă și ceva, zise Tengo cu îndoială.

Își alinie în minte niște formule matematice. Era o problemă lungă și complicată, căreia îi știa deja răspunsul. Provocarea era să ajungă la soluție pe cea mai scurtă și mai

rapidă cale. Gândea repede și își folosea creierul la capacitate maximă. Dar chiar și așa, erecția lui nu dădea nici un semn de retragere. Ba dimpotrivă, i se părea că devine și mai puternică.

— Poți să dormi, spuse Fukaeri.

Avea dreptate. Fără să-și dea seama, Tengo adormi în vuietul ploii intense, înconjurat de tunetele care zguduiau casa, crispat și cu penisul erect. N-ar fi crezut că e posibil…

Totul e haotic, își spuse el chiar înainte să adoarmă. Trebuie să găsesc drumul cel mai scurt spre soluție. Timpul este limitat și nu am destul loc să scriu pe foaia de răspunsuri. Tic-tac-tic-tac, marca serios ceasul curgerea timpului.

*

Când realiză ce se întâmplă cu el, era complet dezbrăcat. Fukaeri era și ea total goală. Nimic nu îi acoperea trupul. Sânii ei formau două emisfere perfecte. Două emisfere cărora nu le puteai găsi cusur. Sfârcurile, nu prea mari și încă moi, bâjbâiau în tăcere după forma perfectă care urma să apară. Numai sânii erau mari și ajunși la maturitate. Păreau să sfideze forța gravitației. Cele două sfârcuri erau frumos îndreptate în sus, ca niște muguri proaspeți de viță-de-vie în căutarea soarelui. Tengo observă apoi că Fukaeri nu avea păr pubian. Acolo unde ar fi trebuit să-l aibă, era doar pielea netedă și lucioasă. Albeața pielii o făcea să pară și mai lipsită de apărare. Își ținea picioarele desfăcute, astfel că putea să-i vadă sexul. La fel ca urechile, părea să fi fost abia creat. Poate că așa și era de fapt, poate că abia venise pe lume cu foarte puțin timp în urmă. Urechile și sexul, ambele tocmai create, se aseamănă bine, își spuse Tengo. Îndreptate în sus, atente, încercau să deslușească un semnal. Poate un clopoțel care suna undeva în depărtare…

Se întoarse pe spate, cu fața în sus și Fukaeri îl încălecă. Erecția lui era încă prezentă. Și tunetele stăruiau. Oare cât

o să mai continue să bubuie? Dacă o mai ține mult în halul ăsta cerul o să se sfărâme de tot. Și n-o să mai poată să-l repare nimeni.

Dormeam, își dădu Tengo seama. Adormise cu erecția care continua și acum. Am stat așa tot timpul cât am dormit? Sau s-a potolit și acum am o altă erecție? Ca un fel de locțiitor? Oare cât o fi dormit? Ei, ce contează! În orice caz, fie că e tot aia veche, fie că e una nouă, cert este că am ditamai erecția care nu dă niciun semn că s-ar calma. Nu mă ajută nici Sonny și Cher, nici înmulțirile mentale și nici formulele matematice complicate.

— Nu-i nimic, spuse Fukaeri.

Își desfăcuse picioarele și își apăsa sexul proaspăt pe abdomenul lui. Nu părea deloc sfioasă.

— Nu-i nimic rău să ți se scoale, adăugă ea.

— Nu pot să mă mișc, spuse Tengo.

Într-adevăr, încerca să se ridice, dar nu-și putea clinti niciun deget. Își simțea propriul corp și peste el greutatea trupului lui Fukaeri. Își putea simți și erecția. Dar era înțepenit, complet imobilizat.

— Nu e nevoie să te miști, spuse Fukaeri.

— Ba e nevoie. E corpul meu! ripostă Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic.

Tengo nu putea să fie sigur nici măcar dacă reușea să scoată vreun sunet, dacă vorbele lui făceau cu adevărat aerul să vibreze. Nu avea convingerea că mușchii din jurul gurii sale se supuneau intenției lui și că formau cuvinte. Se pare însă că ce voia să-i transmită lui Fukaeri ajungea până la ea. Comunicarea între ei doi avea însă fragilitatea unei convorbiri interurbane printr-o legătură proastă. Fukaeri putea foarte bine să nu audă lucrurile care nu o interesau. Tengo însă nu putea face la fel.

— Nu te îngrijora, spuse Fukaeri.

Apoi își lăsă corpul să alunece ușor în spate. Rostul mișcării ei era clar. În ochii săi apăruse o lucire pe care Tengo o vedea pentru prima dată.

Nu credea că penisul lui de om matur avea cum să încapă în sexul ei mic, abia apărut pe lume. Era prea mare și prea tare. Sigur ar fi durut-o rău. Dar până să-și dea seama ce se întâmplă, era deja cu totul înăuntrul ei. Pătrunsese fără nicio rezistență, iar Fukaeri nici nu tresărise. Respira doar puțin mai agitat, iar ritmul în care îi săltau sânii se schimba ușor la fiecare cinci sau șase secunde. În afară de asta, totul era cât se poate de firesc și de natural, un lucru la ordinea zilei.

Fukaeri îl primi adânc și el intră adânc. Rămaseră nemișcați. Tengo era în continuare paralizat, iar Fukaeri închise ochii și rămase dreaptă deasupra lui, ca un paratrăsnet. Își ținea gura întredeschisă și buzele i se mișcau slab, ca un tremur pe întinderea apei. Bâjbâiau în gol, încercând să formeze cuvinte. În rest, era neclintită. Trupul ei încremenit părea că așteaptă să se întâmple ceva.

Tengo fu copleșit de un sentiment profund de neputință. Urma să se întâmple ceva, dar nu știa ce și nici nu putea controla lucrul acela cu propria lui voință. Nu-și simțea corpul și nu și-l putea mișca, dar își simțea penisul, mai degrabă la nivel conceptual decât fizic. În orice caz, îl înștiința că este înăuntrul lui Fukaeri. Că are o erecție perfectă. Tengo se întrebă neliniștit dacă n-ar fi trebuit să-și pună prezervativ. O sarcină ar fi adus numai necazuri. Prietena lui era foarte riguroasă în privința contracepției și Tengo se obișnuise cu strictețea ei.

Încercă din răsputeri să-și mute gândurile în altă parte, dar nu putea să se concentreze la nimic. Era azvârlit în haos, iar timpul părea să fi stat în loc. Desigur, timpul nu avea cum să se oprească. Așa ceva era imposibil din principiu. Probabil că doar curgea foarte inegal. Dacă te uiți la o perioadă mai lungă, observi că el curge cu o viteză constantă. Fără niciun dubiu. Dar când alegi numai un anumit fragment, se întâmplă ca acesta să curgă neuniform. Într-o astfel de secțiune de timp, normalitatea și ordinea firească a lucrurilor își pierd orice fel de valoare.

— Tengo, spuse Fukaeri. Era prima dată când o auzea strigându-l astfel. Tengo, repetă ea.

Parcă exersa pronunția unui cuvânt într-o limbă străină. De ce-mi spune deodată pe nume? se întrebă Tengo nedumerit. Fukaeri se aplecă, își apropie fața de a lui și îl sărută pe gură. Buzele ei întredeschise se desfăcură larg și limba ei moale intră în gura lui. Avea un gust bun. Căuta cu încăpățânare cuvintele nerostite, codul secret gravat acolo. Limba lui Tengo răspunse inconștient la mișcarea aceea. Ca doi șerpi tineri pe o pajiște, primăvara, abia treziți din hibernare, care se încolăcesc și se râvnesc reciproc, călăuzindu-se după mirosul celuilalt.

Apoi Fukaeri îl prinse pe Tengo de mâna stângă, cu putere, ca și când voia să i-o devoreze cu totul. Unghiile ei mici îi pătrunseră în palmă. Apoi încetă să-l mai sărute, se îndreptă și spuse:

— Închide ochii.

Tengo se supuse. Închise ochii și se trezi într-un spațiu adânc, cufundat în penumbră, care se întindea atât de mult, încât ai fi crezut că ajunge până în centrul pământului. Lumina aceea difuză îl ducea cu gândul la un amurg. Amurgul plăcut și îndelung așteptat al unei zile care se termină foarte greu. Nenumărate particule pluteau în acea lumină. Poate că erau fire de praf sau polen. Sau poate erau cu totul altceva. În curând spațiul începu să se îngusteze și lumina să devină mai puternică. Lucrurile din jur deveneau treptat vizibile.

Are zece ani și e în sala de clasă din școala primară. E cu adevărat în locul și în timpul acela, în lumina aceea. Tengo cel adevărat de la zece ani. Chiar respiră aerul de acolo. Simte mirosul lemnului lăcuit și al prafului de cretă rămas pe buretele de la tablă. În sală nu sunt decât el și fata. Nu se mai zărește nimeni altcineva. Fata își face curaj și profită de întâmplarea care i-a lăsat singuri. Sau poate că așteptase de mult o asemenea ocazie. În orice caz, se apropie de Tengo și îi prinde mâna într-a sa. Îl privește

adânc în ochi.

Lui Tengo i se usucă gura, de nu mai rămâne strop de umezeală în ea. Pus în fața acestei întâmplări neașteptate, nu știe ce să facă și nici ce să zică. Stă pur și simplu acolo, cu mâna într-a fetei. În scurt timp simte adânc în vintre o foarte slabă pulsație. O senzație pe care nu a mai trăit-o până acum. Ca vuietul mării auzit din depărtare. În același timp îi ajung la ureche și zgomotele din jur. Prin fereastra deschisă se aud țipetele copiilor care se joacă prin curte. Sunetul mingii lovite cu piciorul. Șuieratul unei bâte de baseball. Vocea ascuțită a unei fetițe dintr-o clasă mai mică văitându-se de ceva. Un flaut care exersează șovăielnic *The Last Rose of Summer.* S-au terminat orele.

Vrea să o strângă și el de mână pe fată, dar nu are pic de forță. Fata îl strânge prea tare, iar Tengo realizează că nu mai poate să se miște în voie. Nu înțelege de ce, dar nu-și poate clinti niciun deget. Parcă e o stană de piatră.

Timpul pare că s-a oprit în loc. Respiră încet și încearcă să-și audă respirația. Vuietul mării continuă. Acum își dă seama că toate celelalte sunete din jur au dispărut iar zvâcnirea din vintre capătă o formă mai clară. În ea se strecoară o amorțeală aparte, ca un praf care i se amestecă în sângele roșu și fierbinte și e împins de foalele inimii prin vene, în tot trupul. În piept îi apare o pâclă densă, care îi schimbă ritmul respirației și îi grăbește bătaia inimii.

Cândva am să înțeleg ce sens și ce scop are întâmplarea asta, își spune el. De aceea e nevoie să păstrez momentul ăsta cât mai precis și mai viu în minte. Acum nu e decât un băiețel de zece ani, priceput la matematică. Se află în fața unei porți noi și nu știe ce îl așteaptă dincolo de ea. E lipsit de putere și de cunoaștere, iar sentimentele lui sunt confuze și este speriat. Înțelege și el lucrul acesta. Nici fata nu se așteaptă să fie înțeleasă acum. Ce vrea ea e doar să-i transmită propriile ei sentimente. Le pune într-o cutiuță, o împachetează frumos și o leagă cu sfoară. Pachetul acela i-l înmânează lui Tengo.

Nu e nevoie să-l deschizi acum, îi spune fata fără cuvinte. Deschide-l când vine vremea. Deocamdată doar primește-l.

Știe deja multe lucruri, își spune Tengo. Lucruri pe care el încă nu le cunoaște. Ea îi e călăuză pe acest teren nou. Aici sunt reguli noi, țeluri noi și cunoștințe noi. Tengo nu știe încă nimic. Ea însă, da.

În cele din urmă, fata își desface mâna dintr-a lui și, fără să rostească un cuvânt, se întoarce și iese cu pași grăbiți din clasă. Tengo rămâne singur în încăperea spațioasă. Prin fereastra deschisă se aud vocile copiilor de afară.

În momentul următor Tengo realiză că ejacula. Prelung, puternic, abundent. Oare unde mi-am dat drumul? se întrebă el. Nu se cade să faci așa ceva în sala de cursuri goală. Dacă-l vedea cineva ar fi avut necazuri. Dar nu era în clasă. Era în Fukaeri și ejaculase în uterul ei. Nu voise să facă asta, dar nu se putuse opri. Nu putuse controla nimic din ce se întâmplase.

*

— Nu-ți face griji, spuse ea la puțină vreme, cu obișnuitul ei ton lipsit de inflexiuni. Eu nu rămân însărcinată, fiindcă nu am ciclu.

Tengo deschise ochii și o privi pe Fukaeri. Era încă suită pe el și îl privea de sus. Îi vedea sânii cu formă perfectă, care tresăltau încet în ritmul respirației.

Tengo voia să întrebe dacă asta fusese călătoria în orașul pisicilor și ce fel de loc era acel oraș. Încercă să deschidă gura și să vorbească, dar mușchii nu-i dădură ascultare și refuzară să se clintească.

— Era ceva necesar, spuse Fukaeri citindu-i gândurile.

Un răspuns laconic, care de fapt nu lămurea nimic. Ca de obicei.

Tengo închise din nou ochii. Fusese *acolo,* ejaculase și acum revenise aici. Fusese o ejaculare reală, cu spermă adevărată. Iar dacă Fukaeri spunea că era ceva necesar, probabil că așa și era. Tengo avea încă trupul amorțit și

paralizat. În plus, moliciunea de după orgasm îl învelea ca o peliculă subțire.

Multă vreme Fukaeri rămase nemișcată în aceeași poziție, absorbind până la capăt sperma lui Tengo, ca o albină care suge nectar, până când nu mai rămase literalmente nicio picătură. Apoi îi scoase încet penisul și, fără un cuvânt, coborî din pat și se duse la baie. Între timp tunetele încetaseră și ploaia teribilă se potolise. Norii încăpățânați care stătuseră înțepeniți deasupra casei dispăruseră cu repeziciune. În jur domnea o liniște ireală. Se auzea doar zgomotul surd al dușului din baie. Cu privirile încă în tavan, Tengo aștepta să-i revină simțirea în corp. Erecția îi continua și după ce ejaculase, dar nu mai era atât de intensă.

O parte din el se afla încă în clasa goală din școala primară, în palmă îi zăbovea senzația pe care i-o lăsase atingerea degetelor fetei. Nu-și putea ridica palma să o privească, dar probabil că se vedeau urmele roșii ale unghiilor ei. Pulsul încă mai păstra o urmă de surescitare. Pâcla groasă din piept dispăruse, dar în locul său, într-un spațiu imaginar de lângă inimă, rămăsese o durere surdă și plăcută.

Aomame, își spuse Tengo.

Trebuie să o întâlnesc. Trebuie să o caut. Cum de nu mi-a trecut asta prin cap până acum, când e un lucru atât de evident? Ea mi-a întins pachetul ăla important. Eu de ce nu l-am deschis, ci l-am dat deoparte? Clătină din cap – sau cel puțin încercă, pentru că mușchii încă nu-l ascultau. Corpul său încă nu-și revenise din paralizie.

*

Peste puțină vreme, Fukaeri se întoarse în dormitor, înfășurată într-un prosop. Se așeză pe marginea patului.

— Oamenii cei Mici nu se mai agită, spuse ea, ca o patrulă care raportează cu calm și eficiență din linia întâi.

Apoi desenă cu degetul un cerc în aer, așa cum ar picta

un mare artist italian din Renaștere pereții unei biserici. Un cerc perfect și frumos, fără început și fără sfârșit, care pluti o vreme prin aer.

— S-a terminat, adăugă Fukaeri.

Își dădu jos prosopul în care se înfășurase și rămase câteva momente în picioare, goală. În aerul încremenit, părea că așteaptă cuminte să i se usuce corpul încă puțin jilav. Era o priveliște minunată. Sânii ei netezi și sexul lipsit de păr.

Apoi se aplecă și își ridică pijamaua aruncată pe podea. Se îmbrăcă, fără să-și mai pună chiloții. Își încheie nasturii și își strânse șiretul de la pantaloni. Tengo o privea absent prin semiîntuneric. I se părea că asistă la procesul de transformare a unei insecte. Pijamaua lui era prea mare pentru ea, dar Fukaeri se obișnuise cu dimensiunile ei. Fata se strecură în patul îngust, își găsi poziția potrivită și își puse capul pe umărul lui Tengo. Îi simțea urechea mică pe umărul gol și respirația caldă la baza gâtului. Treptat, ca o maree care se retrage, amorțeala începea să-i părăsească trupul.

În aer plutea încă umezeala, dar nu mai era lipicioasă și neplăcută. Afara, insectele începuseră să țârâie. Erecția lui Tengo se liniștise complet și penisul său se culcase din nou în mâlul călduț. Lucrurile își reluaseră traiectoria lor firească și părea că în cele din urmă un ciclu lua sfârșit. În aer era desenat un cerc perfect. Animalele coborau din arcă și pășeau din nou pe uscatul de care le fusese atât de dor. Toate perechile de animale se întorceau în locul în care trebuiau să fie.

— Ar fi bine să dormi, spuse ea. Dus.

Să dorm dus, se gândi Tengo. Să dorm, apoi să mă trezesc. Oare cum va fi lumea mâine dimineață?

— Asta nu știe nimeni, spuse Fukaeri citindu-i gândurile.

Capitolul 15
Apar fantomele

Aomame scoase o pătură din dulap și acoperi cu ea trupul masiv al bărbatului. Îi atinse din nou gâtul cu degetul, ca să se asigure că nu mai avea puls. Individul numit Liderul trecuse deja într-o altă lume. Ce lume, nu se știe, dar cu siguranță nu 1Q84. În cea de aici, el își căpătase deja numele de „decedat”. Trecuse dincolo de granița dintre viață și moarte cu un singur tremur scurt, ca un fior de frig, fără să scoată nici cel mai mic sunet. Nu cursese niciun strop de sânge. Acum era mort, întins pe burtă pe salteaua albastră de yoga, eliberat de toată durerea. Aomame se mișcase rapid și cu precizie, ca întotdeauna.

Înfipse dopul în vârful acului, puse dăltița la loc în toc, iar tocul în geanta sport. Scoase pistolul din borseta de plastic și îl vârî la brâu, în elasticul de la pantalonii de trening. Avea piedica ridicată și glonț pe țeavă. Atingerea lui dură și metalică pe șira spinării o făcea să se simtă mai liniștită. Trase draperiile ca să fie din nou întuneric în cameră.

Aomame își lua apoi geanta și se îndreptă către ușă. Cu mâna pe clanță, mai aruncă o privire înapoi, prin întuneric, la silueta bărbatului întins pe jos. Părea doar că doarme dus, ca prima dată când îl văzuse. Aomame era singurul om din lume care știa că nu mai era în viață. Ba nu, probabil că știau și Oamenii cei Mici și tocmai de aceea încetaseră să mai tune. Își dădeau seama că avertismentele nu mai aveau niciun rost. Omul ales de ei să le fie reprezentant își pierduse deja viața.

Aomame deschise ușa și intră în camera luminoasă ferindu-și ochii. Închise ușa după ea încet, să nu facă zgomot. Cheliosul era așezat pe canapea și bea cafea. Pe

masă era o tavă mare cu un vas cu cafea și sandvișuri, comandate prin *room service,* din care mai rămăseseră doar jumătate. Alături erau două cești de cafea nefolosite. Pletosul stătea cu spatele drept, întocmai ca mai devreme, pe scaunul în stil rococo de lângă ușă. Păreau să fi petrecut mult timp exact în aceeași poziție, fără să spună nimic. Aceasta era atmosfera din încăpere.

Când Aomame intră în cameră, Cheliosul puse ceașca pe farfurioară și se ridică în tăcere.

— Am terminat, anunță ea. Acum doarme. A durat foarte mult pentru că și problemele de musculatură erau grave. Vă rog să-l lăsați să se odihnească.

— Doarme?

— Dus.

Cheliosul o privi drept în ochi, încercând să ajungă până în străfundul lor. Apoi își coborî încet privirea către vârful pantofilor, verificând parcă dacă era ceva în neregulă, și o ridică la loc către chipul ei.

— E normal?

— Multe persoane adorm profund după ce li se eliberează tensiunea din mușchi. Ne e nimic neobișnuit.

Cheliosul se apropie de ușa care despărțea sufrageria de dormitor, apăsă încet pe clanță, o deschise puțin și aruncă un ochi înăuntru. Aomame își ținea mâna dreaptă la spate, gata să apuce numaidecât pistolul dacă se întâmpla ceva. Acesta se uită înăuntru preț de vreo zece secunde, apoi se retrase și închise ușa.

— Cam cât o să doarmă? o întrebă el. Nu putem să-l lăsăm prea mult întins acolo, pe podea.

— Ar trebui să se trezească peste două ore. Până atunci, ar fi bine să-l lăsați în aceeași poziție.

Cheliosul aruncă o privire la ceasul de mână ca să verifice ora. Apoi încuviință scurt.

— Am înțeles. Îl lăsăm așa un timp, spuse el. Vreți să faceți duș?

— Nu e nevoie. Dar aș vrea să mă schimb din nou.

— Desigur. Poftiți în baie.

Aomame ar fi preferat să lase baltă schimbatul și să fugă de acolo cât mai repede, dar era bine să nu le trezească suspiciunea. La venire își schimbase hainele, așa că trebui s-o facă și la plecare. Intră în baie și se dezbrăcă de trening. Își scoase și chiloții uzi de transpirație, se șterse bine pe tot corpul cu prosopul, apoi își puse o pereche curată. Se îmbrăcă apoi cu pantalonii de bumbac și bluza albă în care venise. Își îndesă pistolul la curea, astfel încât să nu fie vizibil. Se răsuci în diverse poziții, asigurându-se că nicio mișcare nu părea nefirească. Se spălă cu săpun pe față și se pieptănă. Se așeză apoi în fața oglinzii și se strâmbă în toate felurile, ca să-și relaxeze mușchii încordați. După un timp, chipul ei își reveni la normal. Stând încruntată atât de mult timp, aproape că nici nu-și mai amintea bine cum arăta expresia ei normală. Dar, la capătul mai multor încercări eșuate de a-și reveni, chipul ei reuși să capete un aer mai liniștit. Aomame își inspectă bine fața în oglindă. E în regulă, își spuse ea. E fața mea obișnuită. Pot chiar să și zâmbesc. Mâinile nu-mi tremură. Am privirea fermă. Sunt tot Aomame cea imperturbabilă.

Însă, cu câteva minute în urmă, Cheliosul o privise cu atenție când ieșise din dormitor. Se poate să fi observat că plânsese. Plânsese chiar mult, așa că sigur se vedeau urme de lacrimi. La acest gând, Aomame se neliniști. Probabil i se păruse ciudat să o vadă așa după o ședință de stretching. Probabil suspecta că se întâmplase ceva. Și deschisese ușa de la dormitor, se dusese să vadă ce face Liderul și descoperise că inima lui nu mai bătea…

Aomame duse mâna la spate și apucă din nou pistolul. Trebuie să te calmezi, se îndemnă ea. Nu-ți fie teamă. Teama se citește pe chip și îi va face suspicioși.

Pregătită pentru ce e mai rău, Aomame luă geanta în mâna stângă și ieși cu grijă din baie. Mâna dreaptă era gata să apuce imediat pistolul. Însă în încăpere nu părea să fie ceva nelalocul lui. Cheliosul stătea în mijlocul camerei cu

mâinile încrucișate și se gândea cu ochii închiși pe jumătate. Pletosul era în continuare așezat pe scaunul de lângă intrare și supraveghea imperturbabil încăperea. Avea o privire calmă, ca de mitralior aflat la bordul unui bombardier, singur și obișnuit să privească mereu văzduhul. Azurul cerului i se reflecta în ochi.

— Presupun că ați obosit, spuse Cheliosul. Ce ziceți de o cafea? Avem și sandvișuri.

— Nu, mulțumesc. Imediat după ce termin lucrul nu pot să mănânc. Îmi revine pofta de mâncare cam o oră mai târziu.

Cheliosul încuviință, scoase din buzunarul de la piept un plic gros, îl cântări în mână și i-l întinse lui Aomame.

— Veți găsi aici mai mult decât suma care ne-a fost comunicată, spuse el. După cum vorbeam și mai devreme, vă rugăm să nu dezvăluiți nimic nimănui.

— E un fel de mită? zise ea în glumă.

— E o mulțumire pentru deranjul dumneavoastră, răspunse bărbatul fără să zâmbească.

— Secretul îl păstrez oricum, indiferent de sumă. Face parte din ocupația mea. Nu divulg niciodată informații confidențiale, spuse Aomame și puse plicul direct în geantă. Aveți nevoie de chitanță?

Cheliosul clătină din cap.

— Nu. Totul rămâne doar între noi. Nu e nevoie să declarați acești bani.

Aomame încuviință în tăcere.

— Probabil v-a solicitat destul de mult? întrebă Cheliosul cercetător.

— Mai mult ca de obicei.

— Pentru că e un om ieșit din comun.

— Da.

— Este un om unic. Și de mult timp suferă niște chinuri cumplite. A luat asupra sa toate durerile și chinurile noastre. Sperăm că acum s-au mai atenuat.

— Nu cunosc cauzele, drept pentru care nu mă pot

pronunța, zise Aomame alegându-și cu grijă cuvintele, dar cred că durerea s-a mai atenuat puțin.

— Și dumneavoastră arătați destul de epuizată.

— Chiar sunt.

Cât timp vorbeau, Pletosul stătea pe scaunul de lângă ușă și supraveghea încăperea în liniște. Capul nu și-l mișca, ci doar ochii. Expresia de pe chipul lui rămânea neschimbată. Aomame nu își dădea seama dacă le auzea conversația. Era singuratic, taciturn și din cale afară de atent. Aștepta să se ițească dintre nori avioanele de luptă inamice, care s-ar fi văzut mai întâi că niște semințe de mac.

După câteva clipe de ezitare, Aomame îl întrebă pe Chelios:

— Știu că nu este treaba mea, dar nu vă abateți de la preceptele sectei dacă beți cafea și mâncați sandvișuri cu șuncă?

Cheliosul se întoarse și aruncă o privire la tava cu cafea și sandvișuri. Pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— Gruparea noastră nu are niște precepte atât de dure. Alcoolul și tutunul sunt interzise și există și restricții legate de sex. Însă hrana este lăsată relativ liberă. De obicei mâncăm frugal, dar cafeaua și sandvișurile cu șuncă nu sunt interzise.

Aomame doar încuviință, fără să-și expună părerea.

— Pentru că suntem mulți oameni adunați laolaltă, într-o anumită măsură este nevoie de disciplină. Dar dacă ne aplecăm prea mult privirea asupra formei fixe, pierdem din vedere scopul inițial. Preceptele și dogma țin, la urma urmei, de convenință. Important nu este cadrul, ci ceea ce se află înăuntrul lui.

— Iar Liderul este cel care furnizează conținutul.

— Da. Dânsul aude vocea pe care noi nu o auzim. Este o persoană cu totul specială, spuse Cheliosul privind-o din nou pe Aomame. Vă mulțumim pentru astăzi. Se pare că tocmai s-a oprit și ploaia.

— A tunat îngrozitor.

— Da, răspunse Cheliosul fără să pară prea interesat de ploaie sau de tunete.

Aomame îl salută scurt din cap, își luă geanta și se îndreptă către ieșire.

— Stați un pic, o strigă acesta din urmă, pe un ton ridicat.

Aomame se opri în mijlocul camerei și se întoarse către el.

Inima îi pulsa tare, cu sunete seci. Își duse nonșalant mâna la spate.

— Salteaua de yoga, zise bărbatul. Ați uitat s-o luați. A rămas pe jos, în dormitor.

— Doarme dus pe ea și chiar nu putem să îl dăm la o parte ca să o luăm, răspunse Aomame zâmbind. Dacă nu vă deranjează, v-o las aici. Nu este un obiect scump și e și destul de folosită. Dacă nu vă folosește, puteți s-o aruncați.

Cheliosul se gândi o vreme, apoi încuviință.

— Vă mulțumim, spuse el.

Când Aomame ajunse lângă ușă, Pletosul se ridică de pe scaun și i-o deschise. Apoi o salută scurt din cap. Individul ăsta până la urmă n-a deschis deloc gura, își zise ea. Îi întoarse salutul și dădu să se strecoare pe lângă el.

Însă, în acea clipă, o pornire agresivă îi străpunse pielea ca un curent electric. Simțise că Pletosul vrea să întindă mâna și s-o apuce de brațul drept. Ar fi fost o mișcare extrem de rapidă și de precisă, de parcă ar fi vrut să prindă o muscă în aer. Senzația aceasta vie pluti o clipă în aer. Lui Aomame i se încordaseră toți mușchii din corp. I se făcuse pielea de găină, iar inima îi stătuse în loc. I se tăiase respirația și simțea fiori de gheață pe șira spinării. Mintea ei era inundată de o puternică lumină incandescentă. Dacă individul ăsta îmi prinde acum brațul drept, nu mai am cum să ajung la pistol, își zise ea. Și atunci nu mai am nicio șansă să scap. Simte că am făcut ceva. Știe intuitiv că s-a petrecut ceva aici. Nu-și dă seama exact ce, ci doar că e ceva rău. Instinctul îi spune că trebuie să mă prindă. Îi

ordonă să mă trântească, să mă țintuiască la pământ și să-mi disloce umărul. Dar nu e decât o intuiție, nimic concret. Dacă se înșală, este pus într-o situație foarte neplăcută. Bărbatul ezită și până la urmă renunță. La urma urmei, Cheliosul era cel calificat să hotărască și să dea dispoziții, nu el. Se luptă să-și reprime impulsul din mâna dreaptă și își relaxă umărul. Aomame simțise cât se poate de clar întreg procesul pe care îl parcursese mintea lui în acele două secunde.

Aomame ieși în holul îmbrăcat în mochetă. Se îndreptă către lift fără să se uite înapoi, mergând drept și netulburată. Pletosul scosese capul pe ușă și îi urmărea mișcările. Îi simțea încontinuu în spinare privirea tăioasă ca un cuțit. O mâncau cumplit toți mușchii din corp, dar se abținea să se uite înapoi. Nu avea voie să se întoarcă. Abia după ce coti pe coridor reuși să-și mai relaxeze mușchii încordați. Dar încă nu putea să răsufle ușurată. Nu știa ce putea urma. Aomame chemă liftul și îl așteptă să vină (iar asta dură o veșnicie) cu mâna pe pistol, astfel încât să-l scoată imediat în caz că Pletosul se răzgândea și venea după ea. Trebuia neapărat să-l împuște fără ezitare, înainte să apuce să o înșface cu mâinile lui zdravene. Sau să se împuște pe ea însăși fără ezitare. Aomame nu știa nici ea ce variantă să aleagă. Probabil că nu s-ar fi hotărât decât în ultimul moment.

*

Dar nimeni nu veni după ea. Holul hotelului rămase cufundat în liniște. Ușile liftului se deschiseră cu un clinchet și Aomame urcă în el. Apăsă butonul de parter și așteptă să se închidă. Apoi fixă cu privirea indicatoarele de etaj, mușcându-și buzele. Ieși din lift, traversă holul spațios de la intrare și se urcă în unul dintre taxiurile încolonate în fața hotelului în așteptarea clienților. Ploaia se oprise de tot, dar de pe mașină picurau stropi mari, de parcă tocmai ar fi trecut printr-o perdea de apă. Stația Shinjuku, intrarea de

vest, îi spuse ea șoferului. Când taxiul porni de pe loc și plecă din fața hotelului, Aomame expiră îndelung tot aerul pe care îl ținuse în plămâni. Apoi închise ochii și își goli mintea. O vreme nu mai voia să se gândească la nimic.

Aomame simți un val puternic de greață, de parcă tot ce avea în stomac îi venise în gât. Însă reuși cumva să și-o reprime. Apăsă butonul și deschise geamul pe jumătate, apoi își umplu plămânii cu aerul umed de seară. Se rezemă de banchetă și respiră adânc de câteva ori. Avea un miros neplăcut în gură, de parcă începuse să putrezească ceva în ea.

Își aminti deodată să caute în buzunarele de la pantaloni, unde găsi două gume de mestecat. Scoase țipla cu mâinile tremurându-i ușor, le băgă în gură și începu să mestece. Aromă de mentă. O aromă de care îi era dor. Guma reuși să-i calmeze întrucâtva nervii. Mestecând de zor, mirosul neplăcut din gură începu treptat să dispară. Nu putrezește nimic în mine, își zise ea. Doar m-a dat frica peste cap.

Oricum, deocamdată totul s-a încheiat. Nu mai trebuie să omor pe nimeni. Și am făcut lucrul corect. Bărbatul acela a urmat cursul firesc către moarte. Doar a primit ce merita. Și s-a întâmplat ca eu să vreau mult să îl ucid. I-am oferit un final ușor, exact cum își dorea. Nu am făcut nimic greșit. Doar am încălcat legea.

Însă, oricât și-ar fi repetat asta, în adâncul inimii tot nu era convinsă. Cu scurt timp în urmă luase cu mâna ei viața unui om *ieșit din comun.* Încă își amintea perfect cum acul ascuțit străpunsese tăcut ceafa bărbatului. Senzația pe care i-o provocase nu fusese una obișnuită, iar acest lucru o tulbura profund. Își desfăcu palmele și le privi îndelung. Ceva era altfel. Complet diferit. Însă nu reușea să-și dea seama ce anume.

Dacă era să-i creadă spusele, cel pe care îl omorâse fusese un profet. Cel ce primea glasul zeilor. Însă acea voce nu aparținea zeilor, ci probabil Oamenilor Mici. Profetul era în același timp și rege, iar regelui îi era destinat să fie ucis.

Cu alte cuvinte, ea era asasinul care făcuse să i se îndeplinească destinul. Omorându-l pe regele-profet, ajutase la menținerea echilibrului dintre bine și rău. Iar ca urmare, ea trebuia să moară. Însă în acel moment făcuseră un târg. Omorându-l pe acel bărbat și renunțând la propria sa viață, Tengo urma să fie salvat. Aceasta le fusese înțelegerea. *Dar asta dacă se încredea în spusele lui.*

Însă Aomame nu putea să nu-l creadă. Nu era un fanatic, iar oamenii pe cale să moară nu mint. Și, mai presus decât orice, cuvintele lui erau convingătoare. Aveau o putere de convingere uriașă, ca o ancoră mare. Toate corăbiile au o ancoră potrivită ca mărime și greutate. Iar acel bărbat era cu siguranță o corabie de proporții, indiferent de atrocitățile comise. Aomame trebuia să admită acest lucru.

Scoase pistolul de la brâu, cu grijă să nu o vadă șoferul, îi puse piedica și îl băgă în borseta de plastic. Corpul ei se eliberă de cinci sute de grame letale și robuste.

— Mai devreme a tunat îngrozitor. Și a plouat de-a rupt, zise șoferul.

— A tunat?

Parcă ar fi vorbit despre ceva petrecut cu mult timp în urmă, deși se întâmplase doar înainte cu o jumătate de oră. Avea dreptate, tunase.

— Da, a tunat rău, zise ea.

— Deși la buletinul meteo nu pomeniseră nimic despre așa ceva. Anunțaseră vreme frumoasă pentru toată ziua.

Aomame își scotoci mintea în căutare de ceva de spus. Dar nu găsi nimic. Capul îi mergea destul de greu.

— Buletinul meteo nu le nimerește mereu, zise ea.

Șoferul o privi prin oglinda retrovizoare. Probabil felul în care vorbise fusese nenatural.

— S-au inundat străzile, apa a pătruns în stația de metrou la Akasaka-Mitsuke și a acoperit șinele. A plouat doar pe o porțiune restrânsă. Trenurile s-au oprit pe linia Ginza și pe Marunouchi. Ziceau mai devreme la știri la radio.

Ploaia torențială întrerupsese circulația metroului. Oare asta mă afectează cu ceva? se întrebă Aomame. Trebuie neapărat să-mi pun mintea în funcțiune. Mă duc la stația Shinjuku și iau cele două genți din boxa de bagaje. Apoi îl sun pe Tamaru și primesc indicații. Dacă îmi spune să merg pe linia Marunouchi, atunci se complică povestea. Am doar două ore la dispoziție sa mă fac nevăzută. După două ore, ei or să devină suspicioși văzând că Liderul nu se mai trezește, or să se ducă în camera alăturată să verifice ce se întâmplă și or să descopere că nu mai respiră. Or să acționeze imediat.

— Încă nu se circulă pe Marunouchi? îl întrebă ea pe șofer.

— Nu știu. Să pornesc radioul?

— Da, vă rog.

Din spusele Liderului, Oamenii cei Mici sunt aceia care au provocat furtuna cu tunete. Au făcut ca ploaia să se concentreze doar pe o porțiune restrânsă din zona Akasaka și din cauza asta nu mai merge metroul. Aomame clătină din cap. Poate că totul făcea parte dintr-un plan. Lucrurile nu merg niciodată așa ușor.

Șoferul porni radioul pe postul NHK, unde se difuza un program muzical. Era o colecție de cântece folk interpretate de cântăreți japonezi, în vogă prin a doua jumătate a anilor ’60. Aomame își amintea vag că le asculta la radio în copilărie, dar nu simțea nicio urmă de nostalgie. Din contră, îi provocau o senzație de disconfort în piept. Acele cântece îi aminteau de lucruri pe care nu voia să și le amintească. Suportă o vreme programul respectiv, dar văzu că nu se dădeau știri despre situația de la metrou oricât ar fi așteptat.

— Vă rog să opriți radioul, zise ea. Oricum merg deocamdată la stația Shinjuku și aflu acolo care e situația.

— La Shinjuku e sigur aglomerat, zise șoferul oprind radioul.

*

După cum bine spusese, stația Shinjuku era cumplit de aglomerată. Circulația fiind oprită pe linia Marunouchi chiar în stația în care se întâlnea cu calea ferată națională, lumea era dezorientată și se produsese o adevărată busculadă. Trecuse ora de vârf la care oamenii se întorc acasă, dar tot era extrem de anevoios să-ți croiești drum prin mulțime.

Aomame ajunse în sfârșit la boxa de bagaje și scoase din ea geanta de umăr și pe cea neagră de voiaj, din piele artificială, în care avea banii din seif. Luă lucrurile din geanta sport și le mută în celelalte două. Plicul cu bani primit de la Chelios, borseta de plastic în care avea pistolul. Tocul în care era dăltița. Nemaiavând nevoie de ea, băgă geanta sport Nike într-o boxă alăturată, introduse o monedă de o sută de yeni și o încuie. Nu avea de gând să o mai recupereze. Nu conținea nimic prin care să i se dea de urmă.

Aomame se învârti prin incinta stației, căutând un telefon public. Toate erau aglomerate. Cei care întârziau acasă pentru că nu mai circulau trenurile formaseră o coadă lungă și își așteptau rândul. Aomame făcu o grimasă. Văd că Oamenii cei Mici nu vor să mă lase să scap ușor, își zise ea. Din câte spunea Liderul, ei nu au cum să-mi facă ceva direct, dar pot să-mi pună piedici pe la spate.

Renunțând să mai stea la coadă, Aomame ieși din stație, intră în prima cafenea care îi ieși în cale și comandă un *ice coffee.* Și telefonul de acolo era ocupat, dar nu se stătea la coadă. Se postă în spatele femeii respective și așteptă cuminte să-și încheie lunga conversație. Aceasta îi tot arunca priviri nemulțumite, dar închise abia după cinci minute.

Aomame introduse toate monedele pe care le avea în telefon și forma numărul memorat. După trei apeluri, o voce mecanică înregistrată pe bandă o anunță: „Momentan nu suntem acasă. Vă rugăm să lăsați un mesaj după semnalul

sonor.”

— Tamaru-san? spuse Aomame după ce auzi semnalul. Te rog să răspunzi dacă ești acolo.

— Sunt aici, spuse el.

— Ce bine!

Tamaru păru să detecteze în vocea ei o undă de încordare.

— Ești în regulă? o întrebă el.

— Deocamdată, da.

— A mers bine?

— Doarme dus. Mai dus de atât nici că se poate.

— Aha, spuse Tamaru cu un glas în care se simțea că răsufla ușurat, lucru straniu pentru el, care niciodată nu trăda ce simțea. Am să transmit mai departe, ca să se liniștească.

— Nu a fost ușor.

— Te cred. Dar ai dus treaba la bun sfârșit.

— Da, răspunse Aomame. Telefonul asta e sigur?

— E o linie specială, nu te îngrijora.

— Mi-am luat bagajele din stația Shinjuku. Și mai departe?

— Cât timp mai ai?

— O oră și jumătate, spuse ea și li explică pe scurt situația. Peste o oră și jumătate, cei doi bodyguarzi aveau să intre în camera alăturată și să-l găsească pe Lider fără suflare.

— E suficient.

— Probabil or să sune la poliție imediat cum îl descoperă.

— Asta nu știu. Poliția abia ce a percheziționat ieri sediul central al sectei. Deocamdată se fac audieri și încă nu s-a început o investigație reală, dar nu ar da deloc bine să se afle tocmai acum că liderul organizației a murit din cauze nenaturale.

— Deci e posibil să n-o facă public și să se ocupe singuri de problemă?

— Ar face-o fără nicio apăsare. O să ne lămurim noi

mâine din ziare dacă au înștiințat sau nu poliția. Nu le place să joace la risc. Dar eu unul aș paria că n-or să spună nimic.

— Poate or s-o considere un fenomen natural.

— Nu au cum să tragă o concluzie judecând după aparențe. Până nu se face o autopsie amănunțită nu se poate ști dacă a fost ucis sau a fost o moarte naturală. Însă indivizii or să încerce în primul rând să ia legătura cu tine, pentru că tu ești ultima care l-a văzut în viață. Iar când or să descopere că ți-ai golit apartamentul și ai dispărut, or să deducă automat că nu a fost o moarte naturală.

— Și or sa înceapă să mă caute. Or să pună totul la bătaie.

— Asta cu siguranță.

— Am cum să mă fac complet nevăzută?

— Avem un plan. Un plan extrem de bine pus la punct. Dacă îl urmăm cu atenție și răbdare, nu te va găsi nimeni. Cel mai rău e să te temi.

— Mă străduiesc.

— Asta să faci și în continuare. Să te miști repede și să ții timpul de partea ta. Tu ești o persoană atentă și răbdătoare. Fă ce faci de obicei.

— În zona Akasaka a fost o ploaie torențială și s-a oprit circulația la metrou.

— Știu. Dar nu te îngrijora. Planul nu include metroul. Vreau să iei un taxi și să te duci la un adăpost din oraș.

— Din oraș? Nu era vorba să plec undeva departe?

— Sigur că te duci undeva departe, îi spuse Tamaru liniștit. Dar înainte de asta sunt necesare niște pregătiri. Trebuie să-ți schimbi numele și înfățișarea. Și, oricum, însărcinarea asta a fost una grea. Sigur ești și tu într-o stare de surescitare. În asemenea momente e bine să nu te agiți. O să te ascunzi o vreme în adăpostul respectiv. Stai liniștită, te sprijinim din toate părțile.

— Unde anume este?

— În Kōenji.

Kōenji, se gândi Aomame, ciocănind ușor cu unghia în dinți. Nu cunosc deloc zona.

Tamaru îi comunică adresa și numele clădirii. Ca de obicei, Aomame memoră totul, fără să noteze nimic.

— Ieșirea de sud de la Kōenji, în apropiere de Kannana. Apartamentul 303. Codul de la intrarea în bloc e 2831.

Tamaru făcu o pauză. Aomame repetă numerele în gând.

— Cheia e lipită pe dosul prețului de la intrare. În apartament găsești tot strictul necesar, ca să nu ai nevoie să ieși din casă o vreme. Iau eu legătura cu tine. Sun de trei ori, închid și mai sun o dată peste douăzeci de secunde. Încearcă să nu mă contactezi tu pe mine.

— Am înțeles.

— Erau duri indivizii? întrebă Tamaru.

— Cei doi tipi care au stat cu mine păreau destul de abili. Chiar am trecut și printr-un moment de spaimă. Dar nu erau profesioniști. Cu totul alt nivel comparativ cu tine.

— Nu sunt mulți ca mine.

— Nici n-ar fi bine să fie mulți.

— Așa e.

*

Aomame își luă bagajele și se îndreptă către stația de taxiuri de la gară. Se formase o coadă lungă. Se pare că circulația metroului încă nu se reluase. Dar trebuia să se așeze la coadă și să-și aștepte rândul cu răbdare. Altă alegere nu avea.

Așteptând prin mulțimea de navetiști pe al căror chip se citea iritarea, Aomame repeta în gând adresa adăpostului, numele clădirii, numărul apartamentului, codul de la intrare și numărul de telefon al lui Tamaru, ca un ascet care stă pe o stâncă în vârful muntelui și îngână o mantră importantă. Aomame avea încredere în memoria ei. Putea reține ușor astfel de informații, însă, în acel moment, acele numere erau pentru ea ca o funie de salvare. Dacă uita sau greșea unul singur, cu greu mai reușea să supraviețuiască. Trebuia

să și le întipărească bine în memorie.

Când se urcă în sfârșit în taxi, trecuse aproximativ o oră de când părăsise camera în care Liderul zăcea fără suflare. Îi luase de două ori mai mult timp decât prevăzuse. Probabil Oamenii cei Mici câștigaseră acest timp. Făcuseră ca ploaia să se abată în Akasaka, metrourile să se oprească, lumea să nu mai poată ajunge acasă, stația Shinjuku să se aglomereze, taxiurile să fie insuficiente și Aomame să întârzie. Asta o făcea să fie încordată și să riște să-și piardă calmul. Dar poate că totul nu era decât o coincidență. Poate doar se întâmplase ca lucrurile să meargă așa, iar ea se temea de umbra unor ființe care nici măcar nu existau.

Aomame îi comunică șoferului adresa, se rezemă de banchetă și închise ochii. Probabil că cei doi indivizi în costume întunecate stăteau acum cu ochii pe ceas, așteptând ca Liderul să se trezească. Aomame și-l imagină pe Chelios bând cafea și gândindu-se la diverse lucruri. Asta era treaba lui, să se gândească și să ia decizii. Probabil se impacienta că Liderul doarme prea liniștit. El oricum dormea adânc, fără să scoată niciun sunet. Fără să sforăie și fără să i se audă răsuflarea. Dar în aer se simțea ceva. Femeia zisese că o să doarmă dus două ore și că trebuie să-l lase să se odihnească, pentru ca mușchii lui să-și revină. Nu trecuse decât o oră. Însă ceva nu-i dădea pace. Poate era mai bine să se ducă să vadă ce se întâmplă. Nu știa ce să facă.

Însă cu adevărat periculos era Pletosul. Aomame își amintea clar impulsul agresiv pe care îl avusese când dădea să iasă din cameră. Era un tip tăcut, dar cu un instinct ascuțit. Probabil era versat și în diverse tehnici de luptă. Părea mai abil decât se așteptase. Cunoștințele ei de arte marțiale chiar nu erau pe măsura lui. Nici nu i-ar fi dat timp să ducă mâna la spate după pistol. Dar, din fericire, nu era un profesionist. Judeca înainte să-și pună intuiția în aplicare. Se obișnuise să primească indicații. Tamaru nu era așa. El în primul rând își imobiliza adversarul, îl neutraliza și

abia apoi se gândea. Mai întâi acționa. Se baza pe instinctele sale și aplica logica după aceea. Știa că o singură clipă de ezitare poate fi fatală.

Amintindu-și aceste lucruri, Aomame simți cum transpiră la subraț. Clătină din cap în tăcere. Am avut noroc, își spuse ea. Cel puțin nu m-au capturat la fața locului. De acum încolo va trebui să am mare grijă. Exact cum a zis Tamaru. Mai important decât orice e să fiu atentă și să am răbdare. Pericolul apare în secunda în care slăbești garda.

*

Taximetristul era un bărbat politicos, între două vârste. Oprise mașina și aparatul de taxat, se uitase pe hartă și îi găsise blocul. Aomame îi mulțumi și coborî din taxi. Era o clădire nouă și cochetă, cu cinci etaje, aflată chiar în mijlocul unei zone rezidențiale. Nu se vedea nimeni la intrare. Aomame tastă codul, deschise ușa automată și merse cu liftul curat dar strâmt până la etajul trei. Imediat ce ieși din lift localiză mai întâi scara de incendiu, apoi desprinse cheia lipită cu scotch pe dosul prețului, descuie și intră în apartament. Lumina din hol se aprindea automat când se deschidea ușa de la intrare. Înăuntru era un miros specific de clădire nouă. Mobila și aparatele păreau și ele nou-nouțe, fără urmă de folosire. Probabil tocmai le scoseseră din cutii și din țiplă. Arătau cumpărate în serie de un designer interior, cu scopul de a decora un apartament folosit ca model de prezentare. Aveau un design simplu, funcțional și nu dădeau senzația că apartamentul e locuit.

În stânga intrării era un living. Urmau un hol, baia și toaleta, iar la capăt erau două camere. Într-una trona un pat imens, gata făcut. Jaluzelele erau trase. Dacă deschideai geamul care dădea spre stradă, traficul de pe Kannana-dori inunda camera ca vuietul unei mări din depărtare. Cu el închis nu se mai auzea aproape nimic. Din sufragerie se ieșea într-un balcon micuț, din care se vedea un parc, dincolo de drum. Avea leagăne, un tobogan, o

groapă de nisip și o toaletă publică. Un felinar înalt lumina împrejurimile nefiresc de puternic. Un ulm mare își întindea crengile în jur. Apartamentul era la etajul trei, dar în apropiere nu erau clădiri mari, drept pentru care nu trebuia să se sinchisească de privirea oamenilor.

Aomame își aminti de casa ei din Jiyūgaoka, pe care tocmai o părăsise. Clădirea era veche și nu prea curată, uneori mai apăreau gândaci, iar pereții erau subțiri. Nu putea spune că era o locuință de care se atașase. Însă acum îi era dor de ea. În casa aceasta nou-nouță se simțea ca un anonim rămas fără amintiri și fără personalitate.

În ușa de la frigider găsi patru cutii de bere Heineken. Aomame deschise una și luă o gură. Aprinse televizorul cu diagonala de douăzeci și unu de inci, se așeză în fața lui și se uită la știri. Urmări un buletin despre ploaia torențială cu descărcări electrice. Știrea principală era despre apa care inundase incinta stației Akasaka-Mitsuke și despre faptul că se oprise circulația pe liniile Marunouchi și Ginza. Puhoiul curgea în cascadă pe scări. Angajații de la stație, îmbrăcați în pelerine de ploaie, stivuiau saci de nisip la intrare, dar deja era prea târziu. Circulația se oprise și nu dădea semne să se reia. Reporterul umbla cu microfonul în mână, cerând părerea oamenilor care nu mai aveau cu ce să se întoarcă acasă. Unii dintre ei se plângeau că: „Buletinul meteo de dimineața anunțase doar vreme frumoasă.”

Aomame urmări știrile până la capăt, dar, evident, încă nu avea cum să se dea ceva legat de moartea liderului Pionierilor. Cei doi indivizi încă mai așteptau în acel moment să se scurgă cele două ore. La capătul lor urmau să afle adevărul. Aomame scoase borseta din geanta de voiaj, luă pistolul și îl puse pe masă. Așezat pe masă, pistolul automat fabricat în Germania arăta foarte taciturn și dur. Și era negru ca smoala. Dar grație lui, în casa aceea lipsită de personalitate, apăruse acum un punct de interes. *Peisaj cu un pistol automat,* murmură Aomame. Chiar arată a subiect de tablou. În orice caz, de acum trebuie să-l port în

permanență asupra mea, să-l am mereu la îndemână. Chit că împușc pe cineva sau că mă împușc pe mine.

În frigider avea provizii care să o țină chiar și o jumătate de lună. Legume, fructe, diverse semipreparate care puteau fi gata imediat. Congelatorul era plin de carne, pește și pâine. Avea până și înghețată. Pe rafturile pentru alimente găsi preparate instant, conserve și condimente. Avea și orez și paste. Apă plată din plin. Câte două sticle de vin alb și vin roșu. Nu se știa cine pregătise totul, dar o făcuse foarte meticulos. Aomame nu găsi nimic lipsă.

Între timp i se făcu foame, așa că scoase din frigider brânza Camembert, tăie câteva bucățele și le mancă cu biscuiți. După ce termină jumătate din bucata de brânză, spăla un fir de țelină și îl rontăi cu maioneză deasupra.

Apoi deschise pe rând sertarele de la comoda din dormitor, în cel de sus găsi o pijama și un halat de baie subțire, noi, nedesfăcute din ambalaj. Totul era pregătit cum trebuie. În următorul sertar erau trei tricouri, trei perechi de șosete, dresuri și lenjerie. Toate erau albe și simple, parcă asortate cu mobila și toate erau încă în țiplă. Probabil aceleași lucruri le primeau și femeile din adăpost. Materialul era bun, dar aveau un aer de lucruri de la ajutoare.

În baie găsi șampon, balsam, cremă și apă de toaletă. Avea tot ce îi trebuia. Aomame nu folosea mai deloc farduri, drept pentru care nici nu îi trebuiau multe. Avea și periuță de dinți, periuță interdentară și un tub cu pastă de dinți. Perie de păr, bețișoare pentru urechi, aparat de ras, o forfecuță, tampoane, toate pregătite meticulos. Era bine aprovizionată și cu hârtie igienică și cutii cu șervețele de hârtie. Prosoapele de corp și cele de față erau frumos împăturite și stivuite pe raft. Totul fusese aranjat cu multă grijă.

Aomame deschise dulapul. Cine știe, înăuntru poate avea să găsească rochii și pantofi pe măsura ei. Iar dacă erau Armani sau Ferragamo, nici că ar fi comentat ceva. Însă,

contrar așteptărilor ei, dulapul era gol. Chiar până într-acolo nu mergeau. Știau bine ce înseamnă să fii meticulos și ce înseamnă să exagerezi. Ca biblioteca lui Jay Gatsby. Avea în ea cărți adevărate, dar nu le dezlipea și paginile. În plus, cât timp avea să stea acolo, nu îi trebuiau haine de stradă. Ei nu puneau la dispoziție lucruri inutile. Dar umerașe, da.

Aomame își scoase hainele din geanta de voiaj, verifică să nu fie șifonate și le puse pe umerașe. Știa că, pentru cineva aflat pe fugă, era mai bine să le lase îndesate în geantă. Însă Aomame ura hainele șifonate mai mult decât orice pe lume.

N-am nicio șansă să fiu un ucigaș profesionist cu sânge rece, își zise ea. Păi la cute mi-e mie gândul acum? În acel moment își aminti o conversație pe care o avusese cândva cu Ayumi.

— Țin pitit la saltea un teanc de bani și, dacă se complică treaba, îi înșfac și fug cu ei pe fereastră.

— Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în Lovitura, *cu Steve McQueen. Teancul de bani și pușca. Îmi place la nebunie!*

De-ar fi viața așa ușoară! zise Aomame către perete.

*

Aomame se duse apoi în baie, se dezbrăcă și intră în duș. Apa fierbinte îi spăla transpirația neplăcută de pe corp. După ce ieși, se așeză la tejgheaua din bucătărie și mai bău o gură de bere, ștergându-și părul cu prosopul.

Astăzi lucrurile chiar au mers înainte, se gândi ea. Roata zimțată a făcut țac! și s-a învârtit. Iar odată învârtită, nu mai poate da înapoi. Astea sunt legile lumii.

Aomame luă pistolul în mână, îl întoarse și își băgă țeava în gură. Îi simțea pe dinți atingerea dură și rece. Avea un ușor iz de lubrifiant. Așa putea să-și zboare creierii. Îl arma și apăsa pe trăgaci, iar totul se sfârșea. Nu mai trebuia să se gândească la nimic. Și nici să fugă.

Lui Aomame nu îi era frică să moară. Eu mor, iar Tengo

trăiește. Va trăi în 1Q84, în lumea cu două luni pe cer. Dar în această lume eu *nu sunt inclusă.* Nu îl voi întâlni niciodată aici. Oricâte lumi s-ar succeda, eu nu îl voi întâlni niciodată. Cel puțin asta a spus Liderul.

Aomame dădu din nou roată cu privirea prin cameră. Chiar că arată a apartament de prezentare, își zise ea. Totul e curat, unitar și nu lipsește nimic. Dar e impersonal și distant. E doar *de decor.* Dacă ar fi să mor aici, n-aș putea zice că am avut parte de o moarte prea frumoasă. Pe de altă parte, și de-ar fi să schimb decorul cu ceva mai plăcut, există pe lumea asta și vreo moarte frumoasă? Dacă stai să te gândești, la urma urmei, însăși lumea în care trăim noi nu e decât un uriaș apartament de prezentare. Intri, te așezi, bei un ceai, admiri priveliștea de la geam, iar când vine vremea, mulțumești și pleci. Toate obiectele de mobilier nu sunt decât niște falsuri, niște improvizații. Poate chiar și lunile sunt decupate din hârtie.

Dar eu îl iubesc pe Tengo, își zise Aomame. O spuse chiar încetișor. *Eu îl iubesc pe Tengo.* Iar ăsta nu e un spectacol de duzină. 1Q84 e o lume reală, în care sângerezi dacă te tai. Durerea rămâne durere, iar teama, teamă. Lunile de pe cer nu sunt din mucava. Sunt adevărate. O *pereche* de luni reale. Iar în lumea asta, eu am acceptat să mor pentru Tengo. Nimeni nu poate spune că e ceva fals.

Aomame aruncă o privire la ceasul rotund de pe perete. Era un Braun cu un design simplu. Se potrivea cu pistolul Heckler & Koch. Altceva nu mai era pe pereți în afara lui. Arăta ora zece. În curând venea momentul ca cei doi să-l găsească pe Lider neînsuflețit.

În dormitorul din apartamentul de lux al Hotelului Okura, un bărbat zăcea fără suflare. Era un bărbat mare de statură și *ieșit din comun.* Trecuse pe lumea cealaltă. Nimeni și nimic nu îl mai putea aduce înapoi.

Iar în curând apar fantomele.

Capitolul 16
Ca o corabie fantomă

Oare cum va fi lumea mâine dimineață?
— Asta nu știe nimeni, spuse Fukaeri.

*

Când se trezi însă de dimineață, lumea nu părea să fie alta decât cea pe care o lăsase în urmă cu o seară. Ceasul de la capătul patului arăta puțin peste ora șase, iar afară se luminase complet. Aerul era limpede și prin draperii treceau raze de lumină ca niște ace. Vara se apropia în cele din urmă de sfârșit. Ciripitul păsărilor se auzea proaspăt și ascuțit. Furtuna strașnică din seara precedentă părea să nu fi fost decât o închipuire sau o istorie care avusese loc cu mult timp în urmă, într-un loc necunoscut.

Primul lucru pe care îl făcu Tengo fu să ridice capul și să se uite dacă nu cumva Fukaeri dispăruse peste noapte. Fata era însă lângă el, dormind adânc, ca un mic animal în hibernare. Era frumoasă când dormea, iar părul ei negru și fin i se răsfira pe obrajii albi, creând modele complicate. Urechile erau acoperite de păr și nu se vedeau. I se auzea respirația înceată. Cu privirea în tavan, Tengo ascultă o vreme suflul acela ca al unor foale mici.

Își amintea încă foarte bine senzația orgasmului din seara precedentă. Mintea i-o lua razna gândindu-se că ejaculase cu adevărat în fata aceea, și încă mult. În lumina dimineții, lucrul acesta părea la fel de ireal ca furtuna. Întocmai ca o experiență trăită într-un vis. În adolescență avusese adesea polurii. Avea vise erotice în care ejacula și atunci se trezea. Totul se întâmpla în vis, dar sperma era reală. Trăia acum aceeași senzație.

Nu fusese însă un vis. Fără îndoială, ejaculase în Fukaeri. Ea preluase comanda și primise penisul lui Tengo înăuntrul său. Storsese cu pricepere lichidul seminal din el. El nu făcuse decât să se supună. Corpul îi era complet paralizat și nu-și putea clinti nici măcar un deget. Pentru Tengo, orgasmul avusese loc în clasa din școala primară. Nu-ți face griji, nu am ciclu și nu am cum să rămân însărcinată, îi spusese Fukaeri. Nu prea-i venea să creadă că aceste lucruri se petrecuseră cu adevărat. Și, totuși, asta se întâmplase. În lumea reală. Probabil.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă și se duse la bucătărie. În timp ce-și fierbea apa pentru cafeaua de dimineață, încercă să-și pună gândurile în ordine, ca și când ar fi organizat obiectele într-un sertar. Nu reuși însă prea bine. Nu putu decât să schimbe câteva lucruri între ele. Unde era guma de șters, puse agrafele de birou și, în locul lor, ascuțitoarea. Unde fusese ascuțitoarea puse guma de șters, dar rezultatul nu era decât un alt haos, cu o formă diferită de primul.

Își bău cafeaua, apoi se duse la baie. Se bărbieri în timp ce asculta un program de muzică barocă la radio. O suită compusă de Telemann pentru diverse instrumente solo. Era o dimineață ca oricare alta. Își bea cafeaua în bucătărie, apoi se rade în timp ce ascultă emisiunea „Baroc pentru tine” la radio. Doar muzica diferea de la o zi la alta. Ieri fusese o lucrare pentru clavecin de Rameau.

Prezentatorul explica:

În prima jumătate a secolului XVIII, Telemann a fost foarte apreciat în întreaga Europă, dar, începând cu secolul XIX, numărul extrem de mare de compoziții pe care le-a lăsat a stârnit disprețul multora. Desigur, Telemann nu are nicio vină în această privință. Odată cu schimbările sociale din Europa, s-a transformat radical și perspectiva asupra scopului pe care îl are muzica, ceea ce a contribuit la inversarea de opinie în privința acestui compozitor.

Asta e lumea nouă? se întrebă Tengo.

Se uită din nou împrejur. Nimic nu părea schimbat. Nu se vedea nimeni cu aer disprețuitor. Oricum, trebuia să se bărbierească. Chiar dacă se schimbase lumea, chiar dacă nu, tot nu venea nimeni să-l radă. Trebuia s-o facă singur.

După ce termină, mâncă o felie de pâine prăjită cu unt și mai bău o ceașcă de cafea. Se duse în dormitor să vadă ce face Fukaeri, dar fata dormea încă adânc, fără să miște. Părul ei despletit forma modele complicate pe obraji. Respirația îi era la fel de liniștită.

Pentru moment nu avea niciun program. Nu avea nici cursuri de ținut și nu aștepta pe nimeni. Nici nu plănuia să viziteze pe cineva. Era liber să facă ce voia. Așezat la masa din bucătărie, continuă munca la roman. Scria pe hârtie, cu stiloul. Ca întotdeauna, își concentra gândurile imediat asupra lucrului. Trecea pe un alt canal al minții și toate celelalte lucruri din jur îi dispăreau din câmpul vizual.

*

Fukaeri se trezi înainte de ora nouă. Își dădu jos pijamaua și îmbrăcă un tricou de-al lui Tengo, cel cu turneul lui Jeff Beck în Japonia, pe care îl purtase el când se dusese în Chikura. Sânii i se reliefau prin materialul subțire, ceea ce îi aminti inevitabil lui Tengo de orgasmul din seara precedentă. Așa cum numele unei epoci îți amintește de evenimente istorice.

La radio se auzea o piesă pentru orgă de Marcel Dupré. Tengo se opri din scris și îi prepară fetei micul dejun. Un ceai Earl Grey și pâine prăjită cu gem de căpșune. Fukaeri își unse pâinea cu gem cu aceeași atenție și lipsă de grabă cu care Rembrandt picta un pliu al hainei.

— Cât s-o mai fi vândut din cartea ta? întrebă Tengo.

— *Crisalida de aer,* întrebă și Fukaeri.

— Da.

— Nu știu, răspunse ea încruntându-se ușor. Foarte mult.

Numerele nu erau pentru ea niște factori cu prea mare

importanță, își spuse Tengo. Cuvintele ei, „foarte mult”, îl duseră cu gândul la un câmp mare cât vezi cu ochii, plin cu trifoi.

Trifoiul, pe care nu-l poate număra nimeni, era întruparea conceptului de „mult”.

— Multă lume a citit *Crisalida de aer,* spuse el.

Fukaeri nu răspunse, ci inspectă atentă dacă gemul era întins cum trebuie pe felia de pâine.

— Trebuie să ne vedem cu Komatsu-san cât mai repede, zise Tengo uitându-se la Fukaeri de pe partea cealaltă a mesei. Tu l-ai cunoscut deja, nu?

— La conferința de presă.

— Ați vorbit?

Fukaeri clătină scurt din cap. Aproape deloc, voia să spună.

Își putea imagina destul de bine cum decurseseră lucrurile. Komatsu, ca de obicei, turuise cu rapiditate tot ce-i trecea prin cap – și chiar ce nu-i trecea – iar Fukaeri, aproape mută, nici nu-l ascultase. Lui Komatsu însă nu-i păsa. Dacă cineva i-ar fi cerut un eșantion de oameni care nu se potrivesc defel, Fukaeri și Komatsu erau exemplul perfect.

— Nu l-am văzut de mult, spuse Tengo. Nu mai știu nimic de el. Cred că e și el destul e ocupat în perioada asta. De când *Crisalida de aer* e bestseller, e prins până peste cap. Dar a venit vremea să ne întâlnim față în față și să discutăm cât se poate de serios niște probleme. Și acum, că ești și tu aici, e o ocazie numai bună. Vrei să ne vedem cu el?

— Toți trei.

— Da. Așa ar fi mai simple lucrurile.

Fukaeri chibzui câteva momente sau poate că-și imagină ceva. Apoi spuse:

— Bine. Dacă se poate.

Dacă se poate, îi repetă Tengo cuvintele în gând. Se ghicea în vorbele ei o profeție.

— Crezi că nu se poate? întrebă Tengo cu teamă.

Fukaeri nu răspunse.

— Deci, dacă putem, ne vedem cu el. Nu te deranjează.

— Și ce facem.

— Ce facem? repetă Tengo întrebarea. Mai întâi, îi dau banii înapoi. Mi-a virat în bancă o sumă de bani pentru *Crisalida de aer.* Nu vreau să accept așa ceva. Nu-mi pare rău că am rescris cartea. A fost o experiență care m-a stimulat și care m-a condus într-o direcție prielnică. Părerea mea e că rezultatul a fost bun, iar adevărul e că romanul se vinde și e foarte apreciat. Nu cred că a fost o greșeală să accept oferta asta. Dar nu mi-am închipuit nicio secundă că lucrurile or să ia o amploare atât de mare. Bineînțeles, eu am fost de acord să o fac și tot eu trebuie să îmi asum responsabilitatea. Dar nu am de gând să primesc plata din cauza asta.

Fukaeri înălță din umeri.

— Așa e, continuă Tengo. Chiar dacă-i refuz, asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Dar eu vreau să-mi fac clară poziția.

— Față de cine.

— În principal, față de mine însumi, spuse Tengo ceva mai încet.

Fukaeri luă capacul borcanului cu gem și îl privi ca pe cine știe ce minunăție.

— Poate că deja e prea târziu pentru asta, adăugă Tengo.

Fukaeri nu spuse nimic.

*

După ora unu îl sună pe Komatsu la redacție (nu îl găseai niciodată înainte de amiază). Fata care răspunse la telefon îl înștiință că își luase câteva zile libere. Nu știa nimic mai mult. Sau, chiar dacă știa, nu voia să-i spună lui Tengo. La rugămintea lui, îl transferă către un alt editor, pe care îl întâlnise în câteva rânduri. Tengo scrisese câteva articole sub pseudonim în revista lunară pe care o coordona acesta. Avea doi, trei ani mai mult decât el și terminaseră aceeași

universitate. Îl plăcea pe Tengo.

— Komatsu-san e în concediu de o săptămână, îi spuse el. După trei zile ne-a telefonat și ne-a spus că nu se simte bine și că trebuie să stea acasă. De atunci nu a mai venit pe la serviciu. Toți din redacție sunt disperați. El a fost redactorul-șef pentru *Crisalida de aer* și s-a ocupat în exclusivitate de tot ce a avut legătura cu cartea. El e editor la revistă, dar și-a ignorat complet responsabilitățile și nu a lăsat pe nimeni altcineva să pună mâna pe carte. Și acum, că lipsește, nu e nimeni altcineva care să se poată ocupa de ea. Mă rog, n-ai ce-i face, dacă nu se simte bine, nu se simte bine, asta e!

— Dar ce a pățit, exact?

— Nu știu. Nu a zis decât că nu-i e bine. Atât și a închis. Nu mai știm nimic de el de atunci. Aveam ceva să-l întreb și l-am sunat acasă, dar văd că nu răspunde. Intră robotul telefonic. Nu înțeleg ce se întâmplă.

— Komatsu-san nu are familie?

— Locuiește singur. A fost căsătorit și are un copil, dar se pare că a divorțat cu multă vreme în urmă. El nu spune niciodată nimic, așa că nu am de unde să știu amănunte. Astea sunt numai zvonuri.

— În orice caz, e ciudat că de o săptămână nu mai vine la serviciu și că nu v-a contactat decât o dată.

— Ei, știi și tu că nu e un om care să facă lucrurile ca toți ceilalți.

Cu receptorul în mână, Tengo rămase pe gânduri. Apoi spuse:

— Așa e, nu știi niciodată ce mai pune la cale. Nu se ține de convențiile sociale și are o doză bună de egoism. Dar, din câte îmi dau eu seama, e foarte responsabil când vine vorba de muncă. Acum, când *Crisalida de aer* se vinde așa de bine, nu văd cum ar putea să-și abandoneze munca, chiar dacă nu se simte bine, și să nu mai ia legătura cu voi. Nu e el chiar așa de rău.

— Așa e, îi dădu dreptate editorul. Poate că ar fi bine să

se ducă cineva la el acasă să vadă ce-i cu el. A mai fost și povestea aia nenorocită cu Pionierii, în legătură cu dispariția lui Fukaeri, și ea tot nu se știe pe unde e. E posibil să se fi întâmplat ceva. Să fi pretins Komatsu-san că e bolnav ca să stea acasă și de fapt să o ascundă chiar el pe Fukaeri? Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi.

Tengo tăcu. Nu putea să spună că o avea chiar în fața ochilor pe Fukaeri, care își ștergea urechile cu un bețișor cu vată.

— Și nu e numai asta. Sunt mai multe lucruri dubioase în privința cărții ăsteia. E adevărat, se vinde bine, dar e ceva suspect. Și nu mi se pare numai mie, suntem mai mulți din redacție care avem impresia asta. În fine… Dar ia zi, aveai treabă cu Komatsu?

— Nu, nimic în particular. N-am mai vorbit de mult cu el și m-am gândit să-i dau un telefon, atâta tot.

— A fost și el destul de ocupat în perioada asta. Probabil a contribuit și stresul. În orice caz, *Crisalida de aer* e cel mai bine vândut roman pe care l-am scos vreodată. Să vezi ce bonusuri or să fie anul ăsta! Tu ai citit-o?

— Sigur că da, am citit-o când a fost trimisă pentru concurs.

— A, da, așa e. Tu faci selecția inițială la manuscrise.

— O carte interesantă și bine scrisă.

— Da, conținutul e foarte bun. Merită citită.

Tengo simți în cuvintele lui un ecou de rău augur.

— Dar ți se pare ceva în neregulă?

— Spune-i intuiție de editor. E foarte bine scrisă. Asta e indiscutabil. Dar cumva parcă e *prea* bine scrisă pentru o fată de șaptesprezece ani. În plus, autoarea e în prezent dispărută și redactorul-șef nu e de găsit nici el. Numai cartea își urmează cursul de bestseller, ca o corabie-fantomă fără echipaj, care navighează pe ape cu toate pânzele sus.

Tengo scoase un zgomot ambiguu.

Celălalt continuă:

— Povestea e prea bună, misterioasă și stranie. Asta rămâne strict între noi doi, dar în firmă se întreabă lumea dacă nu cumva Komatsu a modificat manuscrisul. Adică mai mult decât îi permitea poziția lui de redactor. Mie unul nu prea-mi vine să cred, dar, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că avem în brațe o bombă gata să explodeze.

— Poate că a fost doar o serie de întâmplări fericite.

— Chiar și așa, lucrurile astea nu pot continua la infinit, spuse editorul.

Tengo îi mulțumi și închise telefonul.

*

După ce puse receptorul în furcă, Tengo îi spuse lui Fukaeri:

— Nu a mai venit la serviciu de vreo săptămână și nu e de găsit.

Fukaeri nu comentă nimic.

— Se pare că dispar cam mulți oameni din jurul meu, zise Tengo.

Nici de data aceasta Fukaeri nu avu nimic de adăugat.

Tengo își aminti dintr-odată că din pielea unui om mor în fiecare zi patruzeci de milioane de celule. Mor, cad și se transformă în gunoi nevăzut, care dispare în aer. Poate că și noi suntem doar niște celule epiteliale ale acestei lumi. În cazul ăsta, nu e nimic neobișnuit ca vreun om să dispară pur și simplu într-o bună zi.

— Poate că eu urmez, spuse Tengo.

Fukaeri clătină hotărât din cap.

— Tu nu poți să te pierzi.

— De ce?

— Fiindcă te-ai purificat.

Tengo se gândi câteva secunde la cuvintele ei, dar nu ajunse la nicio concluzie. Putea să se gândească oricât voia, știa de la bun început că era în zadar. Dar trebuia să-și pună mintea la bătaie.

— Oricum, nu putem sa ne întâlnim acum cu Komatsu,

spuse el. Nu pot să-i dau banii înapoi.

— Nu banii sunt problema, zise Fukaeri.

— Atunci care e problema? întrebă Tengo, dar nu primi, bineînțeles, niciun răspuns.

*

După cum se hotărâse cu o seară în urmă, Tengo încercă să dea de urma lui Aomame. Era de așteptat sa găsească ceva într-o zi întreagă, dar în realitate lucrurile se dovediră mai dificile decât crezuse. O lăsă pe Fukaeri singură în casă (Nu deschizi ușa dacă vine cineva, o instruise el de câteva ori) și se duse la sediul central al companiei de telefoane. Acolo se găseau și puteau fi consultate cărțile de telefon din toată Japonia. Începu cu cele douăzeci și trei de sectoare ale Tokio-ului. Chiar dacă nu o găsea pe ea, spera să dea măcar de vreo rudă de-a ei, care să-i poată oferi ceva informații.

Nu găsi însă în niciuna dintre cărțile de telefon numele Aomame. Tengo își lărgi aria de căutare la întreaga zonă metropolitană, dar tot nu reuși să găsească nimic. Apoi căută în toată provincia Kantō. Prefecturile Chiba, Kanagawa, Saitama… își pierdu însă timpul de pomană și rămase fără energie. Îl dureau deja ochii de la citit semnele mărunte din cărțile de telefon.

Existau câteva posibilități:

1. Locuia la periferia orașului Utashinai, în Hokkaidō[{18}].
2. Se măritase și acum o chema Itō.
3. Avea numărul dat la secret.
4. Murise din pricina unei gripe teribile cu doi ani în urmă, în primăvară.

Se puteau găsi multe alte variante în afară de acestea. Era inutil să se bazeze doar pe cartea de telefon și nici nu putea să caute în absolut toate cărțile de telefon din Japonia. Până ar ajunge la Hokkaidō ar trece o lună. Avea nevoie să găsească altă metodă.

Își cumpără o cartelă de telefon, intră într-o cabină și sună la școala primară din Ichikawa pe care o urmase. Sub pretextul că încearcă să organizeze o întrunire cu foștii colegi, ceru adresa lui Aomame. Secretara care îi răspunsese părea amabilă și cu destul timp liber la dispoziție. Căută în lista absolvenților. Aomame însă se transferase în clasa a cincea și nu figura acolo, deci nu aveau nici adresa ei curentă.

— Poate vă ajută cei de la adresa la care s-a mutat. Vreți să vă spun unde e? îl întrebă secretara.

— Vreau, răspunse Tengo.

Își notă adresa și numărul de telefon. Era adresa unui anume Koji Tasaki din Adachi. Se pare că Aomame plecase atunci din casa părintească. Cu siguranță se întâmplase ceva. Tengo formă numărul, deși nu avea mari speranțe. După cum se așteptase, numărul nu mai era valid. Până la urmă trecuseră douăzeci de ani de atunci. Sună la informații și le dădu adresa și numele Kōji Tasaki, dar i se răspunse că nu figurează.

Atunci Tengo căută numărul sediului central al organizației Biserica Martorilor, dar nici acesta nu era de găsit în cartea de telefon. Nici Înaintea Potopului, nici Biserica Martorilor, nici vreun alt nume apropiat de acestea. Încercă să caute și în Pagini Aurii, la Capitolul organizații religioase, dar în zadar. Se dădu de ceasul morții o vreme, dar până la urmă ajunse la concluzia că aceștia probabil nu voiau să fie contactați.

Era totuși destul de neobișnuit. Ei îți veneau pe cap când aveau chef. Te trezeai cu ei la ușă pe nepusă masă, fără să îi intereseze că ți se arde sufleul, că ești ocupat să lipești tranzistori, că te speli pe cap, că îți dresezi șoarecii sau că te gândești la funcții de gradul doi. Îți băteau senini la ușă și te invitau zâmbitori să studiezi Biblia împreună cu ei. Pe de altă parte, când voiai tu să îi găsești (dacă nu erai dintre ai lor), nu puteai să dai de ei nici măcar ca să le pui o întrebare simplă. Foarte peste mână.

Chiar dacă ar fi găsit cumva un număr de contact, judecând după cât de bine se protejau, nu își făcea speranțe că ar fi dat curs cererii lui și că i-ar fi înmânat politicoși informația pe care o dorea. Din punctul lor de vedere, aveau probabil motive întemeiate să se protejeze astfel. Din pricina bigotismului și a doctrinei lor extreme și neobișnuite, multă lume nu-i vedea cu ochi buni sau chiar îi antipatiza. Provocaseră și câteva probleme sociale, în urma cărora aproape ajunseseră să fie persecutați. Probabil că le intrase deja în sânge să își apere comunitatea de lumea din afară, care nu îi agrea deloc.

În orice caz, aici se împotmolea căutarea lui Aomame. Tengo nu se mai putea gândi pe moment la nicio altă cale prin care putea să o găsească. Numele Aomame era destul de neobișnuit și odată ce îl auzeai nu-l mai puteai uita. Dar iată că, atunci când voiai să dai de posesorul lui, te izbeai de un perete dur.

Poate că ar fi fost mai simplu și mai rapid să ia legătura direct cu cineva din Biserica Martorilor. În loc să întrebe la sediu, unde probabil că ar fi fost privit cu suspiciune și nu ar fi primit vreun răspuns, poate că avea mai multe șanse dacă întreba direct vreun credincios. Tengo însă nu cunoștea pe nimeni din Biserica Martorilor. Își dădu seama că în ultimii zece ani nu-i sunaseră niciodată la ușă. Când nu voiai să-i vezi, te trezeai cu ei la ușă, dar când aveai nevoie de ei, scoate-i de unde nu-s!

Ar fi putut să dea un scurt anunț în ziar. „Aomame-san, contactează-mă urgent, sunt Kawana.” Ce mesaj tâmpit! își spuse el. Chiar dacă ea l-ar fi văzut, n-ar fi încercat să ia legătura cu el. Doar ar fi pus-o în gardă. Nici Kawana nu e un nume prea des întâlnit, dar Tengo nu era convins că ea mai știa cum îl cheamă. Kawana? Cine mai e și ăsta? și-ar fi zis ea. În orice caz, nu l-ar fi căutat. Și cine citește asemenea anunțuri din ziare?

O altă posibilitate ar fi fost să apeleze la o agenție de detectivi particulari. Ei sigur sunt obișnuiți să caute

persoane și au fel de fel de legături și metode. Cu informațiile pe care le avea, probabil că ar găsi-o cât ai zice pește și nici nu puteau să-i ceară o avere pentru treaba asta. Dar poate că era mai bine să aleagă această cale doar ca ultimă soluție. Mai întâi, să încerce să-i dea de urmă prin propriile puteri. Să vadă cât poate să se descurce și singur și să-și pună mintea la contribuție.

*

Se întoarse acasă când începea să se întunece. O găsi pe Fukaeri așezată pe podea, ascultând muzică. Unul dintre discurile rămase de la iubita lui. Pe jos zăceau împrăștiate coperțile albumelor cu Duke Ellington, Benny Goodman și Billie Holiday. Pe platanul pick-upului se învârtea discul lui Armstrong, care cânta *Chantez Les Bas.* Era un cântec impresionant. Auzindu-l, Tengo își aminti de iubita sa. Ascultau adesea albumul acela între două partide de sex. Către sfârșitul cântecului, era un solo de trombon al lui Trummy Young, destul de încins, în care uită să se oprească atunci când trebuie și cântă opt măsuri în plus. „Aici, fii atent!” îi explica ea. Când discul ajungea la capăt, era datoria lui Tengo să se ridice din pat, gol cum era, să se ducă în cealaltă cameră și să-l întoarcă. Își aminti cu dor de toate acestea. Nu-și imaginase niciodată că relația lor va continua la nesfârșit, dar nici nu se așteptase ca ea să se încheie atât de brusc.

Avu o senzație stranie când o văzu pe Fukaeri ascultând muzică atât de absorbită. Era încruntată și concentrată, de parcă încerca să deslușească și altceva în muzica aceea veche. Sau de parcă încerca din răsputeri să scoată la iveală o umbră din acele ecouri.

— Îți place discul ăsta?

— L-am ascultat de nu știu câte ori, răspunse Fukaeri. Te superi.

— Normal că nu! Dar nu te plictisești singură?

Fukaeri clătină ușor din cap.

— Am de gândit.

Tengo voia să o întrebe despre ce se petrecuse cu o seară înainte între ei doi, în timpul furtunii. Voia să afle de ce făcuse ce făcuse. Nu credea că Fukaeri simțea vreo atracție fizică față de el. Ce se întâmplase între ei fusese bazat pe altceva decât pe eros. Voia să știe ce înțeles avea.

Nu putea însă să o întrebe direct, pentru că mai mult ca sigur n-ar fi primit un răspuns mulțumitor. Și el era destul de nehotărât să deschidă pe față o asemenea discuție, într-o seară plăcută și liniștită de septembrie. Ce se întâmplase se întâmplase pe furiș, la adăpostul întunericului și în sunetul tunetelor. Să discuți despre asta pe lumină ar fi însemnat să-i schimbi înțelesul.

— Deci tu nu ai ciclu? încercă el să abordeze lucrurile dintr-un alt unghi. Cel mai bine să înceapă cu o întrebare la care răspunsul trebuia să fie clar, da sau nu.

— Nu, răspunse ea scurt.

— N-ai avut nici măcar o dată?

— Nici măcar.

— Știu că nu e treaba mea, dar ai șaptesprezece ani, mi se pare destul de ciudat să nu ai menstruație.

Fukaeri înălță ușor din umeri.

— Și n-ai fost la doctor?

Fukaeri clătină din cap.

— N-are niciun rost.

— De ce să n-aibă niciun rost?

Fukaeri nu răspunse. Nici nu dădu vreun semn că-i auzise întrebarea. Poate că avea un opercul ca o sirenă, care simțea care sunt întrebările potrivite și care sunt cele nepotrivite și se închidea și deschidea ca o valvă atunci când era nevoie.

— Au de-a face și Oamenii cei Mici cu chestia asta? întrebă Tengo.

Dar nici de data aceasta nu primi niciun răspuns.

Tengo oftă. Nu mai găsea nicio întrebare prin care să se apropie de o explicație a celor petrecute cu o seară înainte.

Poteca nesigură și îngustă se întrerupea deodată și în față îl întâmpina pădurea deasă. Se uită unde calcă, își roti privirile în jur și își înălță capul către cer. Aici era problema când vorbea cu Fukaeri.

Toate drumurile se înfundau pe undeva. Un ghiliac ar fi mers mai departe, chiar în lipsa unui drum. Dar lui Tengo îi era imposibil.

— Caut pe cineva, schimbă el subiectul. O femeie.

N-avea niciun rost să îi vorbească lui Fukaeri despre așa ceva și o știa și el foarte bine. Dar voia sa spună cuiva, oricui. Voia să vorbească cu cineva despre Aomame. Avea senzația că, dacă nu o face, Aomame se va îndepărta și mai mult de el.

— N-am mai întâlnit-o de douăzeci de ani. Ultima dată când am văzut-o aveam zece ani amândoi. Am fost colegi de clasă în școala primară. Am încercat în mai multe feluri, dar nu știu cum să dau de ea.

Muzica se opri. Fukaeri luă discul de pe pick-up și mirosi de câteva ori vinilul, mijindu-și ochii. Apoi îl puse la loc în învelișul de hârtie și în copertă, cu atenție să nu lase amprente pe el. O făcu cu drag și grijă, ca și când ar fi pus o pisicuță adormită în pătuțul ei.

— Vrei să o vezi, întrebă Fukaeri fără intonație, ca de obicei.

— E un om foarte important pentru mine.

— Ai căutat-o douăzeci de ani, întrebă fata.

— Nu, nu-i așa, spuse Tengo și își împreună degetele pe masă, alegându-și cuvintele. Adevărul este că azi am început să o caut.

Pe chipul lui Fukaeri apăru o expresie de nedumerire.

— Azi, spuse.

— Dacă e așa de importantă, de ce n-am căutat-o până acum? zise Tengo în locul ei. E o întrebare bună.

Fukaeri îl privea în tăcere.

Tengo își puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Probabil că am luat-o prea pe ocolite. Cum să-ți spun,

fata asta, pe care o cheamă Aomame, a fost mereu în inima mea. A jucat un rol important în existența mea. Și în ciuda lucrului ăsta, sau fiindcă era prea aproape, nu i-am înțeles semnificația.

Fukaeri îl privea fix. Din expresia ei nu-ți puteai da seama nici măcar dacă înțelege ce i se spune sau nu. Dar nu conta. Tengo spunea lucrurile acestea mai mult pentru sine.

— În sfârșit am priceput. Ea nu e un concept, niciun simbol sau o metaforă. E o existență reală, cu suflet și cu sânge cald în vene. Iar eu nu am voie să pierd din vedere existența asta. Mi-a luat douăzeci de ani să înțeleg ceva atât de evident. E adevărat că eu pricep mai greu, dar chiar și pentru unul ca mine a durat destul de mult. Poate că e deja prea târziu. Dar nu mă interesează, eu tot vreau să o găsesc, chiar dacă e deja tardiv.

Așezată în genunchi pe podea, Fukaeri își îndreptă spinarea. Prin tricoul cu Jeff Beck i se distingeau clar sfârcurile.

— Aomame, zise ea.

— Da. E un nume ciudat.

— Și vrei s-o întâlnești, întrebă ea.

— Bineînțeles, spuse Tengo.

Fukaeri rămase pe gânduri, mușcându-și buza de jos. Apoi își ridică privirea și spuse îngândurată:

— S-ar putea să fie pe-aproape.

Capitolul 17
Șoarecii scoși la iveală

Știrile de dimineață de la ora șapte acoperiseră pe larg inundația de Ia stația Akasaka-Mitsuke, însă nu pomeniseră nimic despre decesul liderului Pionierilor într-un apartament din Hotelul Okura. Când se terminară știrile de la NHK, Aomame schimbă canalul și urmări grupajele de la alte câteva posturi. Însă niciun program nu anunța trecerea în neființă a acelui bărbat masiv.

I-au ascuns cadavrul, se gândi Aomame încruntată. Tamaru a zis că e foarte posibil. Au reușit cumva să-l scoată din hotel, l-au băgat într-o mașină și duși au fost. Un om atât de mare sigur a fost foarte greu de cărat. Hotelul e plin de clienți și de angajați, iar camerele de luat vederi te urmăresc la tot pasul. Cum să fi reușit oare să-l ducă neobservați până în parcarea subterană?

În orice caz, mai mult ca sigur l-au transportat în toiul nopții la sediul central al sectei din munți, din Yamanashi și acolo s-au sfătuit ce să facă cu rămășițele lui. Cel puțin nu vor anunța moartea oficial la poliție. Odată ce ai ascuns ceva, trebuie să rămână ascuns pentru totdeauna.

Probabil că furtuna aceea localizată și deruta provocată de ea i-a ajutat să acționeze mai ușor. Oricum, au evitat să facă publică toată tărășenia. Din fericire pentru ei, Liderul nu se afișa în fața oamenilor, iar întreaga lui existență era învăluită în mister. Prin urmare, chiar dacă a dispărut brusc, dispariția lui n-o să atragă atenția nimănui o bună bucată de timp. Faptul că a murit – sau a fost ucis – o să rămână un secret împărtășit doar de o mână de oameni.

Aomame nu avea cum să știe în ce mod urma să fie umplut golul creat de moartea Liderului. Dar sigur aveau să

facă tot posibilul în acest sens, pentru a menține organizația neschimbată. După cum spusese și el, sistemul în sine supraviețuiește și funcționează mai departe, chiar dacă rămâne fără conducător. Oare cine avea să fie succesorul Liderului? Însă aceasta era o problemă care nu o privea pe Aomame. Însărcinarea atribuită ei fusese să îl ucidă pe el, nu să distrugă o sectă întreagă.

Se gândi la cei doi bodyguarzi îmbrăcați în costume închise la culoare, Cheliosul și Pletosul. După ce se întorseseră la sectă, oare își asumaseră vina pentru faptul că Liderul fusese ucis chiar sub nasul lor? Aomame își imagină cum li se ordonă să o vâneze și să scape de ea – sau să o prindă. „Faceți ce-o-ți ști, numai găsiți-o! Până atunci să nu veniți înapoi!” Foarte posibil. Ei o văzuseră la față de aproape. Erau capabili și în ei clocotea dorința de răzbunare. Rolul de vânători li se potrivea perfect. Iar cei din conducerea sectei trebuiau neapărat să elucideze cine anume se afla în spatele ei.

Aomame ronțăi un măr pe post de mic dejun. Nu avea deloc poftă de mâncare. Îi rămăsese pe mână senzația avută când acul pătrunsese în ceafa bărbatului. Cojind mărul cu un cuțitaș, simți un tremur slab înlăuntrul ei. Un tremur cum nu mai simțise niciodată. După ce omora pe cineva, toată amintirea se stingea aproape complet după o noapte bună de somn. Desigur, a lua viața unui om nu era în niciun caz un lucru plăcut, însă era vorba de niște bărbați care nu meritau să trăiască. Atrocitatea venea înaintea compasiunii. Dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Privind faptele obiectiv, individul respectiv avusese un comportament inuman. Și totuși, din multe puncte de vedere, fusese un om *ieșit din comun,* iar această calitate a lui părea cel puțin în parte să transceandă ideea de bine și de rău. Chiar uciderea lui în sine avusese ceva neobișnuit. Îi lăsase o senzație foarte stranie, *ieșită din comun.*

Ceea ce lăsase el în urmă era o promisiune. Aceasta fu concluzia la care ajunse Aomame după ce se gândi

îndelung. Resimțea în palmă greutatea acelei promisiuni ca pe un *semn.* Acum înțelegea acest lucru. Un semn care, poate, nu avea să mai dispară niciodată.

*

Puțin după ora nouă dimineața sună telefonul. Era Tamaru. Sună de trei ori, închise și reveni după douăzeci de secunde.

— N-au anunțat la poliție, zise el. Nu apare nici la știri la televizor și nici în ziare.

— Dar să știi că de mort, e mort.

— Sigur că da. Liderul e cu siguranță mort. Au existat niscaiva mișcări. Au plecat deja de la hotel. Câțiva indivizi de la o filială din oraș au fost chemați în toiul nopții, probabil ca să se ocupe de cadavru, să nu fie văzut. O chestie la care ei se pricep bine. Apoi pe la unu noaptea au plecat din parcarea hotelului cu un Mercedes-Benz Clasa S cu geamuri fumurii și cu un Hiace cu geamurile vopsite în negru, ambele cu număr de Yamanashi. Probabil că până în zori au ajuns la sediul Pionierilor. Alaltăieri a fost la ei poliția să percheziționeze locul, dar nu a fost nimic serios și oricum polițiștii și-au încheiat treaba și au plecat de mult de-acolo. În perimetrul sectei au un incinerator și, dacă arunci în el un cadavru, nu mai rămân nici oasele din el. Se transformă în fum.

— Sinistru.

— Păi ăștia sunt niște indivizi de-a dreptul oribili. Iar organizația o să funcționeze mai departe o vreme chiar dacă Liderul a murit. Ca un șarpe decapitat care continuă să se miște. Își da seama încotro s-o apuce și fără cap. Mai departe nu se știe ce o să se întâmple. Poate moare, poate îi crește altul.

— Era un om ieșit din comun.

Tamaru nu comentă nimic.

— Complet diferit de restul.

Tamaru cântări nuanța vorbelor ei și spuse:

— Îmi imaginez și eu că era diferit de restul. Dar mai bine să ne gândim la ce-o să fie *de acum încolo.* Să fim realiști. Că altfel nu supraviețuim.

Aomame dădu să spună ceva, dar nu îi veneau cuvintele. Încă mai simțea tremurul interior.

— Vrea Doamna să vorbească cu tine, zise Tamaru. Poți?

— Bineînțeles.

Doamna veni la telefon. Și în vocea ei se simțea o undă de ușurare.

— Îți sunt foarte recunoscătoare. Cum nici nu poate fi spus prin cuvinte. Ți-ai făcut din nou treaba perfect.

— Vă mulțumesc. Dar a doua oară nu cred că aș mai putea.

— Știu. Am cerut mult de la tine. Mă bucur nespus că te-ai întors teafără și nevătămată. Nu am de gând să-ți mai cer vreodată așa ceva. Cu asta totul s-a încheiat. Ți-am pregătit un loc în care să te liniștești. Nu-ți face griji de nimic. Deocamdată așteaptă acolo unde ești. Între timp facem pregătirile ca să treci direct la noua ta viață.

Aomame îi mulțumi.

— Deocamdată îți lipsește ceva? Dacă da, te rog să-mi spui și se ocupă Tamaru numaidecât.

— Nu. Din câte văd, am tot ce îmi trebuie.

Doamna tuși ușor.

— Te rog să ții minte un lucru. Noi am făcut exact ce trebuia. L-am pedepsit pentru crimele comise și le-am prevenit pe cele care urmau să se întâmple. De acum nu vor mai apărea victime. Nu are de ce să îți pese.

— Și el a zis același lucru.

— El?

— Liderul. Bărbatul pe care l-am *aranjat* aseară.

Doamna tăcu timp de cinci secunde, apoi spuse:

— Știa?

— Da, știa pentru ce mă dusesem acolo. M-a primit în cunoștință de cauză. El chiar asta aștepta, să moară. Suferea deja puternic și se îndrepta către o moarte înceată,

dar sigură. Eu doar am scurtat acest timp și am adus odihnă unui corp chinuit.

Doamna păru sincer surprinsă la auzul acelor cuvinte. O vreme nu știu ce să mai spună, ceea ce era foarte ciudat pentru ea.

— Vrei să spui că individul ăsta… zise ea și își căută cuvintele, voia singur să fie pedepsit pentru faptele comise?

— Ceea ce voia el era să scape cât mai repede cu putință de o viață plină de suferință.

— Și era pregătit să se lase ucis.

Aomame nu-i spuse nimic de târgul făcut. Înțelegerea lor, ca Tengo să trăiască și ea în schimb să moară, rămânea doar între ei doi. Nu avea s-o spună nimănui.

— Faptele lui au fost anormale și imorale, iar uciderea lui, inevitabilă. Dar a fost un om ieșit din comun. Sau cel puțin a avut ceva *aparte.* Asta e cert.

— Ceva aparte?

— Nu știu cum să explic. O abilitate sau o fire specială, care în același timp îi era o povară grea. Iar acest lucru îi rodea corpul pe dinăuntru.

— Iar acest ceva anume îl mâna să facă acele lucruri anormale?

— Probabil.

— Dar, în orice caz, tu le-ai pus capăt.

— Întocmai, spuse Aomame cu o voce uscată.

Cu receptorul în mâna stângă, Aomame își desfăcu palma dreaptă, în care încă mai simțea fiorul morții, și o privi. Nu putea să înțeleagă ce însemna că se împreuna cu fetele în *multiple sensuri*. Și, evident, nu putea să-i explice nici Doamnei.

— Ca de obicei, moartea pare să fie naturală, dar ei sigur nu o vor considera așa. Din felul cum a decurs totul, sigur se vor gândi că am fost cumva implicată. Iar, după cum știți, până acum nu i-au declarat decesul la poliție.

— Indiferent de cum urmează să acționeze ei mai departe, noi facem tot posibilul să te protejăm, spuse

Doamna. Ei au organizația lor, dar și noi avem conexiuni puternice și bani cu duiumul. Iar tu ești o persoană inteligentă și atentă. Nu le permitem noi să facă ce au de gând.

— Pe Tsubasa încă n-ați găsit-o, nu? întrebă Aomame.

— Încă nu știm unde e, dar eu cred că se află la sectă. În altă parte nu avea unde să se ducă. Deocamdată nu am găsit nicio metodă să o recuperăm. Dar mă aștept ca moartea Liderului să fi creat o stare de confuzie și poate reușim să o folosim cumva ca să o salvăm de acolo. Copila trebuie neapărat protejată.

Liderul îi explicase că cea din adăpost nu era Tsubasa ca entitate fizică, ci doar un concept. Și că fusese *recuperată.* Dar ea nu putea să-i spună Doamnei aceste lucruri. Nici ea nu înțelegea de fapt ce însemnau. Însă își aminti de ceasul de marmură ridicat în aer. Asta chiar se petrecuse cu adevărat, în fața ochilor ei.

— Cam câte zile o să rămân aici? întrebă ea.

— Între patru zile și o săptămână. Apoi vei primi o identitate nouă și te vei muta într-un loc îndepărtat. După ce te stabilești acolo, din motive de siguranță, o perioadă va trebui să tăiem orice legătură. Un timp nu ne vom mai putea vedea. Iar dacă îmi iau în calcul vârsta, e posibil să nu ne mai vedem niciodată. Poate ar fi fost mai bine să nu te pun într-o situație atât de complicată. M-am gândit la asta de nenumărate ori. Pentru că așa nu te-aș mai fi pierdut. Dar…

Doamna își pierdu glasul câteva clipe. Aomame aștepta în tăcere să continue.

— Dar nu regret. Așa ne-a fost destinul. Nu am putut să nu te implic. Nu am avut de ales. O mare forță și-a spus cuvântul și mi-a dictat mișcările. Mă simt foarte vinovată față de tine că s-a ajuns la așa ceva.

— Dar, în schimb, noi avem acum ceva în comun. Ceva foarte important, care nu poate fi împărtășit cu nimeni altcineva și care nu poate fi obținut altfel.

— Așa este.

— Iar eu aveam nevoie de acest lucru.

— Îți mulțumesc. Mă ajută să aud asta.

Și lui Aomame îi venea greu să nu o mai vadă. Era una dintre puținele legături pe care le avea, legături care cu greu o ancorau în lumea de afară.

— Rămâneți cu bine, spuse Aomame.

— Și tu rămâi cu bine. Și încearcă să fii fericită.

— Dacă se poate, da, răspunse Aomame. Fericirea era pentru ea unul dintre cele mai îndepărtate lucruri.

Tamaru reveni la telefon.

— Încă nu l-ai folosit, da? întrebă el.

— Nu.

— Mi-ar plăcea să nu-l folosești deloc.

— Am să încerc să-ți fac pe plac.

După o scurtă pauză, Tamaru zise:

— Ți-am povestit de curând că eu am fost crescut în Hokkaidō, la un orfelinat din creierii munților.

— Ai fost despărțit de părinți, adus din Sahalin și lăsat acolo.

— La orfelinat era un băiat cu doi ani mai mic decât mine. Tatăl lui era negru. Cred că fusese militar la baza din Misawa. Despre mamă nu se știa, dar probabil fusese prostituată sau barmaniță, ceva. Îl abandonase imediat după naștere și fusese dus acolo. Era mai mare ca statură decât mine, dar avea o minte cam leneșă. Evident, toți se luau de el, mai ales că avea și altă culoare. Înțelegi despre ce vorbesc, nu?

— Mda.

— Cum nici eu nu sunt japonez, până la urmă mi-am asumat rolul de a-l proteja. Amândoi eram într-o situație asemănătoare. Un coreean adus din Sahalin și un metis rezultat din unirea dintre un negru și o târfă. Eram pe cea mai joasă treaptă a castei. Dar asta m-a călit. M-a întărit. Însă el nu s-a întărit deloc. Dacă îl lăsam așa, murea sigur. În mediul în care eram, supraviețuiai doar dacă îți mergea

mintea bine sau dacă știai să dai cu pumnul. Una din două.

Aomame îl asculta în tăcere.

— Băiatul ăla nu era în stare de nimic. Nu făcea nimic cum trebuie. Nu putea nici să se încheie ca lumea la nasturi sau să se șteargă la fund. Dar se pricepea la sculptat. Dacă avea câteva dălți și o bucată de lemn, într-o clipită scotea o sculptură de toată frumusețea. Fără model, fără nimic. Îi venea în cap o anumită imagine, pe care o reproducea exact cum era în plan tridimensional. Foarte precis și real. Era un soi de geniu. Ăsta e mare lucru.

— Idiot savant, zise Aomame.

— Așa e. Acum știu și eu despre savantism. Există și astfel de oameni, înzestrați cu un talent mai neobișnuit. Dar pe vremea aceea nimeni nu știa lucrurile astea. Erau considerați debili mintal. La fel și un copil încet la minte, dar cu mâini dibace, priceput la sculptat. El nu făcea decât șoareci, dar îi ieșeau superb. Toți arătau ca vii. Altceva în afară de asta nu făcea. Toți îl rugau să sculpteze și alte animale. Un cal, un urs. Pentru asta chiar l-au dus și la grădina zoologică. Dar pe el nu îl interesau alte vietăți nici cât negru sub unghie. Așa că toți l-au lăsat în pace cu șoarecii lui. L-au lăsat să facă ce vrea. Și îi făcea de toate formele, de toate mărimile și în toate pozițiile. Iar chestia cea mai ciudată e că în orfelinat nu era picior de șoarece. Era prea frig și n-ar fi avut ce să mănânce. Eram prea săraci până și pentru șoareci. De ce se dădea el așa în vânt după ei nimeni n-a putut să înțeleagă. În fine, s-a dus vorba despre figurinele lui, l-au dat chiar și la gazetă și au apărut oameni interesați să le cumpere. Atunci, directorul orfelinatului, un preot catolic, a expus figurinele într-o galerie și le-a pus în vânzare vizitatorilor. Cred că au încasat niște bani din ele, dar el bineînțeles că n-a văzut un sfanț. Nu știu ce se întâmpla cu ei, dar presupun că îi folosea directorul la ceva. El primea dălțițe și lemn, se închidea în atelier și scotea șoarecii pe bandă rulantă. Pe de altă parte scăpa de munca la câmp și oricum îi plăcea să stea și să

lucreze de unul singur, așa că tot se putea considera norocos.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știu. La paisprezece ani eu am fugit de acolo și de atunci m-am descurcat singur. M-am urcat imediat într-un feribot, am venit încoace și n-am mai călcat în Hokkaidō. Ultima dată când l-am văzut era tot aplecat la masa de lucru și sculpta cu înfrigurare. În momentele alea nu auzea nimic din ce îi spuneai. Așa că nici măcar adio nu i-am zis. Dacă mai trăiește, cred că tot șoareci sculptează. Fiindcă de altceva chiar nu e în stare.

Aomame așteptă în tăcere să-și continue povestea.

— Încă mă mai gândesc mult la el. Viața Ia orfelinat a fost oribilă. Ni se dădea mâncare puțină și eram mereu flămânzi, iar iarna crăpai de frig. Munca era grea, iar elevii mai mari ne terorizau ceva de groază. Dar lui nu i se părea că duce o viață grea. Dacă își lua dalta și stătea singur să sculpteze șoareci, el era fericit. Când era cu dalta în mână, nu te mai înțelegeai cu el, dar altfel era foarte cuminte. Nu supăra pe nimeni. Doar stătea și sculpta fără să scoată o vorbă. Apuca în mână o bucată de lemn, apoi stătea și se holba la ea multă vreme, până vedea ce șoarece se ascunde în ea și sub ce formă. Îi lua ceva timp până îl vedea, dar, odată ce reușea, migălea cu dalta lui până îl scotea la iveală din bucata de lemn. Asta zicea mereu, că „scoate șoarecele la iveală”. Iar odată ivit, ziceai că stă să se miște. El elibera din bucata de lemn un șoarece imaginar închis înăuntru, asta făcea.

— Iar tu îl protejai.

— Nu fiindcă voiam, ci fiindcă aia era poziția pe care o ocupam. Iar în momentul în care îți asumi o poziție, trebuie cu orice preț să ți-o menții. Astea erau regulile locului. Eu mă conformam. De exemplu dacă venea cineva și îi lua o daltă, mă duceam după el și-l cafteam. Că era mai mare decât mine, mai înalt sau erau mai mulți, nu conta. Eu îi cafteam. Bineînțeles că o mai încasam și eu. Am încasat-o

chiar de mai multe ori. Dar nu se punea problema cine câștigă și cine pierde. Că băteam eu pe cineva sau luam bătaie, dalta tot i-o duceam înapoi. Ăsta era un lucru foarte important. Înțelegi?

— Înțeleg, zise Aomame. Dar până la urmă l-ai abandonat.

— Trebuia să-mi văd de viața mea și oricum nu aveam cum să rămân la nesfârșit cu el și să-i port de grijă. Nu puteam să-mi permit asta. Normal.

Aomame își deschise din nou mâna dreaptă și o privi.

— Te-am văzut de mai multe ori cu un șoricel de lemn în mână. Să înțeleg că e făcut de băiatul acela?

— Da. Am și eu o figurină mică. Am luat-o cu mine când am părăsit orfelinatul și am păstrat-o.

— Tamaru-san, de ce îmi povestești lucrurile astea? Tu nu ești genul care să vorbească degeaba despre el.

— Ce vreau eu să spun cu asta e, unu la mână, că încă mă mai gândesc des la el. Nu e vorba că aș vrea să-l mai văd. Chiar nu țin să mă mai văd cu el. Nici n-am mai avea ce vorbi acum dacă ne-am întâlni. Însă mi-a rămas viu întipărită în minte imaginea lui muncind cu concentrare maximă să „scoată șoarecele la iveală” dintr-o bucată de lemn. E o imagine pe care o prețuiesc mult, care mă învață sau care încearcă să mă învețe ceva. Oamenii au nevoie de astfel de lucruri care să-i țină în viață. Imagini a căror semnificație nu poate fi explicată prin cuvinte. Dar noi ne trăim viața încercând să le găsim o noimă. Asta cred eu.

— Ne sunt ca un fel de temelie?

— Cam așa ceva.

— Și eu am o astfel de imagine.

— Să o prețuiești cum trebuie.

— Asta și fac.

— Alt lucru pe care vreau să-l spun cu asta e că te voi proteja cât pot de bine. Dacă trebuie să caftesc pe cineva, indiferent cine ar fi el, mă duc și-l caftesc. Indiferent cine câștigă, eu nu te abandonez în mijlocul drumului.

— Mulțumesc.

Se lăsară câteva clipe de tăcere.

— Să nu ieși un timp din casă. Un singur pas dacă faci afară, ajungi direct în junglă. Așa să te gândești, da?

— Am înțeles.

Conversația se încheie aici. Punând receptorul în furcă, Aomame își dădu seama că își ținuse mâna încleștată pe el.

*

Mesajul pe care încerca Tamaru să mi-l transmită e că reprezint pentru ei un membru indispensabil din familia lor și că legăturile, odată formate, nu se mai desfac niciodată, își zise Aomame. Sunt niște pseudo-legături de sânge. Aomame îi era recunoscătoare lui Tamaru pentru mesajul său. El știa că trece printr-o perioadă dificilă și, tocmai pentru că o vedea ca pe un membru al familiei, îi dezvăluia din secretele lui.

La gândul ca astfel de legături apropiate se formează doar prin violență, pe Aomame o cuprindea deprimarea. M-am certat cu legea, am omorât mai mulți oameni, acum sunt urmărită și e posibil să fiu și ucisă, iar tocmai asta ne ajută să ne apropiem și mai mult. Dar dacă între noi n-ar fi intervenit aceste crime, ar mai fi fost posibil să construim o astfel de relație? Dacă nu ne mai aflam în afara legii, mai puteam noi să legăm o relație de încredere? Probabil ar fi fost foarte greu.

Aomame se uită la știri, bând niște ceai. Nu se mai vorbea despre inundația de la stația Akasaka-Mitsuke. Apa se retrăsese peste noapte, circulația metrourilor revenise la normal, totul aparținea deja trecutului. În plus, lumea încă nu aflase despre moartea liderului Pionierilor. Doar o mână de oameni știau acest fapt. Aomame își imagină cum ardea cadavrul în incinerator. Tamaru zisese că n-ar mai rămâne nici oasele din el. Totul se transforma în fum și se ridica în văzduhul tomnatic, fără să țină cont de haruri divine sau dureri. Aomame vedea în fața ochilor cerul și dâra de fum.

La televizor era o știre despre dispariția unei fete de șaptesprezece ani, autoarea bestsellerului *Crisalida de aer.* Fukaeri, pe numele ei adevărat Eriko Fukada, dispăruse de mai bine de două luni. Poliția primise o notificare din partea tutorelui ei și demarase o investigație amănunțită, însă deocamdată cazul nu fusese elucidat, informa prezentatoarea. Știrea era însoțită de imagini dintr-o librărie cu volume din *Crisalida de aer* stivuite la intrare. Pe perete era un poster cu tânăra cea frumoasă. O angajată a librăriei declara la microfonul postului de televiziune: „Cartea încă se vinde extraordinar de bine. Și eu mi-am luat-o și am citit-o. Este un roman foarte interesant, care vădește o imaginație bogată. Aș vrea s-o găsească pe Fukaeri-san cât mai repede."

Știrea respectivă nu făcea nicio aluzie la legătura dintre Eriko Fukada și gruparea religioasă Pionierii. Dacă în peisaj apărea o sectă, mass-media devenea brusc mai precaută.

În orice caz, Eriko Fukada dispăruse. La vârsta de zece ani, tatăl ei o violase. Dacă era să accepte cuvintele lui așa cum i le spusese, ei doi se împreunaseră *în multiple sensuri.* Iar acest fapt îi călăuzise înăuntrul lui pe Oamenii cei Mici. Cum zisese? Da, perceptor și receptor. Ea era „perceptorul", iar tatăl ei, „receptorul". Iar el începuse să audă o anumită voce. Devenise reprezentantul Oamenilor cei Mici și conducătorul grupării religioase Pionierii. Apoi ea părăsise secta, declanșase o acțiune anti-Oamenii cei Mici, formase o echipă alături de Tengo, scriseseră împreună romanul *Crisalida de aer,* iar acesta devenise un bestseller. Iar acum, dintr-un motiv necunoscut, i se pierduse urma. Poliția o căuta.

*

Pe de altă parte, aseară eu l-am ucis pe tatăl lui Eriko, liderul Pionierilor, cu dăltița mea, se gândi Aomame. Cei din sectă i-au luat cadavrul din camera de hotel și au scăpat de el pe ascuns. Aomame nu putea să-și imagineze în ce mod

reacționase Eriko în momentul în care aflase despre moartea tatălui ei. Chiar dacă el își dorise să moară și eu l-am ucis cu milă, scutindu-l de durere, tot am luat cu mâna mea viața unui om. Viața e ceva plin de singurătate, dar nu și de izolare. De o viață se leagă și alte vieți. Iar pentru asta trebuie să-mi asum responsabilitatea.

Și Tengo e adânc implicat în aceste lucruri. Cea care ne leagă pe noi doi este Eriko. Perceptor și receptor. Oare Tengo unde e și ce face acum? O fi având de-a face cumva cu dispariția ei? Oare încă mai acționează împreună? Evident, la televizor nu se spune absolut nimic despre soarta lui Tengo. Nu știe nimeni că el este adevăratul autor al *Crisalidei de aer.* Dar eu știu.

Se pare că distanța dintre noi a început să se scurteze. Din cine știe ce motiv, eu și Tengo am fost aduși în această lume și ne apropiem vertiginos unul de celălalt, ca atrași într-un vârtej. Un vârtej letal. Dar, din cât a lăsat Liderul să se înțeleagă, dacă nu era o chestiune de viață și de moarte, noi nici nu mai aveam șansa să ne întâlnim. Așa cum violența este cea care dă naștere unor legături adevărate.

Aomame trase adânc aer în piept, apoi întinse mâna către pistolul de pe masă, ca să-i simtă atingerea dură. Se imagină băgându-l în gură și apăsând pe trăgaci.

Un corb uriaș apăru deodată pe balcon, se așeză pe balustradă și croncăni scurt și pătrunzător de câteva ori. Aomame și corbul se inspectară reciproc prin geam. Acesta își întorsese capul într-o parte și își rotea ochiul lui mare și strălucitor prin cameră, atent la ce făcea Aomame. Părea să cântărească semnificația pistolului din mâna ei. Corbii sunt niște păsări inteligente, care înțeleg că acea bucată de oțel are o semnificație importantă. Nu se știe de ce, dar ei realizează acest lucru.

Apoi corbul își deschise deodată aripile și își luă zborul așa cum venise, dând senzația că văzuse deja ce avea de văzut. După ce plecă, Aomame se ridică, opri televizorul și oftă. Și se rugă ca acel corb să nu fi fost trimisul Oamenilor

cei Mici.

*

Aomame își făcu exercițiile obișnuite de stretching pe covorul din sufragerie. Își chinui mușchii timp de o oră întreagă. Își petrecu acest timp în compania durerii. Își chemă la apel fiecare mușchi în parte și îl supuse unui interogatoriu dur și detaliat. Numele, funcția și calitatea fiecăruia dintre ei le avea bine întipărite în minte. Nu scăpa nimic din vedere. Transpira abundent și își solicita la maxim organele respiratorii și inima. Trecând pe un alt canal mental, asculta cum îi curge sângele prin vene și recepționa mesajele mute trimise de organele interne. Procesa acele mesaje schimonosindu-și mușchii faciali într-o grimasă.

Apoi făcu un duș ca să scape de toată transpirația. Se cântări ca să fie sigură că nu apăruse nicio modificare semnificativă în greutatea ei. Se așeză în fața oglinzii ca să vadă că sânii ei și părul pubian aveau aceeași formă, apoi se strâmbă puternic. Era ritualul zilnic de dimineață.

După ce ieși din baie, trase pe ea un trening comod și luă din nou la inspectat obiectele din cameră, ca să mai treacă timpul. Începu din bucătărie, cu ce alimente avea, ce vase și instrumente pentru gătit. Le memoră pe fiecare în parte. Își făcu un plan în ce ordine să pregătească alimentele și să le consume. Din calculele ei, putea să reziste zece zile fără să iasă din casă și fără să flămânzească. Dacă și le raționaliza bine, i-ar fi putut ajunge chiar doua săptămâni.

Investigă apoi celelalte provizii. Hârtie igienică, șervețele de hârtie, detergent, saci de gunoi. Nimic lipsă. Toate fuseseră pregătite cu mare atenție, probabil de o femeie. Se simțea acolo o mână pricepută de gospodină. Fusese calculat în detaliu exact ce anume și în ce cantitate îi trebuia pentru o perioadă scurtă unei femei singure, sănătoase, de treizeci de ani. Un bărbat n-ar fi fost în stare de așa ceva. Poate doar un *gay* atent, cu mult spirit de observație.

În dulapul cu așternuturi din dormitor găsi cearșafuri, pături și perne. Toate miroseau a nou și toate erau albe, fără model. Fusese exclus orice fel de element decorativ. Nu era nevoie de bun gust sau personalitate.

În sufragerie avea un televizor, un aparat video și o micuță combină audio, cu pick-up și casetofon. Lipit de peretele opus ferestrei era un bufet înalt cam până la brâu. Aomame se aplecă să deschidă ușile de jos și înăuntru găsi vreo douăzeci de cărți. Cineva, nu se știe cine, le pusese acolo cu gândul la ea, să nu se plictisească atâta vreme cât stătea ascunsă în acea casă. Totul vădea multă grijă. Volumele erau cartonate, noi și nu păreau să fi fost vreodată deschise. Aomame trecu titlurile în revistă și observă că erau toate cărți în vogă la acel moment. Probabil fuseseră alese din rândul scos în față dintr-o librărie mare, însă, chiar și așa, se respectaseră niște criterii la alegerea lor. Urmaseră niște standarde, nu gusturi. Erau jumătate volume de beletristică, jumătate eseistică. Iar printre ele se număra și *Crisalida de aer.*

Aomame luă cartea dând aprobator din cap și se așeză cu ea pe canapeaua din sufragerie. Razele soarelui cădeau blând pe ea. Nu era deloc o carte groasă. Era subțirică, scrisă cu corp de literă mare. Aomame privi coperta, numele autoarei tipărit pe ea, Fukaeri, îi cântări greutatea în palmă și citi mesajul publicitar de pe banda de hârtie pusă în jurul ei. Apoi o adulmecă. Avea acel miros specific de carte nouă. Pe ea nu era tipărit numele lui Tengo, dar i se simțea prezența înlăuntrul ei. Cuvintele așternute acolo erau cuvinte filtrate prin el. După ce se mai liniști puțin, Aomame deschise cartea.

Avea lângă ea, la îndemână, ceșcuța cu ceai și pistolul.

Capitolul 18
Un satelit taciturn

— S-ar putea sa fie pe-aproape, spuse Fukaeri după ce se gândi serios o vreme, mușcându-și buza de jos.

Tengo își împreună din nou degetele deasupra mesei și o privi în ochi.

— Pe-aproape? Adică pe aici, pe la Koenji?

— Poți să ajungi și pe jos.

Tengo voia să o întrebe de unde știa asta. Dar cu siguranță că nu ar fi primit niciun răspuns. Își putea imagina și el atâta lucru. Încerca să găsească niște întrebări concrete, la care răspunsul să fie da sau nu.

— Adică, dacă e să caut prin zonă, pot să dau de Aomame? spuse el.

Fukaeri clătină din cap.

— N-o găsești doar umblând pe străzi.

— Pot să ajung pe jos de aici, dar nu o găsesc doar colindând cartierul. Așa deci.

— Fiindcă se ascunde.

— Se ascunde?

— Ca o pisică rănită.

Tengo și-o imagină pe Aomame făcută covrig sub vreun balcon care mirosea a mucegai.

— De ce? De cine se ascunde? întrebă el.

Bineînțeles că nu primi niciun răspuns.

— Dar, dacă se ascunde, asta înseamnă că e într-o situație periculoasă, spuse Tengo.

— Situație periculoasă, repetă Fukaeri și arboră o expresie ca a unui copil care trebuie să ia niște medicamente amare. Nu-i plăcea cum sunau cuvintele acelea.

— De exemplu, o urmărește cineva, zise Tengo.

Fukaeri își înclină puțin capul. Nu înțelegea.

— Dar n-o să stea acolo la nesfârșit.

— Timpul este limitat.

— Limitat.

— Deci stă ascunsă ca o pisică rănită, de-aia nu pot s-o întâlnesc întâmplător pe stradă?

— Nu iese afară, spuse clar fata.

— Adică trebuie să o caut într-un loc anume.

Fukaeri încuviință.

— Și despre ce fel de loc anume e vorba? întrebă Tengo.

După cum era de așteptat, Fukaeri nu-i răspunse.

— Să-ți amintești câteva lucruri despre ea, spuse Fukaeri după câteva momente de tăcere. S-ar putea să-ți folosească.

— Să-mi folosească. Dacă îmi amintesc câteva lucruri despre ea s-ar putea să îmi dea niște sugestii în privința locului în care se ascunde?

Fără să-i răspundă, Fukaeri înălță ușor din umeri, dar în gestul ei se putea citi o vagă nuanță afirmativă.

— Mulțumesc, spuse Tengo

Fukaeri dădu ușor din cap, ca o pisicuță mulțumită.

*

În bucătărie, Tengo făcea pregătirile pentru cină. Fukaeri își alegea atentă un disc din raft. Nu erau foarte multe albume, dar ei îi lua destul de mult să se hotărască. După ce chibzui îndelung, scoase un disc vechi de Rolling Stones, îl puse pe platanul pick-upului și lăsă acul. Era un disc pe care Tengo îl împrumutase în liceu de la cineva și pe care uitase să-l mai dea înapoi. Nu-l mai scosese din raft de multă vreme. Ascultând *Mother's Little Helper* și *Lady Jane,* Tengo prepară un pilaf cu orez brun, ciuperci și șuncă. Mai făcu și o supă *miso* cu tofu și alge. Fierse niște conopidă și turnă peste ea niște sos de curry pe care îl avea deja în frigider. Făcu o salată cu fasole verde și ceapă. Nu-i era

deloc greu să gătească și de obicei în timpul acesta se gândea la tot felul de lucruri. La necazuri cotidiene, la probleme de matematică, la roman sau la întrebări metafizice. Reușea să își organizeze gândurile mai sistematic în timp ce robotea prin bucătărie decât atunci când nu făcea nimic. Dar, oricât ar fi sucit problema, tot nu înțelegea ce ar fi trebuit să fie acel „loc anume”. Era un exercițiu inutil să încerci să pui ordine acolo unde nu exista de la bun început așa ceva. Nu putea duce la cine știe ce rezultat.

Se așezară la masă unul în fața celuilalt și mâncară fără să poarte niciun fel de conversație. Ca doi soți sătui de căsnicie, mestecau în tăcere și se gândeau fiecare la ale lui. Sau nu se gândeau la nimic. Mai ales în cazul lui Fukaeri, era greu de zis. După ce terminară masa, Tengo bău o cafea, iar Fukaeri își scoase o budincă rece din frigider. Orice ar fi mâncat, expresia ei era mereu aceeași. Părea să fie atentă doar la mestecat.

Tengo se așeză la birou și, urmând sfatul fetei, încercă să-și amintească detalii despre Aomame.

Să-ți amintești câteva lucruri despre ea. S-ar putea să-ți folosească

Nu se putea însă concentra. Acum ascultau alt album Rolling Stones și Mick Jagger cânta în extaz bluesul *Little Red Rooster.* Nu era rău, dar nu era deloc o muzică potrivită atunci când voiai să te gândești pe îndelete și să-ți răscolești amintirile. Rolling Stones nu se țin de drăgălășenii din astea. Îmi trebuie un loc liniștit, unde să fiu singur, își spuse Tengo.

— Ies puțin, spuse el.

Cu coperta albumului în mână, Fukaeri încuviință fără prea mare interes.

— Să nu deschizi ușa dacă vine cineva! spuse Tengo.

*

Îmbrăcat într-o bluză bleumarin cu mâneci lungi, niște

pantaloni chino care rămăseseră fără urmă de dungă și în adidași, Tengo se îndreptă spre gară. Intră într-un local din apropiere numit „Spic de grâu” și își comandă o bere. Era un loc unde puteai să bei ceva și să iei o masă ușoară. Spațiul era destul de îngust și nu încăpeau mai mult de douăzeci de clienți odată. Venise de câteva ori aici. La ore mai târzii era plin de tineri gălăgioși, dar între șapte și opt era relativ puțină lume și destulă liniște. Era un loc numai bun să stai într-un colț și să citești în timp ce beai o bere. Scaunele erau comode. N-avea idee de unde venea numele localului și la ce se referea. Sigur, ar fi putut să-l întrebe pe patron, dar nu se pricepea să facă conversație cu oameni necunoscuți. În plus, nu-l stânjenea cu nimic să nu știe care era originea acelui nume. În orice caz, cârciumioara numită „Spic de grâu” era un loc plăcut.

Din fericire, înăuntru nu era muzică. Tengo se așeză la o masă lângă fereastră și, în timp ce bea un Carlsberg la halbă și ronțăia din bolul cu alune care-i fusese pus în față, se gândi la Aomame. Amintindu-și de ea, redevenea și el un băiețel de zece ani. Retrăia momentul acela de cotitură din viața lui. După ce Aomame îl ținuse de mână, refuzase să mai umble cu tatăl său după taxa radio-TV. La scurtă vreme aflase ce înseamnă erecția și poluția. Acestea reprezentau o schimbare radicală în viața lui. Desigur, mai devreme sau mai târziu tot ar fi trecut prin aceste experiențe, chiar dacă Aomame nu l-ar fi luat de mână. Ea însă grăbise aceste schimbări și îl îmbărbătase. Ca și când l-ar fi împins de la spate.

Își privi palma stângă o vreme îndelungată. Fetița aceea de zece ani îl ținuse de mână și transformase ceva în el. Nu-și putea explica logic cum de se întâmplase, dar în momentul acela se înțeleseseră reciproc în mod cât se poate de firesc. Se acceptaseră unul pe celălalt. Aproape miraculos, de la un capăt la altul. Nu e un lucru care să se întâmple de multe ori în viață. Dimpotrivă, sunt unii care nu trec prin așa ceva nici măcar o dată. Dar în momentele

acelea Tengo nu înțelesese ce semnificație majoră avea întâmplarea. De fapt, până abia de curând, nu înțelesese ce sens se ascundea în evenimentul acela. El doar păstrase vag în minte imaginea fetei.

Ea avea acum treizeci de ani și probabil că se schimbase mult. Era înaltă, îi crescuseră sânii, avea altă tunsoare. Se farda – desigur, asta dacă nu mai făcea parte din Biserica Martorilor. Poate că acum purta numai haine scumpe. Tengo nu reușea să-și imagineze prea bine cum ar fi arătat ea într-un costum Calvin Klein și pe pantofi cu tocuri, pășind hotărât pe trotuar. Dar bineînțeles că toate acestea erau posibile. Oamenii cresc și se schimbă. Poate că ea era acum în același local și el nici măcar nu băgase de seamă.

Bău o gură de bere și se mai uită o dată împrejur. Ea era pe undeva pe aproape. Atât de aproape încât putea ajunge și pe jos până la ea. Așa îi spusese Fukaeri, iar el îi acceptase spusele fără să le pună la îndoială. Dacă așa zicea ea, probabil că era adevărat.

În local însă nu mai era decât un cuplu de tineri care arătau a studenți. Stăteau la tejghea și vorbeau în șoaptă, cu frunțile apropiate. Uitându-se la ei, Tengo se simți dintr-odată foarte singur. Era total izolat. Nu era legat de nimeni pe lumea asta.

Închise ochii și rememoră scena din sala de clasă. La fel cum o făcuse cu o seară înainte, când retrăise acele momente în timp ce se împreuna cu Fukaeri. Foarte real și concret. Amintirile lui păreau acum și mai limpezi și mai vii, de parcă praful care se așternuse peste ele fusese spălat de ploaie.

În clasă pluteau neliniști, spaime și așteptări. Se ascundeau peste tot, ca niște animale mici și timide. Tengo readuse la viață cu detalii exacte tabla pe care rămăseseră nesterse câteva cifre, bucățile de cretă, perdelele ieftine și decolorate de soare, care fluturau în bătaia vântului, vaza cu flori de pe catedră (nu mai ținea minte ce fel de flori erau), desenele elevilor atârnate pe pereți, o hartă a lumii,

mirosul podelelor lustruite cu ceară, vocile care răsunau din curte. Reușea să urmărească limpede toate semnele și planurile și ghicitorile.

În cele doar vreo zece secunde în care Aomame îl ținuse de mână, pe retina lui Tengo se înregistraseră nenumărate detalii, cu precizia unui aparat fotografic. Îi rămăsese ca una dintre imaginile de bază din viața lui tristă de copil. O imagine însoțită de atingerea degetelor ei. Mâna ei dreaptă îi dădea curaj și acum, la maturitate, când avea de înfruntat greutăți. E în regulă, sunt aici, îi transmitea ea.

Nu ești singur.

Se ascunde, spusese Fukaeri. Ca o pisică rănită.

La drept vorbind, era o coincidență stranie. Și Fukaeri se ascundea în apropiere. Nu ieșea deloc din apartamentul lui Tengo. În acest colțișor al metropolei, două femei se ascundeau în mod identic. Fugeau de ceva și amândouă aveau o strânsă legătură cu Tengo. Să fi existat o cauză comună? Sau nu era decât o întâmplare?

Desigur, nu avea niciun răspuns. Nu putea decât să lanseze întrebarea în gol. Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri. Ca de obicei.

Când își termină berea, chelnerul veni să-l întrebe dacă mai dorește ceva. Comandă un burbon cu gheață și încă un bol cu alune. Burbon nu avem decât Four Roses, spuse chelnerul. E în regulă, răspunse Tengo. Nu contează marca. Apoi își îndreptă din nou gândurile către Aomame. Din bucătăria restaurantului venea miros de pizza.

Oare de cine se ascunde Aomame? Poate e căutată de justiție, își spuse Tengo. Dar îi venea greu să creadă că ajunsese o răufăcătoare. Ce crimă să comită? Nu, nu poate fi vorba de poliție. Altcineva e pe urmele ei și, indiferent cine ar fi, nu are legătură cu legea.

Nu cumva o fi același lucru de care se ascunde și Fukaeri? se întrebă el deodată. Oamenii cei Mici? Dar de ce să o caute ei pe Aomame?

Presupunând că, într-adevăr, Oamenii cei Mici erau pe

urmele ei, asta însemna că pionul principal era de fapt chiar el. Desigur, nu avea idee cum de ajunsese el să fie elementul cheie al întregii povești. Dar, dacă Fukaeri și Aomame erau unite printr-un motiv comun, acela nu avea cum să fie decât el însuși. Poate că fără să îmi dau seama am mânuit vreo forță care a adus-o pe Aomame mai aproape de mine, își spuse el.

Vreo forță?

Își privi mâinile. Nu-nțeleg. Ce putere să am eu?

Chelnerul îi aduse burbonul cu gheață și încă un bol cu alune. Tengo luă o gură de Four Roses și amestecă alunele în palmă ca pe niște zaruri.

În orice caz, Aomame e prin cartier. Atât de aproape că aș putea ajunge și pe jos până la ea. Așa mi-a spus Fukaeri și o cred. Nu știu de ce, dar o cred. Dar cum aș putea să o găsesc dacă ea se ascunde? Nu e ușor să dai nici măcar de cineva care are o viață socială. Iar dacă ea încearcă să nu fie găsită, e cu atât mai dificil. Ce să fac, să umblu cu un megafon pe străzi și să-i strig numele? Asta-i bună, așa în niciun caz nu s-ar arăta. Ar atrage atenția celor din jur și s-ar expune la și mai multe primejdii dacă ar face-o.

Cu siguranță mai sunt și alte lucruri pe care trebuie să mi le amintesc despre ea.

Să-ți amintești câteva lucruri despre ea. S-ar putea să-ți folosească, spusese Fukaeri. Dar chiar înainte de a primi acest sfat din partea ei, Tengo trăia cu impresia că îi scapă unul sau două amănunte importante legate de Aomame. Senzația aceasta îl sâcâia când și când, ca o pietricică intrată în pantof. Vag, dar dureros.

*

Tengo își goli mintea de gânduri ca și când ar fi șters o tablă de scris și își răscoli din nou amintirile. Despre Aomame, despre ei înșuși, despre lucrurile și oamenii care fuseseră în jurul lor. Ca un pescar care își trage năvodul prin nămolul moale de pe fundul apei. Puse ordine în lucruri unul

câte unul, cu atenție deosebită. Oricât de multe și de limpezi erau detaliile, până la urmă amintirile sale erau destul de limitate.

Trebuia totuși să găsească ceva ce se afla acolo, ceva ce până acum trecuse cu vederea. Și asta cât mai iute. Altfel, poate că nu o mai putea găsi pe Aomame, care se ascundea acum prin apropiere. Dacă era să dea crezare cuvintelor lui Fukaeri, nu avea mult timp la dispoziție, iar ea era urmărită.

Încercă să se gândească la lucrurile pe care le văzuseră atunci, în clasă. Oare ea la ce se uitase? Trebuia să meargă înapoi pe firul timpului și să fie atent la privirea ei.

Cât îl ținuse de mână, fata se uitase drept în ochii lui, fără să-și desprindă privirea. La rândul său, Tengo, luat prin surprindere, o privise, din dorința de a-i cere o explicație. Sigur e vorba de o neînțelegere sau de o greșeală, crezuse el. Dar nu era niciuna, nici alta. Descoperise însă în ochii fetei o limpezime și o adâncime de necrezut. Nu mai văzuse niciodată niște ochi atât de senini și puri. Ca un izvor curat și străveziu, dar atât de adânc încât nu-i puteai vedea fundul. Dacă te uitai mult în ochii ei, ți se părea că te vor înghiți cu totul. De aceea Tengo își întorsese capul. Trebuia s-o facă.

Privise întâi podeaua din scânduri de sub picioarele lui, apoi ușa clasei pustii. După aceea își răsucise puțin capul și se uitase afară pe fereastră. În tot acest timp, ochii lui Aomame rămăseseră fixați asupra lui. Îl țintuise așa și când Tengo se uitase pe geam. Îi simțea privirea pe piele. Degetele ei continuau să îl strângă cu putere constantă, fără șovăială și fără să slăbească. Fata nu avea nicio teamă. Nu avea de ce să-i fie frică. Iar degetele ei îi transmiteau și lui acest lucru.

Se făcuse curățenie în clasă și geamurile erau acum deschise ca să se aerisească. Perdelele albe fluturau încet, suflate de vânt. Dincolo de ele se întindea cerul. Era deja decembrie, dar vremea nu era friguroasă. În văzduh plutea un nor alb și drept, care purta în el rămășițele toamnei.

Părea desenat cu o pensulă, cu doar câteva momente înainte. Dar mai era ceva acolo. Ceva mai jos de nor. Soarele? Nu, nu putea fi soarele.

Tengo își ținu răsuflarea și, apăsându-și tâmplele cu degetele, privi până în străfundul amintirii. Urmă firul subțire, gata să se rupă, al conștiinței.

Era luna.

Deși mai era până la asfințit, luna plutea pe cer. Era trecută de primul pătrar. Tengo și-o amintea. Fusese impresionat că se vedea atât de limpede, în ciuda faptului că era încă lumină afară. Roca aceea cenușie și fără simțire stătea suspendată în văzduh, ca atârnată de un fir invizibil, cu un aer vag plictisit. Era ceva artificial în toată scena. Părea să fie o butaforie. Dar bineînțeles că era cât se poate de reală. Cum altfel? Nu atârnă nimeni pe cer o lună din carton.

Își dădu seama dintr-odată că Aomame nu se mai uita în ochii lui. Avea privirea îndreptată în aceeași direcție ca și el, către luna de la amiază. Cu o față foarte serioasă, ținându-l încă strâns de mână. Tengo se uită din nou la ea. Ochii ei nu mai erau la fel de limpezi ca până adineauri. Fusese o limpezime aparte, de moment. În schimb, în ei se cristalizase altceva, fermecător, dar în același timp rece ca o brumă. Tengo nu reușea să priceapă ce însemna lucrul acela.

În curând fata păru că ia o hotărâre. Își desprinse mâna dintr-odată, se răsuci pe călcâie și, fără să spună un cuvânt, părăsi clasa cu pași iuți. Fără să se uite în urmă nici măcar o dată, îl lăsă pe băiat pierdut în gol.

*

Tengo deschise ochii și reveni la prezent. Răsuflă, apoi bău o gură de Four Roses. Simți alcoolul cum îi alunecă pe gât în jos, către stomac. Apoi inspiră și expiră din nou. Nu o mai vedea pe Aomame. Se întorsese cu spatele și ieșise din clasă. Apoi cu totul din viața lui.

De atunci trecuseră douăzeci de ani.

Luna, își spuse Tengo.

Am văzut luna atunci. Și Aomame a văzut-o. Plutea pe cerul luminos, deși era doar ora trei și jumătate. O rocă de culoare cenușie. Un satelit taciturn. Ne-am uitat amândoi la ea. Dar ce înseamnă asta? Mă conduce luna către locul în care se află Aomame?

Probabil că atunci Aomame încredințase lunii în secret o parte din inima ei, își dădu dintr-odată Tengo seama. Între ele se legase o promisiune ascunsă. Din privirea ei extraordinar de serioasă își imaginează că asta se întâmplase.

Nu avea, desigur, cum să știe ce anume îi oferise ea lunii atunci, dar în schimb își putea imagina ce primise. Liniște și singurătate deplină. E cel mai de preț cadou pe care ți-l poate face luna.

*

Tengo plăti consumația și ieși din local. Își ridică privirile în căutarea lunii, dar nu reuși să o zărească. Cerul era senin și luna trebuia să fi răsărit deja, dar printre clădiri nu puteai s-o vezi. Cu mâinile înfundate în buzunare, se plimbă pe străzi încercând să găsească un loc mai larg, de unde să o poată vedea. În Kōenji însă un asemenea loc nu era tocmai ușor de găsit. Terenul era neted ca în palmă și nu dădeai nici măcar de un delușor. Nicio ridicătură. Tengo se gândi să se urce pe acoperișul vreunei clădiri de unde să i se deschidă întinderea cerului, dar nu văzu nicio clădire pe care să se poată urca.

Umblând pe străzi fără țintă, își aminti că în apropiere era un loc de joaca pentru copii, pe lângă care trecuse în plimbare de câteva ori. Nu era un parc mare, dar se afla acolo un tobogan. Poate că dacă se urca pe el putea să zărească ceva mai mult din cer. Nu era el prea înalt, dar chiar și un pic mai sus dacă reușea să ajungă ar fi avut șanse mai mari să vadă cerul. Se îndreptă către locul cu pricina. Acele ceasului său arătau aproape ora opt.

Parcul era pustiu. Chiar în mijloc, un felinar înalt lumina întregul loc. Era și un ulm, cu frunzișul încă des. Câteva tufișuri scunde, o cișmea, bănci, un leagăn și toboganul. Exista și o toaletă publică, dar pe aceasta o încuia în fiecare seară un angajat al primăriei de sector, probabil ca să nu înnopteze acolo boschetarii. În timpul zilei veneau acolo mame cu copii care încă nu mergeau la grădiniță și sporovăiau de zor. Tengo văzuse această priveliște în câteva rânduri. După lăsarea întunericului însă, nu mai călca nimeni pe acolo.

Tengo urcă pe tobogan și privi cerul. Către nord se construise de curând un bloc de cinci etaje. Nu fusese acolo până de curând, abia îl terminaseră. Clădirea stătea ca un perete în dreptul cerului de nord. În celelalte direcții însă erau numai case scunde. Tengo dădu roată cu privirea și zări silueta lunii către sud-vest. Se ivise deasupra acoperișului unei clădiri vechi, cu etaj. Trecuse de primul pătrar. Era luna de acum douăzeci de ani. Aceeași mărime, aceeași formă. O coincidență. Poate.

Totuși, pe cerul tomnatic, luna strălucea limpede, cu căldura interioară specifică anotimpului. Era o atmosferă diferită față de cea pe care o crease atunci, în decembrie, la ora trei și jumătate Ia amiază. Lumina aceasta calmă și naturală îți vindeca și liniștea sufletul, la fel cum o face curgerea limpede a apei sau foșnetul blând al frunzelor.

Suit pe tobogan, Tengo privi îndelung astrul. Dinspre Șoseaua de Centură nr. 7 se auzea zgomotul mașinilor de toate gabaritele, ca vuietul mării. Sunetul acela îi aminti de tatăl său aflat în sanatoriul din prefectura Chiba, pe malul mării.

Ca de obicei, lumina vulgară a orașului ascundea stelele. Cerul era senin, dar nu se zăreau decât cele mai luminoase. Numai luna strălucea limpede, fără să se plângă de lumina artificială, de gălăgie sau de aerul poluat. Ea plutea cu integritate pe cer. Dacă te uitai cu atenție, puteai vedea umbrele stranii pe care le proiectau craterele și văile de pe

suprafața ei. Sub lumina ei detașată, în Tengo se trezi o amintire străveche, transmisă din generație în generație. Înainte ca omul să stăpânească focul, uneltele și limbajul, luna fusese aliatul lui statornic. Ca un felinar venit din ceruri, arunca lumină asupra lumii întunecate și liniștea spaimele oamenilor. Fazele ei dădeau sensul timpului. Chiar și în timpurile noastre, când întunericul a fost izgonit de peste tot, respectul față de bunăvoința ei dezinteresată e adânc întipărit în genele oamenilor. Ca o caldă memorie colectivă.

Tengo își dădu seama că nu mai privise de mult luna. Oare când ridicase ultima dată privirea să o vadă? Viața agitată din metropolă te făcea să te uiți doar în jos, la picioare. Uitai chiar și să îți mai înalți privirea către cer.

Își dădu seama că într-un colț al cerului, puțin mai departe de lună, se mai vedea încă una. La început crezu că ochii îi joacă feste sau că e o iluzie optică provocată de felul în care cădea lumina. Dar uitându-se bine se convinse că acolo era într-adevăr o a doua lună, cu conturul bine definit. Rămase cu gura căscată, mut de uimire. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Ce vedea nu se potrivea cu ce știa, ca un concept și un termen care nu se potrivesc unul cu altul.

Încă o lună?

Închise ochii și își frecă obrajii cu ambele palme. Oare ce-am pățit? se întrebă el. Doar n-am băut atât de mult! Inspiră și expiră, adânc și încet. Se asigură că are mintea limpede. Se încredință, în întuneric, cu ochii închiși, că știe cine e, unde e și ce face. Septembrie 1984, Tengo Kawana, Kōenji, sectorul Suginami, într-un loc de joaca pentru copii, se uita la lună. Nicio greșeală.

Apoi deschise ochii și mai privi o dată cerul. Cu calm și atenție. Dar tot două luni erau.

Nu era o iluzie. Vedea într-adevăr două. Își încleșta pumnul drept și rămase multă vreme așa.

Luna era în continuare tăcută. Dar nu mai era singură.

Capitolul 19
Când *filia* se trezește

Crisalida de aer era o poveste fantastică, destul de ușor de citit. Era scrisă într-un stil care imita vorbirea unei fetițe de zece ani. Fără cuvinte dificile, fără argumente insistente, explicații obositoare sau expresii alambicate. Povestea era istorisită de la început și până la sfârșit de către fetiță. Cuvintele ei erau ușor de înțeles, curate, sunau plăcut la ureche, dar nu ofereau niciun fel de explicații. Ea doar povestea ceea ce vedea cu propriii ei ochi, așa cum se întâmpla. Nu se oprea să se întrebe „Dar ce s-a întâmplat aici de fapt?” sau „Ce înseamnă asta?”. Ea mergea mai departe încet, dar cu pași potriviți. Cititorul pășea pe urmele ei în mod foarte firesc, privind prin ochii ei, până când, deodată, se trezea într-o lume diferită. *O altă lume,* în care Oamenii cei Mici făceau crisalide de aer.

Din primele zece pagini, Aomame era foarte impresionată în primul rând de stilul literar. Dacă într-adevăr Tengo era cel care scrisese acele rânduri, însemna că avea cu adevărat talent scriitoricesc. Aomame îl știa drept un geniu în ale matematicii. I se spunea copilul-minune. Rezolva cu ușurință probleme de matematică pe care adulții abia dacă reușeau să le descâlcească. Și la celelalte materii avea note strălucite și, orice era pus să facă, niciun alt copil nu îl egala. Era mare de statură și un sportiv performant. Însă Aomame nu-și amintea să fi fost din cale afară de priceput la scris. Probabil acel talent zăcea pe atunci ascuns în umbra matematicii și nu se făcea observat.

Sau poate că Tengo așternuse pe hârtie cuvintele ei așa cum le rostise, iar originalitatea lui nu avea prea mult de-a

face cu acel stil. Dar ceva îi spunea că nu era chiar așa. La prima vedere, scrisul părea simplu și vulnerabil, dar, citind cu atenție, observai că era de fapt calculat cu meticulozitate și foarte ordonat. Nimic nu era exagerat și, în același timp, conținea tot ce era necesar. Deși figurile de stil apăreau în număr redus, descrierile erau precise și bogate în nuanțe. Dar, mai presus decât orice, tonul scriiturii era impresionant. Cititorul reușea să audă rezonanțele puternice ale cuvintelor fără să le dea glas cu voce tare. O tânără de șaptesprezece ani n-ar fi putut să scrie cu atâta naturalețe.

Cu aceste concluzii, Aomame se puse mai departe pe citit, cu maximă atenție.

*

Eroina era o fată de zece ani, care trăia în munți și aparținea de un mic „Grup”. Mama și tatăl ei trăiau și ei în sânul Grupului, laolaltă cu ceilalți. Frați sau surori nu avea. Fusese adusă în acel loc la scurt timp după ce se născuse, drept pentru care nu știa nimic despre lumea de afară. Ocupați fiecare cu treburile de zi cu zi, cei trei membri ai familiei rar aveau ocazia să se întâlnească și să stea de vorbă pe îndelete. Dar se înțelegeau bine. În timpul zilei, fetița se ducea la școala primară din regiune, iar părinții se îndeletniceau cu agricultura. Când aveau timp, copiii ajutau și ei la muncile pământului.

Adulților care trăiau în Grup nu le plăcea lumea de afară. Spuneau că lumea în care trăiau ei era ca o fortăreață, ca o frumoasă insuliță în mijlocul unui ocean capitalist. Ea nu știa ce anume era capitalismul (căruia la vremea aceea i se spunea materialism), dar, judecând după disprețul care răzbătea din vocile lor când pronunțau acel cuvânt, părea să însemne un lucru anormal, nefiresc și greșit. Fetița era învățată că trebuia să evite pe cât posibil orice legătură cu lumea de afară, ca să-și mențină frumoase trupul și gândirea. Altfel, sufletul ei s-ar fi întinat.

Grupul era format din cincizeci de bărbați și femei relativ

tineri, dar care erau împărțiți mai departe în două tabere. Una dintre ele urmărea revoluția, iar cealaltă, pacea. Părinții ei făceau parte din cea de-a doua tabără. Tatăl ei era cel mai în vârstă dintre membri și juca un rol central în cadrul Grupului, încă de la formarea sa.

Evident, unui copil de zece ani nu i se putea explica opoziția dintre cele două părți folosind logica. Ea nu înțelegea nici diferența dintre revoluție și pace. Își imagina revoluția ca pe un mod de gândire cu o formă mai ţuguiată, iar pacea, mai rotunjită. Iar fiecare dintre ele avea propria sa formă și culoare și creștea sau descreștea precum luna. Cam atât reușea ea să priceapă.

Fetiței nu îi era clar nici cum apăruse Grupul. I se spusese că, în urmă cu aproape zece ani, imediat după ce se născuse ea, avusese loc o mare mișcare în societate care îi făcuse să abandoneze traiul la oraș și să se mute într-un sat izolat din munți. Nici despre oraș nu știa prea multe. Nu mersese niciodată cu trenul și nu se urcase niciodată în lift. Nu văzuse niciodată clădiri mai înalte de trei niveluri. Nu știa foarte multe lucruri. Tot ce putea ea să înțeleagă erau lucrurile din jurul ei, pe care le vedea cu ochii și le atingea cu mâna.

Cu toate acestea, în ciuda câmpului ei vizual restrâns și a stilului de vorbire fără înfloriturі, felul în care era structurată și arăta comunitatea, felul de a fi și a gândi al oamenilor care trăiau acolo erau zugrăvite cu foarte multă prospețime.

Solidaritatea între oamenii care locuiau acolo se păstra în ciuda diferențelor de gândire. Oamenii împărtășeau ideea că traiul departe de capitalism e un lucru bun și erau perfect conștienți de faptul că trebuiau să stea umăr la umăr ca să supraviețuiască, indiferent de micile diferențe de formă și culoare din modul lor de gândire. Duceau o viață la limită. Munceau încontinuu, zi după zi, cultivau legume și făceau troc cu locuitorii din zonă, vindeau recolta rămasă și evitau obiectele produse în masă. Aparatele electrice pe care se vedeau obligați să le folosească le luau de obicei de la gunoi

și le reparau. Purtau haine vechi, pe care le primeau nu se știe de unde.

Unii plecau pentru că nu reușeau să se împace cu viața aceea grea, deși pură, alții veneau și li se alăturau pentru că auzeau vorbindu-se despre ei. Veneau mai mulți decât plecau, drept pentru care numărul membrilor Grupului creștea constant. Lucrurile mergeau bine. În satul părăsit în care locuiau, încă mai erau multe câmpuri de cultivat și multe case abandonate care mai puteau adăposti oameni dacă erau puse un pic la punct. Mâna de lucru suplimentară era mereu binevenită.

Printre ei se numărau vreo opt, zece copii. Majoritatea se născuseră acolo, iar cea mai în vârstă era chiar eroina principală. Copiii mergeau la școala locală. Plecau cu toții împreună și se întorceau împreună. Erau obligați prin lege să meargă la școală. În plus, fondatorii Grupului considerau drept indispensabilă pentru comunitatea lor menținerea unor legături de prietenie cu localnicii. Însă, pe de altă parte, copiii localnicilor îi considerau ciudați și îi ocoleau pe cei din Grup sau chiar îi terorizau, motiv pentru care aceștia stăteau mereu adunați laolaltă. Se apărau de primejdiile fizice și își păstrau sufletul neîntinat stând aproape unii de alții.

În cadrul Grupului se construise o școală separată, unde oamenii făceau cu rândul ca să le predea copiilor. Majoritatea lor aveau studii superioare și mulți chiar grad didactic, drept pentru care nu le era deloc greu. Își făcuseră propriile lor manuale și îi învățau pe copii să socotească, să scrie și să citească. Le predau și principiile de bază din chimie, fizică și biologie. Îi învățau despre cum era structurată lumea în două mari sisteme, capitalismul și comunismul, care se urau reciproc. Dar ambele aveau defecte majore și împingeau lumea într-o direcție greșită. Comunismul avea la bază o ideologie superioară, cu idealuri înalte, dar căpătase o formă greșită din pricina unor politicieni egoiști. Fetița văzuse o fotografie cu unul dintre

acei „politicieni egoiști”. Bărbatul cu nas uriaș și o mustață mare și neagră o dusese cu gândul la un rege diabolic.

Acolo nu aveau televizor, iar radioul era permis doar în cazuri speciale. Ziarele și revistele erau în număr limitat. Știrile considerate necesare se comunicau oral în „sala mare”, în timpul cinei. Lumea adunată acolo reacționa la fiecare știre în parte prin chiote de încântare sau mormăieli de protest. Mult mai des se întâmpla să-și arate dezaprobarea decât încântarea. Aceea era unica ei experiență legată de mass-media. Nu văzuse în viața ei vreun film și nu citise benzi desenate. Li se permitea doar să asculte muzică clasică. În „sala mare” exista un pick-up și aveau și un teanc de discuri aduse de cine știe cine. În timpul liber puteau asculta acolo simfonii de Brahms, lucrări pentru pian de Schumann, piese pentru clavecin de Bach sau muzică religioasă. Aceea era pentru ea unica distracție.

*

Într-o bună zi, fetița primise o pedeapsă. În acea săptămână fusese pusă să se ocupe dimineața și seara de niște capre, dar se luase cu temele și cu alte treburi și uitase cu desăvârșire. A doua zi de dimineață, capra cea mai bătrână, care era și oarbă, fusese găsită moartă. Drept pedeapsă, fetița fusese izolată de Grup timp de zece zile.

Acea capră era considerată de oameni ca având o însemnătate aparte, dar era bătrână și trupul ei slab era mâncat până la copite de o boală neștiută. Nu și-ar mai fi revenit indiferent dacă avea sau nu cineva grijă de ea. Moartea ei era doar o chestiune de timp, dar asta nu-i luase fetiței cu nimic din vină. Problema fusese nu doar moartea caprei, ci și faptul că își neglijase sarcina pe care o primise. Izolarea era pedeapsa cea mai aspră care se putea da.

Fetița fusese închisă împreună cu leșul caprei oarbe într-un șopron mic și vechi, căruia i se spunea „camera de reflecție”. Celor ce încălcau regulile Grupului li se dădea șansa să reflecteze acolo asupra faptelor comise. Cât fusese

pedepsită, nimeni nu-i adresase vreo vorbă. Petrecuse acele zece zile în tăcere deplină. Primise minimum de apă și hrană, dar în șopron era întuneric, frig și urât. Iar leșul caprei mirosea. Ușa era încuiată pe dinafară, iar într-un colț avea o găleată în care să-și facă nevoile. Sus, pe un perete, era o ferestruică prin care pătrundeau razele soarelui și ale lunii. Când nu era înnorat, putea să vadă câteva stele. Altă sursă de lumină nu avea. Își petrecea nopțile întinsă pe salteaua tare pusă pe dușumea și tremurând sub două pături vechi. Era aprilie, dar în munți nopțile încă erau reci. Când se întuneca, ochii caprei moarte străluceau puternic în lumina stelelor. De frica lor, fetița cu greu putea să doarmă.

În cea de-a treia noapte, gura caprei începu să se cască larg, deschisă din interior. Iar dinăuntru ieșiră unul după altul niște omuleți. Cu totul, șase. Aveau doar vreo zece centimetri înălțime, dar odată ajunși pe podea începură să crească rapid, ca ciupercile după ploaie. Ajunseră la vreo șaizeci de centimetri. Și spuseră că ei erau „Oamenii cei Mici”.

Ca în *Albă-ca-zăpada și cei șapte pitici,* se gândi fetița. Tatăl ei îi citise povestea când era mică. Însă lipsea unul.

— Dacă preferi șapte, putem să fim și șapte, zise cel cu voce joasă.

Oamenii cei Mici păreau să-i citească gândurile. Iar când îi numără din nou, văzu că nu mai erau șase, ci șapte. Însă fetiței nu i se păru neapărat straniu. Din momentul în care apăruseră din gura caprei, legile lumii deja se schimbaseră. Nimic din ce avea să se întâmple mai apoi nu mai era straniu.

— De ce ați ieșit din gura caprei moarte, întrebă fetița, observând că vocea îi suna ciudat. Vorbea altfel, poate și din cauză că de trei zile nu mai rostise niciun cuvânt.

— Fiindcă gura caprei e pasajul, spuse cel cu voce răgușită. Nici noi n-am știut că e o capră moartă până n-am ajuns pe partea asta.

— Pe noi nu ne deranjează câtuși de puțin, spuse cel cu

voce subțirică. Atâta timp cât e pasaj, poate să fie și capră, și balenă, și mazăre.

— Tu ai făcut pasajul, zise cel cu voce joasă. Și noi l-am încercat, să vedem unde ne duce.

— Eu am făcut pasajul, spuse și fetița, nerecunoscându-și vocea.

— Ne-ai făcut un bine, adăugă cel cu voce stinsă.

Câțiva dintre ei mormăiră a aprobare.

— Nu vrei să te joci cu noi, să facem o crisalidă de aer? întrebă cel cu voce de tenor.

— Dacă tot suntem aici, spuse baritonul.

— Crisalidă de aer, întrebă fetița.

— Tragem fire din aer și țesem din ele un cuib. Și facem cuibul tot mai mare și mai mare, explică cel cu voce joasă.

— Pentru cine e cuibul.

— O să vezi tu, zise baritonul.

— O să vezi când o să iasă, adăugă vocea stinsă.

— Ho, ho, îl acompanie un altul.

— Pot să vă ajut și eu.

— Mai întrebi? răspunse vocea răgușită.

— Tu ne-ai făcut nouă un bine. Hai s-o țesem împreună! zise tenorul.

Odată ce te obișnuiai, nu era prea greu să tragi un fir din aer. Fetița avea degete pricepute și treaba îi mergea foarte repede. Privind cu atenție, observai că în aer pluteau multe fire. Dacă voiai să le vezi, le vedeai.

— Așa. E foarte bine, zise vocea stinsă.

— Ești o fetiță tare deșteaptă. Înveți repede, adăugă vocea subțirică. Erau toți îmbrăcați identic și arătau la fel la față, dar se deosebeau după voce.

Hainele pe care le purtau Oamenii cei Mici erau foarte banale. Altfel nici nu puteau fi descrise. Dacă îți luai privirea de la ei, în secunda următoare nu mai știai cu ce erau îmbrăcați. Același lucru se putea spune și despre chipurile lor. Nu erau nici rele, nici plăcute, ci banale. Iar dacă îți luai privirea de la ei, în secunda următoare nu mai știai cum

arată la chip. Părul, la fel. Nici lung, nici scurt. Păr și atât. Iar miros nu aveau deloc.

În zorii zilei, la cântatul cocoșilor, când cerul începu să se lumineze la răsărit, cei șapte Oameni Mici încetară lucrul și se întinseră. Apoi ascunseră într-un ungher din încăpere crisalida de aer, care era cam de mărimea unui iepuraș, probabil ca să n-o găsească cel care aducea mâncarea.

— E dimineață, zise vocea stinsă.

— A trecut noaptea, spuse vocea joasă.

Ce cor s-ar face cu atâtea voci, se gândi fetița.

— Noi nu avem cântece, spuse tenorul.

— Ho, ho, făcu cel cu rol de acompaniator.

Oamenii cei Mici se micșorară la dimensiunea de zece centimetri, ca la venire, se încolonară și intrară în gura caprei moarte.

— Mai venim și diseară, zise încetișor vocea stinsă, din gura caprei, înainte să o închidă. N-ai voie să spui nimănui despre noi.

— Dacă spui cuiva, o să se întâmple ceva foarte rău, adăugă și vocea răgușită.

— Ho, ho, făcu acompaniatorul.

— Nu spun nimănui.

Și chiar dacă aș spune, nu m-ar crede nimeni. Fetița era des certată de adulți când spunea ce-i trecea prin minte. I se reproșa că nu face diferența dintre realitate și imaginație. Modul în care gândea ea diferea mult ca formă și nuanță de al celorlalți oameni. Ea una nu înțelegea unde anume greșea. Dar, în orice caz, despre Oamenii cei Mici era mai bine să nu povestească nimănui.

*

După ce dispărură Oamenii cei Mici și gura caprei se închise din nou, fetița căută vreme îndelungată locul în care aceștia pitiseră crisalida de aer, dar nu reuși să-l găsească pentru nimic în lume. Era foarte bine ascuns. Deși spațiul era foarte îngust, tot nu îi dădea de urmă. Unde putea să

fie?

Apoi se înfășură în pături și adormi. O cuprinse un somn liniștit, cum nu mai avusese de mult. Fără vise, fără întreruperi. Fetița se bucură din plin de odihna profundă.

În timpul zilei, capra rămase moartă. Leșul ei era țeapăn și ochii ei tulburi arătau ca două mărgele de sticlă. Dar, când veni seara și în șopron se așternu întunericul, ochii începură să lucească în lumina stelelor. Iar din gura ei apărură Oamenii cei Mici, călăuziți parcă de acea lumină. De data aceasta erau șapte de la bun început.

— Să continuăm ce am început aseară, zise vocea răgușită.

Ceilalți șase murmurară o încuviințare.

Fetița și cei șapte Oameni Mici se așezară în cerc în jurul crisalidei și se apucară de lucru. Trăgeau câte un fir alb din aer și țeseau din el crisalida. Își vedeau de treabă în tăcere, fără să sufle o vorbă. Mișcându-se cu zel, nici că mai simțeau frigul nopții. Timpul zbura fără ca ei să-și dea seama. Nu se plictiseau și nici nu erau somnoroși. Crisalida creștea văzând cu ochii, puțin câte puțin.

— Cât de mare o facem, întrebă fetița La apropierea zorilor, vrând să afle dacă ar fi terminat-o în cele zece zile cât avea ea să stea închisă în șopron.

— Pe cât se poate de mare, răspunse vocea subțirică.

— Când ajunge de o anumită mărime, se sparge singură, zise tenorul vesel.

— Și din ea iese ceva, adăugă baritonul cu o voce puternică.

— Ce anume, întrebă fetița.

— Ce iese? zise vocea stinsă.

— O să vezi, spuse vocea joasă.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

*

Stilul în care era scris romanul avea ceva sumbru.

Detectând această nuanță aparte, Aomame se încruntă. Era un fel de basm pentru copii. Dar pe dedesubt curgea un curent nevăzut, întunecat și învolburat. În cuvintele simple, fără înfloriturі, Aomame percepea un ecou rău prevestitor, un soi de mohorâre ce vestește apropierea unei boli. O boală letală, care îți roade încet mintea pe dinăuntru. Iar cei care aduceau acea boală era corul format din cei șapte Oameni Mici. Fără îndoială, la mijloc e ceva nesănătos, își spuse Aomame, detectând în vocea lor ceva periculos de aproape de ea însăși.

Aomame își ridică nasul din carte și se gândi la spusele Liderului înainte să moară: „Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele și răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conștiință."

Puțin mai târziu, își reluă lectura.

*

Fetița și Oamenii cei Mici continuară să lucreze, iar câteva zile mai târziu, crisalida de aer ajunse de mărimea unui câine măricel.

— Mâine se termină pedeapsa și eu plec de aici, le spuse fetița când se apropiară zorile.

Aceștia o ascultară în tăcere.

— Deci nu mai pot să lucrez la crisalida de aer cu voi.

— Mare păcat, zise tenorul pe un ton plin de regret.

— Ne-ai fost de mare ajutor, adăugă baritonul.

— Crisalida e aproape gata, zise vocea subțirică. Mai punem un pic și ajunge.

Înșirați în jurul ei, Oamenii cei Mici priviră crisalida, cântărindu-i din ochi mărimea.

— Încă un pic de tot, zise vocea răgușită, de parcă dădea tonul unui cântec marinăresc monoton.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

*

După cele zece zile de pedeapsă la izolare, fetița se întoarse în mijlocul Grupului. Își reluă traiul supus la numeroase reguli și nu mai avu timp de petrecut în singurătate. Desigur, nu mai putea nici să țeasă la crisalida de aer alături de Oamenii cei Mici. În fiecare noapte, înainte să adoarmă, și-i imagina pe cei șapte Oameni Mici așezați în jurul ei și lucrând ca s-o facă tot mai mare. La altceva nu se mai putea gândi. Avea chiar senzația că acea crisalidă îi intrase de-a dreptul în cap.

Fetița era înnebunită să afle ce anume se forma înăuntrul crisalidei și ce avea să apară din ea când urma să se crape. Îi părea nespus de rău că nu putea să fie martoră la acel moment. La cât am ajutat, ar trebui să am dreptul să fiu la fața locului, își spunea ea. Se gândise chiar serios să mai comită o greșeală și să fie din nou pedepsită, ca să ajungă înapoi în șopron. Dar era posibil ca, în ciuda eforturilor ei, Oamenii cei Mici nici să nu mai apară. Capra moartă fusese dusă de acolo și îngropată undeva. Ochii ei nu mai aveau cum sa strălucească în lumina stelelor.

Mai departe se povestea despre viața de zi cu zi a fetiței în cadrul comunității. Rutina zilnică ordonată, muncile stabilite. Fiind cea mai mare dintre copii, îi îndruma pe cei mai mici și avea grijă de ei. Mese frugale, poveștile pe care i le citeau părinții înainte de culcare, muzica clasică pe care o asculta când își făcea timp. Viața neîntinată.

Oamenii cei Mici o vizitau în vis. Ei puteau să pătrundă în visele oamenilor după bunul lor plac. Crisalida de aer o să se spargă în curând, nu vii și tu să o vezi? o invitară ei. Ia o lumânare și hai în șopron pe înserat, ca să nu te vadă nimeni.

Fetița nu își putu stăpâni curiozitatea. Ieși din dormitor, luă o lumânare pregătită din timp și se duse tiptil în șopron. Acolo nu găsi pe nimeni. Doar crisalida de aer zăcea liniștită pe podea. Era mult mai mare față de cum era când o văzuse ultima dată. Avea o lungime de aproximativ un metru treizeci, patruzeci. Și emana o lumină slabă. Conturul

ei descria o linie frumos arcuită, care se subția spre mijloc. Când era mai mică nu arăta așa. Se vedea treaba că Oamenii cei Mici munciseră din greu. Crisalida începuse deja să se crape. Avea o crestătură frumoasă de-a lungul ei. Fetița se așează pe vine și se uită înăuntru.

În acel moment, descoperi că înăuntrul crisalidei era ea însăși, își privi propria siluetă întinsă, dezbrăcată. Dublura ei stătea pe spate, cu ochii închiși. Nu părea conștientă. Nici nu respira. Arăta chiar ca o păpușă.

— Aceasta este *filia* ta, zise vocea răgușită și tuși o dată.

Fetița se întoarse și îi văzu în spatele ei pe cei șapte Oameni Mici, așezați în evantai.

— *Filia,* repetă ea automat.

— Iar ție ți se spune *mater,* zise vocea joasă.

— *Mater* și *filia,* repetă ea.

— *Filia* o reprezintă pe *mater,* explică vocea subțirică.

— M-am împărțit în două, întrebă fetița.

— Nu, răspunse tenorul. Nu te-ai împărțit în două. Tu ai rămas tu, complet întreagă. Nu te îngrijora. O *filia* nu este decât umbra inimii propriei sale *mater,* care a prins formă.

— Când se trezește.

— În curând. Când vine vremea, spuse baritonul.

— Și ce face *filia* ca umbră a sufletului meu, întrebă fetița.

— Îndeplinește rolul de perceptor, zise încetișor vocea stinsă.

— Perceptor, repetă fetița.

— Cineva care percepe, explică vocea răgușită.

— Și ceea ce percepe transmite la receptor, adăugă vocea subțirică.

— Adică *filia* devine pasajul nostru, spuse tenorul.

— În locul caprei, întrebă fetița.

— Capra moartă nu era decât un pasaj temporar, explică vocea stinsă. Noi avem nevoie de o *filia* în viață care să lege locul în care trăim noi de aici. Ca perceptor.

— Și *mater* ce face.

— Stă lângă *filia,* răspunse vocea subțirică.

— Când se trezește, întrebă fetița.

— Peste două sau trei zile, spuse tenorul.

— Una din două, adăugă vocea stinsă.

— Să ai multă grijă de ea, o sfătui baritonul. Fiindcă este *filia* ta.

— *O filia* nu este întreagă fără grijă de la *mater.* Nu poate să trăiască prea mult, explică vocea subțirică.

— Dacă o *mater* rămâne fără *filia,* își pierde și umbra inimii, spuse tenorul.

— Și ce face *mater* fără umbra inimii, întreba fetița.

Oamenii cei Mici se uitară unul la celălalt. Nimeni nu răspunse.

— Când *filia* se trezește, pe cer apar două luni, spuse vocea răgușită.

— Cele două luni proiectează umbra inimii, zise baritonul.

— Apar două luni, repetă fetița automat.

— Acesta este semnul. Să te uiți la cer cu luare aminte, spuse în șoaptă vocea stinsă. Să te uiți atentă. Și să numeri lunile.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

*

Fetița se hotărî să fugă.

Ceva era în neregulă, distorsionat. Era nefiresc. Iar fetița își dădea seama. Nu știa ce vor Oamenii cei Mici, dar propria sa imagine închisă în crisalida de aer o făcea să se cutremure. Nu putea să trăiască alături de dublura ei. Trebuia să fugă de acolo, iar asta cât mai repede posibil. Înainte ca *filia* să se trezească, înainte ca pe cer să apară două luni.

În cadrul Grupului era interzis să ai bani. Însă tatăl ei îi strecurase mai demult o bancnotă de zece mii de yeni și niște mărunțiș. „Ascunde-i, să nu-i găsească nimeni”, o sfătuise el și îi întinsese o hârtiuță cu o adresă, un nume și

un număr de telefon. „Dacă va trebui să fugi de aici, cumpără-ți un bilet de tren cu banii ăștia și du-te la adresa asta.”

Tatăl ei probabil simțise că în Grup era posibil să se întâmple ceva rău în viitor. Iar fetița se mișcă rapid, fără să mai stea pe gânduri. Nu avea timp nici să-și ia rămas bun de la părinți.

Scoase dintr-un borcan îngropat în pământ bancnota de zece mii de yeni, mărunțișul și hârtiuța. La școală, în timpul unei ore, ceru voie să se ducă la cabinetul medical, spunând că nu se simțea bine. Ieși din clasă și părăsi școala. Se urcă în autobuz, se duse la gară și își cumpără un bilet până la Takao. Își luă restul. Era prima dată în viața ei când își cumpăra bilet, primea rest și mergea cu trenul, dar învățase de la tatăl ei cum trebuia să procedeze. Știa exact ce avea de făcut.

Luă trenul pe linia Chūō așa cum scria pe hârtiuță, coborî la Takao și apelă numărul de telefon de la un telefon public. Cel la care suna era un pictor, un vechi prieten de-al tatălui ei. Era cu zece ani mai în vârstă decât el și locuia împreună cu fiica lui în apropierea muntelui Takao. Soția lui murise cu mai mult timp în urmă, iar fiica sa, Kurumi, era cu un an mai mică decât ea. Imediat cum îl sună, acesta veni la gară și o întâmpină pe fugară cu brațele deschise.

La o zi după ce ajunsese în casa pictorului, fetița se uită pe fereastră și descoperi că pe cer erau două luni. Lângă luna obișnuită mai apăruse una mică și scofâlcită ca o boabă de fasole. Se trezise *filia,* își dădu ea seama. Iar lunile proiectau umbra inimii. Inima ei tremură. Lumea se schimbase. Și ceva era pe cale să se întâmple.

*

Fetița nu primea nicio veste de la părinți. Poate că cei din Grup nici nu remarcaseră că își luase tălpășița, pentru că în urmă rămăsese dublura ei. Din câte apucase să vadă, arăta identic cu ea, drept pentru care lumea nu ar fi avut cum să

le deosebească între ele. Dar părinții ei sigur știau că nu era ea însăși, ci doar o dublură. Că ea fugise din Grup și că o lăsase în locul ei. Și nu avea decât un singur loc în care se putea duce. Însă părinții nu o contactară nici măcar o dată. Poate că acesta era un mesaj mut prin care o îndemnau să rămână dispărută.

Fetița ba mergea, ba nu mai mergea la școală. Lumea de afară era nouă pentru ea și mult prea diferită față de Grupul în care crescuse. Avea alte reguli, alt scop și se folosea alte cuvinte. Prin urmare, nu prea putea să-și facă prieteni sau să se obișnuiască cu mediul de la școală.

Dar la gimnaziu se împrieteni cu un băiat. Îl chema Tooru. Tooru era mic și slab și avea fața brăzdată de niște riduri adânci, ca de maimuță. Se pare că fusese grav bolnav când era mic și nu putea face efort fizic intens. Avea coloana vertebrală strâmbă. În recreații stătea retras și citea. Nici el nu avea prieteni. Era prea mic și prea urât. Într-o pauză de prânz, fetița se așează lângă el și intrară în vorbă. Îl întrebă ce citește. Băiatul îi citi și ei din carte cu voce tare. Fetiței îi plăcu vocea lui. Era răgușită și stinsă, dar ea o auzea perfect. Poveștile istorisite cu acea voce o fermecau. Tooru citea frumos, de parcă recita poezii. Ea ajunse să-și petreacă toate pauzele de prânz alături de el, ascultându-l cu atenție.

Dar în scurt timp îl pierdu pe Tooru. Oamenii cei Mici i-l răpiră de lângă ea.

Într-o seară, în camera lui Tooru apăru o crisalidă de aer. Oamenii cei Mici lucrau la ea în timp ce el dormea și în fiecare seară îi arătau fetiței în vis ce se petrece. Dar ea nu îi putu opri. Crisalida ajunse de mărimea potrivită și se crăpă în lung, întocmai ca în cazul ei. Însă înăuntrul ei erau trei șerpi uriași și negri. Stăteau strâns încolăciți unul în jurul altuia și nimeni – nici măcar ei înșiși – nu îi putea desface. Arătau ca o eternă încâlcitură lucioasă. Șerpii erau foarte furioși că nu se pot elibera. Se zbăteau cu disperare, încercând să se descâlcească, dar mai mult rău făceau

zbătându-se. Oamenii cei Mici îi arătară fetiței aceste vietăți. Tooru dormea liniștit lângă ei, fără să știe nimic. Doar ea îi putea vedea.

Câteva zile mai târziu, băiatul se îmbolnăvi subit și fu trimis la un sanatoriu îndepărtat. Boala de care suferea nu era dezvăluită. În orice caz, Tooru nu se mai întoarse niciodată la școală. Era pierdut de tot.

Fetița își dădu seama că acela era un mesaj de la Oamenii cei Mici. Se pare că pe *mater* nu o puteau atinge direct, dar puteau să le facă rău celor din jurul ei, să îi distrugă. Dar nu pe oricine.

Ca dovadă, pictorului, tutorele ei, și fiicei sale, Kurumi, nu puteau să le facă nimic. Ei alegeau drept pradă partea cea mai slabă. Scoseseră la iveală cei trei șerpi din subconștientul băiatului și îi treziseră din somn. Distrugându-l pe băiat îi trimiteau ei o avertizare, încercând să o facă să revină lângă *filia. De fapt, e numai vina ta,* îi spuneau ei.

Fetița era din nou singură. Nu se mai ducea nici la școală. Ar fi pus în pericol pe oricine cu care s-ar fi împrietenit. Asta însemna să trăiască sub cele două luni. Și ea o știa.

*

În cele din urmă, fetița începu să-și țesă propria ei crisalidă de aer. Putea să facă asta. Oamenii cei Mici îi spuseseră că veniseră din locul în care trăiau ei prin pasaj. Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că și ea putea să se ducă în locul acela, traversând pasajul în direcție opusă. Așa ar fi dezlegat mai multe mistere, ca de exemplu de ce se afla ea acolo sau ce însemnau *mater și filia.* Poate chiar reușea să-l salveze pe Tooru. Fetița începu să-și construiască pasajul. Doar trăgea fire din aer și le împletea. Dura mult, dar era un lucru posibil.

Și totuși uneori se deruta. Nu mai știa ce să creadă. Ea era chiar *mater* sau poate la un moment dat fusese schimbată cu *filia?* Cu cât se gândea mai mult, cu atât era

mai puțin sigură. Cum ar fi putut oare să-și dovedească dacă e sau nu ea însăși?

*

Povestirea se încheia în mod simbolic în momentul în care ea dădea să deschidă ușa de la pasaj. Nu se mai spunea nimic despre ce se afla în spatele ușii, poate din cauză că acele lucruri încă nu se întâmplaseră.

Filia, își zise Aomame. Liderul rostise acest cuvânt înainte să moară. Zisese că fiica lui fugise lăsând în urma ei *o filia,* pentru a crea un efect anti-Oamenii cei Mici. Asta chiar se întâmplase în realitate. Iar ea nu era singura care vedea două luni pe cer.

Însă, lăsând aceste lucruri la o parte, Aomame înțelegea cumva motivul pentru care fusese primit atât de bine acest roman și era atât de citit. Desigur, la un anumit nivel contribuise și faptul că autoarea era o tânără frumoasă de șaptesprezece ani. Dar un bestseller nu se naște doar dintr-atât. Descrierile vii și precise erau, fără îndoială, ceea ce fascina la acest roman. Cititorul reușea să vadă clar prin ochii ei lumea care o înconjura. Povestirea era despre o fetiță aflată într-un mediu cu totul aparte, dar cumva îi făcea pe oameni să se identifice în mod natural cu ea. Probabil atingea ceva din subconștientul lor, iar asta îi făcea pe cititori să întoarcă paginile cărții complet absorbiți.

Contribuția lui Tengo la aceste calități literare era probabil foarte mare, dar Aomame nu putea să se lase furată de ele. Trebuia să citească romanul concentrându-se asupra părților în care apăreau Oamenii cei Mici. Pentru ea, aceasta era o poveste cât se poate de *reală,* în care se puneau în joc viața și moartea. Era ca un fel de manual din care putea să obțină cunoștințele de care avea nevoie. Trebuia neapărat să descifreze mai bine și mai concret lumea în care se afla acum.

Crisalida de aer nu era, așa cum își imagina lumea, o poveste extrem de fantastică, născocită de o tânără de

șaptesprezece ani. Chiar dacă multe nume erau schimbate, Aomame era convinsă că majoritatea lucrurilor descrise acolo erau întâmplări cu totul reale, prin care tânăra chiar trecuse. Fukaeri lăsase în scris o înregistrare exactă a experiențelor sale, ca să dezvăluie întregii lumi acele secrete. Ca să îi informeze pe oameni despre existența Oamenilor cei Mici și despre faptele lor.

Probabil că *filia* pe care o lăsase în urmă le servise drept pasaj Oamenilor cei Mici, îi călăuzise la tatăl ei, adică la Lider, și îl transformaseră într-un receptor. Iar apoi, nemaiavând nevoie de Zori de Zi, îi împinseseră la o autodistrugere sângeroasă și îi transformaseră pe Pionieri într-o grupare religioasă radicală și exclusivistă. Probabil că, pentru Oamenii cei Mici, acela era cel mai convenabil și mai plăcut mediu.

Oare *filia* lui Fukaeri reușise să trăiască mult și bine fără *mater*? Oamenii cei Mici spuseseră că, fără *mater,* o *filia* nu poate supraviețui multă vreme. Și oare ce însemna ca o *mater* să trăiască fără umbra inimii?

Poate că, după ce fugise, Oamenii cei Mici creaseră în cadrul Pionierilor și alte *filia* în chip similar, cu scopul de a-și lărgi și a-și face cât mai stabil pasajul de trecere. Așa cum un drum ar căpăta mai multe benzi. Astfel, acele *filia* se transformaseră fiecare în perceptor și primiseră rolul de vestale. Iar Tsubasa era una dintre ele. Dacă te gândeai că nu fetele adevărate erau cele care aveau relații sexuale cu Liderul, ci dublurile lor, expresia Liderului, „împreunat în multiple sensuri”, căpăta o noimă. Așa se explica și de ce Tsubasa avea ochii lipsiți de profunzime și nu vorbea aproape deloc. De ce și cum reușise *Tsubasa-filia* să fugă din sectă nu se știa, dar cel mai probabil fusese introdusă într-o crisalidă de aer și dusă înapoi lângă Tsubasa-*mater*. Uciderea sângeroasă a câinelui fusese un avertisment din partea Oamenilor cei Mici. Ca în cazul lui Tooru.

Toate acele *filia* încercau să conceapă copilul Liderului, dar, neavând trup fizic, nu aveau nici menstruație. Cu toate

acestea, ele se tot străduiau să rămână însărcinate. Oare de ce?

Aomame clătină din cap. Încă mai erau multe lucruri pe care nu le înțelegea.

*

Aomame ar fi vrut să-i spună imediat Doamnei aceste lucruri. Că poate fetele pe care le violase Liderul nu erau de fapt decât niște umbre. Că poate nici nu fusese nevoie să-l ucidă pe acel bărbat.

Dar Doamna nu ar fi putut să creadă ușor o asemenea explicație. Aomame înțelegea. Nu doar ea, ci niciun om întreg la minte nu ar accepta pe loc ideea că Oamenii cei Mici, *mater, filia,* crisalidele de aer ar exista cu adevărat. Orice om întreg la minte ar considera toate aceste lucruri drept niște născociri care apar într-un roman și atât. Așa cum nimeni nu ar crede că Regina de Cupă sau iepurele cu ceas din *Alice în Țara Minunilor* ar exista cu adevărat.

Însă Aomame vedea *în realitate* două luni pe cer și își ducea viața sub lumina lor. Chiar ajunsese să le simtă forța aceea gravitațională distorsionată. Și îl omorâse cu mâinile ei pe bărbatul numit Liderul într-o cameră întunecată de hotel. Încă mai păstra în palmă senzația vie pe care o avusese în momentul în care îi înțepase ceafa cu acul ascuțit. Era o senzație care încă îi mai făcea pielea de găină. Iar puțin înainte de asta văzuse cum Liderul ridicase cam cinci centimetri în aer ceasul acela greu. Nu fusese nicio iluzie și nicio scamatorie. Fusese realitatea adevărată și rece, pe care nu putea decât s-o accepte așa cum era.

Așa ajunseseră Oamenii cei Mici să conducă practic comunitatea pe nume Pionierii. Aomame nu știa ce anume urmăreau ei preluând conducerea organizației. Poate că era un lucru care transcendea ideea de bine și de rău. Însă eroina din *Crisalida de aer* simțise în mod intuitiv că era ceva *greșit* și încercase să se opună așa cum putuse. O abandonase *pe filia,* fugise din comunitatea ei și,

împrumutând expresia Liderului, crease un „impuls anti-Oamenii cei Mici” pentru a menține echilibrul lumii. Încerca să traverseze în sens invers pasajul prin care trecuseră Oamenii cei Mici și să pătrundă în locul din care veniseră ei. Povestea era vehiculul ei. Iar Tengo devenise partenerul său și o ajutase să pună totul pe picioare. Probabil că la momentul respectiv el nici nu știa ce face. Poate nici acum nu știa.

În orice caz, *Crisalida de aer* e un element-cheie, își zise Aomame.

Totul începe cu această poveste.

Dar care e locul meu în ea?

În momentul în care am plecat de pe Autostrada Metropolitană blocată de ambuteiaj și am coborât pe scara de urgență cu *Sinfonietta* lui Janáček răsunându-mi în minte, am fost atrasă în lumea aceasta cu două luni pe cer, în misterioasa 1Q84. Ce semnifică asta?

*

Aomame închise ochii și se puse pe gândit.

Probabil că eu am fost împinsă de impulsul anti-Oamenii cei Mici prin pasajul creat de Fukaeri și de Tengo. Impulsul acela m-a purtat pe mine *dincoace.* Altfel cum aș putea să o iau? Iar rolul pe care l-am primit în cadrul acestei povești nu e deloc neglijabil. Poate sunt chiar unul dintre personajele principale.

Aomame se uită în jurul ei. Cu alte cuvinte, eu mă aflu în povestea construită de Tengo, își spuse ea și își dădu seama de un lucru. Într-un sens, eu sunt în corpul lui. Adică în templul lui.

Am văzut mai demult la televizor un film științifico-fantastic. Nu mai știu cum se chema. Era cu niște oameni de știință care s-au micșorat de se mai vedeau doar la microscop, s-au urcat într-un fel de submarin (micșorat și el), au intrat în vasele de sânge ale unui pacient, au ajuns în creierul lui și încercau să facă o operație chirurgicală

complicată, care ar fi fost imposibilă în condiții normale. Situația e asemănătoare. Eu sunt în venele lui Tengo și mă învârt prin corpul lui. Mă îndrept către cauza bolii, luptându-mă din greu cu leucocitele care mă tot atacă, încercând să elimine corpul străin (adică eu). Omorându-l pe Lider în camera aceea din Hotelul Okura, eu am reușit să îndepărtez cauza bolii.

Acest gând o mai încălzi un pic pe Aomame. Mi-am îndeplinit misiunea, își spuse ea. Și a fost o misiune grea, fără urmă de îndoială. Chiar mi-a fost frică. Dar, în mijlocul acelor tunete, eu mi-am făcut treaba fără greș, cu calm. Sub ochii lui Tengo. Aomame se simți foarte mândră.

Și ca să continuu analogia cu vasele de sânge, fiind acum un deșeu care și-a îndeplinit deja rolul, o să ajung în curând în vene și o să fiu eliminată din corp. Așa funcționează sistemul din corpul uman. Este un destin de care nu pot fugi, dar nici că mă deranjează. Acum eu sunt înlăuntrul lui Tengo. Sunt învăluită în căldura trupului său, sunt călăuzită de pulsul său. Sunt purtată de logica lui și de regulile lui. Și, probabil, de stilul lui. Mi se pare minunat să fiu adăpostită înlăuntrul lui.

Așezată pe podea, Aomame închise ochii. Își băgă nasul între filele cărții și trase adânc aerul în piept. Miros de hârtie, miros de cerneală. Se lăsă purtată de acel flux, ascultând bătăile inimii lui Tengo.

Asta e împărăția ta, își zise ea.

Sunt pregătită să mor. Oricând.

Capitolul 20
Morsa și Pălărierul nebun

Fără îndoială, pe cer erau două luni.

*

Una era cea obișnuită, dintotdeauna, iar cealaltă, o lună verzuie și mult mai mică. Era diformă și lumina mult mai slab. Aidoma copilului sărac și urât al unei rude îndepărtate, pe care nu îl întâmpină nimeni cu bucurie și cu care te trezești pe cap, fără să poți refuza. Dar era acolo și nu puteai scăpa de ea. Nu era nicio iluzie și nicio halucinație. Un astru care apăruse pe cer, cu corp și contur clar definite. Nu era nici avion, nici balon, nici satelit artificial. Nu era nici făcută în glumă de cineva, din hârtie creponată. Fără nicio îndoială, era o rocă. Își ocupa bucata ei de cer, fără să clintească, asemenea unui semn de punctuație pus după multe ezitări sau ca un neg cu care te-a pricopsit destinul.

Tengo o privi îndelung, sfidător. Nu-și dezlipea ochii de la ea. Nici măcar nu clipea. Dar, oricât s-ar fi uitat, ea nu se clintea de acolo. Rămânea pe cer, rece și taciturnă.

Tengo își descleștă pumnul strâns și, aproape inconștient, clătină din cap. Asta-i ca în *Crisalida de aer,* își spuse el. Lumea în care sunt două luni pe cer. Când se naște *filia,* apar două luni.

— Acesta este semnul. Să te uiți la cer cu luare aminte, spuse în șoaptă vocea stinsă.

Doar el scrisese cuvintele acestea. Urmând sfatul lui Komatsu, descrisese în detaliu cea de-a doua lună. Era partea la care lucrase cel mai mult. Și el fusese cel care născocise aspectul lunii celei noi.

Komatsu îi spusese:

— Tengo, gândește-te așa: cititorii au văzut până acum luna de pe cer de nenumărate ori. Așa-i? Dar nimeni nu a văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată și precisă.

O părere foarte corectă.

Cu privirea înălțată spre cer, Tengo clătină din nou din cap. Noul astru era aidoma celui descris de el, și ca formă, și ca dimensiuni. Era identică până și în plan metaforic.

Așa ceva e imposibil, își spuse. Ce fel de realitate imită metafora? Încercă să rostească cu voce tare:

— Așa ceva e imposibil!

Vocea nu-l ascultă. Avea gâtul uscat ca după o alergare lungă. Oricum ar fi privit situația, așa ceva era imposibil. *Aceea era o lume fictivă.* Era lumea de basm pe care Fukaeri i-o descrisese lui Azami, seară de seară, și căreia Tengo îi dăduse o formă literară.

Adică, se întrebă el, sunt în lumea romanului? Oare am părăsit cumva realitatea și am intrat în lumea *Crisalidei de aer,* ca Alice în vizuina iepurelui? Sau poate lumea reală s-a transformat după modelul celei din *Crisalida de aer*? Dar lumea normală – cea obișnuită, în care era o singură lună – nu mai există pe nicăieri? Oare în chestia asta sunt implicați cumva Oamenii cei Mici?

Se uită împrejur, căutând răspunsuri. Nu vedea însă decât locuințe absolut normale. Nimic schimbat, nimic nelalocul său. Nu se zăreau nici Regina de Cupă, nici Morsa, nici Pălărierul nebun. În jur nu erau decât groapa cu nisip pustie, leagănul, copacul cu crengi largi, felinarul care răspândea o lumină inexpresivă, toaleta publică încuiată, clădirea nouă de cinci etaje (doar la patru ferestre se vedea lumină), avizierul public, un automat de băuturi răcoritoare cu emblema Coca Cola, un Volkswagen Golf vechi, parcat ilegal, stâlpii de telefon, firmele din neon care se zăreau în depărtare. Zgomotele obișnuite, lumina obișnuită. Locuia de șapte ani în Kōenji. Nu se mutase acolo fiindcă i-ar fi plăcut

în mod deosebit cartierul, ci fiindcă se întâmplase să găsească o locuință unde chiria era mică și care se afla aproape de gară. Rămăsese acolo fiindcă ajungea ușor la serviciu și oricum i se părea un efort prea mare să se mute. În orice caz, știa bine cartierul și ar fi observat de îndată dacă ar fi apărut vreo schimbare.

Oare de când mai apăruse o lună? Nu se putea lămuri. Poate că se întâmplase cu mulți ani înainte și Tengo nici nu băgase de seamă până acum. Poate că existau multe alte lucruri pe care nu le observase încă. Nu citea cu atenție ziarele și nici nu se uita la televizor. Erau nenumărate lucruri pe care le știa toată lumea, mai puțin el. Sau poate că abia acum apăruse și cea de-a doua lună. Ar fi putut să întrebe pe cineva. Nu vă supărați, aș vrea să vă întreb ceva mai neobișnuit, știți cumva de când sunt două luni pe cer? Numai că nu era nimeni în preajmă. Literalmente, nici măcar o pisică.

Ba da, era cineva. Undeva în apropiere, cineva bătea cuie într-un perete cu ciocanul. Poc, poc, poc, se auzea fără întrerupere. Un perete destul de dur, însă și cuiele erau tari. Cine se apucă la ora asta să bată cuie? se întrebă Tengo nedumerit și se uită împrejur, dar nu văzu niciun perete de unde să poată veni zgomotul. Și nimeni cu ciocanul în mână.

Abia peste câteva momente își dădu seama că ce auzea de fapt era bătaia propriei sale inimi. Sub influența adrenalinei, inima sa pompa cu zgomot în vene o cantitatea brusc mărită de sânge.

*

Priveliștea celor două luni îl ameți pe Tengo. Era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Se așeză în vârful toboganului și rămase câteva momente cu ochii închiși, ținându-se de balustradă, așteptând să se liniștească. Avea senzația că forța gravitațională se modifica puțin. Undeva mareea urca, în altă parte cobora. Oamenii pendulau impasibil, când

nebuni, când lunatici.

În vertijul acela, Tengo realiză dintr-odată că nu mai fusese asaltat de multă vreme de halucinația lui obișnuită. Nu mai văzuse de mult imaginea mamei care își dezgolește sânii și a bărbatului tânăr care îi sărută. O uitase cu totul, în ciuda faptului că îl chinuise atâția ani de zile. Oare când îi apăruse ultima oară? Nu mai ținea bine minte, dar probabil cam pe când începuse să lucreze la noul său roman. Nu înțelegea de ce, dar stafia aceea se oprise acolo ca la un hotar și încetase să-l mai bântuie.

În schimb, stătea acum pe un tobogan într-un părculeț și se uita la două luni. Lumea cea nouă și necunoscută îl învăluia ca un val mut. Se vede că necazurile vechi fuseseră gonite de necazuri noi. Misterul vechi, cu care era deja învățat, fusese înlocuit cu altul, proaspăt se gândea Tengo, dar fără pic de ironie și fără să se împotrivească. Era nevoit să accepte fără să crâcnească lumea cea nouă în care se afla, oricum ar fi fost ea alcătuită. Nu avea de ales. De fapt, nu putuse să aleagă nici lumea cea veche în care trăise până atunci. Era același lucru. În primul rând, se întrebă el pe sine, chiar dacă m-aș împotrivi, cui aș putea să mă plâng?

Inima i se zbătea în continuare, dar îi mai trecuse puțin amețeala. Ascultându-i bătăile, își lăsă capul pe balustrada toboganului și privi cei doi sateliți. O scenă incredibil de stranie. O lună nouă. O lume nouă. Nimic nu mai era cert și lucrurile căpătau alte sensuri. Un singur lucru putea afirma cu certitudine și anume că, indiferent de ce avea să i se întâmple, nu se va putea uita Ia cele două luni cu nepăsare, ca la un lucru firesc. Niciodată.

Ce promisiune îi făcuse atunci Aomame lunii? se întrebă Tengo. Își aminti ochii ei extrem de serioși care priveau astrul în plină zi. Ce îi oferise ea atunci?

Și cu mine ce o să se întâmple de acum înainte?

Aceasta fusese întrebarea pe care și-o tot pusese Tengo la vârsta de zece ani, după ce Aomame îl ținuse de mână în

sala de clasă goală. Un băiețel speriat, în fața unei porți mari. Iar acum își punea aceeași întrebare. Aceeași neliniște, aceeași spaimă și același tremur. Doar poarta era nouă și mai mare. Și, în dreptul lui, cele două luni.

Unde o fi Aomame?

Din vârful toboganului, se uită din nou de jur împrejur. Dar ce voia el să găsească nu se afla niciunde. Își ridică palma stângă în dreptul ochilor, căutând acolo un semn. Dar nu descoperi decât brazdele adânci ale palmei. Sub lumina plată a felinarului, arătau precum canalele de pe suprafața lui Marte. Canalele acestea însă nu-i spuneau nimic. Tot ce afla din palmă era că străbătuse un drum lung de când fusese un băiețaș de numai zece ani și până acum. Până pe acest tobogan dintr-un părculeț din Koenji. Iar pe cer luminau două luni.

Unde-o fi Aomame? se întrebă el din nou. Unde se ascunde oare?

— S-ar putea să fie pe-aproape, spusese Fukaeri. Poți să ajungi și pe jos.

Și dacă e atât de aproape, vede și ea cele două luni?

Cu siguranță, își spuse Tengo, deși nu avea niciun fel de dovadă. Totuși, dobândise convingerea neașteptat de fermă că avea dreptate. Fără îndoială că Aomame vedea ce vedea și el acum. Tengo își încleștă mâna stângă și izbi de câteva ori în tobogan, până când îl duru dosul palmei.

De-aia trebuie să dăm unul de altul, se gândi el. Undeva aproape, unde poți ajunge și pe jos. Aomame e probabil urmărită și se ascunde ca o pisică rănită. Nu am mult timp la dispoziție să o găsesc.

Dar Tengo nu știa unde să o caute.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

Capitolul 21
Ce să fac?

În seara aceea, Aomame ieși pe balcon ca să se uite pe cer, îmbrăcată într-un trening gri și papuci. Avea în mână o cană de cacao cu lapte. De multă vreme nu mai avusese chef de așa ceva. Găsise într-un bufet o cutie de cacao Van Houten și, uitându-se la ea, i se făcuse deodată poftă. Pe cerul de sud-vest, senin ca sticla, se vedeau clar două luni. Una mare și una mică. În loc să ofteze, Aomame scoase un mârâit din fundul gâtului. *Filia* ieșise din crisalida de aer și pe cer apăruseră două luni. Iar 1984 se transformase în 1Q84. Lumea cea veche pierise și nu avea să se mai întoarcă.

Așezată pe scaunul de grădină din balcon, sorbind încet din cana de cacao fierbinte și privind cele două luni, Aomame se strădui să-și aducă aminte cum era lumea cea veche. Însă, în acel moment, singurul lucru care îi venea în minte era arborele de cauciuc lăsat în apartament. Oare acum unde o fi? se întrebă ea. O fi având Tamaru grijă de el, așa cum a promis? E în regulă. N-am de ce să-mi fac griji. Tamaru e genul de om care se ține de cuvânt. La o adică, te-ar omorî fără să clipească, dar de ghiveciul tău tot ar avea grijă.

Dar de ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

Până să părăsească apartamentul, Aomame nici nu prea îi acordase atenție. Nu era deloc remarcabil. Avea o culoare cam urâtă și un aspect nu prea sănătos. Prețul de pe etichetă era redus la o mie opt sute de yeni, dar când mersese cu el la casa de marcat, i-l reduseseră la o mie cinci sute fără nicio explicație. Dacă s-ar fi târguit un pic, ar fi putut să-l scoată și mai ieftin. Sigur stătuse nevândut de

multă vreme. În drum spre casă, cum mergea ea cu ghiveciul în brațe, regretase încontinuu că cedase impulsului de moment și îl cumpărase. Pentru că, după ce că era cu totul neremarcabil, mai era și mare și greu, iar în plus era viu.

Pentru Aomame era prima dată când avea ceva viu. Animal de companie sau o plantă, ea nu cumpărase, nu primise și nu adunase de pe stradă niciodată nimic. Era prima ei experiență de a trăi alături de ceva ce avea viață.

Când văzuse la Doamna în sufragerie peștișorii roșii cumpărați pentru Tsubasa de la bazarul de noapte, Aomame își dorise să aibă și ea. Și-o dorise enorm. Atât de mult, încât abia dacă mai putuse să-și ia privirea de la ei. De ce oare? Poate se simțise invidioasă pe Tsubasa. Ei nu îi cumpărase nimeni nimic de la bazarul de noapte. Nici măcar nu se dusese vreodată la așa ceva. Părinții ei, ca adepți devotați ai Bisericii Martorilor și care respectau întru totul litera Bibliei, disprețuiau și evitau toate festivalurile lumești.

De aceea Aomame se hotărâse să se ducă la magazinul din apropierea stației Jiyūgaoka și să-și cumpere peștișori. Dacă nu-i cumpăra nimeni acvariu cu pești, atunci n-avea decât să se ducă să-și ia singură. Păi, nu? își zisese ea. Sunt om mare, am deja treizeci de ani și locuiesc singură, în casa mea. Am în seif la bancă ditamai cărămizile de bani. Nu mă oprește nimeni să-mi iau niște pești.

Dar odată ajunsă la magazin, uitându-se la peștii din acvariu care se plimbau de colo-colo fluturându-și aripioarele fine ca dantela, n-a mai putut să-i cumpere. Erau niște făpturi mici, fără judecată, rațiune, conștiință de sine, dar erau totuși niște ființe vii. I se părea nefiresc să cumpere o viață pe bani și să și-o însușească. Îi aminteau de ea însăși, când era mică. O vietate neajutorată, închisă într-un vas mic de sticlă și care nu putea să se ducă nicăieri. Pe peștișori nu părea să-i deranjeze. Și probabil chiar nu îi deranja. Probabil că oricum nu voiau să se ducă nicăieri. Însă lui Aomame nu-i dădea pace acel lucru.

Când îi văzuse pe cei din sufrageria Doamnei, nici nu-i trecuse prin cap așa ceva. Peștișorii înotau vioi și elegant prin vasul de sticlă. Lumina soarelui de vară tremura în apă. I se păruse ceva minunat să-ți duci viața alături de aceste ființe. I-ar fi adus un plus de căldură. Dar, la vederea celor din magazin, Aomame simțise că se sufocă. După ce privise o vreme acvariul, strânsese din buze. Nu pot, își zisese ea. N-aș fi în stare să țin niște peștișori.

În acel moment, îi căzuse privirea pe arborele de cauciuc dosit într-un colț, în cel mai puțin vizibil loc din magazin. Stătea ghemuit acolo ca un copil orfan, abandonat. Sau cel puțin așa îl văzuse Aomame. Nu avea strălucire sau culoare și era cam diform, dar ei îi venise să-l cumpere fără să mai stea pe gânduri. Nu pentru că îi plăcea, ci pentru că trebuia. La drept vorbind, îl dusese acasă, îl pusese într-un colț și din când în când îl mai uda, dar altfel nici măcar nu se uita la el.

Însă, acum că îl abandonase, pe Aomame o cuprinsese neliniștea la gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată. Se încruntă puternic, așa cum făcea mereu când se simțea derutată și îi venea să urle. Mușchii feței i se contorsionară până la limită, iar chipul ei părea să aparțină altei persoane. Ajunsa în punctul dincolo de care mai mult nu se putea schimonosi, trebui să-și contracte mușchii în toate felurile ca să-și readucă chipul la expresia normală.

De ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

*

În orice caz, Tamaru sigur are mare grijă de el, își zise ea. Sigur îl îngrijește cu mai multă atenție și responsabilitate decât mine. El e obișnuit să protejeze și sa iubească tot ce are viață. Eu, nu. El tratează câinii ca pe propriii lui copii. Când are timp, dă roată prin grădina Doamnei și inspectează cu atenție toate plantele. Când era la orfelinat, făcea tot posibilul să-l protejeze pe amărâtul ăla de băiat mai mic decât el. Eu una n-aș fi în stare de așa

ceva. Eu nu îmi permit să iau în grija mea viața altcuiva. Eu abia dacă rezist sub povara propriei mele vieți, a propriei mele singurătăți.

Cuvântul „singurătate” o duse pe Aomame cu gândul la Ayumi.

Ayumi a fost legată cu cătușele într-o cameră de hotel, violată sălbatic și apoi strangulată de un bărbat cu cordonul de la halat.

Din câte știu, ucigașul încă n-a fost prins. Ayumi avea familie, colegi și tot se simțea singură. Atât de singură încât uite cum a trebuit să moară. Iar eu nu am putut să-i ofer ce voia. Ea sigur voia ceva de la mine. Dar eu aveam secretul meu pe care trebuia să-l păstrez, singurătatea mea. Un secret și o singurătate pe care în niciun caz nu puteam să le împărtășesc cu ea. Oare de ce voia ea să se apropie sufletește tocmai de mine? Că doar sunt atâția oameni pe lumea asta.

Aomame închise ochii și în minte îi apăru arborele de cauciuc lăsat în apartamentul gol.

De ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

*

Aomame plânse o vreme. Ce naiba e cu mine de plâng atâta în ultimul timp? se întreba ea clătinând din cap, încercând să se potolească. De ce să mă apuce bocitul dacă mă gândesc la ghiveciul ăla prăpădit? Dar nu putea să-și pună frâu lacrimilor. Curgeau încontinuu, iar umerii îi tresăltau ușor. Nu mi-a mai rămas nimic, se lamentă ea. Nici măcar un arbore de cauciuc amărât. Toate lucrurile care însemnau ceva cât de cât au dispărut unul câte unul. Au fugit toate de mine. Mai puțin amintirea caldă a lui Tengo.

Gata cu plânsul! se îndemnă ea. Uite, acum sunt înăuntrul lui Tengo. Ca oamenii de știință din *Călătorie fantastică* – asta era, așa se chema. Amintindu-și titlul, Aomame își mai reveni puțin și se liniști. Lacrimile nu rezolvau nimic. Trebuia să redevină aceeași Aomame

imperturbabilă.

Dar cine vrea asta?

Eu vreau asta.

Se uită din nou în jur. Pe cer încă mai erau două luni.

— Acesta este semnul. Să te uiți la cer cu luare aminte, spuse în șoaptă vocea stinsă.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

*

În acel moment, Aomame observă că nu era singura care se uita la cer. În părculețul de vizavi se vedea silueta unui tânăr așezat în vârful toboganului și care se uita în aceeași direcție ca ea. Aomame știu instinctiv că și el privea cele două luni. Fără îndoială. Se uita la aceleași lucruri ca și ea. *Le vedea.* Liderul îi spusese că în lumea în care se aflau acum existau două luni, dar că nu toți oamenii le puteau vedea.

Însă, fără nicio urmă de îndoială, acel bărbat tânăr și mare de statură vedea ambele luni de pe cer. Aomame putea să pună pariu pe orice. Stătea așezat acolo, privind luna galbenă și mare, alături de cea mică, diformă și parcă acoperită cu mușchi verde de pământ și se gândea la ce anume semnifica existența celor două luni vecine. Poate că era și el unul dintre oamenii aduși în 1Q84 împotriva voinței sale. Nu reușea să-i înțeleagă sensul și se simțea dezorientat. Sigur așa era. Tocmai de aceea se urcase pe tobogan și privea cerul învârtind în minte toate posibilitățile și teoriile și întorcându-le pe toate părțile.

Sau poate că nu. Poate că bărbatul acela era un trimis de-al Pionierilor, venit acolo în căutarea ei.

În acel moment, pulsul i se acceleră și în urechi îi răsună un țiuit ascuțit. Mâna ei dreaptă se întinse inconștient către brâu, în căutarea pistolului. Îl găsi și apucă strâns mânerul dur.

Și totuși atitudinea lui nu părea deloc încordată. Nu se simțea nimic agresiv la el. El doar stătea în vârful

toboganului, cu capul sprijinit de balustradă, cu privirea îndreptată către cele două luni și căzut pe gânduri. Ea era pe balcon, la etajul trei, iar el, dedesubt. Stătea pe scaunul de grădină și îl privea de sus, prin deschizătura dintre placa opacă din plastic și balustrada fixată pe ea. N-ar fi putut s-o vadă de unde era. În plus, se uita la cer complet absorbit și nici nu părea să-i treacă prin cap că ar putea fi urmărit.

Aomame se calmă și expiră aerul pe care îl ținuse în plămâni. Apoi își relaxă degetele, își desfăcu mâna de pe pistol și continuă să-l urmărească pe bărbat din aceeași poziție. Din locul în care se afla, se vedea doar din profil. Felinarul din parc îi lumina de sus tot corpul. Era înalt și lat în umeri. Avea părul țepos, tuns scurt. Purta o bluză cu mâneci lungi, suflecate până la cot. Nu era neapărat arătos, dar avea un chip plăcut și ferm. Nici capul în sine nu era rău. Peste câțiva ani, când avea să mai chelească un pic, ar fi arătat superb.

Și atunci realiză.

Era Tengo.

Lui Aomame nu îi venea să creadă. Își scutură scurt capul de câteva ori. Era de-a dreptul imposibil! Lucrurile nu se aranjează ele așa frumos. Abia dacă mai putea să respire. Toate sistemele din corpul ei erau date peste cap. Gândul și fapta nu se puneau de acord. Își propuse să se mai uite o dată bine la el, dar nu reușea să-și focalizeze privirea. Ceva îi dădea vederea peste cap. Aomame se încruntă rău, fără să-și dea seama.

Ce să fac?

Aomame se ridică și se uită aiurea în jur. Apoi își aduse aminte că în bufetul din sufragerie era un binoclu mic. Se duse să-l ia, se întoarse grăbită în balcon și se uită la tobogan. Bărbatul era încă acolo, în aceeași poziție. Stătea cu capul întors din profil și ochii ațintiți la cer. Cu degetele tremurânde, Aomame focaliză imaginea și îi privi chipul. Își ținu respirația și se concentră. Nici urmă de dubiu. Era Tengo. Nu conta că trecuseră douăzeci de ani, ea îl

recunoștea. Era Tengo și nimeni altul.

Ceea ce o uimi cel mai tare era faptul că arăta la fel ca la zece ani. Ca și cum copilul de zece ani ajunsese la treizeci exact așa cum fusese. Nu că ar fi arătat ca un copil. Sigur, corpul lui crescuse mult, avea gâtul mai gros și un chip cu trăsături adulte. Expresia lui căpătase mai multă profunzime. Mâinile așezate pe genunchi erau mari și puternice. Altfel față de mâna pe care i-o strânsese ea în școala primară, la vârsta de zece ani. Cu toate acestea, aerul pe care îl emana corpul său era același ca atunci. Trupul acela zdravăn îi dădea o senzație puternică de liniște și căldură. Ar fi vrut să-și lipească obrazul de pieptul lui. *Ar fi vrut enorm.* Aomame se gândi la asta cu plăcere. Stătea în vârful toboganului din parc, cu privirea ațintită în sus și se uita cu nesaț la ce vedea și ea: cele două luni. Amândoi puteau să vadă aceleași lucruri.

Ce să fac?

*

Aomame nu știa ce să facă. Își puse binoclul pe genunchi, frângându-și mâinile de simțea cum îi intră unghiile în carne, Pumnii ei încleștați tremurau ușor.

Ce să fac?

Aomame își auzea respirația agitată. Se simțea împărțită pe din două. O jumătate încerca să accepte faptul că îl avea pe Tengo în fața ochilor, iar cealaltă jumătate nega acel fapt și încerca să îl dosească undeva, încercând s-o convingă că nu e adevărat. Cele două forțe care țințeau în direcții perfect opuse dădeau o luptă aprigă înlăuntrul ei. Fiecare trăgea cu putere de ea, încercând s-o împingă încotro voia. Aomame simțea cum i se smulge carnea de pe ea, cum i se desfac articulațiile și i se frâng oasele.

Îi venea s-o ia la fugă către parc, să se urce pe tobogan și să-i vorbească. Dar ce să-i spună? Nici nu mai știa cum să-și miște gura. Dar ar fi reușit ea cumva să lege niște cuvinte. Mă numesc Aomame și cu douăzeci de ani în urmă,

în școala primară din Ichikawa, eu te-am luat de mână. Mă mai ții minte?

Asta să zică?

Sigur se putea și mai bine de atât.

Cealaltă jumătate îi ordona să rămână ascunsă în balcon. Nu mai ai ce face! îi spunea ea. Păi, nu? Azi-noapte ai făcut un târg cu Liderul. Ai renunțat la propria ta viață ca să-l salvezi pe Tengo. Așa, el supraviețuiește în lumea de aici. Asta a fost înțelegerea. Ai semnat deja contractul. Ai fost de acord să-l trimiți pe Lider pe lumea cealaltă și să-ți oferi viața. Dacă te apuci să vorbești cu Tengo și să depeni cu el povești de demult, ce rezolvi? Iar dacă el nici nu-și mai aduce aminte de tine sau te mai ține minte doar ca „fata aia penibilă cu rugăciunile ei bizare”, atunci ce te faci? Dacă se întâmplă asta, ce o să ai tu în inimă când o să mori?

La aceste gânduri, corpul ei deveni complet rigid și începu să tremure. Aomame nu se putea controla. Parcă ar fi fost răcită cumplit și ar fi avut frisoane. Se simțea înghețată până în măduva oaselor. Își strânse brațele în jurul ei și dârdâi o vreme de frig, dar în tot acest timp nu își luă ochii de la toboganul pe care Tengo stătea și se uita la cer. Avea senzația că ar fi dispărut în clipa în care și-ar fi abătut privirea de la el.

Vreau să mă ia în brațe, își zise ea. Vreau să mă mângâie cu mâinile lui mari. Vreau să-i simt căldura în tot corpul. Vreau să dezmierde fiecare părticică din mine. Să mă încălzească, să-mi alunge frigul din oase. Vreau să intre în mine și să mă răscolească. Încet, adânc, așa cum ai amesteca în cana de cacao cu lingurița. Dacă ar face asta, aș putea să mor și aici, pe loc, că nu m-ar deranja. Serios!

*

Serios? se întrebă Aomame. Dacă s-ar ajunge acolo, poate că n-aș mai vrea să mor. Aș vrea să fiu cu el la nesfârșit. Hotărârea mea de a muri s-ar topi precum roua dimineții. Sau poate mi-ar veni să îl omor pe el. Să-mi iau

pistolul, să-l împușc, apoi să-mi zbor și eu creierii. Nu se știe ce s-ar întâmpla sau ce prostii aș face.

Ce să fac?

Aomame nu se putea hotărî. Respira din ce în ce mai agitat. Gândurile veneau în valuri, trecând unul pe lângă altul. Nu putea să se concentreze. Ce era bine și ce nu? Știa un singur lucru și anume că voia ca exact în acel moment Tengo să o strângă în brațele lui vânjoase. Mai departe avea să vadă la momentul respectiv. Dumnezeu sau diavol, să hotărască cine vrea și ce vrea.

*

Aomame se hotărî. Se duse la baie și își șterse fața de lacrimi cu un prosop. Își aranja repede părul în oglindă. Avea chipul răvășit, ochii injectați și era îmbrăcată cu niște haine oribile. Purta un trening decolorat, iar în betelia pantalonilor avea îndesat pistolul automat de nouă milimetri, care îi făcea o umflătură ciudată în dreptul spatelui. Nu era o ținută în care să apară în fața băiatului cu care visa de douăzeci de ani să se întâlnească. De ce nu se îmbrăcase cu ceva mai ca lumea? Însă acum nu mai avea ce face. Nu avea timp să se schimbe. Aomame își puse adidașii în picioare fără șosete și o luă la goană pe scara de incendiu fără să mai încuie ușa, sărind câte trei trepte odată. Traversă strada, intră în parcul pustiu și merse drept la tobogan. Dar Tengo nu mai era acolo. În vârful toboganului învăluit în lumina artificială a felinarului nu se mai vedea nimeni. Era mai întunecat, mai rece și mai pustiu decât cealaltă față a lunii.

Să fi fost o închipuire?

Nu, n-a fost nicio închipuire, își zise ea, trăgându-și sufletul. Tengo a fost aici până mai adineauri. Fără dubiu. Aomame se urcă pe tobogan și se uită împrejur. Nici țipenie de om. Dar nu putea să fi ajuns prea departe. Fusese acolo până mai devreme. Nu trecuseră mai mult de patru sau cinci minute. Dacă ar lua-o la fugă, l-ar prinde din urmă.

Totuși, Aomame se răzgândi. Se abținu cu toată puterea. Nu, nu trebuia să facă așa ceva. Nici măcar nu știa încotro se dusese. Doar nu se apuca să alerge de nebună noaptea pe străzi, în căutarea lui Tengo. Nu asta trebuia să facă. Cât stătuse ea în balcon ezitând, Tengo se dăduse jos de pe tobogan și plecase. Până la urmă, ăsta e destinul care mi-a fost dat, își zise ea. Am ezitat și iar am ezitat, n-am mai fost în stare să judec și în timpul ăsta Tengo a plecat. Asta s-a întâmplat.

Și poate că așa a fost mai bine, încercă ea să se convingă. Poate așa a fost cel mai corect. Cel puțin am reușit să dau de Tengo. L-am văzut doar la o stradă depărtare de mine și m-am înfiorat toată la gândul că ar fi posibil să mă ia în brațe. Am gustat cu tot corpul acea bucurie enormă, acea speranță, fie și preț de câteva minute. Aomame închise ochii, apucă strâns bara de la tobogan și își mușcă buzele.

Se așeză în aceeași poziție ca Tengo și își ridică privirea către sud-vest. Pe cer pluteau cele două luni, una mare și una mică. Apoi se uită la balconul de la etajul trei al blocului. Lumina era aprinsă. Până mai adineauri, de acolo îl privise ea pe Tengo. În balcon încă mai pluteau urmele ezitării ei.

1Q84, numele pe care l-a primit această lume, își zise ea. Am ajuns aici cu o jumătate de an în urmă, iar acum urmează să plec. Am intrat fără să vreau, o să plec intenționat. Tengo rămâne aici după ce dispar eu. N-am de unde să știu cum va arăta lumea pentru el și nici nu trebuie să încerc să aflu. Dar nu mă deranjează. Eu o să mor pentru el. Nu am putut să trăiesc pentru mine însămi. Această posibilitate mi-a fost deja înlăturată. Dar, în schimb, pot să mor pentru el. E bine. Pot să mor cu zâmbetul pe buze.

Nu mint.

*

Aomame încercă să simtă prezența lăsată în urmă de

Tengo, oricât de slabă ar fi fost ea. Dar nu mai rămăsese niciun strop de căldură. Vântul nopții, care purta în el un iz de toamnă, se strecurase printre frunzele ulmului și șterse orice urmă. Însă Aomame rămase mult timp acolo, privind cele două luni, învăluită în lumina lor stranie și nepăsătoare. Zgomotele orașului se uneau și o înconjurau într-un basso continuo își aminti de minusculul păianjen care își țesea pânza pe scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană. Oare încă mai trăia? Încă își mai țesea pânza?

Aomame zâmbi.

Sunt pregătită, își zise ea.

Dar înainte de toate am de mers undeva.

Capitolul 22
Câtă vreme sunt două luni pe cer

Tengo coborî de pe tobogan și părăsi părculețul. Apoi umblă fără țintă prin oraș. Rătăci de pe o stradă pe alta, fără să fie deloc atent pe unde merge. În timp ce se plimba, încerca să dea un contur cât mai clar ideilor care-i vuiau prin minte. Dar, oricât s-ar fi străduit, nu reușea să le dea o formă. Cât stătuse cocoțat pe tobogan se gândise la prea multe. La cele două luni, la legăturile de sânge, la noi începuturi în viață, la fantasmele care-i provocau amețeli, la Fukaeri și *Crisalida de aer,* la Aomame care se ascundea pe undeva prin preajmă. Toate îi roiau în minte și puterea sa de concentrare era întinsă până la limită. Ar fi vrut să se bage în pat și să doarmă dus. Putea să cugete mai departe mâine dimineață, după ce se trezea. Acum se gândea degeaba, căci nu avea cum să ajungă la vreun înțeles.

Când se întoarse acasă o găsi pe Fukaeri așezată la biroul lui, concentrată să-i ascută creioanele cu un briceag. Tengo avea întotdeauna vreo zece creioane așezate în suport, dar acum numărul lor crescuse la douăzeci. Le ascuțise foarte frumos, de-a dreptul impresionant. Tengo nu mai văzuse până atunci niște creioane ascuțite atât de bine. Vârfurile lor erau ca niște ace.

— A sunat telefonul, spuse Fukaeri verificând cu buricul degetului ascuțimea unui creion. De la Chikura.

— Știi că nu trebuie să răspunzi.

— Dar era important.

Probabil își dăduse seama de asta după țârâitul telefonului.

— Despre ce e vorba? întrebă Tengo.

— Nu mi-a zis.
— Au sunat de la sanatoriul din Chikura?
— Să le dai un telefon.
— Au zis ei să le dau telefon?
— Azi, chiar dacă se face târziu.
Tengo oftă.
— Dar nu le știu numărul!
— Îl știu eu.
Ținuse minte numărul de telefon. Tengo și-l notă pe o hârtie. Apoi se uită la ceas. Era opt și jumătate.
— La cât au sunat? întrebă.
— Puțin mai devreme.
Tengo se duse în bucătărie și bău un pahar cu apă. Își sprijini mâinile de chiuvetă, închise ochii și se încredință că mintea îi funcționează cât de cât normal. Apoi ridică receptorul și formă numărul. Poate că murise tatăl său. În orice caz, mai mult ca sigur era o problemă de viață și de moarte. Dacă nu era ceva grav, nu l-ar fi căutat la ora aceea.
La telefon răspunse o femeie. Tengo se prezentă și spuse că sunase fiindcă îl căutaseră mai devreme.
— Sunteți fiul domnului Kawana, nu? spuse femeia.
— Da.
— Ați venit acum câtăva vreme pe aici.
își aminti figura asistentei între două vârste, cu ochelari cu ramă metalică. Nu mai ținea minte cum o chema. Spuse câteva cuvinte de politețe.
— Am primit un telefon de la dumneavoastră ceva mai devreme.
— Într-adevăr. Vă fac legătura cu doctorul care se ocupă de caz, puteți vorbi direct cu el.
Tengo așteptă cu receptorul la ureche, dar doctorul nu răspundea. De la celălalt capăt al firului se auzea la nesfârșit melodia monotonă *Home on the Range.* Tengo închise ochii și își aminti sanatoriul aflat pe țărmul mării, la Bōsō. Rândurile dese de pini și briza care trecea printre ei.

Valurile Pacificului care loveau țărmul fără încetare. Holul pustiu de la intrare, unde nu era niciun vizitator. Sunetul roților de la paturile mobile purtate pe culoare. Perdelele îngălbenite de soare. Halatele albe și frumos călcate ale asistentelor. Cafeaua slabă și proastă de la cantină.

În cele din urmă, doctorul răspunse.

— Mă scuzați, am fost chemat de urgență la un pacient.

— Nu e nicio problemă, spuse Tengo.

Încercă să-și amintească chipul său, dar își dădu apoi seama că nu-l cunoscuse niciodată. Încă nu-i mergea capul cum trebuie.

— A pățit ceva tata? întrebă el.

Doctorul ezită câteva secunde.

— Nu s-a întâmplat nimic astăzi, doar că de la o vreme situația lui a luat o întorsătură neplăcută. Îmi vine greu să v-o spun, dar e în stare comatoasă.

— Comatoasă! exclamă Tengo.

— E ca într-un somn adânc.

— Adică nu e conștient?

— Nu.

Tengo chibzui. Trebuia să-și pună mintea în funcțiune.

— S-a îmbolnăvit și a intrat în comă?

— Nu e chiar așa, spuse profesorul necăjit.

Tengo așteptă.

— Îmi este greu să vă explic la telefon, dar nu e vorba de nicio problemă aparte, nu e cancer sau pneumonie sau altă boală în mod anume. Din punct de vedere medical, e o stare care nici nu poate fi identificată. Nu știu de ce, însă forța naturală care îl face pe tatăl dumneavoastră să se mențină în viață scade văzând cu ochii. Neștiind care sunt cauzele, nu putem să-i oferim niciun tratament. L-am pus pe perfuzii, ca să îi oferim substanțele nutritive necesare, dar acesta e doar un tratament simptomatic, care nu înlătură adevărata cauză.

— Puteți să-mi răspundeți sincer la o întrebare? zise Tengo.

— Desigur.

— Nu mai are mult de trăit?

— Dacă starea aceasta continuă, într-adevăr probabilitatea este destul de mare.

— Moare de bătrânețe?

Doctorul scoase un sunet ambiguu.

— Tatăl dumneavoastră are șaizeci și ceva de ani. Nu e o vârstă foarte înaintată. Din punct de vedere fizic, e sănătos. În afară de Alzheimer, nu are nicio boală. La analizele periodice pe care le facem, rezultatele i-au ieșit întotdeauna bune. Nu am găsit niciun fel de problemă.

Doctorul tăcu câteva momente. Apoi continuă:

— Numai că… într-adevăr, consultându-l în ultimele zile, pare că se stinge de bătrânețe, așa cum spuneți dumneavoastră. Toate funcțiile corpului încetinesc și îi dispare voința de a trăi. E o stare care apare de obicei pe la optzeci și cinci de ani. La vârsta aceea, unii pur și simplu obosesc să mai rămână în viață și renunță să mai facă vreun efort în sensul acesta. Dar mi-e greu să înțeleg de ce o persoană de șaizeci și ceva de ani, cum e domnul Kawana, ar fi în aceeași situație.

Tengo se gândea, mușcându-și buzele.

— Când a intrat în comă? întrebă el.

— Acum trei zile, spuse doctorul.

— De trei zile nu a mai deschis ochii deloc?

— Nici măcar o dată.

— Și semnele vitale sunt din ce în ce mai slabe?

— Nu e vorba de un proces foarte rapid, spuse doctorul. După cum v-am spus, forța vitală îi dispare treptat, dar vizibil. Ca un tren care încetinește ca să oprească.

— Cât mai are?

— Nu pot să vă spun cu certitudine. Dar, dacă rămâne în starea aceasta, în cel mai rău caz, cam o săptămână, răspunse doctorul.

Tengo își mută receptorul în cealaltă mână. Își mușcă din nou buzele.

— O să vin mâine acolo, spuse el. Chiar dacă nu m-ați fi căutat dumneavoastră, oricum voiam să vin în curând. Vă mulțumesc că mi-ați dat de știre.

Doctorul păru că răsuflă ușurat la auzul acestor cuvinte.

— Chiar vă rog să veniți. Ar fi bine să-l vedeți cât mai degrabă. Chiar dacă nu poate vorbi, sigur se va bucura că îl vizitați.

— Dar spuneți că nu e conștient?

— Nu e conștient.

— Are dureri?

— Acum, nu. Probabil că nu. Este singura parte bună într-o asemenea situație. V-am spus, e ca un somn adânc.

— Vă mulțumesc, zise Tengo.

— Domnule Kawana, adăugă doctorul. Tatăl dumneavoastră a fost, cum să zic, ușor de îngrijit. Nu făcea probleme nimănui.

— Așa a fost dintotdeauna, spuse Tengo. Apoi îi mai mulțumi o dată doctorului și închise.

*

Își încălzi niște cafea și o bău, așezat la masă în fața lui Fukaeri.

— Mâine pleci, întrebă ea.

Tengo încuviință.

— Mâine dimineață trebuie să mă sui în tren și sa mă duc încă o dată în orașul pisicilor.

— Te duci în orașul pisicilor, spuse Fukaeri cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Mă aștepți aici, întrebă Tengo. De când stătea cu Fukaeri, se obișnuise să vorbească la fel ca ea, fără intonație interogativă.

— Te aștept aici.

— Mă duc singur în orașul pisicilor, spuse el și bău o gură de cafea. Apoi își dădu seama și o întrebă: Vrei să bei ceva?

— Dacă ai niște vin alb.

Tengo deschise frigiderul și se uită după o sticlă de vin.

Găsi niște Chardonnay pe care îl cumpărase mai demult la ofertă. Pe etichetă avea desenat un mistreț sălbatic. Scoase dopul, turnă într-un pahar și i-l puse în față lui Fukaeri. Apoi, după câteva momente de ezitare, își turnă și lui un pahar. Mai degrabă ar bea vin decât cafea acum. Era un pic prea rece și prea dulce, dar simțea că alcoolul îl mai destinde.

— Mâine te duci în orașul pisicilor, repetă Fukaeri.

— Mă sui în tren de dimineață, spuse Tengo.

În timp ce bea din vin, Tengo își aminti că ejaculase înăuntrul fetei aceleia frumoase, de șaptesprezece ani, care stătea în fața lui. Se întâmplase cu doar o seară înainte, dar părea să fi trecut de atunci o veșnicie. Un fapt petrecut cândva, în istorie. Totuși, în el mai zăbovea senzația pe care o trăise.

— A mai apărut o lună, mărturisi el, învârtind încet paharul în mână. M-am uitat pe cer mai devreme și erau două luni. Una mare și galbenă și încă una, mică și verde. Poate că e mai de mult acolo, dar eu n-am văzut-o. Abia acum am observat-o.

Fukaeri nu avu nimic de comentat. Nu lăsa defel impresia că se miră la auzul acestei vești. Chipul ei nu trăda nicio schimbare. Nici măcar nu ridică ușor din umeri. Nu părea să fie niciun fel de noutate pentru ea.

— Nu e cazul să-ți spun tocmai ție, dar asta se întâmplă în *Crisalida de aer,* spuse Tengo. Iar luna cea nouă arată exact cum am descris-o eu în carte. Și culoarea, și mărimea.

Fukaeri rămase tăcută. Când nu credea că e nevoie să răspundă, nu răspundea.

— De ce s-a întâmplat una ca asta? Cum e posibil așa ceva?

Din nou, niciun răspuns.

Tengo întrebă deschis:

— Adică am intrat în lumea zugrăvită de noi în *Crisalida de aer*?

O vreme, Fukaeri își cercetă unghiile.

— Fiindcă am scris împreună o carte, zise ea.

Tengo își puse paharul pe masă și spuse:

— Noi doi am scris *Crisalida de aer* și cartea a fost publicată. A fost o muncă de echipă. Romanul nostru a devenit bestseller și toată lumea a aflat despre Oamenii cei Mici, despre *mater* și *filia.* Iar rezultatul a fost că am intrat împreună într-o lume schimbată. Asta s-a întâmplat?

— Tu funcționezi ca receptor.

— Funcționez ca receptor, o îngână Tengo. Am scris, într-adevăr, în *Crisalida de aer* despre asta. Dar nu știu despre ce e vorba. Nu știu concret ce rol are un receptor.

Fukaeri clătină încet din cap. Nu-l putea lămuri.

Dacă ai nevoie de explicații ca să înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi, îi spusese tatăl său la un moment dat.

— Mai bine să fim împreună, spuse Fukaeri. Până o găsești pe ea.

Tengo o privi în tăcere câteva momente, încercând să-i descopere o expresie pe chip, dar nu găsi nimic. Ca întotdeauna. Apoi, involuntar, își întoarse capul și privi pe fereastră. Dar nu se vedeau lunile. Doar stâlpii de telefon, cu cablurile urâte, îmbârligate.

— Ca să primești rolul de receptor trebuie să ai vreo calitate specială?

Fukaeri își mișcă ușor bărbia în sus și în jos. Da, era nevoie.

— Dar *Crisalida de aer* e povestea ta. Tu ai pornit-o de la zero. E o poveste izvorâtă din tine. Mie doar mi s-a cerut să-i aranjez forma. Am fost doar un simplu tehnician.

— Fiindcă am scris împreună o carte, repetă Fukaeri cuvintele de mai devreme.

Tengo își apăsă tâmpla cu degetul.

— De atunci îndeplinesc funcția de receptor, fără să o știu?

— Dinainte, spuse Fukaeri.

Își îndreptă degetul arătător întâi spre sine, apoi spre Tengo.

— Eu sunt perceptor, tu ești receptor.

— Perceptor și receptor, făcu Tengo. Adică, tu ești cea care simte iar eu sunt cel care recepționează. Așa-i?

Fukaeri încuviință cu o mișcare ușoară.

Tengo se încruntă puțin și spuse:

— Deci tu știai că eu sunt receptor sau cel puțin că am calitatea necesară unui receptor și de aia mi-ai permis să refac *Crisalida de aer.* Lucrurile pe care tu le-ai simțit le-ai transpus în carte prin mine. Am dreptate?

Niciun răspuns.

Tengo își destinse fruntea și spuse privind-o în ochi pe Fukaeri:

— Nu pot să identific încă momentul exact, dar cam pe atunci cred că am intrat în lumea în care sunt două luni. Până acum n-am fost conștient de asta. Nu m-am mai uitat noaptea pe cer și nu observasem că a mai apărut încă o lună. Așa e, nu?

Fukaeri rămânea amuțită. Tăcerea ei plutea prin aer ca o pulbere fină, imperceptibilă. O pulbere pe care tocmai o împrăștiase un roi de insecte apărut din senin. Tengo privi o vreme formele pe care le desenau în aer aceste particule. Se simțea ca un ziar vechi de două zile. Informațiile se schimbau fără încetare, numai el nu putea să țină pasul.

— Am impresia că s-au inversat cauza cu efectul, spuse el după ce se mai adună un pic. Nu știu ce vine înainte și ce vine după. Oricum, noi doi suntem în lumea asta nouă.

Fukaeri își ridică privirea și se uită în ochii lui Tengo. Poate că era doar o iluzie, dar i se păru că vede în adâncul pupilelor ei o ușoară licărire de blândețe.

— În orice caz, lumea de dinainte nu mai există, spuse el.

Fukaeri înălță ușor din umeri.

— Trăim aici.

— În lumea cu două luni?

Fukaeri nu răspunse. Frumoasa fată de șaptesprezece ani

își ținea buzele strâns lipite și se uita fix la Tengo. La fel cum se uitase Aomame în ochii lui, la vârsta de zece ani, în clasa pustie. Era în privirea aceea o concentrare adâncă. Tengo avea senzația că se va preschimba în stană de piatră sub căutătura aceea intensă. Odată împietrit, avea să fie transformat într-o nouă lună. Una mică și diformă. După o vreme, Fukaeri îl slăbi un pic din priviri, își ridică mâna dreaptă și își puse un deget la tâmplă, de parcă încerca să descopere gândurile secrete care se aflau în ea.

— Ai căutat-o, întrebă ea.

— Da.

— Dar n-ai găsit-o.

— N-am găsit-o, spuse Tengo.

N-o găsise pe Aomame. Descoperise în schimb că pe cer erau două luni. La sugestia lui Fukaeri, își scormonise prin amintiri și, ca rezultat, se uitase pe cer să vadă luna.

Fata îl mai slăbi puțin din priviri și ridică paharul de vin. Luă o înghițitură și o bău cu grijă, ca o insectă care soarbe o picătură de rouă.

— Ai zis că se ascunde. Înseamnă că nu pot s-o găsesc chiar așa ușor, spuse Tengo.

— Nu-ți face griji, răspunse fata.

— Să nu-mi fac griji, repetă Tengo.

Fukaeri încuviință cu un gest larg.

— Adică, pot să o găsesc?

— O să o găsești, spuse fata încet. O voce ca o adiere peste o pajiște cu iarbă moale.

— Aici, în Kōenji?

Fukaeri își înclină capul. Voia să spună că nu știe.

— Undeva, spuse.

— Undeva în lumea *asta?*

Fukaeri încuviință.

— Câtă vreme sunt două luni pe cer.

— Am impresia că nu pot decât să te cred pe cuvânt, spuse Tengo resemnat, după câteva momente de gândire.

— Eu simt, iar tu recepționezi, spuse Fukaeri gânditoare.

— Tu simți, iar eu recepționez, zise și Tengo, inversând pronumele.

Fukaeri încuviință din nou.

Voia să o întrebe dacă acesta era motivul pentru care se împreunaseră cu o noapte înainte, în timpul furtunii violente. Ce însemnătate avea? Dar nu spuse nimic. Era probabil o întrebare nepotrivită și își dădea seama că n-ar fi primit niciun răspuns.

Dacă ai nevoie de explicații ca sa înțelegi, înseamnă că n-o să înțelegi oricâte explicații ai primi, îi spusese tatăl său la un moment dat.

— Tu simți și eu receptez, spuse Tengo încă o dată. La fel ca atunci când am rescris *Crisalida de aer.*

Fukaeri clătină din cap. Apoi își dădu părul pe spate și își scoase la iveală urechile mici și frumoase. Parcă ar fi ridicat antena unui emițător.

— Nu e la fel, spuse ea. Te-ai schimbat.

— M-am schimbat, repetă el.

Fukaeri încuviință.

— În ce fel m-am schimbat?

Fukaeri se uită îndelung înăuntrul paharului de vin. Părea că vede ceva foarte important acolo.

— Dacă te duci în orașul pisicilor o să înțelegi, spuse fata. Apoi, cu urechile lăsate descoperite, luă o gură de vin.

Capitolul 23
Un tigru în rezervorul dumneavoastră

Aomame se trezi puțin după ora șase. Era o dimineață însorită și frumoasă. Își făcu niște cafea la filtru, prăji pâine și fierse niște ouă. Apoi se uită la știri ca să se asigure că încă nu se aflase despre moartea liderului Pionierilor. Probabil scăpaseră de cadavru fără să anunțe poliția și fără să sufle o vorbă oamenilor. Foarte bine. Nu era o problemă majoră. Un om mort rămâne mort indiferent ce se face cu el. Moartea e ireversibilă.

La ora opt făcu un duș, se pieptănă bine în oglinda de la baie și își aplică pe buze un strat aproape invizibil de ruj. Își puse o pereche de dresuri, cămașa albă de mătase agățată pe umeraș în dulap și elegantul costum Junko Shimada. Se suci și răsuci de câteva ori și, aranjându-și sutienul cu burete și întăritură, se gândi din nou că i-ar plăcea să aibă sânii mai mari. Același lucru îl gândise poate de șaptezeci și două de mii de ori în fața oglinzii. Și ce? E treaba mea ce gândesc. Ce dacă asta ar fi a șaptezeci și două de mii și una oară? Atâta cât trăiesc, pot să mă gândesc la ce vreau, când vreau și cât vreau. Nimeni n-are ce comenta, își zise ea și își puse în picioare pantofii cu toc Charles Jourdan.

Aomame se postă în fața oglinzii mari din hol și își inspectă ținuta. Își ridică ușor umărul drept ca să vadă dacă reușește să o imite pe Faye Dunaway din *Afacerea Thomas Crown.* În film, Faye joacă rolul unei agente de asigurări, cumpătată și rece ca o lamă de cuțit. E relaxată, sexy și îi stă bine îmbrăcată în costum. Evident, Aomame nu semăna cu Faye Dunaway, dar avea un aer oarecum asemănător. Sau cel puțin acesta nu îi lipsea cu desăvârșire. Era un aer

aparte, pe care doar profesioniștii de primă clasă îi pot degaja. În plus, mai și avea în geantă pistolul rece și dur.

*

Aomame își puse ochelarii de soare Ray Ban și ieși din casă. Se duse în parcul de vizavi, se opri în fața toboganului pe care stătuse Tengo cu o seară în urmă și rederulă în minte acea scenă. Cu doar douăsprezece ore în urmă, aici era Tengo, în carne și oase, la doar o stradă depărtare de mine, își zise ea. Stătea aici singur și privea lunile în liniște. Aceleași două luni pe care le văd și eu.

Lui Aomame i se părea un adevărat miracol faptul că îl întâlnise pe Tengo. Era un fel de revelație. Ceva îl adusese în fața ei, iar acest fapt o schimbase complet pe dinăuntru. De când se trezise de dimineață simțise încontinuu cum îi scrâșnește corpul din toate încheieturile. A apărut în fața mea și apoi a dispărut, își zise ea. Nu am putut nici să vorbim, nici să ne atingem. Dar în acel interval scurt a schimbat multe înlăuntrul meu. Mi-a răscolit puternic inima și tot corpul, de parcă ar fi amestecat cu linguriță într-o cană de cacao cu lapte. Adânc, până în măruntaie, până în uter.

Aomame zăbovi acolo câteva minute, sprijinindu-se cu o mână de scara toboganului, puțin încruntată și lovind ușor pământul cu tocul ascuțit. Își reamintea cât îi răscolise trupul și inima și gusta din plin acea senzație. Apoi părăsi parcul, ieși în strada cea mare și luă un taxi.

*

— Mergem mai întâi până la Yōga, apoi pe Autostrada Metropolitană nr. 3 până înainte de ieșirea Ikejiri, îi spuse ea șoferului.

După cum era de așteptat, șoferul se arătă nedumerit.

— Și care este destinația finală? întrebă el cu o voce destul de relaxată.

— Ieșirea Ikejiri. Deocamdată.

— Am putea să mergem direct la Ikejiri, pentru că este mult mai aproape de aici. Ocolim mult până la Yoga, iar la ora asta, autostrada e cumplit de aglomerată pe sensul către centru. Nu se înaintează aproape deloc. De chestia asta sunt sigur așa cum sunt sigur că azi e miercuri.

— Nu-i nimic dacă e aglomerat. Nu m-ar deranja nici dacă azi ar fi joi, vineri sau ziua de naștere a împăratului. Te rog să intri pe autostradă dinspre Yoga. Eu una am timp berechet.

Taximetristul avea treizeci și ceva de ani. Era slab, avea un ten deschis și chipul îngust și alungit. Arăta ca un animal erbivor foarte prudent. Avea o bărbie proeminentă, ca a statuilor de piatră de pe Insula Paștelui. Se uita la Aomame în oglindă, încercând să-și dea seama din expresia ei dacă pur și simplu avea vreo doagă sărită sau era un om normal, dar care se ținea de cine știe ce prostii. Însă nu prea reușea să-și dea seama. Cel puțin nu din ce vedea în oglinda aceea micuță.

Aomame își scoase portofelul din geantă, luă din el o bancnotă de zece mii de yeni nou-nouță, de parcă tocmai ar fi ieșit de la tiparniță, și i-o vârî sub nas.

— Nu-mi trebuie rest la ea. Și nici chitanță, zise ea scurt. Aș vrea să faci exact așa cum îți spun. Ne ducem mai întâi la Yoga, acolo intrăm pe autostradă și mergem până la Ikejiri. Indiferent cât e de aglomerat, banii ăștia sunt suficienți, nu?

— Sigur că sunt suficienți, dar… răspunse șoferul pe un ton neîncrezător. Aveți vreo treabă anume pe autostradă?

Aomame flutură bancnota de zece mii de yeni.

— Dacă nu vrei să mă duci, mă dau jos și caut alt taxi, așa că hotărăște-te repede.

Șoferul privi bancnota încruntat preț de zece secunde. Într-un final se hotărî și o luă. Se uită la ea în lumină, ca să se asigure că nu e falsă, apoi o îndesă în borseta cu bani.

— Am înțeles. Gata, mergem pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Dar să știți că o să fie extrem de aglomerat. Iar între

Yoga și Ikejiri nu mai e nicio ieșire. Și nici toalete publice. Dacă aveți nevoie, mai bine mergeți acum.

— Nu, mulțumesc. Mergem direct.

*

Taxiul părăsi străduțele întortocheate din cartier, intră pe Șoseaua de Centură nr. 8, care era și ea destul de aglomerată și o luă către Yoga. Niciunul nu spunea nimic. Șoferul asculta știrile de la radio, iar Aomame stătea cufundată în gânduri. Chiar înainte să intre pe autostradă, acesta dădu volumul mai încet și zise:

— Mă scuzați că vă întreb, dar aveți cumva vreo ocupație mai aparte?

— Sunt agentă de asigurări, răspunse Aomame fără să ezite.

— Agentă de asigurări, repetă șoferul cuvintele cu atenție, de parcă gusta dintr-un fel de mâncare pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

— Strâng dovezi pentru un caz de fraudă, explică ea.

— Aha, făcu șoferul admirativ. Iar autostrada este cumva legată de cazul ăsta de fraudă?

— Da.

— Ca în filmul ăla.

— Care film?

— Filmul ăla vechi, cu Steve McQueen. Ăă… am uitat cum se cheamă.

— *Afacerea Thomas Crown.*

— Da, exact. Faye Dunaway e agentă de asigurări, specialistă în asigurări împotriva furtului. Steve McQueen e un bogătaș care pune la cale un jaf ca să se distreze. Foarte interesant filmul. L-am văzut când eram prin liceu. Și mi-a plăcut și muzica. Foarte mișto.

— Michel Legrand.

Șoferul fredonă primele patru versuri, apoi se uită din nou la Aomame prin oglinda retrovizoare.

— Știți, chiar mi se pare că aveți un aer care aduce

cumva cu Faye Dunaway, cum era ea pe atunci.

— Mulțumesc, răspunse Aomame, străduindu-se să-și ascundă zâmbetul care dădea să-i înflorească pe buze.

*

După cum anticipase șoferul, Autostrada Metropolitană nr. 3 era cumplit de aglomerată pe sensul către centru. La nicio sută de metri de la intrare, începuse deja ambuteiajul. Era o frumusețe de ambuteiaj, numai bun de fotografiat și adăugat la colecție. Dar exact asta și sperase Aomame. Aceleași haine, același drum, același ambuteiaj. Din păcate, la radio nu era *Sinfonietta* lui Janáček, iar aparatul în sine nu era de calitatea celui din acea Toyota Crown Royal Saloon. Dar asta chiar ar fi însemnat să vrea prea multe.

Prinsă între două camioane, mașina înainta încet ca melcul. Stătea o vreme într-un loc, apoi mai mergea un pic în față. Cât stătea pe loc, șoferul camionului frigorific de pe banda alăturată citea cu înfrigurare dintr-o carte cu benzi desenate. Într-o Toyota Corona Mark II bej era un cuplu între două vârste. Cei doi se uitau drept înainte încruntați și nu scoteau nicio vorba. Probabil nu aveau nimic de discutat. Sau poate erau așa tocmai pentru că discutaseră ceva. Aomame stătea cufundată pe banchetă, pierdută în gânduri, iar șoferul asculta radioul.

Cu chiu, cu vai, ajunseră în dreptul unui indicator către Komazawa și se îndreptară spre Sangejaya, târându-se ca melcul. Din când în când, Aomame își ridica privirea și se uita pe geam afară. Îmi iau adio și de la orașul asta, își zise ea. O să plec undeva, departe. Dar, în ciuda acestui gând, Aomame nu reuși să simtă afecțiune față de acea metropolă. Clădirile care se înșirau de-a lungul autostrăzii erau urâte și înnegrite de la gazele de eșapament, iar la tot pasul dădeai cu ochii de panouri publicitare stridente. Era o priveliște dezolantă. De ce a trebuit ca oamenii să construiască un loc atât de deprimant? Nu zic că lumea trebuie să fie neapărat frumoasă de la un cap la altul, dar

chiar trebuie să fie atât de urâtă?

Între timp, în câmpul ei vizual apăru un loc cunoscut. Era locul în care se dăduse atunci jos din taxi. Șoferul acela îi spusese conspirativ despre existența scării de urgență. În față se vedea uriașul panou publicitar la benzinăriile Esso. Un tigru zâmbitor ținea în mână o pompă de benzină. Era exact același panou.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră.

Aomame realiză că avea gâtul uscat. Tuși o dată și scoase din geantă niște dropsuri cu lămâie. Luă unul și puse cutiuța înapoi. Strânse apoi cu putere mânerul pistolului din geantă. Îi cântări în mână greutatea și duritatea. E bine, își zise ea. Apoi mașina mai înaintă un pic.

— Treci pe banda din stânga, îi spuse ea șoferului.

— Dar pe dreapta încă se mai merge, protestă acesta liniștit. Iar ieșirea de la Ikejiri e prin dreapta. Dacă ne mutăm acum în stânga, ne complicăm.

Aomame nu îi acceptă protestul.

— Mută-te pe stânga.

— Cum doriți, zise șoferul resemnat.

Scoase mâna pe geam ca să-i facă semn camionului frigorific din spate și, după ce se asigură că fusese observat, se strecură pe banda din stânga, în fața lui. Cincizeci de metri mai târziu, mașina se opri din nou.

— Cobor aici. Deschide ușa.

— Coborâți? zise taximetristul perplex. Cum adică? Aici?

— Da, aici. Aici am treabă.

— Dar suntem în mijlocul Metropolitanei! E periculos! Unde să vă duceți?

— Stai liniștit, e o scară de urgență un pic mai încolo.

— Scară de urgență? zise șoferul clătinând din cap. Eu nu știu nimic despre așa ceva. Dacă se află că am lăsat un client să coboare din mașină într-un asemenea loc, o pățesc serios. Mă ceartă firma care administrează Metropolitana de nu mă văd! Deci vă rog frumos să mă înțelegeți.

— Dar am treabă și trebuie neapărat să cobor aici, zise

Aomame și scoase din portofel încă o bancnotă de zece mii de yeni, pe care o prinse între degete și i-o întinse șoferului. Îmi cer scuze că insist, dar uite, pentru deranj. Te rog să mă lași să cobor.

Șoferul nu luă bancnota. Trase resemnat maneta și portiera stângă din spate se deschise automat.

— Nu-mi trebuie. E suficient cât am primit deja. Dar, zău, vă rog frumos să aveți grijă. Metropolitana nu are bandă de avarie și e periculos să mergeți pe jos, oricât de blocat ar fi traficul.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

După ce coborî din mașină, bătu în geamul din stânga șoferului, iar acesta îl coborî. Aomame se aplecă și îi îndesă bancnota în mână.

— Ia-o, te rog. Nu-ți face probleme. Bani am, chiar prea mulți.

Șoferul se uita când la Aomame, când la bancnotă.

— Dacă zice poliția sau firma ceva de mine, să le spui că te-am amenințat cu pistolul și că n-ai avut încotro. Așa nu mai au de ce să te ia la rost.

Șoferul părea să nu înțeleagă bine cele auzite. Prea mulți bani? Amenințat cu pistolul? Cu toate acestea, luă bancnota de zece mii de yeni, poate de teamă să nu se mai întâmple cine știe ce trăsnaie dacă o refuza.

*

Ca și mai înainte, Aomame se strecură printre parapet și marginea benzii din stânga și o luă în direcția Shibuya. Mai avea de parcurs aproximativ cincizeci de metri. Oamenii din mașini o priveau uimiți. Dar Aomame continua să meargă fără să se sinchisească, mândră, cu pași mari și spatele drept, ca un manechin la Săptămâna Modei de la Paris. Vântul îi răvășea părul. Tirurile care goneau pe benzile libere de pe celălalt sens zgâlțâiau drumul cu putere. Panoul cu reclama la Esso devenea tot mai mare, până ce Aomame ajunse, într-un sfârșit, la spațiul familiar pentru staționare

de urgență.

*

Totul arăta la fel ca data trecută. Grilajul de fier, iar alături cabina galbenă de telefon pentru apeluri de urgență.

Acesta a fost punctul de plecare în 1Q84, își zise Aomame.

Din momentul în care am coborât scara și am ajuns în Drumul Național 246, lumea s-a schimbat. Așa că hai să mai cobor o dată! Data trecută eram la începutul lui aprilie și purtam pardesiul bej. Acum suntem la începutul lui septembrie și e prea cald pentru pardesiu. Dar, în afară de asta, am pe mine exact aceleași lucruri ca atunci. Sunt aceleași haine cu care eram îmbrăcată când l-am ucis pe neisprăvitul ăla cu afacerile lui petroliere la hotelul din Shibuya. Costumul Junko Shimada, pantofii cu toc Charles Jourdan, cămașă albă, dresuri și sutien alb cu întăritură. Mi-am ridicat fusta, am sărit peste grilaj și am coborât pe scară.

Mai fac o dată același lucru, din pură curiozitate. Vreau să știu ce se întâmplă dacă repet ce am făcut atunci, în același loc, îmbrăcată la fel. Nu încerc să mă salvez. Nu mi-e teamă de moarte. Când o să vină vremea, nici n-o să ezit. Eu pot să mor cu zâmbetul pe buze. Dar nu vreau să mor ignorantă, fără să înțeleg cum stau lucrurile. Vreau să încerc tot ce se poate încerca. Dacă nu-mi iese, nu-i nimic. Eu o să fac tot ce pot până în ultima clipă. Ăsta e modul meu de a fi.

Aomame se aplecă peste grilaj și căută scara de urgență. *Dar scara nu mai era.*

Se uită de mai multe ori, cu același rezultat. Scara dispăruse.

Aomame își mușcă buzele și se încruntă.

Nu greșise locul. Acela era spațiul pentru staționare de urgență. Privelișteа din jur era identică, iar în fața ochilor avea panoul publicitar cu Esso. În lumea anului 1984, scara

era acolo. Aomame o găsise foarte ușor, urmând indicațiile acelui taximetrist ciudat. Apoi sărise peste grilaj și coborâse. Însă, în 1Q84, scara nu mai exista.

Ieșirea era blocată.

Aomame își relaxă chipul, privi atentă împrejur, apoi din nou către panoul publicitar. Tigrul se uita pieziș, zâmbind vesel, cu pompa de benzină în mână și coada ridicată în aer. Mai fericit și mai mulțumit de atât nici că putea să fie.

Evident, își zise Aomame.

Știa asta de la bun început. I-o spusese răspicat și Liderul înainte să moară de mâna ei, în apartamentul din Hotelul Okura. Din 1Q84 nu există cale de întoarcere către 1984. Ușa dintre cele două lumi se deschide într-o singură direcție.

Însă Aomame voise cu tot dinadinsul să se convingă cu ochii ei de acest fapt. Aceasta era firea ei. Și se convinsese. Sfârșit. Ceea ce era de demonstrat. Q.E.D.

*

Aomame se sprijini de grilaj și se uită pe cer. O vreme impecabilă. Pe bolta albastră se profilau câțiva nori lungi și subțirei. Se vedea până hăt, departe. Parcă nici n-ar fi fost cerul de deasupra unui oraș. Însă luna nu se zărea nicăieri. Unde să fi dispărut? se întrebă Aomame. În fine. Luna e luna, eu sunt eu. Fiecare cu viața și cu treburile ei.

Faye Dunaway ar fi scos acum o țigară și ar fi aprins-o nonșalant cu bricheta. Și-ar fi mijit ochii cu stil. Dar Aomame nici nu fuma și nici nu avea la ea țigări sau brichetă. În geanta ei erau doar niște dropsuri cu lămâie împotriva tusei. Plus un pistol automat de nouă milimetri din oțel și o dăltiță pe care o înfipsese până atunci în ceafa mai multor bărbați. Ambele probabil mai letale decât tutunul.

Aomame aruncă un ochi la șirul de mașini blocate în trafic. Oamenii o priveau avid, fiecare din mașina lui. Era de înțeles. Nu se întâmpla prea des să vezi un cetățean

obișnuit plimbându-se pe jos pe Autostrada Metropolitană. Cu atât mai mult când era vorba de o tânără femeie, care mai și purta fustă scurtă, pantofi cu toc și ochelari cu lentile verzi și flutura un zâmbet pe buze. Mai ciudat ar fi fost dacă nu se uitau la ea.

Majoritatea mașinilor oprite pe autostradă erau tiruri venite la Tokio cu marfă din diverse locuri. Șoferii conduseseră probabil toată noaptea, iar acum se treziseră înțepeniți în ambuteiajul fatal al dimineții. Erau plictisiți, sătui, obosiți. Voiau să se spele, să se bărbierească și să se culce. Asta era tot ce își doreau. Stăteau și o priveau absent pe Aomame ca pe un animal necunoscut și bizar. Erau mult prea obosiți ca să intervină în vreun fel.

Printre toate acele camioane de marfă era și un Mercedes Benz *Coupé* argintiu, care arăta ca o antilopă pierdută într-o turmă de rinoceri. Era nou-nouț și strălucea orbitor în lumina proaspătă a dimineții. Până și capacele erau asortate la culoarea mașinii. La volan era o femeie stilată între două vârste, care lăsase geamul și o urmărea cu privirea pe Aomame din spatele ochelarilor de soare Givenchy. I se vedeau mâinile sprijinite pe volan și inelele care îi străluceau pe degete.

Părea sa fie o persoană amabilă, destul de îngrijorată de Aomame. Probabil se întreba ce căuta pe autostradă o tânără dichisită și ce anume putea să i se fi întâmplat. Părea gata să intre în vorbă cu ea. Dacă ar fi rugat-o, probabil ar fi dus-o cu mașina până undeva.

Aomame își scoase ochelarii de soare și îi puse în buzunarul de la piept. Își masă cu degetele locul de pe nas unde îi rămăseseră urme de la ei, mijindu-și ochii în bătaia razelor orbitoare ale dimineții. Își trecu limba peste buzele uscate. Simți un gust vag de ruj. Se uită în sus, la cerul senin, apoi privi din nou în jos, într-o doară.

Își deschise geanta și scoase încet pistolul. Lăsă geanta să-i cadă la picioare, ca să-și elibereze ambele mâini. Cu stânga trase piedica, armă, iar glonțul intră în cameră. Făcu

aceste mișcări cu rapiditate și precizie. Sunetul metalic reverberă plăcut în jur. Aomame cântări pistolul în palmă. Arma în sine avea patru sute optzeci de grame, plus cele șapte cartușe de nouă milimetri. E încărcat, nu-ți face griji, își spuse ea. Simțea diferența de greutate.

Pe buzele ei strânse încă mai flutura un zâmbet. Oamenii îi văzuseră mișcările. O priviseră scoțând pistolul din geantă, dar nu se mirau. Sau cel puțin nu își arătau mirarea. Poate că nici nu credeau că e o armă adevărată. Dar să știți că e, le zise ea în gând.

Aomame apucă invers mânerul și își vârî țeava pistolului în gură, îndreptând-o direct către creier. Către labirintul de materie cenușie în care sălășluiește conștiința.

Rugăciunea i se rostogoli pe buze fără să se mai gândească. Aomame o rosti rapid, cu țeava pistolului îndesată în gură. Nimeni n-ar fi înțeles ce zicea. Dar nu conta. Dacă Domnul o auzea, era suficient. Când era mică, Aomame nu reușea să înțeleagă deloc sensul acelor cuvinte, însă ele pătrunseseră adânc înlăuntrul ei. Le rostea negreșit și la școală, înainte de masă. De una singură, dar cu voce tare. Nu ținea cont de privirile curioase și chicotelile din jur. Important e că Domnul te privește. Nimeni nu poate fugi de privirea sa.

Fratele cel Mare stă cu ochii pe tine.

Doamne, care ești în ceruri. Pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Femeia frumoasă care strângea volanul Mercedesului nou-nouț încă o mai fixa cu privirea. Părea să nu înțeleagă prea bine – la fel ca și ceilalți din jur – ce însemna pistolul din mâinile lui Aomame. Dacă ar înțelege, și-ar feri privirea de mine, își zise Aomame. Dacă îmi vede creierii împrăștiați, sigur n-o să se mai atingă nici de prânz și nici de cină. Așa

că uite ce te sfătuiesc, i se adresă ea în gând. Întoarce frumușel capul! Să știi că nu mă spăl pe dinți. Am în gură un pistol Heckler & Koch, fabricat în Germania. Mi-am zis și rugăciunea. Asta sigur știi ce înseamnă.

Ascultă-mi sfatul, că e important. Întoarce capul, pornește-ți Mercedesul tău argintiu și du-te acasă fără să te uiți la ceva. Du-te la soțul tău și la copiii tăi care abia te așteaptă și vezi-ți de viața ta tihnită. Asta nu e o priveliște pentru cineva ca tine. Am în mână un pistol adevărat, în toată urâțenia lui. E încărcat cu șapte cartușe urâte. Și, după cum spunea Anton Cehov, dacă în povestire apare un pistol, e musai să se tragă cu el. Asta e ceea ce înseamnă o povestire.

Însă femeia aceea nu-și dezlipea nici în ruptul capului privirea de la ea. Aomame clătină încet din cap, resemnată. Îmi pare rău, dar nu mai pot să aștept. S-a scurs timpul. Începe spectacolul.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase.

— Tengo! zise Aomame și își încleștă degetul pe trăgaci.

Capitolul 24
Cât rămâne căldura

Tengo se urca în expresul care pleca înainte de amiază din gara Tokio. Se îndrepta spre Tateyama. Acolo schimbă într-un personal și merse până la Chikura. Era o dimineață senină, lipsită de vânt. Marea era liniștită, aproape fără valuri. Vara trecuse deja și îi era numai bine cu o jachetă subțire de bumbac peste cămașa cu mânecă scurtă. Din orașul de la malul mării dispăruseră vilegiaturiștii și străzile erau surprinzător de pustii. S-a transformat cu adevărat în orașul pisicilor, își spuse Tengo.

Mâncă ceva într-un restaurant din fața gării și apoi se sui într-un taxi. Ajunse la sanatoriu după ora unu. La recepție îl întâmpină aceeași asistentă între două vârste. Tot ea îi răspunsese și la telefon cu o seară înainte. Asistenta Tamura. Îl recunoscu pe Tengo și de data aceasta se purtă ceva mai prietenos cu el. Ba chiar schiță o urmă de zâmbet. Conta poate și faptul că era îmbrăcat mai îngrijit.

Îl conduse în cantină și îi oferi o cafea.

— Așteptați aici, vă rog. O să vină și doctorul, spuse ea.

Zece minute mai târziu, apăru și doctorul, ștergându-se pe mâini cu un prosop. Era un individ cam la cincizeci de ani, cu părul aspru și puțin albit. Părea să se fi ocupat de o treabă și nu purta halat. Era îmbrăcat într-un trening gri și avea în picioare niște adidași jerpeliți. Și după haine, și după înfățișare arăta mai degrabă ca un antrenor care nu reușește să scape din divizia B, decât a doctor la un sanatoriu.

Repetă în mare cam ce îi spusese și cu o seară înainte la telefon. Din nefericire, în punctul acesta medicina nu mai avea ce face, îl informă el cu părere de rău. Din expresia și

din cuvintele sale, regretul părea sincer.

— În afară de încurajări venite din partea fiului său, nu mai avem altă cale prin care să-l îmboldim să lupte.

— Aude când se vorbește cu el? întrebă Tengo.

Doctorul se încruntă, bându-și ceaiul verde deja rece.

— Sincer să vă spun, nu știu nici eu. Tatăl dumneavoastră e în comă. Chiar dacă i se vorbește, nu are nicio reacție. Unii pacienți, chiar în stare de comă profundă, aud ce li se spune și chiar înțeleg.

— Dar nu vă puteți da seama dacă aude sau nu.

— Întocmai.

— Pot rămâne până diseară la șase și jumătate, spuse Tengo. Am să stau cu el până atunci și am să-i vorbesc.

— Dacă observați vreo reacție, să-mi dați negreșit de veste. Mă găsiți pe-aici, spuse doctorul.

O asistentă tânără, pe al cărei ecuson scria Adachi, îl conduse în camera tatălui său. Îl mutaseră singur într-un salon din pavilionul celor aflați în stare gravă. Roata dințată se învârtise înainte. De aici nu mai aveau unde să-l transfere. Încăperea neprimitoare era lungă și îngustă. Patul ocupa aproape jumătate din suprafața ei. Pe fereastră se zărea pâlcul de pini plantați să protejeze de vânt. Pădurricea aceea deasă părea să formeze un zid între realitatea de afară, plină de viață și locul acela. Asistenta ieși, iar Tengo rămase singur cu tatăl său, care era întins cu fața în sus. Se așeză pe scăunelul de lemn de lângă pat și îl privi pe bătrân.

Alături de pat se afla un suport pentru perfuzii, iar din punga de plastic, un tub mergea până într-o venă din brațul tatălui său. Un alt tub îi intra în uretră, pentru colectarea urinei, dar se adunase surprinzător de puțină. Bărbatul arăta și mai pipernicit decât cu o lună înainte, când îl văzuse ultima oară. Pe obrajii descărnați i se vedea o barbă albă de vreo două zile. Ochii săi adânciți în orbite erau acum și mai înfundați. Atât de tare, încât îți creau impresia că trebuie scoși de acolo cu un instrument special. Pleoapele

erau coborâte ferm, ca niște obloane. Ținea gura ușor întredeschisă. Nu i se auzea respirația, dar, dacă îți apropiai fața de a lui, simțeai un șuier slab care vădea puțina viață rămasă în acel trup.

Tengo înțelese dureros de clar expresia doctorului, de la telefon. „Ca un tren care încetinește până când se oprește de tot.” Era un tren care pierdea treptat din viteză, purtat doar de inerție, până când avea să se oprească definitiv în mijlocul unui bărăgan pustiu. Singura parte bună era faptul că în vagoane nu se mai afla niciun călător. Trenul oprit în mijlocul pustiului nu cauza nimănui vreo neplăcere.

Trebuie să-i vorbesc, își spuse Tengo, dar nu știa cum și pe ce ton să o facă. Nu-i veneau în minte decât cuvinte fără sens.

— Tată, încercă el cu o voce slaba, aproape murmurată. Dar apoi nu mai rosti nimic.

Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi pajiștea bine îngrijită și pâlcul de pini. Un corb oprit pe o antenă se scălda în razele soarelui și privea judicios și cu o urmă de dispreț lumea de dedesubt. La capul patului se afla un radio cu ceas deșteptător, dar bătrânului nu-i mai foloseau acum nici ceasul și nici radioul.

— Tengo sunt. Acum am venit din Tokio. Mă auzi? spuse el către bătrân, încă în dreptul ferestrei. Nicio reacție. Cuvintele sale tremurară puțin prin aerul înțepenit și fură înghițite în gol fără să lase vreo urmă.

Omul ăsta se pregătește să moară, își spuse Tengo. Înțelegeai asta uitându-te la ochii lui adânciți în orbite. Hotărâse deja să renunțe la viață. Își închisese ochii și se cufundase într-un somn profund. Orice i-ar fi spus, oricât l-ar fi încurajat, decizia lui nu mai putea fi schimbată. Din punct de vedere medical, încă trăia. Dar, pentru el, viața se sfârșise deja. Nu mai exista în el niciun motiv și nici dorință să o prelungească.

Ce putea Tengo să facă era să îi respecte dorința și să îl lase să moară în pace. Avea un chip foarte liniștit. Acum nu

mai pătimea deloc. După cum spusese și doctorul la telefon, aceasta era singura ușurare.

Cu toate acestea, Tengo trebuia să îi vorbească. În primul rând, pentru că îi promisese doctorului care îl îngrijea cu atâta căldură pe tatăl său. În al doilea rând era – nu știa nici el exact cum să o formuleze – o chestiune de politețe. De foarte multă vreme nu mai avusese o discuție adevărată cu tatăl său. Nu schimbau nici măcar banalități. Ultima dată când purtaseră ce s-ar putea numi o conversație fusese când Tengo era încă în gimnaziu. De atunci Tengo se ducea foarte rar pe acasă și, când o făcea cu vreo treabă, încerca să evite pe cât putea să dea ochii cu tatăl său.

Dar acest om aflat în comă profundă se îndrepta în liniște spre moarte. De când aflase că nu e tatăl său adevărat, lui Tengo i se luase o greutate de pe umeri și se mai liniștise întrucâtva. În ceasul al doisprezecelea, scăpase fiecare de poverile pe care le purta.

Chiar dacă între ei nu exista de fapt nicio legătură de sânge, cel puțin în acte, Tengo era fiul său și îl crescuse până când fusese suficient de mare încât să-și vadă singur de grijă. Avea măcar această datorie morală față de el. Avea obligația să-i vorbească despre cum trăise până acum și ce credea el. Nu, nu era o obligație, ci o chestiune de politețe. Nu avea nicio importanță dacă bărbatul îl auzea sau nu, dacă îi era de ajutor sau nu.

*

Tengo se așeză din nou pe scăunelul de lângă pat și îi povesti tatălui său despre propria sa viață, începând cu anul în care intrase la liceu și se mutase în căminul clubului de judo. De atunci, viețile celor doi își pierduseră aproape orice punct comun și pe niciunul nu îl mai interesase ce făcea celălalt. Probabil că era cazul să umple acum acest hău care se căscase între ei.

Tengo nu prea avea însă multe de povestit despre perioada liceului. Fusese acceptat la un liceu particular din

prefectura Chiba, cunoscut pentru clubul performant de judo. Ar fi putut să intre la o școală și mai bună, fără prea mare efort, dar îi conveniseră condițiile pe care le oferea acel liceu. Era scutit de taxe școlare, putea sta în cămin și, în plus, avea și trei mese pe zi asigurate. Tengo ajunsese luptătorul de bază al clubului. Între antrenamente, își vedea de învățătură (și la școala aceea nu era nevoit să dea în brânci ca să fie printre cei mai buni din clasa), iar în vacanțe își găsea, împreună cu colegii de la club, slujbe plătite cu ora, la care era nevoie de efort fizic. Astfel își câștiga niște bani de buzunar. Erau multe de făcut și era hăituit de dimineață până seara. În afară de faptul că în cei trei ani de liceu fusese ocupat până peste cap, nu prea avea ce să povestească. Nu fusese o perioadă prea plăcută și nici nu își făcuse prieteni. Școala impunea o mulțime de reguli și nu îi plăcea deloc acolo. Se întovărășise în mod firesc cu cei din clubul de judo, dar practic nu aveau multe de împărțit. La drept vorbind, nu fusese niciodată complet captivat de judo. Era nevoit să aibă rezultate bune, ca să se poată descurca singur și se antrena serios, ca să nu trădeze așteptările celor din jur. Dar pentru el, acesta era mai degrabă un mod concret de a-și câștiga existența, decât un sport. Era ca un serviciu. Își petrecu cei trei ani de liceu abia așteptând să absolve și să ducă o viață mai serioasă.

Numai că, odată intrat la facultate, continuă să practice judo. Până la urmă, lucrurile erau ca în timpul liceului. Dacă se ținea de sport, era primit la cămin și nu-și făcea griji că nu are unde dormi sau ce mânca (deși aceste nevoi erau satisfăcute la cel mai de jos nivel). Primea bursă, dar numai din banii aceia nu se putea descurca. Astfel că fusese nevoit să continue cu sportul. Desigur, intrase la matematică. Studia destul de serios și avea rezultate bune, iar profesorul său îndrumător îl sfătuise chiar să continue cu studii postuniversitare. Dar, în ultimii ani de facultate, Tengo își pierdu rapid interesul față de studiul matematicii. Îi plăcea în continuare, dar nu-i ardea să facă o carieră din cercetare.

La fel ca și cu judoul. Ca amator, era foarte bun, dar nu avea nici dorința și nici dispoziția să își petreacă întreaga viață făcând lucrul acesta. Își dădea seama și singur de asta.

Odată cu diminuarea interesului pentru matematică și cu apropierea absolvirii, dispăru și orice motiv să mai continue să facă judo. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă de atunci înainte, ce drum să își croiască. Viața sa își pierduse miezul. E drept, nu fusese de la bun început una cu mult miez, dar până atunci cei din jur ceruseră multe de la el și avuseseră așteptări, iar el trăise ocupat răspunzând acestor așteptări. Acum însă nimeni nu-i mai cerea și nu mai aștepta ceva de la el, iar lui nu-i mai rămăsese nimic demn de menționat. Nu mai avea nici un țel și niciun prieten. Rămăsese într-o stare totală de apatie și nu-și mai putea concentra mintea la nimic.

În facultate avusese câteva prietene cu care se culcase. Tengo nu era ceea ce se înțelege de obicei prin chipeș, nu era foarte sociabil și nici nu te cucerea prin vorbe. Mai tot timpul era lipsit de bani și îmbrăcat prost. Dar, așa cum unele insecte sunt atrase de mirosul anumitor fructe, tot așa unele fete erau atrase de el, și încă destul de puternic.

Descoperise lucrul acesta pe la douăzeci de ani (cam tot în perioada în care începuse să-i piară interesul pentru matematică). Fără ca el să facă vreun efort, se găsea mereu câte o fată care să fie interesată și care se apropia de el. Voia să fie strânsă de brațele lui puternice. Sau măcar nu protesta când el o făcea. La început nu prea înțelesese cum stau lucrurile și fusese destul de nedumerit dar în curând îi picase și lui fisa și începuse să-și folosească abilitatea cu pricepere. De atunci nu mai dusese lipsă de prietene. Dar nu fusese niciodată îndrăgostit nebunește de vreuna dintre ele. Doar erau împreună și se culca cu ele. Își umpleau unul altuia vidul dinăuntru. Într-adevăr, era un lucru destul de neobișnuit, dar nu fusese nici măcar o dată îndrăgostit de fetele care îl iubeau.

Tengo îi povesti toate acestea tatălui său inconștient. La început, vorbise destul de greu, alegându-și cuvintele cu grijă, dar mai apoi își dăduse drumul la gură, iar la sfârșit vocea lui căpătase chiar o oarecare înflăcărare. Vorbise cu sinceritate și despre sex. Nu era acum momentul să fie sfios. Tatăl său rămânea cufundat în același somn adânc, fără să se miște, cu fața în sus. Nici respirația nu i se schimbase.

Înainte de ora trei veni asistenta, îi schimbă perfuzia și recipientul în care se colecta urina și îi măsură temperatura. Era o asistentă robustă, cam la treizeci și cinci de ani, cu pieptul mare. Pe ecusonul său scria Omura. În părul strâns își ținea un pix.

— Ați observat vreo schimbare? întrebă ea, completând pe o hârtie cu pixul scos din păr.

— Nimic. E în aceeași stare, răspunse Tengo

— Dacă observați ceva, apăsați butonul acesta, spuse ea și îi arătă un buton de la capul patului. Apoi își înfipse la loc pixul în păr.

— Am înțeles.

La puțină vreme după plecarea ei, în ușă se auzi un ciocănit ușor și apăru asistenta cu ochelari, pe nume Tamura.

— Nu vreți să mâncați ceva? Puteți lua masa la cantină.

— Mulțumesc, dar încă nu mi-e foame, răspunse Tengo.

— Cum mai e tatăl dumneavoastră?

— I-am vorbit încontinuu. Nici nu știu dacă mă aude sau nu.

— Lăsați, că e bine să-i vorbiți, spuse ea cu un surâs încurajator. Nu vă faceți griji, sigur vă aude!

Femeia închise ușa încet și Tengo rămase din nou singur cu tatăl său.

*

Tengo își continuă povestirea.

După ce absolvise facultatea, se angajase în oraș la o

școală pregătitoare, unde preda matematică. Nu mai era copilul-minune al matematicii, de la care se aștepta un viitor măreț și nici promițătorul luptător de judo. Nu era decât un profesor oarecare la o școală oarecare. Dar el era fericit așa. În sfârșit putea să răsufle ușurat. De când venise pe lume, în sfârșit nu mai era constrâns de nimeni și putea duce traiul pe care îl voia.

Începuse să scrie beletristică. Scrisese câteva lucrări și participase la un concurs literar organizat de o revistă. Cunoscuse astfel un editor excentric pe nume Komatsu și acceptase să refacă *Crisalida de aer,* o carte a unei fete de șaptesprezece ani, pe nume Fukaeri (Eriko Fukada). Fukaeri crease povestea, dar nu avea talentul să se exprime literar, iar Tengo îndeplinise acest rol. Treaba mersese bine și romanul câștigase premiul pentru debut literar oferit de revistă. Acum ajunsese bestseller. Nu putea câștiga premiul Akutagawa, fiindcă se vorbise atât de mult de el încât cei din juriu nici nu voiau să-i mai audă numele. Oricum, se vindea atât de bine încât, după cum spunea cu franchețe chiar Komatsu, nici n-avea nevoie de el.

Tengo nu avea certitudinea că vorbele lui ajungeau la urechile tatălui său. Și, chiar dacă îl auzea, nu putea ști dacă înțelegea ceva sau nu. Nu avea nicio reacție. Iar dacă pricepea ce i se spune, poate că nu îl interesa deloc povestea. Poate că-l deranja și nu avea chef să asculte istoria vieții altuia. Poate că voia să fie lăsat în pace, să-și vadă de somnul lui. Dar Tengo continua să îi spună tot ce îi venea în minte. Singur cu el în camera îngustă, nici nu ar fi știut ce altceva să facă.

Tatăl său rămânea mai departe neclintit. Ochii săi erau strâns închiși în fundul unor găuri adânci și întunecate. Dacă ar fi nins peste el, ar fi rămas așa, până când zăpada le-ar fi umplut.

*

— Nu pot spune că merge foarte bine deocamdată, dar aș

vrea să continuu să scriu. Nu să refac ce au scris alții, ci să aștern pe hârtie propriile mele povești. E un lucru care mi se potrivește. E bine să existe ceva ce vrei să faci. În sfârșit s-a născut în mine acest lucru. Încă nu mi-a fost publicată nicio lucrare, dar în curând tot se va întâmpla și asta. Nu încerc să mă laud, dar să știi că mă pricep destul de bine la scris. Și există și editori care mă apreciază cât de cât. Așa că nu-mi fac griji din punctul ăsta de vedere.

Se pare că am calitățile necesare unui receptor, ar fi trebuit să adauge. Și am fost tras într-una dintre lumile fictive despre care am scris. Dar nu avea niciun rost să discute acum despre asemenea chestiuni complicate. Asta era o cu totul altă poveste. Se hotărî să schimbe subiectul.

— O problemă foarte serioasă pentru mine este că până acum n-am iubit cu adevărat pe nimeni. De când m-am născut, nu a existat nicio persoană pe care s-o iubesc necondiționat. Atât de mult încât să mă sacrific pe mine însumi. Nici măcar o dată.

Rostind aceste cuvinte, Tengo se uită Ia bătrânul ca vai de lume din fața lui și se întrebă dacă, de-a lungul vieții sale, iubise vreodată din suflet pe cineva. Poate că o iubise cu adevărat pe mama lui Tengo și tocmai de aceea îl crescuse și îl acceptase ca pe copilul său, în ciuda faptului că știa că nu-i e fiu. Dacă astfel stăteau lucrurile, bărbatul din fața lui avusese o viață mult mai împlinită din punct de vedere spiritual decât Tengo.

— Îmi amintesc bine de o singură fată. Mi-a fost colegă de clasă într-a treia și a patra, când stăteam în Ichikawa. Da, e o poveste veche de douăzeci de ani. M-a atras foarte mult. Mă gândeam întruna la ea și chiar și acum o mai fac. Dar nici măcar nu am vorbit cu ea. S-a mutat la altă școală și de atunci n-am mai văzut-o. În orice caz, s-au întâmplat niște lucruri de curând și m-am hotărât să o caut. În sfârșit am înțeles că am nevoie de ea. Voiam să o văd și să îi povestesc o sumedenie de lucruri, dar până la urmă n-am reușit să o găsesc. Trebuia să o fi căutat mai de mult,

lucrurile ar fi fost mult mai simple așa.

Tengo tăcu, lăsând timp tatălui său să înțeleagă ce îi spusese. Sau poate, mai degrabă, să înțeleagă chiar el însuși. Apoi își continuă povestirea:

— Da, sunt destul de laș în privința asta. Asta e și motivul pentru care nu am verificat niciodată registrul de familie. Aș fi putut foarte ușor să aflu dacă mama a murit într-adevăr. Mă duceam la primărie și mă uitam în registru. Am vrut să o fac de nenumărate ori. M-am dus chiar acolo, dar n-am putut să le cer să-mi arate actele. Mi-a fost frică să fiu pus față în față cu adevărul, să-l scot eu însumi la iveală. Am tot sperat că o să-mi fie revelat printr-o întâmplare, fără să fac eu nimic.

Oftă.

— Dar nu de asta e vorba acum. Ar fi trebuit să o caut pe fata aia mai din timp. Am luat-o mult prea pe ocolite. Dar n-am fost în stare să mă urnesc. Pentru că eu, cum să-ți spun, sunt foarte laș când e vorba de chestiuni de suflet. Asta e marea mea problemă.

Tengo se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi rândurile de pini. Vântul se oprise și nu se mai auzea nici vuietul mării. O pisică traversa curtea. După cum îi atârna pântecele, părea să aibă pui. Se trânti la rădăcina unui copac, își desfăcu picioarele și începu să se lingă pe burtă.

Încă aplecat pe fereastră, Tengo spuse către tatăl său:

— Lăsând asta la o parte, în sfârșit în ultima vreme viața mea a început să se schimbe. Așa am impresia. Adevărul e că foarte mult timp ți-am purtat pică. De când eram mic mă gândeam că nu e de mine locul ăsta incomod și deplorabil, că ar trebui să trăiesc într-un loc mai binecuvântat. Mi se părea că e nedrept să fiu tratat astfel. Toți colegii mei erau fericiți și duceau o viață îndestulată. Deși îmi erau inferiori din toate punctele de vedere, traiul lor era mult mai bun ca al meu. Îmi doream cât se poate de serios ca tu să nu fii tatăl meu. Visam mereu la lucrul ăsta, că s-a făcut pe undeva o greșeală și tu de fapt nu ești tatăl meu, că nu

avem nicio legătură de sânge.

Tengo se uită din nou pe fereastră. Pisica, fără să aibă habar că e privită, continua să-și lângă inocentă burta. Tengo își reluă povestea, cu ochii la ea:

— Acum nu mai cred asta. Am fost într-un mediu potrivit și m-a crescut un părinte potrivit. Nu e o minciună. Dacă e să spun lucrurilor pe nume, am fost un om de nimic. Un om fără valoare, într-un anume sens, eu însumi mi-am bătut joc de viața mea. Acum înțeleg lucrul ăsta. Când eram mic, eram într-adevăr priceput la matematică. E un talent grozav, îmi dau și eu seama. Toți stăteau cu ochii pe mine și mă copleșeau cu atenția lor. Dar până la urmă a fost un talent fără nicio perspectivă, de care nu s-a ales nimic. Pur și simplu era acolo. Și tot de mic am fost solid și m-am descurcat la judo. La competiții ajungeam mereu pe un loc bun. Dar în lume existau destui luptători mai buni ca mine. La facultate nici măcar nu m-au ales în echipa pentru competiția națională. Am fost atât de șocat, încât o vreme nici nu am mai știut ce sunt. Dar era de așteptat, pentru că până la urmă eu nu eram nimic.

Tengo desfăcu sticla de apă minerală pe care și-o adusese și bău o gură. Apoi se așeză din nou pe scaun.

— Ți-am spus și data trecută, îți sunt recunoscător. Nu cred că sunt copilul tău. Sunt aproape sigur de asta. Și îți sunt recunoscător ca m-ai crescut, cu toate că nu sunt sânge din sângele tău. Cu certitudine, unui bărbat singur nu-i e ușor să crească un copil. Mi-e rău și mă doare inima numai când îmi amintesc cum mă luai cu tine să colectezi taxe. Nu am decât amintiri neplăcute despre asta. Dar sunt sigur că ăsta era singurul mod de comunicare dintre noi pe care ai putut să-l găsești. Era, cum să zic, lucrul pe care îl făceai tu cel mai bine. Singurul punct comun dintre tine și lume. Și asta cred că încercai să-mi arăți. Acum înțeleg și eu. Bineînțeles, dacă mă luai după tine reușeai să aduni taxele mai ușor, dar nu cred că ăsta era singurul tău motiv.

Tengo făcu o pauză, lăsându-i timp tatălui său să-i

înțeleagă spusele. Își adună și el gândurile.

— Când eram mic nu înțelegeam lucrurile astea. Mie mi-era rușine și oboseam. Duminicile, când colegii mei de la școală se distrau, eu trebuia să umblu cu tine după taxa radio-TV. Nu puteam să suport zilele alea. Acum însă cred că te înțeleg într-o oarecare măsură. Nu spun că ce făceai era bine. M-ai rănit. Pentru un copil nu era deloc ușor. Dar astea sunt lucruri trecute și nu trebuie puse la inimă. Am impresia că până la urmă lucrul ăsta m-a întărit. Experiența asta m-a învățat că viața nu e tocmai ușoară.

Tengo își desfăcu mâinile și își privi palmele.

— O să trăiesc eu cumva și de acum înainte. Sper că mai chibzuit și fără să o mai iau pe căi atât de ocolite. Nu știu ce ai tu de gând. Poate vrei să dormi mai departe în liniște, fără să te mai trezești vreodată. Dacă asta vrei, așa să faci. Dacă asta îți dorești, nu pot să te împiedic cu nimic. Nu pot decât să te las să dormi în pace. Fie cum o fi, dar eu unul voiam să-ți spun lucrurile astea. Ce-am făcut până acum, ce gândesc eu. Poate că nu voiai să auzi poveștile mele. Dacă e așa, îmi pare rău că te-am necăjit. În orice caz, nu mai am ce să-ți spun. Ți-am zis cam tot ce aveam de zis și nu te mai deranjez. Poți să dormi liniștit cât vrei.

*

Puțin după ora cinci apăru din nou asistenta Omura cu pixul înfipt în păr și verifică perfuzia. De data aceasta nu îi mai luă și temperatura.

— Ați observat vreo schimbare?

— Nu, nimic anume. Doarme și atât, răspunse Tengo.

— Vine și domnul doctor imediat, spuse asistenta încuviințând. Domnule Kawana, astăzi până la ce oră stați?

Tengo își privi ceasul de la mână.

— Am diseară un tren înainte de șapte, deci mai stau până pe la șase și jumătate.

Asistenta termină de notat în fișă, apoi își puse pixul la loc în păr.

— De la prânz îi tot vorbesc, dar nu pare să audă nimic, zise Tengo.

— La școala de asistente am învățat un lucru, spuse ea. Cuvintele vesele ne ating timpanul cu veselie. Indiferent dacă persoana respectivă le înțelege sau nu, fizic, timpanul tot vibrează vesel. Deci nu contează dacă pacientul aude sau nu, noi trebuie să-i vorbim tare și voios. Nu știu dacă are vreo logică, dar cert e că e de folos. Spun asta și din experiență.

— Mulțumesc, zise Tengo după câteva clipe de gândire. Asistenta încuviință ușor, apoi părăsi încăperea cu pași grăbiți.

Tengo și tatăl său rămaseră cufundați în tăcere un timp îndelungat. Tengo nu mai avea ce să-i spună. Însă liniștea nu era stânjenitoare. Lumina după-amiezii se subție treptat și împrejur se lăsară semnele înserării. Ultimele raze din încăpere păleau în tăcere.

Oare i-am spus despre cele două luni? se întrebă Tengo deodată. Avea senzația că încă nu o făcuse. El trăia într-o lume în care pe cer erau două luni. „Oricât m-aș uita la ea, tot mi se pare o priveliște ciudată”, i-ar fi zis el tatălui său. Dar ceva îi spunea că nu ajută la nimic să deschidă acum acest subiect. Tatălui său nu-i mai păsa câte luni sunt pe cer. Era o problemă cu care Tengo trebuia să se confrunte singur de acum încolo.

În plus, indiferent dacă în această lume (sau *acea* lume) existau una, două sau trei luni, la urma urmei Tengo era unul singur. Nu era decât un om, cu propriile lui probleme și cu propria sa fire. Important nu era numărul lunilor, ci el însuși.

*

După o jumătate de oră apăru din nou asistenta Omura. De data aceasta nu mai avea pixul înfipt în păr. Oare ce se întâmplase cu el? se întrebă Tengo chiar îngrijorat. Împreună cu ea mai veniră doi infirmieri care aduceau un

pat mobil. Amândoi erau bondoci și tuciurii la față. Nu scoteau niciun cuvânt. Arătau a străini.

— Domnule Kawana, îl ducem pe tatăl dumneavoastră la un control. Puteți să așteptați aici? întrebă asistenta.

— E vreo problemă? întrebă Tengo, uitându-se la ceas.

— Nu, răspunse ea clătinând din cap. Nu avem aici aparatura necesară și de aceea trebuie să îl mutăm. Nu e nimic ieșit din comun. O să vorbească apoi domnul doctor cu dumneavoastră.

— Am înțeles. Aștept aici.

— Puteți să vă duceți la cantină să beți un ceai cald. Ar fi bine să vă odihniți un pic.

— Mulțumesc.

Cei doi bărbați ridicară trupul slab al tatălui său cu perfuzie cu tot și îl mutară pe patul mobil. Ieșiră apoi cu el în hol, ținând alături suportul pentru perfuzie. Erau foarte îndemânatici. Și complet tăcuți.

— N-o să dureze mult, zise asistenta.

Totuși, după un timp destul de îndelungat, tatăl său încă nu se întorsese. Lumina care pătrundea pe fereastră scădea treptat în intensitate. Însă Tengo nu aprinse lumina în cameră. Avea senzația că ar fi distrus ceva foarte important.

În urma tatălui său rămăsese o adâncitură în pat. Deși trupul lui nu cântărea mult, reușise să lase o urmă clară. Privind acea adâncitură, Tengo se simți rămas singur pe lume. Avea senzația că, odată apus, soarele nu mai avea să răsară niciodată.

În camera scăldată de culorile amurgului, Tengo rămase multă vreme nemișcat pe scaun, pierdut în gânduri. La un moment dat realiză că, de fapt, nu se gândea la nimic. Stătea doar cufundat într-un gol fără noimă. Se ridică încet de pe scaun și se duse la toaletă. Se spălă apoi pe față cu apă rece. Se șterse cu batista și se privi în oglindă. Își aminti de ce îi spusese asistenta și coborî la cantină să bea un ceai cald.

*

După douăzeci de minute se întoarse în cameră, dar tatăl lui încă nu fusese adus înapoi. În schimb, în adâncitura lăsată în pat de trupul său se odihnea acum un obiect alb și necunoscut.

Avea o lungime de aproximativ un metru și patruzeci și cinci de centimetri și o formă frumos arcuită. La prima vedere ai fi zis că e o coajă de arahidă, îmbrăcată într-un puf moale și mărunt. Iar puful acela emana o strălucire stinsă, dar uniformă și mătăsoasă. În încăperea ce se cufunda tot mai mult în întuneric, o lumină ușor albăstruie învăluia acel obiect. Se odihnea liniștit pe pat, încercând parcă să umple golul temporar lăsat în urmă de tatăl său. Tengo se opri în prag, cu mâna pe clanță și privi un timp straniul obiect. Buzele îi tremurau ușor, dar nu dădeau glas nici unui cuvânt.

Ce mai e și asta? se întrebă el cu ochii mijiți, țintuit locului. Ce caută chestia asta în locul lui tata? Își dăduse seama dintr-o privire că nu fusese adusă acolo de vreun doctor sau o asistentă, în jurul său plutea un aer aparte, rupt de realitate.

Și atunci Tengo înțelese. *Era o crisalidă de aer.*

Era prima dată când vedea așa ceva. Le descrisese amănunțit în *Crisalida de aer*, dar, desigur, nu văzuse niciodată vreuna în realitate și nici nu-și închipuise că ar putea exista cu adevărat. Însă acum avea în fața ochilor o crisalidă întocmai cum își imaginase el și cum le zugrăvise în carte. O puternică senzație de *déjà vu* îi strânse stomacul ca într-o menghină. Tengo intră totuși în cameră și închise ușa. Mai bine să n-o vadă nimeni. Apoi își înghiți saliva adunată în gură, cu un sunet nefiresc din fundul gâtului.

Tengo se apropie încet de pat și inspectă cu atenție crisalida de aer cam de la un metru distanță. Se încredință că era întocmai așa cum o descrisese el în carte. Înainte să se apuce să scrie despre ea, schițase un desen simplu cu

creionul, transpunând într-o formă vizuală imaginea pe care și-o crease înlăuntrul său. Cât timp lucrase la roman, ținuse acel desen prins cu piuneza pe perete, în fața biroului. Arăta mai degrabă a cocon, însă nici Fukaeri și nici el nu îl puteau numi altfel decât „crisalidă de aer”.

Majoritatea detaliilor exterioare fuseseră adăugate de el. De exemplu, curbura grațioasă de la mijloc sau protuberanțele rotunjite de la ambele capete. Pe acestea, Tengo le născocise. Nu exista nicio aluzie la așa ceva în povestirea inițială a lui Fukaeri. Pentru ea, crisalida de aer era pur și simplu o crisalidă de aer, ceva aflat între abstract și concret, pe care nu simțise nevoia să o descrie în cuvinte. De aceea Tengo trebuise să-i dea singur o formă mai detaliată. Iar crisalida pe care o avea în acel moment în fața ochilor era arcuită la mijloc și frumos rotunjită la ambele capete.

Este exact cum am desenat-o eu, cum am descris-o eu, își zise Tengo. Cum se întâmplase și cu cele două luni de pe cer. Formele modelate de el se transformaseră în realitate până în cel mai mic detaliu. Cauza se amestecase cu efectul.

Simți cum i se contorsionează toți nervii din mâini și din picioare și i se făcu pielea de găină. Nu mai reușea să-și dea seama cât din lumea înconjurătoare era realitate și cât ficțiune. Cât din ea era a lui Fukaeri, cât a lui. Și cât era „a noastră”.

În partea de deasupra a crisalidei era o crăpătură care mergea de-a lungul ei. Urma cât de curând să se spargă în două. Despărțitura era de vreo doi centimetri. Dacă s-ar fi aplecat și s-ar fi uitat prin ea, ar fi putut să vadă ce e înăuntru. Dar Tengo nu avea curajul acesta. Așezat pe scaunul de lângă pat, încerca să-și regleze respirația, cu umerii tresăltându-i ușor și ochii ațintiți asupra ei. Crisalida cea albă stătea nemișcată, emanând o strălucire stinsă. Îl aștepta liniștită să se apropie, oferindu-i-se ca un enunț matematic.

Oare ce era înăuntrul ei?

Ce urma să îi arate?

Eroina din carte descoperise în ea propria sa dublură. *Filia.* Apoi fugise din comunitatea în care trăia, părăsindu-și *filia.* Dar în crisalida lui (iar Tengo știa instinctiv că a lui era) oare ce se ascundea? Ceva bun sau ceva rău? Ceva care avea să-l conducă oare undeva sau care să-l protejeze? Și cine o adusese până aici?

Tengo își dădea și el seama că trebuia să facă ceva, dar nu reușea să-și adune curajul să se ridice și să se uite înăuntru. Îi era teamă. Poate că ce se ascundea în crisalidă avea să-l rănească sau să-i schimbe complet viața. La acest gând, Tengo rămase împietrit pe scaunul mic, aidoma unui om care nu mai are încotro să fugă. Era aceeași teamă care îl împiedicase să se uite în registrul de familie sau să o caute pe Aomame. Pur și simplu nu voia să știe ce se afla în crisalida pregătită pentru el. Ar fi vrut, dacă se putea, să meargă mai departe fără să afle. Să fugă din camera aceea, să se urce în tren și să se întoarcă la Tokio. Să-și închidă ochii, să-și astupe urechile și să se refugieze în lumea lui, așa măruntă cum era.

Însă Tengo știa foarte bine că nu putea face asta. Dacă plec de aici fără să văd ce se ascunde înăuntru, am sa regret toată viața, își spuse el. Dacă îmi feresc privirea de acel ceva, n-am să mi-o pot ierta niciodată.

*

Tengo rămase multă vreme așezat pe scaun, neștiind ce să facă. Nu mai putea merge nici înainte, nici înapoi. Stătea cu mâinile împreunate pe genunchi și cu ochii la crisalida de pe pat. Din când în când, privirea îi mai fugea pe fereastră. Soarele apusese, iar înserarea învăluia încet pâlcul de pini. Vântul tot nu bătea, iar valurile nu se auzeau. Era straniu de liniște. Pe măsură ce întunericul se lăsa în încăpere, lumina albă a crisalidei se întețea. Lui Tengo i se părea că era vie. Avea o sclipire blândă de viață. Emana o căldură proprie și

un ecou surd.

În cele din urmă se hotărî, se ridică de pe scaun și se aplecă asupra patului. Nu putea s-o ia la fugă. Nu putea să trăiască ferindu-și ochii la nesfârșit, ca un copil înfricoșat. Cunoașterea adevărului este ceea ce îi dă omului puterea cea dreaptă. Oricare ar fi acest adevăr.

Crăpătura din crisalidă arăta neschimbată. Nu era nici mai mare, nici mai mică. Tengo încercă să privească prin ea, dar nu reuși să deslușească nimic. Era întunecată pe dinăuntru și părea învelită într-o membrană subțire. Tengo își calmă respirația și se asigură că nu-i tremurau mâinile, apoi își strecură degetele în crăpătura de doi centimetri și trase ușor în lături, ca și când ar fi încercat să deschidă o ușă dublă. Aceasta cedă ușor, fără zgomot și fără să opună rezistență, de parcă aștepta să fie deschisă de el.

Strălucirea pe care o emana crisalida o lumina blând pe dinăuntru, dându-i o scânteiere ca de zăpadă. Era slabă, dar se putea vedea ce ascundea.

Tengo descoperi acolo o fetiță frumoasă de zece ani.

Fetița dormea. Era îmbrăcată cu o rochie albă și simplă, ca o cămașă de noapte și își ținea mâinile micuțe împreunate pe pieptul său plat. Tengo o recunoscu dintr-o privire. Avea chipul alungit, iar buzele ei formau o linie dreaptă, ca trasată cu rigla.

Bretonul tuns drept îi cădea pe fruntea netedă și frumos modelată. Nasul ei mic, îndreptat în sus, părea să caute ceva. Pomeții i se reliefau ușor în părți. Avea pleoapele închise, dar Tengo știa deja cum arătau ochii ascunși dedesubtul lor. Cum să nu-i știe? Doar purta acest chip înlăuntrul lui de douăzeci de ani.

Aomame, zise Tengo.

Fetița era cufundată în somn. Un somn firesc, profund. Respira extrem de încet. Inima ei bătea atât de ușor, încât nici nu se auzea. Nu avea suficientă putere să-și deschidă ochii. Încă nu venise vremea. Mintea ei era undeva într-un loc îndepărtat. Dar cuvântul rostit de el reușise să-i facă

timpanul să vibreze. Era numele ei.

Aomame îi auzi șoapta dintr-un loc îndepărtat. Tengo, se gândi ea. O spuse clar, cu voce tare. Însă buzele fetiței din crisalida de aer nu se mișcară, iar cuvântul acela nu răzbătu până la urechile lui.

Tengo o privea fără să se mai sature, respirând doar ușor, ca un om rămas fără suflet. Chipul ei arăta foarte liniștit. Nu ascundea nicio urmă de tristețe, chin sau neliniște. Buzele ei micuțe și subțiri păreau gata să dea glas unor cuvinte pline de miez. Ochii ei stăteau să se deschidă. Tengo se rugă din tot sufletul să o facă. Inima lui înălța o rugăciune fără formă, nepusă în cuvinte, însă fetița nu dădea semne să se trezească.

Aomame, o strigă din nou Tengo.

Avea multe să-i spună. Multe să-i împărtășească. Lucruri pe care le purtase în el ani de-a rândul. Însă tot ce putea face acum era să-i rostească numele.

Aomame, o strigă el.

Tengo se întinse deodată și atinse mâna fetiței culcate în crisalidă. Își puse peste ea palma lui mare, de adult. Degetele acelea micuțe erau cele care îl strânseseră cu putere pe când avea zece ani, care îl căutaseră fără ezitare și îl îmbărbătaseră. Mâna fetiței care dormea în acea lumină slabă emana fără îndoială căldura unui trup însuflețit. Aomame venise până aici ca să-i transmită căldura ei. Aceasta era semnificația pachetului pe care i-l dăduse în clasa aceea, cu douăzeci de ani în urmă. În sfârșit, putea să-l deschidă și să se uite înăuntru.

Aomame, zise Tengo. *Am să te găsesc cu orice preț.*

*

Chiar și după ce crisalida își pierduse treptat strălucirea și dispăruse ca înghițită de întuneric, iar copila Aomame se făcuse nevăzută odată cu ea, când Tengo nici nu mai știa dacă întâmplarea se petrecuse aievea, degetele lui încă mai păstrau atingerea și căldura acelei mâini micuțe.

Probabil că nici n-o să dispară vreodată, se gândea Tengo în expresul care îl purta înapoi spre Tokio. De douăzeci de ani trăia cu amintirea acelei atingeri și de acum încolo avea să trăiască alături de această căldură nouă.

Trenul coti larg, de-a lungul falezei de la poalele munților, iar pe cer își făcură apariția cele două luni. Pluteau clar în văzduh, deasupra mării liniștite. Una mare și galbenă, cealaltă mică și verzuie. Conturul lor se deslușea limpede, dar nu-ți puteai da seama cât de departe erau. Undele de pe suprafața apei reflectau enigmatic lumina, ca o bucată de sticlă spartă și împrăștiată în jur. Cele două luni trecură încet prin dreptul ferestrei și în cele din urmă dispărură din câmpul vizual, lăsând în urma lor acele cioburi mărunte ca pe niște sugestii mute.

După ce lunile se făcură nevăzute, căldura se întoarse în pieptul lui Tengo. Slabă, ca o luminiță care îi apare în zare unui călător, dar certă și plină de promisiuni.

De acum am să trăiesc în această lume, își zise Tengo închizând ochii. Încă nu știa cum era clădită și pe ce principii funcționa. Nu avea cum să prevadă nici ce urma să se întâmple. Dar nu conta. El nu avea de ce să se teamă.

Indiferent de ce îl aștepta, el avea să rămână în viață în lumea aceasta cu două luni și să-și găsească drumul său. Atâta vreme cât nu uita această căldură, cât nu își pierdea curajul.

Rămase cu ochii închiși un timp îndelungat. Când, în sfârșit, îi deschise, dincolo de geam îl întâmpină cerul întunecat de toamnă timpurie. Marea nu se mai zărea.

Am s-o găsesc pe Aomame, se hotărî Tengo. Orice s-ar întâmpla, în orice lume s-ar afla și oricine ar fi ea.

HARUKI MURAKAMI

Volumul III din III

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

octombrie – decembrie

Capitolul 1
Ceva îl sâcâia

— V-aș ruga să nu fumați, domnule Ushikawa, spuse bărbatul scund.

Ushikawa aruncă o privire scurtă către interlocutorul așezat de partea cealaltă a biroului, apoi se uită la țigara Seven Stars, neaprinsă, pe care o ținea între degete.

— Nu vă supărați, adăugă bărbatul politicos.

Ushikawa arboră o expresie nedumerită, de parcă nici nu înțelegea cum de-i apăruse țigara între degete.

— Ah, pardon! Sigur că nu. Bineînțeles că n-o aprind. Nici nu mi-am dat seama ce fac, mi s-au mișcat mâinile singure.

Fără să-l slăbească din priviri pe Ushikawa, bărbatul dădu din cap cu o mișcare aproape imperceptibilă. Ushikawa puse țigara la loc în sertar.

Celălalt bărbat, înalt și cu părul prins în coadă, stătea în picioare în dreptul ușii, sprijinindu-se foarte ușor de toc. Îl privea pe Ushikawa cu aerul că se uită la o pată de pe un perete. Niște tipi foarte dubioși, amândoi, își spuse Ushikawa. Se întâlnea cu ei a treia oară, dar, de oricâte ori i-ar fi văzut, nervozitatea nu-i dispărea.

Se aflau în camera de lucru a lui Ushikawa, o încăpere nu foarte spațioasă. De partea cealaltă a biroului, ședea cheliosul cel scund. El era cel care vorbea. Pletosul nu scotea niciun cuvințel. Ca una din statuile care păzesc intrarea unui templu, stătea perfect nemișcat, privindu-l fix pe Ushikawa.

— Se fac trei săptămâni, spuse Cheliosul.

Ushikawa luă calendarul de birou și verifică data notată în el, apoi încuviință.

— Așa e. De când ne-am întâlnit data trecută azi se fac fix trei săptămâni.

— În tot acest răstimp, nu am primit niciun raport de la

dumneavoastră. Cred că v-am spus și data trecută, suntem într-o luptă cu timpul. Nu putem irosi nicio clipă, domule Ushikawa.

— Înțeleg foarte bine, spuse Ushikawa, care, în locul țigării, se juca în mână cu bricheta sa aurie. Nu e timp de zăbavă, am înțeles cât se poate de clar.

Cheliosul aștepta ca Ushikawa să continue.

— Numai că nu vreau să vă dau informațiile cu țârâita. Nu-mi place să zic puțin de-aici, puțin de-acolo, spuse Ushikawa. Prefer să am o imagine completă, în care lucrurile se leagă și care se bazează pe dovezi clare. Dacă povestea e doar pe jumate închegată, nu e exclus ca asta să ne aducă necazuri nedorite. Poate că nu vă convine ce spun, domnule Onda, dar așa lucrez eu.

Chelul pe nume Onda îl privi cu ochi reci pe Ushikawa. Era clar că bărbatul nu-l plăcea deloc, dar asta nu-l deranja pe Ushikawa în mod deosebit. De când se știa pe lume nu ținea minte să fi lăsat impresie bună cuiva. Era pentru el o situație obișnuită. Acasă nu-l plăcuseră nici părinții, nici frații, iar la școală nici profesorii sau colegii. Nu-l iubiseră nici nevasta sau copiii. Dimpotrivă, dacă cineva ar fi avut sentimente calde pentru el, s-ar fi simțit stingher. Invers, însă, era obișnuit.

— Domnule Ushikawa, am vrea să vă respectăm metodele de lucru. Și adevărul este că vi le-am respectat până acum. De data asta, însă, lucrurile stau altfel. Din păcate nu ne permitem să așteptăm până când strângeți toate informațiile.

— Chiar dacă spuneți asta, domnule Onda, nici până acum nu ați așteptat în liniște să vă contactez, fără să faceți nimic, zise Ushikawa. În paralel cu investigațiile mele, ați întreprins și dumneavoastră diverse acțiuni. Am dreptate?

Onda nu răspunse. Buzele sale rămaseră lipite într-o linie orizontală și nici pe chipul său nu se înregistră vreo schimbare, însă Ushikawa simți că nimerise drept la țintă. Întreaga lor organizație încercase în aceste trei săptămâni

să dea de urma femeii, probabil pe alte căi decât Ushikawa. Nu avuseseră însă niciun rezultat concret. De aceea se trezise acum în față cu acești doi indivizi scârbavnici.

— Știți cum se zice, că pe drumul șerpilor cu șerpi te întâlnești, spuse Ushikawa desfăcându-și larg palmele, de parcă destăinuia cine știe ce secret interesant. Și să nu ne ascundem după deget, eu sunt șarpele acela. Vedeți bine că nu arăt grozav, dar să știți că am nas bun. Pot să iau o urmă și să mă țin după ea până la capăt. Dar asta e, fiind eu șarpe, nu pot să lucrez decât în felul și în ritmul meu. Înțeleg că timpul ne presează, dar vă rog să mai așteptați puțin. Dacă nu aveți încă puțină răbdare, s-ar putea să rămânem cu mâinile goale.

Onda privi răbdător cum Ushikawa învârte bricheta în palme. Apoi își ridică privirile și spuse:

— Nu puteți totuși să ne dați detaliile pe care le aveți până acum? Vă înțeleg situația, dar dacă nu ne întoarcem cu niște rezultate concrete, cei de sus nu vor fi satisfăcuți. Și noi suntem într-o poziție dificilă. În plus, nici dumneavoastră nu sunteți într-o situație tocmai comodă.

Și lor li se suflă în ceafă, își spuse Ushikawa. Erau excepțional de pricepuți la luptă și de aceea fuseseră promovați drept gorilele personale ale Liderului. Cu toate acestea, Liderul fusese asasinat chiar sub ochii lor. E adevărat că pe de altă parte nu exista nicio dovadă că fusese ucis. Câțiva doctori din interiorul sectei examinaseră cadavrul, dar nu găsiseră nimic care să arate a rană. În incinta sectei însă nu aveau la dispoziție decât aparatură simplă, iar timpul le era foarte limitat. Poate că o autopsie medico-legală completă ar fi scos la iveală ceva, dar acum era deja prea târziu. Înlăturaseră deja cadavrul în mare secret, în interiorul sectei.

În orice caz, deoarece nu reușiseră să-l apere pe Lider, cei doi erau într-o poziție delicată. Li se dăduse însărcinarea să o găsească pe femeia dispărută. Ordinul fusese să o scoată și din gaură de șarpe, dar ei încă nu reușiseră să-i ia

urma. Erau pricepuți în probleme de securitate și de apărare, dar nu aveau cunoștințele necesare pentru a găsi pe cineva care se făcuse nevăzut.

— Am înțeles, zise Ushikawa. Hai să vă povestesc atunci ce am reușit să aflu până acum. Încă nu e nimic complet, dar niște informații parțiale tot vă pot oferi.

Onda se uită cu privirea încordată o vreme. Apoi încuviință:

— E în regulă. Mai avem și noi câteva date pe care poate că le-ați aflat deja și dumneavoastră sau poate că încă nu. Putem să ne completăm reciproc informațiile.

Ushikawa lăsă bricheta și își împreună degetele pe birou.

— Tânăra pe nume Aomame a fost chemată în apartamentul din hotelul Okura pentru o ședință de *stretching* cu Liderul. Asta s-a întâmplat la începutul lui septembrie, în noaptea în care a fost furtuna aceea teribilă în oraș. Și-a făcut treaba într-o cameră separată, timp de o oră, apoi a plecat, lăsându-l pe Lider adormit. V-a rugat să-l lăsați să se odihnească vreo două ore, iar dumneavoastră ați făcut după cum vi s-a cerut. Numai că Liderul nu dormea, ci era mort. Nu prezenta niciun fel de rană. Părea să fie vorba de un infarct. Însă imediat după povestea aceasta, femeia s-a făcut nevăzută. Își golise deja apartamentul și îl părăsise. A doua zi, la clubul sportiv a ajuns și demisia ei. Totul fusese planificat. În situația asta, nu se poate vorbi de un simplu accident. Nu putem decât să ajungem la concluzia că această Aomame l-a omorât cu premeditare pe Lider.

Onda încuviință. Până aici nu avea nimic de obiectat.

— Misiunea dumneavoastră este să scoateți adevărul la lumină, iar pentru asta aveți nevoie să o găsiți pe această femeie.

— Trebuie să aflăm dacă această Aomame într-adevăr i-a provocat moartea, iar în cazul în care așa s-a întâmplat, din ce motiv.

Ushikawa își privi cele zece degete de la mâini,

împreunate pe birou, de parcă vedea ceva cu totul neobișnuit. Apoi își ridică ochii spre interlocutor.

— I-ați verificat deja legăturile de familie. Așa-i? Toată lumea din familia ei este membră fervență a Bisericii Martorilor. Părinții ei încă se ocupă cu ardoare de prozelitism. Fratele mai mare al lui Aomame, care are treizeci și patru de ani, muncește la sediul central, din Odawara. E căsătorit și are doi copii. Soția sa e și ea membră a Bisericii Martorilor. Din întreaga ei familie, doar Aomame s-a desprins de această sectă. Și-a renegat credința, ar spune ei, și a tăiat orice legătură cu familia. De aproape douăzeci de ani nu a mai avut niciun fel de legătură cu ei. E de negândit că familia ei ar ascunde-o pe fugară. De la vârsta de unsprezece ani, femeia aceasta a tăiat legătura cu familia și s-a descurcat prin forțe proprii. O vreme a avut grijă de ea un unchi, dar cam de când a intrat la liceu a fost, practic, independentă. Ăsta-i mare lucru. E o femeie cu un spirit puternic.

Cheliosul nu spunea nimic. Pesemne aveau și ei deja informațiile acestea.

— Nu pare plauzibil ca Biserica Martorilor să fie implicată în incidentul de față. Biserica Martorilor e cunoscută pentru pacifism și nonviolență. E imposibil ca organizația lor să încerce să-l asasineze pe Lider. Cred că sunteți de acord și dumneavoastră?

Onda încuviință:

— Biserica Martorilor nu are niciun amestec în povestea asta. Știm și noi. Am discutat și cu fratele ei mai mare. Doar ca să fim cât se poate de siguri. Dar nu știa nimic.

— Și ca să fiți cât se poate de siguri, i-ați smuls cumva și unghiile? zise Ushikawa.

Onda ignoră întrebarea.

— Era o glumă. O glumă proastă, nu vă uitați atât de fioros la mine. În orice caz, individul nu știa absolut nimic despre acțiunile ei sau despre locul în care se ascunde Aomame, spuse Ushikawa. Eu sunt pacifist până în măduva

oaselor, așa că nu fac nimic brutal, dar am aflat și eu lucrul ăsta. Aomame nu are niciun fel de legătură nici cu Biserica Martorilor și nici cu familia ei. Cu toate astea, nu putem crede că a făcut singură ce a făcut.

O asemenea acțiune dificilă nu e posibilă de unul singur. Lucrurile au fost aranjate cu pricepere, iar ea a urmat cu sânge rece niște pași prestabiliți. Chiar și modul în care s-a făcut nevăzută e un adevărat miracol. Pentru așa ceva e nevoie de bani și de ajutor din afară. În spatele lui Aomame se află o persoană sau o organizație care a dorit neapărat asasinarea Liderului, dintr-un anume motiv. A pregătit totul în scopul acesta. În privința asta bănuiesc că suntem de acord?

— În mare parte, încuviință Onda.

— Numai că nu avem nicio idee despre ce fel de organizație ar putea fi vorba, spuse Ushikawa. Desigur, ați investigat și relațiile ei personale?

Onda încuviință tăcut.

— Dar uite că ea nu are niciun fel de relație care să merite menționată, spuse Ushikawa. Nu are nici prieteni, ba chiar nici iubit, din câte se pare. Sigur că are colegi de muncă, dar odată ce pleacă de la serviciu, dispare orice fel de legătură personală. Cel puțin, eu nu am reușit să găsesc niciun fel de urmă că Aomame ar întreține vreo relație apropiată cu cineva. Cum se face asta? Doar e tânără și sănătoasă și nici nu arată tocmai rău.

Ushikawa se uită către Pletos, care stătea în dreptul ușii. Acesta nu-și modificase câtuși de puțin nici poziția și nici expresia de pe chip. De la bun început nu i se citise nimic pe față și nici nu părea că o să se schimbe ceva. Ushikawa se întrebă dacă bărbatul avea un nume. Nu l-ar fi mirat deloc să nu aibă.

— Dumneavoastră sunteți singurii care au văzut-o pe Aomame la față, spuse Ushikawa. Ce credeți? Ați observat ceva aparte la ea?

Onda clătină ușor din cap.

— După cum spuneați, este o tânără care are farmecul ei. Dar nu se poate spune că e o frumusețe care să atragă privirile oamenilor. E tăcută și calmă. Aș spune că are destulă încredere în propriile sale talente. Totuși, în afară de asta n-am observat nimic care să-mi atragă atenția. Aspectul ei nu prea-ți lasă nicio impresie. Nici nu-mi pot aminti în amănunt trăsăturile feței ei. De-a dreptul neobișnuit.

Ushikawa mai aruncă o privire către Pletosul din cadrul ușii. Poate că voia să spună ceva. Pletosul însă nu dădea niciun semn că ar deschide gura.

Ushikawa se uită la Chelios.

— Desigur, ați verificat și cu cine a vorbit Aomame la telefon în ultimele luni, nu?

Onda clătină din cap.

— Nu am ajuns încă până acolo.

— Vă sfătuiesc s-o faceți. Trebuie să încercați neapărat, spuse Ushikawa zâmbind. Oamenii primesc și dau tot felul de telefoane. Ajunge numai să verifici cu cine vorbește cineva ca să-ți dai seama de îndată ce fel de viață duce. Iar Aomame nu e o excepție. Nu e ușor să faci rost de desfășurătorul convorbirilor cuiva, dar nu e nici imposibil. Și asta fiindcă, deh, pe drumul șerpilor dai de șerpi, orice-ați zice.

Tăcut, Onda așteptă continuarea.

— Ei bine, din desfășurătorul convorbirilor ei telefonice am aflat și eu câte ceva. E destul de neobișnuit pentru o femeie, dar se pare că lui Aomame nu-i place prea tare să vorbească la telefon. Pe listă existau puține convorbiri, și alea scurte. Când și când avea o discuție mai lungă, dar astea nu erau decât excepții, în cea mai mare parte, vorbea cu cei de la serviciu, dar munca ei era în mare parte de liber-profesionistă, așadar avea și clienți personali. Negocia și stabilea programul cu aceștia, fără să mai treacă pe la recepția clubului de fitness. Multe dintre convorbirile ei erau de asemenea natură. Nimic dubios în asta.

Ushikawa își privi din diverse unghiuri degetele pătate de nicotină și se gândi la o țigară. Mental, își aprinse una și trase un fum. Apoi îl expiră.

— Numai că am descoperit două excepții. Mai întâi, că a sunat în două rânduri la poliție. Dar nu la 110, ci la biroul de circulație al secției de poliție din Shinjuku. La rândul ei, a primit de câteva ori apeluri de acolo. Aomame nu șofează, iar polițiștii nu iau lecții particulare la un club de lux. Trebuie să fie vorba, deci, de o cunoștință personală de la secție. Nu știu cine. Încă un lucru care mi-a dat de gândit – e vorba de altceva acum: a primit câteva telefoane de la cineva cu un număr necunoscut și a purtat conversații lungi. Ea nu suna niciodată. Nu am reușit cu niciun chip să dau de numărul ăsta. Sigur că există oameni cu numere de telefon ascunse, al căror nume nu apare înregistrat. Dar dacă-ți pui mintea, poți să le dai de urmă. Numai că în cazul ăsta, oricât am încercat, n-am reușit să aflu niciun nume. E o ușă încuiată. Oamenii de rând nu pot face asta.

— Adică e vorba de cineva care are mijloacele dea face lucruri ieșite din comun.

— Întocmai. Fără îndoială că la mijloc e implicat un profesionist.

— Încă un șarpe, spuse Onda.

Ushikawa se frecă în creștetul chel și diform cu palma și rânji.

— Exact. Încă un șarpe. Și încă unul destul de puternic.

— Cel puțin am aflat că în povestea asta sunt implicați niște profesioniști, spuse Onda.

— Așa e. Aomame are legături cu o organizație. Și nu e vorba de o organizație de amatori, care să se ocupe de lucrurile acestea în timpul liber.

Onda își închise ochii pe jumătate și se uită o vreme la Ushikawa, pe sub pleoape. Apoi se răsuci cu spatele și schimbă o privire cu Pletosul. Acesta dădu scurt din cap, în semn că urmărește discuția. Onda se întoarse apoi din nou către Ushikawa.

— Și? spuse.

— Și, răspunse Ushikawa, acum este rândul meu să vă pun întrebări. Aveți cumva idee despre cine ar putea fi vorba? O grupare sau organizație care are capacitatea de a-l scoate din joc pe Lider?

Onda își uni sprâncenele într-o încruntătură. Deasupra nasului îi apărură trei cute.

— Domnule Ushikawa, gândiți-vă bine. Noi suntem o grupare religioasă. Căutăm pace sufletească și valori spirituale. Trăim în mijlocul naturii și ne vedem zilnic de agricultura și de practicile noastre. Cine ne-ar putea considera dușmani? Și ce ar avea de câștigat din chestia asta?

În colțul gurii, Ushikawa arboră un zâmbet ambiguu.

— Peste tot există fanatici. Și nimeni nu știe ce idei au fanaticii ăștia. Ce, n-am dreptate?

— Noi nu avem idee despre o asemenea grupare, răspunse Onda sec, ignorând ironia ascunsă în întrebarea lui Ushikawa.

— Dar Zori de Zi? Rătăcitorii care au mai rămas după desființarea organizației?

Onda clătină din nou din cap, cu hotărâre. Așa ceva era imposibil. Îi striviseră definitiv, ca să nu le mai creeze probleme vreodată. Probabil că nu mai rămăsese nimic din ei.

— Bine. Deci nu aveți idee despre cine ar putea fi vorba, dar problema cât se poate de reală este că o anumită grupare a luat viața Liderului. Cu multă pricepere și dibăcie. Apoi a dispărut, ca un nor de fum. Ăsta e un lucru care nu poate fi ascuns.

— Iar noi trebuie să lămurim situația.

— Fără să implicați poliția.

Onda încuviință.

— E problema noastră, nu a justiției.

— În regulă. E problema dumneavoastră, nu a justiției. Lucrurile sunt clare și ușor de înțeles, spuse Ushikawa. Dar

aș mai vrea să vă întreb încă ceva.

— Vă rog, spuse Onda.

— Câți oameni din cadrul grupării știu că Liderul nu mai trăiește?

— Știm noi doi, spuse Onda. Apoi, încă două persoane care au ajutat la transportul cadavrului. E vorba de subalterni de-ai mei. Din conducerea grupării, știu încă cinci oameni. Cu totul, suntem nouă. Celor trei vestale nu le-am spus încă, dar vor afla și ele mai devreme sau mai târziu, deoarece ele lucrau îndeaproape cu Liderul. Nu le putem ascunde adevărul multă vreme. Apoi, desigur, știți dumneavoastră, domnule Ushikawa.

— Cu totul, treisprezece oameni.

Onda nu zise nimic.

— Pot să vă spun părerea mea sinceră? întrebă Ushikawa oftând adânc.

— Vă rog, răspunse Onda.

— Nu mai ajută la nimic acum, dar cred că ar fi trebuit să contactați poliția imediat după ce ați descoperit că Liderul nu mai este în viață. În orice caz, moartea sa trebuia făcută publică. Un astfel de incident nu poate fi ascuns la infinit, iar un secret cunoscut de mai mult de zece oameni încetează să mai fie un secret. Se poate chiar să vă treziți într-o încurcătură frumușică.

Expresia de pe fața Cheliosului nu se schimbă.

— Nu este treaba mea să iau asemenea hotărâri. Eu nu fac decât să îndeplinesc ordinele care mi s-au dat.

— Atunci cine a luat decizia asta?

Niciun răspuns.

— Cel care urmează să-i ia locul Liderului?

Cheliosul păstră în continuare tăcerea.

— În regulă, spuse Ushikawa. Ați primit un ordin de la cineva de sus și v-ați descotorosit de cadavru în secret. În organizația dumneavoastră, ordinele venite de sus sunt absolute. Dar din punct de vedere legal, sunteți vinovați de profanarea cadavrului și e o infracțiune destul de gravă. Dar

asta, desigur, știți și dumneavoastră.

Onda încuviință. Ushikawa oftă încă o dată, apoi continuă:

— V-am spus deja, dacă se amestecă și poliția, eu, unul, nu știu absolut nimic despre moartea Liderului. Nu vreau să mă pomenesc implicat într-un caz penal.

— Noi nu v-am spus nimic despre moartea Liderului, domnule Ushikawa. Doar v-am angajat ca anchetator din afara grupării noastre, în scopul de a o găsi pe Aomame. Nu încălcați legea cu nimic, spuse Onda.

— În regulă. Eu nu am auzit nimic!

— Nici noi nu prea voiam ca dumneavoastră, adică cineva din afară, să aflați despre uciderea Liderului. Dar dumneavoastră ați investigat-o pe Aomame înainte și v-ați dat acordul, așa că erați deja implicat în povestea asta. Astfel că a trebuit să apelăm la ajutorul dumneavoastră în căutarea aceasta. Și știți să păstrați discreția.

— E absolut elementar în munca mea să știu să-mi țin gura. Nu e nevoie să vă faceți griji. De la mine n-o să se afle absolut nicio iotă.

— Dacă se află ceva și descoperim că s-a aflat de la dumneavoastră, o să se întâmple lucruri foarte neplăcute.

Ushikawa își privi din nou degetele așezate pe birou, cu o expresie de mirare, de parcă descoperise din întâmplare că sunt propriile sale degete.

— Lucruri foarte neplăcute, repetă el cuvintele celuilalt, ridicându-și privirea.

Onda își miji ușor ochii.

— Trebuie să ascundem faptul că Liderul a murit și ca să facem asta nu putem să ne alegem mijloacele.

— Eu păstrez secretul. Din punctul ăsta de vedere, fiți pe pace, spuse Ushikawa. Până acum am colaborat foarte bine. Am întreprins din umbră câteva lucruri care sunt dificil de făcut la lumina zilei. Au fost și momente în care munca mea a fost neplăcută, dar am fost recompensat pe măsură. Am gura ferecată nu cu un fermoar, ci cu două. Eu nu am niciun

fel de sentimente religioase, dar Liderul a fost un om care m-a ajutat personal. De aia îmi concentrez puterile să o găsesc pe Aomame. Mă strădui să fac lumină în povestea aceasta. Și cred că rezultatele o să înceapă să apară cât de curând. De aceea vă rog să mai răbdați puțin. Nu peste mult timp, vă voi da vești bune.

Onda își schimbă abia perceptibil poziția pe scaun. Ca răspuns, și Pletosul din dreptul ușii își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Deocamdată astea sunt singurele informații pe care ni le puteți oferi? întrebă Onda.

Ushikawa se gândi puțin, apoi spuse:

— După cum v-am spus adineauri, Aomame a sunat în două rânduri la biroul de circulație al secției de poliție din Shinjuku. La rândul ei, a primit câteva telefoane de acolo. Nu știu cu cine a vorbit. Până la urmă, e vorba de poliție, nu pot eu să mă duc la ei și să-i iau la întrebări. Dar în capul ăsta prostănac al meu, s-a aprins un beculeț. Parcă țineam eu minte ceva legat de biroul de circulație al poliției din Shinjuku. Am tot încercat să-mi aduc aminte ce era. Era undeva în minte, dar nu reușeam să găsesc informația. Mi-a luat destulă vreme până am izbutit. Nu-mi place că îmbătrânesc. Pe măsură ce trec anii, sertarele cu amintiri parcă se deschid din ce în ce mai greu. Pe vremuri îmi aminteam de îndată orice ar fi fost. Ei bine, acum vreo săptămână am reușit în sfârșit să-mi aduc aminte despre ce era vorba.

Ushikawa tăcu și arboră un zâmbet teatral, uitându-se către Chelios. Acesta aștepta răbdător continuarea.

— În august, anul acesta, o tânără polițistă de la biroul de circulație al secției din Shinjuku a fost strangulată într-un hotel cu ora de prin Maruyama, în sectorul Shibuya. Era goală pușcă și legată cu cătușele din dotare. A ieșit un mic scandal din povestea asta. Așa, și cele câteva telefoane ale lui Aomame la poliție nu fost date toate cu câteva luni înainte de incidentul ăsta. Evident, după incident nu a mai

fost vorba de niciun telefon. Nu credeți că e cam mult să fie o simplă coincidență?

Onda rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Adică Aomame era în legătură cu polițista care a fost omorâtă?

— Ayumi Nakano o chema. Avea douăzeci și șase de ani și era destul de frumușică. Se trăgea dintr-o familie de polițiști, și tatăl ei, și fratele mai mare erau polițiști. Avea rezultate deosebite. Desigur, poliția investighează frenetic cazul, dar încă nu se știe cine este făptașul. Sper că nu e deplasat, dar aș vrea să vă întreb dacă nu cumva știți dumneavoastră ceva despre asta.

Onda îl privi pe Ushikawa cu niște ochi reci, ca sculptați dintr-un ghețar.

— Nu înțeleg prea bine ce spuneți, zise. Credeți cumva că suntem implicați în incidentul acela, domnule Ushikawa? Vreți să insinuați că cineva dintre noi a legat-o cu cătușele și a strangulat-o pe polițista aceea într-un hotel dubios?

Ushikawa își țuguie buzele și clătină din cap.

— În niciun caz! Da’ de unde! Nici prin gând nu mi-a trecut așa ceva. Ce voiam eu să întreb este dacă nu cumva aveți vreo informație în legătură cu acest caz. Atât și nimic mai mult. Orice detaliu, cât de mic, pentru mine e foarte important. Oricât m-am străduit eu, n-am reușit să găsesc ce legătură ar putea exista între moartea polițistei și asasinarea Liderului.

Onda îl măsură din priviri pe Ushikawa.

— Am înțeles. Voi transmite mai departe informațiile, spuse apoi, răsuflând încet. Scoase un carnet și își notă: Ayumi Nakano, 26 de ani, biroul de circulație, secția Shinjuku. Posibile legături cu Aomame.

— Întocmai.

— Altceva?

— Ar mai fi un lucru pe care aș vrea neapărat să îl aflu. Cineva din cadrul grupării a adus în discuție numele lui Aomame. A spus că e un instructor sportiv din Tokio care se

pricepe bine la *stretching.* După cum ziceați, eu am primit misiunea de a afla cine e Aomame și ce poveste are. Știți, nu vreau să mă scuz, m-am ocupat de asta cu aceeași dăruire ca de obicei. Însă straniu, nu am reușit să descopăr nimic. Nu am găsit nimic suspect, era curată din cap până-n picioare. Iar dumneavoastră ați chemat-o în apartamentul de lux al hotelului Okura. După cum bine știți. Aș vrea să-mi spuneți cine v-a recomandat-o în primul rând?

— Nu știu.

— Nu știți? zise Ushikawa și făcu o față de copil care nu înțelege ce i se spune. Adică nu vă puteți aminti cine din grupare a adus în discuție numele ei? Asta spuneți?

— Întocmai, răspunse Onda fără să clipească.

— Ce poveste ciudată, spuse Ushikawa mirat.

Onda rămase tăcut.

— Încurcată situație. În orice caz, la un moment dat cineva i-a adus numele în discuție și a împins lucrurile mai departe. Nu-i așa?

— Adevărul este că Liderul însuși a insistat cu povestea aceasta, răspunse Onda alegându-și cuvintele cu grijă. Printre membrii conducerii, mulți au fost de părere că e periculos să se lase pe mâna cuiva despre care nu știm prea multe. Bineînțeles, asta a fost și poziția noastră, ca bodyguarzi. Totuși, dânsului nu i-a păsat. Ba chiar a insistat să împingă lucrurile mai departe.

Ushikawa luă din nou bricheta în mână, îi deschise capacul și o aprinse, asigurându-se că funcționează. Apoi îi închise capacul.

— Am înțeles că Liderul era o persoană destul de precaută, spuse.

— Exact. Extrem de atentă și de precaută.

Urmară câteva momente de tăcere adâncă.

— Aș vrea să vă mai întreb încă un lucru, spuse Ushikawa. Referitor la Tengo Kawana. Avea o relație cu o femeie mai în vârstă, căsătorită, pe nume Kyōko Yasuda. Venea la el acasă o dată pe săptămână și petreceau câteva

ore împreună. Ei, așa se întâmplă când ești tânăr. Numai că într-o bună zi a primit un telefon de la soțul ei, care l-a înștiințat că n-o s-o mai vadă pe femeia aceasta. Și cu asta s-a întrerupt orice fel de legătură.

Onda se încruntă.

— Nu înțeleg unde bateți. Tengo Kawana e implicat cumva în incidentul de care vorbim?

— Ah, asta nu știu nici eu. Dar e o chestiune care mă preocupă mai de mult. Indiferent ce s-ar întâmpla, oricare ar fi situația, tot era de așteptat ca femeia să-i dea măcar un telefon. Numai că s-a făcut nevăzută, fără un cuvânt și fără să lase vreo urmă. Am vrut doar să vă întreb, pentru că nu-mi place când mă sâcâie ceva. Nu aveți nicio idee despre povestea asta?

— Eu, unul, cel puțin, nu știu nimic despre această femeie, spuse Onda pe un ton plat. Kyōko Yasuda, iubita lui Tengo Kawana.

— Da, o femeie măritată, cu zece ani mai în vârstă.

Onda își notă numele în carnet.

— Am să transmit și asta superiorilor mei.

— În regulă, spuse Ushikawa. Apropo, ați mai aflat ceva despre Eriko Fukada, pe unde ar fi?

Onda își ridică ochii și îl privi pe Ushikawa de parcă se uita la o ramă strâmbă.

— De ce am ști noi unde e Eriko Fukada?

— Nu vă interesează unde se află?

Onda clătină din cap.

— N-avem nicio legătură cu ce face și unde se duce. E treaba ei.

— Nu vă mai interesează nici Tengo Kawana?

— Este o persoană cu care nu avem nicio legătură.

— Pentru un timp, a existat o relație strânsă între cei doi, spuse Ushikawa.

Onda își miji ochii.

— În momentul de față, interesul nostru se concentrează asupra lui Aomame, spuse apoi.

— Interesul dumneavoastră se modifică de la o zi la alta?

Onda își strâmbă foarte puțin colțurile gurii, dar nu răspunse.

— Domnule Onda, ați citit romanul pe care l-a scris Eriko Fukada, *Crisalida de aer*?

— Nu. În gruparea noastră este interzis să citești materiale care nu au de-a face cu doctrina. Nici nu avem de unde să facem rost de ele.

— Dar ați auzit de Oamenii cei Mici?

— Nu, răspunse Onda fără ezitare.

— În regulă, spuse Ushikawa.

Discuția se încheie aici. Onda se ridică încet de pe scaun și își aranjă mânecile sacoului. Pletosul se dezlipi de lângă perete și făcu un pas în față.

— Domnule Ushikawa, după cum v-am spus deja, timpul este un factor foarte important în situația de față, spuse Onda, privindu-l de sus pe Ushikawa, care rămăsese așezat. Trebuie să elucidăm cât mai repede unde se află Aomame. Desigur, și noi facem tot ce putem, dar avem nevoie să vă ocupați și dumneavoastră de această situație, pe alte căi. Dacă nu o găsim pe Aomame, n-o să fie bine, nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră. Pentru că orice s-ar zice, sunteți un om care cunoaște un secret foarte important.

— Cunoștințele importante aduc cu sine responsabilități importante.

— Exact, răspunse Onda cu glasul lipsit de emoție.

Apoi se răsuci și părăsi încăperea fără să se uite înapoi. Pletosul ieși în urma lui, închizând ușa fără niciun zgomot.

*

După plecarea celor doi, Ushikawa deschise sertarul de la birou și opri casetofonul. Îi săltă capacul, scoase caseta și notă cu un pix pe eticheta ei data și ora înregistrării. Avea un scris foarte îngrijit, surprinzător pentru cineva cu aspectul său. Scoase din sertar pachetul de Seven Stars, luă o țigară și și-o aprinse. Trase adânc fumul în piept, apoi îl

suflă către tavan. Cu fața încă ridicată, închise ochii. După o vreme se uită la ceasul din perete, care arăta ora două și jumătate. Ce tipi dubioși, își spuse din nou Ushikawa.

Dacă nu o găsim pe Aomame, n-o să fie bine, nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră, spusese Cheliosul.

Ushikawa ajunsese de două ori la sediul Pionierilor, în Yamanashi, și observase în spatele unui desiș un incinerator mare. Era folosit pentru gunoaie, dar ardea la o temperatură suficient de înaltă ca să nu mai rămână nici oasele dintr-un cadavru. Știa că fuseseră incinerate acolo câteva corpuri și era posibil ca și Liderul să se fi numărat printre acestea. Bineînțeles, Ushikawa nu-și dorea să aibă aceeași soartă. Chiar dacă moartea e inevitabilă, spera totuși să aibă parte de un sfârșit mai plăcut de atât.

Desigur, Ushikawa mai avea câteva informații pe care nu le împărtășise celor doi. Nu era el omul care să pună toate cărțile pe masă. Pe cele mici, fără valoare, le dădea la iveală, dar păstra întotdeauna cărțile mari în mână. În plus, avea și el nevoie de o asigurare, așa cum era, de exemplu, conversația secretă pe care o înregistrase. Ushikawa era versat în jocurile astea. Avea mai multă experiență decât cei doi tineri bodyguarzi.

Ushikawa aflase care erau numele clienților personali ai lui Aomame. Dacă nu-ți precupețeai eforturile și dacă aveai și know-how-ul necesar, erau informații de care puteai face rost. Aomame avea doisprezece clienți, iar Ushikawa se interesase în mare de fiecare dintre ei. Erau opt femei și patru bărbați, toți în poziții sociale bune și fără probleme financiare. Niciunul dintre ei nu părea genul care ar putea da o mână de ajutor într-un asasinat. Numai că între ei se număra și o doamnă bogată de vreo șaptezeci de ani, care oferea adăpost unor femei care suferiseră în urma violenței domestice și care plecaseră de acasă. Adăpostul era o clădire cu etaj, învecinată curții mari în care își avea femeia locuința. Acolo erau primite și lăsate să locuiască femeile aflate în situații nefericite. În sine, era un lucru minunat,

nimic care să trezească vreo bănuială. Totuși, ceva îl sâcâia pe Ushikawa și, întotdeauna când se întâmpla lucrul ăsta, încerca să afle despre ce anume e vorba. Avea un miros ascuțit ca de jivină și se baza pe intuiție mai mult decât pe orice altceva. Mulțumită ei scăpase cu viață în câteva rânduri până atunci. Era posibil ca în cazul de față, cuvântul cheie să fie „violență”. Poate că bătrâna era foarte sensibilă în această privință și tocmai din cauza aceasta oferea protecție celor care avuseseră de suferit.

Ushikawa fusese chiar până la adăpostul cu pricina. Clădirea de lemn se afla pe colinele din Azabu, într-o zonă de lux. Era veche, dar avea șarmul ei. Prin grilajul porții zărise, în dreptul intrării, rânduri frumoase de flori și gazon în curtea spațioasă, umbrită de un stejar mare. Ușa de la intrare avea un geam ornamental din sticlă mată. Nu prea mai vezi așa ceva în ultima vreme.

Dar dincolo de pacea care domnea acolo se ascundeau formidabil de multe măsuri de precauție. Zidurile erau înalte și apărate de sârmă ghimpată. Poarta zdravănă de fier era bine închisă, iar în curte un ciobănesc german lătra violent de câte ori se apropia cineva. Locul era monitorizat de câteva camere de luat vederi. Pe stradă nu trecea mai nimeni, astfel că Ushikawa nu putea zăbovi prea mult acolo. Era o zonă rezidențială liniștită, iar în apropiere se aflau câteva ambasade. Un tip dubios precum Ushikawa ar fi atras imediat atenția cuiva dacă întârzia mult pe acolo.

Erau totuși exagerat de precauți. Chiar dacă era un adăpost pentru femei agresate, nu era nevoie de atâtea măsuri de siguranță. În mintea lui Ushikawa încolți gândul că trebuia neapărat să afle tot ce putea afla despre acel loc. Oricât de protejați erau, trebuia să găsească o cale de a arunca o privire înăuntru. Ba dimpotrivă, cu cât erau mai închiși și mai protejați, cu atât mai mult trebuia să afle ce se ascunde acolo. Trebuia să găsească însă o cale potrivită. Să stoarcă informații din piatră seacă.

Își aminti de discuția cu Onda despre Oamenii cei Mici.

— Dar ați auzit de Oamenii cei Mici?

— Nu.

Răspunsul venise cam prea repede. Dacă n-ar fi auzit până acum numele acela, te-ai aștepta să nu fi răspuns imediat. Ar fi încercat să-și scormonească puțin prin minte. Oamenii cei Mici? Abia apoi ar fi răspuns. Asta ar fi reacția oricărui om obișnuit.

Auzise de Oamenii cei Mici. Poate nu știa exact ce sunt și ce înseamnă, dar numele nu-i era străin.

Ushikawa își stinse țigara, rămase o vreme adâncit în gânduri, apoi, după ce se mai liniști, își mai aprinse una. Se hotărâse de multă vreme să nu se mai lase sâcâit de gândul unui posibil cancer pulmonar. Avea nevoie de nicotină ca să se poată concentra. Nu știa ce-l așteaptă nici măcar peste două, trei zile, chiar era nevoie să-și facă griji că o să se îmbolnăvească peste cincisprezece ani?

În timp ce fuma a treia țigară, lui Ushikawa îi veni o idee. Hm, asta s-ar putea să meargă, își spuse.

Capitolul 2
Singură, dar nu însingurată

La lăsarea întunericului, Aomame se așeza pe scaunul din balcon și privea părculețul de peste drum. Aceasta devenise acum cea mai importantă îndeletnicire a sa, partea centrală a vieții ei. Că era senin, înnorat sau că ploua, ea își continua supravegherea necontenit. Odată cu venirea lui octombrie, aerul se răcea tot mai mult. În serile friguroase, se înfofolea bine, își punea o pătură pe picioare și bea cacao fierbinte. Privea toboganul până la zece și jumătate, apoi făcea o baie ca să se încălzească și se ducea la culcare.

Sigur, nu era exclus ca Tengo să vină și în timpul zilei, dar probabil că nu ar fi făcut-o. Dacă era să apară în parc, ar fi apărut după lăsarea întunericului, când se aprindea felinarul și luna se deslușea bine pe cer. Aomame își lua cina rapid, se îmbrăca astfel încât s-o poată zbughi pe ușă în orice moment, își aranja părul, se așeza pe scaunul de grădină și își fixa privirea asupra toboganului din parc. Avea mereu la îndemână pistolul automat și micuțul binoclu Nikon. De teamă ca Tengo să nu apară cât era la toaletă, nu se atingea de nimic altceva de băut în afară de cacaua cu lapte.

Aomame își continua supravegherea zi de zi. Stătea și privea parcul, cu urechea ciulită la zgomotele din jur, fără să citească și fără să asculte muzică. Nici măcar poziția nu și-o schimba. Uneori își mai ridica privirea și – dacă era o noapte senină – se încredința că în văzduh încă mai plutesc două luni. Apoi își întorcea imediat privirea către parc. Aomame veghea asupra parcului, iar lunile, asupra ei.

Însă Tengo nu apărea.

Seara nu venea multă lume în parc. Uneori mai apăreau tineri îndrăgostiți, care se așezau pe o bancă și se țineau de mână, furând câte o sărutare scurtă și speriată, ca doi porumbei. Însă parcul era prea mic și prea luminat.

Perechea zăbovea un timp acolo fără să-și găsească tihna, apoi renunța și pleca în altă parte. Mai erau și alții care veneau cu gândul să folosească toaleta publică, dar o găseau încuiată și făceau cale întoarsă dezamăgiți sau furioși. Uneori se mai oprea pe acolo câte un om venit de la serviciu, care stătea singur pe bancă, cu capul plecat, probabil ca să se mai trezească după băuta cu colegii. Sau poate că nu voia să se ducă direct acasă. Mai apărea un bătrânel care își scotea câinele la plimbare. Și bătrânul, și câinele erau la fel de taciturni și arătau deznădăjduiți.

Însă în marea majoritate a timpului, în parc nu era nimeni. Nu trecea pe acolo nici măcar o pisică. Doar felinarul îmbrăca leagănele, toboganul, groapa cu nisip și toaleta încuiată într-o lumină impersonală. Privind atât de mult timp acea priveliște, Aomame se simțea uneori abandonată pe o planetă pustie. Parcă ar fi fost în filmul acela despre cum arăta lumea după un război nuclear. Oare cum se numea? *Ultimul țărm.*

Cu toate acestea, Aomame se concentra mai departe asupra supravegherii parcului, ca un marinar de cart care scrutează întinderea uriașă a mării din vârful unui catarg înalt, după bancuri de pești sau după umbra nefastă a vreunui submarin. Ochii ei atenți căutau un singur lucru: silueta lui Tengo Kawana.

Poate că Tengo locuia în alt oraș, iar în seara aceea doar se întâmplase să treacă prin zonă. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci șansele ca el să revină în acel parc erau practic nule. Însă Aomame nu credea asta. Hainele lui, aerul lui, așezat în vârful toboganului, aveau ceva care lăsa impresia că doar ieșise la o plimbare de seară prin cartier. Trecuse prin parc și se urcase pe tobogan, probabil ca să se uite la lună. Iar asta însemna că de acolo putea să ajungă acasă pe jos.

Nu era simplu să găsești în Kōenji un loc din care să poți vedea luna. Era o zonă în mare parte plată, fără clădiri înalte pe care să te poți cățăra. Iar toboganul din parc se

preta bine la așa ceva. Era liniște și nu te deranja nimeni. Dacă voia să se uite din nou la lună, sigur ar fi venit tot aici, socotea Aomame. Însă apoi își spunea că lucrurile n-au cum să meargă așa frumos și că Tengo poate găsise deja alt loc din care să poată vedea mai bine luna, pe acoperișul vreunei clădiri.

Aomame își scutura capul. Ia să nu mă mai gândesc atâta! Nu-mi rămâne decât să cred că Tengo o să se întoarcă și să aștept cuminte mai departe. Nu pot să mă îndepărtez de aici, fiindcă parcul acesta e unicul punct de legătură dintre noi.

*

Aomame nu apăsase pe trăgaci.

La începutul lui septembrie, se afla în spațiul pentru staționare de urgență de pe aglomerata Autostradă Metropolitană nr. 3 și stătea învăluită în lumina orbitoare a dimineții, cu țeava pistolului Heckler & Koch îndesată în gură. Purta costumul Junko Shimada și pantofii cu toc Charles Jourdan.

Oamenii din preajmă o priveau din mașini, fără să ghicească ce anume ținea ea în mână. Femeia din Mercedesul coupé argintiu. Bărbații arși de soare care se uitau la ea de sus, din scaunul înalt al tirurilor încărcate cu marfă. Sub ochii lor, Aomame intenționa să-și zboare creierii cu un glonț de nouă milimetri. Nu exista altă modalitate de a dispărea din 1Q84 decât curmându-și viața. Astfel, putea să-l salveze pe Tengo. Sau cel puțin așa îi promisese Liderul. Își dăduse cuvântul atunci când îi ceruse să-l ucidă.

Lui Aomame nu-i părea neapărat rău că trebuia să moară. Se poate ca totul să fi fost deja hotărât încă din momentul în care am fost adusă în anul 1Q84, își spunea ea. Iar eu doar am urmat traseul prestabilit. Ce sens ar avea să trăiesc mai departe singură într-o lume absurdă, în care pe cer sunt două luni, iar destinul e dictat de niște Oameni Mici?

Dar, până la urmă, Aomame nu apăsă pe trăgaci. În ultima clipă, își relaxă degetul arătător de la mâna dreaptă și scoase țeava pistolului din gură. Apoi trase adânc aer în piept, aidoma cuiva ieșit la suprafață din străfundurile mării, și expiră prelung, încercând parcă să-și aerisească întreg corpul pe dinăuntru.

Aomame se oprise pentru că auzise un glas din depărtare. În acel moment, era cufundată într-o liniște deplină. Din clipa în care își încordase degetul pe trăgaci, zgomotele din jur pieriseră cu desăvârșire. Era înconjurată de o liniște adâncă, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui bazin. Înlăuntrul ei, moartea nu era ceva întunecat sau înfricoșător. Era un lucru natural și firesc, precum lichidul amniotic pentru făt. Nu-i rău, își zisese ea și chiar zâmbise. Apoi auzise vocea.

Era o voce venită dintr-un loc îndepărtat și dintr-un timp îndepărtat, pe care n-o recunoștea. Străbătuse prea multe cotloane întortocheate și își pierduse timbrul și trăsăturile reale. Tot ce mai rămăsese din ea era un ecou gol, dezgolit de orice sens. Și totuși, în acel ecou, Aomame reușise să deslușească o căldură de demult. Iar vocea părea să o cheme pe nume.

Își luă degetul de pe trăgaci și ascultă atent, cu ochii mijiți, străduindu-se să prindă ceea ce spunea. Însă tot ce reușea să deslușească, sau cel puțin ce i se părea ei că aude, era numele ei. În rest nu auzea decât șuierul unui vânt care străbate o peșteră. În cele din urmă, glasul se retrase, sensul cuvintelor se pierdu și mai mult, apoi dispăru înghițit de tăcere. Vidul care o înconjura se disipă, iar sunetele năvăliră deodată la loc, de parcă scosese cineva un dop. Iar Aomame realiză atunci că și hotărârea sa de a muri se disipase din sufletul ei.

E posibil să îl întâlnesc din nou pe Tengo în parc, își spuse ea. De murit, pot să mor după aceea. Să mai mizez o dată pe șansa asta. A trăi – a nu muri – înseamnă posibilitatea de a-l vedea din nou pe Tengo. Vreau să trăiesc, își zise ea

cu convingere. Era o senzație foarte stranie, cum nu mai avusese niciodată până atunci.

Aomame puse piedica și vârî pistolul în geantă. Apoi își îndreptă spatele, își puse ochelarii de soare și o luă în direcție opusă, către taxiul cu care venise. Lumea o privea tăcută cum merge pe autostradă cu pași mari, în pantofi cu toc. Nu avea de parcurs o distanță prea mare. Prins și el în ambuteiajul cumplit, taxiul înaintase foarte lent și se afla acum foarte aproape de ea. Aomame îi ciocăni în geam, iar șoferul îl coborî.

— Mă mai iei?

Șoferul ezită.

— Cumva aveați în gură țeava unui pistol?

— Da.

— Unul adevărat?

— Ei, na! exclamă ea strâmbând din buze.

Șoferul deschise portiera, iar Aomame se așeză pe bancheta din spate. Își dădu jos geanta de pe umăr și o puse alături, apoi se șterse la gură cu batista. Rămăsese cu un gust metalic, de ulei de mașină.

— Și, ați găsit scara de urgență?

Aomame clătină din cap.

— Păi, vedeți? Eu n-am auzit să fie pe aici vreo scară de urgență, zise șoferul. Deci ieșim pe la Ikejiri, după cum ne-a fost vorba la început?

— Da, răspunse Aomame.

Șoferul lăsă geamul, făcu semn ridicând mâna și se mută pe banda din dreapta, în fața unui autocar. Aparatul de taxat indica aceeași sumă ca atunci când coborâse.

Aomame se rezemă de spetează și se uită la familiarul panou publicitar de la Esso, respirând liniștit. Tigrul zâmbea, poziționat din profil, ținând în mână pompa de benzină. „Un tigru în rezervorul dumneavoastră”, scria pe panou.

— Un tigru în rezervorul dumneavoastră, murmură Aomame.

— Ce ați spus? întrebă șoferul, privind-o în oglinda

retrovizoare.

— Nimic, vorbeam singură.

Mai trăiesc un pic, să văd ce se întâmplă. Nu e prea târziu dacă mor mai apoi. Probabil.

*

La o zi după ce renunțase la tentativa de sinucidere, Aomame primi un telefon de la Tamaru și îl informă că se schimbase planul. Că se hotărâse să nu se miște de acolo. Că n-o să-și schimbe numele și n-o să facă operații estetice.

La celălalt capăt al firului, Tamaru tăcu o vreme. Învârtea tăcut în minte diverse teorii.

— Adică nu vrei să te muți în altă parte?

— Exact, răspunse simplu Aomame. Vreau să mai stau o vreme aici.

— Locul în care ești tu acum nu e pregătit să adăpostească un fugar multă vreme.

— Dacă stau închisă în casă și nu ies nicăieri, n-au cum să mă găsească.

— Nu-i subestima pe indivizii ăștia, răspunse Tamaru. O să sape zdravăn să afle totul despre tine și o să-ți ia urma. Și n-o să fii singura în pericol, ci și cei din jur. Iar eu o să mă trezesc într-o poziție delicată.

— Pentru asta îmi cer scuze. Dar aș mai vrea niște timp.

— „Niște timp” sună cam vag, zise Tamaru.

— Îmi pare rău, dar altfel n-am cum să zic.

Tamaru reflectă câteva clipe în tăcere. Simțise din tonul ei cât de fermă îi era hotărârea.

— Eu sunt un om care își pune poziția mai presus de orice, spuse el. Înainte de *absolut* orice. Știi, nu?

— Știu.

Tamaru tăcu din nou, apoi zise:

— Bine. Eu doar am vrut să mă asigur că nu e nicio neînțelegere la mijloc. Dar poți să-mi spui dacă ai un motiv întemeiat?

— Am, răspunse Aomame.

Tamaru tuși scurt în receptor.

— După cum ți-am spus, noi am pus la cale un plan și am făcut și pregătirile necesare. Un plan să te mutăm departe, într-un loc în care să fii în siguranță, să-ți facem pierdută urma, să-ți schimbi numele și înfățișarea. Să devii, poate nu cu totul altă persoană, dar măcar aproape alta. Am căzut de acord asupra acestui lucru.

— Sigur că da. Nu e vorba că aș avea vreo obiecție la plan în sine. Doar că mi s-a întâmplat un lucru la care nu mă așteptam și am nevoie să mai rămân un pic aici.

— Nu am eu autoritatea să spun da sau nu, zise Tamaru și scoase un slab sunet gutural. O să dureze ceva timp până îți dau un răspuns.

— Mă găsești aici.

— Asta e bine, zise Tamaru și închise telefonul.

*

A doua zi dimineață, înainte de ora nouă, telefonul sună de trei ori, se opri, apoi sună din nou. Nu putea fi decât Tamaru.

— Și Doamna are temerile sale dacă e vorba să stai mai mult acolo, începu el fără măcar să o salute. Nu sunt luate suficiente măsuri de securitate. E doar un punct de trecere. Amândoi suntem de părere că e de preferat să te mutăm cât mai repede posibil într-un loc mai sigur. Până aici ai înțeles?

— Am înțeles perfect.

— Dar tu ești o persoană cumpătată și precaută. Nu faci greșeli prostești și ai și curaj. Noi avem, practic, mare încredere în tine.

— Mulțumesc.

— Dacă insiști să mai petreci acolo „niște timp”, înseamnă că ai tu motivul tău. Nu știm care anume, dar sigur nu e doar o toană. Doamna dorește să-ți facă pe plac, pe cât posibil.

Aomame ascultă cu atenție, fără să spună nimic. Tamaru

continuă:

— Poți rămâne acolo anul acesta. Dar nu mai mult.

— Deci când vine Anul Nou, mă mut în altă parte.

— Chiar și așa, noi facem un efort major ca să-ți respectăm dorința.

— Am înțeles, răspunse Aomame. Stau aici anul acesta, apoi mă mut.

Dar nu asta gândea ea. Nu avea nici cea mai mică intenție să plece de acolo până nu îl întâlnea pe Tengo. Însă conversația ar fi luat o turnură neplăcută dacă pomenea de așa ceva. Avea răgaz până la sfârșitul anului. Ce-o să fie mai departe, urma să se gândească la vremea respectivă.

— Bine, zise Tamaru. De acum încolo o să fii aprovizionată săptămânal cu alimente și cele necesare. În fiecare marți, la ora unu, o să treacă pe acolo cei care se ocupă de provizii. Au cheie, deci pot să intre în apartament. Dar nu o să se ducă decât în bucătărie. În răstimp, tu să stai în dormitorul din spate, cu ușa încuiată. N-ai voie să te arăți. N-ai voie să vorbești. La plecare, o să iasă în hol și o să sune o dată la sonerie. Atunci ai voie să ieși din dormitor. Dacă îți trebuie sau vrei ceva anume, spune-mi acum și o să le pregătesc pentru următoarea tranșă.

— Mi-ar prinde bine un aparat de fitness, zise ea. Gimnastica și *stretching-ul* fără un aparat au și ele limitele lor.

— Nu pot să-ți fac rost de un aparat ca lumea, cum sunt la sălile de fitness, dar dacă te mulțumești cu unul pentru acasă, care nu ocupă loc mult, se poate aranja.

— E bun și unul simplu.

— O bicicletă și câteva accesorii pentru întărirea mușchilor. E bine așa?

— E bine. Și, dacă se poate, o bâtă metalică de softball.

Tamaru tăcu preț de câteva clipe.

— Bâta e utilă la mai multe lucruri, zise Aomame. Mă simt mai liniștită dacă o am la îndemână. Doar am crescut alături de ea.

— Am înțeles. Aranjez, răspunse Tamaru. Dacă mai ai nevoie de ceva, scrie pe o hârtie și las-o pe masă în bucătărie. Fac rost de ele până la tranșa următoare.

— Mulțumesc, dar în momentul de față nu cred că-mi lipsește nimic.

— Cărți, casete video?

— Nu-mi vine nicio idee anume.

— Ai citit *În căutarea timpului pierdut*, a lui Proust? întrebă Tamaru. Dacă nu, ar fi o ocazie bună s-o parcurgi din scoarță în scoarță.

— Tu ai citit-o?

— Nu. Eu n-am fost la pârnaie și nici n-am stat ascuns multă vreme pe undeva. Lumea zice că altfel e cam dificil să treci prin toată cartea asta.

— Știi pe cineva care a citit-o?

— Nu zic că n-aș cunoaște vreo câteva persoane care au petrecut ceva timp în unități de detenție, dar ei nu sunt genul pe care să-i intereseze Proust.

— O să încerc. Trimite-mi-o odată cu proviziile când faci rost de ea.

— Sincer să fiu, o am deja.

*

Marți, la ora unu fix, veniră cei care se ocupau de provizii. După cum i se spusese, Aomame se duse în camera din spate și se încuie pe dinăuntru, răsuflând în tăcere. Se auzi descuindu-se ușa de la intrare și niște persoane pătrunseră în apartament. Aomame nu avea de unde să știe ce fel de oameni erau acești aprovizionatori de care vorbea Tamaru. Putea ghici după zgomote și mișcare că erau două persoane, dar vocea nu li se auzea deloc. Aceștia aduseră înăuntru mai multe pachete și le aranjară în tăcere. Se auzi cum spălau alimentele la chiuvetă și le puneau în frigider. Probabil stabiliseră dinainte cine și ce să facă. Se auziră desfăcând ambalaje și strângând apoi hârtiile și cutiile. Luară și gunoiul din bucătărie. Aomame nu putea să ducă

sacii de gunoi la spațiul de depozitare de jos. Trebuia să se ocupe de ei altcineva.

Se mișcau rapid și eficient. Nu făceau mai mult zgomot decât era nevoie și pășeau în tăcere. În douăzeci de minute terminară treaba și apoi ieșiră pe ușă. Se auzi cheia în broască, urmată de soneria de la intrare, pe post de semnal. Ca să fie sigură, Aomame mai așteptă cincisprezece minute, apoi ieși din dormitor, se încredință că nu mai era nimeni înăuntru și zăvori ușa.

Frigiderul mare era plin cu mâncare pentru o săptămână. De data aceasta nu erau semipreparate ușor de pregătit la cuptorul cu microunde, ci alimente proaspete, obișnuite. Tot felul de legume și fructe, carne și pește. Tofu, alge, *nattō* {19}. Lapte, brânză și suc de portocale. O duzină de ouă. Ca să nu rămână mult gunoi, le scoseseră din ambalaje și le înveliseră în folie de plastic. Știuseră exact ce alimente îi trebuiau lui Aomame. Dar de unde știau ei așa ceva?

Lângă fereastră era instalată o bicicletă de fitness. Mică, dar de calitate. Afișajul indica viteza, distanța parcursă și energia consumată. Se putea monitoriza numărul de pedalări pe minut, precum și pulsul. Mai primise și o presă pentru antrenarea mușchilor abdominali, dorsali și deltoizi. Accesoriile se puteau plia și desface ușor. Aomame știa bine cum se foloseau. Erau modele noi, cu funcții simple, dar destul de eficace. Cu cele două aparate își putea asigura necesarul de mișcare.

Mai era și o bâtă metalică de softball, învelită într-o husă. Aomame o scoase și o balansă de câteva ori în mână. Bâta argintie, nou-nouță, despica vâjâind aerul. Greutatea ei familiară o liniștea pe Aomame. Atingerea sa îi aminti de adolescența petrecută alături de Tamaki.

Pe masă erau stivuite volumele din *În căutarea timpului pierdut* a lui Proust. Nu erau noi, dar nici nu păreau citite. Aomame luă pe rând cele cinci volume și le răsfoi. Pe lângă ele mai erau câteva reviste. Săptămânale și lunare. Cinci casete video noi, nescoase din țiplă. Nu se știe cine le

alesese, dar toate erau filme recente, pe care nu le văzuse. Aomame nu avea obiceiul de a merge la cinematograf, drept pentru care nu ducea lipsă de filme încă nevăzute.

Într-o sacoșă mare de hârtie erau trei pulovere noi, de la mai gros la mai subțire. Două cămăși călduroase de flanelă, patru bluze cu mânecă lungă. Toate simple, fără imprimeu. Ca mărime, se potriveau. Mai primise și șosete groase și colanți. Având în vedere că urma să stea acolo până în decembrie, avea nevoie de astfel de lucruri. Totul fusese pregătit cum trebuie.

Aomame duse hainele în dormitor, le puse în sertare și pe umerașe, în dulap. Se întoarse în bucătărie și, în timp ce bea o ceașcă de cafea, sună telefonul. Trei apeluri, apoi se opri și sună din nou.

— Au sosit proviziile? întrebă Tamaru.

— Mulțumesc, am primit tot ce îmi trebuia. Și aparatele de fitness sunt de-ajuns. Îmi mai rămâne doar să mă apuc de Proust.

— Te rog să ne spui fără nicio reținere dacă omitem ceva.

— Așa am să fac, răspunse Aomame. Deși nu cred că e ușor descopăr vreo scăpare la voi.

Tamaru tuși.

— Scuză-mă că mă amestec, dar permite-mi să-ți dau un sfat.

— Ce anume?

— Să stai închis singur într-un spațiu mic, fără să vezi pe nimeni și fără să vorbești cu nimeni, nu e o treabă ușoară. Oricine clachează, oricât de tare ar fi. Mai ales când e urmărit.

— Eu nici până acum n-am trăit într-un loc prea spațios.

— Ăsta e un punct forte, zise Tamaru. Și totuși, ar fi bine să ai grijă. Dacă stai încordat multă vreme, fără să-ți dai seama, te trezești că ai nervii întinși la maximum, ca un elastic. Și, odată întinși, greu își mai revin.

— O să am grijă, răspunse Aomame.

— Ți-am mai zis, tu ești o fire foarte precaută.

Răbdătoare, cu picioarele pe pământ. Nu te supraestimezi. Dar oricât de precaut ar fi, oricine poate comite o greșeală, două, dacă își pierde concentrarea. Singurătatea e ca un acid care te roade.

— Dar nu mă simt singură, zise Aomame, pe jumătate vorbind cu Tamaru, iar pe jumătate cu sine. Sunt singură, dar nu însinguratã.

La celălalt capăt al firului se așternu un timp tăcerea. Tamaru părea să cântărească diferența dintre singurătate și însingurare.

— În orice caz, o să am și mai multă grijă. Mulțumesc pentru sfat, zise Aomame.

— Aș vrea să înțelegi un lucru, zise Tamaru. Noi te ajutăm cât putem. Dar dacă apare vreo urgență, nu știu nici eu ce fel de urgență, s-ar putea să fii nevoită să te descurci singură. Eu e posibil să nu reușesc să ajung la timp oricât aș alerga sau m-aș grăbi. Sau, în funcție de situație, poate nici măcar n-aș avea cum să dau fuga la tine. De exemplu, dacă se ajunge la concluzia că nu e bine să mai avem vreo legătură cu tine.

— Înțeleg perfect. Sunt aici pe cont propriu, așa că o să mă apăr singură. Cu bâta și cu *ce mi-ai dat tu.*

— E o lume dură.

— Dacă-ți dorești ceva, trebuie să te și zbați, zise Aomame.

Tamaru mai tăcu o vreme, apoi spuse:

— Știi care era testul final la care era supus un anchetator de la serviciile secrete pe vremea lui Stalin?

— Nu.

— Era băgat într-o încăpere dreptunghiulară. În ea era un scaun mic de lemn, cu totul banal. Un superior îi ordona așa: Fă scaunul să mărturisească și ia-i declarația! Până atunci nu ieși din cameră.

— O poveste cam suprarealistă.

— Nu, nu e deloc suprarealistă. E realistă de la cap la coadă. Stalin a creat *în realitate* un sistem monomaniacal și,

cât timp a fost la conducere, a împins la moarte vreo zece milioane de oameni. Majoritatea compatrioți de-ai săi. Asta e lumea în care trăim. Ar trebui să bagi bine la cap treaba asta.

— Știi o mulțime de povești înduioșătoare.

— Nu chiar. Am câteva în traistă, de scos la nevoie. Eu nu am primit o educație sistematică, așa că nu-mi rămâne decât să-mi însușesc unul câte unul doar lucruri care promit să-mi fie cu adevărat de folos. *Dacă-ți dorești ceva, trebuie să te și zbați.* Exact cum spui tu. Asta e sigur. Dar dorințele sunt puține și cam abstracte, pe când caznele sunt nesuferit de multe și concrete. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat pe pielea mea.

— Și candidații la poziția de anchetator reușeau până la urmă să obțină mărturia de la scaunul de lemn?

— O întrebare la care merită să meditezi, răspunse Tamaru. Ca o zicală zen.

— Zen stalinist, zise Aomame.

Tamaru stătu puțin, apoi închise telefonul.

*

În acea după-amiază, Aomame făcu mișcare cu ajutorul bicicletei de fitness și al presei. Se bucură din nou, după multă vreme, să simtă acea rezistență plăcută pe care o opuneau. Apoi făcu un duș, ca să scape de transpirație, și pregăti ceva simplu de mâncare ascultând radioul. Se uită la buletinul de știri de seară (nicio știre care să-i capteze interesul). Iar la apus, ieși pe balcon să supravegheze parcul. Cu pledul, cu binoclul și pistolul. Și cu bâta cea nouă din metal, frumos strălucitoare.

Dacă între timp Tengo nu-și face apariția, până la sfârșitul acestui 1Q84 plin de mistere, eu așa o să-mi duc viața, monoton, într-un colț din Kōenji. O să aștept să apară Tengo în parc și între timp o să gătesc, o să fac mișcare, o să mă uit la știri și o să-l răsfoiesc pe Proust. Așteptarea lui o să fie laitmotivul vieții mele. Acest fir plăpând este

singurul care mă ține în viață, cu chiu, cu vai. Sunt aidoma păianjenului pe care l-am văzut când coboram pe scara de urgență de pe autostradă. Un păianjen negru, minuscul, care își țesea pânza lui prăpădită într-un colț jegos și stătea acolo cu răsuflarea tăiată. O pânză murdară și destrămată, bătută de vântul care sufla printre picioarele podului. Când am văzut-o, mi s-a părut demnă de toată mila. Dar acum și eu sunt pusă în aceeași situație ca păianjenul acela.

Trebuie să fac rost de o casetă cu *Sinfonietta* lui Janáček, își zise Aomame. Îmi trebuie când mă antrenez. Muzica asta mă leagă de *undeva* – un loc pe care nu pot să-l identific. Mă conduce undeva. Neapărat să o adaug pe lista următoare de provizii pentru Tamaru.

*

Acum era octombrie și mai rămăseseră mai puțin de trei luni din perioada de grație. Ceasul ticăia mai departe, neobosit. Aomame stătea cufundată în scaunul de grădină și supraveghea toboganul din parc printre plăcile de plastic de la balcon. Felinarul învăluia părculețul într-o lumină străvezie. Priveliștea aceea o ducea cu gândul la coridoarele pustii ale unui acvariu pe timp de noapte. Pești imaginari, invizibili, înotau în liniște printre copaci, fără să se oprească nicicând din unduirea lor mută. Pe cer pluteau cele două luni, așteptând parcă o încuviințare din partea ei.

Tengo, șopti ea. Unde ești?

Capitolul 3
Erau cu toții jivine îmbrăcate

După-amiază, Tengo se duse în rezerva tatălui său, se așeză lângă pat și citi cu voce tare dintr-o carte. După vreo cinci pagini, făcu o pauză, apoi citi din nou încă vreo cinci. Era cartea pe care se nimerise să o aibă la el atunci. Nu conta dacă era un roman, o biografie sau o carte de știință. Pentru bătrân nu conținutul era important, ci să audă o voce rostind frazele cu voce tare.

Tengo nu știa dacă tatăl său îl aude sau nu. Pe fața sa nu se vedea nicio reacție. Bătrânul slab și ponosit dormea cu ochii închiși. Nu se mișca și nu i se auzea nici măcar răsuflarea. Desigur, respira, dar nu-ți puteai da seama de lucrul acesta decât dacă îți apropiai urechea de el sau îi puneai o oglindă sub nas. Perfuzia îi intra în corp, iar prin cateter se scurgeau puținele excreții. Aceste intrări și ieșiri lente erau singurele semne că e încă în viață. Când și când, o asistentă îl bărbierea cu un aparat electric și îi tundea smocurile de păr care îi creșteau din nas și din urechi cu o foarfecă cu vârful rotunjit. Îi aranja chiar și sprâncenele. Deși era inconștient, părul continua să-i crească. Privindu-l, Tengo ajunse să nu mai poată face distincția între viață și moarte. Se întreba dacă există de fapt vreo deosebire și dacă nu cumva diferența pe care o facem e doar una de convenință.

La ora trei veni doctorul și îl informă despre starea tatălui său. Explicațiile erau de obicei scurte, iar conținutul lor cam același. Situația nu avansa. Bătrânul rămânea în comă, dar își pierdea treptat forța vitală. Cu alte cuvinte, se apropia treptat, dar inevitabil, de moarte. Medicina nu avea cum să-l ajute. Tot ce puteau face era să-l lase în pace în starea aceea. Cam acestea erau singurele lucruri pe care le spunea doctorul.

Pe înserat veniră doi infirmieri și îl duseră pe bătrân la

analize. Erau de fiecare dată alții, dar toți erau tăcuți. Poate și din cauza măștilor medicale pe care le aveau pe față, nu scoteau nicio vorbă. Unul din ei părea străin. Era negricios și de statură mică. După ochi, Tengo își dădea seama că îi zâmbea din spatele măștii. Tengo zâmbi la rândul lui și dădu din cap.

După treizeci ce minute, cel mult o oră, tatăl său era readus în cameră. Tengo nu știa ce fel de analize i se făceau. Când îl luau, Tengo cobora la cantină și bea un ceai cald. Apoi, un sfert de oră mai târziu, se reîntorcea în salon, cu speranța că o să găsească din nou în patul rămas gol o crisalidă de aer, în care să fie întinsă fetița Aomame. Dar nu se întâmpla nimic. În camera cufundată în semiîntuneric, care mirosea a bolnav, patul scobit rămânea gol.

Tengo se ridică și se uită pe fereastră. La capătul gazonului se vedeau rândurile întunecate de pini plantați să protejeze de vânt, iar dincolo de ei se auzeau valuri. Erau valurile aspre ale Pacificului, cu rezonanțe întunecate și grele, în care simțeai îngrămădite multe suflete, fiecare murmurându-și povestea. Căutau să atragă și mai multe suflete, și mai multe povești.

*

În octombrie, Tengo venise de două ori în zilele libere la sanatoriul din Chikura. Se urcase în trenul expres de dimineață și se dusese să stea alături de tatăl său și să îi vorbească. Nu primea însă niciun fel de reacție din partea lui. Bătrânul dormea adânc, cu fața în sus. În cea mai mare parte a timpului, Tengo se uita pe fereastră. Apoi, când venea seara, aștepta să se petreacă ceva. Nu se întâmpla însă nimic. Soarele apunea în liniște, iar încăperea se cufunda în penumbră. Se ridica în cele din urmă și se întorcea în Tokio cu ultimul tren expres.

Poate că ar trebui să stau mai mult acolo și să-i vorbesc, își spusese Tengo la un moment dat. Poate că nu ajung vizitele astea de o zi și mi se cere de fapt mai multă

dedicare. Nu se baza pe nimic concret, dar așa simțea.

Astfel că, după jumătatea lui noiembrie, își luă concediu. Le explică celor de la școala pregătitoare că are nevoie să își îngrijească tatăl, aflat în stare gravă. Nu era o minciună. Își rugă un fost coleg de facultate să-i preia cursurile pe timpul absenței. Era unul dintre puținii oameni cu care Tengo mai păstra legătura. După ce absolviseră, continuaseră să vorbească o dată sau de două ori pe an. Într-un domeniu cum este cel al matematicii, în care vezi mulți ciudați, el era mai ciudat decât toți, dar avea o minte sclipitoare. Totuși, după terminarea facultății nu se angajase și nu rămăsese nici să facă cercetare; în schimb când avea chef preda matematică la un *afterschool* pentru elevi de gimnaziu, pe care îl conducea un prieten. În rest, citea tot felul de cărți, pescuia în râuri de munte și, în general, își petrecea timpul după bunul său plac. Tengo știa din întâmplare că e și un profesor capabil, numai că era sătul de propriile sale capacități. În plus, provenea dintr-o familie înstărită și nu avea neapărată nevoie să lucreze. Tengo îl mai rugase cândva să-i suplinească orele, iar elevii îl plăcuseră. Îi telefonă și îi expuse situația, iar prietenul său fu de acord de îndată.

Mai rămânea problema cu Fukaeri, care locuia la el. Tengo nu-și dădea seama dacă era potrivit să o lase singură multă vreme în apartamentul său pe această fată ruptă de realitate. În plus, ea stătea acolo ca să se ascundă de ochii lumii. Cel mai bine era să o întrebe chiar pe ea. Voia să stea acolo în absența lui sau prefera să-și caute alt loc, temporar?

— Unde te duci? îl întrebă Fukaeri cu o privire serioasă.

— În orașul pisicilor, răspunse Tengo. Tata nu-și mai recapătă cunoștința. De o vreme e în comă. Mi-au zis că e posibil să n-o mai ducă mult.

Nu-i spuse că într-o seară în patul de spital apăruse o crisalidă de aer, că înăuntru dormea fetița Aomame și că acea crisalidă de aer era până în cel mai mic detaliu așa

cum o descrisese Fukaeri în roman. Îi ascunse și faptul că spera în secret să-i mai apară o dată.

Cu buzele strâns lipite și mijindu-și ochii, Fukaeri îl privi lung, ca și când ar fi încercat să citească pe chipul lui un mesaj scris mărunt. Fără să-și dea seama, Tengo chiar își duse mâna la față, dar nu simți nimic înscris acolo.

— Asta e bine, spuse apoi Fukaeri și dădu de câteva ori din cap. Nu-ți face griji pentru mine. Rămân aici. Apoi se gândi câteva clipe și adăugă: Acum nu e niciun pericol.

— Acum nu e niciun pericol, repetă Tengo.

— Nu-ți face griji pentru mine, repetă și ea.

— O să te sun în fiecare zi.

— Să nu rămâi pierdut în orașul pisicilor.

— O să am grijă, spuse Tengo.

Tengo se duse la supermarket și făcu suficiente cumpărături ca Fukaeri să nu fie nevoită să iasă din casă o bună bucată de vreme. Luă numai lucruri care se preparau ușor, pentru că știa foarte bine că Fukaeri nu avea nici chef și nici pricepere să-și gătească. Nu voia nici să găsească în frigider după două săptămâni mâncarea stricată și plină de mucegai.

Își puse într-o geantă de vinilin haine de schimb, obiecte de toaletă, câteva cărți, hârtie și instrumente de scris. În gara Tokio, se sui ca de obicei în expresul de Tateyama, unde luă un personal. La a doua oprire coborî în Chikura. Căută la biroul de informații turistice din fața gării un loc de cazare relativ ieftin. Fiind în extrasezon, găsi fără probleme o cameră liberă. Trase la un han simplu, unde veneau în majoritate pescari. Camera era mică, dar curată, iar rogojinile de paie de pe jos miroseau a nou. Era la etaj, iar de la fereastră se zărea portul pescăresc. Prețul pe noapte, cu micul dejun inclus, era mult mai mic decât se așteptase Tengo.

Îi spuse patroanei că nu știa cât urma să rămână acolo, așa că pentru început voia să plătească trei nopți. Femeia nu avu nimic de obiectat. Îl informă că la ora unsprezece se

încuie poarta și îi spuse, pe ocolite, că nu are voie să aducă femei în cameră. Tengo, la rândul său, nu avu nimic de obiectat. După ce se instală în cameră, telefonă la sanatoriu. Îi răspunse o asistentă (ca de obicei, aceeași femeie între două vârste). O întrebă dacă poate să își viziteze tatăl în ziua aceea, pe la ora trei după-amiază. Desigur, i se răspunse.

— Domnul Kawana este în continuare inconștient, îl informă ea.

*

Tengo își petrecea astfel zilele în orașul pisicilor de la malul mării. Se trezea dimineața și se plimba pe țărm, privind plecările și sosirile ambarcațiunilor pescărești. Apoi se întorcea la han și lua micul dejun. Mâncarea era în fiecare zi aceeași, macrou uscat, omletă, o roșie tăiată în patru, alge *nori,* supă *miso* cu scoici și orez, dar reușea să fie mereu gustoasă. După ce mânca, se așeza la biroul mic și scria. Îi făcea plăcere să scrie, după vreme îndelungată, cu stiloul pe hârtie. I se schimba starea de spirit și nu era rău deloc să lucreze într-un oraș necunoscut, departe de viața sa obișnuită. De afară se auzea uruitul monoton al vaselor pescărești care se întorceau în port. Lui Tengo zgomotul acela îi făcea plăcere.

Scria despre o lume în care sunt două luni pe cer. O lume în care există crisalide de aer și Oamenii cei Mici. Erau idei împrumutate din cartea lui Fukaeri, dar și le însușise complet în povestea lui. Câtă vreme stătea aplecat asupra colilor de hârtie, mintea sa era în acea lume. Chiar și după ce lăsa stiloul jos și se ridica de la birou, gândurile îi zăboveau încă în acel tărâm. Avea din cauza aceasta o senzație aparte, cum că mintea și trupul încep să i se separe și nu mai știa unde se termină lumea reală și unde începe cea fictivă. Cu siguranță, și tânărul care ajunsese în orașul pisicilor trăise cam același lucru. Centrul de greutate al lumii se mutase în altă parte. Astfel că nu mai putea în

veci (probabil) să se urce în trenul care pleca de acolo.

L.a ora unsprezece venea femeia de serviciu să deretice și el trebuia să părăsească încăperea. Când se apropia vremea, înceta lucrul și se ducea agale până în fața gării, unde intra într-o cafenea. Bea o cafea și, uneori, mânca un sendviș, deși de cele mai multe ori se mulțumea doar cu cafeaua. Lua ziarele de dimineață, care erau puse la dispoziția clienților, și le parcurgea cu atenție, căutând articole care ar putea avea vreo legătură cu el. Nu-i cădeau însă ochii pe nimic. *Crisalida de aer* ieșise de mult de pe lista bestsellerurilor. Pe primul loc se afla acum o carte de dietă, *Slăbește mâncând ce și cât vrei.* Era un titlu minunat. Probabil că s-ar fi vândut și dacă ar fi conținut doar pagini albe, nescrise.

După ce-și termina de băut cafeaua și de citit ziarele, se ducea la sanatoriu cu autobuzul. Ajungea acolo între unu și jumătate și două. Schimba câteva cuvinte cu asistenta de la recepție. De când venise în Chikura și își vizita tatăl în fiecare zi, asistentele se arătau ceva mai drăguțe și interacționau mai cald cu el. Ca o familie care-l primește înapoi pe fiul risipitor care se întoarce acasă.

Una dintre asistentele tinere zâmbea mereu rușinată când îl vedea pe Tengo. Părea să-l placă destul de mult. Era micuță, cu părul strâns în coadă, ochii mari și obrajii roșii. Probabil avea vreo douăzeci și ceva de ani. De când văzuse însă crisalida de aer în care se afla Aomame, Tengo nu se mai putea gândi la altcineva. Toate celelalte femei nu erau decât niște umbre palide care treceau pe lângă el. Aomame era permanent prezentă într-un ungher al minții sale. Simțea că undeva în lumea aceea se află și ea. Că probabil și ea îl caută. Din acest motiv, în seara aceea alesese o cale cu totul specială ca să-l poată întâlni. Aomame nu-l uitase.

Doar dacă ce văzuse el nu fusese cumva o halucinație.

Când și când, își amintea de iubita sa mai în vârstă. Oare ce făcea ea acum? Soțul ei îi spusese la telefon că *era pierdută.* Că nu se vor mai putea întâlni vreodată. Era

pierdută. Expresia aceasta încă îi provoca lui Tengo o stare de neliniște. Detecta în ea, fără umbră de îndoială, un ecou de rău augur.

Până la urmă, însă, existența ei se îndepărta din ce în ce mai mult. Nu-și mai amintea de după-amiezile petrecute împreună decât ca de niște lucruri care aparțineau unui trecut îndepărtat și se simțea vinovat din cauza asta. Dar pe nesimțite, centrul de greutate se schimbase deja și lucrurile nu mai puteau fi cum fuseseră.

*

Când intra în rezerva tatălui său, Tengo se așeza pe un scaun alături de pat și îl saluta scurt pe bătrân. Apoi îi povestea ce făcuse din seara zilei precedente până atunci. Desigur, nu era mare lucru de povestit. Se întorcea cu autobuzul în oraș, mânca ceva simplu la o cantină, bea o bere, apoi se întorcea la han și citea. La ora zece se culca. Dimineața ieșea la plimbare, mânca și scria vreo două ore. În fiecare zi repeta aceleași lucruri. Cu toate acestea, i le povestea zilnic și detaliat bătrânului inconștient din fața sa. Desigur, tatăl său nu avea niciun fel de reacție. Parcă vorbea cu pereții. Nu era decât un ceremonial îndeplinit din obișnuință. Dar uneori și simpla repetiție își are însemnătatea ei.

Apoi Tengo îi citea cu voce tare din cartea pe care o adusese. Nu era o carte anume, îi citea din ce se nimerea să aibă la el, de acolo de unde rămăsese el cu lectura. I-ar fi citit chiar și din instrucțiunile de folosire ale unui aparat de tuns iarba, dacă s-ar fi întâmplat să aibă așa ceva la el. Rostea cuvintele clar și încet, ca să-l poată înțelege bătrânul. Aceasta era singura lui preocupare.

Fulgerele se întețeau și drumul era scăldat în lumina lor albastră, dar nu se auzeau deloc tunetele. Poate că tuna, dar mintea sa încețoșată nu le percepea. Ploaia se scurgea în dâre pe drum. Pășind printre șuvoaiele acestea, intrau pe

rând clienți, fără oprire. Prietenul cu care venise se uita la ei uimit, dar nu mai deschidea gura de mult. Împinși din toate părțile, abia dacă mai puteau să respire. Cineva își drese glasul sau poate că se înecase cu mâncare. I se păru un sunet ciudat, ca de câine care amușinează.

Dintr-odată, un fulger teribil scaldă în albastru încăperea și lumină clienții care stăteau așezați pe dușumea. În aceeași secundă, tunetul bubui, mai să rupă acoperișul. Speriat, sări în picioare și toate chipurile celor așezați pe dușumea se întoarseră către el. Erau cu toții jivine îmbrăcate, poate câini sau poate vulpi, iar unii dintre ei își lingeau buzele cu limba lor lungă.

Citind acestea, Tengo se uită la tatăl său.

— Sfârșit, spuse.

Cartea se termina acolo.

Nicio reacție.

— Nicio impresie?

Firește, bătrânul nu răspunse.

Uneori îi citea ce scrisese în dimineața respectivă. Apoi scotea un pix și corecta părțile care nu-i plăceau și le citea din nou cu voce tare. Dacă încă nu era satisfăcut, le refăcea încă o dată și le recitea.

— A ieșit mai bine, spunea întorcându-se către bătrân, de parcă-i aștepta părerea.

Tatăl său însă nu-și exprima nicio impresie. Nu-i spunea nici că într-adevăr e mai bine, nici că e mai rău decât înainte, nici că nu e mare diferență după corectură. Ochii lui afundați în orbite rămâneau închiși, ca niște obloane grele trase peste ferestrele unei case blestemate.

Uneori Tengo se ridica de pe scaun, se întindea și privea pe fereastră. Multe zile fusese înnorat și mai și plouase. Ploaia care nu se mai oprea toată după-amiaza îmbiba greu și întunecat șirurile de pini. În zilele acelea nu se mai auzeau valurile. Vântul nu sufla, iar stropii de ploaie cădeau drept prin văzduh. Cerul era străbătut de stoluri de păsări

negre, cu sufletele întunecate și umede. Încăperea era și ea impregnată de umezeală. Perna, cărțile, biroul, toate erau jilave. Orb și indiferent la umezeală, la vreme, la vânt și la valuri, bătrânul rămânea în comă. Paralizia îl învelea cu totul, ca un veșmânt binevoitor. După ce se odihnea puțin, Tengo începea din nou să citească. Altceva nici nu putea face în încăperea aceea îngustă și umedă.

Când se sătura de citit cu voce tare, rămânea pur și simplu acolo, uitându-se la tatăl său în comă. Încerca să ghicească ce se întâmpla în creierul lui. În interiorul craniului aceluia zdravăn ca o nicovală veche oare ce fel de gânduri se ascundeau și sub ce formă? Sau nu mai rămăsese nimic? Era oare ca o casă părăsită, din care a fost scoasă toată mobila și în care nu a mai rămas niciun semn că acolo a locuit vreodată cineva? Dar chiar și așa, în pereți și în tavan trebuie să se fi impregnat imagini și amintiri. Lucrurile crescute vreme îndelungată nu pot dispărea dintr-odată în neant. Poate că bătrânul era întins pe patul de spital, în acel sanatoriu de la malul mării, dar în același timp, era înconjurat de amintiri și de imagini pe care nu le vedea nimeni altcineva, ascuns în întunericul mut din mintea sa.

În curând veni și asistenta cea tânără și îmbujorată. Îi zâmbi lui Tengo, apoi îi luă temperatura bătrânului, verifică perfuzia și cantitatea de urină acumulată. Notă câteva cifre în fișă. Făcea totul ca după manual. Se mișca eficient și automat. Privindu-i manevrele, Tengo se întreba cum se simțea îngrijind pacienți bătrâni și senili fără nicio șansă de vindecare, într-un sanatoriu dintr-un orășel oarecare de pe malul mării. Fata arăta tânără și sănătoasă. Pe sub halatul alb și apretat i se ghiceau șoldurile și sânii, gingași, dar atât cât trebuie de mari. Puful de pe gâtul ei fin strălucea auriu. Pe ecusonul prins în piept scria „Adachi”.

Oare ce o adusese într-un asemenea loc îndepărtat, stăpânit de moarte și letargie? Tengo își dădea seama că era o asistentă pricepută și muncitoare. Era încă tânără și

avea dexteritate. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să ajungă într-un altfel de spital. Într-un loc mai viu și mai interesant. De ce oare își alesese tocmai acest loc trist? Tengo ar fi vrut să știe ce motive și ce poveste o purtaseră aici. I-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat-o direct, fiindcă părea că abia așteaptă să intre în vorbă cu ea. Tengo se gândea însă că ar fi mai bine să nu se implice în asemenea lucruri. Până la urmă, se afla în orașul pisicilor și cândva tot trebuia să se suie în tren și să se întoarcă în lumea lui.

După ce-și termină activitățile stabilite, asistenta puse fișa la locul ei și îi zâmbi încurcată lui Tengo.

— Nu a survenit nicio schimbare. Totul e ca de obicei.

— E stabil, răspunse el cu un ton cât mai luminos. Asta ca să fim cât mai optimiști.

Femeia zâmbi pe jumătate a scuză și își înclină ușor capul. Apoi se uită spre cartea închisă pe care Tengo o ținea pe genunchi.

— Îi citești din aia?

Tengo încuviință.

— Rămâne un mister însă dacă mă aude sau nu.

— Dar chiar și așa, tot e bine, spuse asistenta.

— Bine sau rău, e singurul lucru pe care pot să-l fac.

— Nu multă lume se străduiește să facă tot ce poate!

— Spre deosebire de mine, majoritatea oamenilor sunt ocupați, spuse Tengo.

Asistenta dădu să spună ceva, ezită, dar până la urmă renunță. Se uită la bătrânul întins pe pat, apoi la Tengo.

— Sper să se facă bine! spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Tengo.

După ce asistenta Adachi părăsi încăperea, Tengo stătu o vreme, apoi se reîntoarse la citit.

*

Pe seară, când tatăl său fu luat pe patul mobil și dus la analize, Tengo coborî în cantină, bău un ceai și o sună pe Fukaeri de la un telefon public.

— S-a mai întâmplat ceva? o întrebă.

— Nimic deosebit, răspunse Fukaeri. Ca de obicei.

— Și la mine tot așa. În fiecare zi fac același lucru.

— Dar timpul nu stă pe loc.

— Așa e. Timpul înaintează neîncetat, zi de zi.

Și nu-l mai poți aduce înapoi.

— Mai devreme a venit iar corbul, spuse Fukaeri. E un corb mare.

— Vine mereu seara la fereastră.

— În fiecare zi face același lucru.

— Exact, spuse Tengo. Ca mine!

— Dar nu se gândește la timp.

— Păi, corbii nu se gândesc la timp. Oamenii sunt probabil singurii care au noțiunea timpului.

— De ce.

— Oamenii percep timpul ca pe o linie dreaptă. Ca pe un băț drept și lung, gradat. Acolo e trecutul, în partea cealaltă e viitorul, iar punctul ăsta e prezentul. Cam așa ceva. Înțelegi?

— Poate.

— Dar adevărul e că timpul nu e o linie dreaptă. Nu are niciun fel de formă. În orice sens ai lua-o, e ceva lipsit de formă. Numai că noi nu ne putem imagina ceva fără formă, așa că, de convenienţă, îl concepem ca fiind linear. În momentul ăsta, numai oamenii sunt capabili să substituie concepte în felul ăsta.

— Dar poate că noi greșim.

Tengo se gândi puțin la spusele ei.

— Adică, poate că noi greșim concepând timpul ca fiind linear?

Niciun răspuns.

— Sigur că e posibil. Poate că noi greșim și corbii au dreptate. Poate că timpul nu e deloc ca o linie dreaptă, ci are forma unei gogoși împletite, spuse Tengo. Dar de zeci de mii de ani oamenii îl consideră așa, ca pe o linie dreaptă, care continuă la infinit. Pe baza conceptualizării ăsteia am

acționat până acum. Și până acum asta nu a cauzat nicio contradicție și nicio neplăcere. Așa că, din punct de vedere empiric, e corect așa.

— Din punct de vedere empiric, zise Fukaeri.

— Adică după testări repetate, o ipoteză e considerată ca fiind adevărată.

Fukaeri tăcu câteva momente. Tengo nu știa dacă înțelesese sau nu.

— Alo, încercă el să-i confirme prezența.

— Cât stai, întrebă ea fără urmă de intonație.

— Cât stau în Chikura?

— Da.

— Nu știu, răspunse Tengo sincer. Deocamdată nu pot să spun decât că o să rămân aici până când o să fiu satisfăcut. Sunt încă unele chestii cu care nu sunt mulțumit. Mai aștept o vreme să văd cum decurg lucrurile.

Fukaeri rămase din nou tăcută în receptor. Când amuțea ea, nu se mai auzea nimic.

— Alo, făcu din nou Tengo.

— Să nu pierzi trenul, spuse Fukaeri.

— O să am grijă, răspunse Tengo. O să fiu atent să nu pierd trenul. Acolo totul e în ordine?

— Mai devreme a venit cineva.

— Cine?

— De la nî-hî-cî.

— Încasatorul de taxe de la NHK?

— Încasator de taxe, întrebă din nou Fukaeri fără intonație.

— Ai vorbit cu el?

— N-am înțeles ce zicea.

Nu știa nici ce este NHK. Îi lipseau unele cunoștințe de bază despre lumea în care trăia.

— Durează destul să-ți explic, așa ca n-o să-ți dau detalii la telefon, dar, pe scurt, e o organizație mare, unde lucrează mulți oameni. Umblă pe la casele japonezilor în fiecare lună să adune bani. Dar tu și eu nu trebuie să plătim. Pentru că

noi nu primim nimic. În orice caz, sper că n-ai descuiat ușa, nu?

— N-am descuiat. Cum mi-ai zis.

— Foarte bine.

— Dar a zis că suntem hoți.

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse Tengo.

— Noi nu furăm nimic.

— Bineînțeles. Noi nu facem nimic rău.

Fukaeri tăcu din nou.

— Alo! zise Tengo.

Fukaeri nu răspundea, poate că închisese deja. Totuși nu se auzise sunetul receptorului pus în furcă.

— Alo! spuse Tengo încă o dată, ceva mai tare de data aceasta.

Fukaeri tuși încet.

— Te știa bine.

— Încasatorul de taxe?

— Da. Ăla de la nî-hî-cî.

— Și ți-a zis că ești hoață?

— Nu de mine zicea.

— Zicea de mine?

Fukaeri nu răspunse.

— În orice caz, nu am televizor și nu fur nimic de la NHK.

— S-a enervat că nu i-am deschis ușa.

— Treaba lui. Lasă-l să se enerveze. Orice ți-ar zice, să nu descui ușa nici în ruptul capului.

— Nu descui.

Cu aceste cuvinte, Fukaeri închise brusc telefonul. Sau poate că nu era brusc. Poate că pentru ea venise logic și firesc momentul să pună receptorul în furcă. Lui Tengo însă i se păru o conversație întreruptă brusc. Oricât s-ar fi străduit, știa bine că nu poate bănui ce simte și cum gândește Fukaeri. Din punct de vedere empiric.

Tengo lăsă receptorul și se întoarse în rezerva tatălui sau.

*

Nu-l aduseseră încă înapoi pe tatăl său. Pe cearceaful de pe pat se vedea încă adâncitura lăsată de trupul lui, dar nu era nicio crisalidă de aer acolo. În camera pătrunsă de penumbra răcoroasă a serii, nu zăbovea decât urma slabă a faptului că până de curând fusese cineva acolo.

Tengo oftă și se așeză pe scaun. Își puse mâinile pe genunchi și privi îndelung adâncitura din cearceaf. Apoi se ridică, se duse la fereastră și se uită afară. Un nor drept, de toamnă târzie, plutea deasupra pinilor. Se prevestea un apus frumos, cum nu mai fusese de multă vreme.

Tengo n-avea idee de unde-l știa pe el încasatorul. Nu mai venise nimeni de la NHK să-i ceară taxa de vreun an. Ultima dată îi explicase civilizat că nu are aparat TV în casă. Nu se uita niciodată la televizor. Încasatorul nu păruse mulțumit de explicațiile lui, dar îl lăsase în pace și plecase mormăind.

Oare de data asta venise același încasator? Parcă ținea minte că atunci îl făcuse și pe el hoț. Dar e destul de ciudat să vină după un an și să pretindă că-l cunoaște bine pe Tengo. Nu vorbiseră decât cinci minute, în pragul ușii.

Nu contează, își spuse Tengo. Oricum Fukaeri nu deschisese ușa și probabil că a doua oară n-o să mai vină încasatorul. Încerca să-și îndeplinească norma și era probabil sătul de discuții neplăcute cu cei care refuzau să plătească. Ca să evite eforturi inutile, ocolea locurile cu probleme și încasa taxele doar de unde mergea ușor.

Tengo se uită din nou la adâncitura lăsată în pat de corpul bătrânului. Își aminti de multele perechi de pantofi pe care tatăl său le purta până le scâlcia. Parcurgând pe jos zi de zi rutele de încasat taxele, distrusese de-a lungul anilor nenumărate perechi de pantofi. Toți arătau la fel: negri, cu talpa groasă, încălțări banale și ieftine. Îi purta până începeau să se rupă, să se jerpelească și li se deformau călcâiele. Tengo își amintea cum în copilărie, de câte ori vedea pantofii aceia atât de zdrențuiți simțea o durere în piept. Nu-i era milă de tatăl său, ci mai degrabă de pantofi.

Îl duceau cu gândul la niște biete animale de povară puse la muncă iar și iar, până când ajungeau în pragul morții.

Dar oare tatăl său nu era acum un animal de povară ajuns în pragul morții? Nu era ca o pereche de pantofi purtați prea mult?

Tengo se uită din nou pe fereastră, către vest, unde culoarea apusului se adâncea. Se gândi la lucirea palidă pe care o emana crisalida de aer și la fetița Aomame care dormea întinsă înăuntru.

Oare mai apare crisalida aici?

Oare timpul este cu adevărat linear?

— Sunt într-un impas, le spuse el pereților. Sunt prea multe variabile. Oi fi fost eu un copil minune, dar tot nu pot găsi soluția.

Pereții nu-i răspundeau, desigur. Nu-și împărtășeau părerile. Ei doar reflectau tăcuți culoarea apusului.

Capitolul 4
Briciul lui Occam

Lui Ushikawa nu-i dădea pace gândul că bătrâna care locuia în Azabu ar fi putut cumva avea legătură cu asasinarea Liderului Pionierilor. Îi verificase în linii mari situația. Fiind o persoană cunoscută, cu poziție socială, nu-i fusese greu să o investigheze. Soțul ei fusese unul din marii mahări de după război. Se ocupase în principal cu investiții de capital și terenuri, dar fusese implicat și în alte domenii în dezvoltare, cum ar fi mari magazine și transporturi. Către sfârșitul anilor ’50, când omul se prăpădise, soția sa îi preluase afacerile. Femeia avea talent pentru afaceri și mai ales un simț acut al primejdiei. În a doua jumătate a anilor ’60, simțise că afacerile s-au lărgit prea mult și vânduse programatic o parte din ele, când încă valoarea lor la bursă era ridicată. Astfel, își micșorase treptat organizația și își concentrase forțele să întărească ceea ce rămăsese din ea. Mulțumită acestei mișcări, trecuse cu pierderi minime prin șocul petrolier care intervenise nu după multă vreme și adunase un capital impresionant. Avea talentul de a transforma ce era primejdios pentru alții într-o oportunitate pentru ea.

Acum era trecută de șaptezeci de ani și se retrăsese din afaceri. Avea o avere considerabilă și ducea un trai liniștit, fără să fie deranjată de nimeni, în reședința ei spațioasă. Se născuse într-o familie înstărită, se căsătorise cu un om bogat, iar după moartea acestuia își sporise și mai mult averea. De ce ar plănui o asemenea femeie un asasinat?

Totuși Ushikawa se hotărî să-și continue ancheta despre bătrână. Unul dintre motive era faptul că nu mai avea nicio altă pistă, dar alt motiv era că nu prea-i dădea pace povestea cu refugiul condus de ea. În sine, nu era nimic anormal să ofere adăpost gratuit unor femei care suferiseră din pricina violenței în familie. Era un serviciu salutar și

eficient pentru societate. Avea la dispoziție resursele materiale necesare și probabil că femeile care beneficiau de pe urma ei îi erau recunoscătoare. Cu toate acestea, măsurile de siguranță pe care și le luau erau suspect de multe: poarta solidă, încuietorile, ciobănescul german, camerele video. Ushikawa nu putea să nu simtă că toată povestea aceasta era prea de tot.

În primul rând, Ushikawa se duse la primărie să afle pe ce nume erau terenul și casa în care locuia bătrâna. Fiind informații publice, nu trebui decât să se ducă la primărie. Și terenul, și casa erau înscrise doar pe numele ei. Nu avea niciun fel de ipotecă. Totul era limpede și clar. Fiind proprietate personală, impozitul anual era destul de ridicat, dar probabil că ei nu i se părea mare lucru să plătească în fiecare an asemenea sumă. Urmau și taxe măricele de moștenire, dar ea nu părea să-și facă griji nici din cauza asta. Pentru cineva cu bani, era un lucru neobișnuit. Din câte știa Ushikawa, nu exista bogătan care să nu se plângă de taxe și impozite.

După moartea soțului, rămăsese să locuiască singură în reședința aceea spațioasă. Desigur, avea câteva ajutoare care trăiau și ele acolo. Avusese doi copii. Băiatul preluase afacerile și avea la rândul său trei urmași. Fata se căsătorise, dar se îmbolnăvise și murise cu cincisprezece ani în urmă, fără copii.

Ushikawa adunase aceste informații fără bătăi de cap, dar când încercase să afle mai mult de atât, să investigheze mai în amănunt istoria femeii, se izbise dintr-odată de un zid gros. Drumurile care duceau înainte erau toate închise. Zidul era înalt și ușa era ferecată cu multe lacăte. Ushikawa înțelesese că bătrâna nu avea câtuși de puțin intenția de a-și face publică viața personală. Pentru a menține această politică, investise considerabil, atât bani, cât și efort. Nu răspundea la nicio întrebare și nu făcea nicio declarație. Oricâte informații ar fi căutat el, nu putuse să vadă nici măcar o fotografie a femeii.

Numele ei apărea în cartea de telefon a sectorului Minato. Ushikawa formă numărul ei. Ăsta era stilul lui, despre orice ar fi fost vorba, încerca să abordeze lucrurile cât mai direct. Telefonul sună de două ori și la capătul celălalt răspunse un bărbat. Ushikawa își dădu un nume fals și pretinse că este de la o anumită firmă de brokeraj.

— Aș avea câteva întrebări pentru doamnă, referitoare la fondul dânsei de investiții, începu el.

— Doamna nu poate veni la telefon, i se răspunse. Îmi puteți transmite mie orice problemă.

Avea o voce profesională, ca sintetizată de un aparat. Ushikawa răspunse că va fi nevoit să trimită prin poștă hârtiile de care era vorba, deoarece politica firmei nu îi permitea să discute decât cu persoana în cauză. I se răspunse că așa să facă, apoi închise telefonul.

Ushikawa nu era neapărat dezamăgit că nu reușise să vorbească cu doamna. Nici nu se așteptase, de la bun început, la așa ceva. Ce dorea el să afle era cu câtă strictețe își proteja ea intimitatea și căpătase un răspuns: cu destul de multă. În casa ei mare, părea bine protejată de un număr de oameni. Îți dădeai seama din tonul vocii celui care răspunsese la telefon – probabil un asistent. E adevărat, numele ei apărea în cartea de telefon, dar cei care puteau vorbi cu ea se numărau pe degete, iar toți ceilalți erau luați și dați deoparte ca niște furnici scăpate în zaharniță.

*

Sub pretextul că umblă să închirieze, Ushikawa luă legătura cu diverși agenți imobiliari din zonă și încercă să-i tragă de limbă despre clădirea care era folosită drept refugiu. Majoritatea nici măcar nu știau de clădirea respectivă. Cartierul era unul dintre cele mai luxoase din Tokio, iar pe ei nu-i interesau decât casele scumpe și nu le păsa nici cât negru sub unghie de o casă de lemn, cu etaj. Îi aruncau o privire lui Ushikawa și, văzând cum era îmbrăcat, nici nu-l mai băgau în seamă. Ar fi tratat cu mai multă

căldură un câine plouat și râios, cu coada ruptă, care s-ar fi strecurat pe ușă.

Când aproape se lăsase păgubaș, îi atrase atenția o agenție imobiliară micuță, care funcționa de multă vreme în cartier.

Înăuntru găsi un bătrân gălbejit, care dădu din cap cunoscător când auzi despre casa respectivă. Arăta ca o mumie nereușită, dar știa tot ce mișca în zonă și era atât de dornic de companie, încât era dispus să stea de vorbă cu oricine.

— Casa aia e a nevestei lui Ogata. Pe vremuri era de închiriat. Nu știu nici eu de ce avea Ogata o casă ca aia. Că doar nu era genul de om care să aibă nevoie să facă niște bani din chirie. Cred că stăteau acolo oamenii care lucrau pentru el. Acuma nu mai știu, dar se pare că au făcut-o adăpost pentru femei bătute de bărbați. Oricum, nu mai câștigăm niciun sfanț de pe urma lui, spuse bătrânul și râse cu gura închisă, cu o voce ca de ciocănitoare.

— Ce? Adăpost pentru femei? făcu Ushikawa și îi oferi bătrânului un Seven Stars.

Acesta acceptă țigara, îl lăsă pe Ushikawa să i-o aprindă și trase cu foarte mare plăcere fumul în piept. Asta trebuie să fie și dorința supremă a țigărilor, să fie fumate cu atâta poftă, își spuse Ushikawa.

— Se pripășesc acolo femeile care-o încasează de la stăpânul casei și fug cu fața umflată. Nu le ia nici chirie.

— E un fel de serviciu social, nu? spuse Ushikawa.

— Cam așa ceva. Dacă tot are casa liberă, le ajută pe amărâtele alea. Păi, ea e mare bogătană, face ce poftește, nu se uită ea la bani. Nu ca noi, oamenii de rând.

— Dar de ce s-o fi apucat doamna Ogata să facă asta? Eu zic că trebuie să fi avut vreun motiv la început.

— Ei, n-auzi că-i bogată? O face așa, ca pe-o distracție.

— Dar chiar dacă o face de distracție, e un lucru bun pentru femeile alea care suferă, spuse Ushikawa zâmbind. Nu toți bogații fac lucruri din astea, până la urmă.

— Asta da, așa-i că-i un lucru bun. Ce să zic eu, că și eu îmi băteam mereu nevasta pe vremuri, spuse bătrânul și-și deschise larg gura știrbă într-un hohot de râs, de parcă să-ți bați din când în când soția e una dintre plăcerile vieții care merită menționate.

— Și câtă lume locuiește acum acolo? încercă Ushikawa o întrebare.

— Trec pe-acolo în fiecare dimineață, când ies la plimbare, da' de-afară nu-ți dai seama. Da' mereu stă cineva acolo. Îs destui bărbați pe lume care-și bat femeia.

— Da, fiindcă pe lume e mai multă răutate decât bunătate.

Bătrânul râse din nou cu gura căscată.

— Cum zici matale, pe lumea asta sunt mult mai mulți care nu-s buni de nimic față de ăia care fac lucruri bune.

Bătrânul părea să-l placă, iar asta îi dădea lui Ushikawa o stare de neliniște.

— Dar, apropo, ce fel de om e doamna Ogata? aruncă el întrebarea, aparent la întâmplare.

— A, nevasta domnului Ogata, ăă, nu știu, spuse bătrânul și-și încruntă sprâncenele atât de tare, încât arăta ca duhul unui copac uscat. E destul de retrasă. Eu muncesc aici de multă vreme și abia am văzut-o de la distanță de câteva ori. Când iese, iese cu mașina, are și șofer, iar cumpărăturile i le fac servitoarele. Are și un fel de asistent, ceva, și ăla se ocupă cam de toate. E educată și putredă de bogată, nu se apleacă ea să vorbească cu amărâșteni ca noi, se încruntă brusc bătrânul și îi făcu cu ochiul lui Ushikawa dintre riduri.

Expresia „amărâșteni ca noi" părea să-l includă atât pe bătrânul gălbejit, cât și pe Ushikawa.

— Așadar soția domnului Ogata se ocupă de mult cu refugiul ăsta pentru femei care au suferit din cauza violenței în familie? întrebă Ushikawa.

— Hmm, nu știu nici eu exact. Povestea asta cu refugiul am auzit-o și eu de la alții. Știu și eu, de când să zic că face asta? Ce pot să-ți spun e că de vreo patru ani a început să

se flendure lumea pe-acolo. Cam așa, patru-cinci ani.

Bătrânul ridică ceașca și luă o gură din ceaiul rece. Apoi continuă:

— Cam de pe vremea aia au pus poartă nouă și au început să se dea peste cap cu paza. Până la urmă, e vorba de un adăpost, dacă poate să intre, așa, oricine, ăia dinăuntru nu po’ să stea liniștiți.

Apoi bătrânul reveni brusc la realitate și îl privi pe Ushikawa cu ochi iscoditori.

— Așa deci, matale vrei să închiriezi pe-aici?

— Da.

— Du-te în altă parte. Aici e cartier de boieri și chiar de-ai găsi ceva de închiriat, îs numai case scumpe pentru străinii care lucrează pe la ambasade. Ehe, pe vremuri trăia aici și destulă lume obișnuită, nu numai bogătani. Așa îmi mai mergeau și mie afacerile, dar acum nu mai găsești pe niciunde așa ceva. Mă gândesc deja să închid prăvălia. Prețurile în Tokio au luat-o razna cu totul și un agent imobiliar mic, cum sunt eu, nu mai poate face față. Caută-ți în altă parte, doar dacă nu te dau banii afară din casă.

— Așa o să fac, spuse Ushikawa. Adevărul e că nu-mi prisosesc deloc banii. Mai bine-mi caut altundeva.

Bătrânul suflă fumul de țigară împreună cu un oftat.

— Da’ dacă se prăpădește nevasta domnului Ogata, o să se ducă de râpă casa aia cât ai clipi. Fi-su e pus pe treabă, n-ar lăsa el așa un teren întins într-o zonă scumpă să stea degeaba. O demolează cât ai zice pește și trântește acolo un bloc de lux. Cine știe, poate că deja și-a pus planurile la punct.

— Înseamnă că zona asta liniștită o să se cam schimbe, nu?

— Și încă cum!

— Cu ce se ocupă băiatul ei?

— Cu imobiliare. Pe scurt, cam ce fac și eu, numai că între el și mine e o diferență ca de la cer la pământ, ca între un Rolls-Royce și o bicicletă. El investește capital și-și

construiește proprietăți din ce în ce mai mari. E un sistem bine pus la punct și stoarce și ultima picătură de profit. Pân' la mine nu mai ajunge nimic, să zici că mai apuc și eu ceva. Ce să-i faci, asta-i lumea în care trăim!

— M-am plimbat și eu prin cartier și am văzut casa. Ce să zic, m-a impresionat, e într-adevăr un loc minunat.

— Da, da, e cel mai bun loc din zona asta. Te doare inima numai să te gândești că ar tăia sălciile alea așa frumoase, spuse bătrânul clătinând din cap cu amărăciune. Totul e să mai trăiască doamna Ogata, adăugă.

— Așa e, încuviință Ushikawa.

*

Ushikawa telefonă la Biroul de Consiliere pentru Victimele Violenței în Familie. Spre surprinderea sa, chiar acesta era numele cu care apărea în cartea de telefon. Era o organizație nonprofit, condusă de câțiva avocați voluntari. Adăpostul doamnei coopera cu această organizație și le oferea găzduire femeilor care plecau de acasă și nu aveau unde se duce. Ushikawa ceru o întrevedere, dând numele biroului său. Era vorba de aceeași Nouă Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei. Le dădu de înțeles că ar putea fi vorba de niște burse de ajutor și stabili o zi de întâlnire cu unul dintre avocații de acolo.

Ushikawa îi înmână o carte de vizită (la fel ca aceea pe care i-o dăduse lui Tengo) și îi povesti că unul din scopurile asociației sale este să aleagă în fiecare an o organizație nonprofit care aduce contribuții în societate și să-i ofere sprijin financiar. Dintre candidați, făcea parte și Biroul de Consiliere pentru Victimele Violenței în Familie. Nu le putea dezvălui cine este sponsorul, dar erau liberi să cheltuie bursa oferită în ce fel doreau și nu aveau altă obligație decât să dea un simplu raport la sfârșitul anului.

După ce îl cercetase din priviri pe Ushikawa, avocatul nu părea să-și fi făcut o impresie tocmai plăcută despre el. Aspectul lui Ushikawa nu reușea să câștige niciodată

încrederea sau bunăvoința celor cu care se întâlnea întâia oară. Organizația însă era în permanentă lipsă de fonduri și nu putea decât să întâmpine cu brațele deschise orice ajutor financiar. Astfel, avocatul acceptă pentru moment povestea lui Ushikawa, deși încă își mai păstra anumite rezerve.

Ushikawa îl rugă să îi explice puțin mai în detaliu în ce consta activitatea lor. Avocatul îi povesti cum fusese întemeiat Biroul de Consiliere, în ce fel ajunseseră să pornească această organizație. Pe Ushikawa nu-l interesa câtuși de puțin, dar se prefăcu că îl ascultă cu multă atenție. Încuviința când era nevoie și îl privea cu ochi curioși. Treptat, interlocutorul începu să se obișnuiască cu el și să se întrebe dacă nu cumva tipul era în regulă și doar aspectul său era suspect. Ushikawa era un ascultător priceput și interesul pe care îl arăta deschis pentru povestea celuilalt reușea în cea mai mare parte din cazuri să-i liniștească pe partenerii de discuție.

Cu nonșalanță, prinse o ocazie să schimbe direcția conversației către adăpost. Întrebă ce pot face sărmanele femei bătute care fug de acasă, unde se pot duce dacă nu-și găsesc nimic. Avea pe chip o expresie foarte îngrijorată în privința femeilor care erau azvârlite în voia sorții, ca niște frunze purtate de un vânt turbat.

— În cazurile acestea avem câteva adăposturi pe care le punem la dispoziția lor, răspunse tânărul avocat.

— Ce fel de adăposturi?

— Un loc în care să se poată refugia temporar. Nu sunt multe, dar există câteva persoane caritabile care ne oferă asemenea locuri. Ba chiar cineva ne-a pus la dispoziție o clădire întreagă.

— O clădire întreagă? se minună Ushikawa. Ehei, mai există asemenea oameni pe lume?

— Da. Ne-am făcut publică activitatea în ziare și reviste și am fost contactați de persoane care doresc să contribuie cumva. Fără ei, nu ne-am putea desfășura activitatea. Operăm aproape exclusiv pe baza acestor ajutoare venite

de la persoane binevoitoare.

— Și este o activitate foarte însemnată, spuse Ushikawa.

Avocatul zâmbi fără reținere. Ushikawa se gândi din nou că nimeni nu e mai ușor de tras pe sfoară decât cineva care are convingerea că face ceva corect.

— Și câte femei locuiesc acum în casa aceea?

— Diferă în funcție de perioadă, dar în general cam patru-cinci persoane, răspunse avocatul.

— Îmi permiteți să vă întreb, persoana care v-a pus locul la dispoziție, spuse Ushikawa, prin ce întâmplări a ajuns să fie implicată în activitatea aceasta? Aș spune că trebuie să fi existat un eveniment care să declanșeze totul.

Avocatul își înclină capul.

— Nu cunosc nici eu aceste detalii, dar știu că și înainte de aceasta se ocupa cu același gen de activitate, la nivel personal. În orice caz, noi nu putem decât să fim recunoscători pentru favoarea pe care ne-o face. Dacă nu ni se dă nicio explicație, noi nu întrebăm ce motive are.

— Desigur, încuviință Ushikawa. Și îmi imaginez că adăpostul acesta este într-un loc secret.

— Da, trebuie să le protejăm pe aceste femei și, în plus, mulți dintre binefăcătorii noștri doresc să își păstreze anonimatul. Până la urmă, la mijloc e vorba de violență.

Continuară o vreme discuția, dar nu mai reuși să afle nimic concret de la avocat. Descoperise însă următoarele lucruri: Biroul de Consiliere își începuse cu adevărat activitatea cu patru ani în urmă, iar la puțină vreme după aceea fuseseră contactați de „persoana binevoitoare” și li se oferise clădirea care era acum folosită drept refugiu. Activitatea biroului fusese anunțată în ziare, iar „binevoitorul” îi contactase. Condiția sub care voia să le ofere ajutor era ca numele să-i rămână absolut anonim. Din ce aflase, însă, nu încăpea nicio urmă de îndoială că această persoană era de fapt doamna din Azabu, iar că refugiul era casa de lemn pe care o deținea.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, îl salută

Ushikawa extrem de politicos pe avocatul pătruns de idealism. Desfășurați o activitate salutară și substanțială. Am să expun povestea dumneavoastră și consiliului, la următoarea noastră întrunire. Vă voi contacta în scurt timp. Vă doresc din tot sufletul să vă meargă din ce în ce mai bine.

*

Mai departe, Ushikawa încercă să afle câte ceva despre fiica doamnei, care murise. Se căsătorise cu unul din membrii de vârf din Ministerul Transporturilor, iar când murise nu avea decât treizeci și șase de ani. Nu reuși să afle care fusese cauza decesului. La scurtă vreme după aceea, soțul ei părăsise ministerul. Cam acestea erau singurele informații pe care izbutise să le scoată la iveală. Nu știa nici de ce bărbatul își lăsase serviciul la minister și nici pe ce drum apucase apoi. Poate că demisia sa avusese legătură cu moartea soției sau poate că nu. Ministerul Transporturilor nu este tocmai genul de instituție care să se dea peste cap să ofere informații interne unor simpli cetățeni. Ushikawa avea însă un nas foarte bun. Mirosea că dincolo de povestea asta se ascundea ceva suspect. Nu-și putea imagina că bărbatul acela își abandonase cariera, își lăsase serviciul și se ferea de lume din pricina durerii provocate de pierderea soției.

E sigur însă că nu sunt pe lume multe femei de treizeci și șase de ani care să moară de boală. Bineînțeles, mai sunt și asemenea cazuri. Lumea moare, indiferent de vârstă și indiferent de cât de bine ar duce-o. Există cancer, tumori cerebrale, peritonită, pneumonie. Dar probabilitatea este mult mai mare ca o femeie înstărită de treizeci și șase de ani să se stingă din viață nu din cauze naturale, ci din pricina unui accident sau să se sinucidă.

Hai să vedem, își spuse Ushikawa. Dacă e să ne luăm după celebrul brici al lui Occam, trebuie să construim cea mai simplă ipoteză. Să vedem situația eliminând

deocamdată elementele care nu sunt folositoare și păstrând o linie logică pe cât se poate de simplă.

Să zicem că fata doamnei nu a murit în urma vreunei boli, ci că s-a sinucis. Cu mâinile împreunate, Ushikawa învârti în minte această ipoteză. Nu e chiar așa de greu să maschezi pentru ochii lumii o sinucidere într-o moarte naturală. Mai ales pentru cineva cu bani și influență. Mergând și mai departe, aș putea presupune că era bătută și că în cele din urmă, deznădăjduită, și-a curmat viața. Nici asta nu e imposibil de crezut. E un lucru bine cunoscut că o parte nu tocmai mică dintre cei bogați au un caracter dezgustător și apucături strâmbe și odioase, de parcă încearcă să-și tragă spuza pe turta lor mai mult decât li se cuvine.

Ei bine, dacă într-adevăr asta se întâmplase, ce ar fi făcut mama ei, adică doamna? S-ar fi resemnat pur și simplu în fața destinului? Nu, nici vorbă. Ar fi căutat să-și ia revanșa potrivită față de cel care a împins-o pe fiica ei la sinucidere. Ushikawa își dădea seama în mare cam ce fel de om era doamna. O femeie sagace și dârză, cu o viziune clară și care ducea prompt la îndeplinire ce-și punea în minte să facă. Pentru asta, nu ezita să-și folosească averea și influența de care dispunea. Nu l-ar fi lăsat ea nepedepsit pe omul care i-a rănit copilul, l-a distrus și, în cele din urmă, i-a răpit viața.

Ushikawa nu avea de unde ști exact de ce fel de răzbunare avusese parte bărbatul. Individul dispăruse fără urmă. Nu putea însă merge atât de departe încât să presupună că îi curmase viața. Era o femeie liniștită și precaută, cu vederi largi. Probabil că n-ar fi făcut ceva atât de flagrant. Fără îndoială că găsise ea vreo metodă înfiorătoare de a-l răsplăti cum se cuvine. În plus, indiferent ce i-ar fi făcut, era greu de imaginat că ar fi lăsat vreun indiciu incomod în urma ei.

Durerea și disperarea de a-și pierde fiica au făcut-o însă să nu se limiteze la o răzbunare personală. Într-o bună zi, aflase din ziare despre activitatea Biroului de Consiliere

pentru Victimele Violenței în Familie și își oferise ajutorul. Avea o casă de închiriat în oraș, pe care nu o folosea mai niciodată, și o oferise gratuit femeilor care nu aveau unde să-și găsească adăpost în altă parte. Mai folosise locul în scopuri similare în alte rânduri și știa ce avea de făcut. Doar că nu voia ca numele să-i fie făcut public. Desigur, propunerea ei fusese apreciată de avocații care conduceau organizația. Odată intrată în legătură cu o organizație publică, setea ei de răzbunare se transforma în ceva constructiv, de valoare și mai largă. Era pentru ea atât o oportunitate, cât și o motivație.

Până aici, presupunerile lui Ushikawa erau rezonabile. Nu avea nicio dovadă concretă, totul se baza numai pe bănuieli, dar această teorie reușea să înlăture multe semne de întrebare, cel puțin pentru moment. Ushikawa își linse buzele și își frecă mâinile. Din păcate, însă, mai departe lucrurile se cam afundau în ceață.

Doamna o cunoscuse pe tânăra instructoare pe nume Aomame la clubul sportiv la care se ducea și, nu se știe prin ce circumstanțe, făcuseră o înțelegere în secret. După pregătiri minuțioase, o trimisese pe Aomame în camera hotelului Okura și aceasta îl asasinase pe Lider. Cum îl omorâse nu era clar. Poate că Aomame era versată în vreo tehnică specială de ucis. Oricum, în ciuda faptului că era apărat de cei doi bodyguarzi credincioși și pricepuți, rezultatul era că Liderul nu mai era în viață.

Până aici putea lega câteva fire, destul de dubioase, ce-i drept. Dar Ushikawa era complet pierdut când încerca să găsească vreo posibilă legătură între Biroul de Consiliere și Liderul Pionierilor. Gândurile i se loveau de o barieră și țelele ipotezelor pe care le urzea erau dintr-odată tăiate de un brici ascuțit.

*

Ce voiau ei de la Ushikawa erau două lucruri. Mai întâi, să afle cine pusese la cale asasinarea Liderului, iar apoi, unde

se afla Aomame în momentul acela.

Ushikawa fusese cel care o verificase pe Aomame. Mai făcuse și în alte dăți asemenea investigații. Era chiar obișnuit cu această muncă. Și tot el dăduse verdictul că Aomame e „curată”. Nu găsise nimic suspect în privința ei, din orice unghi ar fi privit. Asta le transmisese și celor din sectă. Aomame fusese invitată în camera din hotelul Okura și îi masase mușchii Liderului. După plecarea ei, Liderul murise. Aomame se făcuse nevăzută, dispăruse ca o nălucă. Sectanții erau foarte nemulțumiți de Ushikawa, ca să nu spunem mai mult. Erau de părere că cercetările lui lăsaseră de dorit.

Adevărul este însă că investigațiile lui Ushikawa fuseseră, ca întotdeauna, cât se poate de meticuloase. Așa cum îi spusese și Cheliosului, când venea vorba de muncă, el nu dădea rasol. Sigur, fusese o scăpare din partea lui că nu verificase dinainte lista apelurilor telefonice, dar dacă nu era vorba de un caz extrem de suspect, nici nu era un lucru pe care să-l facă în mod curent. Iar din investigațiile pe care le efectuase, nu găsise nimic care să stârnească suspiciuni în privința lui Aomame.

În orice caz, nu putea să-i lase pe Pionieri să-i poarte pică. Nu se putea plânge în privința banilor pe care-i primea de la ei, dar erau niște oameni primejdioși. Numai prin simplul fapt că știa despre înmormântarea secretă a Liderului, Ushikawa devenise deja un om periculos pentru ei. Trebuia să le arate concret că e o resursă valoroasă, care trebuie păstrată în viață.

Nu avea nicio dovadă clară că în spatele asasinării Liderului se afla doamna aceea. Deocamdată totul se afla pe tărâmul ipotezelor. Totuși, în locuința spațioasă, înconjurată de sălcii, sălășluia un secret adânc. I-o spunea mirosul său ascuțit. Trebuia să scoată la iveală acest adevăr, dar nu avea să fie un lucru tocmai ușor. Se păzeau bine și, cu certitudine, era muncă de profesioniști.

Să fie vorba de *yakuza?*

Tot ce se poate. În lumea afacerilor, mai ales când vine vorba de tranzacții imobiliare, au loc adesea înțelegeri cu *yakuza,* ferite de ochii lumii. Treburile dure sunt lăsate pe seama lor. Nu era imposibil ca și ea să se folosească de *yakuza,* dar Ushikawa nu prea credea totuși. Doamna avea o educație prea bună ca să se amestece cu asemenea indivizi. Era cam greu de crezut că ar apela la mafioți când era vorba de protecția unor femei abuzate. Pesemne că își organizase sistemul de securitate pe propriile speze. Un sistem personal, sofisticat, de bună seamă costisitor, dar ea nu avea nicio problemă cu banii. Probabil că la nevoie sistemul acesta putea să facă și uz de violență.

Dacă ipotezele lui Ushikawa erau corecte, însemna că Aomame dispăruse undeva departe, cu ajutorul doamnei. Își șterse cu grijă orice urmă, primise o identitate nouă, își schimbase probabil și numele. Cine știe, poate că și aspectul ei fizic era diferit acum. În condițiile acestea, cu investigațiile amărâte pe care le făcea Ushikawa, nu avea nicio șansă să-i găsească ascunzișul.

În orice caz, nu-i rămânea decât să stea cu ochii pe doamna din Azabu. Poate reușea să găsească o breșă în sistemul lor și astfel să-i poată lua urma lui Aomame. Poate îi ieșea figura, poate nu, dar mirosul său ascuțit și perseverența de a nu scăpa nimic din priviri erau bunurile cele mai de preț ale lui Ushikawa. Și în afară de asta, ce calități demne de menționat mai am? se întrebă Ushikawa. Abilități cu care să mă pot mândri în fața altora. Mai am oare altceva?

Absolut nimic, își răspunse Ushikawa cu încredere.

Capitolul 5
Oricât v-ați ascunde

Lui Aomame nu-i venea greu să stea închisă într-un loc și să ducă o viață monotonă, în singurătate. Se trezea la șase și jumătate dimineața și lua un mic dejun frugal, apoi, timp de o oră, spăla rufe, călca și făcea curat. Petrecea o oră și jumătate înainte de prânz punându-și bine corpul în mișcare cu ajutorul aparatelor de fitness trimise de Tamaru. Ca instructor profesionist, cunoștea perfect mușchii ce trebuie exersați zilnic și stimulii care trebuie aplicați. Știa cât efort îi era benefic și cât ar fi fost dăunător.

La masa de prânz mânca salate și fructe. După-amiaza stătea pe canapea și citea, apoi trăgea un pui de somn. Pe seară petrecea în jur de o oră gătind și termina cina înainte de ora șase. Când se înnopta, ieșea pe balcon, se așeza pe scaunul de grădină și supraveghea parcul. La zece și jumătate se băga în pat. Repeta toate aceste lucruri iar și iar, însă nu găsea plictisitor un asemenea trai.

Aomame nu era oricum o fire sociabilă. Nu o deranja dacă trecea mult timp fără să vadă pe nimeni și fără să vorbească. La școala primară nu schimba nici măcar două vorbe cu colegii. Adevărul era că nimeni nu i se adresa decât dacă era neapărată nevoie. Ea era elementul străin și „ciudat” din clasă, care trebuia eliminat sau ignorat. Lui Aomame i se părea nedrept. Dacă ar fi fost vreo problemă, ceva în neregulă la ea în sine, atunci mai putea să înțeleagă de ce era marginalizată. Dar lucrurile nu stăteau așa. Ca să supraviețuiască, un copil mic trebuie să tacă și să facă așa cum îi spun părinții. De aceea își spunea rugăciunea înainte de masă, neapărat în gura mare, mergea duminica pe la casele credincioșilor alături de mama ei, refuza să se ducă la temple din motive religioase, respingea ideea de petrecere de Crăciun și nu protesta când era nevoită să poarte haine vechi, de căpătat. Însă copiii din jurul ei nu

știau aceste lucruri și nici nu încercau să o înțeleagă. O antipatizau și atât. Era clar că până și profesorii o considerau o pacoste.

Desigur, Aomame își putea minți părinții. Le putea zice că își spune rugăciunea în fiecare zi înainte de masă și să nu o spună. Dar nu voia s-o facă. Unu la mână, pentru că nu voia să-l mintă pe Domnul – indiferent dacă exista cu adevărat sau nu – și, doi la mână, pentru că era supărată pe colegii ei. Dacă tot vor ei să mă deteste atât, n-au decât, își zicea ea. Și continua să-și spună rugăciunea tocmai ca să-i sfideze. Dreptatea era de partea ei.

Pentru Aomame era un chin să se trezească dimineața și să se schimbe în hainele de școală. I se întâmpla des să se deranjeze la stomac din cauza încordării și să vomeze. Uneori făcea febră, o durea capul sau îi amorțeau mâinile și picioarele. Și totuși nu rata nicio zi de școală. Dacă nu s-ar fi dus o singură dată, n-ar mai fi vrut să se ducă zile la rând. Iar dacă o ținea așa, nu s-ar mai fi întors niciodată la școală. Ar fi însemnat că o învingeau colegii și profesorii. Sigur toată lumea ar fi răsuflat ușurată dacă dispărea din clasă, iar Aomame nu voia să-i știe că răsuflă ușurați. Așa că, oricât de rău i-ar fi fost, chit că se târa până la școală, și tot se ducea. Strângea din dinți și îndura tăcerea.

Comparativ cu situația dură în care era atunci, pentru Aomame era nimica toată să stea acum închisă într-un apartament dintr-un bloc dichisit și să nu scoată o vorbă. Îi venea mult mai ușor și mai firesc să păstreze tăcerea într-un loc în care era doar ea, decât înconjurată de lume care sporovăia fericită. Avea și cărți de citit, începuse romanul de Proust trimis de Tamaru, însă avea grijă să nu citească mai mult de douăzeci de pagini pe zi. Se limita la douăzeci de pagini parcurse cum trebuie, pe îndelete, cuvânt cu cuvânt. Când termina, lua altă carte. Apoi, înainte de culcare, citea neapărat câteva pagini din *Crisalida de aer.* Pentru că era scrisă de Tengo și pentru că, într-un anume sens, îi servea ca un manual de supraviețuire pentru anul 1Q84.

Asculta și muzică. Doamna îi trimisese o cutie de carton plină de casete cu muzică clasică. Printre ele era și *Sinfonietta* lui Janáček, pe care o ceruse ea și pe care o asculta o dată pe zi, în timp ce-și făcea antrenamentul intens, în tăcere.

Toamna se adâncea pe nesimțite. Odată cu trecerea zilelor, avea senzația că, puțin câte puțin, corpul ei devenea din ce în ce mai transparent. Aomame încerca pe cât posibil să nu se gândească la diverse lucruri. Dar, desigur, nu avea cum să nu se gândească la nimic. Dacă există vid, există și ceva care să-l umple. Însă acum măcar nu mai simțea nevoia să urască. Nu avea de ce să-i urască pe colegi sau pe profesori. Nu mai era un copil neajutorat și nici religia nu-i mai era vârâtă pe gât cu de-a sila. Și nici nu mai trebuia să-i deteste pe bărbații care bat femei. Furia care până atunci clocotea în ea și urca în valuri dinăuntrul ei – tumultul intens pe care îl simțea în ea, de-i venea să dea cu pumnul în perete – dispăruse fără urmă. Nici ea nu știa de ce, dar nu avea să se mai întoarcă. Iar Aomame se bucura pentru acest lucru. Dacă se putea, n-ar mai fi vrut să rănească pe nimeni de aici încolo. Așa cum nici ea nu voia să fie rănită.

*

În nopțile în care nu putea dormi, se gândea la Tamaki și la Ayumi. Închidea ochii și amintirea lor, ținându-le în brațe, prindea din nou viață. Amândouă aveau trupul cald, moale și atrăgător, fiecare în felul ei. Corpuri delicate și însuflețite. Prin venele lor curgea sânge proaspăt, iar inima lor bătea regulat, cu putere. Oftau încetișor sau râdeau pe înfundate. Degetele lor delicate, sfârcurile întărite, coapsele mătăsoase… Însă ele nu mai existau în lumea aceasta.

Pe nesimțite, tristețea îi împânzea sufletul, ca niște fire de apă mute și întunecate. În asemenea momente, Aomame se străduia să-și îndrepte amintirile în altă direcție și se gândea pe cât putea la Tengo. Se concentra și reînvia

acea atingere fugară a mâinii lui din sala de clasă, pe când aveau zece ani. Apoi rechema în minte silueta lui de acum, la treizeci de ani, stând pe tobogan. Și își imagina brațele acelea vânjoase, de om matur, strânse în jurul ei.

A fost atât de aproape, încât mai aveam un pic și îl atingeam.

Data viitoare poate întind mâna și chiar îl ating. Învăluită în întuneric, Aomame închidea ochii și se cufunda în această posibilitate. Lăsa dorul să-i cuprindă inima.

Și dacă e să nu-l mai întâlnesc niciodată, *eu ce mă fac*? se întreba ea, cu inima strânsă. Îi fusese mult mai simplu atunci când nu existase nicio tangență reală între ei. A-l întâlni pe Tengo ca adult fusese pentru Aomame doar un vis, o ipoteză abstractă. Însă acum, când îl văzuse *în realitate,* existența lui devenise ceva extrem de puternic, de acut, imposibil de comparat cu ce fusese înainte. Aomame voia cu orice preț să-l reîntâlnească. Și mai voia să o strângă în brațe și să o mângâie pe tot corpul. Iar la gândul că așa ceva ar fi imposibil, simțea cum trupul și inima i se frâng în două.

Poate ar fi trebuit să-mi vâr glonțul în cap atunci, în fața reclamei cu tigrul la Esso. Așa n-aș mai fi trăit să mă sufoce într-atât asemenea gânduri, își spunea ea. Însă nu putuse sub nicio formă să apese pe trăgaci. Auzise o voce. Cineva o striga din depărtare. *Poate îl mai întâlnesc o dată pe Tengo.* Odată ce-i intrase în cap acest gând, nu-i mai rămăsese altă variantă decât să trăiască. Alt drum nu mai putuse alege, chiar dacă astfel Tengo ar fi avut de suferit, așa cum îi spusese Liderul. Izbucnise în ea o forță de viață intensă, care întrecea orice rațiune. Și așa se face că ardea acum de dorința de a-l avea pe Tengo. Era chinuită de o sete necontenită, dar și de teama deziluziei.

Asta înseamnă să rămâi în viață, se gândea ea. Oamenilor li se dă speranța ca să-i alimenteze, ca să-i ajute să-și trăiască viața cu un scop. Nu poți trăi fără speranță. Dar e ca și cum ai da cu banul. Până nu cade, nu știi pe ce

față o să aterizeze. La astfel de gânduri, Aomame simțea cum i se strânge inima. Tare, cât să îi scrâșnească toate oasele din corp și să-i vină să urle.

Se așeză la masă și luă pistolul în mână. Trase manșonul, introducând astfel un cartuș în cameră. Îl armă cu degetul mare și își vârî țeava în gură. Un pic dacă îmi încordez degetul arătător de la mâna dreaptă, suferința mea ar înceta. Mai lipsește doar un pic. Un centimetru. De fapt, cinci milimetri dacă mi-aș mișca degetul, ajung într-o lume a liniștii, lipsită de întristare. Ar fi doar o durere de o clipă, urmată de nimicul milostiv. Aomame închise ochii. Din reclama la Esso, tigrul îi zâmbea vesel, cu pompa de benzină în mână. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră.*

Aomame își scoase țeava aspră din gură și clătină încet din cap.

Nu pot să mor. Atâta vreme cât dincolo de balconul meu e parcul, în parc e toboganul, iar eu mai am speranța că Tengo se va întoarce acolo, nu pot să apăs pe acest trăgaci. Posibilitatea aceea o ținea pe Aomame în punctul acela fragil. Simțea că în inima ei se închisese o ușă și se deschisese o alta. Încet, fără niciun zgomot. Trase manșonul ca să scoată cartușul din cameră, puse piedica și lăsă pistolul pe masă. Închise ochii și își dădu seama că ceva minuscul, care licărea slab în întunericul acela, se stingea de la o clipă la alta. Ceva extrem de mărunt, ca o fărâmă de lumină. Însă nu reușea să-și dea seama ce anume era.

Aomame se întoarse pe canapea și se concentră asupra paginilor din *Swann.* Se strădui să-și picteze în minte peisajele din carte și să nu lase alte gânduri să se strecoare. Afară începuse să cadă o ploaie rece. La buletinul meteo de la radio se anunțaseră averse ușoare până a doua zi dimineață. Frontul de ploaie tomnatică poposise în largul Pacificului și nu dădea niciun semn de mișcare. Ca un om cufundat în gânduri solitare, abandonând timpul uitării.

Probabil că Tengo nu avea să vină. Cerul era acoperit complet de nori groși și nu se vedea luna. Și totuși Aomame

urma să iasă în balcon și să supravegheze parcul, bând o cană de cacao caldă cu lapte. Avea să-și țină la îndemână binoclul și pistolul și să privească neîncetat toboganul bătut de ploaie, pregătită să poată ieși din casă în orice moment. Pentru că era unica îndeletnicire care avea vreun sens pentru ea.

*

La ora trei după-amiaza sună interfonul. Cineva dorea să intre în clădire. Evident, Aomame îl ignoră. Nu avea cum să o viziteze nimeni. Își pusese apă la fiert ca să-și facă un ceai, dar din precauție stinse focul la aragaz și așteptă să vadă ce se întâmplă. Interfonul sună de trei, patru ori și amuți.

Cinci minute mai târziu sună din nou. Însă de data aceasta era soneria de la ușă. Acel cineva se afla acum în clădire, în fața ușii ei. Probabil se strecurase în bloc în urma cuiva. Sau încercase la alt apartament, spusese ceva convingător și i se deschisese. Aomame păstră tăcerea. Tamaru o dăscălise să nu răspundă sub nicio formă, oricine ar fi venit, să zăvorască ușa pe dinăuntru și să nu facă niciun zgomot.

Soneria sună de vreo zece ori. Prea insistent pentru un comis-voiajor. Aceștia nu sună de mai mult de trei ori. Aomame rămase tăcută, iar respectivul începu să bată în ușă. Nu bătea tare, dar se simțeau acolo iritare și mânie.

— Takai-san! Se auzi o voce groasă de bărbat între două vârste, ușor răgușită. Bună ziua, Takai-san! Îmi deschideți, vă rog?

Takai era numele fals afișat pe cutia de scrisori a apartamentului.

— Takai-san, mă scuzați că vă deranjez, dar vă rog să deschideți!

Bărbatul așteptă câteva clipe să primească un răspuns. Văzând că acesta nu vine, începu din nou să bată în ușă. Un pic mai tare ca prima dată.

— Takai-san, știu că sunteți înăuntru. Așa că vă rog să lăsați prostiile și să deschideți ușa! Sunteți înăuntru și mă și auziți.

Aomame luă pistolul de pe masă și îi trase piedica. Îl înfășură într-un prosop și îl apucă strâns în mână.

Nu avea nici cea mai vagă idee cine era acel individ și ce voia. Însă dintr-un motiv sau altul, îi era ostil și părea hotărât să o convingă să deschidă ușa. Nici nu mai trebuie spus că pentru ea aceasta nu era deloc o situație bine-venită.

Într-un sfârșit, bătăile încetară și vocea bărbatului răsună din nou pe hol.

— Takai-san, am venit să încasez taxa radio-TV. Da, de la NHK vă caut. Știu că sunteți înăuntru. Îmi dau seama, oricâtă liniște ați face. Eu cu asta mă ocup de ani de zile și știu cine nu e acasă și cine doar se preface că nu e. Oricât v-ați strădui să nu faceți niciun zgomot, prezența omului se simte. Oamenii respiră, inima le bate, stomacul digeră. Takai-san, acum sunteți înăuntru și așteptați să mă las păgubaș și să plec. Nu intenționați nici să-mi deschideți, nici să-mi răspundeți. Iar asta pentru că nu vreți să plătiți taxa radio-TV.

Bărbatul vorbea mai tare decât era nevoie și vocea lui răsuna prin tot holul blocului. Dar asta era și intenția lui. Să strige numele persoanei în gura mare, s-o ia peste picior și s-o facă să se rușineze. Iar asta le servea ca lecție și vecinilor. Evident, Aomame păstră mai departe liniștea. Nici nu încăpea vorbă să-l bage în seamă. Puse pistolul la loc pe masă, dar lăsă totuși piedica scoasă. Se putea foarte bine să fie cineva deghizat în încasator de la NHK. Rămase așezată pe scaunul din bucătărie, cu privirea ațintită asupra ușii.

Îi venea să se apropie tiptil și să se uite prin vizor, ca să vadă cum arăta acel bărbat. Dar nu se mișcă de pe scaun. Mai bine nu făcea vreo prostie. La un moment dat, tot avea să se lase păgubaș și să, plece.

Însă bărbatul era chitit să-și țină întreg discursul în fața ușii ei.

— Takai-san, gata cu pititul! Nici eu nu fac treaba asta de plăcere. Sunt și eu ocupat. Takai-san, la televizor vă uitați, nu-i așa? Toată lumea care se uită la televizor trebuie să plătească taxa la NHK. Poate nu vă place dumneavoastră, dar asta spune legea. A nu plăti taxa e ca și cum ai fura. Takai-san, nu vreți să vă ia lumea de hoț din atâta lucru! Dacă locuiți într-un bloc așa nou și frumos înseamnă că vă permiteți să plătiți taxa. Păi, nu? Și nu cred că vă convine nici să strig asta în gura mare, să audă toată lumea.

În mod normal, lui Aomame puțin i-ar fi păsat de ce putea să strige în gura mare un încasator de la NHK. Însă acum ea se ascundea, se ferea de privirile oamenilor și n-ar fi vrut ca apartamentul ei să atragă atenția celor din jur sub nicio formă. Dar nu putea să facă nimic. Doar să tacă mâlc și să aștepte ca bărbatul să plece.

— Takai-san, insist, dar eu știu că sunteți înăuntru, cu urechea ciulită. Și că vă întrebați: de ce s-a găsit să facă atâta tărăboi tocmai la ușa mea? Păi, de ce, Takai-san? Pentru că nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă. Nu credeți că asta e doar o soluție de moment? Dacă nu vreți să plătiți, deschideți ușa și spuneți-mi-o în față! V-ați simți mai bine. Și m-aș simți și eu mai bine. Măcar așa e loc de vorbă între noi. Nu e frumos să vă prefaceți că nu sunteți. Vă ascundeți într-un ungher întunecat ca un șoarece zgârcit și ieșiți pe furiș când pleacă lumea. Ce viață de doi bani!

Minte, își zise Aomame. Zice la plesneală că simte că e cineva acasă. N-am scos niciun sunet, respir încetișor. Adevăratul lui scop e să facă un tărăboi teribil la o ușă oarecare, ca să-i intimideze pe locatarii din jur și să le dea de înțeles că ar fi bine să plătească taxa dacă nu vor s-o pățească și ei la fel. Probabil asta face el peste tot și o fi având și rezultate pe măsură.

— Takai-san, probabil că mă găsiți nesuferit. Știu exact

tot ce gândiți. Da, sunt un om nesuferit. Asta știu și eu. Dar persoanele agreabile nu sunt în stare să colecteze taxe. De ce? Pentru că pe lumea asta există foarte mulți oameni decișI să nu plătească taxa radio-TV. Iar când încerci să încasezi bani de la asemenea oameni, nu mai poți să fii tot timpul agreabil. Și mie mi-ar plăcea să zic „Aha, am înțeles. Nu doriți să achitați taxa radio-TV. Mă scuzați pentru deranj” și să mă retrag curtenitor, dar nu merge așa. Treaba mea e să încasez taxa pentru NHK și, în plus, mie, personal, nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă.

Bărbatul tăcu și lăsă câteva clipe să treacă. Apoi răsunară zece bătăi în ușă.

— Takai-san, ia ziceți, nu vă simțiți aiurea? Nu vă considerați un hoț în toată regula? Vă rog să vă gândiți bine de tot. Suma despre care discutăm nu e deloc mare. E cât ați da la un restaurant de cartier pe o masă modestă. Doar atât trebuie să plătiți și nu vă mai ia nimeni drept hoț. Nu mai strigă nimeni, nu vă mai bate nimeni în ușă cu încăpățânare. Takai-san, știu că vă ascundeți îndărătul ușii. Credeți că dacă vă pitiți la nesfârșit, scăpați basma curată. Foarte bine, n-aveți decât să vă ascundeți. Dar oricât v-ați ascunde, cineva tot o să vă găsească. Niciun vicleșug nu ține o veșnicie. Ia gândiți-vă! Sunt în toată Japonia oameni mult mai săraci ca dumneavoastră care își plătesc taxa cu sfințenie, lună de lună. Asta nu e drept.

Urmară alte cincisprezece bătăi la ușă. Aomame le numără.

— Bine, Takai-san, am priceput. Sunteți un om încăpățânat. Foarte bine. Deocamdată mă retrag. Nici eu nu pot să mă ocup doar de dumneavoastră. Dar să știți că mai vin. Eu, unul, nu renunț ușor odată ce m-am decis. Și nici nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă. O să mai trec eu pe aici și o să mai bat la ușă. O să bat de-o să se audă în toată lumea asta. Vă promit. Rămâne o promisiune între noi doi. Bine atunci, la revedere și pe curând!

Nu se auzi sunet de pași. Probabil purta pantofi cu talpă

de cauciuc. Aomame aşteptă cinci minute, privind uşa cu răsuflarea tăiată. Holul era cufundat în liniște. Nu se auzea nimic. Se duse tiptil la uşă şi se uită prin vizor. Nu se vedea nimeni.

Aomame puse piedica la pistol, apoi răsuflă adânc de câteva ori, ca să-şi liniştească bătăile inimii. Puse apă la fiert şi îşi făcu un ceai verde. Îşi spuse că nu fusese decât un încasator de la NHK. Însă vocea acelui bărbat avea în ea ceva rău, morbid. Nu îşi dădea seama dacă i se adresase ei anume sau unei persoane fictive cu numele de Takai. Dar vocea aceea răguşită şi ciocănitul insistent îi lăsaseră o senzaţie neplăcută, ca de ceva cleios lipit pe o porţiune expusă de piele.

Aomame se dezbrăcă şi intră sub duş. Se spălă bine cu apă fierbinte şi săpun. Odată ieşită din baie şi schimbată în haine curate, se simţi ceva mai bine. Îi dispăruse şi senzaţia neplăcută de pe piele. Se aşeză pe canapea şi îşi termină ceaiul. Încercă să mai citească, însă nu se putea concentra. Îi tot răsuna în urechi vocea bărbatului.

„Credeţi că dacă vă pitiţi la nesfârşit, scăpaţi basma curată. Foarte bine, n-aveţi decât să vă ascundeţi. Dar oricât v-aţi ascunde, cineva tot o să vă găsească.”

Aomame clătină din cap. Nu, individul vorbea la întâmplare, îşi spuse ea. Striga doar în gura mare lucruri pe care pretindea că le ştie, încercând să sperie lumea. N-are el habar de mine. Nu ştie el ce am făcut şi de ce sunt aici. Şi totuşi bătăile inimii nu i se mai potoleau.

Oricât v-aţi ascunde, cineva tot o să vă găsească.

Cuvintele încasatorului lăsau mai mult de înţeles. Poate că era doar o coincidenţă, dar părea să ştie exact ce să spună ca să o tulbure. Aomame abandonă cartea şi închise ochii.

Tengo, unde eşti? se întrebă ea. O spuse chiar cu voce tare: *Tengo, unde eşti*? Găseşte-mă mai repede, te rog! Înainte să mă găsească altcineva.

Capitolul 6
Degetele când mă pișcă

Tengo își petrecea zilele după un program strict în orășelul de pe malul mării. Când își stabilea un ritm de viață, încerca să îl păstreze pe cât posibil. Nu știa nici el de ce, dar lucrul acesta i se părea mai important decât orice. Dimineața se plimba, scria, îl vizita pe tatăl său în comă și îi citea, apoi se întorcea la han și se culca. Zilele se repetau precum cântecul monoton al unor țărani care seamănă orez.

Câteva nopți la rând fusese cald, apoi dintr-odată începuse să se facă surprinzător de frig noaptea. Tengo însă încerca să urmeze aceleași acțiuni ca în ziua precedentă, fără să ia în seamă schimbarea anotimpului. Pe cât posibil, încerca să se transforme într-un observator transparent, fără culoare. Să își ascundă respirația, să nu mai miște, așteptând în tăcere momentul. Diferențele dintre o zi și următoarea deveneau din ce în ce mai mici. Se scurse o săptămână, se scurseră zece zile. Totuși crisalida de aer nu mai apărea. Către sfârșitul după-amiezii, îl duceau pe tatăl său la analize, dar în patul gol nu rămânea decât urma unui trup atât de sfrijit, încât îți stârnea mila.

Oare a apărut o singură dată? se întreba Tengo mușcându-și buzele, în rezerva îngustă de spital, inundată de lumina apusului târziu. Era oare o epifanie aparte, pe care n-o va mai vedea niciodată? Sau poate fusese doar o halucinație? Dar nu-i răspundea nimeni la întrebări. La urechi îi ajungeau numai vuietul îndepărtat al valurilor și foșnetul vântului care trecea prin șirurile de pini.

Nu avea convingerea că face bine. Venind din Tokio în acest oraș de la țărmul mării, poate că își pierdea vremea în rezerva ruptă de realitate. Dar și dacă așa stăteau lucrurile, Tengo nu putea să lase în urmă locul acela. Cândva văzuse în camera aceea crisalida de aer și, în lumina ei palidă, silueta adormită a fetiței Aomame. Îi atinsese mâna. Chiar

dacă nu s-ar mai fi repetat, chiar dacă nu fusese decât o fantasmă nemiloasă, atâta vreme cât i se permitea, dorea să rămână acolo și să se joace în minte cu acea imagine.

*

Văzând că nu se întoarce în Tokio și că mai rămâne în oraș, asistentele începură să-l trateze cu mai multă căldură pe Tengo. Mai luau câte o pauză din activitățile lor și sporovăiau cu el. Ba chiar uneori, când erau puțin ocupate, veneau special în cameră să-l viziteze. Pe tatăl său îl îngrijeau cu schimbul Ōmura, asistenta de treizeci și ceva de ani, cu părul prins în coc și pixul înfipt în păr, și Adachi, tânăra îmbujorată cu părul prins în coadă. De cele mai multe ori, Tamura, asistenta între două vârste, cu ochelari cu rame metalice, lucra la recepție, dar când nu erau destui oameni venea și ea să îl îngrijească pe bătrân. Toate trei păreau interesate personal de Tengo.

Și Tengo, atunci când avea timp, stătea de vorbă cu ele, în afară de momentele acelea mult-așteptate de dinaintea înserării. Sau, mai bine zis, răspundea sincer la întrebările pe care acestea i le puneau. Le povesti că predă matematică la o școală pregătitoare și că, pe lângă asta, mai câștigă niște bani scriind articolașe prin reviste. Că tatăl său lucrase multă vreme ca încasator de taxe pentru NHK. Că făcuse judo din copilărie și că în liceu ajunsese până în finală la competiția județeană. Nu le spuse însă niciun cuvințel despre conflictul îndelungat dintre el și tatăl său. Nu pomeni nici despre faptul că mama sa, despre care i se spusese că murise, probabil că de fapt își părăsise soțul și copilul și fugise cu un alt bărbat. Nu ar fi făcut decât să complice lucrurile cu asemenea povești. Desigur, nici nu începea vorbă să le povestească despre faptul că scrisese din umbră bestsellerul *Crisalida de aer.* Și nici că pe cer vedea două luni.

La rândul lor, și ele îi povesteau despre viețile lor. Toate trei erau din partea locului și, după ce terminaseră liceul,

intraseră la o școală profesională și deveniseră asistente. Munca la sanatoriu era în mare parte monotonă și plicticoasă, iar programul, lung și neregulat, dar erau mulțumite că își găsiseră un serviciu în locul de baștină și că nu trebuia să facă față stresului de a fi în fiecare zi față în față cu granița dintre viață și moarte, așa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi lucrat într-un spital de urgență. Bătrânii de acolo își pierdeau încetul cu încetul memoria și își dădeau suflarea fără să mai înțeleagă situația. Arareori se întâmpla să vadă sânge, iar durerea era limitată cât se poate de mult. Nu existau pacienți care să fie aduși de urgență cu salvarea în miezul nopții, iar pe culoarele sanatoriului nu erau rude care să plângă și să se vaite. Viața era ieftină și se descurcau fără dificultăți, în ciuda salariilor mici. Tamura își pierduse soțul într-un accident cu cinci ani în urmă, iar acum locuia împreună cu mama sa într-un orășel din apropiere. Ōmura, asistenta masivă, avea doi copii, iar soțul ei era șofer de taxi. Tânăra Adachi locuia la periferia orașului împreună cu sora ei, mai mare cu trei ani, care era coafeză.

— Ești tare drăguț, îi spuse Ōmura în timp ce schimba perfuzia. Nu prea vine nimeni să le citească în fiecare zi rudelor în comă.

Tengo se simți stânjenit de asemenea cuvinte.

— S-a întâmplat să-mi pot lua liber. Dar nu cred că o să pot sta prea mult.

— Oricât timp liber ar avea la dispoziție, lumea nu vine aici de plăcere, spuse ea. Poate că n-ar trebui să zic asta, dar e o boală cu puține șanse de vindecare. Pe măsură ce trece timpul, toți devin din ce în ce deprimați.

— Tata m-a rugat să-i citesc, indiferent ce. Mai demult, când încă nu-și pierduse cunoștința. Și în plus, nici nu aș avea ce altceva să fac.

— Ce îi citești?

— Tot felul. Ce se nimerește să am la mine. Îi citesc pur și simplu cu voce tare de unde se întâmplă să fi ajuns eu.

— Și acum ce-i citești?

— *Din inima Africii,* de Isak Dinesen.

Asistenta clătină din cap.

— N-am auzit de ea.

— E o carte scrisă în 1937, de o autoare daneză. S-a măritat cu un aristocrat suedez și au plecat în Africa, înainte de Primul Război Mondial. Acolo s-au ocupat de plantații. După o vreme a divorțat și a continuat să aibă grijă de plantații singură. Cartea descrie experiențele ei din perioada aia.

Asistenta îi luă temperatura bătrânului, notă niște cifre în fișă și își înfipse din nou pixul în păr. Apoi își dădu bretonul de pe frunte.

— Mă lași și pe mine să ascult când citești cu voce tare?

— Nu știu dacă o să-ți placă, spuse Tengo.

Femeia se așeză pe scaun picior peste picior. Avea niște picioare ferme, frumoase, dar începuse să se adune pe ele puțină carne în exces.

— Oricum, tu încearcă.

Tengo începu să citească mai departe, încet. Era o carte care trebuia citită agale. Așa cum se scurge timpul în Africa.

Când în Africa ploile lungi din martie se pornesc după patru luni de climă fierbinte și uscată, bogăția vegetației, ca și prospețimea și parfumul ei, care te întâmpină de pretutindeni, sunt copleșitoare. Numai că fermierul își înfrânează bucuria și nu îndrăznește să se încreadă în atâta generozitate din partea naturii, ci ascultă atent, cu groaza că va desluși, poate, o scădere a mugetului ploii ce curge întruna din cer. Apa pe care o înghite acum pământul trebuie să ajungă fermei, cu toată viața vegetală, animală și umană de pe întinsul ei, pe întreaga durată a următoarelor patru luni fără ploaie. E un peisaj de vis când drumurile de la fermă se transformă în șuvoaie de apă curgătoare, iar fermierul se bălăcește prin noroi cu inima numai cântec, mergând spre plantația de cafea înflorită și îmbibată de apă.

Dar se întâmplă uneori ca, în toiul sezonului ploios, stelele să răsară seara pe cer printre vălurile subțiri de nori; atunci el stă în fața casei și privește atent în sus, ca și cum ar vrea să se agațe el însuși de cer, pentru a mulge din el cât mai multă ploaie. Atunci îi strigă: „Revarsă cât de multă ploaie acum, și mult mai multă încă decât reverși. Mi-e sufletul dezgolit în fața ta și n-am să-ți dau drumul decât binecuvântat de tine. Înecă-mă, dacă vrei, dar nu mă ucide cu capriciile tale. O, cerule, nu coitus interruptus, te rog!”.

— *Coitus interruptus*? întrebă asistenta încruntându-se.

— Nu-i un om care să vorbească pe ocolite.

— Chiar și așa, nu prea sunt vorbe potrivite să le adresezi zeilor.

— Clar! o aprobă Tengo.

Uneori, câte o zi răcoroasă și incoloră din lunile de după sezonul de ploi îți amintește de vremurile câte unui marka mbaya – un an prost, un an de secetă neagră. Atunci băștinașii Kikuyu își trimiteau vitele la păscut în apropierea casei mele, însoțite de câte un băiețaș cu fluier, care, din când în când, se pornea și cânta câte un cântecel. Ori de câte ori mi se întâmpla să aud din nou cântecelul, îmi evoca imediat toată teama și disperarea noastră din trecut. Acel cântec avea un gust sărat ca al lacrimilor. Dar totodată deslușeam în el, în chip surprinzător și neașteptat, o forță, o dulceață ciudată, o armonie perfectă. Să fi avut oare într-adevăr acele vremuri vitrege atâtea calități concentrate în ele? Eram tineri și noi pe atunci, aveam speranțe nemărginite. Chiar în timpul acelor zile lungi ne contopeam cu toții într-o unitate, astfel încât pe altă planetă să ne putem recunoaște și să ne strigăm între noi când ne întâlneam, alături de orologiul cu cuc, cărți, vacile costelive păscând pe gazon și bătrânii Kikuyu îndureraț: „Da, știu, ai fost și tu acolo. Ai fost și tu o părticică din ferma de la

Ngong”. Vremurile acelea ne-au binecuvântat pe toți, apoi s-au dus.{20}

— Ce cuvinte pline de viață! spuse asistenta. Parcă vezi scena în fața ochilor. *Din inima Africii,* de Isak Dinesen, repetă ea ca să se asigure că a reținut corect.

— Exact.

— Ai și citit frumos. Ai o voce adâncă și cu intonație. Numai bună pentru citit cu voce tare!

— Mulțumesc.

Încă așezată pe scaun, asistenta își închise ochii și respiră liniștit, de parcă lăsa să-i pătrundă în corp rezonanța frazelor. Pe sub halatul alb, sânii i se ridicau și coborau în ritmul respirației. Privindu-i, Tengo își aminti de iubita sa. Își aminti cum, în după-amiezile de vineri, o dezbrăca și îi atingea cu degetele sfârcurile întărite. Respirația ei adâncă și sexul umed. Dincolo de fereastra acoperită de draperii se auzea cum ploua liniștit. Ea îi cântărea în palmă testiculele. Amintirile acestea însă nu-i stârneau libidoul. Toate senzațiile și imaginile erau îndepărtate și nedeslușite, ca învelite într-o peliculă subțire.

Peste câteva momente asistenta deschise ochii și îl privi pe Tengo, de parcă îi putea citi toate gândurile. Dar nu era niciun reproș în privirea ei. Se ridică de pe scaun zâmbind și, uitându-se în jos spre el, spuse:

— Trebuie să plec.

Își duse mâna la păr, să se asigure că pixul era la locul lui, apoi se răsuci și ieși din încăpere.

*

În general, seara o suna pe Fukaeri, iar era îi spunea că nu se întâmplase nimic deosebit, că sunase telefonul de mai multe ori, dar ea nu răspunsese, așa cum o instruise el. Foarte bine, îi zicea Tengo. Lasă-l să sune.

Când îi telefona, stabiliseră să îl lase să sune de trei ori, apoi să închidă și să mai sune o dată, dar de multe ori

Fukaeri nu respecta regula și răspundea din prima.

— Trebuie sa faci cum am hotărât! o mustra Tengo.

— E în regulă, știam, răspundea ea.

— Știai că sunt eu?

— La alții nu răspund.

Așa o fi, își zicea Tengo. La urma urmelor, și el știa când îi telefona Komatsu. Suna grăbit și nervos, de parcă ar fi bătut insistent cu degetul în birou. Dar până la urmă era numai o bănuială. Nu ridica receptorul având certitudinea că era Komatsu.

Zilele lui Fukaeri nu erau cu nimic mai puțin monotone decât ale lui Tengo. Stătea pur și simplu singură fără să iasă din casă deloc. Nu avea televizor și nu citea. Nici cu mâncatul nu se omora, de aceea nici nu prea avea nevoie să iasă la cumpărături.

— Nu mă mișc și de-aia nici n-am nevoie să mănânc prea mult, spunea Fukaeri.

— Ce faci singură toată ziua?

— Mă gândesc.

— La ce?

Fukaeri nu răspunse la întrebare.

— Vine corbul.

— Corbul vine în fiecare zi.

— Nu o dată, de mai multe ori, spuse fata.

— Același corb?

— Da.

— Altcineva mai vine?

— Omul de la nî-hî-cî a apărut iar.

— Același de data trecută?

— Striga cu voce tare că domnul Kawana e un hoț.

— Striga asta în fața ușii?

— Ca să-l audă toată lumea.

Tengo chibzui o vreme.

— Nu te îngrijora. Nu are nicio legătură cu tine și nu face niciun rău.

— A zis că știe că mă ascund aici.

— Nu-l băga în seamă, spuse Tengo. N-are de unde să știe. Vorbea aiurea, amenința doar. Câteodată așa fac cei de la NHK.

Asistase în destule rânduri la aceleași trucuri făcute de tatăl său. Vocea plină de dușmănie care răsuna în coridorul vreunui bloc, duminica după-amiază. Hărțuiri și amenințări. Tengo își presă ușor tâmpla cu un deget. Amintirile reveneau aducând după ele poveri grele.

Parcă simțind ceva în tăcerea lui, Fukaeri întrebă:

— Ești bine.

— Da. Uită de tipul de la NHK.

— Așa a spus și corbul.

— Foarte bine, zise Tengo.

De când văzuse pe cer două luni și în patul de spital al tatălui său apăruse o crisalidă de aer, Tengo nu se mai mira de nimic. Doar nu era nimic rău în faptul că Fukaeri îi destăinuia în fiecare zi părerile sale unui corb la fereastră.

— Eu o să mai stau aici puțin. Nu mă întorc încă în Tokio. Nu te deranjează?

— Stai cât vrei, răspunse Fukaeri și, fără să mai aștepte, închise telefonul.

Discuția se reteză într-o clipă, de parcă cineva lăsase să cadă un topor bine ascuțit și tăiase liniile de telefon.

După aceasta, Tengo formă numărul editurii unde lucra Komatsu, dar nu-l găsi acolo. Apăruse pe la ora unu la serviciu, dar plecase imediat și nu știau unde era în momentul acela și nici dacă se mai întoarce la birou. Nu era nimic neobișnuit în asta. Tengo le lăsă numărul de telefon de la sanatoriu și îi rugă să-i transmită că îl găsea acolo în timpul zilei și că îl roagă să îl caute. Nu le-a dat numărul de la han, ca să nu se trezească sunat de Komatsu în miezul nopții.

*

Cu Komatsu vorbise ultima oară la sfârșitul lui septembrie. Avuseseră o discuție scurtă, iar de atunci nu îl

mai căutase nici el pe Tengo și nici Tengo pe el. Vreo trei săptămâni, pe la sfârșitul lui august, dispăruse. Telefonase la serviciu și dăduse o explicație vagă, că nu se simte bine și că vrea să-și ia câteva zile libere, iar apoi se făcuse nevăzut. Era practic dispărut. Sigur că pe Tengo îl îngrijorase, dar nu-și făcuse cu adevărat probleme. De felul său, Komatsu era capricios și tot ce făcea, făcea numai după bunul său plac. Probabil că urma să apară din nou la serviciu calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Desigur, editura nu putea accepta asemenea acte egoiste. În cazul lui, însă, se găseau colegi care să scornească o scuză plauzibilă și să preîntâmpine o situație neplăcută. Nu era un tip foarte iubit, dar cum-necum se găsea întotdeauna cineva de bine, gata să-i curețe porcăriile. Conducerea trecea și ea cu vederea anumite lucruri. Era un om egoist, fără spirit de echipă și insolent, dar muncea bine și se ocupase singur de *Crisalida de aer,* care se vânduse ca pâinea caldă. Nu puteau să-l dea afară cu una, cu două.

După cum își imaginase Tengo, într-o bună zi Komatsu reapăruse la serviciu fără niciun avertisment, fără nicio explicație, fără nicio scuză. Îi povestise despre asta un cunoscut care era redactor la aceeași editură și care îl sunase într-o chestiune legată de muncă.

— Komatsu-san se simte mai bine? îl întrebase Tengo.

— Da, e bine, sănătos, spusese redactorul. Numai că pare ceva mai tăcut ca înainte.

— Mai tăcut? se miră Tengo.

— Da, cum să-ți zic, e mai puțin sociabil.

— Dar chiar a fost bolnav?

— Asta nu știu, îi trânti redactorul. El așa zice. Nu poți decât să-l crezi. Dar bine că s-a întors, că așa s-au rezolvat toate problemele care se adunaseră. Câtă vreme a lipsit el, s-au ivit fel de fel de chestii legate de *Crisalida de aer* și nu ne-a fost tocmai ușor.

— Apropo de *Crisalida de aer,* ce s-a mai aflat despre dispariția lui Fukaeri?

— Nimic, lucrurile stagnează. Nu se întrezărește niciun progres și nimeni n-are idee unde e scriitoarea. Toată lumea implicată e în ceață.

— Mă uit prin ziare, dar în ultima vreme n-am mai văzut nimic în legătură cu asta.

— Presa a abandonat subiectul sau poate încearcă cu grijă să se țină departe de el. Nici poliția nu a mișcat prea multe. Întreabă-l detalii pe Komatsu-san. Numai că, ți-am zis, a cam amuțit și el. Zici că nici nu mai e el. I-a dispărut încrederea în sine și s-a retras în el, adâncit în gânduri. A devenit destul de țâfnos. Câteodată arată de parcă a uitat că mai e lume lângă el, parcă ar fi singur într-o văgăună.

— S-a retras în el, zise Tengo.

— O să-ți dai seama ce vreau să zic când o să vorbești cu el.

Tengo mulțumi și închise telefonul.

*

Câteva zile mai târziu, pe seară, Tengo îi telefonă lui Komatsu. Îl găsi la serviciu. Așa cum îi spusese și cunoscutul său, felul de a vorbi al lui Komatsu se schimbase. De-obicei sporovăia volubil și fără pauză, dar acum părea împotmolit și lăsa impresia că, în timp ce discuta cu Tengo se gândea întruna la altceva. Tengo se întrebă ce îl frământa. În orice caz, nu mai era același Komatsu detașat pe care îl știa. Fie că îl frământa ceva, fie că avea probleme dificile de rezolvat, în mod normal nu lăsa nimic să i se vadă pe față și nici să-i tulbure ritmul și felul său de a fi.

— V-ați însănătoșit? întrebă Tengo.

— Să mă însănătoșesc?

— Păi, ați fost destul de mult în concediu fiindcă nu vă simțeați bine.

— A, da, zise Komatsu de parcă abia atunci își amintea. Urmă apoi o tăcere scurtă, după care spuse: Da, mi-e bine. O sa mai vorbim noi despre asta, în scurtă vreme. Acum

nu-ți pot spune încă amănunte.

„În scurtă vreme”, își spuse Tengo. În vocea lui Komatsu i se păruse că aude o inflexiune stranie. Îi lipsea orice notă de apropiere și vorbele lui răsunau plat, fără adâncime.

Tengo găsi o cale de a încheia discuția și închise telefonul. Nu îndrăzni să aducă vorba despre Fukaeri și *Crisalida de aer.* Simțise în tonul lui Komatsu că încerca să evite subiectul. Oare se mai întâmplase vreodată să nu fie Komatsu în stare să vorbească despre ce voia?

*

În orice caz, aceea fusese ultima discuție pe care o avuseseră, la sfârșitul lui septembrie. Trecuseră de atunci două luni. Komatsu era un tip căruia îi plăcea să te sune și să vorbească mult. Desigur, nu o făcea cu oricine, dar avea tendința să turuie, abia punându-și ordine în gânduri. Iar Tengo era pentru el ca un perete la care își antrena serva de tenis. Când îi cășuna lui, chiar dacă nu avea nimic important de spus, îl suna pe Tengo. În general, la ore imposibile. Când nu avea chef, însă, nu dădea niciun semn vreme îndelungată, totuși două luni de tăcere erau neobișnuite.

Probabil că era într-o pasă în care nu avea chef să vorbească cu nimeni, se gândea Tengo. Oricine are momente din astea, chiar și Komatsu. În plus, Tengo nu avea nimic urgent de discutat cu el. Vânzările *Crisalidei de aer* stagnau, deja nu se mai vorbea aproape deloc de carte, iar el știa unde se află de fapt Fukaeri. Dacă ar fi avut Komatsu ceva de vorbit cu el, l-ar fi căutat și, cum nu-l căuta, însemna că nu avea treabă cu el.

Simțea totuși că e cazul să-i dea un telefon. Undeva, într-un ungher al minții, îi rămăseseră înțepenite straniu cuvintele lui: „O să mai vorbim noi despre asta, în scurtă vreme”.

Îl sună pe prietenul care îi ținea locul la școala pregătitoare și-l întrebă cum mai merg lucrurile. Nu apăruse nicio problemă deosebită, îi spuse acesta.

— Tatăl tău ce mai face?

— E în continuare în comă, răspunse Tengo. Respiră normal, are temperatura și tensiunea scăzute și e stabil. Dar nu e conștient. Probabil că nu suferă. E ca plecat în lumea viselor.

— N-ar fi o moarte tocmai rea, spuse celălalt, fără prea mare emoție.

Ce voia el să spună era de fapt: „Poate că par insensibil, dar dacă stai să te gândești, într-un sens, n-ar fi o moarte tocmai rea”. Omisese însă prima parte. Când lucrezi de câțiva ani în catedra de matematică a unei facultăți, te obișnuiești cu acest mod prescurtat de a vorbi. Nu ți se mai pare nimic neobișnuit.

— Te-ai uitat în ultima vreme la lună? îi veni deodată lui Tengo ideea să-l întrebe.

Probabil că era singurul om care nu se mira dacă-l întrebai brusc despre lună.

Celălalt se gândi puțin.

— Nu-mi aduc aminte. Dar ce, e ceva cu luna?

— Când ai timp, să te uiți, te rog. Vreau să-ți aud impresiile.

— Impresiile? Din ce punct de vedere?

— Din orice punct de vedere. Să-mi spui la ce te-ai gândit când te-ai uitat la ea.

Urmă o oarecare pauză.

— S-ar putea să fie destul de greu să pun în cuvinte ce gândesc.

— Nu, nu trebuie să-ți faci griji în privința asta. Important e ce particularități observi.

— Să mă uit la lună și să-ți spun ce particularități are?

— Da, răspunse Tengo. Dacă nu observi nimic, e în regulă și așa.

— Azi e înnorat, nu cred că se vede, dar o să mă uit cu prima ocazie când e senin. Adică, dacă o să țin minte.

Tengo îl salută și închise telefonul. Dacă o să țină minte. Asta e problema cu matematicienii: când e vorba de lucruri

care nu-i interesează direct, memoria lor devine uluitor de scurtă.

Programul de vizite se încheiase și Tengo plecă de la sanatoriu. Asistenta Tamura era încă la recepție și îl salută.

— Mulțumesc. Noapte bună! răspunse el.

— Tengo, câte zile mai stai aici? întrebă ea, apăsându-și puntea ochelarilor.

Părea să fi terminat programul, deoarece nu mai era în halat. Purta o fustă maro, plisată, o bluză albă și un cardigan gri. Tengo se opri și se gândi.

— Încă nu m-am hotărât. Depinde de cum evoluează lucrurile.

— Mai stai în concediu?

— Îmi ține cineva orele, așa că deocamdată e în regulă.

— Tu unde mănânci de obicei? întrebă asistenta.

— În oraș, la un restaurant de cartier. La han nu servesc decât micul dejun, așa că îmi găsesc vreo cârciumioară și îmi iau meniul fix sau un castron de orez cu ceva deasupra.

— Și e bun?

— Nu e grozav, dar nici nu prea mă interesează.

— Nu se poate așa! se încruntă asistenta. Trebuie să mănânci ceva mai hrănitor. În ultimul timp arăți ca un cal care a adormit în picioare.

— Ca un cal care a adormit în picioare? se miră Tengo.

— Da, așa dorm caii. N-ai văzut niciodată?

Tengo clătină din cap.

— Nu.

— Arată exact ca tine acum, spuse asistenta între două vârste. Poți să te duci la toaletă, să te uiți în oglindă. La început nici nu-ți dai seama că dorm, dar dacă privești mai bine, observi. Stau cu ochii deschiși, dar nu se uită la nimic.

— Dorm cu ochii deschiși?

Asistenta încuviință cu o mișcare largă a capului.

— Ca tine.

Preț de o clipă, Tengo voi să se ducă la toaletă să se uite în oglindă, dar se răzgândi.

— Am înțeles. O să mănânc mai bine.

— Auzi, nu vrei să vii să mâncăm o friptură?

— O friptură?

Tengo nu se dădea în vânt după carne. Nu îi displăcea, dar în general nu-i era poftă. La propunerea asistentei, însă, se gândi că ar putea, după multă vreme, să mănânce și el o friptură. Probabil că, într-adevăr, organismul îi cerea ceva mai hrănitor.

— Am stabilit astă-seară să mergem toate să mâncăm niște grătar. Hai și tu!

— Toate?

— Ne adunăm la șase jumate, când se termină programul și mergem tustrei. Ce zici?

Urmau să mai vină Ōmura, cea care-și ținea pixul în păr, și tânăra micuță, Adachi. Păreau să se înțeleagă bine și în afara serviciului. Tengo se gândi dacă să meargă împreună cu ele. Voia, pe cât putea, să nu-și schimbe ritmul simplu al vieții, dar nu reuși să găsească o scuză potrivită. Știa oricine că nu are nimic mai bun de făcut în orașul acela.

— Dacă nu vă deranjează, spuse el.

— Bineînțeles că nu ne deranjează, răspunse asistenta. Dacă ne-ar fi deranjat, nu te invitam doar din obligație. Așa că nu te sfii, vino și tu. N-o să ne strice să mai avem printre noi un bărbat tânăr și sănătos.

— De sănătos, da, sunt sănătos, răspunse Tengo stingher.

— Ei, asta-i cel mai important, răspunse asistenta din perspectivă profesională.

*

Celor trei femei le era destul de greu să-și termine tura la aceeași oră, dar o dată pe lună făceau tot posibilul și se întâlneau ca să iasă în oraș. Mergeau să mănânce ceva bun, beau sake, cântau la karaoke și își făceau puțin de cap, ca să se elibereze de surplusul de energie. Aveau nevoie de momentele acelea de relaxare. Viața în orășelul acela de provincie era monotonă, iar la serviciu nu-i vedeau decât pe

doctori, pe celelalte asistente și pe bătrânii senili și fără vitalitate.

Cele trei asistente mâncară pe săturate și băură vârtos. Tengo nu ar fi fost în stare să țină pasul cu ele, așa că stătea liniștit și-și mânca pe îndelete friptura, în timp ce bea bere la halbă, cu grijă să nu se amețească prea rău. Când plecară de la restaurant, se hotărâră să intre într-un bar din apropiere. Cumpărară o sticlă de whisky și cântară la karaoke. Asistentele interpretară pe rând cântecele lor preferate, apoi, împreună, ceva de Candies, cu tot cu mișcări coregrafiate. Probabil că exersaseră în mai multe ocazii, pentru că se pricepeau destul de bine. Tengo nu era bun la karaoke, dar încercă o melodie de-a lui Yōsui Inoue, pe care și-o amintea cât de cât.

Chiar și tânăra Adachi, care de obicei nu prea vorbea, deveni din cauza alcoolului mai jovială și mai îndrăzneață. Băutura îi îmbujoră obrajii și așa roșii și îi dădu o culoare sănătoasă de bronz. Râdea la glume copilărești și se sprijinea de umărul lui Tengo, care ședea alături, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ōmura își desfăcuse părul lung în care-și ținea pixul de obicei și îl lăsase liber. Se schimbase într-o rochie albastru deschis. Cu părul desfăcut arăta cu trei-patru ani mai tânără, iar vocea îi mai scăzuse în intensitate un pic. Gesturile profesionale pe care le avea la spital se retrăseseră în umbră, iar acum se mișca mai moale, de parcă ar fi avut altă personalitate. Numai Tamura se purta și arăta la fel ca de obicei.

— Are cineva grijă de copii astă-seară, îi spuse Ōmura lui Tengo. Soțul meu nu e acasă, pentru că lucrează de noapte. Numai așa mai pot și eu să îmi uit grijile și să mă distrez. E important să te relaxezi, nu crezi, Tengo?

Nu mai era pentru ele nici Kawana-san, nici Tengo-san, ci pur și simplu Tengo. În general se întâmpla așa, din cine știe ce motiv tuturor le venea în mod firesc să-i spună pe numele mic. Chiar și elevii de la școala pregătitoare îi spuneau așa, dar nu în față, bineînțeles.

— Așa-i, fără îndoială, fu Tengo de acord.

— Din când în când mai avem și noi nevoie de chestia asta, spuse Tamura și luă o gură din whisky-ul Suntory Old, pe care îl îndoise cu apă. Suntem și noi oameni în carne și oase.

— Dacă ne dăm jos uniformele, suntem niște femei obișnuite, spuse Adachi și chicoti singură, ca și când ar fi bătut vreun apropo.

— Tengo, zise Ōmura, pot să te întreb ceva?

— Ce anume?

— Ai pe cineva?

— Da, vrem să auzim, spuse Adachi în timp ce rontăia cu dinții ei mari și albi dintr-un cornet de înghețată.

— E mai complicat, zise Tengo.

— Foarte bine, ce dacă-i mai complicat, spuse Tamura, care avea ceva mai multă experiență. Avem timp berechet și ne plac asemenea povești. Oare ce poate fi așa de complicat?

— Spune, spune! scandă Adachi bătând din palme și chicotind.

— Nu e nimic prea interesant, spuse Tengo. E ceva banal și cam dezlânat.

— Atunci să auzim concluzia, zise Ōmura. Te vezi cu cineva sau nu?

Învins, Tengo le spuse:

— Concluzia e că în momentul ăsta, s-ar părea că nu mă văd cu nimeni.

— Hmm, făcu Tamura agitând gheața din pahar cu degetul. Apoi își linse degetul și adăugă: Asta nu e bine. Nu e bine ca un tânăr sănătos ca tine să nu aibă pe nimeni. E păcat.

— Nici pentru corp nu e bine, spuse Ōmura. Dacă stai multă vreme singur, ți se începoșează mintea.

Adachi chicoti din nou.

— Ți se prostește capul, spuse și își împunse tâmpla cu un deget.

— Am avut până de curând pe cineva, zise Tengo aproape ca pe o scuză.

— Adică nu ești singur de multă vreme? întrebă Tamura, aranjându-și ochelarii pe nas.

Tengo încuviință.

— Te-a părăsit? întrebă Ōmura.

— Nu știu, clătină Tengo din cap. Poate că da. Poate că m-a părăsit.

— Era cumva mult mai mare decât tine? întrebă Tamura privindu-l printre pleoape.

— Da, așa e, răspunse el, întrebându-se cum de își dăduse seama.

— Ei, v-am spus eu, le zise Tamura cu un aer cunoscător celorlalte două, care încuviințară. Apoi se întoarse spre Tengo: Le-am zis fetelor că tu sigur te vezi cu cineva mai în vârstă. O femeie miroase lucrurile astea.

Adachi făcu un gest care imita un câine amușinând.

— Și în plus, că e măritată, adăugă Ōmura cu o voce moale. Așa e?

Tengo ezită puțin, dar încuviință. Nu avea niciun rost să mintă acum.

— Ce băiat rău! zise Adachi și-l împunse cu un deget în coapsă.

— Cu câți ani e mai mare?

— Cu zece, răspunse Tengo.

— Oho! făcu Tamura.

— Deci așa, lui Tengo îi plac femeile măritate, mai în vârstă și cu experiență, spuse Ōmura. Ar trebui să-ncerc și eu să-l alint pe Tengo cel drăguț și singurel. Poate că n-ai zice, dar să știi că n-am un corp tocmai rău.

Îi luă mâna lui Tengo și vru să i-o așeze pe pieptul ei, dar celelalte reușiră cumva să o oprească la timp. Chiar dacă se amețeau și își făceau puțin de cap, trebuiau să păstreze distanța dintre ele și familiile pacienților. Sau poate le era teamă că le-ar fi putut vedea cineva. Era un oraș mic și zvonurile s-ar fi răspândit cât ai zice pește. Mai exista și

posibilitatea ca soțul lui Ōmura să fie un om foarte gelos. Nici Tengo nu voia să fie implicat în necazuri mai mari.

— Oricum, Tengo e grozav, încercă Tamura să schimbe subiectul. A venit de departe și în fiecare zi stă nu știu câte ore și îi citește tatălui lui… E un lucru deosebit.

— Da, și eu zic că e grozav, spuse Adachi, înclinându-și ușor capul. E demn de respect.

— Întotdeauna te lăudăm, Tengo, adăugă și Tamura.

Tengo roși dintr-odată. Nu venise aici să aibă grijă de tatăl său. Venise să vadă încă o dată crisalida de aer care lucea vag și pe Aomame, întinsă înăuntrul ei. Era singurul motiv pentru care stătea în orașul acela. Faptul că avea grijă de tatăl său era doar un pretext, dar nu putea admite față de nimeni acest lucru. Mai întâi, ar fi fost întrebat ce este o crisalidă de aer.

— Până acum n-am putut să fac nimic pentru el, spuse cu dificultate strângându-și corpul mare și greoi pe scaunul de lemn.

Gestul lui însă le apăru asistentelor ca un gest de modestie.

Tengo voia să le spună că e obosit, să se ridice de la masă și să se ducă înapoi la han, dar nu reușea să găsească momentul potrivit. Nu era genul de om care să-și impună voința cu forța.

— Știi, spuse Ōmura și tuși. Revenind la povestea de dinainte, de ce te-ai despărțit de femeia aia? Vă înțelegeați bine, nu? A aflat bărbatul ei?

— Nici eu nu știu ce s-a întâmplat, spuse Tengo. De la un moment dat, nu m-a mai căutat deloc. Asta a fost, pur și simplu.

— Hmm, făcu Adachi. S-o fi săturat de tine?

Ōmura clătină din cap, apoi ridică în aer degetul arătător și le spuse asistentelor:

— Voi încă nu înțelegeți lumea în care trăim. N-o înțelegeți deloc. O femeie măritată, de patruzeci de ani, dacă pune mâna pe așa un bărbat dulce, tânăr și viguros,

nu-i dă drumul ușor și nu zice „mulțumesc, mi-a părut bine, la revedere”. Chiar dacă invers se mai întâmplă.

— Așa o fi, spuse Adachi înclinându-și ușor capul. Eu nu știu cum e cu lucrurile astea.

— Așa e, afirmă Ōmura. Îl măsură pe Tengo din priviri, ca și când s-ar fi dat în spate câțiva pași și ar fi citit inscripția de pe o piatră funerară. Apoi dădu din cap și spuse: O să înțelegi tu când o să ai vârsta aia.

— Oh, câtă vreme a trecut, spuse Tamura lăsându-se pe spate în scaun.

După aceea cele trei asistente începură să bârfească despre isprăvile sexuale ale unei colege de serviciu, probabil. Tengo le privea, cu paharul de whisky în mână, și-și aminti de cele trei vrăjitoare din Macbeth. Vrăjitoarele care-i stârnesc lui Macbeth ambiții nefaste în timp ce îngână „ce mi-e slut, ce mi-e frumos”. Desigur, Tengo nu le vedea pe cele trei asistente ca pe niște existențe malefice. Erau niște femei oneste și binevoitoare. Își vedeau de lucru și îi îngrijeau tatăl. Erau puse să muncească prea mult la sanatoriu și trăiau într-un oraș pescăresc unde viața numai interesantă nu era. O dată pe lună încercau să scape de stres. Dar văzându-le pe cele trei femei de vârste diferite, unindu-și parcă spiritele, îi venise firesc în minte imaginea pustiurilor din Scoția. Cerul înnorat, vântul rece care aducea rafale de ploaie și care șuiera printre tufișuri.

În facultate citise Macbeth pentru cursul de engleză și îi rămăsese în minte un pasaj:

Degetele când mă pișcă
Vreun păgân încoa’ se mișcă:
Sus, lăcate,
Oricui bate![{21}]

De ce oare îi rămăsese în minte atât de clar acest pasaj? Nu mai știa nici măcar ce personaj rostește aceste cuvinte. Citatul îl duse cu gândul la încasatorul de taxe de la NHK

care bătea cu încăpățânare în ușa apartamentului său din Kōenji. Tengo își privi degetul mare. Nu-l pișcă. Dar în tonul cuvintelor meșteșugite ale lui Shakespeare răsuna ceva de rău augur.

Something wicked this way comes.

Sper că Fukaeri n-o să descuie, își zise Tengo.

Capitolul 7
Mă îndrept spre tine

Ushikawa fu nevoit să întrerupă investigațiile în privința doamnei din Azabu. Paza din jurul ei era prea puternică și, în orice direcție ar fi încercat să se îndrepte, se izbea de un zid înalt. Ar fi vrut să mai afle câte ceva despre adăpost, dar devenise deja periculos să mai dea târcoale prin zonă. Clădirea era dotată cu camere de supraveghere și oricum aspectul lui Ushikawa atrăgea de îndată atenția. Odată ce le-ar fi stârnit suspiciunile, i-ar fi fost greu să mai întreprindă orice altceva. Mai întâi trebuia să se îndepărteze de Vila cu sălcii și să găsească altă cale.

Singurul lucru la care se mai putea gândi era să investigheze din nou viața lui Aomame. Mai înainte ceruse informații de la o firmă de detectivi cu care mai colabora, dar lucrase și pe cont propriu. Avea un dosar detaliat despre Aomame și, în urma investigațiilor făcute din toate unghiurile posibile, decisese că nu reprezintă un pericol. Ca instructor, era prețuită și apreciată la clubul ei sportiv. În copilărie făcuse parte din Biserica Martorilor, dar de pe la zece ani tăiase orice legătură cu ei. Terminase facultatea de sport cu note foarte bune și se angajase la o firmă care comercializa în principal băuturi pentru sportivi și alimente pentru o dietă sănătoasă. Acolo fusese unul dintre jucătorii de softball cei mai activi. Colegii ei spuneau că era dedicată, atât muncii, cât și activității din echipa clubului. Era entuziastă și îi mergea mintea. Lumea din jur o plăcea. Era însă tăcută și destul de retrasă.

Cu câțiva ani în urmă, plecase subit de la clubul de softball și își dăduse demisia de la firmă. Se angajase la un club de fitness de lux, în Hiroo, unde câștiga cu treizeci la sută mai mult decât înainte. Locuia singură și nu părea să aibă vreun iubit. În orice caz, nu găsise nimic neclar sau dubios în trecutul ei. Ushikawa se încruntă și oftă adânc.

Trânti pe birou dosarul pe care îl recitea. Am pierdut din vedere ceva, își spuse. Ceva important, care nu trebuie să-mi scape.

*

Ushikawa scoase o agendă din sertar și formă un număr de telefon. Când avea nevoie să afle vreo informație în afara legii, suna mereu la acel număr. Căuta pe cineva care trăia într-o lume și mai întunecată decât a lui. Dacă-l plăteai cât trebuie, îți afla cam orice informație de care aveai nevoie. Desigur, cu cât era mai dificil, cu atât te costa mai mult.

Ushikawa voia să afle două lucruri. Mai întâi, voia să știe mai multe despre părinții lui Aomame, care erau credincioși înfocați în Biserica Martorilor. Era convins că secta centraliza la nivel național informațiile despre membrii săi. În Japonia erau mulți credincioși ai acestei secte și li se distribuiau materiale la sediile din provincie, ceea ce însemna că cei de la centru trebuiau să adune asemenea date, altfel sistemul n-ar fi funcționat cum trebuie. Sediul central al Bisericii Martorilor era într-o suburbie din Odawara. O clădire arătoasă, construită pe un teren întins. Tot acolo își clădiseră, pe speze proprii, o tipografie unde scoteau broșurile, o sală de conferințe și locuri de cazare pentru credincioșii care veneau din toate colțurile țării. Cu siguranță, toate informațiile erau adunate și administrate riguros acolo.

În al doilea rând, dorea să pună mâna pe dosarul lui Aomame de la clubul sportiv, să afle ce activitate susținea acolo, cu cine și când avea lecții particulare. Aceste informații probabil că nu erau păzite cu aceeași strășnicie ca acelea de la Biserica Martorilor. Totuși nu putea să se ducă la clubul de fitness pur și simplu și să le spună: „Mă scuzați, puteți să-mi arătați rapoartele de activitate ale doamnei Aomame?”. Cu siguranță nu l-ar fi privit cu ochi buni.

La telefon răspunse robotul. Ushikawa își lăsă numele și numărul. Treizeci de minute mai târziu, primi un apel.

— Domnul Ushikawa? se auzi o voce răgușită.

Ushikawa îi explică ce fel de informații dorește să obțină. Nu se întâlnise niciodată cu acest bărbat, vorbeau numai la telefon, iar rapoartele sale le primea printr-un curier rapid. Bărbatul avea vocea răgușită și când și când tușea. Poate că avea probleme cu gâtul. De câte ori vorbea cu el, nu se auzea absolut niciun zgomot de fond, de parcă individul ar fi stat într-o încăpere perfect izolată fonic. Nu se auzeau decât glasul său și respirația sa iritantă. Nimic altceva, dar sunetul părea oarecum amplificat. Un tip dubios, își spunea mereu Ushikawa. Lumea e plină de oameni dubioși (poate că din afară, așa par și eu). În secret, îl numea pe bărbatul acela Liliacul.

— În orice caz, vă interesează informații în legătură cu o persoană pe nume Aomame, spuse Liliacul și tuși.

— Da. E un nume destul de neobișnuit.

— Și vreți informații de-a fir a păr, nu?

— Absolut orice are legătură cu Aomame. Dacă se poate, aș vrea și o poză din care să o pot recunoaște.

— La sala de sport e simplu, nu se așteaptă să le fure cineva astfel de informații. Dar cu Biserica Martorilor e ceva mai dificil. E o organizație mare și cu fonduri substanțiale. Probabil că se păzesc bine. De grupările religioase nu prea te poți apropia. Unu la mână, pentru că protejează informațiile personale, dar mai e vorba aici și de impozite.

— Credeți că se poate?

— Trebuie să se poată. Am metode să deschid ușile. Mai greu e să le închizi înapoi, odată deschise. Pentru că altfel e posibil să ne trezim cu o rachetă pe urmele noastre.

— Ca la război.

— E război! Se poate să iasă la iveală lucruri urâte, spuse bărbatul cu voce răgușită.

În tonul său se ghicea faptul că-i plăcea acea bătălie.

— Deci puteți să mă ajutați?

Se auzi o tuse ușoară.

— Să-ncerc. Dar s-ar putea să coste.

— În mare, cam cât?

Bărbatul îi dădu un preț. Ushikawa înghiți în sec, dar acceptă. Avea la dispoziție suma cerută și, dacă obținea rezultate, putea să ceară apoi să-i fie decontată.

— Durează mult?

— Vă grăbiți?

— Da, mă grăbesc.

— Nu pot să vă dau o dată precisă, dar îmi trebuie o săptămână-zece zile.

— E în regulă, spuse Ushikawa.

Nu avea decât să adopte pe ritmul lui.

— Vă sun eu când am informațiile. În cel mult zece zile vă caut.

— Dacă nu ne trezim cu o rachetă după noi, zise Ushikawa.

— Exact, spuse Liliacul neimpresionat.

*

După ce închise telefonul, Ushikawa rămase pe scaun și, cu spinarea încovoiată, se pierdu pe gânduri. Nu avea idee cum aduna Liliacul informațiile pe sub mână și știa că l-ar fi întrebat degeaba, pentru că nu ar fi primit niciun răspuns. În orice caz, era limpede că folosea metode nu tocmai corecte. Probabil că va încerca să cumpere pe cineva din organizație. Dacă nu-i reușea asta, poate că încerca să pătrundă prin efracție, iar dacă era vorba de computere, lucrurile se complicau și mai rău.

Destul de puține organizații și firme își administrau informațiile pe computer, pentru că era dificil și scump. Totuși, o organizație religioasă cu acoperire în toată țara își permitea probabil sa facă lucrul acesta. Ushikawa nu știa mai nimic despre computere, dar înțelegea că începeau să devină o unealtă de nelipsit pentru colectarea de informații. În curând va apune epoca în care pierzi o zi întreagă la bibliotecă, îți faci vrafuri de anuare pe birou și citești ziarele în ediție prescurtată în căutare de informații. Lumea se va

transforma într-un câmp de luptă între cei care dețin informațiile și cei care vor să le fure, un câmp de luptă în care se va simți mirosul sângelui. Ba nu, va fi o bătălie, deci va curge sânge, dar nu i se va simți mirosul. O lume foarte bizară. Lui Ushikawa îi plăcea lumea în care există miros și durere, chiar dacă acestea erau uneori greu de îndurat. Cu siguranță, însă, oamenii ca el se vor transforma cu repeziciune în niște relicve demodate.

Perspectiva aceasta însă nu îl demoraliza. Știa că are o intuiție înnăscută. Putea să adulmece situația din jurul lui cu simțul său olfactiv extraordinar. După durerea pe care o simțea pe piele știa în ce direcție se schimbă vântul. Ăsta era un lucru pe care un computer nu-l putea face. Pentru că erau abilități pe care nu le puteai digitaliza sau sistematiza. Era muncă de hoț să pătrundă până la computerele păzite cu strictețe și să fure informațiile. Dar numai un om în carne și oase putea să decidă care dintre informații sunt importante și să aleagă ce merită furat.

Poate că sunt un om între două vârste, ridicol și demodat. Nu, fără „poate”, căci nu e loc de îndoială. Sunt un om între două vârste, ridicol și demodat. Numai că eu am niște daruri pe care la alții nu prea le găsești. Am un nas foarte bun și sunt încăpățânat. Dacă am prins ceva, nu-i mai dau drumul. Până acum talentele astea m-au ajutat să-mi câștig traiul. Și atâta vreme cât le am, oricât de bizară ar ajunge lumea, o să-mi câștig eu traiul cumva.

Sunt pe urmele tale, Aomame. Îți merge mintea, ești pricepută și precaută, dar sunt pe urmele tale. Așteaptă numai și ai să vezi. Mă îndrept spre tine. Îmi auzi pașii? Nu, nu poți să-i auzi, fiindcă eu pășesc fără zgomot, ca o broască țestoasă. Dar mă apropii de tine, încet, încet.

Dar și pe urmele lui Ushikawa era ceva: timpul. Încerca să dea de Aomame, dar în același timp trebuia să scape de presiunea timpului. Să o găsească rapid pe Aomame, să facă lumină asupra situației și să le ofere aceste informații pe tavă sectanților: Poftiți, vă rog! Timpul pe care îl avea la

dispoziție era foarte limitat. Probabil că dacă lămurea abia peste trei luni situația, ar fi fost deja prea târziu. Până acum, Ushikawa le fusese de folos. Era capabil și ușor adaptabil, bun cunoscător al aspectelor legale și discret. Știa să-și vadă de treabă independent, ținându-se departe de sistem. Până la urmă însă, era doar un om plătit să-și facă treaba. Nu erau nici rude, nici prieteni și nici nu împărtășeau același crez. Erau ei o organizație religioasă, dar de cum devenea primejdios, l-ar fi eliminat fără ezitări.

*

Câtă vreme aștepta ca Liliacul să ia legătura cu el, Ushikawa se duse la bibliotecă și investigă în amănunt activitățile și istoria Bisericii Martorilor. Își luă notițe și xeroxă pagini importante. Nu-l deranja câtuși de puțin să meargă la bibliotecă să caute informații. Îi plăcea sentimentul pe care îl avea când simțea cunoștințele acumulându-i-se în minte. Era un obicei pe care îl deprinsese încă din copilărie.

După ce termină cu biblioteca, se duse în Jiyūgaoka, unde era casa lui Aomame, ca să se asigure că într-adevăr acolo nu mai locuia nimeni. Pe cutia poștală era încă trecut numele ei, dar nu exista niciun semn că acolo ar mai fi stat cineva. Merse chiar și la agenția imobiliară care se ocupa de locul acela, sub pretextul că auzise că există acolo apartamente libere și că ar fi dorit să încheie un contract de închiriere.

— Da, avem un apartament liber, dar nu vă puteți muta acolo decât după începutul lui februarie, la anul, îi spuse agentul imobiliar. Contractul cu locatarul de dinainte expiră în ianuarie și până atunci chiria e plătită lună de lună. Și-a luat toate lucrurile și a oprit curentul, apa și gazele. Dar contractul de închiriere încă e valabil.

— Adică a plătit chiria până în ianuarie pentru o casă goală?

— Exact, răspunse agentul imobiliar. Plătește toată suma

din contract și a cerut să-i păstrăm apartamentul așa cum este. Normal, noi dacă ne luăm banii, nu avem niciun motiv să ne plângem.

— Ce poveste stranie. Să nu stai acolo și să dai banii de pomană.

— Și mie mi s-a părut ciudat, așa că am fost odată cu proprietarul acolo. Știți, nu voiam să găsesc înăuntru vreun cadavru mumificat îndesat în dulap. Dar nu era nimic în neregulă. Era foarte curat înăuntru. Doar că era pustiu. Nu știu despre ce o fi vorba.

Desigur, Aomame nu mai locuia acolo. Numai că din cine știe ce motiv, încă închiria, doar cu numele, apartamentul, iar pentru asta plătea chiria pe încă trei luni. Înseamnă că tipii erau foarte precauți și nu duceau lipsă nici de fonduri.

După fix zece zile, Ushikawa primi de la Liliac un telefon la biroul său din Kōjimachi.

— Domnul Ushikawa? se auzi vocea sa răgușită.

Ca de obicei, din fundal nu răzbătea niciun sunet.

— Eu sunt.

— Puteți vorbi?

— Da, răspunse Ushikawa.

— Biserica Martorilor e foarte bine păzită. Dar mă așteptam la asta. V-am făcut rost de informațiile pe care le doreați despre Aomame.

— Și vine vreo rachetă din urmă?

— Deocamdată, nu vine nimic.

— Foarte bine.

— Domnule Ushikawa, spuse celălalt, apoi tuși. Îmi pare rău, dar vă deranjează dacă vă stingeți țigara?

— Țigara? zise Ushikawa uitându-se la Seven Stars-ul pe care îl avea între degete. Fumul se ridica încet către tavan. Da, fumez, într-adevăr, spuse, dar vorbim la telefon. De unde știți?

— Bineînțeles că nu simt mirosul. Dar numai când aud în receptor că trageți din țigară simt că mi se îngreunează respirația. Am o constituție extrem de alergică.

— Am înțeles. Nu mi-am dat seama. Mă scuzați.

Celălalt tuși de câteva ori.

— Nu e vina dumneavoastră. Nici nu aveați cum să vă dați seama că mă deranjează.

Ushikawa strivi țigara în scrumieră și turnă peste ea din ceaiul pe care îl bea. Se ridică în picioare și deschise geamul.

— Am stins țigara și am deschis geamul să se aerisească. Mă rog, nu se poate spune că de afară vine un aer prea curat.

— Îmi cer scuze încă o dată.

Urmară cam zece secunde de tăcere. O absență totală a sunetelor.

— Așadar, ați aflat ceva despre Biserica Martorilor? întrebă Ushikawa.

— Da. O cantitate considerabilă de informații. Familia lui Aomame face parte din secta asta de multă vreme, așa că s-au adunat materiale despre ei cu ghiotura. Aș prefera să hotărâți dumneavoastră ce vă trebuie și ce nu.

Ushikawa încuviință. Era exact ce-și dorea.

— La clubul de fitness nu am întâmpinat greutăți. Am deschis ușa, am intrat, mi-am făcut treaba și am închis la loc ușa în urma mea. Dar cum timpul mi-era limitat, și în cazul ăsta am acumulat prea multe detalii. În orice caz, o să vă înmânez cele două dosare. Ca de obicei, contra onorariului meu.

Ushikawa își notă suma pe care i-o comunică Liliacul. Față de estimarea inițială, era cu aproximativ douăzeci la sută mai mare, dar Ushikawa nu avea altă soluție decât să accepte nota de plată.

— De data aceasta n-aș vrea să le trimit prin poștă. O să vină mâine cineva, cam pe la ora asta, să vi le aducă. Vă rog să pregătiți plata în bani gheață. Ca de obicei, nu-mi trebuie chitanță.

— Am înțeles, spuse Ushikawa.

— V-am spus și data trecută, dar o să repet, pentru că

vreau să fiu sigur. În privința subiectului care v-a interesat, am adunat toate informațiile care se pot obține. Așa că, în cazul în care nu sunteți mulțumit de conținutul lor, eu nu îmi asum nicio răspundere. Tehnic, am făcut tot ce se putea face. Onorariul e pe măsura muncii depuse, nu pe măsura rezultatelor. Să nu-mi spuneți că nu v-am găsit ce aveați nevoie și că vreți banii înapoi. Sper că înțelegeți lucrul acesta.

— Sigur că da, spuse Ushikawa.

— Apoi, să știți că nu am reușit să fac rost de nicio fotografie cu Aomame, spuse Liliacul. De peste tot, pozele ei au fost îndepărtate cu meticulozitate.

— Înțeleg. E în regulă, zise Ushikawa.

— Poate că deja și-a schimbat aspectul fizic, adăugă Liliacul.

— Tot ce se poate.

Liliacul tuși de câteva ori, apoi își luă rămas-bun și închise.

Ushikawa puse receptorul la loc în furcă, oftă și își aprinse o țigară. Apoi suflă încet fumul înspre telefon.

*

A doua zi după-amiază, o tânără îl vizită pe Ushikawa la birou. Părea să nu aibă nici douăzeci de ani. Purta o rochiță scurtă, albă, pe sub care i se reliefau formele trupului. În picioare avea niște pantofi eleganți cu toc, tot albi, iar în urechi, cercei de perle. Era micuță, dar avea urechile relativ mari. Avea poate puțin peste un metru și jumătate, părul lung și drept și ochii limpezi. Ai fi putut s-o iei drept o zână care-și face ucenicia. Îi zâmbi luminos și prietenos lui Ushikawa ca și când ar fi văzut ceva foarte de preț, imposibil de uitat. Printre buze i se întrezăreau dinții albi și aliniați. Desigur, nu era decât un zâmbet profesional, dar lui Ushikawa i se întâmpla prea rar ca lumea să nu tresară când îl vedea pentru prima oară.

— V-am adus datele pe care le-ați cerut, spuse ea și

scoase din geanta de pânză pe care o avea atârnată de umăr două dosare voluminoase, pe care le puse pe birou cu ambele mâini, ca o vestală care mânuiește niște scrieri foarte importante.

Ushikawa luă dintr-un sertar plicul pe care îl pregătise și i-l înmână femeii. Aceasta scoase dinăuntru teancul de bancnote de zece mii de yeni și le numără, în picioare. Avea dexteritate la număratul banilor și degetele ei fine și frumoase se mișcau cu repeziciune. Puse la loc banii în plic, iar plicul în geantă. Apoi se întoarse spre Ushikawa și îi zâmbi parcă și mai larg și prietenos. Ca și cum nimic nu o făcea mai fericită decât să-l vadă.

Ushikawa încercă să-și imagineze ce fel de legătură exista între Liliac și această fată, dar, desigur, nu era treaba lui. Poate că tânăra nu era decât un mesager care preda „datele” și lua onorariul. Posibil ca aceasta să fie singura ei atribuție.

După ce fata părăsi încăperea, Ushikawa rămase multă vreme șovăielnic, privind la ușa pe care tânăra o închisese în urma ei. În birou încă mai stăruia prezența ei. Poate că în schimbul acestei prezențe, însă, luase cu ea o parte din sufletul lui Ushikawa. Simțea în adâncul inimii un gol proaspăt apărut. De ce s-a întâmplat lucrul ăsta? se minună el. Și ce înțeles poate să aibă?

Vreo zece minute mai târziu, Ushikawa își reveni în fire și desfăcu cele două dosare, lipite zdravăn cu scotch. Înăuntru erau adunate copii xerox, originale, pagini scoase la imprimantă. Nu știa cum făcuse rost de ele, dar cu siguranță reușise într-un răstimp foarte scurt să adune destule informații. Ca de obicei, nu putea să nu fie impresionat de eficiența Liliacului. În același timp însă, privind vraful de hârtii din fața lui, era copleșit de un sentiment puternic de neputință. Oricât m-aș uita pe astea, o să găsesc oare ceva folositor în ele? Poate că de fapt am plătit un sac de bani pentru un teanc de maculatură. Era un sentiment de neputință atât de adânc, încât, oricât s-ar fi

străduit, nu reușea să-i vadă fundul. Toate lucrurile, pe care abia reușea să le discearnă, erau învăluite în umbra întunecoasă a apusului care prevestește moartea. Poate că și asta e din cauza a ceea ce a lăsat în urma ei femeia aceea, își spuse el. Sau a ceea ce a luat cu ea.

Ushikawa își adună cumva puterile. Până pe înserat se uită avid pe documentele pe care le primise și își notă unul câte unul faptele de care credea că ar putea avea nevoie. Concentrându-se astfel asupra muncii, reuși în cele din urmă să-și alunge sentimentul acela misterios de neputință. Când se întunecă și aprinse veioza de pe birou, se gândea deja că meritase să dea o căruță de bani pe informațiile acelea.

*

Se uită mai întâi pe datele de la clubul de fitness. Aomame se angajase acolo cu patru ani înainte și se ocupa în principal de programele pentru fortificarea mușchilor și arte marțiale. Organizase câteva cursuri. Ca antrenoare, era foarte pricepută și din documente reieșea că era apreciată și de clienți. În afară de cursurile deschise pentru toată lumea, ținea și ședințe personale. Desigur, acestea din urmă erau mai scumpe, dar existau destui amatori care fie nu puteau ajunge la orele la care erau programate cursurile publice, fie preferau un instructor personal. Aomame avea destui asemenea clienți particulari.

Avea o copie a programului ei, așa că putea să afle cu cine și când avusese lecții particulare. Uneori ținea aceste ședințe la club, alteori la domiciliul clientului. Printre clienți se numărau atât artiști cunoscuți, cât și politicieni. Cel mai în vârstă client era chiar doamna de la Vila cu sălcii, Shizue Ogata.

Legătura cu Shizue Ogata apăruse la puțină vreme după ce Aomame se angajase la clubul sportiv și continuase până la dispariția ei. Adică exact de când începuse să fie folosită clădirea cu etaj de lângă Vila cu sălcii drept adăpost de

către Biroul de Consiliere. Poate că era o simplă coincidență, poate că nu. În orice caz, din informațiile pe care le avea, legătura lor devenise de-a lungul timpului destul de strânsă.

Era posibil ca între Aomame și această doamnă să fi apărut o legătură personală. Cel puțin asta îi spunea lui Ushikawa intuiția. Începuseră ca antrenor personal și client, dar la un anumit moment lucrurile se schimbaseră. Plimbându-și privirile pe înregistrările oficiale, Ushikawa încerca să determine când se petrecuse acel moment. Ceva se întâmplase sau fusese dezvăluit și de atunci cele două nu mai erau doar antrenor și client. Se născuse o legătură personală, dincolo de diferențele de poziție și de vârstă. Poate că între ele se încheiase un pact secret, iar acest pact își urmase cursul firesc și dusese în cele din urmă la asasinarea Liderului în camera de la hotelul Okura. Așa-i spunea lui Ushikawa nasul.

Ce fel de pact? Și care era cursul lui?

Ushikawa nu avea idee.

În orice caz, trebuie să fi avut legătură cu violența în familie. Din câte aflase, acesta era un subiect foarte important pentru doamnă. Din datele pe care le avea, reieșea că Shizue Ogata intrase în legătură cu Aomame la cursul de autoapărare pe care îl preda aceasta. Nu e tocmai obișnuit ca o femeie trecută de șaptezeci de ani să participe la un asemenea curs. Înseamnă că legătura dintre cele două femei avea la bază ceva legat de violență.

Mai exista și posibilitatea ca Aomame să fi fost o victimă a violenței în familie. Și poate că Liderul, la rândul său, era un om violent. Cele două aflaseră și se hotărâseră să-i facă de petrecanie. Dar asta nu era decât o ipoteză cu multe semne de întrebare și, în plus, o ipoteză care nu se potrivea deloc cu ce știa Ushikawa despre imaginea Liderului. Desigur, nu poți vedea până în adâncul sufletului omului, oricine ar fi acesta, iar Liderul era cu atât mai mult un om cu adâncimi ascunse. Până la urmă, era conducătorul unei secte. Era inteligent și cultivat, dar avea laturi misterioase.

Dar chiar presupunând că Liderul avea asemenea apucături violente, de ce ar fi fost atât de important pentru cele două femei să pună la cale un plan atât de meticulos, să-și schimbe identitatea și să-și riște locul în societate ca să-l ducă la îndeplinire?

În orice caz, asasinarea Liderului nu fusese executată sub impulsul emoțiilor, în grabă. În spatele ei se ascundeau o voință de neclintit, motive limpezi, fără umbre de îndoială, și un sistem bine pus la punct. Acest sistem fusese organizat cu atenție, timp și mulți bani.

Cu toate acestea, presupunerile lui nu erau sprijinite de niciun fel de dovadă concretă. Toate erau numai ipoteze bazate pe dovezi circumstanțiale, pe care le putea elimina foarte ușor cu briciul lui Occam. Nici nu putea, în stadiul acesta, să raporteze Pionierilor. Dar el știa. I-o spuneau nasul și intuiția. Toate elementele îi indicau o singură direcție. Dintr-un motiv care avea de-a face cu violența domestică, doamna o însărcinase pe Aomame cu asasinarea Liderului, iar apoi o ascunsese într-un loc sigur. Materialele pe care i le adunase Liliacul sprijineau indirect această ipoteză.

*

Îi trebui destulă vreme să pună ordine în materialele despre Biserica Martorilor, deoarece cea mai mare parte din ele nu-i erau de niciun folos lui Ushikawa. Mai bine de jumătate din documentele pe care le avea erau cifre despre contribuțiile pe care familia lui Aomame le adusese la Biserica Martorilor. Din câte citea, era într-adevăr o familie dedicată cu trup și suflet religiei. Mai bine de jumătate din viață și-o petrecuseră făcând prozelitism. Părinții ei locuiau în Chiba, în orașul Ichikawa. În treizeci și cinci de ani se mutaseră de două ori, dar rămăseseră de fiecare dată în același oraș. Tatăl, Takayuki Aomame (58 de ani), lucra la o firmă de inginerie, iar mama, Keiko Aomame (56 de ani) era șomeră. Băiatul cel mare, Keiichi Aomame (34 de ani), se

angajase la o mică tipografie din Tokio după terminarea liceului în Ichikawa, dar trei ani mai târziu își dăduse demisia și plecase să muncească la sediul central al Bisericii Martorilor, în Odawara. Acolo se ocupase de tipărirea broșurilor sectei, dar în prezent ocupa o poziție administrativă. Cu cinci ani în urmă se căsătorise, iar acum avea doi copii și locuia într-un apartament cu chirie din Odawara.

Despre fată, Masami Aomame, informațiile se sfârșeau cu anul în care împlinise unsprezece ani, fiindcă atunci își abandonase religia. Biserica Martorilor nu mai avea niciun fel de interes față de oamenii care-și lepădau credința. Pentru ei era ca și când Aomame ar fi murit la vârsta de unsprezece ani. Nu găsi nici măcar un rând despre ce făcuse mai apoi, nici măcar dacă mai trăia sau nu.

În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să încerc să vorbesc cu părinții sau cu fratele ei, își spuse Ushikawa. Poate că reușesc să obțin de la ei vreun indiciu. Din câte citise despre ei, însă, își dădea seama că probabil nu i-ar răspunde cu bucurie la întrebări. Familia Aomame – asta era cel puțin impresia lui Ushikawa – avea o gândire îngustă și ducea o viață îngustă. Credeau cu tărie că o astfel de viață le asigura un loc în rai. Pentru ei, cineva care-și abandonase credința era un om care pășise pe o cale greșită și impură, chiar dacă era vorba de o rudă apropiată. De fapt, probabil că nici nu o mai considerau rudă.

Fusese oare Aomame o victimă a violenței domestice?

Poate că da, poate că nu. Dar dacă răspunsul era afirmativ, în niciun caz familia ei nu ar fi considerat că e vorba de violență. Ushikawa știa că cei din Biserica Martorilor își educau foarte strict copiii și că asta presupunea de multe ori pedepse corporale.

Cu atât mai mult, însemna asta că vreo experiență din copilărie o rănise sufletește atât de puternic, încât să ajungă la maturitate să ucidă pe cineva? Desigur, nu era imposibil, dar lui Ushikawa i se părea o ipoteză extremă. Să omori cu

bună știință pe cineva e un act foarte serios, însoțit de primejdii și de responsabilitate sufletească. Dacă ești prins, te așteaptă o pedeapsă grea. Ai nevoie de niște motive extrem de puternice ca să ajungi să faci așa ceva.

Ushikawa luă din nou hârtiile și citi minuțios încă o dată informațiile despre Aomame de până la vârsta de unsprezece ani. Abia învățase să meargă, că mama ei o și luase cu ea să facă prozelitism. Mergeau din ușă în ușă, împărțind broșuri, avertizând oamenii că vine inevitabilul sfârșit și chemându-i la întrunirile lor. Dacă intrai în rândurile lor, scăpai cu viață după apocalipsă. Apoi urma să vină împărăția fericirii. Primise și Ushikawa în câteva rânduri asemenea vizite. În general, erau femei între două vârste, cu pălărie sau cu umbrelă de soare. Multe dintre ele purtau ochelari, din spatele cărora te priveau fix, cu ochi de pește inteligent. Adesea umblau după ele cu copiii. Ushikawa și-o putea imagina pe micuța Aomame cutreierând din casă în casă, în spatele mamei sale.

Nu mersese la grădiniță, o dăduseră direct la o școală primară din vecinătate. În clasa a cincea, fata se retrăsese din Biserica Martorilor, dar motivele nu erau clare. Secta nu înregistra rațiunile pentru care cineva abandona credința. Cei căzuți în păcat nu aveau decât să rămână acolo. Ei erau destul de ocupați cu poveștile lor despre paradis și despre drumul care duce acolo. Cei buni au lucruri bune de făcut, iar diavolii au lucrurile lor diabolice. Există o diviziune a muncii.

În mintea lui Ushikawa cineva bătea într-un perete șubred de furnir. Ushikawa-san, Ushikawa-san, îl striga. Își închise ochii și se concentră asupra acelei chemări. Era o voce slabă, dar încăpățânată. Pierd ceva din vedere, își spuse el. Dar nu reușesc să-mi dau seama ce, iar ciocănitul ăsta încearcă să mă atenționeze asupra acestui lucru.

Ushikawa se uită încă o dată prin teancul gros de hârtii, dar nu se mulțumi doar să citească ce scria, ci încercă să aducă la viață diverse imagini. Mica Aomame, la numai trei

ani, mergând cu mama ei să împartă broșuri. În cea mai mare parte a cazurilor, erau alungate cu răceală de la ușă. Fata merge la școală, dar activitățile de prozelitism continuă. Sfârșitul de săptămână era dedicat în întregime acestora. Nu avea probabil timp să se joace cu prietenii. Ba nu, cel mai probabil nici nu avea prieteni. Copiii din Biserica Martorilor sunt adesea ostracizați la școală. Ushikawa citise despre această sectă și știa bine cum stau lucrurile. La unsprezece ani, Aomame își abandonase credința. Probabil că avusese nevoie de multă hotărâre să o facă, deoarece credința îi fusese vârâtă pe gât încă de la naștere. Fusese educată în această gândire și îi pătrunsese până în măduvă. Nu era ceva ce putea fi ușor dat deoparte, așa cum înlături o haină care nu-ți mai place. Totodată, asta însemna și izolare de familia sa. Trăia într-o casă foarte religioasă și se putea bănui că nu o mai acceptaseră pe fiica lor care-și abandonase credința. Odată cu renunțarea la religie, renunțase și la familie.

Ce i se întâmplase la vârsta de zece ani? Ce o făcuse să ia această decizie?

Prefectura Chiba, orașul Ichikawa, școala primară X, se tot gândea Ushikawa. Ba chiar pronunță numele cu voce tare. Ceva s-a întâmplat acolo. Fără îndoială… Deodată, Ushikawa înghiți în sec. Mai auzise undeva numele școlii aceleia.

Dar unde oare îl mai auzise? Ushikawa nu avea nicio legătură cu prefectura Chiba. El se născuse în Saitama, în orașul Urawa și, de când făcuse facultatea în Tokio, în afară de perioada când stătuse în Chūō-Rinkan, locuise mereu într-unul din cele douăzeci și trei de sectoare ale metropolei. Nici nu prea ajunsese în Chiba. O sigură dată se dusese la plajă în Futtsu. De ce atunci îi suna cunoscut numele școlii aceleia din Ichikawa?

Îi luă ceva timp să-și amintească. Încercă să se adune, în timp ce-și freca cu palma creștetul diform. Își scormoni prin minte ca și când și-ar fi adâncit mâna în noroi. Mai auzise

numele acela nu de foarte multă vreme. Ba chiar de curând. Prefectura Chiba… orașul Ichikawa… școală primară. Până când reuși, în sfârșit, să apuce capătul unui fir subțire.

E Tengo Kawana! își spuse. Da, da, de acolo era Tengo Kawana. Probabil că și el tot la școala publică din acel oraș s-a dus.

Ushikawa scoase din fișetul din biroul său dosarul lui Tengo. Adunase materialele cu câteva luni înainte, la cererea Pionierilor. Răsfoi paginile și verifică istoria școlară a lui Tengo. Degetele lui grăsane bâjbâiau după numele acela. Era într-adevăr așa cum crezuse. Masami Aomame fusese la aceeași școală primară cu Tengo Kawana. Luând în calcul datele lor de naștere, probabil că fuseseră chiar colegi de an. Trebuia să verifice dacă nu cumva fuseseră chiar în aceeași clasă. În orice caz, posibilitatea ca cei doi să se cunoască era foarte mare.

Ushikawa își aprinse un Seven Stars. Avea impresia că lucrurile începeau să se lege. Reușea să tragă linii între puncte până atunci deconectate. Încă nu știa ce fel de desen avea să iasă la iveală, dar în curând urma să afle.

Aomame, îmi auzi pașii? Probabil că nu. Pentru că eu calc cât pot de ușor. Dar mă apropii, pas cu pas. Încet, ca o broască țestoasă, dar înaintez fără îndoială. În curând o să-l prind pe iepure din urmă. Tu doar așteaptă-mă!

Așezat pe scaun, Ushikawa își îndreptă spinarea și privi în tavan, suflând alene în sus fumul de țigară.

Capitolul 8
Ușa asta nu-i rea deloc

Timp de două săptămâni, cu excepția celor care o aprovizionau marțea după-amiaza, nu mai veni nimeni pe la ea. Individul care se prezentase ca încasator de la NHK îi spusese că sigur mai vine. Iar în vocea lui se simțise o hotărâre fermă. Sau cel puțin așa i se păruse lui Aomame. Cu toate acestea, de atunci nu mai ciocănise la ușă. Poate era ocupat cu alte rute.

Erau niște zile aparent liniștite. Nu se întâmpla nimic, nu venea nimeni, telefonul nu suna. Ca măsură de siguranță, Tamaru limita pe cât posibil numărul conversațiilor telefonice. Viața lui Aomame se desfășura în ascuns, cu draperiile trase, încercând să nu se facă simțită și să nu atragă atenția nimănui. Când se întuneca, aprindea cât mai puține lumini.

Își continua antrenamentele fizice intense străduindu-se să nu facă zgomot, lustruia podeaua în fiecare zi cu o cârpă și gătea pe îndelete. Făcea exerciții de conversație în limba spaniolă cu ajutorul unor casete audio (pe care Tamaru i le trimisese odată cu proviziile, la rugămintea ei). Nemaivorbind de multă vreme, simțea că i se atrofiază mușchii din jurul gurii. Trebuia să facă un efort conștient ca să-și miște gura, iar aici îi erau de folos exercițiile de conversație într-o limbă străină. În plus, Aomame privise dintotdeauna America de Sud cu o doză de romantism. Dacă ar fi avut libertatea de a alege unde să se ducă, i-ar fi plăcut să trăiască într-o țărișoară liniștită din America de Sud, cum ar fi Costa Rica. Să închirieze o mică vilă la malul mării și să-și petreacă viața înotând și citind. Banii îndesați în geantă i-ar fi ajuns vreo zece ani, dacă nu făcea excese. Și nici indivizii aceia n-ar fi urmărit-o până acolo.

În timp ce făcea exercițiile de conversație în limba spaniolă, Aomame își imagina traiul liniștit și tihnit în Costa

Rica, la malul mării. Oare îl includea și pe Tengo? Își închidea ochii și se imagina tolănită la soare alături de el pe o plajă de la Marea Caraibelor. Avea un costum de baie micuț și negru, ochelari de soare și îl ținea de mână pe Tengo. Dar era o imagine care nu transmitea nicio trăire. Arăta doar ca o banală fotografie publicitară.

Când nu mai știa ce să facă, se apuca să-și curețe arma ca la carte. Dezasambla pistolul Heckler & Koch, îl curăța cu o cârpă și o perie, îl ungea cu ulei și apoi îl reasambla. Se asigura că totul funcționează cum trebuie. Era expertă la așa ceva. În momentul de față, simțea pistolul ca pe o parte din ea.

Pe la ora zece se băga în pat, citea câteva pagini, apoi se culca. De când se știa ea, nu avusese niciodată probleme cu adormitul. În timp ce parcurgea rândurile cu privirea, venea și somnul, cât se poate de firesc. Stingea veioza de la capul patului, punea capul pe pernă și își cobora pleoapele. Atâta vreme cât nu se întâmpla ceva ieșit din comun, când deschidea ochii era deja dimineață.

De felul ei, nu prea visa. Și chiar dacă avea vreun vis, în clipa în care se trezea, nu-și mai amintea nimic. I se mai întâmpla uneori să rămână cu vagi crâmpeie agățate de peretele conștiinței, însă nu putea să lege un fir logic. Rămâneau doar ca niște frânturi incoerente. Aomame dormea foarte profund. Visele ei se derulau în adâncuri și, aidoma peștilor care trăiesc pe fundul oceanului, nu răzbăteau niciodată până la suprafață. Și chiar dacă ar fi răzbătut, diferența de presiune ar fi distorsionat totul.

Însă de când se ascundea acolo, avea vise aproape noapte de noapte. Și erau clare și reale. Se trezea în timpul lor și o vreme nu mai știa dacă se afla în lumea reală sau pe tărâmul viselor. Pentru Aomame, era o experiență inedită. Își arunca privirea la ceasul digital de la capul patului, care indica ba 1:15, ba 2:37, ba 4:07. Închidea ochii și încerca să adoarmă la loc, dar somnul nu mai venea ușor. Două lumi diferite se luptau în tăcere să-i acapareze conștiința, ca

fluviul care se luptă cu apa mării într-un imens estuar.

Nu am ce face, își spunea Aomame. E greu de spus dacă faptul în sine că trăiesc într-o lume în care pe cer sunt două luni e *cu adevărat* real sau nu. Și atunci mai e bizar dacă eu adorm într-o astfel de lume, visez și nu mai știu dacă a fost vis sau realitate? Ca să nu mai spun că eu cu mâna mea am omorât niște bărbați, sunt urmărită de niște fanatici și stau într-o ascunzătoare. Normal că sunt stresată și mi-e teamă. Încă mai am în palmă senzația că am ucis pe cineva. E posibil ca de acum încolo să nu mai știu ce înseamnă să pui noaptea liniștit capul pe pernă. Dar poate că asta este responsabilitatea pe care trebuie să mi-o asum, prețul pe care trebuie să-l plătesc eu.

*

În mare, visele ei erau de trei feluri. Sau cel puțin toate pe care și le amintea urmăreau trei tipare.

Într-unul din ele tună. E într-o cameră cufundată în întuneric și tună la nesfârșit. Însă nu se vede niciun fulger, întocmai ca în seara în care îl ucisese pe Lider. În încăpere e ceva. Aomame stă întinsă pe pat, goală, iar acel ceva îi dă târcoale. Se mișcă încet și atent. Covorul e gros, iar aerul din cameră, stătut. Tunetele puternice fac geamurile să vibreze ușor. Aomame se teme. Nu știe ce anume e acolo cu ea. Poate să fie om, poate să fie animal. Sau nici om, nici animal. Însă, într-un sfârșit, acel ceva părăsește încăperea. Dar nu pe ușă. Și nici pe fereastră. Se simte cum prezența i se îndepărtează treptat și, într-un final, dispare complet. Nu mai e nimeni cu ea în cameră.

Pipăie cu mâna și aprinde veioza de la capul patului. Se dă jos din pat dezbrăcată și se uită împrejur. În peretele din fața patului e o gaură, abia cât să-i permită unui om să treacă. Însă nu e fixă. E o gaură care își schimbă forma și poziția. Tremură, se mișcă, se mărește sau se micșorează. Pare vie. Și ceva a ieșit pe acolo. Aomame se uită în ea. Pare să ducă undeva, dar dincolo nu e decât beznă. Un

întuneric dens, pe care simte că îl poate despica și apuca în mână. E curioasă, însă în același timp se teme. Inima îi bate sec și rece. Visul se termină acolo.

În altul, e pe autostradă. Și de data aceasta e goală. Din mașinile blocate în trafic, lumea o privește fără stânjeneală. Majoritatea sunt bărbați, dar printre ei sunt și câteva femei. Îi privesc sânii imperfecți, părul pubian crescut ciudat și par să critice fiecare amănunt. Se încruntă, zâmbesc ironic, cască. Sau doar o scrutează cu ochi goi. Aomame ar vrea să se acopere cu ceva. Să-și ascundă măcar sânii și zona pubiană. Cu o cârpă, un ziar, orice. Dar nu găsește nimic în jurul ei. Apoi se întâmplă ceva (nu se știe ce) și nu își mai poate mișca mâinile în voie. Din când în când mai vine câte o rafală de vânt, înfiorându-i sânii și fluturându-i părul pubian.

În plus – colac peste pupăză – urmează să-i vină ciclul dintr-un moment în altul. Are corpul moale și greu și simte ceva fierbinte în abdomen. Ce se face dacă începe să sângereze în fața atâtor oameni?

În acel moment se deschide portiera unui Mercedes Benz coupé argintiu și dinăuntru coboară o doamnă stilată, între două vârste. Poartă pantofi cu toc, viu colorați, ochelari de soare și cercei de argint. E slabă și are cam aceeași statură ca Aomame. Se strecoară printre mașinile blocate în trafic, își scoate haina de pe ea și i-o pune ei pe umeri. E un pardesiu galben, lung până la genunchi. Și e ușor ca fulgul. Are o croială simplă, dar pare foarte scump. Îi vine perfect, ca făcut la comandă, pe măsura ei. Femeia îi încheie toți nasturii, până la gât.

„Nu știu când vi-l pot înapoia și risc să-l și pătez de sânge”, îi spune Aomame.

Femeia clatină ușor din cap fără să spună nimic, apoi se strecoară printre mașinile înghesuite și se întoarce la Mercedesul ei argintiu. Așezată pe scaunul șoferului, pare să ridice ușor mâna către ea. Dar se poate să fie doar o iluzie. Înfășurată în pardesiul ușor și moale, Aomame se simte

protejată. Trupul ei nu mai este expus privirilor. În acel moment, de parcă atâta aștepta, dintre coapse i se prelinge o dâră de sânge. Un sânge cald, vâscos și greu. Dar când se uită, vede că de fapt nu e sânge. E ceva incolor.

Al treilea vis era mai greu de transpus în cuvinte. Nu avea coerență, fir logic și nici secvențe concrete. Nu exista decât senzația de mișcare. Un du-te-vino necontenit în timp și spațiu. Nu conta când și unde. Pendularea între ele era importantă. Totul era fluid, iar din fluiditate luau naștere înțelesuri. Dar lăsându-se cuprinsă de acel flux, trupul i se făcea tot mai transparent. Putea vedea prin palmă. Oasele, organele, uterul erau acum vizibile. Dacă o ținea tot așa, putea să dispară cu totul. Aomame se întreba ce anume s-ar întâmpla după ce se făcea complet nevăzută. Însă nu avea un răspuns.

*

La două după-amiaza telefonul sună și Aomame sări ca arsă de pe canapeaua unde moțăia.

— Nicio schimbare? întrebă Tamaru.

— Nimic anume, răspunse ea.

— Încasatorul de la NHK?

— N-a mai venit. A zis că mai vine, dar poate a fost doar o amenințare.

— Poate. Plata taxei radio-TV se face direct în contul bancar și ai abțibildul doveditor lipit pe ușă. Un încasator l-ar observa imediat. Am întrebat la NHK și mi-au spus că trebuie să fie vorba de vreo încurcătură.

— Atâta vreme cât nu-l bag în seamă, nu-i nicio problemă.

— Nu chiar. Nu vreau să se atragă atenția vecinilor sub nicio formă. Iar pe mine, din fire, mă îngrijorează încurcăturile.

— Lumea e plină de mici încurcături.

— Lumea e lume, iar eu sunt eu, răspunse Tamaru. Dacă te îngrijorează ceva, oricât de mărunt ar fi, te rog să-mi

spui.

— S-a mai văzut vreo mișcare pe la Pionieri?

— E liniște și pace. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lucrurile s-or fi mișcând în ascuns, dar din exterior nu se poate ști exact cum.

— Am înțeles că există o sursă de informații în interiorul sectei.

— Ne parvin informații, dar nu sunt decât mărunțișuri marginale. Restricțiile interne sunt extrem de severe. Robinetul e strâns bine.

— Dar nu încape dubiu că sunt pe urmele mele.

— Fără doar și poate, moartea Liderului a creat un gol imens înăuntrul sectei. S-ar părea că încă nu s-a stabilit un succesor și nicio politică în baza căreia secta să funcționeze mai departe.Dar în privința urmăririi tale, părerile lor sunt perfect la unison. Cam astea sunt informațiile concrete pe care le avem.

— Nu prea mă încălzesc la inimă.

— Importante aici sunt gravitatea și exactitatea lor. Temperatura vine după ele.

— În orice caz, zise Aomame, dacă mă prind și iese totul la lumină, și voi ați avea de suferit.

— Și tocmai de-asta vreau să te văd cât mai repede într-un loc în care să nu poată da de tine.

— Știu. Dar te rog să mai aștepți puțin.

— A zis că putem să mai așteptăm până la sfârșitul anului. Deci, evident, aștept și eu.

— Mulțumesc.

— N-ai de ce să-mi mulțumești mie.

— În orice caz, zise Aomame, ar mai fi ceva de adăugat pe lista viitoare de provizii. Mi-e cam greu să discut asta cu un bărbat, dar…

— Eu sunt ca un zid de piatră, răspunse Tamaru. Plus că sunt și un *gay* de categorie grea.

— Vreau un test de sarcină.

Se lăsă tăcerea. Într-un final, Tamaru spuse:

— Consideri necesar un asemenea test.

Nu era o întrebare, așa că Aomame nu răspunse.

— Te face ceva să crezi că ești însărcinată? întrebă Tamaru.

— Nu neapărat.

Ceva se învârtea cu repeziciune în capul lui Tamaru. Dacă ciulea bine urechile, putea deslușI acel sunet.

— Nu te face nimic să crezi că ești însărcinată, dar ai nevoie de un test.

— Da.

— Chestia asta mie îmi sună a ghicitoare.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot să-ți spun mai mult. E suficient un test simplu, cum se găsește la orice farmacie. Și mi-ar mai prinde bine o carte despre anatomia și fiziologia feminină.

Tamaru tăcu din nou. Se lăsă o tăcere densă.

— Cred că ar fi bine să revin cu un telefon, zise el. E în regulă?

— Sigur.

Tamaru scoase un vag sunet gutural și închise.

*

Un sfert de oră mai târziu, telefonul sună din nou. Nu-i mai auzise de mult vocea Doamnei din Azabu. Se simțea de parcă era înapoi în seră, în acel spațiu cald unde zburau fluturi neobișnuiți și timpul se scurgea lent.

— Ești bine, sănătoasă?

Aomame îi răspunse că menține un ritm de viață regulat. Pentru că Doamna voia să știe, îi vorbi în mare despre programul ei zilnic, despre exercițiile fizice și despre cum se descurca cu masa.

— Știu că ți-e greu să nu ieși din casă, dar tu ai o voință de fier, așa că nu îmi fac griji, spuse Doamna. Ai să treci cu bine prin toate. Aș vrea să pleci cât mai repede de acolo și să te duci într-un loc mai sigur, dar dacă ții neapărat să mai rămâi, am să-ți respect dorința pe cât posibil, chiar dacă nu

îți cunosc motivele.

— Vă sunt recunoscătoare.

— Nu, eu îți sunt recunoscătoare. Ai făcut o treabă grozavă.

Se lăsară câteva clipe de tăcere, apoi Doamna continuă:

— Spuneai că ai nevoie de un test de sarcină.

— Mi-a întârziat ciclul trei săptămâni deja.

— Și la tine este regulat?

— A început la vârsta de zece ani și de atunci îmi vine o dată la douăzeci și nouă de zile, fără o zi în plus sau în minus. Punctual ca ceasul, întocmai ca fazele lunii. Nu mi-a întârziat niciodată.

— Situația în care te afli acum nu e deloc normală. În asemenea momente, se produc dezechilibre psihice și fizice. Nu e total exclus ca ciclul să întârzie sau să se deregleze puternic.

— Mie, una, nu mi s-a întâmplat niciodată, dar admit și posibilitatea aceasta.

— Iar din ce spune Tamaru, nu ai de ce să crezi că ai putea fi însărcinată.

— Ultima dată când am avut relații sexuale cu un bărbat a fost pe la mijlocul lunii iunie. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic.

— Și cu toate acestea te gândești că ai putea fi însărcinată. Te bazezi pe ceva anume? În afara faptului că ți-a întârziat ciclul.

— Doar *o simt.*

— O simți?

— Am această senzație.

— Că ești gravidă?

Aomame încuviință.

— Vorbeați la un moment dat despre ovule. În seara în care am mers să o vedem pe Tsubasa. Spuneați că femeile se nasc cu un număr predeterminat de ovule.

— Îmi amintesc. O femeie poartă în ea aproximativ patru sute de ovule, pe care le elimină lunar, unul câte unul. Da,

asta spuneam.

— Am sentimentul cert că unul dintre aceste ovule a fost fecundat. Nu știu dacă „sentiment” este cuvântul potrivit.

Doamna se gândi câteva clipe la spusele ei.

— Eu am născut doi copii și știu despre ce sentiment vorbești. Dar asta înseamnă că ai rămas însărcinată fără să fi avut relații sexuale cu vreun bărbat în toată perioada aceasta. Ar fi un lucru cam greu de crezut.

— Și mie îmi vine greu să cred.

— Scuză-mă că pun o asemenea întrebare, dar există posibilitatea să fi avut relații sexuale în timp ce erai inconștientă?

— Nu. Am avut mereu mintea limpede.

Doamna își alese cuvintele cu multă grijă.

— Eu te-am văzut de la bun început ca pe o persoană cu o judecată logică și limpede.

— Așa îmi și doresc să fiu, răspunse Aomame.

— Cu toate acestea, susții că ai rămas însărcinată fără să fi avut relații sexuale.

— Mai corect spus, cred că *există această posibilitate.* Desigur, chiar și ideea în sine că poate exista această posibilitate e ilogică.

— Am înțeles. Deocamdată să așteptăm rezultatul. Vei primi testul de sarcină mâine. Va sosi la ora obișnuită, odată cu proviziile obișnuite. Am să pregătesc mai multe tipuri, ca să fim sigure.

— Vă mulțumesc.

— Presupunând că ai rămas însărcinată, când crezi să se fi întâmplat?

— În seara aceea furtunoasă, când am fost la hotelul Okura.

Doamna oftă scurt.

— Poți să identifici momentul atât de precis?

— Da. Întâmplarea face că aceea era cea mai fertilă zi a mea.

— Iar asta ar însemna că ești în două luni.

— Da.

— Ai greţuri matinale? În mod normal, aceasta ar fi cea mai dificilă perioadă.

— Nu, deloc. Nu înţeleg de ce.

Doamna îşi alese din nou cuvintele cu grijă, fără să se grăbească.

— Dacă testul îţi confirmă că eşti însărcinată, cum ai reacţiona?

— În primul rând, m-aş întreba cine e tatăl biologic al copilului. Pentru mine, ar fi o problemă foarte importantă.

— Şi nu ai nicio bănuială cine ar putea să fie.

— Încă nu am.

— Am înţeles, spuse Doamna pe un ton liniştit. În orice caz, eu sunt mereu lângă tine, orice s-ar întâmpla. Fac tot posibilul să te apăr. Te rog să nu uiţi asta.

— Îmi pare rău că vă supăr cu aşa ceva tocmai acum.

— Nu e nicio supărare. E vorba despre o problemă deosebit de importantă pentru orice femeie. Să vedem mai întâi rezultatul testului şi ne gândim apoi împreună ce să facem, spuse Doamna.

Conversaţia se încheie aici.

*

Se auzi o bătaie la uşă. Aomame tocmai făcea yoga pe podeaua din dormitor, dar se opri, ciulindu-şi urechile. Ciocănitul acela tare şi insistent îi suna cunoscut.

Aomame luă pistolul din sertarul de la dulap şi îi scoase piedica. Trase manşonul şi cartuşul intră rapid în cameră. Îşi îndesă pistolul în pantalonii de trening, la spate, apoi se duse tiptil în bucătărie. Apucă bâta metalică de softball cu ambele mâini şi îşi fixă privirea asupra uşii.

— Takai-san! se auzi o voce groasă şi răguşită de bărbat. Takai-san, sunteţi acasă? De la NHK vă caut. Am venit să-mi plătiţi taxa radio-TV.

Mânerul bâtei era învelit într-o bandă de plastic, să nu alunece.

— Auziți, Takai-san? Repet, știu că sunteți înăuntru. Haideți, încetați cu joaca asta de-a v-ați ascunselea! Sunteți acasă și mă auziți.

Bărbatul repeta aproape întocmai cuvintele pe care le rostise înainte. Parcă pusese o placă.

— V-am zis că mai vin, ce credeați, că e doar o amenințare? Nu, nu, să știți că eu mă țin de cuvânt. Iar banii pe care trebuie să-i încasez, îi încasez. Takai-san, sunteți înăuntru și mă ascultați. Și vă gândiți așa: nu fac nicio mișcare, că până la urmă tot se lasă păgubaș și pleacă.

Urmă o nouă serie de bătăi puternice. Vreo douăzeci, treizeci. Dar ce mâini are omul ăsta? se întrebă Aomame. Și de ce nu sună la ușă?

— Și vă mai gândiți așa, zise încasatorul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ce mâini zdravene are bărbatul ăsta! Chiar nu l-or durea de la atâta ciocănit? Și vă mai întrebați: de ce bate oare? E sonerie la ușă, de ce nu sună?

Fără să vrea, Aomame se încruntă puternic.

— Nu, eu nu vreau să sun la nicio sonerie, continuă încasatorul. Apeși pe buton și se aude doar un ding-dong. E un sunet complet inofensiv, care iese la fel, indiferent cine apasă pe buton. Dar ciocănitul are individualitate. E produs de un om care își folosește o parte a corpului ca să lovească într-un obiect, și atunci îl simți însuflețit. Sigur că mă doare și pe mine mâna, că doar nu sunt de piatră. Dar n-am încotro. Aceasta este ocupația mea. Iar orice ocupație trebuie respectată, indiferent de rang. Nu-i așa, Takai-san?

Bătăile începură să răsune din nou. În total, douăzeci și șapte de lovituri puternice, la intervale regulate. Palma încleștată pe bâta metalică i se umplu de transpirație.

— Takai-san, legea spune că persoanele care recepționează undele transmise de NHK trebuie să plătească taxa. Nu aveți încotro. E o regulă a acestei lumi. Haideți, dați dovadă de un dram de amabilitate și plătiți! Că nici mie nu-mi face vreo plăcere să vă bat în ușă și nici

dumneavoastră nu doriți să aveți parte la nesfârșit de o asemenea neplăcere. Sigur nu vă convine că pățiți așa ceva. Și-atunci haideți să plătiți taxa ca să vă recăpătați liniștea!

Vocea bărbatului răsuna puternic pe coridor. Individului ăstuia îi place să se audă vorbind, își spuse Aomame. Îi place să-i ia peste picior pe cei care nu achită taxa, să-i tachineze și să-i desființeze. Se simte în el un soi de bucurie perversă.

— Takai-san, și dumneavoastră sunteți un om destul de încăpățânat. Sunt chiar impresionat. Păstrați o mutenie de fier, ca o scoică pe fundul mării. Dar eu știu că sunteți înăuntru. Stați acolo și vă uitați urât la mine, prin ușă. Ați și transpirat sub braț de atâta încordare. Am sau nu dreptate?

Urmară treisprezece bătăi în ușă, apoi liniște. Aomame observă că transpirase sub braț.

— Bine. Ajunge pe ziua de azi. Dar să știți că mai vin în curând. Văd că am început să prind drag de ușa asta. Există multe feluri de uși, dar ușa asta nu-i rea deloc. Îmi place cum se simte la mână. Aș zice chiar că nu mi-aș mai găsi liniștea dacă n-aș veni regulat de acum încolo să bat în ea. La revedere, Takai-san, și pe curând!

După aceste cuvinte se așternu tăcerea. Încasatorul părea să fi plecat. Însă nu i se auzeau pașii. Poate doar se prefăcuse că pleacă și rămăsese de fapt în fața ușii. Aomame strânse și mai bine bâta în mâini și așteptă așa vreo două minute.

— Tot aici sunt! se auzi vocea încasatorului. Ha, ha, ha, ați crezut că am plecat, nu? Și când colo, tot aici eram. V-am mințit, îmi pare rău, Takai-san. Dar așa sunt eu.

Bărbatul tuși. Suna a tuse forțată.

— Eu fac treaba asta de multă vreme. Și așa am ajuns să-i văd pe oameni prin ușă. Chiar nu e o minciună. Lumea evită să plătească taxa, ascunzându-se în spatele ușii. Am de-a face cu astfel de oameni de zeci de ani. Și știți ce, Takai-san?

Se auziră trei bătăi, mult mai puternice ca până atunci.

— Știți ce? Vă ascundeți cu pricepere, ca un calcan pitit în nisip, pe fundul mării. Asta se cheamă camuflaj. Dar n-aveți cum să scăpați. Cineva tot o să vină și o să deschidă ușa asta. Vorbesc serios. V-o garantează un încasator veteran de la NHK. Oricât de iscusit v-ați ascunde, camuflajul nu-i decât un soi de păcăleală. Nu rezolvă nimic. Serios, Takai-san. Dar gata, am plecat. Nu vă alarmați, de data asta nu e nicio minciună. Chiar plec. Dar să știți că mai vin în curând. Dacă auziți pe cineva bătând la ușă, să știți că eu sunt. Toate cele bune!

Niciun zgomot de pași. Aomame așteptă cinci minute, apoi se apropie și ciuli bine urechea. Se uită prin vizor, dar pe coridor nu se vedea nimeni. Încasatorul chiar părea să fi plecat.

Aomame sprijini bâta metalică de tejgheaua din bucătărie. Scoase cartușul din camera pistolului, puse piedica, îl înfășură într-o pereche de dresuri groase și îl vârî înapoi în sertar. Se întinse apoi pe canapea și închise ochii. Vocea bărbatului încă îi mai răsuna în urechi.

Dar n-aveți cum să scăpați. Cineva tot o să vină și o să deschidă ușa asta. Vorbesc serios.

Cel puțin, individul nu era de-al Pionierilor. Aceștia acționau mult mai silențios și alegând calea cea mai scurtă. Nu se apucau ei să strige pe holul blocului în gura mare, să o ia pe ocolite sau să-și pună în gardă adversarul. Nu așa procedau ei. Aomame îi vizualiză pe Chelios și pe Pletos. Ei s-ar apropia pe furiș, fără zgomot. Te-ai trezi cu ei în spatele tău înainte să apuci să te dumirești.

Aomame clătină din cap și trase încet aer în piept.

Poate chiar era un încasator de la NHK. Însă era ciudat să nu observe abțibildul care dovedea că plata taxei se făcea automat din contul bancar. Aomame se încredințase că era lipit pe tocul ușii. Sau poate că era vreun bolnav mintal. Și totuși, cuvintele lui răsunau straniu de real. Individul ăsta chiar îmi simte prezența în spatele ușii, își zise ea. Mi-a adulmecat secretele sau cel puțin o parte din ele. Însă nu

poate să deschidă ușa prin forțe proprii și să intre. Ușa trebuie deschisă din interior. Iar eu n-am nici cea mai mică intenție să fac așa ceva, orice s-ar întâmpla.

Ba nu, n-am de unde să știu. Poate că într-o bună zi am s-o deschid. Dacă Tengo s-ar ivi din nou în parc, aș da-o de perete fără să stau o clipă pe gânduri și aș zbughi-o spre el. Indiferent ce m-ar aștepta acolo.

*

Aomame se adânci în scaunul de pe balcon și privi ca de obicei părculețul printre plăcile opace. Pe banca de sub ulm era un cuplu de liceeni în uniformă care discutau ceva cu fețe serioase. Două mame tinere își supravegheau copiii prea mici ca să meargă la grădiniță, care se jucau în groapa cu nisip. Stăteau în picioare și vorbeau aprins, însă fără să-și dezlipească ochii de la ei. O priveliște de după-amiază din parc, așa cum vezi oriunde. Aomame rămase multă vreme cu privirea ațintită în vârful toboganului pustiu.

Își puse apoi palma pe pântece. Închise ochii, ciuli urechile și încercă să deslușească o voce. Ceva exista acolo, fără urmă de dubiu. Era ceva mic și viu. O știa.

Filia, șopti ea.

Mater, i se răspunse.

Capitolul 9
Până nu se blochează ieșirea

Cei patru mâncaseră, apoi se mutaseră într-un bar și cântaseră la karaoke în timp ce băuseră o sticlă de whisky. Petrecerea lor intimă, dar zglobie se termină puțin înainte de ora zece. Ieșiră din bar, iar Tengo o conduse pe tânăra Adachi până acasă. Autobuzul care îl ducea până la gară avea stație în apropiere și celelalte două asistente îl încurajară nonșalant să o facă. Cei doi merseră pe jos cam cincisprezece minute, pe strada pustie.

— Tengo, Tengo, Tengo, făcea Adachi, parcă fredonând un cântec. E un nume bun. E ușor de pronunțat.

Adachi băuse zdravăn, dar era destul de greu să judeci după înfățișarea ei cât de mult se îmbătase fiindcă ea oricum avea obrajii roșii. Vorbea limpede și pășea fără ezitare. Nu părea deloc amețită. Sunt, într-adevăr, multe feluri de a te îmbăta.

— Mie mereu mi s-a părut că am un nume neobișnuit, spuse Tengo.

— Nu e deloc neobișnuit. Tengo. Sună bine și e ușor de ținut minte. E un nume minunat.

— Apropo, eu încă nu știu cum te cheamă. Toată lumea-ți spune Ku.

— Ăsta e un alint. De fapt mă cheamă Kumi Adachi. Nu-i un nume prea grozav.

— Kumi Adachi, repetă Tengo. Nu-i rău deloc. E simplu și concis.

— Mulțumesc, spuse Kumi. Mă faci să mă simt ca o Honda Civic.

— Dar am zis-o în sens bun.

— Știu. Și consumul de carburant e bun, zise ea, apoi îl luă de mână pe Tengo. Pot să te țin de mână? E mai plăcut să mergem așa împreună și mă relaxează.

— Bineînțeles, spuse Tengo.

Atingerea mâini ei îl făcu să se gândească la întâmplarea cu Aomame din clasa pustie. Senzația era alta, dar aveau totuși ceva comun.

— M-am cam îmbătat, zise Kumi.

— Serios?

— Serios.

Tengo se uită încă o dată la chipul asistentei.

— Nu arăți beată.

— Nu se vede, așa sunt eu. Dar cred că m-am cam îmbătat.

— Adevărul e că ai băut destul.

— Așa-i. Nu mai băusem de mult atât.

— Din când în când mai avem și noi nevoie de chestia asta, repetă Tengo întocmai cuvintele lui Tamura.

— Normal, spuse Kumi dând hotărât din cap. Oamenii au nevoie uneori de așa ceva. Să mănânci bine și pe săturate, să bei, să cânți în gura mare, să vorbești nimicuri. Tengo, tu faci oare așa? Îți eliberezi mintea de tot? Pari că duci o viață foarte cumpătată și liniștită.

Tengo se gândi la spusele ei. Într-adevăr, se mai relaxase el în ultima vreme? Nu-și mai amintea și asta însemna că probabil n-o făcuse. Parcă uitase însăși noțiunea de a-și elibera mintea de toate problemele.

— Nu prea cred, admise el.

— Oameni și oameni.

— Fiecare cu felul său de a simți și de a gândi.

— La fel cum fiecare are felul său de a se îmbăta, spuse asistenta râzând. Dar să știi că ai nevoie de așa ceva, Tengo.

— Tot ce se poate.

O vreme merseră tăcuți în noapte. Tengo era ușor îngrijorat de schimbarea din vocea ei. Când era în halat, vorbea destul de politicos. Acum însă, băută și fără hainele de spital, devenise dintr-odată mult mai directă. Tonul ei deschis îi amintea lui Tengo de cineva. Cineva care vorbea la fel, cu care se întâlnise relativ de curând.

— Auzi, Tengo, ai fumat vreodată haș-haș?

— Haș-haș?

— Hașiș, rășină de canabis.

Tengo inspiră în piept aerul tare al nopții și răsuflă adânc.

— Nu, niciodată.

— Ce zici, vrei să încerci? întrebă Kumi. Hai să fumăm, am acasă.

— Ai hașiș acasă?

— Da. N-ai fi crezut, așa-i?

— Chiar nu, răspunse Tengo pe un ton indecis.

Într-un orășel de lângă mare, din Boso, o asistentă tânără și sănătoasă, cu obrajii îmbujorați, ascundea hașiș în apartament. Și îl invita și pe el să fumeze împreună.

— Dar de unde ai făcut tu rost de așa ceva? întrebă el.

— Mi-a dat o prietenă din liceu luna trecută, cadou de ziua mea. A fost în India și l-a adus de-acolo, spuse Kumi și îl strânse puțin mai tare de mână.

— Dacă te prinde cineva că aduci hașiș ilegal în țară e foarte grav. Poliția e strictă în privința asta și au câini în aeroporturi care-l adulmecă imediat.

— Nu e o tipă care să se gândească la toate aspectele, răspunse Kumi. Dar a reușit în orice caz să intre cu el. Ia zi, încercăm? E foarte pur și are efect ca lumea. Să știi că m-am interesat și, din punct de vedere medical, nu există aproape niciun pericol. Sigur că se poate crea obișnuință, dar nici nu se compară cu tutunul, cu alcoolul sau cu cocaina. Autoritățile susțin că dă dependență și că de-aia e periculos, dar asta e o abureală. Dac-o luăm așa, *pachinko-ul* e mult mai periculos. De la ăsta nici nu ți-e rău a doua zi și te ajută să te relaxezi.

— Tu ai încercat?

— Normal. E foarte plăcut.

— Plăcut, zise Tengo.

— O să-ți dai seama dacă încerci, spuse Kumi chicotind. Știai că regina Victoria, când suferea de dureri menstruale, în loc să ia analgezice, fuma marijuana? Așa îi prescrisese

doctorul ei personal.

— Pe bune?

— Foarte serios. Am citit undeva.

Tengo dădu să întrebe unde citise lucrul acesta, dar se răzgândi. Nu voia să zăbovească prea mult asupra imaginii reginei Victoria suferind de dismenoree.

— Câți ani ai făcut luna trecută, când zici că a fost ziua ta? schimbă Tengo subiectul.

— Douăzeci și trei. Deja sunt om mare.

— Desigur, spuse Tengo.

El avea treizeci și unu, dar nu conștientizase niciodată că a ajuns la maturitate. Știa doar că trăia pe lumea asta de trei decenii.

— Sora mea mai mare n-o să fie acasă, rămâne peste noapte la prietenul ei. Așa că nu trebuie să-ți fie târșă, hai la mine. Mâine am liber, așa că putem să stăm cât vrem.

Tengo nu știa ce să răspundă. Se simțea atras de tânără și, din câte văzuse, și ea îl plăcea. Iar acum îl invita la ea acasă. Tengo privi cerul, dar era acoperit de nori groși și cenușii, astfel că nu se vedea nicio lună.

— Când am fumat cu prietena asta a mea, spuse Kumi, a fost prima dată când am încercat. Simțeam că zbor. Nu foarte sus, cam cinci-șase centimetri. Dar era foarte mișto să zbor la înălțimea aia, era exact cât trebuia.

— Cât să nu te lovești în cazul în care cazi.

— Da, exact cât trebuia ca să stau liniștită. Aveam impresia că sunt protejată. Parcă eram înfășată într-o crisalidă de aer. Eu eram *filia,* complet învelită în crisalida de aer și afară undeva mi se părea că văd silueta lui *mater.*

— *Filial* zise Tengo cu vocea surprinzător de dură și înceată. *Mater*?

Tânăra asistentă îl apucă și mai bine de mână pe Tengo în timp ce fredona o melodie. Mergeau pe strada pustie. Între ei era o diferență de statură destul de mare, dar pe Kumi nu părea să o deranjeze câtuși de puțin. Când și când, o mașină trecea pe drumul gol.

— *Mater* și *filia.* Apar în cartea *Crisalida de aer,* nu știi?

— Ba știu.

— Ai citit-o?

Tengo încuviință tăcut.

— Ce bine. Așa e mai simplu să-ți explic. Mie mi-a plăcut cartea aia foarte tare. Am cumpărat-o astă-vară și am citit-o de trei ori. Nu prea mi se întâmplă să citesc o carte de trei ori. Și atunci când am fumat hașiș prima oară m-am gândit că parcă sunt în miezul unei crisalide de aer. Parcă eram învelită în ceva și așteptam să mă nasc, iar *mater* veghea asupra mea.

— O vedeai pe *mater*? întrebă Tengo.

— Da, o vedeam. Dinăuntrul crisalidei se vede un pic în afară, dar din afară nu vezi înăuntru. Așa e făcută. Sigur, nu-i vedeam clar fața, ci doar vag conturul. Știam însă că ea e *mater,* simțeam asta cu claritate.

— Deci crisalida de aer e un fel de uter.

— Așa s-ar putea spune. Bineînțeles că nu-mi amintesc nimic din uterul mamei, deci nu pot să fac o comparație precisă, spuse Kumi și chicoti din nou.

*

Locuia într-o clădire șubredă cu etaj, așa cum vezi adesea la periferiile orașelor de provincie. Fusese construită relativ recent, dar deja începeau să se vadă pe ea urmele trecerii timpului. Scara exterioară scârțâia, iar ușa nu se închidea bine. Când trecea vreun camion mai mare pe drum, geamurile zdrăngăneau. Pereții erau atât de subțiri, încât, dacă în vreun apartament cineva exersa la bas, sunetul reverbera în întreaga clădire.

Tengo nu era chiar încântat de ideea de a fuma hașiș. Avea mintea limpede, dar trăia într-o lume în care pe cer erau două luni. De ce să distorsioneze realitatea mai mult de-atât? În plus, nu simțea nici dorință sexuală față de Kumi. Îi plăcea, fără îndoială, asistenta de douăzeci și trei de ani. Dar să-ți placă de cineva și să simți atracție sexuală

sunt chestiuni diferite. Cel puțin, așa era în cazul lui Tengo. Dacă fata nu i-ar fi vorbit despre *mater* și *filia,* ar fi căutat o scuză potrivită și i-ar fi refuzat invitația. S-ar fi suit în autobuz sau, dacă nu trecea niciunul, ar fi oprit un taxi și s-ar fi întors la han. La urma urmelor, era în orașul pisicilor și era bine să se țină cât mai departe de orice loc periculos. Dar de când o auzise rostind cuvintele *mater* și *filia,* nu mai putuse să-i refuze invitația. Poate Kumi îi oferea vreun indiciu despre motivul pentru care în camera de spital îi apăruse atunci fetița Aomame în crisalida de aer.

Apartamentul arăta exact așa cum te aștepți să arate un apartament locuit de două fete de douăzeci și ceva de ani. Avea două dormitoare mici, iar sufrageria și bucătăria erau unite într-o singură încăpere și continuau într-un mic living. Mobilele arătau adunate de pe ici, colo, fără nicio personalitate sau uniformitate. Pe masa melaminată era o imitație bălțată de lampă Tiffany, care clar nu avea ce căuta acolo. Dacă trăgeai la o parte perdelele cu model floral, zăreai dincolo de fereastră un teren cultivat și, mai departe, un crâng negru. Priveliștea se deschidea larg și nimic nu îți acoperea câmpul vizual. Totuși, nu vedeai nimic care să-ți încălzească sufletul.

Kumi îi făcu semn lui Tengo să se așeze pe o canapea de un roșu țipător, în fața căreia era un televizor. Scoase apoi din frigider o cutie de bere Sapporo și o turnă în pahare.

— Așteaptă-mă puțin, mă duc să mă schimb în ceva mai comod. Mă întorc imediat.

Numai că nu prea se mai întorcea. Din spatele ușii de la capătul celălalt al holului îngust se auzeau din când în când zgomote. Sertare care nu alunecau prea bine, închise și deschise. Ceva căzând. Tengo nu putu să nu se întoarcă și să nu se uite în direcția respectivă. Cu siguranță, era mai beată decât părea. De dincolo de pereții subțiri se auzea un televizor. Nu înțelegeai exact ce se vorbește, dar era un program de comedie, pentru că o dată la zece, cincisprezece secunde se auzeau râsetele publicului. Tengo regreta acum

că nu-i refuzase asistentei invitația, dar în adâncul sufletului simțea că fusese adus acolo fără ca el să poată evita situația.

Canapeaua pe care stătea era ieftină și tapițeria, aspră la atingere. Nici forma nu părea prea bună, pentru că oricât se sucea, Tengo nu reușea să-și găsească o poziție comodă, ceea ce nu făcea decât să-i crească starea de disconfort. Bău niște bere, apoi luă de pe masă telecomanda și o privi o vreme ca pe ceva nemaivăzut. În cele din urmă, apăsă pe buton și dădu drumul la televizor. Schimbă de câteva ori canalul, până când se opri la un documentar de călătorie, realizat de NHK, care prezenta căile ferate din Australia. Motivul pentru care lăsă aici era că, față de alte canale, emisiunea era cea mai puțin zgomotoasă. Pe un fond calm de oboi se auzea vocea liniștită a comentatoarei prezentând vagoanele de dormit luxoase care traversează continentul.

Așezat pe canapeaua incomodă, în timp ce privea fără interes imaginile de pe ecran, Tengo se gândea la *Crisalida de aer.* Kumi nu știa că el formulase frazele acelea. Dar nu-l interesa lucrul acesta. Problema era că în timp ce descrisese în detaliu crisalida, el nu știuse de fapt mai nimic despre ea. Nu avusese idee ce era o crisalidă de aer, ce însemnau *mater* și *filia* câtă vreme lucrase la roman și încă nu aflase nici acum.

Cu toate acestea, lui Kumi îi plăcuse cartea și o citise de trei ori. Cum de se poate întâmpla una ca asta?

La televizor tocmai prezentau meniul de la vagonul restaurant când se întoarse Kumi și se așeză lângă el. Canapeaua era îngustă și umerii li se atingeau. Fata se schimbase într-o bluză cu mâneci largi și în niște pantaloni de bumbac, deschiși la culoare. Pe bluză era imprimat un ditamai *smiley face*-ul. Ultima dată când Tengo văzuse pe undeva emblema aceea fusese pe la începutul anilor ’70, cam pe vremea când dintr-odată toate tonomatele săltau în ritmurile gălăgioase ale trupei Grand Funk Railroad. Bluza însă nu părea chiar atât de veche. Mai face încă cineva

haine cu *smiley face* pe ele?

Kumi scoase încă o cutie de bere din frigider, o desfăcu cu zgomot și își turnă în pahar. Bău dintr-o înghițitură cam o treime și închise ochii ca o pisică mulțumită. Apoi, arătă cu degetul spre televizor. Pe ecran, trenul înainta printre șiruri de munți roșietici, pe șinele care se întindeau parcă fără sfârșit, drept înainte.

— Unde-i asta?

— Australia, zise Tengo.

— Australia? încercă Kumi să-și scormonească prin amintiri. Aia din emisfera sudică?

— Da. Acolo unde sunt canguri.

— Am un prieten care a fost acolo, spuse Kumi scărpinându-se lângă ochi. A nimerit chiar în perioada de împerechere a cangurilor și într-unul din orașe cică erau peste tot canguri care și-o trăgeau. Și în parc, și pe stradă, fără să le pese.

Tengo simți că ar trebui să-și exprime o părere despre asta, dar nu-i veni nimic în minte. Luă telecomanda și opri televizorul. Încăperea se cufundă brusc în tăcere. Vecinii închiseseră televizorul, iar pe stradă mai trecea când și când câte o mașină, dar în rest era o noapte liniștită. Doar dacă-ți ciuleai bine urechile auzeai un murmur îndepărtat. Nu știa ce e sunetul acela, dar se repeta ritmic. Uneori se oprea, apoi după câteva momente începea din nou.

— Aia e o bufniță. Stă în pădurice a asta din apropiere și noaptea țipă, spuse fata.

— Bufniță, repetă Tengo absent.

Kumi își sprijini capul de umărul lui Tengo. Fără să zică nimic, îl luă de mână. Părul ei îl înțepa pe gât. Canapeaua era în continuare incomodă, bufnița striga în continuare în pădure, cu un tâlc ascuns. Țipătul acela îi suna lui Tengo ca o încurajare, dar și ca un avertisment. Și ca un avertisment încurajator. Avea mult prea multe înțelesuri.

— Ți se pare că-s prea băgăcioasă? întrebă Kumi.

Tengo nu-i răspunse.

— Ai prieten?

— Asta e o problemă complicată, spuse Kumi încruntându-se. Toți băieții cu ceva minte-n cap pleacă la Tokio după ce termină liceul, fiindcă pe-aici nu prea sunt școli bune și nici slujbe ca lumea. Ce să-i faci, asta e.

— Dar tu ai rămas aici.

— Da. Nu câștig prea bine și munca e destul de grea, dar îmi place să trăiesc aici. Problema e doar că mi-e greu să-mi găsesc un prieten. Când am ocazia, încerc să cunosc lume, dar nu prea reușesc să găsesc pe nimeni potrivit.

Ceasul din perete arăta aproape ora unsprezece. Dacă trecea de unsprezece, Tengo nu se mai putea întoarce la han, dar nu reușea să se ridice de pe canapeaua inconfortabilă. Nu era în stare să-și adune forțele așa cum ar fi dorit. Poate că era și din cauza poziției proaste în care stătea, dar poate că se îmbătase mai tare decât crezuse. Părul lui Kumi îl irita pe gât, dar el asculta pierdut glasul bufniței, privind lumina pe care o răspândea imitația de lampă Tiffany.

*

Fredonând un cântec vesel, Kumi pregătea hașișul. Rașchetă bucata neagră de rășină cu un aparat de ras și umplu o pipă mică, plată, special făcută pentru așa ceva. Cu o privire foarte serioasă, scăpără un chibrit și o aprinse. O dulceață aparte se împrăștie prin încăpere în liniște. Mai întâi fumă Kumi. Trăgea adânc în piept, își ținea mult răsuflarea și apoi expira încet. Îi explică prin gesturi lui Tengo să facă și el întocmai. Acesta luă pipa și o imită. Ținu fumul în plămâni cât de mult posibil, apoi îl suflă încet.

Alene, își treceau pipa de la unul la celălalt. Niciunul nu spunea nimic. Vecinii aprinseră din nou televizorul și râsetele de la emisiunea de comedie pătrunseră din nou prin pereți. Era dat un pic mai tare ca înainte. Spectatorii din studio izbucneau în hohote de râs și nu tăceau decât în pauzele de reclame.

După vreo cinci minute de fumat nu se întâmplase nimic. Lumea din jur nu părea să se fi schimbat. Culorile, formele și mirosurile erau la fel. Bufnița striga în pădure, părul lui Kumi îl înțepa pe gât. Canapeaua rămăsese la fel de incomodă. Timpul se scurgea cu aceeași viteză, iar oamenii de la televizorul vecinilor continuau să râdă la glume. Simțeai din vocea lor că, oricât ar râde, tot nu vor fi mai fericiți.

— Nu se întâmplă nimic, spuse Tengo. Poate că nu are efect la mine.

Kumi îl lovi ușor peste genunchi.

— Ai răbdare, durează puțin.

Avea dreptate. Nu după multă vreme începu să simtă efectele. Auzi un sunet ca și când un comutator secret fusese răsucit și imediat după aceea, ceva se clătină vâscos în capul lui, ca un castron cu terci, aplecat într-o parte. Mi se clatină creierul, își spuse Tengo. Era prima dată când simțea așa ceva, când își simțea creierul ca pe o substanță unică și îi percepea vâscozitatea. Țipetele groase ale bufniței îi pătrunseră prin urechi, se amestecară cu terciul și se dizolvară complet în el.

— Bufnița e în mine, spuse Tengo.

Bufnița devenise o parte din conștiința lui Tengo, o parte importantă și greu de separat.

— Bufnițele sunt spiritele protectoare ale pădurii și pentru că le știu pe toate, ne împărtășesc din înțelepciunea nopții, spuse Kumi.

Dar cum și unde să caute înțelepciunea? Bufnița era peste tot și nicăieri.

— Nu știu ce s-o întreb, spuse Tengo.

Kumi îl luă de mână.

— Nu trebuie s-o întrebi nimic. Ajunge să intri tu în pădure. E mult mai simplu așa.

Din apartamentul de alături se auzea din nou televizorul. Aplauze furtunoase. Vreun asistent din studio, ascuns de aparatele de filmat, arăta spectatorilor pancarte pe care

scrie „Aplauze” sau „Râsete”. Tengo închise ochii și se gândi la pădure. Trebuia să intre în pădure. Dar acolo era tărâmul Oamenilor Mici. În pădure însă erau și bufnițe. Bufnițele știu multe și ne împărtășesc din înțelepciunea nopții.

Dintr-odată toate sunetele amuțiră. Cineva venise pe la spate și îi îndesase dopuri în urechi. Undeva se închisese un capac, dar în același timp altcineva ridicase un altul, în altă parte. Intrarea și ieșirea se schimbaseră între ele.

Își dădu seama că era în sala de curs.

Ferestrele erau larg deschise și din curte se auzeau voci de copii. Când și când, o rafală de vânt făcea perdelele albe să fluture. Lângă el se afla Aomame, care îl ținea strâns de mână. Ca întotdeauna, și totuși ceva era diferit. Toate era atât de limpezi și vii, încât aproape că nu le mai recunoștea. Formele lucrurilor se vedeau clar până în cel mai mic detaliu. Dacă întindea mâna, avea senzația că le poate atinge. Mirosul după-amiezii de început de iarnă îi asalta nările, ca și când o pătură care îl acoperise până atunci ar fi fost înlăturată cu forță. Era mirosul adevărat, în care recunoștea anotimpul: mirosul buretelui de la tablă, al detergentului folosit la spălatul pe jos, al frunzelor arse din incineratorul aflat într-un colț al curții, toate se amestecau fără să poată fi separate. Trăgând adânc în piept acea aromă, simțea că inima i se deschide larg și adânc. Alcătuirea întregului corp i se rearanja tăcut. Bătăile inimii nu mai erau doar bătăi ale inimii.

Pentru o clipă, poarta timpului se deschise către interior. Lumina veche se amestecă cu cea nouă. Aerul învechit se amestecă cu cel nou. Asta e lumina și ăsta e aerul, își spuse Tengo. Așa era complet satisfăcut. Aproape complet. De ce nu mi-am amintit până acum mirosul acesta? Era atât de simplu. E o lume atât de naturală.

— Voiam să te întâlnesc, îi spuse Tengo lui Aomame. Era o voce îndepărtată și șovăielnică, dar cu siguranță vocea lui.

— Și eu voiam să te întâlnesc, îi răspunse fata. Glasul ei semăna cu cel al lui Kumi. Nu se mai deslușea hotarul dintre

realitate și imaginație. Dacă încerca să le separe, castronul cu terci din capul lui se înclina din nou și creierul îi tremura vâscos.

— Ar fi trebuit să încep să te caut de multă vreme, spuse Tengo. Dar nu am putut.

— Nici acum nu e târziu. Poți să mă găsești.

— Cum să fac asta?

Niciun răspuns. Răspunsul nu era pus în cuvinte.

— Dar pot să te găsesc, spuse Tengo.

— Eu te-am găsit pe tine, răspunse fata.

— M-ai găsit?

— Găsește-mă! Cât mai e timp!

Perdeaua flutura larg, ca o fantomă care zăbovește prea mult pe lumea asta. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut Tengo.

*

Când își reveni, era într-un pat îngust. Veioza era stinsă, dar în încăpere pătrundea slab, printre draperii, lumina de la felinarele de pe stradă. Tengo era în tricou și boxeri. Kumi rămăsese doar în bluza cu *smiley face* și nu avea chiloți. Sânii ei moi se odihneau pe brațul lui Tengo. În cap încă îi mai răsuna țipătul bufniței. Crângul devenise acum parte din mintea lui.

În pat cu tânăra asistentă, Tengo tot nu avea porniri erotice și nici Kumi nu părea dornică de așa ceva. Își încolăcise mâinile în jurul lui și chicotea. Tengo nu înțelegea ce era așa de amuzant. Probabil că cineva, undeva, ridicase semnul cu „Râsete”.

Ce oră o fi? se întrebă. Își săltă capul să se uite, dar nu zări niciun ceas. Kumi încetă brusc să mai râdă și își trecu brațele în jurul gâtului lui.

— Am înviat, îi spuse fierbinte la ureche.

— Ai înviat, zise Tengo.

— Fiindcă am murit o dată.

— Ai murit o dată, repetă Tengo.

— Într-o noapte rece și ploioasă, zise ea.

— De ce ai murit?

— Ca să revin acum la viață.

— Ai înviat.

— Mai mult sau mai puțin, în diferite forme, îi șopti ea.

Tengo se gândi la spusele ei. Ce înseamnă să învii mai mult sau mai puțin, în diferite forme? Creierul îi era greu și vâscos, plin de muguri de viață ca supa primordială. Dar aceștia nu-l conduceau către nimic.

— De unde vine crisalida de aer?

— Întrebare greșită! zise Kumi. Ha, ha!

Se răsuci peste el. Pe coapse, Tengo îi simțea părul pubian, des și gros. Părea să fie o parte din gândurile ei.

— Ce-ți trebuie ca să învii? întrebă Tengo.

— Problema cea mai importantă cu înviatul, spuse tânăra cu aerul că îi destăinuie un secret, este că nu poți învia pentru tine. Nu poți învia decât pentru alții.

— Deci asta înseamnă „mai mult sau mai puțin, în diferite forme”.

— Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieșirea.

— Când o să se lumineze de zi, o să plec de aici, îi repetă Tengo cuvintele.

Fata își frecă din nou părul pubian de coapsa lui, de parcă voia să lase acolo un semn.

— Crisalida de aer nu vine de nicăieri. Oricât ai aștepta-o, nu o să apară.

— Așa știi tu?

— Fiindcă am murit o dată, spuse ea. E dureros să mori. Mult mai dureros decât îți închipui. Și ești foarte singur. Atât de rău încât te minunezi că oamenii pot fi așa de singuri. Să ții minte asta. Știi, Tengo, până nu mori o dată, nici nu poți învia.

— Fără moarte nu există înviere, confirmă Tengo.

— Dar lumea trăiește urmărită de moarte.

— Trăiește urmărită de moarte, repetă Tengo fără să

înțeleagă sensul cuvintelor.

Perdelele albe flutură în bătaia vântului. În aer se simte mirosul buretelui de la tablă și al detergentului. Mirosul frunzelor arse. Cineva exersează la flaut. Fetița îl ține strâns de mână. În vintre simte o amorțeală dulce, dar nu are erecție. Asta o să vină mult mai târziu. Cuvântul „târziu” îi promite eternitatea. Eternitatea e o linie dreaptă care merge la nesfârșit. Castronul cu terci se înclină din nou și creierul îi tremură.

*

Când se trezi nu reuși de îndată să-și dea seama unde se afla. Îi luă ceva timp până când își readuse în minte întâmplările din seara precedentă. De afară se auzea ciripitul vesel al păsărilor și printre perdelele înflorate pătrundea orbitor soarele dimineții. Stătuse foarte înghesuit în patul acela îngust, dar dormise totuși buștean. Alături de el era o femeie, încă adormită, cu capul pe pernă. Părul îi acoperea obrajii ca o iarbă proaspătă și plină de rouă. Kumi Adachi, își spuse Tengo. O asistentă care abia a împlinit douăzeci și trei de ani. Lângă pat își găsi ceasul căzut pe podea. Limbile lui arătau ora șapte și douăzeci.

Se ridică încet din pat, cu grijă să nu o trezească pe Kumi, și privi pe fereastră, printre draperii. Afară se vedea un teren cultivat cu verze, ghemuite în șiruri pe pământul negru. În spate se afla crângul. Tengo își aminti strigătele bufniței. Înțelepciunea nopții. În timp ce îi ascultau țipetele, Tengo și asistenta fumaseră hașiș. Pe coapse încă mai simțea părul ei pubian aspru.

Se duse la bucătărie și bău apă de la chiuvetă, făcându-și palmele căuș. Avea gâtul atât de uscat, încât i se părea că oricât ar bea nu-și putea domoli setea. În rest însă se simțea bine. Nu-l durea capul și nu avea corpul moale. Mintea îi era limpede. Doar că se simțea mai aerisit. Ca o instalație bine curățată de un profesionist. Încă îmbrăcat în tricou și boxeri, se duse la toaletă și urină îndelung. Din

oglindă îl privea un chip pe care nu-l recunoștea. Pe ici, pe colo, avea câte un fir de păr rebel și era cazul să se bărbierească.

Se întoarse în dormitor și își adună hainele, care zăceau împrăștiate pe podea, amestecate cu cele ale lui Kumi. Nu-și amintea când se dezbrăcase. Își găsi ciorapii, trase blugii pe el și își puse cămașa. În timp ce-și aduna hainele, călcă pe un inel ieftin și mare. Îl culese de pe jos și îl puse pe măsuța de lângă pat. Își puse puloverul și își luă jacheta. Se încredință că are cheile și portofelul în buzunar. Femeia dormea dusă, cu plapuma trasă până sub urechi. Nu i se auzea nici măcar respirația. Oare ar trebui să o trezească? Nu credea că făcuseră nimic, totuși împărțiseră patul peste noapte. Era cam nepoliticos să plece fără măcar să o salute, dar ea dormea prea adânc și îi spusese că era ziua ei liberă. Dacă o trezea, ce ar fi făcut amândoi?

Găsi lângă telefon hârtie și un pix. „Mulțumesc pentru aseară. A fost drăguț. Mă întorc la han. Tengo”. Alături notă și ora. Îi lăsă bilețelul pe măsuța de lângă pat, sub inelul pe care îl găsise mai devreme. Apoi își trase în picioare adidașii scâlciați și ieși.

Nu avu mult de mers până la stația de autobuz. Așteptă cinci minute până veni autobuzul care ducea la gară. Merse până la capăt împreună cu liceeni zgomotoși. Întors la han, după ora opt și cu obrajii umbriți de barba nerasă, nu avu parte de niciun comentariu. Cei de la han erau, de bună seamă, obișnuiți cu așa ceva. Îi serviră micul dejun fără să spună nimic.

În timp ce mânca și-și bea ceaiul, Tengo rememoră seara trecută. Ieșise să mănânce cu cele trei asistente. Apoi se duseseră la un bar, unde cântaseră la karaoke. Mersese la Kumi acasă și, în timp ce ascultau țipetele bufniței, fumaseră hașiș adus din India. Își simțise creierul ca pe un terci gros și călduț. Se pomenise în sala de clasă, simțise mirosurile și vorbise cu Aomame. Apoi, în pat cu asistenta, discutaseră despre moarte și înviere. Pusese o întrebare

greșită și primise răspunsuri ambigue. În pădurice, bufnița continua să țipe, iar la televizor, lumea să râdă.

Amintirile sale erau pe alocuri incomplete. Nu reușea să lege toate momentele între ele, dar ceea ce ținea minte era extraordinar de limpede. Își amintea fiecare cuvânt pe care îl rostise. Se gândi la ce-i spusese Kumi la sfârșit. Era un sfat, o avertizare.

— Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieșirea.

Probabil că era vremea să plece. Își luase concediu și venise aici în speranța de a o revedea pe Aomame la vârsta de zece ani, în crisalida de aer. Stătuse aproape două săptămâni și îi citise zilnic tatălui său. Dar crisalida nu mai apăruse. În schimb, când era pe punctul de a renunța, Kumi îi oferise o viziune complet diferită, cu ajutorul căreia o reîntâlnise pe Aomame și putuse să stea de vorbă cu ea. *Găsește-mă, cât mai e timp,* îi spusese ea. Probabil că cea care rostise cuvintele cu adevărat fusese însă Kumi. Era greu de deslușit, dar nu avea nicio importanță. Kumi murise și înviase. Nu pentru ea, ci pentru alții. Tengo hotărî să creadă, cel puțin pentru moment, spusele ei. Erau lucruri importante. Probabil.

Se afla în orașul pisicilor. Existau în el lucruri pe care nu le putea găsi în altă parte. Tocmai din motivul acesta se urcase în tren și venise până aici. Dar ce găsea era presărat cu pericole. Dacă dădea crezare avertismentului lui Kumi, erau lucruri fatale. Îl pișcau degetele, simțea că se apropie ceva de rău augur.

Trebuia să se întoarcă în Tokio. Până nu se blochează ieșirea, cât mai oprea trenul acolo. Înainte de asta, însă, trebuia să mai treacă pe la sanatoriu, să-l înștiințeze pe tatăl său că pleacă.

Mai erau câteva lucruri de care voia să se încredințeze.

Capitolul 10
Adunând dovezi clare

Ushikawa se hotărî să facă un drum până în Ichikawa. O simți ca pe o călătorie lungă, însă orașul se afla imediat la intrarea în prefectura Chiba, cum treceai râul, și nu dura mult să ajungi din centrul Tokioului până acolo. Urcă într-un taxi de la gară și-i spuse șoferului numele școlii. Ajunse acolo puțin după ora unu. Se terminase pauza de prânz și cursurile de după-amiază începuseră deja. Din sala de muzică se auzea un cor de voci, iar în curtea școlii se juca un meci de fotbal, în cadrul orei de educație fizică. Copiii alergau după minge țipând în gura mare.

Ushikawa nu avea amintiri plăcute legate de școala primară. El nu era bun la sport, mai ales nu la jocurile cu mingea. Era scund, lent și suferea de astigmatism. În plus, îi lipsea coordonarea motrică. Orele de educație fizică erau un adevărat coșmar. La celelalte materii avea note excelente! Mintea nu-i mergea rău deloc și mai și studia mult (tocmai de aceea reușise să promoveze examenul de barou la doar douăzeci și cinci de ani). Însă nimeni nu-l plăcea și nu-l respecta. Unul dintre motive era și faptul că nu era bun la sport. Desigur, și înfățișarea sa ridica niște probleme. De mic copil avusese fața lată, privirea răutăcioasă și capul diform. Colțurile buzelor îi erau răsfrânte în jos și-ți dădeau senzația că stă să i se prelingă saliva prin ele (doar arăta așa, salivă nu-i cursese niciodată). Avea părul creț, vâlvoi. Nu era o înfățișare care să atragă simpatia oamenilor.

În școala primară nu vorbea mai deloc. Când trebuia să o facă, știa și singur că îi mergea bine gura. Însă nu avea cu cine să poarte o discuție intimă și nu i se dădea nici ocazia să-și etaleze talentul oratoric. Prin urmare, rămânea tăcut. Dar își formase obiceiul să asculte cu mare atenție ce spuneau ceilalți – indiferent de subiect. Încerca să câștige

ceva din asta. Acest obicei avea să-i devină un instrument foarte folositor. Cu ajutorul lui scotea la iveală multe adevăruri valoroase. Unul dintre aceste „adevăruri valoroase” pe care le descoperise în acest mod era faptul că majoritatea oamenilor nu sunt în stare să-și pună mintea la contribuție și să gândească. Iar cei care nu gândesc nici nu ascultă ce spun alții.

În orice caz, zilele petrecute la școala primară nu erau o filă din viața lui de care să-și amintească cu plăcere. Îl cuprindea deprimarea numai la gândul că avea să calce din nou într-o asemenea instituție. Poate că prefectura Saitama era altfel decât prefectura Chiba, dar școlile primare erau toate la fel în întreaga țară. Arătau la fel și funcționau după aceleași principii. Cu toate acestea, Ushikawa se dusese special la cea din Ichikawa. Era vorba de o chestiune foarte importantă, pe care nu putea s-o lase în seama altcuiva. Telefonase la secretariat și stabilise o întâlnire la ora unu și jumătate.

*

Directoarea adjunctă era o femeie micuță de statură și părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Era subțirică, avea un chip frumos și o ținută îngrijită. Directoare adjunctă? se miră Ushikawa. Nu mai auzise termenul acesta. Pe de altă parte, el terminase școala primară cu multă vreme în urmă. Lucrurile sigur se mai schimbaseră între timp. Femeia părea să fi avut de-a face cu mulți oameni de toate felurile, pentru că nu trădase deloc surprindere la vederea lui Ushikawa, care numai obișnuit nu arăta. Sau poate că era doar politicoasă. Îl conduse într-o sală de primire foarte îngrijită și îl invită să ia loc. Se așeză și ea pe scaunul din fața lui și îi zâmbi de parcă aștepta cu nerăbdare discuția plăcută pe care urmau să o poarte.

Femeia îi amintea de o colegă din școala primară. Era frumoasă, drăguță, avea note bune și simțul răspunderii.

Era manierată și cânta bine la pian. Profesorii o îndrăgeau. Ushikawa o privea adesea în timpul orelor. Se uita mai mult la spatele ei. Însă nu vorbise niciodată cu ea.

— Sunteți aici în legătură cu un absolvent al școlii noastre? întrebă directoarea adjunctă.

— Mă scuzați, am omis să mă prezint, zise Ushikawa întinzând o carte de vizită.

Aceeași carte de vizită pe care i-a dăduse și lui Tengo și pe care scria „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei”. Ushikawa îi înșiră cam aceeași poveste cu care se dusese cândva la Tengo și anume că, în calitate de scriitor, fostul elev al acelei școli era unul dintre candidații la un sprijin financiar oferit de asociația sa. Făcea o verificare foarte sumară legată de el.

— Minunat! zise directoarea zâmbind. Este un lucru care ne onorează și pe noi. Vă ajut cum pot, cu cea mai mare plăcere.

— Mă întrebam dacă este posibil să discut direct cu învățătoarea dânsului, spuse Ushikawa.

— O să mă interesez. Dar au trecut douăzeci de ani de atunci și este posibil să fi ieșit la pensie.

— Vă mulțumesc. Și ar mai fi un lucru despre care aș dori să vă întreb.

— Despre ce este vorba?

— În același an cu domnul Kawana a învățat și o fată pe nume Masami Aomame. Puteți să aflați, vă rog, dacă au fost cumva colegi de clasă?

Pe chipul directoarei apăru o umbră de suspiciune.

— Această doamnă Aomame are vreo legătură cu bursa oferită domnului Kawana?

— Nu, nu despre asta e vorba. Într-o operă scrisă de domnul Kawana este portretizată o persoană care aduce cu dânsa. Și aici sunt câteva chestiuni pe care noi am dori să le clarificăm. Nu e nimic complicat. De fapt, e doar o formalitate.

— Aha, răspunse directoarea adjunctă ridicând

imperceptibil colțurile gurii. Dar vă rog să înțelegeți că nu vă putem oferi informații de natură personală. De exemplu, fișa matricolă sau informații privitoare la mediul familial.

— Suntem perfect conștienți de acest lucru. Noi am dori să știm dacă a fost într-adevăr colegă de clasă cu domnul Kawana. Și v-am fi recunoscători dacă ne-ați comunica numele învățătoarei și o modalitate prin care am putea s-o contactăm.

— Am înțeles. Dacă este vorba doar despre așa ceva, nu e nicio problemă. Aomame, ați spus?

— Da. Se scrie cu ideogramele *ao* de la „verde” și *mame* de la „fasole”. Un nume nu prea des întâlnit.

Ushikawa scrise cu pixul în carnețel „Masami Aomame” și îi întinse foaia directoarei. Aceasta o privi câteva clipe, apoi o puse într-un dosar de pe birou.

— Vă rog să așteptați aici. Mă duc acum să caut în arhivă. Am să rog pe cineva să facă niște copii după informațiile care pot fi făcute publice.

— Vă mulțumesc din tot sufletul și îmi cer mii de scuze pentru deranj, mulțumi Ushikawa.

Directoarea adjunctă părăsi încăperea fluturându-și elegant poalele fustei cloș. Avea o postură frumoasă și un mers la fel de frumos. Coafura vădea bun-gust. Înaintase în vârstă într-un mod foarte plăcut. Ushikawa se așeză comod în scaun și așteptă să treacă timpul citind din cartea pe care o avea la el.

*

Un sfert de oră mai târziu, directoarea se întoarse. Ținea la piept un plic mare, maroniu.

— Se pare că domnul Kawana a fost un elev strălucit. Avea cele mai bune note din clasă, pe lângă rezultatele excelente ca sportiv. Era bun mai ales la aritmetică, la matematică și rezolva probleme de liceu încă din școala primară. A câștigat și o olimpiadă, iar ziarele chiar l-au numit un copil minune.

— Remarcabil, spuse Ushikawa.

— Însă mă miră un lucru, continuă directoarea. Pe atunci era recunoscut ca un copil minune al matematicii, însă, ca adult, a ajuns să fie apreciat în lumea literară…

— Talentul vast, aidoma unei pânze freatice bogate, își găsește cale către suprafață în felurite locuri. În prezent, dânsul predă matematica și, concomitent, scrie romane.

— Aha, răspunse directoarea, arcuindu-și frumos sprâncenele. În comparație cu dânsul, nu am reușit să aflu prea multe în legătură cu Masami Aomame. În clasa a cincea, s-a transferat la altă școală. A fost luată în grija unei rude din Tokio, din sectorul Adachi, și s-a înscris la școala de acolo. A fost colegă cu domnul Kawana în clasele a treia și a patra.

După cum mă așteptam, își zise Ushikawa. Între cei doi exista o legătură.

— Învățătoarea se numește Ōta. Doamna Toshie Ōta. În prezent lucrează la școala primară municipală din Tsudanuma.

— Deci dacă iau legătură cu școala aș putea s-o întâlnesc.

— Am contactat-o deja, răspunse directoarea adjunctă schițând un zâmbet. A spus că, dacă e vorba de așa ceva, discută cu dumneavoastră cu mare plăcere.

— Vă mulțumesc mult, spuse Ushikawa.

Femeia aceea nu era doar frumoasă, ci își făcea și treaba rapid.

Directoarea notă pe spatele propriei sale cărți de vizită numele profesoarei și numărul de telefon al școlii primare din Tsudanuma, apoi i-o înmână lui Ushikawa. Acesta o puse cu grijă în portofel.

— Am înțeles că doamna Aomame provine dintr-un mediu religios, zise Ushikawa. Este un lucru care pe noi ne preocupă întrucâtva.

Directoarea se încruntă și la coada ochilor îi apărură niște riduri mărunte. Doar o femeie matură cu multă autodisciplină putea să obțină niște riduri atât de inteligente

și fermecătoare, cu o conotație atât de delicată.

— Îmi pare rău, dar este unul dintre subiectele pe care nu le putem discuta, răspunse ea.

— E o chestiune de natură personală? întrebă Ushikawa.

— Exact. Mai ales fiind vorba de religie.

— Dar dacă o întâlnesc pe doamna Ōta, aș putea să aflu anumite lucruri.

Directoarea adjunctă își înclină ușor bărbia sa delicată către stânga, fluturând pe buze un zâmbet reținut.

— Ceea ce spune doamna Ōta *strict personal* nu ne privește pe noi.

Ushikawa se ridică și îi mulțumi politicos. Directoarea îi înmână plicul cu documente.

— Am pus aici copii ale datelor pe care vi le putem oferi. Sunt despre domnul Kawana, dar sunt și câteva informații cu privire la doamna Aomame. Sper să vă fie de folos.

— Mi-ați fost de mare ajutor. Vă sunt sincer recunoscător pentru amabilitate.

— Vă rog să-mi dați de știre când aveți un rezultat legat de bursa aceea, pentru că este un lucru care ne face și nouă onoare.

— Sunt convins că rezultatul o să fie pozitiv, răspunse Ushikawa. Eu l-am întâlnit de mai multe ori până acum și îl consider un tânăr promițător, cu un talent indiscutabil.

*

Ushikawa intră într-o cantină din fața gării din Ichikawa și luă un prânz ușor, timp în care trecu în revistă documentele din plic. Cuprindeau câteva date matricole referitoare la Tengo și la Aomame, precum și detalii despre premiile obținute de Tengo la învățătură și sport. Chiar fusese un elev strălucit din cale afară. Probabil că pentru el școala nu însemnase niciodată un coșmar. În plic era și o copie a unui articol despre câștigarea olimpiadei la aritmetică. Fiind foarte vechi, nu se vedea prea clar, dar conținea și o fotografie a lui de la acea vreme.

După ce termină de mâncat, Ushikawa telefonă la școala primară din Tsudanuma. Vorbi cu doamna Toshie Ōta și fixară o întâlnire la școală, la ora patru. Aceasta îi spuse că la ora aceea puteau sta de vorbă liniștiți.

O fi ea muncă, dar chiar așa, două școli într-o singură zi! oftă Ushikawa. Numai când se gândea, îl și apuca deprimarea. Însă până acum meritase să bată drumul. Aflase că Tengo și Aomame fuseseră colegi de clasă timp de doi ani. Era un mare progres.

Tengo o ajutase pe Eriko Fukada transformând *Crisalida de aer* într-o operă literară care devenise apoi un bestseller. Aomame îl asasinase la hotelul Okura pe Tamotsu Fukada, tatăl lui Eriko Fukada. Ambii acționaseră cu scopul comun de a ataca gruparea „Pionierii”. Poate cooperaseră cumva. Era și normal să considere că o făcuseră.

Însă mai bine nu le spunea încă nimic celor doi indivizi de la Pionierii. Lui Ushikawa nu-i plăcea să dea informațiile cu țârâita. Aduna cât de multe putea, le verifica meticulos și abia când avea dovezi foarte clare, deschidea tacticos subiectul: „Uitați cum stă treaba…”. Era un obicei teatral pe care îl avea încă de pe vremea când lucra ca avocat. Își făcea interlocutorul să coboare garda cu atitudinea lui umilă, iar când lucrurile se apropiau de final, venea cu niște dovezi concrete și răsturna situația.

În tren, în drum spre Tsudanuma, Ushikawa își construi în minte mai multe ipoteze.

Poate că Tengo și Aomame aveau o relație amoroasă. Sigur, nu să fi fost iubiți încă de la vârsta de zece ani, dar exista posibilitatea să se fi întâlnit mai târziu, după ce terminaseră școala primară și să se fi apropiat. Iar apoi, dintr-un anumit motiv necunoscut, și-au împreunat forțele ca să distrugă gruparea „Pionierii”. Aceasta era o ipoteză.

Însă Ushikawa nu văzuse niciun indiciu cum că Tengo și Aomame ar fi împreună. El avea relații fizice regulate cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai în vârstă decât el. Judecând după firea lui, dacă ar fi fost atât de strâns legat

de Aomame, nu ar fi făcut sex frecvent cu altă femeie. Nu era el omul care să jongleze așa cu situația. Ushikawa urmărise timp de două săptămâni tiparul după care se mișca Tengo. Trei zile pe săptămână preda matematică la o școală pregătitoare, iar în restul timpului stătea singur, închis în cameră. Probabil că scria. Nu ieșea decât ocazional, la cumpărături sau la plimbare. Ducea un trai foarte simplu și modest. Ușor de înțeles, fără niciun fel de mister. Lui Ushikawa i se părea exclus ca Tengo să fie părtaș la un complot de asasinare, indiferent care ar fi fost situația.

Ushikawa îl simpatiza pe Tengo. Era un tânăr simplu, cu o fire onestă. Se baza pe sine însuși, nu pe alții. Așa cum se întâmplă adesea cu oamenii mai mari de statură, avea tendința să priceapă mai greu aluziile, dar nu era deloc secretos sau viclean. Era genul care, odată ce a luat o hotărâre, o ține apoi tot înainte. Nu ar fi ajuns niciodată un bun avocat sau agent de bursă. Dacă îi punea cineva piedică, ar fi căzut grămadă când ți-era lumea mai dragă. Dar putea să se descurce de minune ca profesor de matematică sau ca scriitor. Nu era sociabil și nici prea volubil, dar anumite femei îl plăceau. Pe scurt, se afla la polul opus față de Ushikawa.

Însă comparativ cu el, despre Aomame nu știa mai nimic. Tot ce aflase era că se născuse într-o familie de credincioși înflăcărați ai Bisericii Martorilor și că fusese dusă încă de mic copil să facă prozelitism. În clasa a cincea își lepădase credința și o luaseră în primire niște rude care locuiau în sectorul Adachi. Probabil că nu mai putuse să îndure. Spre norocul ei, era foarte aptă fizic și din școala generală și până la liceu fusese un jucător strălucit al echipei de softball. Reușise să se facă remarcată. Datorită acestui fapt, obținuse o bursă și intrase la o facultate de educație fizică. Cam acestea erau faptele pe care le aflase Ushikawa. Însă despre personalitatea ei, modul de gândire, calitățile și defectele ei, viața ei particulară, nu avea nici cea mai vagă idee. Tot ce obținuse erau doar niște detalii din biografia ei.

Dar suprapunând în minte trecutul lui Tengo și pe cel al lui Aomame, începu să vadă niște puncte comune. În primul rând, niciunul nu avusese o copilărie fericită. Aomame era târâtă prin oraș de mama ei ca să facă prozelitism. Se duceau din ușă în ușă și sunau la sonerie. Toți copiii din Biserica Martorilor erau obligați să facă asta. Iar tatăl lui Tengo fusese încasator la NHK. Și asta presupunea tot mers din ușă în ușă. Oare să-și fi luat fiul cu el, așa cum făceau mamele din Biserica Martorilor? Poate că da. Dacă ar fi fost el tatăl lui Tengo, sigur ar fi făcut-o. Când ai un copil cu tine aduni bani mai ușor și nu mai trebuie să plătești nici bonă. Împuști doi iepuri dintr-un foc. Însă pentru Tengo sigur nu fusese o experiență plăcută. Și cine știe, poate că cei doi copii chiar se întâlniseră pe străzile orașului Ichikawa.

Atât Tengo, cât și Aomame se străduiseră să obțină o bursă sportivă și să plece cât mai repede de la părinți. Ambii erau niște sportivi străluciți. Erau oricum înzestrați cu o constituție fizică bună, însă *trebuia neapărat să fie străluciți.* Unica lor metodă de a deveni independenți era să fie remarcați astfel și să facă performanță. Acesta era prețiosul lor bilet care le asigura autoconservarea. Felul lor de a gândi nu semăna cu al unui băiat sau al unei fete obișnuite de vârsta lor, iar atitudinea lor față de lume diferea și ea.

La drept vorbind, și Ushikawa fusese într-o situație asemănătoare. În cazul său, familia lui era bogată și nu avusese nevoie de bursă, iar banii de buzunar nu-i lipsiseră niciodată. Dar ca să intre la o facultate de vârf și să treacă examenul de barou trebuise să învețe pe rupte. Se luptase la fel ca Tengo și ca Aomame. Nu avusese timp să se distreze, așa cum făceau colegii lui. Abandonase micile plăceri – un lucru nu tocmai ușor de făcut – și se devotase în întregime studiului. Sufletul lui oscilase mereu între sentimente de inferioritate și de superioritate. Eu sunt un Raskolnikov care n-a întâlnit-o pe Sonia, își spunea el adesea.

Ei, dar lasă-mă pe mine. Nu mă ajută cu nimic acum să mă gândesc la toate astea. Mai bine mă întorc la Tengo și la Aomame.

Dacă cei doi s-ar fi întâlnit pe neașteptate după mai bine de douăzeci de ani, ar fi descoperit cu uimire că aveau multe puncte în comun. Ar fi avut foarte multe lucruri de vorbit. Și atunci s-ar fi simțit puternic atrași unul de celălalt. Ushikawa putea să-și imagineze cu multă claritate un asemenea scenariu. O întâlnire întâmplătoare, dictată de destin. Suprema poveste de dragoste.

Chiar să fi avut loc această întâlnire întâmplătoare? Să se fi născut o poveste de dragoste? Desigur, Ushikawa nu avea cum să știe cu certitudine. Însă era mai logic să presupună că se întâlniseră. Tocmai astfel își uniseră forțele și îi atacaseră pe Pionieri. De pe fronturi diferite, fiecare în felul său. Tengo cu penița, iar Aomame cu vreo tehnică specială. Însă Ushikawa nu era perfect mulțumit de această ipoteză. Avea logică, dar nu îl convingea.

Dacă între cei doi s-ar fi creat o legătură atât de puternică, era inevitabil să iasă la suprafață. O întâlnire fatidică ar fi avut urmări la fel de fatidice, iar ochii lui atât de atenți nu ar fi scăpat așa ceva. Poate că Aomame ar fi reușit să țină totul ascuns. Dar lui Tengo i-ar fi fost imposibil.

Ushikawa era genul de om care se bazează în viață pe logică. Fără dovezi clare, nu mergea mai departe. Însă, în același timp, avea încredere în instinctul său înnăscut. Iar acest instinct clătina acum din cap la ideea că Tengo și Aomame unelteau împreună. Clătina încet, dar ferm. Dacă cei doi nu erau conștienți unul de existența celuilalt? Dacă implicarea lor simultană cu Pionierii fusese *o pură întâmplare*?

Deși era o coincidență greu de imaginat, instinctul lui prefera această ipoteză în favoarea ideii de complot. Din motive diferite, cu scopuri diferite și din unghiuri diferite, cei doi îi zgâlțâiseră pe Pionieri *din întâmplare* în același timp.

Erau două fire narative separate, care mergeau în paralel.

Dar tipii de la Pionieri ar accepta ușor o teorie așa de convenabilă? Nici vorbă, își zise Ushikawa. Ar sări direct la ipoteza cu uneltirea, fără să mai stea pe gânduri. Erau indivizi cărora din fire le place conspirația. Înainte să le ofere informații brute, trebuia să se străduiască să găsească dovezi și mai clare. Altfel risca să-i inducă în eroare, iar acest lucru, la rândul lui, putea însemna să aibă el de suferit.

Ushikawa se gândi încontinuu la aceste lucruri în tren, de la Ichikawa la Tsudanuma. Probabil că, fără să-și dea seama, se strâmbase, oftase sau se uitase în gol. O fetiță de școală generală, așezată pe scaunul din fața lui îl privea ciudat. Ushikawa încercă să disimuleze aceste gesturi schimbându-și expresia de pe chip și trecându-și palma peste creștetul lui strâmb și chel. Însă aceste mișcări păreau mai degrabă să o sperie. Fata se ridică brusc înainte de stația Nishi-Funabashi și se făcu nevăzută, cu pași iuți.

*

Cu învățătoarea pe nume Toshie Ōta rămase de vorbă în clasă, după terminarea orelor. Avea vreo cincizeci și ceva de ani și se afla la polul opus față de eleganta directoare-adjunctă de la școala din Ichikawa. Era scundă și îndesată, iar, privită din spate, avea un mers bizar, ca de crustaceu. Pe nas avea niște ochelari micuți, cu rame metalice, însă porțiunea dintre sprâncene era lată, plată și acoperită cu firișoare mărunte de păr. Purta un costum aparent din lână, care nu se știe când fusese croit, însă cu siguranță era gata demodat de nou și care răspândea un vag iz de naftalină. Avea o nuanță rozalie, însă una ciudată, care părea amestecată cu o altă culoare greșită. Probabil se dorise un ton discret și rafinat, dar scopul nu fusese atins și acel roz era acum cufundat într-o mare de deznădejde, autodepreciere și resemnare. Din această pricină, bluza albă, nou-nouță, care i se zărea pe sub rever, arăta ca un

musafir neobrăzat care s-a strecurat la un priveghi. Părul ei uscat, înspicat cu fire albe, părea prins la repezeală cu niște agrafe de plastic. Avea mâinile și picioarele cărnoase și niciun inel nu-i împodobea degetele scurte. Gâtul îi era brăzdat de trei cute înguste, dar adânci, care parcă marcau trecerea anilor. Sau poate erau semn că îi fuseseră împlinite trei dorințe. Deși probabil că nu era cazul, presupuse Ushikawa.

Îi fusese învățătoare lui Tengo din clasa a treia și până la sfârșitul ciclului primar. O dată la doi ani clasele se schimbau, dar întâmplarea făcuse să fie cu Tengo patru ani de zile. Pe Aomame o avusese doar doi ani, în clasele a treia și a patra.

— Mi-l amintesc bine pe domnul Kawana, zise ea.

Comparativ cu aspectul său sobru, avea o voce surprinzător de tânără și de clară. O voce care putea să răzbată până în toate ungherele unei clase gălăgioase. Profesia îl face pe om, își zise Ushikawa admirativ. Cu siguranță era un dascăl iscusit.

— Domnul Kawana a fost un elev strălucit din toate punctele de vedere. În douăzeci și cinci de ani mi-au trecut prin mână nenumărați elevi în diverse școli, dar n-am întâlnit un altul atât de înzestrat. Se remarca în orice făcea. Avea o personalitate frumoasă și calități de lider. Era genul de om capabil să se impună în orice domeniu. În școala primară s-a remarcat mai ales prin abilitățile sale la aritmetică și matematică, însă nu mă surprinde faptul că a urmat calea literaturii.

— Tatăl dânsului era încasator la NHK, nu-i așa?

— Așa este, răspunse învățătoarea.

— Am înțeles chiar de la dânsul că era un tată foarte sever, spuse Ushikawa complet la plesneală.

— Întocmai, răspunse ea fără să ezite. Era un tată foarte sever. Era foarte mândru de slujba sa și, desigur, acesta e un lucru minunat, însă pentru Tengo era o adevărată corvoadă.

Ushikawa reuși să lege subiectele între ele, astfel încât să stoarcă tot felul de detalii de la ea. La asta se pricepea el cel mai bine, să-și facă interlocutorul să vorbească. Învățătoarea îi povesti că Tengo fugise de acasă în clasa a cincea, sătul să tot fie luat de tatăl său la încasat taxa în weekend.

— Mai bine spus, a fost dat afară din casă, nu a fugit, spuse ea.

Deci tatăl lui chiar îl căra pe Tengo după el când încasa bani, își spuse Ushikawa. Iar pentru Tengo, aflat la o vârstă fragedă, fusese un stres deloc neglijabil. Exact așa cum se așteptase.

Neavând unde se duce, învățătoarea îl ținuse la ea peste noapte. Îi dăduse o pătură și îi făcuse și micul dejun. A doua zi pe seară se dusese la tatăl lui și îl convinsese să se răzgândească. Îi povesti lui Ushikawa întregul episod ca pe unul dintre cele mai glorioase momente din viața ei. Apoi îi vorbi și despre cum îl reîntâlnise întâmplător la un concert, când Tengo era în liceu, și despre cât de bine cântase el atunci la timpan.

— *Sinfonietta* lui Janáček. Nu e o piesă tocmai simplă. Până cu câteva săptămâni în urmă, Tengo nici nu atinsese vreodată acel instrument, dar a urcat pe scenă ca un adevărat profesionist și și-a îndeplinit rolul magnific. Un miracol în toată puterea cuvântului.

Femeia asta chiar l-a plăcut din toată inima pe Tengo, își zise Ushikawa impresionat. A ținut la el în mod necondiționat. Oare cum o fi să te placă cineva atât de mult?

— De Masami Aomame vă mai amintiți? întrebă Ushikawa.

— Îmi amintesc foarte bine, răspunse învățătoarea, însă cu o altă voce, în care nu se simțea bucuria.

Tonul vocii îi coborî simțitor.

— E și un nume neobișnuit.

— Da, e foarte neobișnuit. Însă nu din cauza numelui mi-

o amintesc eu.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Am înțeles că provenea dintr-o familie de credincioși devotați ai Bisericii Martorilor.

— Rămâne între noi discuția? întrebă învățătoarea.

— Sigur că da. Nu mai spun nimănui.

Învățătoarea încuviință.

— În Ichikawa există o filială mare a Bisericii Martorilor. Și de aceea eu am avut sub îndrumarea mea mai mulți copii din rândul lor. Din postura de dascăl pot să vă spun că probleme apar mereu și că trebuie acordată atenție fiecărui elev în parte. Însă credincioși mai înflăcărați ca părinții ei nu erau.

— Cu alte cuvinte, oameni care nu admiteau niciun compromis.

Învățătoarea își mușcă ușor buzele amintindu-și acele lucruri.

— Așa este. Erau niște oameni extrem de stricți când venea vorba de principii și pretindeau aceeași strictețe și de la copii. Din această cauză, ea nu avea cum să nu se izoleze de restul clasei.

— Deci, s-ar putea spune că, într-un anumit sens, a fost un copil special.

— Da, un copil special, recunoscu învățătoarea. Dar copiii nu au nicio vină. Dacă e să căutăm o vină undeva, atunci o vom găsi în intoleranța care acaparează sufletul oamenilor.

Învățătoarea continuă să vorbească despre Aomame. În cea mai mare parte, ceilalți copii o ignorau. Pe cât posibil, o tratau ca și cum *nu exista.* Era un element străin, cineva care susținea principii ciudate și care îi deranja pe ceilalți. Aceea era părerea unanimă în clasă. Iar Aomame se apăra încercând să-și facă prezența cât mai puțin simțită.

— Am făcut și eu tot ce am putut, dar solidaritatea copiilor era neașteptat de puternică, iar ea se transformase într-un fel de prezență fantomatică. În ziua de azi, astfel de probleme se pot rezolva cu ajutorul unui consilier de

specialitate. Însă pe atunci nu exista un asemenea sistem. Eu eram încă tânără și abia îmi mai vedeam capul doar încercând să țin clasa la un loc. Probabil că ce spun vă sună a pretext.

Ushikawa înțelegea bine ce spunea. A fi învățător însemna muncă grea. Într-o anumită măsură, lucrurile care interveneau între copii trebuiau lăsate în seama copiilor.

— Profunzimea credinței și intoleranța sunt două fețe ale aceleiași monede. Iar noi nu avem ce face în această privință, spuse Ushikawa.

— Aveți dreptate, răspunse învățătoarea. Dar, la un alt nivel, sigur aș fi putut să fac și eu ceva. Am încercat în câteva rânduri să discut cu ea, însă n-am reușit să scot nicio vorbă de la ea. Era încăpățânată și odată ce hotăra ceva, nu se mai răzgândea. Avea o minte strălucită. Înțelegea repede și era dornică să învețe. Dar se controla și se reținea, astfel încât să nu dea la iveală aceste lucruri. A nu ieși în evidență era doar o metodă de autoapărare. Dacă s-ar fi aflat într-un mediu obișnuit, sigur ar fi fost și ea o elevă minunată. Îmi pare atât de rău când mă gândesc!

— Ați discutat vreodată cu părinții ei?

Învățătoarea încuviință.

— De mai multe ori. Au venit la școală în repetate rânduri să se plângă de persecuție religioasă. I-am rugat atunci să încerce s-o ajute mai mult pe Aomame să se integreze în colectiv. Să se abată măcar un pic de tot de la principii. Dar în zadar. Pentru părinții ei, a respecta cu strictețe regulile credinței lor venea mai presus de orice. Pentru ei, fericirea însemna să ajungă în rai, iar viața în această lume nu era decât un lucru tranzitoriu. Însă aceasta e gândire de adult. Iar dânșii, din păcate, nu au vrut să înțeleagă ce greu îi e unui copil aflat în creștere să fie ignorat și ostracizat de restul clasei și ce răni fatale pot lăsa în sufletul lui aceste lucruri.

Ushikawa îi spuse că Aomame fusese o jucătoare de softball de succes în facultate și în cadrul echipei unei firme

și că acum lucra ca instructor la un club sportiv de lux. Mai exact spus, *lucrase* acolo până cu puțin timp în urmă, dar nu era nevoie să se exprime atât de precis.

— Mă bucur! zise învățătoarea și se înroși ușor în obraji. Deci s-a făcut mare, se întreține singură și o duce bine. M-am liniștit să aud asta.

— Dacă îmi permiteți o întrebare, zise Ushikawa fluturând un zâmbet inocent. E posibil ca domnul Kawana și doamna Aomame să fi fost mai apropiați în școala primară?

Învățătoarea își împreună degetele și se gândi o vreme.

— E posibil și așa ceva. Însă eu nu am văzut nimic de acest fel și nici nu mi-a ajuns nimic la ureche. Singurul lucru pe care pot să-l spun e că-mi vine greu să cred că putea exista vreun copil în acea clasă care să se apropie de ea. Poate că Tengo i-a întins mâna, pentru că el era un copil bun și responsabil. Dar nu cred că ea și-ar fi deschis inima cu una, cu două. Așa cum nici scoica lipită pe o stâncă nu-și desface ușor carapacea.

Învățătoarea tăcu puțin, apoi adăugă:

— Îmi pare rău că trebuie să spun lucrul acesta, dar pe atunci eu nu am putut să fac nimic în acest sens. După cum vă ziceam, nu aveam experiența și nici priceperea necesară.

— Dacă domnul Kawana și doamna Aomame s-ar fi apropiat, acest lucru ar fi creat o reacție puternică în clasă și n-ar fi avut cum să nu ajungă până la urechile dumneavoastră, nu-i așa?

Învățătoarea încuviință.

— Exista intoleranță de ambele părți.

— Mi-ați fost de mare ajutor cu tot ce mi-ați povestit, îi mulțumi Ushikawa.

— Sper că ce v-am spus despre doamna Aomame nu va fi o piedică în acordarea bursei, zise învățătoarea îngrijorată. Eu sunt singura responsabilă pentru faptul că în clasă a apărut o astfel de problemă. Nu a fost nici vina lui, nici a ei.

— Nu vă îngrijorați, spuse Ushikawa clătinând din cap. Eu doar verific acuratețea unor date care apar în carte. După

cum știți și dumneavoastră, problemele care vizează religia sunt întotdeauna complicate. Domnul Kawana e înzestrat cu un talent extraordinar și cu siguranță va ajunge în curând un nume de seamă.

La auzul acestor cuvinte, învățătoarea zâmbi mulțumită. O rază de lumină pătrunse în ochii ei și îi făcu să strălucească orbitor, aidoma unor ghețari care se zăresc în depărtări, pe coama muntelui. Își amintește de Tengo pe când era un băiat, își zise Ushikawa. Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar sigur are senzația că totul s-a întâmplat nu mai târziu de ieri.

În timp ce aștepta autobuzul către stația Tsudanuma în apropiere de poarta școlii, Ushikawa se gândi la profesorii lui de la școală. Oare ei îl mai țineau minte pe el? Însă chiar dacă îl mai țineau minte, în ochii lor sigur n-ar fi apărut vreun licăr de bunătate amintindu-și de el.

Ceea ce scosese la lumină era foarte aproape de ipoteza lui. Tengo fusese cel mai bun elev din clasă. Era și foarte popular. Aomame stătea izolată și era ignorată de tot restul clasei. Practic nu existau șanse ca cei doi să se fi apropiat. Se aflau în poziții prea diferite. Iar Aomame se transferase în clasa a cincea de la școala din Ichikawa. Acolo se întrerupea legătura dintre ei.

Dacă era să caute puncte comune între ei în timpul școlii, atunci nu exista decât unul singur, și anume că erau nevoiți să-și asculte părinții, împotriva voinței lor. Deși o făceau în scopuri diferite, unul ca să câștige adepți, altul ca să încaseze taxe, amândoi erau târâți de părinți cu forța prin tot orașul. În clasă, ocupau poziții foarte diferite. Dar cu siguranță se simțeau la fel de singuri și își doreau *ceva* cu tot atâta putere. Să fie acceptați în mod necondiționat, să fie strânși în brațe. Ushikawa își putea imagina ce era în sufletul lor.

*

Ei bine, își zise Ushikawa așezat pe scaun, cu brațele

încrucișate, în rapidul de la Tsudanuma către Tokio. Ei bine, eu ce să fac mai departe? Am găsit câteva conexiuni între Tengo și Aomame. Niște legături foarte interesante, dar, din păcate, în momentul de față, ele nu dovedesc nimic concret.

În fața mea se înalță un zid de piatră. În el sunt trei uși, iar eu trebuie să aleg una. Fiecare ușă poartă o plăcuță cu un nume. Pe una scrie „Tengo”, pe alta „Aomame” și pe ultima „Doamna din Azabu”. Aomame a dispărut ca o nălucă, fără urmă. Vila cu sălcii din Azabu e păzită ca un seif de bancă și n-am cum să mă ating nici de ea. Și atunci mai rămâne doar o ușă.

Se pare că o vreme o să stau lipit de Tengo, își zise Ushikawa. Altă alegere nu am. Asta e o mostră perfectă de aplicare a procedeului prin eliminare. Îți vine să faci niște broșuri frumoase cu ea, pe care să le împărți trecătorilor. Lume, lume, priviți cum se procedează prin eliminare!

Ce băiat bun din născare ești tu, Tengo! Matematician, dar și scriitor. Campion la judo, dar și preferatul învățătoarelor. Deocamdată nu-mi rămâne decât să te folosesc pe tine drept breșă și să încerc să descâlcesc situația. Și chiar e o încâlceală cumplită. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pricep mai puțin. Mi se face creierul ca o bucată de tofu expirat.

Dar Tengo? se întrebă Ushikawa. El reușea să cuprindă imaginea de ansamblu? Probabil că nu. Din câte vedea el, Tengo testa pe rând diverse ipoteze și mergea încolo și încoace, pe căi ocolite. Oare nu era și el bulversat de diverse lucruri și își clădea în minte fel de fel de teorii? Și totuși, Tengo era un matematician înnăscut. Se pricepea să adune piese și să compună un puzzle, în plus, ca persoană direct vizată, cu siguranță strânsese mai multe piese decât el.

Să-i urmăresc mișcările lui Tengo o vreme, își propuse Ushikawa. Sigur o să mă ducă el *undeva.* Dacă am noroc, poate chiar la locul în care se ascunde Aomame. A se lipi zdravăn de ceva ca o lipitoare era alt lucru la care Ushikawa

se pricepea de minune. Dacă asta se hotăra el să facă, nimeni nu mai putea să se descotorosească de el.

Odată ce se hotărâse, Ushikawa închise ochii și stinse întrerupătorul gândurilor. Mai bine dormea puțin. În ziua aceea vizitase nu una, ci două școli primare din Chiba și stătuse de vorbă cu două învățătoare între două vârste. O frumoasă directoare-adjunctă și o învățătoare cu un mers ca de crab. Trebuia să-și mai odihnească nervii. În scurt timp, capul său mare și diform începu să salte ușor, în ton cu mișcarea trenului. Ca o păpușă în mărime naturală, care stă să scuipe pe gură un răvaș nenorocos.

Trenul nu era gol, însă niciun călător nu se încumeta să se așeze lângă Ushikawa.

Capitolul 11
Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate

Marți dimineață, Aomame îi scrise un bilet lui Tamaru, în care îi spunea că bărbatul care se dădea drept încasator de la NHK venise din nou. Bătuse insistent la ușă, o făcuse cu ou și cu oțet (pe ea sau pe persoana care locuia acolo, numită Takai) și o tachinase încontinuu. Avea ceva exagerat și nenatural. Poate chiar era cazul să se alarmeze cu adevărat.

Aomame puse bilețelul într-un plic și îl lăsă pe masa din bucătărie. Scrise pe el inițiala T. Cei care veneau să-i aducă provizii urmau să i-l ducă lui Tamaru.

Puțin înainte de ora unu, Aomame intră în dormitor, încuie ușa, se băgă în pat și continuă să citească din romanul lui Proust. La ora unu fix, soneria sună o dată. După câteva clipe echipa de aprovizionare descuie ușa și intră în apartament. Ca de obicei, umplură frigiderul rapid, strânseră gunoiul și inspectară rafturile cu alimente. După un sfert de oră își terminară treaba, ieșiră și încuiară ușa din exterior. Apoi sunară iar la sonerie, ca semnal. Același procedeu ca întotdeauna.

Ca să fie sigură, Aomame așteptă până ce limbile ceasului indicară ora unu și jumătate, apoi ieși din dormitor și se duse în bucătărie. Plicul adresat lui Tamaru dispăruse, iar pe masă era acum o punguță de hârtie cu numele unei farmacii. Alături de ea, un volum gros intitulat *Enciclopedia corpului uman pentru femei.* În punguță găsi trei teste diferite de sarcină. Deschise fiecare cutie și citi instrucțiunile rând pe rând. Toate spuneau același lucru. Dacă ciclul întârzie mai mult de o săptămână, se poate face testul de sarcină. Acesta are o precizie de nouăzeci și cinci la sută, dar dacă rezultatul este pozitiv se recomandă o vizită la medicul specialist cât mai repede. Nu trebuie trasă o

concluzie doar pe baza testului. Acesta indică doar posibilitatea unei sarcini.

Procedeul era simplu. Se colectează urină într-un recipient curat și se introduce în ea fâșia de hârtie sau se urinează direct pe bețișor. Se așteaptă câteva minute. Culoarea albastră indică o sarcină. Dacă nu se schimbă culoarea, rezultatul e negativ. Sau, două liniuțe verticale în cadranul rotund înseamnă o sarcină, o singură liniuță indică lipsa unei sarcini. Chiar dacă detaliile de design difereau, principiul era același. Existența sarcinii se stabilește în funcție de prezența hormonului hCG (gonadotropina corionică umană) în urină.

Gonadotropina corionică umană? Aomame se încruntă puternic. Era femeie, dar în cei treizeci de ani ai săi nu mai auzise niciodată această denumire. Adică până acum chestia asta și-a făcut de cap cu ovarele mele și eu n-am știut?

Aomame deschise *Enciclopedia corpului uman pentru femei.*

„Gonadotropina corionică umană este un hormon secretat în timpul sarcinii, care menține funcționarea corpului galben”, scria în carte. „Corpul galben secretă progesteron și estrogen, protejează mucoasa uterină și împiedică menstruația. În acest mod se formează treptat placenta în uter. După șapte până la nouă săptămâni, odată formată placenta, rolul corpului galben se încheie și, prin urmare, și cel al hormonului hCG.”

Cu alte cuvinte, se secretă după fixarea pe peretele uterin, timp de șapte până la nouă săptămâni. Ca perioadă, era cam nesigur, dar se potrivea cumva. Tot ce putea spune e că, în cazul în care testul indica un rezultat pozitiv, cu siguranță era însărcinată. Dacă ieșea negativ, concluzia nu mai era la fel de clară. Exista și varianta ca perioada de secreție a hormonului să se fi încheiat deja.

Aomame nu simțea nevoia să urineze. Scoase o sticlă de apă plată din frigider și bău două pahare. Însă tot nu îi venea să meargă la toaletă. Neavând nicio grabă, lăsă baltă

testele de sarcină și se întinse pe canapea, concentrându-se asupra cărții.

*

Senzația de urinare apăru abia după ora trei. Aomame strânse urină într-un recipient și introduse în ea fâșia de hârtie. Aceasta se schimbă la culoare văzând cu ochii și se transformă într-un albastru intens. O nuanță foarte elegantă, bună de folosit pe caroseria unei mașini. O decapotabilă micuță și albastră, la care ar merge numai bine o capotă bej. Trebuie să fie minunat să conduci o asemenea mașină de-a lungul coastei, cu un vânticel văratic suflându-ți în față. Însă în baia dintr-un bloc din mijlocul orașului, într-o după-amiază de toamnă, acel albastru îi dădea ei certitudinea că este însărcinată – o posibilitate calculată cu o precizie de nouăzeci și cinci la sută. Rămasă în picioare în fața oglinzii, Aomame privi o vreme fâșia de hârtie albăstrită. Însă oricât ar fi privit-o, culoarea aceea nu avea să se schimbe.

Ca să fie absolut sigură, încercă și un test produs de altă firmă. Pe instrucțiunile acestuia scria să urineze direct pe capătul bețișorului. Dar cum n-ar fi putut să mai urineze prea curând, se hotărî să-l introducă în urina din vas. Tot era proaspătă și nu avea de ce să conteze dacă îl introducea în ea sau turna pe el. Rezultatul era același. Pe cadranul rotund din plastic apărură două linii verticale clar conturate, care îi spuneau lui Aomame același lucru, și anume că „există posibilitatea unei sarcini”.

Aomame aruncă urina în vasul de toaletă și trase apa. Înfășură fâșia de hârtie albăstrită într-un șervețel și îl aruncă la gunoi, apoi spălă recipientul cu apă caldă. Se duse în bucătărie și mai bău două pahare cu apă. Avea de gând să încerce și al treilea test a doua zi. Trei e un număr foarte bun. O lovitură, două lovituri. Îți ții răsuflarea și aștepți a treia minge.

Aomame puse apă la fiert, își făcu un ceai verde, apoi se

așeză pe canapea și își reluă lectura. Avea alături o farfurioară cu cinci biscuiți sărați cu brânză, pe care îi ronțăi savurându-și ceaiul. Era o după-amiază liniștită. Perfectă pentru citit. Însă degeaba parcurgea scrisul cu ochii, pentru că nu reținea nimic. Se văzu nevoită să recitească același pasaj de mai multe ori. Până la urmă renunță, închise ochii și se imagină la volanul decapotabilei albastre, mergând de-a lungul coastei, cu capota lăsată. Un vânticel cu iz de mare îi flutura în păr. Pe marginea drumului era un semn rutier cu două linii verticale, care însemna „Atenție, puteți fi însărcinată!”.

Aomame oftă și lăsă cartea să-i cadă pe canapea.

Știa și ea foarte bine că nu era nevoie să mai încerce al treilea test. Rezultatul ar ieși la fel și de o sută de ori la rând, își spuse ea. E doar o pierdere de timp. Hormonii mei hCG o să aibă exact aceeași atitudine față de uterul meu. Protejează corpul galben, împiedică declanșarea menstruației și ajută la formarea placentei. Sunt însărcinată. Iar hormonii hCG știu asta. O știu și eu. Pot să identific exact în pântecele meu această ființă. Acum e încă mică. Nu e decât un fel de simbol. Dar la un moment dat o să aibă o placentă și o să se dezvolte. O să primească hrană de la mine și o să crească treptat, dar constant, fără încetare, în lichidul acela întunecat și greu.

Era prima dată când rămânea însărcinată. Aomame era foarte meticuloasă din fire și nici nu credea decât ce vedea cu propriii ei ochi. Când făcea sex, se asigura neapărat ca partenerul să aibă prezervativul pus. Oricât ar fi băut, asta nu omitea niciodată să verifice. După cum îi spusese și Doamnei, de la vârsta de zece ani, când îi venise prima dată ciclul, nu i se întrerupsese niciodată. Nu i se dereglase nici măcar cu o zi. Durerile menstruale erau ușoare. Doar sângera timp de câteva zile și atât. Nu o împiedicase niciodată să facă mișcare.

Îi venise ciclul prima oară la câteva luni după ce îl strânsese pe Tengo de mână în sala de clasă din școala

primară. Între cele două întâmplări părea să existe o clară conexiune. Atingerea mâinii lui Tengo o zguduise probabil pe dinăuntru. Când o anunțase pe mama ei că i-a venit ciclul, aceasta se strâmbase, de parcă se trezise pe cap cu o pacoste chiar inutilă. E cam devreme, comentase ea. Însă Aomame nici n-o luase în seamă. Era propria ei problemă și nu a mamei sau a altcuiva. Făcuse singură primul pas într-o nouă lume.

Iar acum era însărcinată.

Aomame se gândi la ovule. Unul dintre cele patru sute de ovule pregătite înăuntrul ei (probabil unul chiar de pe la mijloc) fusese fecundat. Cel mai probabil în seara aceea furtunoasă de septembrie, cu tunete puternice. Atunci, în camera aceea întunecoasă, ea ucisese un bărbat. Îi înfipsese în ceafă un ac ascuțit, țintind către baza creierului. Însă acel bărbat era complet diferit față de cei pe care îi omorâse până atunci. Nu numai că știa că urmează să fie ucis, dar asta își și dorea. Până la urmă, ea îi dăduse ceea ce voia. Nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe un act de milă. Iar în schimb, el îi oferise ceea ce ea își dorea. Un târg făcut într-un loc adâncit în întuneric. Aceea fusese noaptea în care rămăsese însărcinată. *O știa.*

Eu am luat viața unui om cu mâna mea și, în același timp, o viață a prins rod în mine. Oare și asta a făcut parte din târg?

Aomame închise ochii și își puse frâu gândurilor. Când mintea i se goli, ceva se strecură înăuntrul ei, în tăcere.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

De ce îi venise să rostească rugăciunea tocmai acum? Nici măcar nu credea câtuși de puțin în vreo împărăție, în rai sau în Dumnezeu. Dar avea aceste cuvinte întipărite în minte. Fusese pusă să le recite încă de pe la trei sau patru ani,

când încă nici nu le înțelegea bine sensul. Dacă greșea chiar și un cuvințel, o loveau tare cu rigla peste mâini. Rugăciunea ieșea la iveală ori de câte ori se întâmpla ceva, chiar dacă nu se vedea cu ochiul liber. Ca un tatuaj secret.

Ce-ar zice oare mama dacă i-aș spune că am rămas însărcinată fără să fi făcut sex? se întrebă ea. Probabil i s-ar părea o blasfemie cumplită. La urma urmei, e un fel de concepție imaculată – deși, evident, nu mai sunt virgină. Dar poate nici măcar nu mi-ar acorda atenție. Nici n-ar apleca urechea la ce spun eu. Nu sunt decât o lepădătură care a părăsit lumea ei cu mult timp în urmă.

Dar hai să gândim lucrurile altfel, își propuse Aomame. Să nu mai încerc să găsesc o explicație acolo unde nu există, ci să las enigma să fie enigmă și să văd fenomenul din unghiul opus.

Oare eu văd sarcina asta ca pe un lucru fericit și bine-venit? Sau ca pe ceva neplăcut și inoportun?

Oricât se gândea, Aomame nu reușea să ajungă la o concluzie. Încă sunt în faza de șoc, își spuse ea. Sunt perplexă și dezorientată. Pe de o parte, mă simt sfâșiată în două. Mă confrunt cu o situație nouă pe care, în mod firesc, nu pot să o accept ca atare. Însă, în același timp, Aomame nu putea să nu observe că proteja acea mică sursă de căldură, mânată de un interes foarte viu. Simțea nevoia să fie până la capăt alături de acel ceva care se forma înăuntrul ei, orice ar fi fost el. Sigur că era neliniștită, înspăimântată. Poate era o chestie care îi depășea imaginația. Poate era cine știe ce creatură ostilă care urma s-o devoreze pe dinăuntru. Îi veneau în cap mai multe variante sumbre. Cu toate acestea, Aomame avea de felul ei și o doză de curiozitate sănătoasă. Deodată, în minte îi răsări un gând, ca o rază de lumină care străpunge întunericul.

Poate copilul pe care îl port în pântece e al lui Tengo.

Aomame se încruntă ușor și cugetă o vreme la această variantă. Dar de ce să fiu însărcinată cu copilul lui Tengo?

Ia să vedem totul așa: în noaptea aceea bulversantă în care s-au petrecut atâtea lucruri unul după altul, ceva a acționat în această lume și Tengo a reușit cumva să-și introducă sperma în uterul meu. Nu știu cum, dar a apărut un fel de pasaj special, menit cumva să umple spațiul dintre tunete, potop, întuneric și crimă. Probabil doar temporar. Iar noi am reușit să ne folosim de acel pasaj. Corpul meu a profitat de ocazie, l-a primit flămând pe Tengo în el și așa am rămas însărcinată. Ovulul meu cu numărul 201 sau 202 a înhățat unul dintre milioanele de spermatozoizi ai săi. Un spermatozoid sănătos, deștept și onest, întocmai ca posesorul său.

E o idee groaznic de aberantă. N-are niciun fel de logică. Nimeni în toată lumea asta n-ar accepta așa ceva, oricâte explicații aș da. *Dar însuși faptul că sunt însărcinată e ilogic.* Deși, la urma urmei, suntem în 1Q84. E o lume în care nu mă mai mir de nimic.

Și dacă e chiar copilul lui Tengo? se întrebă Aomame.

În dimineața aceea, când eram în spațiul pentru opriri de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, nu am apăsat pe trăgaci. M-am dus acolo chitită să mor și mi-am băgat țeava pistolului în gură. Nu-mi era câtuși de puțin teamă de moarte, pentru că o făceam ca să-l salvez pe Tengo. Însă o forță m-a făcut să mă opresc. Am auzit o voce din depărtare chemându-mă pe nume. Să fi fost pentru că eram însărcinată? Nu cumva ceva încerca să-mi spună că se născuse această viață?

Aomame își aminti de doamna rafinată din vis, care o acoperise cu haina. S-a dat jos din Mercedesul ei argintiu și mi-a dat pardesiul ei galben, moale și ușor. Ea știa. Știa că sunt însărcinată și m-a protejat de privirile indiscrete, de vântul rece și de multe alte rele.

A fost un semn bun.

Aomame își relaxă fața, revenind la expresia ei normală. Cineva mă apără, mă protejează, își spuse ea. Deși sunt în lumea anului 1Q84, nu sunt complet singură. Probabil.

*

Aomame își luă ceaiul deja răcit și se duse la fereastră. Ieși pe balcon, se cufundă în scaunul de grădină astfel încât să n-o vadă nimeni și se uită la părculeț printre plăcile opace. Încercă să se gândească la Tengo, însă în ziua aceea nu prea reuși. Îi apărea în fața ochilor chipul lui Ayumi. Aceasta îi zâmbea cald, cu naturalețe, fără ascunzișuri. Stăteau față în față la masa din restaurant și duceau la gură paharul cu vin. Amândouă erau bine amețite de băutură. Vinul rafinat de Burgundia li se amesteca în sânge, le circula molatic prin corp și picta lumea înconjurătoare în culoarea strugurelui.

„Știi ce cred eu?”, spune Ayumi, plimbându-și degetul pe paharul cu vin. „Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e și lipsită de bunătate.”

„Așa o fi. Dar n-are nimic. Că se sfârșește și lumea asta cât ai clipi”, răspunde Aomame. „Și atunci va să vie împărăția.”

„De-abia aștept!”, exclamă Ayumi.

*

De ce oare i-am vorbit atunci de împărăție? se întrebă Aomame miratã. De ce am pomenit despre un lucru în care nu cred? Iar la scurt timp după aceea, Ayumi a murit.

Când am vorbit despre ea, sigur aveam în minte un alt fel de „împărăție” față de cea în care cred cei din Biserica Martorilor. Una mult mai personală. Și tocmai din acest motiv mi-a venit să spun acele cuvinte. Dar oare eu în ce fel de împărăție cred? Ce fel de „împărăție” îmi imaginez eu că o să vină după ce se sfârșește lumea?

Aomame își puse ușor mâna pe abdomen și ascultă cu atenție. Dar, desigur, oricât de atent ar fi ascultat, nu se auzea nimic.

În orice caz, Ayumi a dispărut din această lume. A fost ucisă într-o cameră de hotel din Shibuya, cu mâinile legate

în cătușe reci și gâtul sugrumat cu un cordon. (Din câte știa ea, criminalul nu fusese încă prins.) I s-a făcut autopsia, a fost cusută la loc, dusă la crematoriu și arsă. Persoana cu numele de Ayumi nu mai există în lumea asta. Nici carnea, nici sângele ei nu mai sunt. Nu mai există decât în acte și în amintiri.

Ba nu, poate că nu e chiar așa. Poate încă trăiește bine, sănătoasă, în 1984. Bodogănește că nu i se dă voie să poarte pistol și pune mai departe amenzi sub ștergătoarele mașinilor parcate ilegal. Merge și le învață pe liceene despre metodele contraceptive. Dragele mele, nicio penetrare fără prezervativ.

Aș vrea s-o mai văd pe Ayumi. Dacă aș urca înapoi pe scara de urgență de pe Metropolitană și m-aș întoarce în 1984, poate aș reîntâlni-o. Acolo Ayumi ar mai trăi încă, iar pe mine nu m-ar mai urmări indivizii de la Pionieri. Ne-am duce la micul restaurant din Nogizaka și am bea vin de Burgundia. Sau…

Să urc înapoi pe scara de urgență de pe Metropolitană?

Aomame se întoarse la acest gând ca și cum ar fi derulat înapoi o casetă. Eu am încercat să mai cobor o dată pe ea și nu am găsit intrarea. Scara care trebuia să fie în dreptul reclamei la Esso dispăruse. Dar din direcție opusă probabil că aș fi reușit. Nu trebuia să cobor scara, ci să o urc. Să mă strecor la loc în depozitul de materiale de dedesubt și să urc de acolo înapoi. Să traversez pasajul în sens invers. Poate că asta trebuia eu să fac.

Lui Aomame îi veni să zboare chiar în acel moment pe ușă, să dea fuga la Sangenjaya și să testeze această variantă. Poate funcționa, poate nu. Dar merita să încerce. Să urce pe scara aia plină de pânze de păianjen, îmbrăcată în același costum și cu aceeași pereche de pantofi cu toc în picioare.

Însă Aomame își ținu în frâu acel impuls.

Nu, nu pot să fac asta. Nu am dat eu de Tengo tocmai pentru că am venit în 1Q84? Și port în mine copilul lui.

Orice ar fi, eu trebuie să-l mai întâlnesc o dată aici, în lumea aceasta nouă. Trebuie să dau ochii cu el. Iar până atunci eu nu am cum să plec. Orice s-ar întâmpla.

*

În după-amiaza următoare, primi un telefon de la Tamaru.

— În primul rând, legat de încasatorul de la NHK, zise el. Am sunat la NHK și m-am interesat. Încasatorul responsabil cu acea zonă din Kōenji spune că nu își amintește să fi ciocănit la ușa cu numărul 303. A verificat deja că pe tocul ușii e abțibildul care face dovada că taxa se plătește automat în cont. Zice că oricum nu se apucă el să bată la ușă, dacă există sonerie. Dacă ar face așa ceva, doar l-ar durea mâna. Iar în ziua în care te-a vizitat încasatorul, el era pe teren în altă parte. Din câte am înțeles, omul nu poate fi bănuit că minte. Muncește acolo de cincisprezece ani și e cunoscut drept o persoană răbdătoare și amabilă.

— Deci? întrebă Aomame.

— Deci e mai probabilă varianta ca insul care a venit la tine să nu fi fost încasator adevărat. Cineva a bătut la ușă pretinzând că e de la NHK. Și persoana cu care am vorbit la telefon presupune același lucru. Pentru ei e rău când apare un impostor să încaseze taxa. Au zis că ar vrea să ne întâlnim și să discutăm direct mai în detaliu. Evident, i-am refuzat. Le-am spus că nu a rezultat nicio pagubă și că n-aș vrea să dau incidentului prea multă importanță.

— Asta înseamnă că individul era bolnav mintal sau mă urmărea pe mine, nu?

— Nu cred că cei care sunt pe urmele tale ar face așa ceva. Nu ajută la nimic, ba din contră, doar te pun în gardă.

— Dar dacă e un bolnav mintal, de ce să aleagă tocmai ușa asta? Sunt atâtea altele! Am și grijă să nu se vadă lumină de afară și nici nu fac zgomot. De obicei stau cu draperiile trase și nu pun rufe la uscat pe balcon. Și totuși bărbatul ăla a ales special să bată în ușa asta. Știa că sunt

înăuntru. Sau așa insista el, că știe. Și încerca să mă convingă cumva să deschid.

— Crezi c-o să mai vină?

— Nu-mi dau seama. Dar dacă e chitit să mă facă să deschid, nu crezi c-o să tot vină până vede ușa asta deschisă?

— Iar gândul ăsta te neliniștește.

— Nu mă neliniștește. Doar că nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place, asta e clar. Nu-mi place deloc. Dar dacă mai vine impostorul ăla, nu putem să chemăm nici NHK-ul și nici poliția. Și pe mine chiar dacă mă contactezi și pornesc imediat spre tine, până ajung, probabil dispare deja.

— Cred că mă descurc și singură, răspunse Aomame. Nu-mi rămâne decât să nu deschid ușa, oricât m-ar provoca.

— Presupun că ar face orice ca să te provoace, nu?

— Presupun și eu.

Tamaru tuși scurt și schimbă subiectul.

— Ai primit testele, nu?

— Rezultatul a fost pozitiv, răspunse Aomame simplu.

— Adică ești?

— Da. Am făcut două teste și rezultatul a fost același.

Se lăsă tăcerea. O tăcere ca o litografie pe care literele încă n-au fost încrustate.

— Fără loc de dubiu? întrebă Tamaru.

— Eu știam asta de la bun început. Testele n-au fost decât o confirmare.

Tamaru mângâie ușor cu degetele litografia de tăcere.

— Am să te întreb ceva foarte deschis, spuse el. Vrei să păstrezi sarcina sau să te ocupi de ea?

— Nu *mă ocup* de ea.

— Deci o să ai copilul.

— Dacă merge totul cum trebuie, o să nasc la anul, prin iunie-iulie.

Tamaru făcu un calcul mental.

— Asta înseamnă că va trebui să facem câteva schimbări

de plan.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Toate femeile au dreptul să aducă pe lume un copil, indiferent de mediul în care s-ar afla, iar dreptul acesta trebuie respectat cu sfințenie.

— Parcă mi-ai citi din Declarația Drepturilor Omului.

— Știu că insist, dar nu ai idee cine ar putea fi tatăl?

— Din iunie nu am mai avut relații sexuale cu nimeni.

— Deci e un fel de concepție imaculată.

— Vorbele astea s-ar putea să-i înfurie pe cei religioși.

— Orice lucru ieșit din comun sigur înfurie pe careva, răspunse Tamaru. Dar dacă ești însărcinată trebuie să mergi cât mai repede la un consult de specialitate. Nu ai cum să duci sarcina la termen închisă acolo.

Aomame oftă.

— Lăsați-mă să stau aici până la sfârșitul anului! N-o să vă creez probleme.

Tamaru tăcu o vreme, apoi spuse:

— Poți să stai acolo până la sfârșitul anului, așa cum ți-am promis deja. Dar apoi ne lași să te ducem imediat într-un loc mai puțin periculos, unde să ai acces mai ușor la servicii medicale. Înțelegi, nu?

— Înțeleg, răspunse Aomame.

Însă nu era convinsă. Aș putea eu să plec de aici fără să dau de Tengo? se întrebă ea.

— Eu am lăsat o dată o femeie însărcinată, spuse Tamaru.

Aomame rămasă mută câteva clipe.

— Tu? Dar tu…

— Exact. Sunt *gay. Gay* get-beget. Așa am fost dintotdeauna, așa sunt și acum. Și așa o să fiu și de acum încolo.

— Dar ai lăsat o femeie însărcinată.

— Toată lumea greșește, spuse el, dar fără nicio urmă de amuzament în glas. Aș prefera să sar peste detalii, dar asta s-a întâmplat în tinerețe. O singură dată și zbang! Drept la

țintă.

— Și ea ce a făcut?

— Nu știu.

— Nu știi?

— Știu doar până în luna a șasea. Mai departe, nu.

— La șase luni nu se mai poate face întrerupere de sarcină.

— Da, știu.

— Deci e foarte probabil ca acel copil să se fi născut.

— Da.

— Și presupunând că s-a născut, nu vrei să-l cunoști?

— Nu am niciun interes aparte, răspunse Tamaru fără ezitare. Eu nu așa am trăit până acum. Dar tu? Tu vrei să-ți cunoști copilul?

Aomame se gândi câteva clipe.

— Și eu am fost abandonată de părinți când eram mică și nu pot să anticipez ce înseamnă să ai un copil. Nu am avut un model corect.

— În orice caz, tu vrei să aduci pe lume acest copil. În lumea asta violentă și plină de contradicții.

— Pentru că eu vreau dragoste, răspunse Aomame. Dar nu mă refer la dragostea dintre mamă și copil. N-am ajuns încă la acest nivel.

— Iar copilul face parte din această dragoste.

— Da. Într-un fel sau altul.

— Dar dacă se dovedește că te-ai înșelat și copilul nu are nicio legătură cu dragostea pe care o cauți tu, el are de suferit, nu? Cum am avut și noi.

— Există și posibilitatea asta. Dar eu simt că n-o să fie așa. O simt instinctiv.

— Eu am mult respect față de instinct, spuse Tamaru. Dar odată ce se naște conștiința de sine, nu mai poți trăi decât ca un purtător al moralei. Să ții minte asta.

— Cine a spus-o?

— Wittgenstein.

— O să țin minte, spuse Aomame. Dacă s-a născut copilul

tău, acum câți ani ar avea?

Tamaru socoti în minte.

— Șaptesprezece ani.

— Șaptesprezece ani, repetă Aomame, imaginându-și o tânără sau un tânăr de această vârstă, ca purtător al moralei.

— Am să transmit ce mi-ai spus. Vrea să vorbească direct cu tine, dar, după cum am mai spus de atâtea ori, din motive de securitate eu nu agreez acest lucru. Iau toate măsurile tehnice posibile, dar telefonul este totuși un mijloc periculos de comunicare.

— Știu.

— Dar e foarte preocupată de felul în care au evoluat lucrurile și își face griji pentru tine.

— Știu și asta. Îi mulțumesc mult.

— E bine să ai încredere în dânsa și să-i urmezi sfatul. E o persoană foarte înțeleaptă.

— Desigur, răspunse Aomame.

Însă în afară de asta, eu trebuie să-mi ascut rațiunea și să mă protejez. Doamna e o persoană foarte înțeleaptă, nici vorbă. Și e foarte realistă. Dar sunt lucruri pe care nici ea nu are cum să le știe. Nu știe pe ce principii funcționează 1Q84. Nici măcar nu a observat că pe cer sunt două luni.

*

După ce închise telefonul, Aomame se întinse pe canapea și dormi o jumătate de oră. Se cufundă într-un somn scurt și profund. Visă, dar visă un spațiu în care nu era nimic. În spațiul acela, ea stătea și se gândea. Își așternea gândurile cu o cerneală invizibilă pe o filă albă-albă. Se trezi cu o imagine incertă în minte, dar de o claritate stranie. Eu am să nasc acest copil. O mică făptură o să vină pe lume în siguranță. După definiția lui Tamaru, ca purtător inevitabil al moralei.

Își puse palma pe pântece și ascultă. Încă nu se auzea nimic. Deocamdată.

Capitolul 12
Încep să se slăbească legile lumii

După ce își termină micul dejun, Tengo făcu un duș, se spălă pe cap și se bărbieri. Se schimbă în haine proaspăt spălate, pe care le lăsase la uscat. Apoi ieși, se duse la gară, își cumpără ziarul și intră într-o cafenea din apropiere, unde bău o cafea neagră și fierbinte.

Ziarul nu conținea nimic care să-i atragă atenția în mod deosebit. Cel puțin din câte citea acolo, lumea era un loc destul de plicticos și insipid. Deși era ziarul din ziua respectivă, i se părea că nu face decât să recitească ediția de săptămâna trecută. Îl împături și se uită la ceas. Era nouă și jumătate, iar vizitele la spital începeau de la ora zece.

Pregătirile de plecare erau simple. Nu avea multe bagaje: câteva schimburi de haine, obiecte de toaletă, câteva cărți și hârtie de scris, cam atât. Îi încăpeau toate în geanta de umăr. Cu bagajul după el, plăti cazarea și luă autobuzul din dreptul gării până la sanatoriu. Venise deja iama. Nu prea mai ieșea nimeni dimineața pe țărmul mării. În stația de autobuz de la sanatoriu Tengo fu singurul pasager care coborî.

La intrarea în sanatoriu trecu în registru, ca de obicei, numele și ora. La recepție era o asistentă tânără pe care o mai văzuse de câteva ori. Avea mâinile și picioarele neobișnuit de lungi și de subțiri. Pe buze îi plutea un zâmbet și arăta ca un păianjen binevoitor care te îndrumă prin pădure. De obicei, la recepție era femeia între două vârste, cea cu ochelari, dar în ziua aceea lipsea. Tengo răsuflă oarecum ușurat. Îi era teamă să nu facă vreo aluzie la faptul că o dusese pe Kumi până acasă cu o seară înainte. N-o zări nici pe Ōmura, cea cu pixul înfipt în păr. Dispăruseră cu toatele, de parcă le înghițise pământul. Precum cele trei vrăjitoare din *Macbeth.*

Bineînțeles că de fapt nu se întâmplase asta. Kumi avea liber, dar celelalte două spuseseră că lucrează. Probabil că erau prin altă parte în momentul acela.

Tengo urcă la etaj, unde se afla rezerva tatălui său. Ciocăni de două ori și deschise ușa. Bătrânul era întins în pat, în aceeași stare de comă. În braț îi intra acul perfuziei, iar în uretră cateterul. Nicio schimbare față de ziua de ieri. Ferestrele erau închise și draperiile trase. Aerul plutea gros în încăpere. Se amestecau în el mirosuri de medicamente, de flori, de respirație de bolnav, de excremente și fel de fel de alte izuri emanate de rutina vieții. Chiar dacă era o viață diminuată, de multă vreme rămasă fără conștiință, funcțiile metabolice de bază rămâneau neschimbate. Se afla încă pe partea aceasta a lumii și, atâta vreme cât trăia, emana diferite mirosuri.

Primul lucru pe care-l făcu Tengo fu să tragă în lături draperiile și să deschidă larg geamurile. Era o dimineață plăcută și trebuia să aerisească. Afară era răcoare, dar nu chiar frig. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, iar briza mării flutura draperiile. Un pescăruș lunecă peste rândul de pini, purtat de curenții de aer, cu picioarele strânse. Un stol de rândunele oprite în dezordine pe cablurile de curent își schimbau fără încetare poziția, ca niște note muzicale pe care cineva le rescria de zor. Un corb cu ditamai ciocul poposise pe un felinar de stradă și se gândea încotro să o apuce, scrutând precaut împrejurimile. Câteva firișoare de nori pluteau în înaltul cerului, atât de sus și atât de departe, încât păreau o abstracție care nu are niciun fel de legătură cu treburile oamenilor.

Întors cu spatele la tatăl său, Tengo privi o vreme pe fereastră lucrurile însuflețite și cele neînsuflețite. Cele care se mișcau și cele imobile. Era priveliștea obișnuită, nimic nemaivăzut. Fiindcă lumea trebuia să meargă înainte, mergea înainte. Ca un ceas deșteptător ieftin, își îndeplinea inofensiv funcția care-i fusese încredințată. Tengo privea această lume absent, încercând să mai amâne un pic să-și

privească tatăl în față, dar nu putea, bineînțeles, să evite lucrul acesta la nesfârșit.

În cele din urmă, se hotărî și se așeză pe scaunul metalic de lângă pat. Bătrânul stătea cu ochii închiși, cu fața îndreptată în sus. Pătura trasă până sub gât nu era deloc răvășită. Ochii bărbatului erau adânciți în orbite, de parcă lipsea de acolo o piesă și căzuseră complet înăuntru. Chiar presupunând că ar fi deschis ochii, ar fi văzut lumea ca din fundul unei văgăuni.

— Tată, începu Tengo.

Bărbatul nu răspunse. Vântul căzu dintr-odată și draperiile rămaseră nemișcate, precum cineva care și-a amintit subit un lucru important în timp ce trebăluia. Apoi, după câteva momente, își reveniră și începură din nou să fluture ușor.

— O să mă întorc în Tokio, spuse Tengo. Nu pot să rămân aici la nesfârșit și nici nu mai pot să lipsesc de la serviciu. Nu am o viață nemaipomenită, dar e viața mea.

Pe obrajii bătrânului crescuse o umbră de barbă de două-trei zile. Îl bărbierea o asistentă cu un aparat electric, dar nu în fiecare zi. Fire albe se amestecau pe jumătate cu peri negri. Avea doar șaizeci și patru de ani, dar părea mult mai în vârstă, de parcă cineva, din greșeală, derulase filmul vieții lui până la capăt.

— Până la urmă nu ți-ai revenit cât am stat aici. Doctorul spune însă că trupul tău nu e chiar așa de sfârșit. Ba chiar e aproape sănătos, în mod straniu.

Tengo făcu o pauză, lăsându-i timp bărbatului să-i înțeleagă cuvintele.

— Nu știu dacă mă auzi. Poate că vocea mea îți ajunge până la timpane, dar de-acolo mai departe circuitele sunt blocate. Sau poate că vorbele mele îți ajung până la conștiință, dar nu poți să reacționezi la ele. N-am idee cum stau lucrurile. Până acum ți-am vorbit și ți-am citit, plecând de la presupunerea că mă auzi. Altminteri nu avea niciun rost să o fac, iar dacă nu-ți vorbeam nu mai avea niciun

rost să fiu aici. Și nu pot să explic de ce, dar am senzația că am simțit o reacție din partea ta. Cuvintele mele ajung până la tine, chiar dacă nu în totalitate, măcar esențialul.

Nicio reacție.

— Poate că ce o să-ți spun acum o să pară prostii. Eu însă o să mă întorc în Tokio și nu știu când o să mai pot veni aici. Așa că îți zic de-acum ce am de spus. Dacă ți se par tâmpenii, poți să râzi de mine fără sfială. Desigur, asta dacă ești capabil să râzi.

Tengo își trase sufletul și își privi tatăl. Acesta nu avea în continuare nicio reacție.

— Corpul tău este în stare de comă. Ți-ai pierdut simțurile și cunoștința și funcționezi ca un aparat, doar prin sistemele de bază care-ți susțin viața. Ești un cadavru viu, asta a spus doctorul, desigur, folosind o expresie mai ocolită. Din punct de vedere medical, poate că așa stau lucrurile, dar asta nu e decât o aparență. Poate că de fapt nu ți-ai pierdut cunoștința, ci ea s-a mutat și trăiește în continuare în altă parte, deși corpul tău e în comă. Mie asta mi s-a părut că simt, în tot răstimpul ăsta. Sigur, nu e decât o bănuială care nu se bazează pe nimic.

Tăcere.

— Îmi dau și eu foarte bine seama că e o presupunere extravagantă. Dac-aș spune cuiva lucrul ăsta, mi s-ar răspunde că e pură fantezie. Dar eu nu pot să-mi imaginez altceva. Probabil că ți-a pierit orice fel de preocupare pentru lumea asta. Descurajat și dezamăgit, ți-ai pierdut interesul și de aceea ți-ai abandonat trupul real și te-ai mutat în altă parte, unde trăiești o altă viață. Probabil că într-o lume care se află înăuntrul tău.

Tăcere în continuare.

— Am plecat de la serviciu ca să vin în orașul ăsta și în fiecare zi te-am vizitat și ți-am vorbit. Se fac în curând două săptămâni. Dar adevărul este că nu sunt aici numai ca să am grijă de tine. Voiam să aflu de unde vin și ce fel de sânge îmi curge prin vene. Acum însă nu mă mai

interesează lucrurile astea. Indiferent de mi-e rudă de sânge sau nu, eu sunt eu. Iar tu mi-ești tată. Prea bine, mi-am zis. Nu știu dacă asta se poate numi o reconciliere între noi doi. Sau m-am împăcat eu cu mine însumi, poate că de asta e vorba.

Tengo inspiră adânc. Tonul său coborî o treaptă.

— În vară încă mai erai conștient. Mintea ta era destul de confuză, dar era în stare de funcționare. Am reîntâlnit atunci o fată în încăperea asta. După ce te-au dus să-ți facă analizele, ea a venit aici. Era probabil un fel de alter ego al ei. Am rămas acum atâta timp în orașul ăsta pentru că speram să o mai pot întâlni încă o dată. Asta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Tengo oftă și își odihni palmele pe genunchi.

— Numai că ea nu a mai apărut. Fusese adusă aici în ceva ce se cheamă crisalidă de aer, o capsulă în care e așezată. E prea lung să-ți explic în detaliu, dar crisalida de aer e un obiect fictiv, un produs al imaginației. Acum însă nu mai e fictiv. Granițele dintre lumea reală și cea imaginară încep să fie neclare. Pe cer sunt două luni. Și asta tot din lumea ficțiunii a venit.

Tengo îl privi pe bătrân. Oare reușea să-l urmărească?

— Așa că, în tot contextul ăsta, nu mi se pare deloc de mirare ca tu să-ți abandonezi trupul și să te duci în altă lume, unde te poți mișca în voie. S-ar putea spune că regulile lumii încep să se slăbească. Așa cum ți-am mai zis, am senzația stranie că tu ai făcut cu adevărat lucrul ăsta. Că, de exemplu, te-ai dus la casa mea din Kōenji și ai bătut la ușă. Știi, nu? Încasatorii de taxe de la NHK bat insistent la ușă și strigă pe palier fel de fel de amenințări. Așa cum făceam noi pe vremuri, când umblam pe rutele de adunat taxe din Ichikawa.

Presiunea aerului din cameră păru să se schimbe puțin. Geamurile erau deschise, dar nu pătrundea niciun sunet de afară. Când și când, se auzea numai ciripitul vrăbiilor.

— Acasă la mine, în Tokio, e o fată. Nu mi-e iubită. S-au

întâmplat niște lucruri și se ascunde acolo o vreme. Cu câteva zile în urmă, mi-a spus la telefon despre un încasator de la NHK. Cum a bătut la ușă, ce spunea și ce a făcut. Semăna ciudat de bine cu ce făceai și spuneai tu pe vremuri. Lucrurile pe care le-a auzit ea erau exact vorbele tale așa cum mi le amintesc. Exact formulările pe care aș vrea să le uit dacă aș putea. Mă întreb dacă nu cumva tu i-ai bătut la ușă. Greșesc?

Tengo făcu o pauză de jumătate de minut. Bătrânul însă nu clinti nicio geană.

— Ce vreau eu este să nu-mi mai bați la ușă vreodată. Nu am televizor. Iar vremurile în care noi doi umblam pe străzi să adunăm taxe s-au sfârșit de mult. Sper că ne-am înțeles deja în privința asta. Atunci când ai discutat cu învățătoarea. Nu mai știu cum o chema, învățătoarea aia mică, cu ochelari. Mai ții minte, nu? Așa că te rog să nu-mi mai bați la ușă. Și nu numai mie. Să nu mai bați la ușile oamenilor. Nu ești încasator de taxe și nu ai niciun drept să sperii lumea.

Tengo se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și privi afară. Un bătrân cu baston și un pulover gros trecea prin fața pinilor. Probabil se plimba. Avea părul alb, era înalt și se ținea drept, dar își mișca picioarele cu greutate. Părea că uitase cum să meargă și făcea fiecare pas încercând să-și amintească. Tengo îl privi o vreme cum înaintează. Bătrânul străbătu curtea și apoi dispăru după colțul clădirii, fără însă să-și aducă aminte cum se merge. Tengo se răsuci apoi către tatăl său.

— Nu te învinuiesc de nimic. Ai dreptul să faci ce vrei cu spiritul tău, să-l trimiți unde vrei. E viața ta, e spiritul tău. Faci ce crezi tu de cuviință, ce ți se pare ție corect. Poate că eu nu am dreptul să-ți spun lucrurile astea. Dar nu mai ești încasator de taxe la NHK. Așa că nu mai pretinde că ești, pentru că asta nu-ți oferă niciun ajutor.

Tengo se așeză pe pervaz, căutându-și cuvintele în aerul din rezerva de spital.

— Nu prea știu ce viață ai avut tu, ce fel de tristeți și ce fel de bucurii. Dar dacă ai anumite neîmpliniri, să știi că nu poți să le rezolvi bătând la ușile oamenilor. Chiar dacă ăla e un loc cu care ești obișnuit, chiar dacă e lucrul la care te pricepi cel mai bine.

Tengo tăcu și îl privi pe tatăl său.

— Nu mai bate la ușa nimănui. Asta este tot ce-ți cer. Trebuie să plec. Am venit în fiecare zi la tine, ți-am vorbit și ți-am citit. Și, într-o oarecare măsură, ne-am împăcat. Asta e un lucru care s-a petrecut aici, în lumea reală. Poate că nu-ți convine, dar ar fi mai bine să revii aici. Ăsta este locul de care aparții.

Tengo își luă geanta și și-o puse pe umăr.

— Plec.

Bărbatul rămase cu ochii închiși, fără să se clintească și fără să spună nimic, la fel ca întotdeauna. Cu toate acestea, părea să se gândească la ceva. Tengo își ținu respirația și încercă să fie cât putea de atent la vreun semn al său. Avea senzația că tatăl său era cât pe ce să deschidă brusc ochii și să se ridice. Nu se întâmplă însă nimic.

Asistenta cu mâini și picioare ca de păianjen era în continuare la recepție. Pe ecusonul de plastic de pe piept scria Tamaki.

— Mă întorc în Tokio, o înștiință Tengo.

— Păcat că nu și-a revenit tatăl dumneavoastră cât ați fost aici, îl consolă ea. Dar sunt convinsă că s-a bucurat că ați stat atât de mult cu el.

Tengo nu știu ce să-i răspundă.

— Transmiteți-le salutările mele celorlalte asistente. Mulțumesc pentru ajutor.

Până la urmă nu le întâlni nici pe Tamura, și nici pe Ōmura, cea cu sâni mari și cu pixul înfipt în păr. Îi păru rău. Erau niște asistente vrednice și fuseseră foarte drăguțe cu el. Dar probabil că era mai bine să nu le vadă înainte de a pleca, pentru că, până la urmă, ce încerca el acum să facă era să evadeze singur din orașul pisicilor.

*

Când trenul părăsea gara Chikura, Tengo își aminti de noaptea pe care o petrecuse la Kumi. Asta se întâmplase chiar cu o seară înainte. Canapeaua incomodă, lampa Tiffany, râsetele care se auzeau de la televizorul din apartamentul vecin. Țipetele bufniței, fumul de la hașiș, bluza cu *smiley face,* părul pubian presat de piciorul lui. Deși nu trecuse încă nicio zi de atunci, păreau toate lucruri dintr-un trecut îndepărtat. În mintea sa, departele și aproapele nu se mai distingeau limpede. Ca pe un cântar instabil, miezul întâmplărilor acelora nu-și găsea echilibrul.

Dintr-odată Tengo se simți neliniștit și se uită în jur. Oare asta era într-adevăr lumea reală? Nu cumva se urcase într-o realitate greșită? Întrebă un alt călător dacă erau într-adevăr în trenul corect. Era în regulă, nu trebuia să-și facă griji. La Tateyama urma să ia rapidul de Tokio. Lăsa în urmă orașul pisicilor.

Urcat în celălalt tren, se așeză pe scaun și se cufundă într-un somn mult așteptat, ca și când ar fi călcat greșit și ar fi căzut într-un hău întunecat, fără fund. Pleoapele i se închiseră de la sine și în clipa următoare își pierdu cunoștința. Când se trezi, trecuseră deja de Makuhari. În vagon nu era prea cald, dar Tengo era transpirat la subraț. În gură avea un miros neplăcut, ca mirosul îmbâcsit din camera de spital a tatălui său. Scoase din buzunar o gumă de mestecat și o băgă în gură.

Probabil că n-o să mai calc prin locurile alea, își spuse Tengo. Cel puțin cât mai trăiește tata. Desigur, nimic pe lume nu e sută la sută sigur, dar nu mai putea face nimic în orașul acela de pe malul mării.

*

Când ajunse acasă, Fukaeri nu era. Bătu de trei ori la ușă, se opri și bătu din nou de două ori. Apoi descuie. Înăuntru era liniște și surprinzător de curat. Farfuriile erau

puse în dulap, biroul și masa erau în ordine, coșul de gunoi, gol. Fusese dat și cu aspiratorul, iar patul era făcut. Nu vedeai cărți sau discuri lăsate afară. Hainele spălate erau frumos împăturite și așezate pe pat.

Singurul lucru pe care îl avusese Fukaeri, geanta ei mare de pânză, nu se zărea pe nicăieri. Nu erau însă semne că ar fi plecat brusc, că s-ar fi întâmplat ceva și ar fi fost nevoită să plece în grabă. Și nu părea nici că lipsește temporar. Se hotărâse să plece, făcuse curat pe îndelete și apoi abia își luase tălpășița. Tengo și-o imaginã pe Fukaeri singură, dând cu aspiratorul și ștergând praful cu cârpa. Era o ipostază care nu i se potrivea deloc.

În cutia poștală găsi cheia de rezervă. După volumul corespondenței adunate în cutie, Tengo bănui că fata plecase cu o zi sau două în urmă. Ultima dată vorbiseră la telefon alaltăieri dimineață și încă mai era la el. Ieri-seară ieșise cu asistentele în oraș, fusese invitat la Kumi acasă și nu mai apucase s-o sune pe Fukaeri.

În asemenea situații, Fukaeri obișnuia să lase un bilețel, cu scrisul ei pătrățos, ca în alfabetul cuneiform, dar Tengo nu găsi nimic niciunde. Pur și simplu plecase în tăcere. Tengo însă nu avea de ce să se mire prea tare. Nimeni nu putea prezice ce gândește Fukaeri și ce avea să facă. Atunci când voia să vină, te pomeneai cu ea, iar când voia să plece, dispărea pur și simplu. Era ca o pisică capricioasă și independentă. Ba dimpotrivă, era straniu că rămăsese atâta vreme într-un loc.

În frigider găsi mai multă mâncare decât se așteptase. Fără îndoială, cu câteva zile în urmă Fukaeri ieșise și făcuse cumpărături. Găsi multă conopidă fiartă. Din cum arăta, nu părea să fie însă gătită de multă vreme. Oare știuse că Tengo urma să se întoarcă în curând în Tokio? Lui Tengo îi era foame și își prăji niște ouă, pe care le mâncă cu conopidă. Își făcu o felie de pâine prăjită și bău două căni de cafea.

Îi telefonă apoi prietenului care-i ținuse locul la cursuri și

îl anunță că de la începutul săptămânii putea să se întoarcă la muncă. Celălalt îi spuse pe unde ajunsese cu predatul.

— M-ai ajutat mult, îți rămân îndatorat, îi mulțumi Tengo.

— Nu-mi displace să predau. Uneori mi se pare chiar interesant, dar dacă fac lucrul ăsta prea mult, încep să nu mă mai recunosc, parcă mă transform într-un alt om.

Și Tengo simțea vag același lucru în fiecare zi.

— S-a întâmplat ceva deosebit cât am lipsit?

— Nu, nimic. A, a venit o scrisoare pentru tine, am luat-o eu. Am pus-o în sertarul de la birou.

— Scrisoare? întrebă Tengo. De la cine?

— De la o fată slabă, cu părul drept și lung până la umeri. A venit la mine și mi-a zis să-ți dau scrisoarea asta. Vorbea oarecum ciudat, s-ar putea să fi fost străină.

— Avea o geantă mare de umăr?

— Da, una verde. Destul de plină.

Înseamnă că îi fusese teamă să-i lase vreun bilet în casă, să nu îl citească sau să îl ia cineva. Se dusese la școala pregătitoare și i-l înmânase direct prietenului său.

Tengo mulțumi încă o dată și închise telefonul. Se lăsase deja înserarea și nu avea chef să plece acum cu trenul până în Yoyogi să-și ia scrisoarea. Putea s-o facă și mâine.

Își aminti apoi că uitase să-și întrebe prietenul despre lună. Dădu să-l sune din nou, dar se răzgândi. Sigur uitase de povestea asta. Până la urmă, era un lucru de care trebuia să se ocupe el singur.

*

Tengo ieși din casă și se plimbă fără țintă pe străzi. Fără Fukaeri, apartamentul i se părea prea tăcut și nu reușea să se relaxeze. Câtă vreme fata locuise cu el, Tengo nu simțise nicio diferență. El își dusese traiul ca de obicei, iar Fukaeri își văzuse de ale ei. Totuși, acum că plecase, Tengo observă că lăsase în urma ei un mare gol.

Nu era atras de Fukaeri. Era într-adevăr o fată frumoasă și seducătoare, dar de când o întâlnise nu simțise atracție

sexuală față de ea. Nici după ce petrecuseră împreună atâta vreme sub același acoperiș nu simțise nimic deosebit. Atunci ce era? Oare din ce motiv nu mă simt atras de Fukaeri? se întreba Tengo. E adevărat că în noaptea aceea furtunoasă se împreunaseră, dar nu el își dorise lucrul acesta, ci ea.

„Împreunare” era exact cuvântul potrivit. El rămăsese paralizat și fără libertate, iar Fukaeri se suise pe el și îi introdusese penisul erect în ea. Păruse atunci că se abandonează complet. Arăta ca o zână dintr-un vis.

După noaptea aceea, își văzuseră de viață în apartamentul cel mic ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă Fukaeri ar fi uitat tot de îndată ce furtuna se oprise și cerul se înseninase. Tengo, la rândul lui, nu ținea deloc să deschidă această discuție. Poate că ar fi fost mai bine să uite și el. Bineînțeles însă că îi rămăseseră câteva întrebări. De ce făcuse Fukaeri dintr-odată ce făcuse? Avusese vreun țel anume sau nu fusese decât un act de nebunie temporară?

Tot ce înțelegea Tengo era că nu fusese un act de dragoste. Fukaeri îl plăcea, cel puțin de asta era destul de sigur. Dar nu putea fi vorba de dragoste, atracție sexuală sau de vreun sentiment asemănător. Ea nu simțea dorință pentru nimeni. Tengo nu avea foarte mare încredere în puterea sa de a judeca oamenii, dar nu și-o putea imagina pe Fukaeri făcând dragoste pasionată cu vreun bărbat și respirându-i fierbinte la ureche. Nu putea să și-o imagineze nici măcar într-un act sexual cât de cât decent. Nu avea capacitatea asta în ea.

Tengo se plimba prin Kōenji, întorcând pe toate părțile lucrurile acestea. Se înserase și începuse să bată un vânt rece, dar pe el nu-l deranja prea tare. Obișnuia să se plimbe cufundat în propriile gânduri. Apoi, întors acasă, se așeza la birou și dădea o formă acestor gânduri. Devenise un obicei în toată regula, astfel că se plimba adesea, chiar și când ploua sau era vânt. Tot mergând, ajunse în fața localului „Spic de grâu”. Cum altceva mai bun de făcut nu avea, intră

și își comandă un Carlsberg la halbă. Abia deschiseseră și nu mai era niciun client înăuntru. Tengo își goli mintea de frământări și își savură berea pe îndelete.

Nu își permitea însă luxul de a-și ignora gândurile prea mult. Așa cum natura are oroare de vid, tot așa mintea i se întorcea necontenit către Fukaeri. Ca niște crâmpeie de vise, ea i se strecura mereu în gânduri.

S-ar putea să fie pe-aproape. Poți să ajungi și pe jos, îi spusese Fukaeri. De aceea ieșise în oraș să o caute. Apoi venise în localul acela. Ce-i mai spusese Fukaeri atunci?

Nu-ți face griji. Te găsește ea pe tine.

În timp ce el o căuta pe Aomame, și ea îl căuta pe Tengo. Nu înțelesese cum trebuie lucrul acesta. El era atât de obsedat de gândul de a o găsi pe Aomame, încât nici nu-i trecea prin cap că și ea ar putea face la fel.

Eu sunt perceptor, tu ești receptor, îi mai spusese. Ea percepea, iar Tengo recepta. Numai că Fukaeri nu dădea la iveală lucrurile pe care le percepea decât atunci când avea ea chef. Tengo habar n-avea dacă Fukaeri respecta niște legi numai de ea știute sau era pur și simplu capricioasă.

*

Își aminti din nou de actul sexual dintre ei doi. Fata frumoasă, de numai șaptesprezece ani, se suise pe el și își introdusese până la capăt penisul lui întărit. Sânii ei mari tremurau mlădios în aer, ca niște fructe coapte. Pierdută, își închisese ochii, iar nările îi fremătau. Pe buze i se formau cuvinte care nu erau cuvinte. I se zăreau dinții albi și, când și când, limba rozalie. Tengo își amintea clar aceste imagini. Trupul lui era paralizat, dar mintea îi era cât se poate de trează. Iar erecția sa era perfectă.

Indiferent de câte ori ar fi derulat însă în minte acele imagini, Tengo nu simțea niciun fel de excitație. Nu se trezea în el dorința de a se culca încă o dată cu Fukaeri. De atunci nu mai făcuse sex de aproape trei luni. Nu mai ejaculase nici măcar o dată. Era foarte neobișnuit. Era un

bărbat singur și sănătos, de treizeci de ani, cu un libido normal. Era o dorință firească și trebuia domolită.

Cu toate acestea, când călcase în casă la Kumi, chiar când se băgase în pat împreună cu ea și îi simțise părul pubian pe coapsă, nu simțise niciun impuls. Penisul îi rămăsese flasc. Poate că era și din cauza hașișului, dar nu era prea convins. Avea senzația că în noaptea aceea în care se culcase cu Fukaeri, ceva important îi fusese luat din suflet, așa cum scoți o mobilă dintr-o casă.

Dar ce oare?

Tengo clătină din cap.

După ce-și termină berea comandă un Four Roses cu gheață și un bol cu alune. Ca data trecută.

Poate că în noaptea aceea erecția lui fusese *prea* perfectă. Penisul lui devenise mult mai mare și mai tare ca de obicei. Aproape că nici nu-și mai recunoștea propriul organ. Neted și lucios, părea mai degrabă un simbol conceptual decât un penis real. Ejacularea care urmase fusese puternică și intensă, iar sperma, vârtoasă. Cu siguranță ajunsese până adânc în uterul lui Fukaeri. Sau chiar dincolo de el. Fusese o ejaculare care nu avea cum să dea greș.

Când lucrurile sunt prea bune însă, vine întotdeauna și o parte proastă mai apoi. Așa e mersul lumii. Oare după noaptea aceea mai avusese vreo erecție? Nu-și mai amintea. Poate că nu mai avusese niciuna de-atunci, iar dacă avusese, probabil că fusese una ca vai de ea. Ca un film de duzină. O erecție care nici nu merita amintită.

Oare nu cumva de aici înainte va avea parte numai de erecții de duzină sau nici măcar de ele? Era o perspectivă a unei vieți triste, ca un apus îndelungat. Dar depinde de perspectivă, poate că așa trebuiau să stea lucrurile. Cel puțin avusese parte măcar de o erecție perfectă și de o ejaculare pe măsură. La fel ca autoarea romanului *Pe aripile vântului,* trebuia să fie mulțumit cu faptul că măcar o dată reușise să împlinească ceva măreț.

*

Termină de băut burbonul și plăti. Apoi se plimbă din nou fără țintă pe străzi. Vântul se întețise și aerul era și mai rece. Trebuie să o găsesc pe Aomame înainte ca regulile lumii să se slăbească și să dispară orice urmă de logică, își zise el. Singura mea speranță e să dau de ea din întâmplare. Ce valoare are viața mea dacă nu reușesc să o găsesc? În septembrie, era undeva pe-aici, prin Kōenji. Dacă am noroc, e și acum tot aici. Desigur, nu avea nicio dovadă, dar nici altă cale de urmat. Aomame era undeva pe acolo și în acest timp îl căuta și ea. Se căutau ca două părți ale unei monede rupte în două.

Privi cerul. Nu se vedea însă nici urmă de lună. Trebuia să se ducă într-un loc de unde luna era vizibilă.

Capitolul 13
Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?

Înfățișarea lui Ushikawa atrăgea mult privirile oamenilor. Nu se preta deloc la supravegheri sau la filaj. Oricât ar fi încercat să se piardă în mulțime, arăta ca o coropișniță într-un pahar cu iaurt.

Familia lui nu era așa. Ushikawa avea părinți, doi frați și o soră. Tatăl său conducea o clinică medicală, iar mama ținea contabilitatea. Ambii frați intraseră la medicină cu rezultate de excepție și erau doctori. Cel mare lucra la un spital din Tokio, iar cel mic rămăsese la facultate să facă cercetare. Când tatăl avea să iasă la pensie, fratele mai mare urma să preia conducerea clinicii din Urawa. Ambii erau căsătoriți și aveau câte un copil. Sora lui, mai mică decât el, plecase la studii în Statele Unite, iar acum revenise în țară și lucra ca interpret simultan. Avea treizeci și cinci de ani, dar era încă necăsătorită. Toți erau înalți, slabi și aveau chipuri ovale, cu trăsături regulate.

Din toate punctele de vedere, și mai ales în ceea ce privea înfățișarea, Ushikawa era excepția. El era scund, cu un cap mare, diform, și părul vâlvoi. Avea picioarele scurte și strâmbe, ca niște castraveți. Ochii îi erau ieșiți din orbite, de parcă ar fi fost speriat, și avea un strat neobișnuit de grăsime pe la gât. Sprâncenele lui mari și stufoase erau gata-gata să se împreuneze. Arătau ca două omizi grase care trăgeau una spre alta. La școală avusese în general note foarte bune, dar la unele materii era inconsecvent, iar la educație fizică nu se descurca deloc.

În cadrul acelei familii de elită, înstărită și plină de sine, el reprezenta elementul străin. Era nota discordantă care distrugea armonia și crea disonanță. În fotografiile de familie, el era singurul care clar nu avea ce căuta acolo. Arăta ca un străin nepăsător care a nimerit printre ceilalți din greșeală și a fost prins întâmplător în cadru.

Iar restul familiei nu putea să priceapă nici în ruptul capului cum apăruse printre ei un individ cu o înfățișare atât de diferită de a lor. Dar era, fără tăgadă, copilul pe care mama lui îl născuse, trecând prin chinurile facerii (dureri cumplite, după cum își amintea ea). Nu-l pusese nimeni într-un coș și îl abandonase pe pragul lor. La un moment dat, însă, cineva își amintise că mai existase printre rudele tatălui cineva cu capul diform. Era vorba de un verișor primar al bunicului său. Acesta lucrase la o uzină metalurgică din sectorul Koto din Tokio, dar murise în timpul războiului, în marele raid aerian din primăvara lui ’45. Tatăl lui nu-l cunoscuse, însă avea o fotografie într-un vechi album de familie. Văzând acea fotografie, întreaga familie exclamase la unison: „Aha!”. Acel unchi al tatălui lor semăna surprinzător de mult cu Ushikawa. Erau ca două picături de apă, mai să zici că se reîncarnase. Probabil aceiași factori genetici se manifestaseră deodată din nou, din cine știe ce motiv.

Dacă n-ar fi existat el, familia Ushikawa din orașul Urawa, prefectura Saitama, ar fi fost o familie ireproșabilă, atât ca înfățișare, cât și ca rezultate academice. O familie fotogenică, strălucită, demnă de toată invidia. Dar cu Ushikawa printre ei, lumea se încrunta și clătina din cap. Oamenii se întrebau dacă nu cumva în această familie se strecurase vreun păcălici care să-i pună piedică zeiței frumuseții. Sau cel puțin asta erau părinții *convinși că gândește lumea.* De aceea, făceau tot posibilul să nu-l afișeze pe Ushikawa în public. Atunci când nu aveau încotro, aveau grijă să nu sară în ochi (ceea ce era, evident, o încercare zadarnică).

Și totuși Ushikawa nu se arăta deloc nemulțumit să fie pus într-o asemenea poziție și nici nu se simțea trist sau singur. Din contră, nici el nu voia să se afișeze în fața oamenilor și chiar prefera să fie tratat astfel. Frații și sora lui se purtau cu el de parcă nici n-ar fi existat, dar nici de asta nu-i păsa, pentru că nici lui nu-i plăcea neapărat de ei.

Ei erau chipeși, aveau note grozave, mai erau și niște adevărați ași la sport și aveau o grămadă de prieteni. Dar din punctul lui de vedere, erau iremediabil superficiali. Aveau o gândire plată, un câmp vizual îngust și lipsit de imaginație și nu le păsa decât de cum îi vede lumea. Nu aveau în ei acel scepticism sănătos care te ajută să-ți cultivi înțelepciunea.

Ca medic internist, tatăl său se situa în clasa de vârf din zonă, însă era un individ dureros de plictisitor. Aidoma regelui din legendă care preschimba tot ce atingea în aur, fiecare cuvânt care îi părăsea buzele se transforma într-un grăunte searbăd de nisip, însă prin faptul că încerca să vorbească puțin, deși probabil nu o făcea intenționat, reușea să mascheze cu pricepere cât era de plictisitor și de mărginit. Spre deosebire de el, mama era vorbăreață și extraordinar de snoabă. Ținea mult la bani, era egoistă și arogantă, îi plăcea fastul și nu rata nicio ocazie să vorbească pe cineva de rău cu glasul ei ascuțit. Fratele cel mare moștenise firea tatălui, iar cel mic, pe a mamei. Sora era foarte independentă, dar iresponsabilă, fără strop de compasiune și nu se gândea decât la propriul ei interes. Ca mezină a familiei, fusese cumplit de răsfățată de părinți.

De aceea Ushikawa își petrecuse adolescența mai mult singur. Când se întorcea de la școală, se închidea la el în cameră și se punea pe citit. Neavând alt prieten în afara câinelui, nu i se dădea nici ocazia să poarte o dezbatere sau să-și împărtășească cunoștințele cu cineva, însă era perfect conștient de faptul că era înzestrat cu o gândire logică și clară și că avea talent oratoric. Iar el își șlefuia cu răbdare aceste talente, de unul singur. De exemplu, își propunea un enunț și purta de unul singur o controversă pe tema respectivă, jucând ambele roluri. Pe de o parte apăra enunțul respectiv, vorbind elocvent în favoarea lui, iar pe de altă parte îl ataca și vorbea la fel de vehement împotriva lui. Reușea să se poziționeze de ambele părți ale baricadei cu aceeași tărie – și sinceritate, într-un anume sens – și să se

implice în egală măsură. Așa și-a însușit el, puțin câte puțin, capacitatea de a se îndoi de sine. Și așa a înțeles că în cele mai multe cazuri, ceea ce este considerat în mod obișnuit drept adevăr nu este decât un lucru relativ. Ushikawa a continuat să învețe. A învățat că subiectivitatea și obiectivitatea nu se pot diferenția atât de clar pe cât crede majoritatea oamenilor, iar dacă linia de demarcație este neclară, nu e prea dificil să o împingi în ce direcție vrei.

Ca să capete o logică și o retorică mai limpezi și mai eficiente, își îndesa în cap toate informațiile care îi picau în mână. Și pe cele folositoare, și pe cele mai puțin folositoare. Și cele cu care era de acord, și pe cele cu care, la momentul respectiv, nu prea era de acord. Scopul lui nu era să obțină o educație în sensul general al cuvântului, ci informații concrete, pe care să le poată apuca direct în mână, să le studieze forma, să le cântărească.

Acel cap diform se transformase într-un adevărat receptacul de informații prețioase. Nu era arătos, dar era util. Datorită acestui lucru, devenise mai erudit decât orice alt băiat de vârsta lui. Dacă își propunea, putea să câștige cu ușurință orice dispută cu oricine. Și nu doar cu frații sau colegii, ci și cu profesorii sau părinții. Însă el încerca să nu-și afișeze prea mult această abilitate. Nu-i plăcea să-și atragă privirile oamenilor, indiferent cum o făcea. Cunoștințele și abilitățile erau, în fond, doar niște instrumente, nu lucruri cu care să faci paradă.

Ushikawa se vedea ca un animal nocturn care așteaptă pitulat în bezna pădurii să apară prada. Își aștepta răbdător șansa, iar în momentul în care aceasta se ivea, plonja fără ezitare. Mai devreme nu avea voie să-și facă prezența cunoscută. Era important să se ascundă și să-și ia victima prin surprindere. Așa gândea încă din școala primară. Nu se lăsa pe mâna nimănui și nici nu-și dădea sentimentele pe față.

Uneori își imagina cum ar fi fost dacă s-ar fi născut cu o înfățișare mai normală. Nu trebuia să fie neapărat chipeș.

Nu era nevoie să înduioșeze pe nimeni. Ajungea să fie normal. Sau măcar să aibă o înfățișare decentă, cât să nu-i mai facă pe trecători să-și întoarcă privirea după el fără să-și dea seama. Dacă s-ar fi născut așa, oare ce viață ar fi avut? Însă acela era un „dacă” ce-i întrecea imaginația. Ushikawa era *prea* Ushikawa, iar asta nu mai lăsa loc de nicio altă ipoteză. Tocmai faptul că avea capul mare și diform, ochii ieșiți din orbite și picioarele scurte și strâmbe îl făcea pe el Ushikawa. Un băiat circumspect, avid de cunoaștere, tăcut și elocvent.

*

Anii trecuseră, iar băiatul cel urât crescuse și devenise un tânăr urât. La oricare stadiu din viața lui, lumea întorcea capul după el pe stradă, iar copiii se holbau la el nestânjeniți. Ushikawa se gândea uneori că poate când va deveni un bătrân urât, nu avea să mai atragă privirile oamenilor atât de mult. Bătrânețea oricum înseamnă urâțenie, așa că poate a lui n-ar mai fi ieșit în evidență ca în tinerețe. Dar asta nu putea să afle decât după ce îmbătrânea. Cine știe, poate avea să se transforme într-un bătrân extraordinar de urât.

În orice caz, el nu putea să se piardă cu pricepere în fundal. Și în plus, Tengo știa cum arată. Dacă îl vedea dând târcoale în jurul blocului, se ducea totul pe apa sâmbetei.

În asemenea situații, angaja câte un detectiv de specialitate. Încă de pe vremea când era avocat, la nevoie, Ushikawa apela la serviciile lor. Majoritatea erau foști polițiști, versați în tehnica urmăririi, chestionării sau supravegherii. Însă de data aceasta chiar nu voia să implice pe cineva din afară. Problema era prea delicată, iar la mijloc era vorba de o infracțiune gravă, adică de crimă. În plus, nici măcar lui însuși nu-i era pe deplin clar motivul pentru care Tengo trebuia supravegheat.

Desigur, ceea ce voia el era să elucideze *conexiunea* dintre Tengo și Aomame, dar nici măcar nu știa cum arată

Aomame. Oricât se străduise, nu reușise să facă rost de o fotografie ca lumea cu ea. Nici măcar Liliacul nu izbutise. Îi văzuse poza din albumul cu absolvenții liceului, dar fiind o fotografie de grup, chipul ei era mic și arăta cumva nefiresc, ca o mască. În aceea de membru al echipei de softball de la firma la care lucra, avea pe cap o șapcă cu ditamai cozorocul, care îi umbrea toată fața. De aceea, în acel moment, nu avea o modalitate prin care să o recunoască, nici dacă îi trecea pe sub nas. Știa că avea aproximativ un metru șaptezeci și o postură frumoasă. I se remarcau ochii și pomeții. Părul lung până la umăr, corpul zvelt. Însă existau nenumărate femei care să se potrivească acestei descrieri.

În orice caz, Ushikawa se văzuse obligat să-și asume el însuși sarcina de supraveghere. Trebuia să stătea acolo răbdător, cu privirea încordată, așteptând să se întâmple ceva, iar când acel lucru se întâmpla, să hotărască într-o clipă cum să acționeze. Nu avea cum să lase o treabă atât de delicată în seama altcuiva.

*

Tengo locuia la ultimul etaj al blocului aceluia vechi, din fier-beton, cu trei caturi. La intrare erau cutiile de scrisori ale tuturor locatarilor, iar pe una dintre ele scria „Kawana”. Aveau ușițele mâncate de rugină din loc în loc. Toate aveau încuietoare, însă majoritatea erau lăsate deschise. Ușa de la intrare nu era încuiată și oricine putea intra în clădire după bunul său plac.

Holul de la intrare avea mirosul specific de bloc construit cu mulți ani în urmă. Tavanele pătate de igrasie, cearșafurile vechi spălate cu detergent ieftin, uleiul vechi de prăjit, ghiveciul uscat cu o crăciuniță, mirosul de pipi de pisică venit din grădinița din fața blocului, înecată în bălării și alte mirosuri neidentificate, se amestecau și creau acel aer specific. După o vreme, probabil că te obișnuiai cu el, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu era deloc o

mireasmă îmbietoare.

Apartamentul lui Tengo dădea către stradă. Nu era un drum foarte aglomerat, dar trecători erau destui. Fiind aproape de școala primară, la anumite ore se umplea de copii. Vizavi erau înșiruite câteva căsuțe, înghesuite una în alta. Toate aveau un etaj și nici pic de curte. La capătul străzii se găseau o papetărie pentru elevi și o cârciumă. La două străzi distanță era și un mic post de poliție. Ushikawa nu dibuise împrejur niciun loc bun de ascuns, iar dacă se posta la marginea drumului, cu ochii pe fereastra lui Tengo, chiar dacă avea norocul să nu-l descopere Tengo, vecinii tot i-ar fi aruncat priviri suspicioase. Un individ cu o înfățișare atât de neobișnuită ca a lui ar fi ridicat gradul de alertă al cetățenilor direct la nivelul doi. Puteau să-l ia drept un pervers care vânează elevii care ies de la școală și să cheme poliția.

Pentru a supraveghea pe cineva, avea mai întâi nevoie de un loc adecvat. Trebuia să găsească o poziție din care să-și poată monitoriza ținta neobservat și de unde să aibă acces la apă și mâncare. Ideal ar fi fost să facă rost de o cameră cu vizibilitate bună către apartamentul lui Tengo. Putea să monteze pe trepied un aparat de fotografiat cu teleobiectiv și să stea cu ochii pe mișcările de la el din casă, pe cine venea și pleca. Fiind singur, nu putea să-l monitorizeze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, dar vreo zece ore pe zi putea să acopere. Dar se înțelegea de la sine că nu avea cum să găsească ușor un loc atât de potrivit.

Ushikawa bătu totuși împrejurimile în căutarea unui astfel de loc. Era genul de om care nu se lasă păgubaș cu una, cu două. Își puse picioarele la muncă și parcurse toată zona, urmărind orice posibilitate, cât de mică, până în pânzele albe. Însă după ce pierdu o jumătate de zi scotocind prin împrejurimi, depuse armele. Kōenji era o zonă de locuințe compactă, plată și fără clădiri înalte. Existau extrem de puține locuri din care se vedea casa lui Tengo. Și niciunul în care Ushikawa să se poată ascunde.

*

Atunci când nu-i venea în cap nicio idee bună, Ushikawa făcea mereu o baie călduță și lungă. De aceea, odată întors acasă, își pregăti o baie. Se băgă în cada de plastic și ascultă la radio un concert pentru vioară de Sibelius. Nu avea neapărat chef de Sibelius. Iar acest concert nu era o muzică tocmai potrivită de ascultat în cadă, la sfârșitul zilei. Poate că finlandezilor le plăcea să-și petreacă nopțile lungi în saună, ascultându-l. Dar într-o chichineață de baie dintr-un apartament cu două camere din Kohinata, sectorul Bunkyō, muzica lui Sibelius răsuna prea pasional, cu acorduri prea tensionate. Însă Ushikawa nici nu băga de seamă. Atâta vreme cât se auzea ceva în fundal, el era mulțumit. Putea să fie și un concert de Rameau sau *Carnavalul* lui Schumann, că el tot le-ar fi ascultat fără să obiecteze. Pur și simplu în acel moment se nimerise să fie la radio concertul pentru vioară al lui Sibelius. Asta era tot.

Ca de obicei, Ushikawa își golise mintea pe jumătate, lăsând-o să se odihnească, și cu cealaltă jumătate se gândea. Iar muzica lui Sibelius interpretată de David Oistrah traversa mai mult acea zonă goală. Pătrundea ca o adiere de vânt prin intrarea larg deschisă și se strecura afară prin ieșirea larg deschisă. Poate că nu era un fel de a asculta muzică tocmai demn de laudă. Dacă Sibelius ar fi știut cum îi asculta el opera, probabil și-ar fi încruntat sprâncenele stufoase, iar ceafa lui groasă s-ar fi încrețit toată. Dar Sibelius murise cu multă vreme în urmă, iar Oistrah nu se mai număra nici el printre cei vii. Așa că Ushikawa își învârtea gândurile prin partea negolită de minte, timp în care lăsa netulburat muzica să curgă prin el, de la dreapta la stânga.

În astfel de momente, nu își fixa o țintă anume. Își lăsă gândurile să cutreiere liber, ca niște câini pe o câmpie întinsă. Le spunea să se ducă unde voiau și să facă ce voiau, apoi le scotea lesa. Stătea absent, cufundat în apă

până la gât, cu ochii întredeschiși, ascultând muzica și totuși fără să o asculte. Câinii zburdară peste tot, rostogolindu-se pe costișă, fugărindu-se neobosit unii pe alții, luând inutil urma veveriței, umplându-se de noroi și de iarbă, iar când se întoarseră obosiți, Ushikawa îi mângâie pe cap și le puse la loc lesa. În acel moment muzica se sfârși. Concertul lui Sibelius se încheiase după aproximativ o jumătate de oră. Numai bine. Crainicul anunță că urma *Sinfonietta* lui Janáček. Ushikawa mai auzise undeva acel nume, însă nu mai știa unde. Încercă să-și amintească, dar, straniu, simți cum i se tulbură vederea. Peste ochi i se puse o ceață gălbuie. Sigur din cauză că stătuse prea mult în baie, se gândi el. Prin urmare opri radioul, ieși din cadă, își înfășură un prosop în jurul șalelor și se duse așa cum era să-și ia o bere din frigider.

Ushikawa locuia acolo singur. Pe vremuri avusese o soție și două fiice. Cumpăraseră o casă în zona Chūō-Rinkan din orașul Yamato, prefectura Kanagawa și trăiau acolo împreună. Aveau o curte micuță, cu gazon și un cățel. Soția lui avea un chip cu trăsături obișnuite, iar fetițele erau chiar drăgălașe. Niciuna din ele nu-i semăna deloc. Evident, Ushikawa răsuflase liniștit.

Dar situația se deteriorase deodată, iar acum era singur. Mai că nu-i venea să creadă că odinioară avusese și el o familie și că locuiseră în propria lor casă, într-o suburbie a orașului. Uneori chiar era convins că totul nu era decât o falsă impresie și că subconștientul lui născocise aceste amintiri, după bunul său plac. Însă totul se petrecuse în realitate. Avusese o soție cu care împărțea patul și doi copii, care erau sânge din sângele lui. În sertar păstra o fotografie de familie, în care erau toți patru. Toată lumea râdea fericită. Până și câinele părea să zâmbească.

Nu mai exista nicio șansă ca familia să se reunească. Soția și fiicele locuiau acum în Nagoya. Fetele lui aveau un alt tată. Un tată care arăta foarte normal și cu care nu le era rușine să apară pe la școală. Pe Ushikawa nu îl mai

văzuseră de aproape patru ani, dar nu păreau să-i ducă lipsa. Nici măcar scrisori nu-i trimiteau. Ushikawa însuși nu părea trist că nu-și vedea fetele. Dar asta nu însemna că nu ținea la ele. Doar că el trebuia întotdeauna să-și ducă lui grija mai întâi, iar ca să facă asta, era nevoit să închidă toate circuitele emoționale care nu-i foloseau pe moment.

În plus, el știa că oricât de departe s-ar fi dus ele, în vinele lor curgea sângele lui. Oricât ar fi încercat ele să-l uite, sângele acela nu-și pierdea calea, pentru că avea o memorie bună. Iar *amprenta* de cap diform avea să reapară cândva, în viitor. Într-un moment neașteptat, într-un loc neașteptat. Iar atunci lumea sigur urma să-și amintească, oftând, de Ushikawa.

Poate că Ushikawa avea să trăiască și să asiste la acea erupție cu ochii lui. Sau poate că nu. Nici nu conta. El era perfect mulțumit să știe că acest lucru era posibil.

Nu era vorba de răzbunare, ci de un soi de satisfacție pe care i-o aducea recunoașterea că e, iremediabil, parte din alcătuirea acestei lumi.

Ushikawa se așează pe canapea, apoi își întinse picioarele scurte și le sprijini pe masă. Bând din cutia de bere, îi veni în minte o idee. Poate că nu avea să-i iasă, dar merita să încerce. Cum de nu-i dăduse prin cap un lucru atât de simplu? se miră el. Lucrurile simple sunt cel mai ușor de trecut cu vederea. Nu se spune că e întuneric chiar sub felinar?

*

A doua zi dimineață, Ushikawa se duse din nou în Kōenji, intră într-un birou imobiliar și întrebă dacă exista vreun apartament liber de închiriat în clădirea în care locuia Tengo. Nu aveau nimic. Agenția din fața gării se ocupa de toate apartamentele din blocul acela.

— Dar să știți că n-o să găsiți nimic liber acolo. Chiria e rezonabilă, amplasarea e bună, așa că nimeni nu vrea să plece.

— Mă duc totuși să-mi încerc norocul, le răspunse Ushikawa.

Se duse la agenția din fața gării, unde îl luă în primire un tânăr de până în douăzeci și cinci de ani. Avea părul negru și bogat, fixat zdravăn cu gel, ca un cuib de pasăre. Cămașă albă ca laptele, cravată nouă-nouță. Probabil nu lucra de mult timp acolo. Încă mai avea urme de coșuri în obraji. Tresări un pic la vederea lui Ushikawa, dar își reveni numaidecât și arboră un zâmbet profesional.

— Stimate client, aveți mare noroc, îl anunță tânărul. Din motive familiale, un cuplu care locuia la parter a trebuit să se mute și apartamentul abia s-a eliberat acum o săptămână. Ieri s-a făcut curățenie și încă n-am apucat să-l scoatem pe piață. Fiind la parter, s-ar putea să vină un pic de gălăgie de afară și să nu aibă prea multă lumină, dar amplasarea e foarte bună. Singura problemă ar fi că proprietarul clădirii plănuiește să o reconstruiască peste cinci sau șase ani, iar contractul stipulează că apartamentul trebuie eliberat când sosește preavizul, cu o jumătate de an înainte. Și nu există nici parcare.

Ushikawa răspunse că nu era nicio problemă. Nu intenționa să stea acolo atât de mult, iar mașină nu avea.

— În regulă. Dacă sunteți de acord cu aceste condiții, puteți să vă mutați chiar și mâine. Dar desigur că doriți să aruncați o privire înainte, nu-i așa?

Da, neapărat, îi răspunse Ushikawa. Tânărul scoase o cheie din sertar și i-o înmână.

— Îmi cer scuze, dar eu sunt un pic prins acum. Credeți că puteți să mergeți dumneavoastră singur să vedeți apartamentul? Este gol, ajunge doar să-mi lăsați cheia la întoarcere.

— Bine, zise Ushikawa. Dar dacă sunt un răufăcător și nu mai vin cu cheia înapoi sau fac o copie și apoi mă furișez înăuntru?

La auzul acestor cuvinte, tânărul îl privi surprins pe Ushikawa câteva clipe.

— A, așa e. Atunci, n-ați vrea să-mi lăsați, vă rog, o carte de vizită?

Ushikawa scoase din portofel una dintre cărțile de vizită cu Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei.

— Domnul Ushikawa, silabisi el numele cu o față încruntată și apoi își schimbă expresia. Nu-mi păreți deloc a fi genul de om în stare de lucruri rele.

— Vă mulțumesc, răspunse Ushikawa și flutură pe buze un zâmbet gol ca numele funcției trecute pe cartea de vizită.

Era prima dată când i se spunea așa ceva. Ushikawa înțelese din cuvintele lui că avea probabil o înfățișare prea ieșită în evidență ca să poată face vreun rău. Putea fi descris extrem de ușor. Reușeai chiar să-i schițezi portretul. Dacă era dat în urmărire, în trei zile îl prindeau.

Apartamentul nu era așa de rău cum se aștepta. Tengo stătea la etajul doi, chiar deasupra, deci era imposibil să-i supravegheze casa direct de acolo, dar de la fereastră se vedea intrarea în bloc. Așa putea monitoriza când venea și pleca Tengo și putea să-și facă o idee și despre cei care îl vizitau. Dacă instala un aparat foto cu teleobiectiv și îl camufla bine, putea chiar să facă poze portret.

Ca să obțină apartamentul, trebui să achite garanția pe două luni, chiria pe o lună și echivalentul a două luni de chirie ca onorariu. Deși chiria nu era mare, iar garanția urma să-i fie restituită la plecare, se aduna o sumă măricică. Îl plătise și pe Liliac, deci banii pe care îi mai avea în cont se împuținaseră. Dar având în vedere situația în care se afla, trebuia sub orice formă să închirieze acel apartament. Nu avea de ales. Ushikawa se întoarse la agenție, scoase din plic banii pe care îi pregătise deja și semnă contractul. Încheie contractul pe numele Noii Asociații Japoneze pentru Promovarea Științei și Artei, spunând că urma să-i trimită mai apoi prin poștă o copie după certificatul de înregistrare. Tânărul nici nu se sinchisi.

Odată semnat contractul, îi înmânã din nou cheia lui Ushikawa.

— Domnule Ushikawa, puteți să locuiți acolo chiar începând de astăzi. Electricitate și apă curentă aveți, dar pentru gaze trebuie să fie cineva acasă când li se dă drumul, iar pentru asta e nevoie să contactați Tokyo Gas. Cu telefonul cum faceți?

— De asta mă ocup eu, răspunse Ushikawa.

Un contract cu compania de telefonie ar fi însemnat bătaie de cap, plus că ar fi trebuit să-i intre un muncitor în casă. Îi era mai la îndemână să folosească telefonul public din apropiere.

Ushikawa se întoarse la apartament și își făcu o listă cu cele necesare. Spre norocul lui, chiriașii de dinainte lăsaseră draperiile la geam. Erau vechi, cu un imprimeu floral, dar dacă tot erau de căpătat, puteau să arate oricum, iar pentru supraveghere chiar îi erau indispensabile.

Lista nu ieși prea lungă. Deocamdată se descurca doar cu niște apă și alimente. Aparatul de fotografiat cu teleobiectiv și trepiedul. Apoi, hârtie igienică și un sac de dormit, un aragaz de voiaj cu butelie, un cuțit pentru fructe, un deschizător de conserve, saci de gunoi, niște articole simple de toaletă și aparatul electric de ras, câteva prosoape, o lanternă și un radio cu tranzistori. Minimum de schimburi de îmbrăcăminte și un cartuș de țigări. Și cam atât. Nu avea nevoie de frigider, masă sau pat. Era fericit că găsise un loc în care să se adăpostească de ploaie și de vânt. Ushikawa se întoarse acasă, puse în geanta foto aparatul DSLR și teleobiectivul, plus o grămadă de filme foto. Îndesă apoi într-un rucsac lucrurile de pe listă. Ce nu avea, își cumpără din zona comercială aflată în apropierea stației Kōenji.

Își instală trepiedul lângă fereastra încăperii de zece metri pătrați, montă pe el aparatul de fotografiat automat Minolta, ultimul model, îi atașă teleobiectivul și folosi modul manual de funcționare ca să focalizeze imaginea pe chipul celor care intrau și ieșeau din bloc. Îl configură astfel încât să poată

acționa obturatorul din telecomandă. Îi atașă și dispozitivul pentru derularea automată a filmului. Confecționă din hârtie o gardă pe care o puse la capătul obiectivului, astfel încât lentila să nu strălucească în lumină. De afară se vedea ca un fel de sul de carton ițindu-se de sub colțul draperiei. Dar cine să bage de seamă așa ceva? Cui să-i treacă prin minte că cineva ar putea face poze pe ascuns la intrarea unui bloc cu apartamente de închiriat?

Ushikawa făcu de probă câteva fotografii cu cei care treceau prin hol. Datorită dispozitivului pentru derulare rapidă, putea să prindă trei cadre de persoană. Înfășură aparatul într-un prosop, ca să diminueze sunetul obturatorului. Când termină filmul, îl duse la un laborator foto din apropierea gării. Doar le înmânai filmul și mai departe era developat automat de aparate. Procesa cu viteză un număr foarte mare de fotografii, drept pentru care nu stătea nimeni să se uite ce conțineau acestea.

Rezultatul nu lăsa nimic de dorit. Sigur că nu erau deloc poze artistice, dar își serveau scopul. Erau suficient de clare cât să se poată distinge bine între ele chipurile celor care se perindau prin holul de la intrare. La întoarcere, Ushikawa își cumpără o sticlă de apă plată și o conservă. Își luă de la tutungerie un cartuș de Seven Stars. Se întoarse în bloc cu ele în brațe, ca să-și poată ascunde chipul în spatele lor, și se așeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Bău apă, mâncă apoi conserva și fumă mai multe țigări monitorizând ușa de la intrare. Avea electricitate, dar din cine știe ce motiv, apă nu era. Nu curgea nimic de la robinet, ci doar se auzea un gâlgâit înfundat. Poate că era o chestiune de timp. Ushikawa se gândi să contacteze agenția imobiliară, dar nu-i convenea să se fâțâie prea mult prin bloc, așa că se hotărî să mai aștepte. Nu putea să folosească toaleta, așa că își făcu nevoile într-o găletușă veche, uitată probabil de firma de curățenie.

Înserarea de început de iarnă se lăsă grăbită, însă Ushikawa nu aprinse luminile, deși încăperea se cufundase

în beznă. Din contră, pentru el întunericul era bine-venit. Becul de la intrarea în bloc se aprinse, iar el continuă să monitorizeze persoanele care treceau prin lumina aceea galbenă.

Pe seară, crescuse forfota pe ușă, dar blocul fiind micuț, numărul trecătorilor nu era în niciun caz mare. Tengo nu se vedea printre ei. Și nici vreo femeie care să aducă cu Aomame. În ziua aceea, Tengo trebuia să aibă ore la școala pregătitoare și pe seară se întorcea. Nu prea se întâmpla să se oprească pe undeva după serviciu. Decât să mănânce în oraș, prefera să-și gătească singur și să stea la masă cu o carte lângă el. Ushikawa știa asta. Dar în ziua aceea, Tengo tot nu se întorcea. Poate se întâlnise cu cineva după ce ieșise de la muncă.

În blocul acela locuiau fel de fel de oameni. De la persoane necăsătorite, cu serviciu, studenți și familii cu copii mici, până la bătrâni singuri. Treceau vulnerabili prin câmpul vizual al teleobiectivului. Mai mult sau mai puțin diferiți ca vârstă sau statut, toți arătau obosiți de traiul lor și sătui de viață. Cu dorințe stinse, ambiții uitate, simțuri tocite și copleșiți de renunțare și amorțeală. Erau palizi la față și își târau cu greu picioarele, de parcă în urmă cu două ore ar fi suferit o extracție dentară.

Desigur, aceasta poate era preconcepția greșită a lui Ushikawa. Poate că unii oameni se bucurau de viață din plin. Deschideai ușa și dădeai înăuntru peste un paradis propriu și personal, care îți tăia suflarea. Alții poate afișau un trai modest ca să evite să fie anchetați de fisc. Evident, nu era imposibil. Dar, priviți prin lentila teleobiectivului, aceștia nu arătau decât ca niște orășeni ratați, care trăiau agățați de o paraginǎ de bloc, aflat în pragul demolării.

Până la urmă, Tengo nu-și făcu apariția și nici vreo persoană care să pară a avea vreo legătură cu el. La zece și jumătate, Ushikawa se lăsă păgubaș. Era abia prima zi și încă nu erau toate pregătite cum trebuie. Mai avea cale lungă de bătut. Deocamdată era suficient. Se întinse încet în

diverse unghiuri, ca să se dezmorțească. Mâncă o chiflă umplută cu gem de fasole, își turnă niște cafea în capacul de la termos și o bău. Răsuci robinetul de la chiuvetă și descoperi că venise apa. Se spălă cu săpun pe față, apoi se spălă pe dinți și urină îndelung. Fumă o țigară, sprijinit de perete. Ar fi băut o gură de whisky, dar se hotărâse să nu se atingă de alcool cât era acolo.

Rămas în lenjeria de corp, se băgă apoi în sacul de dormit. Dârdâi o vreme de frig. Noaptea, în încăperea aceea goală se lăsase un frig cumplit. Poate nu i-ar fi stricat o sobiță electrică.

Tremurând singur în sacul de dormit, Ushikawa își aminti de zilele în care trăia înconjurat de familia lui. Nu se gândea cu nostalgie. Îi veniseră în minte doar ca un exemplu de contrast puternic cu situația în care se afla în acel moment. Chiar și atunci când locuise alături de familia sa, Ushikawa tot singur se simțise. Niciodată nu-și deschisese sufletul cuiva, iar viața aceea banală i se părea oricum un lucru trecător. În sinea lui era convins că la un moment dat avea să se destrame pe neașteptate. Viața agitată de avocat, venitul mare, casa din Chūō-Rinkan, soția frumușică, cele două fetițe drăgălașe care mergeau la o școală primară particulară, câinele cu pedigree. Așa că, în momentul în care toate s-au dus treptat de râpă, iar el s-a trezit singur, Ushikawa s-a simțit mai degrabă ușurat. Măi, măi, gata, nu mai trebuie să-mi fac griji! M-am întors de unde am plecat.

Oare am ajuns înapoi la zero?

Ushikawa stătea încolăcit în sacul de dormit ca o larvă de cicadă și privea tavanul întunecat. Stătuse mult timp în aceeași poziție, iar acum îl dureau toate încheieturile. Tremurase de frig, mâncase doar o chiflă rece cu gem de fasole pe post de cină, stătuse cu ochii pe holul unui bloc în paragină, care urma să fie demolat, fotografiase pe ascuns oameni neatrăgători și făcuse pipi într-o găleată. Asta însemna înapoi la zero? Deodată își aminti că uitase să facă ceva. Se târî afară din sacul de dormit, goli găleata în vasul

de toaletă și trase apa. Nu avea niciun chef să iasă din culcușul abia încălzit și chiar se gândise serios s-o lase așa până dimineața, dar nu voia să se împiedice cumva de ea în beznă. Se întoarse în sacul de dormit și începu din nou să dârdâie de frig.

Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?

Probabil că da, își spuse el. Nu mai am nimic de pierdut. În afară de propria mea viață. E foarte simplu. În întuneric, pe buzele lui Ushikawa apăru un zâmbet ca o lamă subțire de cuțit.

Capitolul 14
Mica mea făptură

Aomame trăia într-o stare de confuzie și bâjbâială. Se afla în 1Q84, o lume în care logica și cunoștințele convenționale nu erau valabile și nu îi era clar ce urma să se întâmple cu ea. Și totuși se gândea că o să mai supraviețuiască ea câteva luni, apoi o să nască. Nu era decât un sentiment, dar un sentiment foarte aproape de certitudine. Iar asta fiindcă acum totul se baza pe premisa că ea va avea un copil.

Aomame își amintea bine ultimele cuvinte pe care le rostise Liderul Pionierilor: „Tu vei fi pusă la o încercare grea. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata față a lucrurilor".

Știa el *ceva.* Un lucru foarte important, pe care a încercat să mi-l transmită prin cuvinte ambigue, cu multiple sensuri. Încercarea aceea poate a fost faptul că am ajuns chiar până în pragul morții. M-am dus până în fața panoului de la Esso, cu pistolul în mână și cu intenția de a-mi lua viața. Însă n-am murit, ci m-am întors aici. Apoi am aflat că sunt însărcinată. Poate și acest lucru fusese hotărât dinainte.

La începutul lui decembrie, câteva seri la rând bătu un vânt puternic. Din ulm cădeau frunze veștede, care se loveau de plăcile de plastic de la balcon cu un sunet aspru și sec. Vântul rece șuiera alarmant printre crengile goale. Croncăniturile certărețe ale ciorilor sunau parcă și mai ascuțit. Venea iarna.

Gândul că în uterul ei creștea copilul lui Tengo devenise tot mai pregnant de la o zi la alta, până când căpătase forma unei certitudini. Încă nu găsea vreo logică prin care să poată convinge o terță persoană. Sieși și-o putea explica pe cât se poate de clar. Era o chestiune limpede.

Dacă eu am rămas însărcinată fără să fac sex, cine altcineva în afară de Tengo ar putea fi tatăl?

Din noiembrie începuse să ia în greutate. Afară nu putea

să iasă, dar făcea zilnic destulă mișcare și își impunea restricții severe la dietă. De la vârsta de douăzeci de ani nu cântărise niciodată mai mult de cincizeci și două de kilograme. Însă într-o bună zi, acul de la cântar îi indicase cincizeci și patru de kilograme, iar de atunci nu clintise înapoi. Se simțea și mai rotundă la față. Acea *mică făptură* îi cerea corpului mamei să se mai îngrașe.

Alături de *mica făptură,* Aomame continua seară de seară să supravegheze părculețul. Voia să vadă silueta vânjoasă de bărbat în floarea vârstei urcându-se în vârful toboganului. Aomame privea cele două luni de pe cerul iernatic și își mângâia pântecele pe deasupra păturii. Din când în când, fără motiv, lacrimile i se rostogoleau din ochi. Se trezea cu ele alunecând pe obraz și căzând pe pătura în care se înfășură. Poate de singurătate, poate de neliniște. Poate pentru că, fiind însărcinată, devenise mai emotivă. Sau poate doar pentru că vântul rece îi stimula glandele lacrimale. În orice caz, Aomame nu le ștergea, ci le lăsa să cadă nestingherite.

După ce plângea o vreme, lacrimile se opreau, iar ea își continua veghea singuratică. Dar nu, *nu mai sunt la fel de singură,* își spunea ea. Am *această mică făptură.* Suntem doi acum. Privim împreună cele două luni și așteptăm să apară Tengo. Din când în când, Aomame își lua binoclul și îl focaliza asupra toboganului pustiu. Uneori lua pistolul și îl cântărea în mână, simțindu-i greutatea și atingerea. Trebuie să mă protejez, să-l caut pe Tengo și să hrănesc *această mică făptură.* Astea sunt îndatoririle mele acum.

*

La un moment dat, în timp ce supraveghea parcul în bătaia rece a vântului, Aomame realiză că ea credea în Dumnezeu. *Descoperi* pe neașteptate acest fapt, așa cum tălpile descoperă pământ solid sub un strat de nămol moale. Era o senzație inexplicabilă, o înțelegere cu totul nebănuită. Ea îl urâse pe acel Domn de când se știa. Mai corect fie

spus, ea negase sistemul și oamenii care se interpuneau între ea și Dumnezeu. Ani de-a rândul, oamenii aceia și sistemul fuseseră pentru ea sinonimi cu divinitatea. Să-i urască pe ei însemna să-L urască și pe El.

De când se născuse, *ei* fuseseră în jurul ei. O controlaseră în numele Domnului, îi dăduseră ordine și o încolțiseră. Îi răpiseră tot timpul și toată libertatea în numele Domnului și îi ferecaseră inima. Îi predicaseră despre bunătatea Domnului, dar de două ori mai mult despre mânia și neîngăduința Lui. La unsprezece ani, ferm hotărâtă, Aomame reușise să scape în sfârșit din lumea aceea. Însă fusese nevoită să sacrifice multe pentru asta.

Dacă nu ar fi existat acest Dumnezeu, viața mea ar fi fost mai plină de lumină, mai bogată și mai firească, își spunea ea adesea. Aș fi avut și eu multe amintiri frumoase dacă eram un copil ca toți ceilalți, fără să fiu terorizată de spaima și mânia Lui neîncetată. Și poate viața mea acum ar fi fost mult mai pozitivă, mai relaxată și mai împlinită.

Dar privind parcul pustiu printre plăcile de plastic, odihnindu-și palma pe abdomen, Aomame realiză că ea credea în Dumnezeu din străfundul sufletului. Când rostea mecanic rugăciunea și își împreuna palmele, undeva la periferia minții sale, ea credea în El. Era o senzație pe care o resimțea până în măduva oaselor și care nu putea fi alungată prin logică sau emoție. Și care nu putea fi ștearsă nici prin ură sau mânie.

Însă acela nu e Dumnezeul *lor,* ci *al meu.* Mi-am sacrificat propria viață, carnea mi-a fost spintecată, pielea sfâșiată, sângele băut, unghiile smulse, timpul și dorințele și amintirile mi-au fost furate, și așa L-am găsit. Nu e un Dumnezeu cu formă și chip. Nu poartă straie albe și nu are părul lung. Acest Dumnezeu nu are o dogmă, o Biblie sau vreo poruncă. Nu recompensează și nu pedepsește. Nu dă și nu ia. Nu există un rai la care să te înalți și niciun iad în care să te cobori. Că e cald sau rece, Dumnezeu doar *există* și atât.

Aomame își amintea uneori cuvintele rostite de Lider chiar înainte să moară. Nu putea să-i uite vocea groasă de bariton. Așa cum nu putea să uite nici senzația acului implântat în ceafa lui.

Acolo unde e lumină e și umbră, iar acolo unde e umbră e și lumină. Nu există umbră fără lumină și nici lumină fără umbră. Nu știm dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi. Într-un fel, este un lucru care depășește înțelegerea sau definițiile noastre. Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele și răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conștiință.

Dumnezeu și Oamenii cei Mici sunt oare existențe antagonice? Sau sunt două fețe ale aceluiași lucru?

Aomame nu știa. Tot ce știa ea era că trebuie să protejeze *mica făptură* dinlăuntrul ei și că pentru asta e necesar cumva să creadă în Dumnezeu. Sau să-și admită credința.

Aomame se gândi la Dumnezeu. Nu are formă și în același timp poate lua orice formă. Imaginea pe care o avea ea era cea a elegantului Mercedes Benz Coupé. O mașină nou-nouță, abia sosită de la dealer. Și doamna rafinată care coboară din el. Sus, pe Autostrada Metropolitană, femeia îi dă ei, care e goală, frumosul pardesiu cu care era îmbrăcată. O apără de vântul rece și de privirile indiscrete ale oamenilor. Apoi se întoarce la Mercedesul argintiu fără să spună nimic. Ea știe. Știe că Aomame poartă în pântece un copil. Și că trebuie să fie protejată.

*

Aomame începu să aibă un vis nou. În acest vis e închisă într-o încăpere albă, în formă de cub, fără ferestre. Are doar o ușă. Înăuntru se află un pat modest și simplu, pe care ea doarme întinsă pe spate. Becul de deasupra patului îi luminează burta umflată, mare cât un munte. Nu pare a fi

corpul ei. Dar este, fără îndoială, o parte din trupul său. I se apropie sorocul.

Încăperea e păzită de Chelios și de Pletos. Sunt chitiți să nu mai comită vreo greșeală. Dăduseră greș o dată și trebuiau să-și recapete poziția. Sarcina lor e să o țină pe ea acolo și să nu permită nimănui să intre. Așteaptă să se nască *mica făptură.* Imediat cum se naște, urmează să o ia de lângă Aomame.

Aomame încearcă să urle, să strige disperată după ajutor, însă încăperea e făcută dintr-un material special. Pereții, podeaua, tavanul, toate absorb pe loc orice sunet. Urletul nu ajunge nici până la propriile ei urechi. Aomame vrea să vină femeia aceea din Mercedes și s-o salveze. Pe ea și pe *mica ei făptură.* În zadar. Vocea îi e înghițită de pereții albi ai camerei.

Mica ei făptură se hrănește prin cordonul ombilical și crește de la o clipă la alta. O lovește în uter, încercând să scape din întunericul acela călâi. Vrea lumină și libertate.

În dreptul ușii e postat Pletosul cel lungan. Stă așezat, cu mâinile pe genunchi și cu privirea ațintită în aer, într-un punct. Poate că pe acolo plutește vreun nor mic și dens. La marginea patului e Cheliosul, în picioare. Cei doi poartă aceleași costume închise la culoare. Din când în când, Cheliosul ridică mâna și se uită la ceas, precum cineva care așteaptă un tren important să sosească în gară.

Aomame nu-și poate mișca mâinile și picioarele. Nu pare să le aibă legate cu sfoară și cu toate acestea nu și le poate clinti. Nu își simte vârfurile degetelor. Urmează să aibă o contracție. Se apropie inevitabil, ca un tren care sosește în gară, fără o clipă de întârziere. Aude tremurul slab al șinelor.

În acel moment se trezea.

Făcea un duș ca să scape de transpirație și își punea haine curate. Le arunca în mașina de spălat pe cele îmbibate în sudoare. Nu voia deloc să viseze așa ceva, dar visul apărea oricum. Detaliile se mai schimbau câte puțin,

dar locul și deznodământul erau aceleași. Încăperea albă, ca un cub. Contracțiile care se apropie. Cei doi, îmbrăcați în costume întunecate și impersonale.

Ei știau că Aomame poartă în ea *mica făptură.* Sau urmau să afle în curând. Aomame era pregătită. La nevoie, i-ar fi ciuruit fără ezitare pe Pletos și pe Chelios cu gloanțe de nouă milimetri. Dumnezeul ei era uneori și un Dumnezeu scăldat în sânge.

*

Se auzi o bătaie în ușă. Aomame era în bucătărie și avea în mâna dreaptă pistolul automat, cu piedica scoasă. Încă de dimineață cădea o ploaie rece. Mirosul de ploaie iernatică cuprinsese întreaga lume.

— Bună ziua, Takai-san! spuse bărbatul de la ușă, oprindu-se din ciocănit. Sunt vechea dumneavoastră cunoștință de la NHK. Îmi pare rău că vă deranjez, dar am venit să încasez taxa. Takai-san, sunteți acasă!

Aomame începu să vorbească în direcția ușii, dar nu cu voce tare. Am sunat la NHK, să știi! Nu ești decât un impostor. Cine naiba ești? Și ce vrei?

— Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Asta e legea societății. Dumneavoastră vi se dă semnal și trebuie să-l plătiți. Nu e drept doar să primești, fără să dai nimic. Asta e hoție.

Vocea lui vuia pe tot coridorul. Deși răgușită, răsuna cu putere.

— Eu n-am nimic personal cu dumneavoastră. Nu vă urăsc, nu încerc să vă pedepsesc. Nici urmă de așa ceva. Doar că eu, din fire, nu sufăr nedreptatea. Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce ia. Takai-san, atâta vreme cât nu deschideți ușa, eu am să tot vin și-am să bat în ea. Nu vreți așa ceva, nu? Iar eu nu sunt vreun moș care nu pricepe nimic. Ajungem noi la un compromis dacă stăm de vorbă. Haideți, Takai-san, deschideți ușa!

Se auzi un nou rând de bătăi.

Aomame strânse bine pistolul cu ambele mâini. Individul ăsta sigur știe că sunt însărcinată, își zise ea, transpirând sub braț și pe vârful nasului. Nu deschid orice-ar fi! Iar dacă încearcă să descuie cu vreo cheie de rezervă sau să forțeze ușa cu vreun instrument ori prin orice altă metodă, încasator de la NHK sau nu, eu îi descarc în burtă toate gloanțele din pistolul ăsta!

Dar nu avea să se întâmple așa ceva. Aomame știa că insul nu putea să deschidă ușa. Avea un sistem prin care nu se deschidea decât dacă descuia ea din interior. Tocmai de aceea individul era iritat și vorbea atâta. Încerca s-o distrugă nervos, folosindu-se de cuvinte.

Zece minute mai târziu, bărbatul plecă după ce o amenință și o luă peste picior în gura mare, încercă să o înduplece cu pricepere, apoi o apostrofă violent și o avertiză că o să vină iar.

— Nu aveți cum să scăpați, Takai-san! Atâta vreme cât primiți semnal, eu o să mă tot întorc. Exact, eu nu mă las păgubaș prea ușor. Asta e firea mea. Atunci, la revedere și pe curând!

Pașii nu i se auziră, dar nu mai era în fața ușii. Aomame se încredință de asta uitându-se prin vizor. Puse siguranța la pistol, se duse în baie și se spălă pe față. Avea bluza leoarcă de sudoare sub braț. Când se schimbă, rămase dezbrăcată în fața oglinzii. Burta încă nu îi era vizibil umflată. Dar înăuntrul ei se ascundea un secret foarte important.

*

Aomame vorbi cu Doamna la telefon. După ce discutase cu ea câteva chestiuni, Tamaru îi pasase receptorul Doamnei fără să spună nimic. Conversația se desfășură pe cât posibil fără referiri directe, folosind expresii ambigue. Sau cel puțin la început.

— Avem deja un loc nou pentru tine, îi spuse Doamna. Acolo o să-ți desfășori activitatea *planificată.* Este un loc sigur, unde se pot face examene periodice de specialitate.

Dacă ești de acord, poți să te muți acolo imediat.

Oare să-i spună Doamnei că indivizii o aveau în vizor pe *mica ei făptură*? Că tipii de la Pionieri încercaseră să-i fure copilul în vis? Că și cel care se dădea drept încasator de la NHK și încerca s-o convingă cu orice chip să deschidă ușa urmărea același lucru? Însă Aomame nu o făcu. Avea încredere în Doamna și ținea mult la ea. Însă nu aceasta era problema. Acum esențialul era *în care din lumi trăia.*

— Cum mai stai la capitolul condiție fizică? o întrebă Doamna.

Aomame îi răspunse că totul avansa fără probleme.

— Asta e cel mai important. Dar vocea ta sună puțin altfel decât de obicei. Poate mi se pare mie, dar pare mai încordată și mai precaută. Dacă te îngrijorează ceva, oricât de mărunt ar fi, te rog să nu te sfiești să-mi spui. Poate facem ceva.

Atentă la inflexiunile din vocea sa, Aomame răspunse:

— Stând într-un loc de multă vreme, probabil mi s-au încordat nervii fără să-mi dau seama. De starea mea fizică am grijă. La urma urmei, asta e și meseria mea.

— Desigur, spuse Doamna și tăcu preț de câteva clipe. Cu ceva timp în urmă, a tot venit pe aici un individ suspect, vreo câteva zile la rând. Se pare că a dat mai mult târcoale adăpostului. Cele trei femei care locuiesc în prezent acolo s-au uitat pe înregistrările de la camerele de supraveghere, dar niciuna nu-și amintește să-l mai fi văzut. E posibil să fie pe urmele tale.

Aomame se încruntă ușor.

— Vreți să spuneți că a ieșit la iveală legătura dintre noi?

— Asta nu știu. Dar e o variantă pe care *trebuie să o luăm în calcul.* Bărbatul acesta are o înfățișare foarte stranie. Are capul foarte mare și diform, cu creștetul turtit și aproape complet chel. E bondoc și are mâini și picioare scurte. Îți sună cunoscut?

Cap turtit și chel?

— Eu stau mult pe balcon și mă uit la lumea care trece pe

stradă, dar n-am văzut niciun individ care să arate așa. E o înfățișare care atrage atenția, nu?

— Destul de mult. Ca un clovn strident de la circ. Dacă a fost ales de *ei* și trimis încoace să vadă care e situația, trebuie să recunosc că e o alegere foarte stranie.

Aomame se arătă de acord. Nu ar fi trimis Pionierii în recunoaștere tocmai un tip a cărui înfățișare sare în ochi. Nu se poate să ducă așa mare lipsă de oameni. Cu alte cuvinte, probabil că individul acela nu avea nicio legătură cu secta, iar legătura dintre ea și Doamna încă nu fusese descoperită. Dar atunci cine putea să fie și cu ce scop iscodise pe la adăpost? Oare nu era cumva același individ care se tot încăpățâna să o viziteze, dându-se drept încasator de la NHK? Desigur, nu exista nicio dovadă care să-i lege pe cei doi. Putea doar să lege comportamentul excentric al încasatorului impostor cu înfățișarea bizară a bărbatului descris.

— Dacă îl vezi, te rog să ne contactezi. S-ar putea să fie nevoie să luăm măsuri.

Aomame îi răspunse că o va contacta imediat, desigur.

Doamna tăcu din nou. Lucru straniu, deoarece, când vorbea la telefon, era de obicei foarte practică și nu irosea nicio secundă.

— Sunteți bine, sănătoasă? întrebă Aomame degajat.

— Ca întotdeauna, nimic în neregulă, răspunse Doamna, însă cu o undă de ezitare în glas.

Alt lucru straniu. Aomame o așteptă să continue.

— Doar că, în ultima vreme, spuse ea resemnată într-un final, simt des că am îmbătrânit. Mai ales după ce ai plecat tu.

— Eu nu am plecat nicăieri. Sunt aici, răspunse Aomame pe un ton vesel.

— Sigur că da. Ești acolo și uite, putem și să vorbim la telefon. Dar cred că atunci când ne întâlneam regulat și făceam *stretching* împreună, primeam energie de la tine.

— Dumneavoastră aveți oricum o energie naturală. Eu

doar aduceam la suprafață acea putere într-un mod ordonat, doar vă asistam. Puteți să vă descurcați fără probleme cu forțe proprii, chiar și fără mine.

— Sinceră să fiu, și eu am crezut asta până nu demult, spuse Doamna cu un râset ușor, dar uscat. Chiar mă mândream că sunt o persoană aparte. Însă anii le răpesc tuturor viața, puțin câte puțin. Oamenii nu mor când le vine vremea. Mor treptat pe dinăuntru până ce, într-un final, sosește ziua finală de reglare a conturilor. Nimeni nu are scăpare. Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Un adevăr pe care abia acum îl aflu.

Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primește. Aomame se încruntă. Era exact aceeași replică pe care o rostise încasatorul de la NHK.

— În seara aceea furtunoasă de septembrie, când a fulgerat încontinuu, mi-am dat seama dintr-odată de acest lucru, spuse Doamna. Stăteam singură aici, în sufragerie și mă uitam la fulgere, tot gândindu-mă la tine. Și atunci am văzut în fața ochilor adevărul, scos la iveală de lumina lor. În seara aceea eu te-am pierdut pe tine și în același timp am pierdut tot ce aveam în mine. Sau cel puțin o mulțime de lucruri. Lucruri care până atunci existaseră în miezul ființei mele și mă susținuseră ca om.

— Cumva și furia era unul dintre ele? întrebă Aomame deodată.

Urmă o tăcere ca fundul unui lac secat. Apoi Doamna spuse:

— Mă întrebi dacă printre lucrurile pe care le-am pierdut atunci se număra și furia mea?

— Da.

Doamna trase încet aer în piept.

— Răspunsul la întrebarea ta este da. Ai dreptate. Furia puternică pe care o purtam în mine s-a pierdut și ea în mijlocul fulgerelor acelora nesfârșite. Sau cel puțin s-a retras în depărtări. Ceea ce a rămas acum în mine nu e clocotul de odinioară, atât de intens. S-a preschimbat într-o

mâhnire palidă. Și eu care credeam că o asemenea furie n-o să slăbească în veci… Dar de unde știi?

— Pentru că exact același lucru mi s-a întâmplat și mie în seara aceea furtunoasă.

— Te referi la propria ta furie, nu?

— Da. Furia violentă, pură, pe care o aveam în mine, acum nu mai e. Nu spun că a dispărut cu desăvârșire, dar, după cum spuneți și dumneavoastră, s-a retras în depărtări. Vorbesc de o furie care ani de-a rândul a ocupat un loc mare din sufletul meu și care mă mâna cu putere.

— Ca un vizitiu nemilos și neobosit, spuse Doamna. Dar acum a slăbit în intensitate și tu ești însărcinată. Sau mai bine zis *în schimb.*

— Da, răspunse Aomame, calmându-și respirația. În schimb, înăuntrul meu există o *mică făptură.* Care nu are nicio legătură cu furia.

Și care crește în mine de la o zi la alta.

— Nu cred că mai e cazul s-o spun, dar trebuie neapărat să ai mare grijă de ea, spuse Doamna. Iar pentru asta e nevoie să te muți cât mai repede într-un loc în care să nu fii tulburată.

— Aveți dreptate, însă mai întâi trebuie neapărat să finalizez ceva.

*

După ce închise telefonul, Aomame ieși în balcon și se uită printre plăcile de plastic la drum și la părculeț. Se apropia înserarea. Trebuie neapărat să dau de Tengo înainte să se sfârșească 1Q84 și înainte să mă găsească ei pe mine.

Capitolul 15
Un secret pe care nu-l putea destăinui

Ieși de la „Spic de grâu” și se plimbă pe străzi fără țintă, cufundat în gânduri. La un moment dat, se hotărî să se îndrepte spre părculețul unde văzuse pentru prima oară două luni pe cer. Intenționa să se urce din nou pe tobogan și să privească cerul. Poate că o să vadă din nou cele două luni. Poate că încercau să-i spună ceva.

Oare când venise data trecută în părculeț? se întreba Tengo, dar nu-și putea aminti. Curgerea timpului era inegală și distanțele, instabile. Probabil însă că venise la începutul toamnei, își amintea că era îmbrăcat într-o bluză cu mânecă lungă. Acum era decembrie.

Un vânt rece purta norii către golful Tokio. Norii, cu forme neregulate, păreau făcuți din plastilină. Din spatele lor se iveau, când și când, cele două luni. Cea veche, gălbuie, și încă una, nou apărută, mică și verzuie. Ambele erau în descreștere, apropiindu-se de al doilea pătrar. Cea mică arăta ca un copil care încearcă să se ascundă după fustele mamei. Erau cam în același loc în care le văzuse întâia oară, de parcă ar fi așteptat acolo cuminți întoarcerea lui.

În parc nu era nici țipenie. Lumina felinarului părea și mai albă ca data trecută și încă și mai rece. Crengile ulmului, desfrunzite, te duceau cu gândul la niște oase albite de ploi și vânturi. Era o noapte numai bună pentru a asculta țipătul bufnițelor, dar bineînțeles că în mijlocul metropolei nu existau asemenea păsări. Tengo își puse pe cap gluga hanoracului și își îndesă mâinile în buzunarele gecii de piele. Se urcă pe tobogan și, sprijinindu-se de balustradă, privi cele două luni care se ascundeau în spatele norilor. Stelele clipeau în tăcere. Mizeria amorfă care plutea de obicei deasupra orașului fusese purtată departe de vânt și cerul rămăsese limpede și curat.

Tengo se întreba cine, în afară de el, se mai uita în

momentul acela la cele două luni. Fukaeri știa de existența lor, desigur. Ea pornise întreaga poveste. Probabil. Cu excepția ei, însă, niciunul dintre oamenii pe care-i cunoștea Tengo nu era preocupat de faptul că pe cer mai apăruse o lună. Fie nimeni nu observase încă, fie era un lucru atât de cunoscut, încât nici măcar nu merita să-și răcească gura de pomană.

În orice caz, în afară de prietenul care-i ținuse orele la școală, Tengo nu mai vorbise cu nimeni despre lună. Dimpotrivă, avusese grijă să evite acel subiect, de parcă ar fi fost o discuție imorală.

De ce oare făcuse asta?

Poate că așa își doreau lunile, se gândi Tengo. Cele două luni erau un mesaj care-i fusese transmis și pe care nu avea voie să-l împărtășească altcuiva.

Era totuși un fel straniu de a vedea lucrurile. De ce să fie cele două luni un mesaj? Ce să-i transmită? Mai degrabă le putea interpreta ca pe o ghicitoare complicată. Dar cine venise cu această ghicitoare? Cine nu-i dădea voie să o împărtășească?

Vântul trecea printre crengile ulmului cu un fluierat ascuțit. Ca respirația neîndurătoare care șuieră printre dinții unui om rămas fără speranță. Tengo rămase așezat acolo, cu privirile pe cer, auzind vântul fără să-l asculte, până când frigul îi pătrunse în oase. Stătu cam un sfert de oră sau poate puțin mai mult. Pierduse noțiunea timpului. Corpul, încălzit de burbon, îi înghețase acum și era rece ca o piatră singuratică pe fundul oceanului.

Norii alergau mânați de vânt către sud, dar mereu veneau alții din urmă. Departe către nord exista o sursă inepuizabilă de nori. Echipe de muncitori tăcuți și puși pe treabă, în uniforme groase și cenușii, fabricau acolo nori, de dimineață până seara. Așa cum albinele fac miere, păianjenii, pânze și războiul, văduve.

Tengo se uită la ceas. Se apropia ora opt. Parcul era în continuare pustiu. Când și când pe drumul din fața parcului

trecea câte cineva cu pași grăbiți. Cei care au ieșit de la serviciu și se îndreaptă spre casă au cu toții același mers. În clădirea cu șase etaje de pe partea cealaltă a drumului erau luminate cam jumătate din ferestre. În noaptea vântoasă de iarnă, luminile din ferestre căpătau o căldură și o blândețe aparte. Tengo studie una câte una ferestrele luminate, ca un matelot de pe un mic vas pescăresc care privește un vas de croazieră luxos, apărut dintr-odată în noapte. De parcă toți locatarii se vorbiseră între ei, la toate ferestrele draperiile erau trase. Privite de pe toboganul înghețat din parc, acolo părea că era o altă lume, construită pe alte principii și care funcționa după alte reguli. Dincolo de draperiile acelea erau oameni care duceau o viață absolut normală, probabil liniștită și fericită.

O viață absolut normală?

Când se gândea la asta, Tengo nu-și putea imagina decât ceva lipsit de culoare și de profunzime. Un soț și o soție, probabil doi copii. Femeia poartă un șorț de bucătărie. Pe aragaz e o oală din care ies aburi, iar cei patru stau la masă și sporovăie. Aici imaginația lui Tengo se izbea de un perete tare. Despre ce discută familiile normale când iau cina? El nu-și amintea să fi vorbit cu tatăl său la masă. Se așezau amândoi și mâncau în tăcere. Și, judecând după ce mâncau, nici nu se putea numi la propriu cină.

După ce inspectă ferestrele, își îndreptă din nou privirea către cele două luni. Oricât ar fi așteptat însă, niciuna din ele nu-i zicea nimic. Pluteau pe cer fără nicio expresie, ca un distih inegal și neîngrijit. Azi nu avem niciun mesaj. Acesta era singurul lucru pe care i-l transmiteau.

Fără să dea semne de oboseală, norii străbăteau în continuare cerul înspre miazăzi. Luau diferite forme și diferite mărimi, apoi duși erau. Printre ei vedeai și forme destul de interesante. Păreau să aibă gândurile lor proprii. Gânduri mici și tari, bine conturate. Pe Tengo însă nu-l interesa ce gândeau norii, ci lunile.

În cele din urmă, Tengo se dădu bătut, se ridică, se

întinse și coborî de pe tobogan. N-avea ce face. Trebuia să se mulțumească deocamdată cu informația că numărul lunilor rămăsese același. Cu mâinile îndesate în buzunare, ieși din parc și, cu pași largi, se îndreptă spre casă. În timp ce mergea, își aminti de Fukaeri și de Komatsu. Era vremea să-i telefoneze lui Komatsu, trebuia să facă puțină ordine în lucrurile care se petrecuseră între ei. Iar Komatsu, la rândul său, îi spusese că avea ceva de vorbit cu el, *în scurtă vreme.* Îi lăsase numărul de telefon de la sanatoriul din Chikura, dar acesta nu-l căutase. Tengo se hotărî să-l sune a doua zi, dar înainte de aceasta, voia să meargă la școală și să citească scrisoarea lăsată de Fukaeri.

*

Răvașul de la Fukaeri zăcea nedesfăcut, în sertarul de la birou. În plicul sigilat era o scrisoare destul de scurtă, pe o jumătate de foaie dintr-un caiet, scrisă cu un pix albastru. Semnele acelea ca niște cuneiforme ar fi fost mai potrivite pe o tăbliță de lut decât pe hârtie. Tengo știa foarte bine că lui Fukaeri îi luase multă vreme să le scrie.

O citi de mai multe ori. Fukaeri îl înștiința că trebuia să plece de la el din casă. Imediat, scrisese. Motivul era că erau priviți. Ca să accentueze mai bine ce avea de comunicat, sublimase gros cu un creion în trei locuri. Nu dădea nicio explicație de unde știa că erau priviți. În lumea lui Fukaeri, lucrurile nu puteau fi spuse pur și simplu. Așa cum pe o hartă care arată locul unde este îngropată o comoară a unor pirați, totul este o ghicitoare și o aluzie. Sau poate că lucrurile trebuiau spuse prin absențe și modificări. La fel ca în varianta originală a *Crisalidei de aer.*

Probabil însă că intenția lui Fukaeri nu era să spună ghicitori și să facă sugestii obscure. Pentru ea, acesta era modul firesc de a se exprima. Nu-și putea transmite gândurile și imaginile decât folosind acea gramatică și acel vocabular. Ca să poți să-ți împărtășești gândurile cu Fukaeri trebuia să te obișnuiești cu acea gramatică. Pentru a

descifra mesajele ei, trebuia să-ți mobilizezi toate capacitățile și talentele și, pe rând, să schimbi ce trebuie schimbat și să adaugi ce trebuie adăugat pentru a înțelege ce voia să spună.

De multe ori însă Tengo ajunsese să accepte direct ce-i spunea ea. Dacă-i spunea că sunt priviți, probabil că erau într-adevăr priviți. Dacă ea simțea că trebuia să plece, însemna că era într-adevăr vremea să lase locul acela în urmă. Mai întâi, accepta aceste adevăruri generale. În ceea ce privește motivațiile și detaliile, tot ce putea face era să le descopere singur mai apoi sau să le bănuiască. Sau să o lase baltă încă de la bun început.

Suntem priviți.

Oare asta voia să însemne că Pionierii îi dăduseră de urmă? Știau de legătura dintre el și Fukaeri. Aflaseră că Tengo rescrisese *Crisalida de aer* la cererea lui Komatsu. De aceea încercase Ushikawa să-l abordeze. În felul acesta (deși încă nu înțelegea de ce), încercaseră să-l țină pe Tengo sub influența lor. Asta însemna că nu era deloc imposibil ca Pionierii să-i fi ținut apartamentul sub observație.

Dacă așa stăteau lucrurile, însemna că nu se grăbeau absolut deloc. Fukaeri venise la el aproape cu trei luni în urmă. Pionierii erau organizați și aveau putere. Dacă voiau într-adevăr să pună mâna pe ea, ar fi putut să o facă oricând. Nu era nevoie să-i supravegheze vreme îndelungată apartamentul. Și nici n-ar fi lăsat-o să plece de acolo după bunul ei plac. Și totuși Fukaeri își strânsese frumușel bagajele, ieșise din casă, se dusese la școala din Yoyogi, unde îi lăsase scrisoarea, și apoi dispăruse cine știe unde.

Cu cât încerca mai mult să găsească o logică, cu atât era mai pierdut. Nu putea ajunge decât la concluzia că Pionierii nu încercau să pună mâna pe ea. Cine știe dacă de la un moment dat nu își abătuseră atenția de la Fukaeri? Avea legătură cu ea, dar era vorba de altcineva. Dintr-un motiv

sau altul, Fukaeri nu mai reprezenta o amenințare. Dar în cazul ăsta, de ce să-i mai țină apartamentul sub observație?

*

De la telefonul public de la școală, Tengo sună la editura la care lucra Komatsu. Era duminică, dar lui îi plăcea să se ducă la serviciu în zilele libere și să muncească, iar Tengo știa lucrul acesta. E chiar mișto la birou când nu mai e nimeni, obișnuia el să spună. Acum nu răspundea însă nimeni la telefon. Tengo se uită la ceas. Era abia ora unsprezece, nu venea Komatsu la muncă așa devreme. Indiferent de ziua săptămânii, el nu-și începea activitatea niciodată decât după ce soarele trecea de zenit. Tengo se duse la cantină, se așeză și, în timp ce bea o cafea chioară, reciti scrisoarea de la Fukaeri. Se obișnuise deja cu scrisul ei cu puține ideograme și cu lipsa paragrafelor și a semnelor de punctuație.

Tengo-san citești scrisoarea pentru că te-ai întors din orașul pisicilor asta e foarte bine suntem priviți așa că eu trebuie să plec de la tine și asta imediat nu-ți face griji de mine dar nu mai pot să stau aici ți-am mai zis, cea pe care o cauți e în apropiere poți să ajungi și pe jos dar să ai grijă pentru că suntem priviți.

Tengo citi de trei ori frazele acelea telegrafice, apoi împături scrisoarea și o băgă în buzunar. Ca de obicei, cu cât citea mai mult ce-i scria Fukaeri, cu atât cuvintele ei deveneau mai credibile.

Era observat de cineva. Tengo acceptă lucrul acesta ca pe un adevăr dovedit. Își ridică privirile și se uită prin cantină. Era în timpul orelor și locul era aproape pustiu. Câțiva elevi citeau din manuale sau își notau câte ceva în caiete. Nu zări pe nimeni care l-ar fi putut urmări din umbră.

Era o problemă fundamentală. Dacă ei nu o urmăreau pe Fukaeri, atunci ce voiau de fapt? Îi interesa Tengo sau casa

în care locuia? Oricât s-ar fi gândit, Tengo nu putea decât să-și dea cu presupusul. Avea totuși impresia că atenția lor nu se concentra asupra lui. Tengo fusese doar tehnicianul căruia i se dăduse însărcinarea de a rescrie *Crisalida de aer.* Cartea fusese publicată, toată lumea vorbise despre ea, iar acum începuse deja să fie dată uitării. Rolul lui Tengo se încheiase. Nu mai avea niciun rost să fie interesați de el.

Fukaeri probabil că nu ieșise mai deloc din casă cât stătuse la el. Asta însemna că se simțise urmărită înăuntru. Dar de unde ar fi putut cineva să stea cu ochii pe ea? În oraș casele sunt înghesuite, dar, în mod neașteptat, era dificil să tragi de afară cu ochiul în apartamentul de la etajul doi în care locuia Tengo. Acesta era și unul dintre motivele pentru care îi plăcea locul acela și nu se gândea să se mute. Și iubita lui era încântată de lucrul acesta. „Nici nu contează cum arată", spunea ea, „casa asta te ajută să te relaxezi. Ca și cel care locuiește în ea".

Fukaeri îi povestise cum pe înserat venea la geam un corb mare. Se așeza pe pervazul lat, unde era lăsat loc pentru ghivece, și își atingea de fereastră aripile mari și negre ca tăciunele. Îi intrase în obicei ca, înainte să se întoarcă la cuib, să petreacă vreo câteva clipe pe pervazul lui Tengo. Corbul părea curios să vadă ce se petrece în interior. Își mișca cu repeziciune ochii săi negri, adunând informații prin crăpătura perdelelor. Corbii sunt inteligenți și curioși. Fukaeri spusese că vorbea cu el. Orice-ar fi însă, e de neconceput ca un corb să fie un spion trimis de cineva să-l observe.

Și atunci, de unde îl spionau?

*

De la gară, în drumul spre casă, Tengo trecu pe la supermarket să-și facă niște cumpărături. Își luă legume, ouă, lapte și pește. Apoi, cu punga de hârtie în mână, se opri în fața casei și, înainte să intre, se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic care să dea de bănuit. Aceeași privelițte

de zi cu zi. Cablurile electrice, suspendate în văzduh, ca niște viscere întunecate, peticul de iarbă din fața porții, acum veștedă, cutiile poștale ruginite. Încercă să asculte, dar nu auzi nimic altceva decât vuietul neîntrerupt al orașului, ca un fâlfâit îndepărtat de aripi.

Întors în casă, își aranjă cumpărăturile, apoi se apropie de geam, trase draperiile în lături și privi afară. Dincolo de drum se aflau trei clădiri vechi, toate înguste și cu un singur etaj. Locuiau acolo numai oameni în vârstă, de modă veche. Oameni cu chipuri încruntate, cărora nu le plăcea defel schimbarea. Nu ar fi privit cu ochi buni pe cineva nou apărut la etajul casei lor. Și chiar dacă cineva ar fi reușit să se infiltreze printre ei, de acolo nu ar fi putut să țină sub observație decât un colțișor din tavanul lui Tengo.

Tengo închise fereastra și își făcu o cafea. În timp ce o bea așezat la masă, trecu în revistă diferite posibilități. Cineva din zonă îl supraveghea. Iar Aomame era (sau fusese) atât de aproape, încât putea să ajungă pe jos până la ea. Oare exista vreo legătură între lucrurile acestea sau nu era decât o coincidență? Oricât s-ar fi gândit însă, nu reușea să ajungă la nicio concluzie. Mintea sa nu făcea decât să străbată același traseu de fiecare dată, ca un biet șoarece care simțea miros de cașcaval, dar care era închis într-un labirint cu toate ieșirile blocate.

Renunță să-și mai bată capul și își aruncă privirile pe ziarul pe care și-l cumpărase din apropierea gării în drum spre casă. În toamna aceea, Ronald Reagan, care fusese reales președinte, și prim-ministrul Yasuhiro Nakasone ajunseseră să se înțeleagă atât de bine, încât își spuneau „Yasu” și „Ron”. Desigur, era de vină și calitatea fotografiei, dar arătau ca doi constructori care discutau despre cum să schimbe materialele de construcție cu unele mai ieftine și mai proaste. În India continuau revoltele interne provocate de asasinarea Indirei Gandhi și mulți sikhi erau măcelăriți. În Japonia, recolta de mere fusese excepțională în anul acela. Tengo nu găsi însă niciun articol care să-l intereseze

personal în tot ziarul.

Așteptă ca limbile ceasului să arate ora două și îl sună încă o dată pe Komatsu.

*

Ca de obicei, telefonul sună de douăsprezece ori până când Komatsu răspunse. Nu se știe de ce, Komatsu nu răspundea niciodată imediat.

— Tengo, ce mai faci? spuse el.

Vocea sa își recăpătase tonul de mai înainte. Ușor teatral, lunecos, greu de apucat.

— Mi-am luat concediu două săptămâni și am stat în Chiba. Abia ce m-am întors aseară.

— Mi-ai zis că tatăl tău nu e prea bine. Cred că nu ți-a fost ușor deloc.

— E în regulă. Tata e în comă, eu n-am făcut decât să mă uit la el și să pierd vremea. În rest, am stat la han și am lucrat la un roman.

— Da, dar e în joc viața unui om, sunt convins că nu ți-a fost ușor.

Tengo schimbă subiectul.

— Data trecută când am vorbit spuneați că vreți să discutăm ceva. A trecut mult timp de-atunci.

— Da, povestea aia, spuse Komatsu. Aș vrea să ne vedem și să vorbim pe îndelete. Când ai timp?

— Dacă e ceva important, ar fi bine să discutăm cât mai repede, nu?

— Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Aș putea astă-seară.

— E foarte bine. Am și eu timp azi. Ce zici, la șapte?

— E perfect, spuse Tengo.

Komatsu îi dădu numele unui bar de lângă editură. Tengo fusese acolo de multe ori.

— Zic să mergem acolo, e deschis duminica și nu e nici aglomerat. Putem vorbi liniștiți.

— Durează mult?

Komatsu se gândi puțin.

— Știu și eu? Până nu vorbim concret, nu știu nici eu dacă durează mult sau puțin.

— E în regulă. Vorbim cât vreți, eu o să fiu acolo. Doar suntem în aceeași barcă, nu-i așa? Sau v-ați mutat între timp în altă barcă?

— Nu, nu, răspunse Komatsu pe un ton neobișnuit de blând. Suntem și acum în aceeași barcă. Oricum, ne vedem la șapte. Îți povestesc atunci toate detaliile.

*

După ce închise telefonul, Tengo se așeză la birou și își porni procesorul de text. Își transcrise tot ce lucrase în hanul din Chikura. Recitindu-și frazele, îi răsăriră în minte orașul, sanatoriul și chipurile celor trei asistente. Briza mării care trecea prin șirurile de pini și pescărușii albi care pluteau prin văzduh. Tengo se ridică, dădu deoparte draperiile și deschise fereastra. Apoi inspiră adânc aerul rece de afară.

Tengo-san citești scrisoarea pentru că te-ai întors din orașul pisicilor asta e foarte bine

Se întorsese, într-adevăr, dar casa lui era supravegheată. Nu știa de cine și de unde. Poate că îi fuseseră montate camere de luat vederi în apartament. Neliniștit de acest gând, Tengo își cercetă casa din colț în colț, dar bineînțeles că nu găsi ascuns niciun aparat de filmat sau microfon. Era doar un apartament mic și vechi, i-ar fi sărit imediat în ochi așa ceva.

Tengo lucră la roman până când începu să se lase întunericul. Nu transcria pur și simplu, ci mai și schimba pe ici pe colo. Îi lua mai mult timp decât crezuse. Când se opri din muncă să aprindă veioza de pe birou, își dădu seama că în ziua aceea nu-l vizitase corbul. Îl auzea când venea, după cum își freca aripile mari de fereastră. Pe sticlă rămâneau urme de grăsime, ca un cod care aștepta să fie descifrat.

Pe la cinci și jumătate își pregăti ceva de mâncare. Nu-i

era foame, dar nici la prânz nu mâncase mai nimic. N-ar fi fost rău să bage ceva în stomac. Își făcu o salată de roșii cu alge și o mâncă cu o felie de pâine prăjită. La șase și un sfert își puse o haină oliv din catifea reiată peste puloverul negru pe gât și ieși din casă. La ușa clădirii se opri și dădu încă o dată roată cu privirea de jur împrejur, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția. Nu se ascundea nimeni pe după stâlpii de electricitate. Nu era nicio mașină suspectă parcată. Nu venise nici măcar corbul. Tengo se simți însă și mai neliniștit. Toate lucrurile aparent obișnuite dimprejur păreau că stau cu ochii pe el. Și gospodina care-și căra plasele de cumpărături, și bătrânul taciturn care își plimba câinele, și liceanul cu geanta de tenis pe umăr, care trecuse pe bicicletă fără să-i arunce nicio privire, nu erau cumva cu toții oamenii Pionierilor care-l spionau pe ascuns?

Devin paranoic, își spuse. Sigur că trebuie să fiu atent, dar nu trebuie nici să exagerez. Se îndreptă cu pași repezi către gară. Când și când arunca o privire iute în urmă, să se asigure că nu-l filează nimeni. Dacă cineva ar fi fost pe urmele sale, Tengo l-ar fi observat. Avea din născare un câmp vizual neobișnuit de larg și o privire ascuțită. După ce se întoarse de trei ori în urmă, se lămuri că nu era nimeni în spatele lui.

*

Ajunse la locul de întâlnire la șapte fără cinci. Komatsu încă nu apăruse și, fiindcă barul abia se deschisese, Tengo era primul client. Pe tejghea erau aranjamente florale proaspete și mirosul tulpinilor abia tăiate plutea în aer. Tengo se așeză într-un separeu din spate și își comandă o bere la halbă. Apoi își scoase cartea din buzunar.

Komatsu apăru la șapte și un sfert. Pe sub sacoul de tweed purta un pulover subțire de cașmir. Avea și un fular, tot de cașmir, și pantaloni de lână. În picioare, ca de obicei, pantofi de velur. Deși era de bun-gust și de calitate, îmbrăcămintea sa era cam veche. Când punea ceva pe el,

orice haină arăta de parcă o purtase dintotdeauna. Tengo nu-și amintea să-l fi văzut vreodată în ceva nou. Poate că atunci când își cumpăra vreo haină, mai întâi dormea în ea, o călca în picioare, o spăla de nenumărate ori și o lăsa la umbră să se usuce. Abia apoi, după ce își pierdea culoarea și arăta ponosită, își permitea să iasă cu ea în lume, arborând o atitudine de nepăsare totală față de îmbrăcăminte. În orice caz, arăta ca un redactor veteran, cu experiență. Adică, nu arăta a nimic altceva decât a redactor veteran.

Se așeză în fața lui Tengo și-și comandă și el tot o bere la halbă.

— Nu arăți deloc schimbat, spuse el. Cum îți merge noul roman?

— Destul de încet, dar merge.

— Asta-i foarte bine. Un scriitor nu crește fără să lucreze regulat. Ca o omidă care mănâncă întruna din frunzele copacilor. Cum ți-am zis, faptul că ai rescris *Crisalida de aer* a avut o influență benefică asupra ta. N-am dreptate?

Tengo încuviință.

— Așa e. Am învățat câteva lucruri importante din experiența aia. Am ajuns să văd unele aspecte pe care până acum nu le vedeam.

— Nu vreau să mă laud, dar știu exact cum stau lucrurile astea. Aveai nevoie de o asemenea oportunitate.

— Dar din pricina asta am avut și o mulțime de necazuri, după cum știți.

Komatsu afișă un zâmbet ca un crai nou în mijlocul iernii. Un zâmbet greu de interpretat.

— Ca să obții ceva important trebuie să plătești un preț. Astea sunt regulile lumii.

— Așa o fi, dar nu-i ușor să distingi între ce e important și prețul pe care îl plătești. Se încâlcesc, nu mai știi care-i care.

— Lucrurile se încâlcesc, așa e, cum zici tu. Ca niște linii de telefon care fac atingere, spuse Komatsu și se încruntă.

Știi cumva pe unde e Fukaeri?

— Nu știu unde e în momentul de față, își alese Tengo cuvintele.

— În momentul de față, repetă Komatsu cu înțeles.

Tengo nu răspunse.

— Înainte însă a stat la tine, spuse Komatsu. Așa am auzit.

— Într-adevăr, încuviință Tengo. A stat vreo trei luni la mine.

— Trei luni e ceva timp. Și n-ai spus nimănui.

— N-am zis nimănui nimic, nici dumneavoastră, pentru că așa m-a rugat ea.

— Și zici că nu mai e la tine acum.

— Nu. Mi-a lăsat o scrisoare și a plecat cât eram în Chikura. Nu știu ce-a făcut după asta.

Komatsu scoase o țigară, o băgă în gură și o aprinse cu un chibrit. Îl privi pe Tengo printre pleoape.

— S-a întors la profesorul Ebisuno, acolo pe vârful dealului din Futamatao, spuse. Profesorul și-a retras cererea de la poliție, le-a zis că fata pur și simplu plecase pe undeva și nu fusese răpită. Poliția probabil că a avut câteva întrebări să-i pună lui Fukaeri, unde a plecat, de ce a dispărut. Până la urmă, e minoră. Probabil că în scurtă vreme o să apară știrea și în ziare, că tânăra scriitoare s-a întors nevătămată. Mă rog, n-o să stârnească cine știe ce valuri, mai ales că nu e vorba de nicio crimă.

— Oare o să iasă la iveală că s-a ascuns la mine?

Komatsu clătină din cap.

— Nu, Fukaeri nu ți-a menționat numele. E genul ăla de om, care dacă s-a hotărât să-și țină gura, păi, și-o ține, poți să vii cu poliția, cu armata, cu Maica Tereza, cu cine vrei tu. Așa că nu e cazul să-ți faci griji în privința asta.

— Nici nu-mi făceam. Numai că aș vrea să știu în ce direcție o să decurgă lucrurile de acum înainte.

— În orice caz, stai liniștit, că numele tău n-o să apară pe nicăieri, spuse Komatsu, apoi îl privi dintr-odată serios. Dar

lasă asta, vreau să te întreb ceva și mi-e destul de greu.

— Destul de greu?

— Cam da. Ceva personal.

Tengo luă o gură de bere. Apoi puse paharul la loc pe masă.

— E în regulă, dacă pot să vă răspund, vă răspund.

— Ai întreținut relații sexuale cu Fukaeri? Adică, când a stat la tine. Ajunge să-mi răspunzi cu da sau nu, mai mult nu mă interesează.

Tengo așteptă câteva momente, apoi clătină încet din cap.

— Răspunsul este nu. Nu am avut asemenea relații cu ea.

Tengo simțea că orice s-ar fi întâmplat, nu putea să spună despre cele petrecute în noaptea aceea furtunoasă. Era un secret pe care nu-l putea destăinui. Nu-i era permis să vorbească despre lucrul acela. În plus, ce se întâmplase atunci nu prea putea fi descris ca sex. Nu fusese ceea ce se înțelege în general prin asta. Nici din partea lui, nici din a ei.

— Deci nu ați întreținut relații sexuale.

— Nu, răspunse Tengo pe un ton sec.

Lui Komatsu îi apărură câteva cute în jurul nasului.

— Tengo, nu pun la îndoială ce spui. Dar mi s-a părut că o fracțiune de secundă ai ezitat. Nu cumva s-a întâmplat ceva aproape de sex? Nu te învinuiesc de nimic, tot ce încerc să fac este să aflu cum stau lucrurile.

Tengo îl privi drept în ochi pe Komatsu.

— N-am ezitat. Numai că m-am simțit puțin ciudat. Nu știu de ce v-ar interesa dacă între mine și Fukaeri s-au întâmplat asemenea lucruri. Mai ales că dumneavoastră nu sunteți genul de om care să-și bage nasul în viața intimă a altora. Dimpotrivă, aș spune că vă țineți departe de lucrurile astea.

— Mda, zise Komatsu.

— Atunci de ce discutăm despre asta acum?

— În mod normal, nu mă interesează câtuși de puțin cu cine te culci tu sau ce face Fukaeri și cu cine, spuse

Komatsu scărpinându-se pe nas. Exact așa cum ai zis și tu. Dar după cum știi prea bine, Fukaeri nu e la fel ca orice altă fată. Cum să-ți zic, acțiunile ei capătă sens.

— Capătă sens?

— Bineînțeles că, teoretic vorbind, acțiunile oricui capătă în final un sens, zise Komatsu. Dar în cazul lui Fukaeri, e vorba de un înțeles mai adânc. Există în ea asemenea elemente neobișnuite. De aceea e nevoie să avem cât de cât niște certitudini în privința întâmplărilor în care este implicată.

— Spuneți că „e nevoie". Cine vrea să știe de fapt, dumneavoastră, nu?

Komatsu părea neobișnuit de încurcat.

— Adevărul este că nu eu voiam să aflu dacă te-ai culcat cu Fukaeri, ci profesorul Ebisuno.

— Știe și el că Fukaeri a stat la mine?

— Bineînțeles. A aflat din ziua în care ea s-a instalat la tine acasă. Fukaeri i-a spus mereu unde s-a dus.

— Nu știam, se miră Tengo.

Lui îi spusese că nu mai știe nimeni unde se află. Acum însă nu mai conta.

— Totuși nu înțeleg. Profesorul Ebisuno este tutorele ei de facto și în mod normal ar trebui să aibă grijă la asemenea lucruri. Dar suntem într-o situație foarte încurcată și te-ai aștepta ca cea mai mare problemă a lui să fie siguranța și protecția lui Fukaeri. Mi se pare greu de crezut ca, pe lista lui de priorități, castitatea lui Fukaeri să ocupe o poziție atât de înaltă.

Komatsu își curbă un colț al buzelor.

— Nu știu cum stau lucrurile. Pe mine asta m-a rugat Profesorul, să mă întâlnesc cu tine și să aflu dacă ai avut relații carnale cu Fukaeri. Așa că te-am întrebat, iar răspunsul tău a fost că nu.

— Așa e. Nu am avut relații carnale cu Fukaeri, spuse Tengo hotărât, uitându-se în ochii interlocutorului.

Nu avea deloc senzația că minte.

— Atunci e bine, spuse Komatsu și își aprinse un Marlboro cu chibritul. Asta voiam să știu.

— Fukaeri e cu siguranță o fată frumoasă care atrage privirile oamenilor. Dar după cum știți, eu și așa sunt în bucluc. Și asta împotriva voinței mele. N-am niciun chef să mă afund și mai rău în necazuri. În plus, eu aveam deja o parteneră de sex.

— Am înțeles, zise Komatsu. Îți merge mintea când e vorba de chestii de-astea și ai o gândire sănătoasă. O să-i transmit Profesorului. Scuză-mă că ți-am pus o asemenea întrebare delicată. Sper că nu te superi.

— Nu mă supăr. Doar mi s-a părut ciudat că ați deschis subiectul ăsta, spuse Tengo și făcu o scurtă pauză. Dar ce anume țineați să-mi povestiți?

Komatsu își termină berea și ceru barmanului un *highball.*

— Tu ce-ți iei? îl întrebă pe Tengo.

— La fel.

Barmanul le puse în față cele două pahare înalte cu băutură.

— Mai întâi, spuse Komatsu după o tăcere prelungită, trebuie să descâlcim pe cât se poate situația încurcată în care ne aflăm. Până la urmă, suntem în aceeași barcă. Noi patru, adică tu, eu, Fukaeri și profesorul Ebisuno.

— Un grup deosebit de interesant, zise Tengo, dar ironia din tonul său nu păru să ajungă până la Komatsu.

Acesta părea să-și concentreze gândurile la ce avea de spus.

— Noi patru am intrat în povestea asta fiecare cu așteptările lui, la niveluri diferite, și în niciun caz nu ne-am îndreptat în aceeași direcție. Cu alte cuvinte, n-am vâslit cu toții în același ritm și în același unghi.

— Suntem un grup care de la bun început nu s-a pretat la munca în echipă.

— Așa s-ar putea spune.

— Iar barca s-a îndreptat cu repeziciune către cascadă.

— Barca s-a îndreptat cu repeziciune către cascadă,

admise Komatsu. Dar să știi, și nu vreau să mă scuz, că planul nostru la început a fost extrem de simplu. Tu să rescrii *Crisalida de aer* ca să câștige premiul. Cartea să se vândă destul de bine. Păcăleam pe toată lumea și strângeam o sumă frumușică de bani. Pe jumate farsă, pe jumate profit. Asta a fost ideea. Numai că de când s-a implicat și profesorul Ebisuno, intriga s-a complicat. Au început să se urzească niște ițe pe ascuns, iar curentul ne-a purtat din ce în ce mai iute. Cartea rescrisă de tine a ieșit mult mai bine decât mă așteptasem, prin urmare, a fost primită favorabil de public și s-a vândut nemaipomenit. Ca rezultat, barca în care ne aflăm noi ne-a purtat în niște locuri în care nu bănuia nimeni că o să ajungem. Niște locuri destul de nesigure.

Tengo clătină ușor din cap.

— Nu e bine zis ușor nesigure. Sunt periculoase de-a binelea.

— S-ar putea spune și așa.

— N-o luați ca pe o problemă care nu vă privește. Dumneavoastră ați venit cu planul acesta de la bun început.

— De acord cu tine. Eu am venit cu ideea și am apăsat butonul de start. La început a mers bine, dar din nefericire pe parcurs am pierdut controlul. Bineînțeles că mă simt responsabil. Mai ales pentru faptul că te-am implicat și pe tine. Pe tine te-am cam băgat cu sila în istoria asta. În orice caz, în momentul ăsta noi trebuie să ne oprim și să ne reconsiderăm poziția. Să aruncăm balastul și să simplificăm intriga pe cât posibil. Să stabilim unde suntem și în ce direcție vrem să ne îndreptăm de acum înainte.

Komatsu se opri din vorbit, își trase răsuflarea și bău din *highball.* Apoi luă scrumiera de sticlă și o pipăi de jur împrejur, ca un nevăzător.

— Adevărul este că am fost sechestrat vreo șaptesprezece - optsprezece zile, spuse apoi. De la sfârșitul lui august până pe la jumătatea lui septembrie. Într-o zi pe la amiază mă îndreptam către serviciu. Eram pe stradă, pe

lângă templul Gōtokuji. Dintr-o dubă neagră cineva a coborât geamul și m-a strigat: „Sunteți Komatsu-san?”. M-am apropiat să văd cine e și din mașină au ieșit doi tipi care m-au tras înăuntru. Amândoi erau foarte puternici. Mi-au prins mâinile la spate și altul mi-a dat pe la nas cu cloroform sau cu ceva. Ce mai, ca în filme. Dar să știi că funcționează de-adevăratelea. Când mi-am revenit eram închis într-o încăpere îngustă, fără nicio fereastră. Eram într-un fel de cub cu pereții albi. Aveam un pat strâmt și o masă micuță, dar fără scaun. Mă întinseseră pe pat.

— Ați fost răpit? întrebă Tengo.

După ce o inspectase bine, Komatsu așează la loc scrumiera pe masă, își ridică privirile și se uită la Tengo.

— Da, am fost răpit. Ca în filmul ăla vechi, *Colecționarul.* Majoritatea oamenilor nici măcar nu se gândesc că poate într-o zi o să fie răpiți. Nici măcar nu le trece prin cap așa ceva. Așa-i? Dar dacă e s-o pățești, o pățești. E un sentiment, cum să-ți zic, de-a dreptul, suprarealist să te trezești că te răpește într-adevăr cineva. Ți-ar veni să crezi?

Komatsu îl privi pe Tengo, parcă cerându-i un răspuns. Dar nu fusese decât o întrebare retorică, iar Tengo așteptă în tăcere continuarea poveștii. Pe paharul cu băutură de care nici nu se atinsese se formaseră stropi de condens, care se prelingeau pe suportul pe care era așezat.

Capitolul 16
O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă

A doua zi dimineață, Ushikawa se postă din nou pe podea lângă geam și își continuă supravegherea prin crăpătura draperiei. Aceleași fețe, sau cel puțin unele foarte asemănătoare, care veniseră în seara precedentă se perindau acum din bloc. Oameni cu chipuri întunecate, care mergeau gârboviți. Încă nici nu începuse bine ziua cea nouă și ei arătau deja obosiți și sătui. Tengo nu se zărea printre ei. Însă Ushikawa apăsă pe buton și imortaliză fiecare chip care îi trecea prin față. Film avea destul și îi trebuia antrenament ca să facă pozele cu îndemânare.

După ce trecu ora la care lumea se ducea la serviciu și toți care trebuiau să plece plecaseră deja, Ushikawa ieși din casă și se îndreptă către un telefon public din apropiere. Intră în cabină, formă numărul de telefon de la școala pregătitoare din Yoyogi și ceru cu Tengo.

— Domnul profesor Kawana a intrat în concediu acum zece zile, îl anunță doamna de la telefon.

— Este cumva bolnav?

— Nu. Cineva din familie nu se simte bine și a trebuit să plece în prefectura Chiba.

— Știți cumva când se întoarce?

— Nu mi s-a spus, răspunse femeia.

Ushikawa mulțumi și închise.

Familia lui Tengo se rezuma la un singur membru. Tatăl său, cel care fusese încasator la NHK. Despre mama sa, Tengo încă nu aflase nimic. Iar din câte știa Ushikawa, relația dintre tată și fiu nu fusese niciodată prea bună. Cu toate acestea, își luase liber mai mult de zece zile ca să meargă să se îngrijească de părintele său bolnav. Era un gest de neînțeles. De ce se înmuiase aversiunea lui Tengo față de el așa rapid? De ce boală suferea oare și în ce spital din Chiba era internat? Nu-i era imposibil de aflat, dar ar fi

însemnat să piardă o jumătate de zi și să întrerupă supravegherea.

Ushikawa nu știa ce să facă. Dacă Tengo plecase din Tokio, nu mai avea sens să stea cu ochii pe intrarea blocului. Poate era mai deștept să încheie deocamdată supravegherea și să scotocească în altă direcție. O variantă era să încerce să afle unde era internat tatăl lui Tengo. Sau să mai avanseze un pic cu investigația legată de Aomame. Ar fi putut să se întâlnească eventual cu foștii ei colegi de facultate sau din cămin, de pe vremea când lucra la firmă, și să stea de vorbă cu ei. Dacă găsea vreun indiciu nou?

Însă după ce medită îndelung, Ushikawa se hotărî să rămână unde era și să continue supravegherea. În primul rând, dacă se apuca acum s-o întrerupă, deja își dădea peste cap ritmul noii sale vieți. Trebuia să ia totul de la capăt. În al doilea rând, la cât efort ar fi însemnat să dea de tatăl lui Tengo sau de cunoștințele lui Aomame, n-ar fi avut prea puțin de câștigat? Până la un anumit punct, investigațiile care implică alergătură dau roade, însă dincolo de acel punct se înfundă, în mod bizar. Ushikawa știa acest lucru din experiență. Și, în al treilea rând, instinctul îl îndemna cu putere *să nu se miște de acolo.* Să stea locului netulburat, să-i observe pe cei care se perindau pe acolo și să nu treacă nimic cu vederea. Asta îi spunea vechiul lui instinct simplu, dinăuntrul capului său diform.

Cu sau fără Tengo, hai să mai stau deocamdată cu ochii pe blocul ăsta, își propuse el. Rămân aici și, până se întoarce el, memorez chipurile tuturor locatarilor care trec zilnic pe hol. Dacă aflu care sunt locatarii, o să pot să-i ochesc imediat pe cei care nu sunt. Eu sunt un animal de pradă. Iar animalul de pradă trebuie să fie extrem de răbdător. Trebuie să se integreze în peisaj și să obțină orice informație despre prada sa.

Puțin înainte de prânz, când forfota pe ușă se domolise de tot, Ushikawa ieși. Ca să-și ascundă cât de cât chipul, își pusese pe cap o căciulă tricotată și își trăsese fularul până

sub nas, însă înfățișarea sa tot atrăgea privirile. Căciula bejulie îi stătea proțăpită pe cap ca o pălărie de ciupercă, iar fularul verde arăta ca un imens șarpe încolăcit în jurul gâtului său. Ca deghizare, nu serveau la nimic. Și, în plus, nu se asortau absolut deloc.

Ushikawa duse la developat două filme la laboratorul foto din fața gării. Apoi intră într-un mic restaurant care servea tăiței și comandă o porție de supă de *soba*[{22}] cu *tempura.* Nu mai mâncase de mult ceva cald. O mâncă foarte atent, sorbind zeama până la ultimul strop. Când termină, se încălzise atât de bine, că aproape transpirase. Își trase iar căciula pe cap, își înfășură fularul la gât și se întoarse la apartament. Cu țigara în gură, înșiră fotografiile pe podea și le aranjă în ordine. Compară imaginile cu cei care veniseră seara și cei care plecaseră dimineața și puse împreună chipurile care se suprapuneau. Ca să-i țină minte mai ușor, le asocie fiecăruia un nume, pe care îl scrise cu carioca pe fotografie.

După ora la care lumea pleca la serviciu, nu mai trecuse prin hol aproape niciun locatar. Pe la zece, un tip cu o geantă pe umăr și aer de student ieșise în grabă. Mai plecaseră un bătrân de vreo șaptezeci de ani și o femeie cam de treizeci și cinci, dar amândoi se întorseseră cărând în brațe pungi de la supermarket. Ushikawa îi fotografiase și pe aceștia. Puțin înainte de prânz sosise poșta, iar poștașul distribuise corespondența în cutiile de scrisori din hol. Mai apăruse și un curier cu o cutie de carton în brațe, care intrase în bloc și ieșise după cinci minute cu mâinile goale.

O dată pe oră, Ushikawa se ridica de la aparatul de fotografiat și făcea cinci minute de *stretching.* În acest răstimp întrerupea supravegherea, dar era oricum imposibil să acopere de unul singur toate persoanele care se perindau pe acolo. Mai important era să nu-i amorțească toate încheieturile. Dacă stătea înțepenit multă vreme în aceeași poziție, risca să i se atrofieze mușchii și să nu mai poată reacționa rapid la nevoie. Aidoma lui Samsa transformat în

insectă, își așeza trupul său rotund și diform pe podea și își dezmorțea mușchii cât putea el de bine.

Ca să nu se plictisească, asculta radioul pe banda AM, la căști. Programele de prânz erau concepute în special pentru gospodine și vârstnici. Se spuneau glume răsuflate, se râdea prostește, se expuneau păreri banale și stupide și se dădea o muzică de-ți venea să-ți astupi urechile. Și făceau reclamă în gura mare la niște produse pe care nimeni nu și le dorea. Cel puțin așa i se părea lui Ushikawa. Cu toate acestea, avea chef să audă pe cineva vorbind, indiferent ce spunea. Așa că strângea din dinți și asculta emisiunile. De ce trebuiau ei să facă niște emisiuni atât de stupide și foloseau apoi undele radio ca să le mai și împrăștie intenționat pe o arie largă?

Însă nici Ushikawa nu putea susține că era implicat într-o activitate sofisticată și productivă. Stătea închis într-o încăpere dintr-un bloc sărăcăcios, ascuns în spatele draperiei, și fotografia lumea pe ascuns. Nu era în măsură să se uite de sus la alții și să le judece îndeletnicirile.

Iar asta nu era valabil doar pentru situația lui prezentă. Și pe vremea când era avocat se ocupa cu lucruri asemănătoare. Nu-și amintea să fi făcut vreodată ceva în folosul omenirii. Cei mai de seamă clienți ai săi erau firme de finanțe mici și mijlocii care aveau legături cu crima organizată. Ushikawa găsea metode să disperseze în cel mai eficient mod banii câștigați de ei și făcea pregătirile necesare. Pe scurt, spăla bani. În parte, se mai ocupa și cu specula cu terenuri. Locatarii cu vechime de pe un anumit teren erau alungați, acesta se nivela complet, apoi se revindea antreprenorilor imobiliari. Intrau sume colosale. Și la mijloc erau implicați același gen de oameni. Se mai specializase și la pledat în favoarea persoanelor acuzate de evaziune fiscală. Majoritatea solicitărilor veneau de la avocați obișnuiți care strâmbau din nas când era vorba de alergătură. Atâta vreme cât era solicitat (și ieșeau bani pe măsură), Ushikawa se dovedea competent și nu își făcea

scrupule legate de persoana în cauză. Aducea rezultate bunicele și de aceea munca nu-i lipsea niciodată. Legătura cu Pionierii și-o făcuse cam tot pe atunci. Din cine știe ce motiv, Liderul îl plăcuse pe el personal.

Dacă ar fi fost să abordeze ce făcea ca tot restul avocaților, Ushikawa n-ar fi reușit să-și câștige existența. Deși imediat ce absolvise facultatea, trecuse examenul de barou și își obținuse licența de avocat, nu avea nici contacte și nici nu beneficia de sprijin din partea cuiva. Din cauza înfățișării sale, nu reușise să se angajeze la niciun birou de avocatură mai de seamă. Dacă și-ar fi deschis el unul și ar fi urmat practica obișnuită, probabil că n-ar fi avut niciun client. Nu erau mulți oameni pe lumea asta dispuși să plătească sume mari pentru serviciile unui avocat cu un aspect nu tocmai obișnuit. Poate și din cauza serialelor de la televizor, toată lumea își imagina că un avocat strălucit trebuie să aibă un chip inteligent și atrăgător.

Prin urmare, se văzuse împins de la sine către lumea interlopă. Interlopilor nu le păsa câtuși de puțin cum arăți. Ba din contră, înfățișarea sa particulară era unul dintre factorii principali care îi făceau să îl accepte și să aibă încredere în el, iar asta deoarece și ei, și Ushikawa se asemănau prin faptul că nu erau acceptați de societate. Ei apreciau viteza cu care i se învârteau rotițele, abilitățile practice strălucite și gura lui ferecată. Îi încredințau treburi în care se învârteau sume mari de bani (dar care nu puteau fi făcute publice) și îl răsplăteau generos în funcție de rezultate. Ushikawa pricepea repede și stăpânea la perfecție metodele de a eluda autoritățile, rămânând la limita legii. Avea o intuiție bună și era foarte atent. Însă, la un moment dat, parcă pus de necuratul, se lăcomise în calcule și încălcase linia aceea fină de demarcație. Deși reușise să evite o condamnare, fusese expulzat din barou.

Ushikawa opri radioul și își aprinse o țigară Seven Stars. Trase fumul adânc în piept și îl expiră încet. Folosea o conservă goală de piersici pe post de scrumieră. Dacă o mai

ținea mult cu o astfel de viață, probabil și moartea avea să-i fie la fel de zadarnică. În scurt timp risca să calce strâmb și să plonjeze de unul singur în întuneric. Dacă în momentul ăsta aș dispărea de pe lume, n-ar observa nimeni, își spuse el. Pot să urlu cât vreau din beznă, că nu m-ar auzi nimeni. Dar până la moarte nu-mi rămâne decât să trăiesc, iar asta am să fac în felul meu. N-o fi cine știe ce chestie demnă de laudă, dar numai așa știu eu să trăiesc. Iar Ushikawa se pricepea mai bine ca oricine la chestii *nu prea demne de laudă.*

*

La două și jumătate ieși din bloc o tânără cu o șapcă de baseball pe cap, fără geantă sau alt bagaj. Îi traversă în grabă câmpul vizual. Ushikawa apăsă la repezeală butonul de la telecomandă și făcu trei fotografii. Era prima dată când o vedea. Era o tânără slăbuță, cu brațe și picioare lungi și un chip atrăgător. Avea o postură frumoasă, ca de balerină. Părea să aibă în jur de șaisprezece, șaptesprezece ani. Purta o pereche de blugi decolorați, tenișI albi și o geacă de piele bărbătească. Avea părul băgat sub gulerul gecii. Ieși pe ușă, făcu vreo câțiva pași și se opri. Se uită o vreme la vârful unui stâlp de curent din față, cu privirea încordată. Apoi și-o coborî și își continuă drumul. Coti la stânga și dispăru din câmpul lui vizual.

Fata aceea semăna cu cineva. Cu cineva cunoscut. O persoană pe care o văzuse de curând. La cum arăta, putea să fie vreo vedetă TV, dar Ushikawa nu urmărea la televizor decât buletinele de știri și nici nu-și amintea să-i fi captat interesul vreo vedetă frumușică.

Ushikawa apăsă pe pedala de accelerație a memoriei până în podea și își puse mintea în funcțiune la turație maximă. Își încordă privirea și își stoarse creierii ca pe o cârpă. Nervii îi pulsau dureros. Deodată își dădu seama că persoana respectivă era Eriko Fukada. Nu o văzuse niciodată în persoană, ci doar în fotografia din pagina

literară a ziarului. Însă transparența aceea plină de detașare care o învăluia se transmitea întocmai ca din mica poză alb-negru. Tengo rescrisese *Crisalida de aer,* deci era de așteptat ca cei doi să țină legătura. Nu era imposibil ca ea să se fi apropiat de el, iar acum să se ascundă la el acasă.

La acest gând, Ushikawa își puse din reflex căciula tricotată pe cap, paltonul bleumarin de lână și își înfășură fularul la gât. Ieși din bloc și o luă în direcția în care dispăruse ea.

Fata mergea foarte repede și era posibil să n-o mai ajungă din urmă. Dar nu avea nimic la ea, ceea ce însemna că nu intenționa să se ducă departe. Mai deștept ar fi fost să stea cuminte locului și să aștepte să se întoarcă decât să o urmărească și să riște să fie depistat. Deși asta gândea, Ushikawa nu se putu abține să nu se ducă după ea. Fata aceea avea ceva care îl tulbura inexplicabil, ca o lumină la amurg, cu nuanțe misterioase, care-ți răscolește în suflet o amintire cu totul specială.

Puțin mai departe, Ushikawa zări din nou silueta fetei. Fukaeri stătea pe marginea drumului și se uita absorbită în vitrina papetăriei. Probabil găsise ceva care îi captase interesul. Ushikawa se opri în fața unui automat cu băuturi, întors nonșalant cu spatele la ea. Scoase niște monede din buzunar și își cumpără o cafea fierbinte la cutie.

În cele din urmă, fata o porni din loc. Ushikawa puse pe jos cutia de cafea băută pe jumătate și plecă după ea, menținând suficientă distanță între ei. Din câte vedea, părea concentrată asupra mersului în sine. Pășea ca și cum ar fi traversat întinderea netulburată a unui lac. Cu mersul acela special, ar fi putut străbate suprafața apei fără să se scufunde și fără să-și ude încălțările. Părea să-i cunoască formula secretă.

Ushikawa simțea că fata aceea chiar avea ceva. Ceva special, ce oamenilor de rând nu le era dat să aibă. Nu știa prea multe despre Eriko Fukada. Tot ce aflase despre ea se rezuma la faptul că era unica fiică a Liderului, că fugise de

una singură de la Pionieri când avea zece ani, se refugiase în casa unui academician celebru pe nume Ebisuno, unde și crescuse, apoi scrisese *Crisalida de aer,* care devenise un bestseller, cu ajutorul lui Tengo Kawana. În momentul de față era dată dispărută și, din acest motiv, poliția făcuse o percheziție la sediul central al Pionierilor, cu puțin timp în urmă.

Romanul *Crisalida de aer* se pare că îi incomodase întru câtva pe Pionieri. Ushikawa îl cumpărase și el și îl parcursese cu mare atenție, însă nu înțelegea ce lucruri incomode putea să conțină. Cartea în sine era interesantă și scrisă foarte bine. Se citea ușor, era frumos structurată și pe alocuri de-a dreptul fascinantă. Însă, la urma urmei, nu era decât un basm inofensiv pentru copii. Așa o văzuse el și sigur aceea era și părerea generală a lumii. Din gura unei capre moarte ies Oamenii cei Mici care țes o crisalidă de aer, eroina se împarte în două, în *mater* și *filia,* iar pe cer apar două luni. Ce informații sensibile, care nu trebuiau divulgate, se ascundeau în povestea aceea atât de fantastică? Însă indivizii din sectă păreau decișI să facă ceva în privința ei. Sau, cel puțin, așa gândiseră o vreme.

Și totuși ar fi fost mult prea periculos să se atingă în vreun chip de Eriko Fukada, când atenția întregii lumi se revărsa asupra ei. Tocmai de aceea îi ceruseră lui, care nu era o persoană din interiorul sectei, să-l abordeze cumva pe Tengo și să-și creeze o legătură cu el.

În toată tărășenia asta, Ushikawa îl vedea pe Tengo doar ca pe un biet actor secundar. La solicitarea editorului, rescrisese *Crisalida de aer* într-o formă mai lizibilă și mai coerentă. Avea o conduită profesională ireproșabilă, dar rolul în sine era doar unul de susținere. Ushikawa încă nu era convins de ce manifestau ei atâta interes față de Tengo. Însă el nu era decât un soldat aflat în subordinea lor. Zicea „am înțeles, să trăiți!” și făcea cum i se ordona.

Însă propunerea lui atât de generoasă, pe care își storsese mințile s-o ticluiască, fusese refuzată scurt de

Tengo, iar planul său de a crea o legătură cu el se năruise. Tocmai când se gândea ce mutare să facă mai departe, murise Liderul, tatăl lui Eriko Fukada. Și atunci totul rămăsese în aer.

În ce direcție se îndreptau Pionierii în momentul de față și ce anume voiau ei nu era treaba lui Ushikawa. El nu știa nici cine preluase rolul de conducere în cadrul grupării, acum că murise Liderul. Dar, în orice caz, voiau s-o găsească pe Aomame, să elucideze motivul pentru care Liderul fusese ucis și să afle cine se afla în culise. Fără doar și poate ca să se răzbune și să-i pedepsească aspru. Și erau hotărâți să nu lase organele de justiție să intervină.

Oare cu Eriko Fukada cum rămăsese? Oare ce mai credea secta acum despre *Crisalida de aer*? Încă mai constituia o amenințare pentru ei?

*

Eriko Fukada se ducea undeva mergând în linie dreaptă, fără să-și slăbească ritmul, fără să se uite înapoi, ca un porumbel care se întoarce la cuib. În curând se dovedi că acel loc era un supermarket nu prea mare, numit Marusho. Fukaeri se învârti printre rafturi cu un coș în mână, alegând diverse conserve și alimente proaspete. Ca să se hotărască asupra unei salate, o luă mai întâi în mână și o examină atent din toate unghiurile. Ushikawa socoti că avea să dureze mult, așa că ieși deocamdată din magazin, se duse în stația de autobuz de vizavi și rămase acolo să monitorizeze intrarea, prefăcându-se că așteaptă autobuzul.

Însă fata nu mai ieșea. Ushikawa începu să se îngrijoreze. Poate plecase pe altă ieșire. Însă, din câte vedea el, supermarketul avea un singur punct de acces, cel dinspre stradă. Poate doar îi luau mult timp cumpărăturile. Ushikawa își aminti privirea ei serioasă, dar lipsită de profunzime, cum stătea căzută pe gânduri, cu salata în mână. Așa că se hotărî să aștepte răbdător. Trei autobuze veniră și plecară. De fiecare dată el era singurul care

rămânea în stație. Acum regreta că nu-și luase la el un ziar, în spatele căruia să-și ascundă chipul. Un ziar sau o revistă sunt articole indispensabile atunci când filezi pe cineva. Dar asta era. O zbughise din casă apucând ce-i picase în mână.

Când Fukaeri apăru, în sfârșit, din magazin, ceasul lui indica ora trei și treizeci și cinci de minute. Fata se întoarse grăbită pe drumul pe care venise, fără să arunce măcar o privire în direcția stației în care se afla el. Ushikawa așteptă puțin și o urmă. Avea două pungi de cumpărături care arătau destul de grele, însă Fukaeri le căra cu ușurință în brațe, pășind lin, ca un păianjen de apă pe o băltoacă.

Ce fată ciudată, își zise din nou Ushikawa, privind-o din spate. Parcă ar fi un fluture straniu și exotic. Poți să te uiți, dar nu ai voie să-l atingi. În momentul în care pui mâna pe el, își pierde viața, îi dispare strălucirea lăuntrică. Și atunci visul tău exotic s-a încheiat.

Ushikawa își făcu rapid socotelile în minte dacă să le spună sau nu Pionierilor că descoperise unde stătea Fukaeri. Greu de decis. Dacă le-ar fi dat-o imediat pe Fukaeri, și-ar fi câștigat niscaiva puncte din partea lor. Sau cel puțin nu avea cum să treacă drept un lucru negativ. Putea să le demonstreze astfel că făcea progrese și că obținea rezultate deosebite. Dar dacă se lua cu Fukaeri, risca să-și rateze șansa de a o găsi pe Aomame, ținta lui inițială. Iar atunci nu se mai alegea cu nimic. Ce să facă? Ushikawa își vârî mâinile în buzunarele de la haină, își trase fularul până peste nas și o urmă pe Fukaeri, pe o rută mai lungă decât la plecare.

Poate că am urmărit-o doar pentru că voiam să mă uit la ea, se gândi deodată Ushikawa. Doar privind-o cum mergea ținând în brațe pungile de cumpărături, simțea o strângere puternică în piept. Nu mai putea nici să înainteze, nici să dea înapoi, ca un om blocat între doi pereți. Plămânii îi funcționau neregulat și sacadat și avea senzația că se sufocă, de parcă l-ar fi împresurat o rafală de vânt călduț. Era un sentiment straniu, cum nu mai avusese niciodată.

Cel puțin, hai să las fata deocamdată, se hotărî el. Să mă concentrez doar asupra lui Aomame, așa cum era planul inițial. Aomame e o ucigașă. Indiferent ce motiv a avut s-o facă, fapta ei trebuie pedepsită. Ushikawa nu simțea nicio strângere de inimă la gândul că ar da-o pe mâna Pionierilor. Însă această tânără era ca o creatură blândă și tăcută, care viețuiește în adâncul pădurii. O creatură cu aripi diafane, ca umbra unui suflet. Mai bine s-o privesc doar de la distanță, își propuse el.

*

După ce Fukaeri dispăru în bloc cu pungile de cumpărături în brațe, Ushikawa așteptă puțin și o urmă. Se întoarse în cameră, își scoase căciula și fularul, apoi se așeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Avea obrajii înghețați de vânt. Fumă o țigară și bău niște apă plată. Îi era o sete cumplită, de parcă ar fi mâncat ceva foarte sărat.

Se lăsa înserarea. Felinarele de pe stradă se aprindeau și se apropia ora la care lumea se întoarce acasă. Ushikawa stătea cu paltonul de lână pe el, cu telecomanda în mână și ochii lipiți de intrarea în bloc. Pe măsură ce amintirea luminii de după-amiază se subția, încăperea aceea goală se răcea cu repeziciune. Se anunța o noapte și mai friguroasă decât cea din urmă. Ushikawa își propuse să dea o fugă la magazinul cu electrocasnice din apropierea gării și să-și cumpere o sobă sau o pătură electrică.

Când Eriko Fukada ieși din nou din bloc, ceasul lui de mână indica ora patru și patruzeci și cinci de minute. Era îmbrăcată la fel, cu un pulover negru pe gât și blugi. Dar fără geaca de piele. Puloverul mulat îi reliefa superb bustul. Deși era subțirică, avea sânii mari. Focalizând imaginea și privind rotunjimile acelea frumoase, Ushikawa simți din nou că se sufocă.

Neavând o haină pe ea, însemna că nu se ducea departe. Fata se opri din nou în fața blocului și se uită la vârful

stâlpului de curent, mijindu-și ochii. În jur începea să se întunece, dar dacă îți încordai bine privirea, reușeai încă să distingi contururi. Rămase un timp acolo, căutând ceva, dar păru să nu găsească ce voia. Atunci își coborî privirea din vârful stâlpului și se uită împrejur, sucindu-și doar gâtul, ca o pasăre. Ushikawa apăsă pe butonul de la telecomandă și îi făcu trei fotografii.

Ca și cum l-ar fi auzit, Fukaeri își întoarse privirea în direcția aparatului. Stăteau acum față în față, prin intermediul vizorului. Evident, uitându-se prin teleobiectiv, Ushikawa îi vedea chipul foarte clar. Însă și Fukaeri se uita la el prin obiectiv, de pe partea cealaltă a lui. Privirea ei îi distingea silueta din spatele lentilei. Ochii ei catifelați și negri ca smoala îl vedeau cu perfectă claritate. În mod straniu, Ushikawa simți că privirile li se întâlnesc, înghiți în sec. Nu, era imposibil! Nu avea ce să vadă de unde se afla. Teleobiectivul era camuflat și aparatul înfășurat într-un prosop, așa că declicul nu avea cum să se audă până acolo. Cu toate acestea, fata stătea în dreptul ușii și se uita în direcția în care se ascundea Ushikawa. Privirea aceea lipsită de emoție se răsfrângea neclintită asupra lui, ca lumina stelelor care se revarsă peste o stâncă neștiută.

Mult timp – Ushikawa nu știa nici el cât anume – cei doi se priviră unul pe altul. Apoi ea se răsuci brusc pe călcâie și intră înapoi în bloc, de parcă văzuse deja tot ce avea de văzut. După ce dispăru, Ushikawa își goli tot aerul din plămâni, așteptă puțin, apoi îi umplu cu aer proaspăt. Aerul rece îi înțepă pieptul cu mii de ace.

Oamenii se întorceau acasă și traversau rând pe rând conul de lumină de la intrare, la fel ca în seara precedentă, însă Ushikawa nu se mai uita prin obiectiv. Mâna lui nu mai strângea telecomanda. Privirea aceea directă și nereținută a fetei parcă îi smulsese toată vlaga din el și o luase cu ea. Ce mai privire! Îi străpunsese pieptul ca un ac lung de oțel, bine ascuțit. Adânc, gata să iasă pe partea cealaltă.

Fata știa că Ushikawa o urmărea și o fotografia pe

ascuns. Nu își dădea seama cum, dar *știa.* Probabil avea un simț special cu ajutorul căruia putea să detecteze asemenea lucruri.

Ushikawa simțea nevoia să bea ceva. Dacă ar fi putut, și-ar fi umplut un pahar cu whisky și l-ar fi dat pe gât dintr-o înghițitură. Chiar se gândi să iasă și să-și cumpere. Exista un magazin cu băuturi alcoolice chiar în apropiere. Însă, până la urmă, renunță la idee. Alcoolul n-ar fi schimbat lucrurile cu nimic. M-a privit de pe partea cealaltă a obiectivului, își spuse el. Fata aia frumoasă m-a văzut pitit aici, făcând poze pe furiș. Mi-a văzut capul strâmb și sufletul meu murdar. Era un fapt care nu se putea schimba.

Ushikawa plecă de lângă aparatul de fotografiat, se sprijini de perete și privi tavanul întunecat și plin de pete. Avea senzația că totul e în van. Niciodată nu-și resimțise atât de dureros singurătatea. Niciodată nu i se păruse bezna atât de întunecată. Își aminti de casa lui din Chūō-Rinkan, de curtea cu gazon și de câine, de soție și de cele două fiice. Își aminti de lumina soarelui care se răsfrângea asupra lor. Se gândi apoi la genele pe care le transmisese fiicelor lui. Gene care purtau în ele un cap diform și urât și un suflet strâmb.

I se părea că tot ce făcea era zadarnic. Folosise toate cărțile de joc care îi fuseseră împărțite. Oricum nu primise o mână prea bună. Dar cu eforturi, reușise să se folosească la maximum de mâna aceea insuficientă. Își turase bine mintea și pariase inteligent. Un timp, păruse că se descurcă foarte decent. Însă acum nu mai avea nicio carte de joc în mână. Lumina se stinsese, iar lumea adunată în jurul mesei se risipise care încotro.

Până la urmă, în seara aceea nu mai făcu nicio poză. Rămase sprijinit de perete, cu ochii închiși, fumă câteva țigări și mai desfăcu o conservă de piersici. La ora nouă se duse la baie, se spălă pe dinți, apoi se dezbrăcă, se băgă în sacul de dormit și încercă să adoarmă, tremurând. Era o noapte foarte rece, dar fiorii aceia nu erau provocați doar de

frigul nopții. Aerul rece parcă ar fi ieșit dinlăuntrul lui. Oare încotro mă îndrept? se întrebă Ushikawa, cufundat în beznă. Și de unde oi fi venit?

Încă mai simțea în piept durerea provocată de privirea ei sfredelitoare. Poate nu avea să mai dispară niciodată. Sau poate că fusese acolo dintotdeauna și el pur și simplu nu o observase până atunci.

*

A doua zi dimineață, după ce își termină micul dejun compus din biscuiți sărați cu brânză și o cafea instant, Ushikawa își veni în fire și se așeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Ca și în ziua anterioară, inspectă chipurile celor care ieșeau din bloc și făcu vreo câteva fotografii. Însă printre ei nu se zărea nici Tengo, nici Eriko Fukada. Se vedeau doar oameni cocoșați, care intrau în noua zi cu pașii purtați de inerție. Era o dimineață senină și vântoasă. Lumea scotea aburi albi pe gură, care se împrăștiau numaidecât în vânt.

Gata cu tâmpeniile, își zise Ushikawa. Îți tăbăcești bine pielea, îți oțelești inima și lași zilele să treacă regulat, una câte una. Eu nu sunt decât o mașinărie. O mașinărie eficientă, răbdătoare și insensibilă. Absorb printr-o parte timp nou și îl scuip pe partea cealaltă, transformat în timp vechi. Rațiunea de a exista a mașinăriei e să existe. Trebuie să mă reîntorc la acest ciclu pur, nealterat – o mișcare continuă care va ajunge cândva la sfârșit. Oțelindu-și voința și zăvorându-și inima, Ushikawa încercă să-și alunge din minte imaginea lui Fukaeri. Durerea pe care i-o lăsase în piept privirea pătrunzătoare a fetei se atenuă și se transformă într-o zvâcnire surdă, care acum mai apărea doar din când în când. Așa e bine, își zise el. E bine. E cum trebuie. Sunt un sistem simplu, cu detalii complicate.

Înainte de prânz, Ushikawa se duse la magazinul din apropierea gării și își cumpără o sobiță electrică. Intră apoi în același restaurant care servea tăiței *soba,* își desfăcu

ziarul și mâncă o porție de supă caldă de *soba* cu *tempura.* Înainte să se întoarcă în cameră, se opri la intrarea în bloc și se uită la stâlpul de curent pe care Fukaeri îl privise în ajun cu atâta interes. Însă nu văzu absolut nimic care să-i atragă atenția. Cabluri electrice, negre și groase, încolăcindu-se în văzduh ca niște șerpi, și un transformator. Oare la ce se uitase fata? Ce căutase ea acolo?

Ushikawa se întoarse în cameră și aprinse soba electrică. Când apăsă pe buton, o lumină portocalie se aprinse imediat și simți pe piele o căldură plăcută. Nu era nici pe departe suficientă, dar tot era mai bine decât deloc. Se sprijini de perete, își încrucișă ușor brațele la piept și adormi în ochiul acela de lumină. Un somn scurt, ca un vid pur, fără vise, fără nimic.

Ceea ce puse capăt somnului atât de adânc și fericit fu un ciocănit. Cineva bătea la ușă. Ushikawa deschise ochii, se uită în jur și o clipă nu știu unde se afla. Apoi văzu alături aparatul de fotografiat Minolta montat pe trepied și își aminti că era într-un bloc din Kōenji. Iar cineva bătea cu pumnul în ușa camerei sale. Dar de ce ciocănește? se întrebă Ushikawa grăbindu-se să-și limpezească minte. Doar era sonerie la ușă. Nu trebuia decât să apese pe buton. Era simplu. Și totuși persoana respectivă ciocănea. Și chiar tare. Ushikawa aruncă un ochi la ceas, încruntat. Unu și patruzeci și cinci de minute. Ziua, normal. Afară încă era lumină.

Evident, Ushikawa nu răspunse. Nu știa nimeni că e acolo și nici nu aștepta pe cineva în vizită. Probabil era vreun vânzător ambulant sau cineva cu ziare. Poate că el avea nevoie de Ushikawa, dar Ushikawa nu avea nevoie de el. Rămase tăcut, rezemat de perete, cu privirea fixată pe ușă. Se lăsa el păgubaș și pleca.

Însă respectivul nu renunța. Se mai oprea, apoi începea din nou să ciocănească. Câteva bătăi în ușă, apoi o pauză de zece, cincisprezece secunde, după care ciocănitul reîncepea. Ferm, fără ezitare, cu un sunet nefiresc de uniform. Un sunet care îi cerea lui Ushikawa să răspundă.

Acesta începu să se neliniștească. Poate la ușă era chiar Eriko Fukada, care venise să-l chestioneze și să-l admonesteze pentru că făcea cu nerușinare fotografii pe ascuns. La acest gând, inima i-o luă la galop. Înghiți rapid în sec, cu limba lui groasă. Dar ciocănitul acela suna a pumn mare și dur de bărbat matur, care lovește în ușa de fier. Nu a mână de fată.

Sau poate că Eriko Fukada înștiințase pe cineva despre ce făcea el, iar acel cineva venise încoace. De exemplu, responsabilul de la agenția imobiliară sau vreun polițist. Dacă era pe-așa, lucrurile se complicau. Dar cei de la agenție aveau o cheie de rezervă, iar polițistul ar fi anunțat de la bun început cine e. Și ar fi sunat la sonerie, n-ar fi bătut în ușă.

— Kōzu-san, se auzi o voce de bărbat. Kōzu-san!

Ushikawa își aminti că acela era numele fostului locatar. Rămăsese neschimbat și pe cutia de scrisori. Așa îi convenea lui mai mult. Individul respectiv credea că acel Kōzu încă mai locuia acolo.

— Kōzu-san, se auzi din nou vocea. Știu că sunteți acasă. Nu vă face bine la sănătate să stați așa închis în casă și să vă țineți suflarea!

Era o voce de bărbat între două vârste, puțin răgușită. Nu era prea ridicată. Dar în ea se simțea un fel de nucleu dur. O duritate ca de cărămidă arsă bine și uscată cum trebuie. Și poate de aceea părea că răsună în tot blocul.

— Kōzu-san, sunt de la NHK. Am venit să-mi achitați taxa lunară. Așa că vă rog să-mi deschideți!

Bineînțeles, Ushikawa nu voia să plătească nicio taxă NHK. Ar fi fost mai rapid să-i arate camera și să-i explice că nu are televizor. Dar dacă încasatorul dădea cu ochii de el, cu înfățișarea lui ciudată, închis în miezul zilei în casa aceea complet nemobilată, sigur ar fi devenit suspicios.

— Kōzu-san, legea spune că cine are televizor trebuie să plătească taxa de recepție. Multă lume spune că nu vrea să plătească pentru că nu se uită la NHK, dar asta n-are niciun

sens. Dacă ai televizor, trebuie să plătești.

E doar încasatorul de la NHK, își zise Ushikawa. Putea să-l lase să spună ce voia. Dacă nu-l băga în seamă, pleca el. Dar de ce era atât de sigur că era cineva acasă? De o oră, de când se întorsese, Ushikawa nu ieșise, nu făcuse niciun zgomot și stătuse cu draperiile trase.

— Kōzu-san, eu știu clar că sunteți acasă, zise bărbatul de parcă ar fi auzit ce gândea Ushikawa. Vi se pare ciudat de unde știu, nu? Dar eu știu. Stați acolo fără să faceți vreun zgomot fiindcă nu vreți să plătiți. Mi-e limpede ca lumina zilei.

Bătăile continuară o vreme, la fel de uniform. Întreruperi scurte, ca pauzele de respirație când cânți la un instrument de suflat, apoi ciocănitul își relua ritmul.

— Am priceput, Kōzu-san. Sunteți decis să faceți pe mortul în păpușoi. Bine, pe ziua de azi ajunge, mă retrag. Am și eu alte treburi de făcut. Dar să știți că mai vin. Nu vă mint! Dacă am zis că vin, apoi vin sigur! La capitolul ăsta eu nu sunt ca restul încasatorilor. Nu mă las păgubaș până nu obțin ce trebuie. Ăsta e lucru clar. Așa cum luna crește și descrește, așa cum omul trăiește și moare. De asta nu puteți scăpa!

Urmă o tăcere îndelungă. Tocmai când credea că plecase, încasatorul vorbi din nou.

— Ne vedem în curând, Kōzu-san! Să mă așteptați cu nerăbdare! O să auziți un ciocănit la ușă taman când nu vă așteptați. Cioc-cioc. Ala o să fiu eu.

Aici se opriră bătăile. Ushikawa își ciuli urechile. I se părea că nu auzise pași îndepărtându-se pe coridor. Se duse întins la aparatul de fotografiat și păndi intrarea în bloc prin crăpătura draperiei. Încasatorul urma să-și termine treaba în bloc și să iasă din clipă în clipă. Trebuia să afle cum arăta acest individ. L-ar fi recunoscut imediat după uniformă. Sau poate că nu era un încasator de la NHK real. Poate că era cineva deghizat, care încerca să-l facă să deschidă ușa. În orice caz, trebuia să fie un tip pe care nu-l mai văzuse până

atunci. Ushikawa strânse în mâna dreaptă telecomanda și-l așteptă să-și facă apariția.

Însă în următoarele treizeci de minute nu trecu nimeni pe ușa de la intrare în bloc. Într-un sfârșit, apăru o doamnă pe care o mai văzuse de câteva ori, care se urcă pe bicicletă și plecă. Ushikawa îi spunea „Gușata”, pentru că îi atârna pielea sub bărbie. După o jumătate de oră, Gușata se întoarse cu pungile de cumpărături în coș. Lăsă bicicleta în parcarea pentru biciclete și intră în bloc, cu pungile în brațe. Apoi se întoarse acasă un elev de școală primară. Ushikawa îl poreclise pe acesta „Vulpoiul”, pentru că avea ochii foarte alungiți, ca de vulpe. Însă nu apăru nimeni cu alură de încasator. Ushikawa era bulversat. Blocul avea o singură cale de acces, iar el nu-și dezlipise ochii de pe ușă nici măcar o secundă. Dacă nu ieșise, nu putea decât să însemne că *era încă înăuntru.*

Ushikawa continuă să supravegheze holul fără întrerupere. Nu se duse nici la toaletă. Soarele apuse și lumina de la intrare se aprinse, dar încasatorul tot nu mai venea. Când se făcu ora șase, renunță. Se duse la baie și se ușură de toată urina pe care o ținuse în el. Individul sigur era încă în bloc. De ce, nu știa. Nu avea nicio logică. Dar era clar că încasatorul acela ciudat se hotărâse să rămână în clădire.

Vântul tot mai rece șuiera ascuțit printre firele de curent înghețate. Ushikawa aprinse soba electrică și fumă o țigară. Apoi mai chibzui asupra misteriosului încasator. Oare de ce îi vorbise atât de provocator? De ce era atât de convins că era cineva acasă? Și de ce nu ieșise din bloc? Dacă nu plecase, unde era acum?

Ushikawa plecă de lângă aparatul de fotografiat, se rezemă de perete și fixă o vreme cu privirea razele portocalii emanate de sobița electrică.

Capitolul 17
Am doar doi ochi

Într-o sâmbătă vântoasă, aproape de ora opt seara, telefonul sună. Aomame stătea pe scaunul din balcon, înfofolită într-o geacă de puf și cu păturica pe genunchi, privind toboganul luminat de felinar printre plăcile de plastic. Își ținea mâinile ascunse sub pătură, ca să nu-i înghețe. Toboganul pustiu arăta ca un schelet de animal uriaș dispărut în era glacială.

Poate că nu e bine pentru făt să stau mult afară în serile reci, dar nu mi se pare atât de frig încât să fie o problemă, se gândea Aomame. Oricât de rece mi-ar fi corpul la suprafață, lichidul amniotic rămâne cam la aceeași temperatură ca și sângele. Există multe alte locuri pe lumea asta incomparabil mai reci și mai rele. Și femeile nasc bine-mersi și pe-acolo. Iar frigul ăsta trebuie să-l suport dacă vreau să-l întâlnesc pe Tengo.

În văzduhul iernatic pluteau ca de obicei două luni, una mare și galbenă, una mică și verde. Nori de felurite forme și mărimi alunecau cu iuțeală pe cer. Erau albi și compacți, clar conturați și arătau ca niște sloiuri de gheață purtate către mare de un râu dezmorțit. Privind norii aceia apărând de nicăieri și dispărând în neant, Aomame se simți transportată la capătul lumii. Sunt la Polul Nord al rațiunii, își spuse ea. Mai la nord de aici nu există nimic. De aici încolo se întinde doar o nebuloasă de neant.

Lăsase ușa de la balcon doar un pic întredeschisă și de aceea țârâitul telefonului se auzi slab. Iar Aomame era cufundată în gânduri. Și totuși, sunetul nu-i trecu pe lângă ureche. Telefonul sună de trei ori și se opri, apoi reîncepu după douăzeci de secunde. Era Tamaru. Aomame își dădu jos pătura de pe genunchi, deschise ușa cu geamul aburit și intră în încăpere. Înăuntru era întuneric și încălzirea era

pornită. Ridică receptorul cu degetele amorțite de frig.

— Citești din Proust?

— Nu prea avansez, răspunse Aomame, de parcă ar fi spus o parolă.

— Nu-ți place?

— Ba da. Dar nu știu cum să zic, o văd ca pe o poveste despre o lume complet diferită.

Tamaru tăcu și o așteptă să continue. Nu se grăbea.

— O lume diferită – adică am senzația că citesc un raport detaliat despre o mică planetă aflată la mii de ani lumină de lumea în care trăiesc eu. Pot să percep și să înțeleg fiecare scenă descrisă în parte. Și chiar sunt descrise cu claritate și precizie, însă nu prea pot să leg imaginile de aici cu cele de acolo, pentru că sunt mult prea departe unele de altele, fizic. Așa că, după ce citesc un pic, trebuie să mă întorc și să recitesc.

Aomame își căută cuvintele ca să continue. Tamaru așteptă din nou.

— Dar nu mi se pare plictisitoare. E scrisă cu o frumusețe delicată și pot chiar să înțeleg, în felul meu, modul în care e organizată acea planetă mică și singuratică. Doar că nu prea avansez cu ea. E ca și cum aș vâsli în susul râului. Trag la vâsle cu toată puterea și când îmi mai odihnesc și eu brațele gândindu-mă la ceva, mă trezesc că barca a ajuns înapoi de unde am venit. Dar poate că acum, acesta e stilul de lectură care mi se potrivește mai bine mie, mai degrabă decât să avansez constant, urmărind firul poveștii. Cum să spun, îmi dă senzația că timpul oscilează neregulat. De parcă nu contează ce vine înainte și ce vine după.

Aomame căută o exprimare mai potrivită.

— Îmi dă impresia că visez visul altcuiva. De parcă împărțim simultan aceleași senzații. Însă nu reușesc să pricep ce înseamnă că e simultan. Senzațiile sunt foarte apropiate, dar, de fapt, e o foarte mare distanță între noi.

— Crezi că Proust a vrut intenționat să creeze acest efect?

Evident, Aomame nu avea de unde să știe.

— În orice caz, pe de altă parte, spuse Tamaru, în lumea asta reală timpul merge sigur înainte. Nu bate pasul pe loc și nici nu se dă înapoi.

— Sigur că da. În lumea reală, timpul merge înainte.

Aomame rosti aceste cuvinte și aruncă o privire la ușa de la balcon. Oare chiar așa să fie? Timpul merge sigur înainte?

— Anotimpurile trec, iar 1984 se apropie în curând de final, zise Tamaru.

— Nu cred c-o să termin *În căutarea timpului pierdut* până la sfârșitul anului.

— Nu-i nimic. Rezervă-ți cât timp vrei tu. E un roman scris acum mai bine de cincizeci de ani. Poate să mai aștepte, că nu arde.

Poate, se gândi Aomame. Sau poate nu. Ea, una, nu se mai putea încrede în timp.

— Totul merge bine cu *ce ai în tine*? întrebă Tamaru.

— Până acum, nicio problemă.

— Asta contează. Apropo, știi de necunoscutul ăla mic și chel care dădea târcoale vilei?

— Da. Tot mai bântuie pe-acolo?

— Nu, nu l-am mai văzut prin zonă. S-a învârtit pe-aici vreo două zile, apoi a dispărut. Dar a dat o raită pe la agențiile imobiliare din apropiere, prefăcându-se că e în căutarea unei locuințe de închiriat și strângea informații despre adăpost. La urma urmei, are o înfățișare bătătoare la ochi. Plus că se mai și îmbracă destul de strident. Toți cu care am vorbit și-l amintesc foarte bine. A fost simplu să merg pe urma lui.

— Nu e bun la investigații sau mers în recunoaștere.

— Exact. La cum arată, nu i se potrivește munca asta. Are un cap cât toate zilele, ditamai căpățâna. Dar se pare că e un tip destul de priceput. Adună informațiile foarte eficient și-și pune picioarele la bătaie. Știe perfect unde să se ducă și cu cine să vorbească. Pare să-i meargă bine mintea. Nu neglijează nimic din ce trebuie făcut și nu face

nimic inutil.

— Deci a reușit să strângă niscaiva informații despre adăpost.

— Știe că e un refugiu pentru femeile abuzate în familie și că e pus la dispoziție de Doamna, fără cost. Probabil a aflat și că Doamna e înscrisă la clubul sportiv unde ai lucrat tu și că veneai des aici pentru ore în particular. Asta aș afla și eu dacă aș fi în locul lui.

— Adică e ca tine de priceput?

— Oricine poate afla lucrurile astea dacă depune un efort real, cunoaște trucurile de care e nevoie ca să adune informații și are exercițiu în a gândi lucrurile în mod logic.

— Eu nu prea cred că există mulți oameni de genul ăsta pe lume.

— Câțiva tot sunt. De obicei, li se spune profesioniști.

Aomame se așeză pe scaun și își atinse vârful nasului cu degetul. Răceala de afară stăruia încă pe el.

— Deci individul respectiv nu s-a mai arătat prin preajma vilei? întrebă ea.

— E și el conștient că sare prea rău în ochi. Și mai știe și că există camere de luat vederi. Așa că a strâns toate informațiile posibile într-un timp scurt, apoi a schimbat locul de vânătoare.

— Cu alte cuvinte, a observat că există o legătură între mine și Doamna. Adică faptul că e vorba de mai mult decât o simplă legătură între un instructor de la un club sportiv și o clientă înstărită și că adăpostul are de-a face cu toată povestea. Plus faptul că lucram împreună la un anumit proiect.

— Foarte posibil, răspunse Tamaru. Din câte văd eu, individul se apropie de miezul lucrurilor. Puțin câte puțin.

— Dar din câte spui, îmi lasă senzația că n-ar fi membru dintr-o organizație mare, ci mai degrabă că acționează pe cont propriu.

— Și eu cred la fel. Atâta vreme cât nu e vorba de cine știe ce schemă complicată, e imposibil ca o organizație

mare să angajeze un tip care arată atât de bătător la ochi să facă o investigație secretă.

— Atunci pentru cine și pentru ce o fi făcând-o?

— Știu și eu? Tot ce știu e că tipul e priceput și periculos. Mai mult de atât nu pot decât să presupun. Faptul că la mijloc sunt implicați cumva Pionierii e doar umila mea presupunere.

Aomame se gândi câteva clipe la această umilă presupunere.

— Deci tipul și-a schimbat locul de vânătoare.

— Da. Unde s-a dus, nu știu, dar logic vorbind, direcția în care tinde să se îndrepte sau spre care țintește e locul în care te ascunzi tu acum.

— Dar ai zis că e practic imposibil să descopere locul ăsta.

— Exact. Oricât ar cerceta, nu are cum să găsească o conexiune între Doamna și blocul acela. Orice legătură a fost complet ștearsă. Dar asta se aplică doar pe termen scurt. Dacă asediul se lungește, până la urmă încep să apară și fisurile, chiar acolo unde nici nu te gândești. De exemplu, poate te trezești că ieși din casă și tocmai atunci te observă cineva. E și asta o posibilitate.

— Eu nu ies din casă, răspunse Aomame hotărâtă.

Dar, desigur, nu era adevărat. Aomame părăsise deja apartamentul de două ori. O dată când dăduse fuga după Tengo la părculețul de peste drum și a doua oară când se dusese cu taxiul până la spațiul pentru oprire de urgență de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, în apropiere de Sangenjaya, încercând să găsească ieșirea. Însă nu putea să-i mărturisească aceste lucruri lui Tamaru.

— Atunci cum ar putea să dea peste locul ăsta?

— Dacă aș fi în locul lui, eu aș lua din nou la bani mărunți informațiile tale personale. Ce fel de persoană ești, de unde ai venit, ce ai făcut până acum, ce crezi, ce vrei, ce nu vrei. Aș aduna cât mai multe informații, le-aș înșira frumos pe masă și le-aș inspecta și analiza până la cel mai mic detaliu.

— Adică m-ai dezbrăca în pielea goală?

— Da. Te-aș lăsa în pielea goală și te-aș scălda într-o lumină puternică și rece. Apoi aș lua penseta și lupa și te-aș cerceta bucată cu bucată, până aș identifica tiparele după care gândești și te miști.

— Nu prea pricep eu bine, dar analiza acestor tipare personale i-ar putea indica până la urmă locul în care sunt eu acum?

— Asta nu știu, răspunse Tamaru. Poate că da, poate că nu. De la caz la caz. Zic doar că *asta aș face eu.* Altceva n-aș găsi de făcut. Oricine are propriul său mod de a gândi și de a se comporta, iar atâta vreme cât există un tipar, există și puncte slabe.

— Parcă am vorbi de o cercetare științifică.

— Omul nu poate trăi fără forme fixe. În muzică, ăsta ar fi echivalentul temei melodice. Dar în același timp, e un lucru care încătușează gândirea și comportamentul, restrânge libertatea. Schimbă prioritățile și în unele cazuri deformează logica. Referitor la situația de față, tu spui că nu vrei să te miști de unde ești acum. Cel puțin până la sfârșitul anului refuzi să te muți într-un loc mai sigur. Iar asta pentru că tu cauți *ceva* acolo. Până nu găsești acel ceva, nu poți să pleci. Sau nu vrei să pleci.

Aomame tăcea.

— Ce anume cauți și cât de mult îți dorești acel ceva, eu nu știu și nici nu intenționez să aflu. Dar din câte văd eu, în momentul de față, acel lucru este punctul tău slab.

— Posibil, recunoscu Aomame.

— Iar Căpățână ăla exact asta o să urmărească fără milă, acel factor personal care te limitează pe tine. Și o să-l vadă ca pe o breșă. Bine, asta dacă tipul e atât de priceput pe cât îmi imaginez eu că e și reușește să ajungă așa departe ghidându-se după frânturi de informații.

— Eu nu cred că poate să ajungă, spuse Aomame. Din start, nu are cum să găsească drumul care mă unește pe mine de acel *ceva.* Iar asta pentru că se află închis în inima

mea.

— Poți să spui asta cu siguranță sută la sută?

— Nu chiar sută la sută, răspunse ea după câteva clipe de gândire. Cam nouăzeci și opt.

— Atunci e cazul să ne îngrijorăm serios de acei doi la sută. Ți-am mai spus, din câte văd eu, tipul e un profesionist. E priceput și perseverent.

Aomame nu spuse nimic.

— Un profesionist e ca un câine de vânătoare, continuă Tamaru. Adulmecă mirosuri pe care oamenii obișnuiți nu le detectează și prinde sunete pe care oamenii obișnuiți nu le aud. Dacă ar fi să facă exact aceleași lucruri pe care le fac oamenii de rând și în același fel, nu s-ar mai numi profesionist. N-ar duce-o mult, oricât de experimentat ar fi. Așa că trebuie să ai grijă. Tu ești o persoană foarte atentă. Asta o știu foarte bine. Dar trebuie să fii chiar și mai atentă ca până acum. Lucrurile cele mai importante nu se hotărăsc în procente.

— Aș avea o întrebare, spuse Aomame.

— Despre ce e vorba?

— Ce ai de gând să faci dacă reapare Căpățână pe acolo?

Tamaru rămase tăcut câteva clipe. Părea să nu se fi așteptat la această întrebare.

— Probabil nimic. Îl las în pace. Nu prea are el ce face pe aici.

— Și dacă începe să facă ceva care deranjează?

— Ca de exemplu ce?

— Nu știu. Ceva care să te enerveze.

Tamaru scoase un scurt sunet gutural.

— Probabil i-aș trimite un mesaj.

— Un mesaj ca între profesioniști?

— Mda, răspunse Tamaru. Dar înainte să fac ceva concret, ar trebui să aflu exact cu cine lucrează. Dacă m-aș trezi că-i apar întăriri, aș fi eu pus într-o situație riscantă. Nu aș mișca nimic înainte să mă asigur de acest lucru.

— Înainte să plonjezi în piscină, verifici adâncimea apei.

— Ca să zicem așa.

— Dar tu bănuiești că acționează singur. Că nu are întăriri.

— Da, așa bănuiesc. Însă din experiență știu că instinctul mă mai și înșală uneori. Și, din păcate, nu am ochi în ceafă. În orice caz, te rog să fii foarte atentă la ce se întâmplă în jur. Dacă apare cineva suspect, dacă observi vreo schimbare, dacă se întâmplă ceva neobișnuit. Dă-mi de știre dacă vezi vreo schimbare, oricât de măruntă.

— Am înțeles. O să fiu atentă, răspunse Aomame.

Nici nu mai era nevoie să-mi spună, se gândi ea. Eu oricum stau cu ochii după Tengo și mă străduiesc să nu-mi scape nici cel mai mic lucru. Dar și eu am doar doi ochi. Vorba lui Tamaru.

— Cam asta aveam să-ți spun.

— Doamna e bine? întrebă Aomame.

— Da, răspunse el și adăugă imediat: Doar că a devenit cam tăcută.

— Oricum nu vorbea prea mult.

Tamaru mârâi încetișor din fundul gâtului. Părea să aibă în gâtlej un organ menit să redea anumite emoții.

— Adică e *și mai* tăcută.

Aomame și-o imagină așezată pe scaunul de pânză din seră, privind fără să se sature fluturii care zburau de colo-colo în liniște. Lângă ea era o stropitoare mare. Aomame îi știa bine respirația atât de liniștită.

— La următoarea tranșă o să-ți trimit o cutie cu madlene, mai spuse Tamaru. Poate o să influențeze în bine scurgerea timpului.

— Mulțumesc, răspunse Aomame.

*

Aomame se duse în bucătărie și își pregăti o cană de cacao cu lapte. Trebuia să se dezmorțească puțin înainte să iasă din nou pe balcon și să-și reia supravegherea. Încălzi lapte într-un ibric și dizolvă cacaua. O turnă într-o cană

mare și adăugă niște frișcă pe care o avea deja făcută. Se așeză la masă și o bău reluând în minte conversația cu Tamaru, punct cu punct. Căpățână încerca să o dezbrace în pielea goală, la lumina unui reflector puternic și rece. Era un profesionist iscusit și mai ales periculos.

Aomame se întoarse pe balcon înfofolită în geaca de puf, cu un fular la gât și cana de cacao pe jumătate goală în mână. Se așeză pe scaunul de grădină și își puse pătura pe genunchi. Toboganul era tot pustiu, însă tocmai în acel moment zări un copil care părăsea parcul. Ce căuta un copil singur în parc la ora aceea? Pe cap avea o căciulă tricotată și era mai îndesat la corp. Însă Aomame îl văzu doar de sus, dintr-un unghi ascuțit, printre plăcile de la balcon, iar acesta traversă rapid câmpul ei vizual și dispăru imediat în umbra clădirilor. Avea capul cam mare pentru un copil, dar poate doar i se păruse.

În orice caz, nu era Tengo. Așa că Aomame își întoarse nepăsătoare privirea către tobogan și către norii care se perindau pe cer. Sorbea din cacao, încălzindu-și palmele pe cană.

*

Desigur, cel pe care-l văzuse Aomame preț de o clipă nu era un copil, ci Ushikawa. Dacă ar fi fost un pic mai multă lumină și dacă ar fi putut să-l vadă mai mult timp, sigur și-ar fi dat seama că nu era doar un băiat cu capul mare și l-ar fi recunoscut ca fiind exact Căpățână, individul indicat de Tamaru. Însă Aomame îl văzuse doar preț de câteva secunde și dintr-un unghi prost. Dar, din același motiv, norocul făcuse ca nici Ushikawa să n-o observe pe Aomame în balcon.

Aici ne vin în minte diverși „dacă”. Dacă Tamaru ar fi scurtat puțin conversația, dacă Aomame n-ar fi stat să-și prepare cacaua, căzută pe gânduri, l-ar fi văzut pe Tengo uitându-se la cer din vârful toboganului. Ar fi dat năvală pe ușă și l-ar fi reîntâlnit după douăzeci de ani.

Dar în același timp, dacă s-ar fi întâmplat asta, Ushikawa, care îl urmărea pe Tengo, ar fi recunoscut-o instantaneu, ar fi aflat așa unde locuiește și i-ar fi informat imediat pe cei doi membri ai Pionierilor.

Prin urmare, nimeni nu poate spune dacă faptul că Aomame nu l-a văzut pe Tengo a fost un nenoroc sau o întâmplare fericită. În orice caz, Tengo se suise pe tobogan ca mai înainte și privise o vreme cele două luni de pe cer și norii care alunecau peste ele. Ushikawa îl supraveghea pe Tengo din umbră, de la distanță. În acest timp, Aomame plecase din balcon și vorbise la telefon cu Tamaru, apoi își făcuse o cană de cacao cu lapte. Așa se scurseseră douăzeci și cinci de minute. Douăzeci și cinci de minute decisive. Când Aomame se întorsese pe balcon înfofolită în geaca de puf, Tengo părăsise deja parcul. Ushikawa nu-l urmase imediat. Rămăsese singur în parc, să verifice ceva. După ce terminase, plecase de acolo în grabă. Aomame asistase din balcon doar la ultimele secunde.

Norii traversau cerul cu aceeași iuțeală. Alunecau spre sud, pe deasupra golfului Tokio și mai departe, către întinderea imensă a Oceanului Pacific. De acolo nu se știe ce soartă îi aștepta. Așa cum nimeni nu știe ce se întâmplă cu sufletul după moarte.

În orice caz, cercul se strângea cu repeziciune. Însă nici Aomame și nici Tengo nu observaseră că în jurul lor era acest cerc. Ushikawa simțea întrucâtva această mișcare, deoarece el însuși ajuta acest inel să se strângă. Dar nici măcar el încă nu vedea imaginea de ansamblu. Nu cunoștea anumite aspecte cruciale. Nu știa că se apropiase la doar câteva zeci de metri de Aomame. În plus, în mod straniu pentru el, plecase din parc cu mintea foarte confuză, de nu mai putea să gândească nimic cum trebuie.

*

La ora zece se făcuse deja foarte frig. Aomame renunță și se întoarse în casă, la căldură. Se dezbrăcă și făcu o baie

fierbinte. Stând cufundată în apa caldă, ca să alunge frigul care pătrunsese în ea, Aomame își puse mâna pe pântece. Se simțea o foarte ușoară umflătură. Închise ochii și încercă să detecteze acolo prezența *micii făpturi.* Nu îi mai rămăsese mult timp. Trebuia să facă tot posibilul să-i spună lui Tengo. Să-i spună că poartă în pântece copilul lui. Și că o să-l protejeze cu toată ființa ei.

Aomame se îmbrăcă, se băgă în pat, se răsuci pe o parte în întuneric și adormi. Înainte să se cufunde într-un somn adânc, o visă pe Doamna. Se afla în sera de la Vila cu sălcii și priveau fluturii împreună. Sera era călduță și întunecată, ca un uter. Mai era acolo și ghiveciul cu arborele de cauciuc, pe care Aomame îl lăsase în casă. Era bine îngrijit. Arăta de nerecunoscut, sănătos și de un verde intens. Niște fluturi nemaiîntâlniți, din țări sudice, poposiseră pe frunzele lui cărnoase, își strânseseră aripile mari și colorate și dormeau liniștiți. Aomame era încântată.

În vis, burta ei era foarte mare, aproape de termen. Putea să deslușească pulsul *micii făpturi.* Bătăile inimii sale se amestecau cu ale ei, dând naștere unui plăcut ritm complex.

Doamna stătea așezată lângă ea, cu spatele drept, buzele strânse, respirând liniștit ca de obicei. Niciuna nu spunea nimic, ca să nu trezească fluturii adormiți. Cu un aer distant, Doamna nici măcar nu observa că Aomame se află lângă ea. Desigur, Aomame știa că Doamna o protejează din plin. Și totuși, neliniștea nu părea să-i dea pace. Mâinile pe care aceasta și le ținea așezate pe genunchi păreau prea delicate, prea fragile. Mâna lui Aomame căută inconștient pistolul. Însă acesta nu era de găsit.

Era adâncită în vis, dar știa că visează. I se mai întâmpla asta uneori. Era înconjurată de o realitate proaspătă și vie, dar știa că aceea nu era realitatea, ci doar fundalul pictat în detaliu al unei alte mici planete.

În acel moment, cineva deschise ușa de la seră. Un val de aer neplăcut de rece năvăli în încăpere. Fluturii cei mari se

treziră, își întinseră aripile și își luară ușor zborul de pe arborele de cauciuc. Cine să fie? Aomame întoarse capul și încercă să afle. Însă visul se sfârși înainte să vadă cine era.

*

Aomame se trezi transpirată. O transpirație rece și nesuferită. Scoase de pe ea pijamaua jilavă, se șterse cu un prosop și își puse un tricou curat. Rămase o vreme în pat, ridicată în capul oaselor.

Poate că avea să se întâmple ceva rău. Cineva era cu ochii pe *mica ei făptură.* Și poate că acel cineva se apropia în curând. Trebuia să-l găsească pe Tengo cât mai repede cu putință. Însă nu putea face nimic altceva decât să supravegheze parcul seară de seară. Să privească lumea cu deosebită atenție, cu răbdare și cu zel. Să-și fixeze privirea asupra unei mici bucăți din lume. Asupra unui singur punct de pe tobogan. Dar chiar și așa, ceva tot îi putea scăpa, pentru că nu avea decât doi ochi.

Lui Aomame îi veni să plângă, însă lacrimile întârziau să apară. Se întinse la loc în pat, cu palma pe pântece, și așteptă în liniște să o cuprindă somnul.

Capitolul 18
Locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul

— Trei zile nu s-a întâmplat nimic, zise Komatsu. Mâncam ce mi se dădea, noaptea mă culcam în patul meu îngust, dimineața mă trezeam și-mi făceam nevoile la o toaletă mică din colțul camerei. Toaleta avea ușă, dar nu se încuia. Încă mai era canicula aia cumplită de sfârșit de vară, dar gura de aerisire cred că era legată la un sistem de aer condiționat, pentru că nu-mi era deloc cald.

Tengo îl asculta fără să spună nimic.

— Îmi aduceau de mâncare de trei ori pe zi. Nu știu la ce ore. Îmi luaseră ceasul de la mână și încăperea n-avea ferestre, deci nu știam dacă e zi sau noapte. Îmi ciuleam urechile, dar nu se auzea niciun zgomot. Presupun că nici dinspre mine n-ar fi răzbătut vreun sunet. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă duseseră. Aveam doar o oarecare senzație că mă aflam într-un loc izolat. În orice caz, am stat acolo trei zile, timp în care nu s-a întâmplat nimic. Nici nu sunt sigur că au fost trei zile. Știu doar că mi-au adus nouă porții de mâncare și că le-am mâncat pe rând. De trei ori s-a stins lumina și de trei ori m-am culcat. Eu am un somn foarte ușor și neregulat, dar atunci, nu știu cum, dar adormeam buștean, fără niciun efort. Ce să zic, e o poveste cam bizară. Până aici ai priceput?

Tengo aprobă din cap, în tăcere.

— În aceste trei zile nu am scos un cuvânt. Mâncarea mi-o aducea un individ tânăr. Slab, cu o șapcă de baseball pe cap și o mască albă pe față. Purta un fel de trening pentru gimnastică și adidași murdari. Îmi aducea tava cu mâncare și se întorcea s-o ia când terminam. Mâncam din caserole de hârtie de unică folosință, cu furculiță, cuțit și lingură dintr-un plastic prăpădit. Îmi dădeau numai chestii instant, care nu pot să zic că erau bune, dar nici necomestibile. Cantitativ, nu era mult deloc și mi se făcea repede foame,

așa că haleam tot. Și aici e o chestie ciudată, fiindcă eu, unul, de obicei n-am poftă de mâncare, uit până și să mănânc. De băut îmi dădeau lapte și apă plată. Cafea sau ceai n-am pupat. Nici whisky, nici bere. Țigări, la fel. Dar asta e. Nu mă dusesem în stațiune la odihnă.

Aducându-și aminte, Komatsu scoase o țigară din pachetul de Marlboro roșu, o duse la gură și-o aprinse cu chibritul. Trase încet fumul în plămâni și îl expiră. Apoi se încruntă.

— Individul care îmi aducea de mâncare n-a suflat o vorbă tot timpul. Probabil că i se interzisese de sus să zică ceva. El era doar un om de jos, bun de pus la toate. Dar sigur știa arte marțiale, ceva. Se simțea după felul alert în care se mișca.

— Și nici dumneavoastră nu l-ați întrebat nimic?

— Nu, fiindcă mi-era clar că nu mi-ar fi răspuns. L-am lăsat în pace, să tacă. Eu mâncam ce mi se aducea, îmi beam laptele, mă culcam când se stingea lumina și mă trezeam când se aprindea. Dimineața, tipul venea cu un aparat electric de ras și o periuță de dinți. Mă rădeam și mă spălam pe dinți, iar când terminam, le lua. Tot ce aveam în camera aia era un sul de hârtie igienică. N-am făcut duș și nu m-am schimbat, dar nici n-am simțit nevoia. Oglindă nu aveam, dar nici asta nu mi-a lipsit. Cea mai rea a fost plictiseala. Dacă stai de când te trezești și până te culci într-o încăpere cubică și albă, ca un zar, de unul singur, fără să deschizi gura, te plictisești de nu mai poți. Eu sunt dependent de cărți și dacă n-am lângă mine ceva tipărit, un meniu de room-service, orice, nu mă simt liniștit. Iar acolo n-aveam nici cărți, nici ziare, nici reviste. Nu tu televizor, nu tu radio, nu tu jocuri. Și pe nimeni cu care să vorbesc. Tot ce puteam să fac era să stau în fund și să mă uit la podea, la pereți sau la tavan. Să știi că e o chestie tare bizară. Gândește-te și tu! Mergi liniștit pe stradă și te trezești că te înhață niște indivizi, îți dau cu cloroform la nas, după care te duc și te închid într-o încăpere dubioasă, fără ferestre.

Asta chiar nu e o situație normală, nu? Și totuși, tu te plictisești de-ți ieși din minți.

Komatsu își privi o vreme intens țigara dintre degete, din care se înălța o dâră de fum, apoi o scutură în scrumieră.

— Cred că m-au ținut închis în cămăruța aia trei zile fără să fac nimic, tocmai ca să se joace cu nervii mei. Foarte bine plănuit. Se pricep cum să slăbească nervii omului, cum să-l termine psihic. În a patra zi, adică după al patrulea mic dejun, au venit doi tipi. Aș zice că erau tot ăia care m-au răpit. M-au atacat foarte brusc și n-am avut timp să mă dumiresc ce se întâmplă, așa că nu le-am văzut bine fețele. Dar când m-am uitat la ei parcă am reușit să-mi mai amintesc câte puțin din ce s-a întâmplat. M-au tras în mașină, mi-au sucit mâinile la spate de-am crezut că mi le fac praf și mi-au astupat nasul și gura cu o cârpă înmuiată într-o substanță. În timpul ăsta n-au suflat o vorbă. Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă.

Komatsu făcu o grimasă rememorând acele clipe.

— Unul era mai scund, solid și tuns periuță. Avea o față pătrățoasă, arsă de soare. Celălalt era înalt, cu brațe și picioare lungi, cu obrajii supți și cu părul prins în coadă la spate. Puși alături, arătau ca un duo comic. Unul slab și deșirat, altul bondoc și cu barbă. Dar m-am prins dintr-o privire că erau niște tipi foarte periculoși. Genul care la nevoie ar face orice, fără ezitare, însă nu erau ostentativi. Aveau o atitudine calmă și de-asta nu păreau mai fioroși decât era cazul. Ochii îți lăsau o impresie foarte rece. Amândoi purtau pantaloni negri de bumbac și cămăși albe, cu mânecă scurtă. Aveau între douăzeci și cinci și treizeci de ani, iar ăla mai chelios părea puțin mai în vârstă decât celălalt. Niciunul nu avea ceas la mână.

Tengo așteptă în tăcere să continue.

— De vorbit, am vorbit cu Cheliosul. Ăla pletos și slab a stat lângă ușă nemișcat, cu spatele drept, fără să sufle un cuvânt. Părea să ne asculte conversația, deși putea la fel de bine să nu audă nimic. Cheliosul s-a așezat în fața mea pe

un scaun pliant pe care-l adusese cu el și a stat de vorbă cu mine. Alt scaun nu mai era, așa că eu m-am așezat pe pat. Tipului nu i se citea nicio expresie pe față. Sigur că-și mișca gura când vorbea, dar în rest avea mutra înțepenită. Ziceai că e păpușă de ventriloc.

Prima dată, Cheliosul îl întrebă dacă are idee de ce fusese dus acolo și cine erau ei. Komatsu îi răspunse că nu avea. Cheliosul îl privi drept în față, cu niște ochi lipsiți de profunzime, apoi îl întrebă cam ce ar presupune totuși dacă ar fi nevoit să-și dea cu părerea. I se adresa politicos, dar pe un ton autoritar. Avea o voce dură și rece, ca o riglă metalică ținută mult la frigider.

După câteva clipe de ezitare, Komatsu îi răspunse sincer că ar presupune că are de-a face cu *Crisalida de aer.* Altceva nu-i venea în minte. Ceea ce însemna că ei aveau legătură cu Pionierii și că se aflau undeva în incinta sectei, dar că totul nu era decât o ipoteză.

Cheliosul nici nu confirmă, nici nu negă spusele lui Komatsu. Doar îl privi, fără să spună nimic. Komatsu tăcea și el.

— Atunci să discutăm în baza acestei ipoteze, zise Cheliosul liniștit. Conversația noastră o să fie doar o dezvoltare a ipotezei dumneavoastră. Plecăm de la premisa că așa stau lucrurile. De acord?

— De acord, răspunse Komatsu.

Vor să vorbim cât mai pe ocolite, își zise el. Asta nu-i semn rău deloc. Nu s-ar fi dat ei atâta peste cap dacă nu aveau de gând să mă ducă înapoi viu.

— În calitate de redactor la o anumită editură, v-ați ocupat de *Crisalida de aer,* romanul scris de Eriko Fukada, și l-ați publicat. Adevărat?

Komatsu recunoscu întocmai. Era un fapt știut de toată lumea.

— Din câte am înțeles noi, ca să obțină premiul pentru debut acordat de revista literară, s-au făcut niște nereguli în ceea ce privește acest roman. Înainte să ajungă în fața

comisiei, manuscrisul a fost în mare parte rescris de către o terță persoană, la indicațiile dumneavoastră. Opera refăcută în secret a câștigat premiul, a creat vâlvă, a fost publicată și a ajuns bestseller. Corect, da?

— Depinde cum vezi lucrurile, răspunse Komatsu. Nu e un lucru nemaiauzit ca un manuscris să fie ajustat după sfatul redactorului și…

Cheliosul ridică mâna și îl întrerupse.

— Nu e nimic incorect dacă scriitorul își retușează opera urmând sfatul redactorului. Perfect de acord. Dar când o terță persoană intervine în scopul de a se câștiga un premiu, nu se poate considera o faptă onestă, oricum ai lua-o. Plus că s-a creat o companie fictivă și s-a împărțit și venitul din drepturile de autor. Nu știu cum interpretează legea acest lucru, dar fapta voastră ar întâmpina sigur oprobriul public. N-ați avea ce scuză să mai găsiți. Ziarele și revistele ar vui, iar editura dumneavoastră și-ar pierde credibilitatea. Sigur sunteți conștient de asta. Noi cunoaștem faptele în detaliu și putem să dăm totul în vileag, cu dovezi clare. Așa că mai bine să lăsăm eschivările de doi bani. La noi nu țin asemenea lucruri. E doar o pierdere de timp pentru amândoi.

Komatsu încuviință în tăcere.

— Dacă s-ar ajunge la așa ceva, nu numai că ați fi nevoit să demisionați, dar ați fi expulzat din breaslă. Nu ați mai avea pe unde să vă strecurați înapoi. Cel puțin nu pe la suprafață.

— Probabil, recunoscu Komatsu.

— Însă acum doar un număr restrâns de persoane cunosc acest adevăr, spuse Cheliosul. Dumneavoastră, Eriko Fukada, domnul Ebisuno și Tengo Kawana, cel care s-a ocupat de rescriere. Plus doar alte câteva persoane.

Komatsu își alese cu grijă cuvintele.

— Mergând pe liniile ipotezei, acele „câteva persoane” se referă la membri ai grupării „Pionierii”?

Cheliosul încuviință aproape imperceptibil.

— Mergând pe liniile ipotezei, da. Cum stau lucrurile în realitate, nu știm.

Cheliosul făcu o pauză și așteptă ca premisa aceea să pătrundă bine în mintea lui Komatsu. Apoi continuă:

— Dacă această ipoteză e corectă, *ei* pot face orice cu dumneavoastră. Pot chiar să vă trateze drept un oaspete de onoare și să vă țină în această încăpere cât vor. Nu ar fi un deranj prea mare. Sau dacă doresc să vă scurteze șederea, se pot lua în calcul mai multe opțiuni. Există și o opțiune neplăcută pentru ambele părți. În orice caz, *ei* au puterea și mijloacele necesare. Până aici ați înțeles, în mare?

— Am înțeles, răspunse Komatsu.

— E bine.

Fără să spună nimic, Cheliosul ridică un deget și Pletosul ieși din încăpere. După o vreme se întoarse cu un telefon. Îl conectă la o priză din podea și îi întinse receptorul lui Komatsu. Cheliosul îi spuse lui Komatsu să telefoneze la editură.

— Am răcit îngrozitor, am febră mare și de câteva zile zac la pat. Nu cred că pot să vin la muncă prea curând. Spuneți asta și închideți.

Komatsu sună un coleg, transmise simplu ce era de transmis și închise fără să răspundă la nicio întrebare. La semnul Cheliosului, Pletosul scoase cablul din priză și ieși cu telefonul din încăpere. Cheliosul își examină un timp dosul palmelor, apoi i se adresă lui Komatsu pe un ton în care se distingea chiar o vagă urmă de bunătate:

— Deocamdată ne oprim aici. Mai vorbim în altă zi. Până atunci vă rog să vă gândiți pe îndelete la cele discutate astăzi.

Apoi cei doi părăsiră încăperea. Komatsu petrecu următoarele zece zile în tăcere, închis în cămăruța aceea. De trei ori pe zi, bărbatul cel tânăr cu mască pe față îi aducea aceeași mâncare fadă. În a patra zi i se aduse un fel de pijama din bumbac în care să se schimbe, dar duș nu făcu deloc. La chiuveta minusculă de lângă toaletă abia

dacă reușea să se spele pe față. Komatsu pierdea tot mai mult noțiunea timpului.

Își închipui că îl duseseră la sediul central al sectei, din Yamanashi. Văzuse imagini cu el la știri, la televizor. Era un fel de teren extrateritorial din creierul munților, împrejmuit cu un zid înalt. Nu avea nici cum să evadeze, nici cui să ceară ajutor. Dacă l-ar fi omorât (și „o opțiune neplăcută pentru ambele părți" exact la asta se referea), nu i-ar mai fi găsit niciodată cadavrul. Era prima oară în viața lui când se apropiase cu adevărat de moarte.

În cea de-a zecea zi (probabil a zecea, nu avea cum să fie sigur) după ce fusese pus să telefoneze la editură, cei doi își făcură, în sfârșit, apariția. Cheliosul părea mai slab decât data trecută și de aceea pometii îi ieșeau mult în evidență. Ochii lui infinit de reci erau acum injectați. Se așeză din nou pe scaunul pliant pe care îl adusese cu el, față în față la masă cu Komatsu. Mult timp nu spuse nimic, ci doar îl privi fix cu ochii aceia roșii.

Înfățișarea Pletosului era neschimbată. Ca și mai înainte, se postase în dreptul ușii, cu spatele drept și privea un punct fix din aer, cu ochi goi. Amândoi purtau tot pantaloni negri și cămașă albă. Probabil că era un fel de uniformă.

— Să ne continuăm discuția, spuse în sfârșit Cheliosul. Ziceam că putem să facem aici orice vrem cu dumneavoastră, nu-i așa?

Komatsu încuviință.

— Există și o opțiune neplăcută pentru ambele părți.

— Ce memorie bună aveți! zise Cheliosul. Așa este. În fața ochilor ne apare și un deznodământ neplăcut.

Komatsu nu spuse nimic. Cheliosul continuă:

— Dar asta doar la modul *teoretic.* În realitate, pe cât posibil, nici *ei* nu doresc să aleagă opțiuni extreme. Dacă ați dispărea dintr-odată, aici și acum, s-ar crea iar o situație dificilă. Ca atunci când a dispărut Eriko Fukada. Poate că nu v-ar duce dorul multă lume, dar sunteți un editor respectat și remarcat în breaslă. Iar soția de care v-ați despărțit ar

avea și dânsa ceva de obiectat dacă i s-ar tăia pensia alimentară. Nu se poate spune că pentru *ei* ar fi o întorsătură prea plăcută.

Komatsu tuși sec și își înghiți saliva.

— În plus, ei nu vă critică la modul personal și nici nu încearcă să vă pedepsească. Înțeleg că prin publicarea *Crisalidei de aer,* nu ați avut intenția de a ataca o anumită grupare religioasă. La început nici nu ați știut de existența vreunei legături între carte și respectiva grupare. Ați pus la cale acest plan de fraudă mai mult din joacă și din ambiție. La un moment dat a intervenit și o sumă nu tocmai mică de bani. E greu pentru un biet funcționar de rând să tot achite pensie alimentară pentru copil și soție. Și așa l-ați adus în schemă pe Tengo Kawana, alt neștiutor, profesor la o școală pregătitoare și scriitor aspirant. Planul în sine a fost ingenios și amuzant, dar ați ales prost opera și persoana. Plus că povestea a căpătat mai multă amploare decât ați prevăzut inițial. V-ați rătăcit în linia întâi, ca niște civili care ajung pe un teren minat. Nu mai puteți nici să mergeți înainte, nici să vă întoarceți. Am dreptate, domnule Komatsu?

— Ce pot să zic? răspunse Komatsu ambiguu.

— Încă nu înțelegeți prea bine multe lucruri, îi zise Cheliosul încordându-și ușor privirea. Dacă le-ați fi înțeles, n-ați mai vorbi cu atâta detașare. Să lămurim situația. Voi chiar *vă aflați* în mijlocul unui teren minat.

Komatsu încuviință în tăcere. Cheliosul închise ochii și îi redeschise după zece secunde.

— Probabil că nu vă e ușor, prinși în situația asta, dar *ei* au întâmpinat probleme și mai grave din cauza asta.

— Pot să întreb ceva? se aventură Komatsu.

— Nu promit că pot să răspund.

— Prin faptul că am publicat *Crisalida de aer,* până la urmă noi am produs oarecare neplăceri acestei grupări religioase. Despre asta e vorba, nu?

— Nu sunt *oarecare* neplăceri, răspunse Cheliosul și fața i

se distorsionă ușor. *Vocea* a încetat să le mai vorbească. Știți ce înseamnă asta?

— Nu știu, răspunse Komatsu cu un glas uscat.

— Nu-i nimic. Nici eu nu pot explica mai multe concret și, oricum, e mai bine să nu știți. *Vocea a încetat să le mai vorbească.* Asta e tot ce vă pot spune, zise Cheliosul și făcu o pauză. Iar această situație regretabilă a fost cauzată de publicarea romanului *Crisalida de aer* în formă tipărită.

— Eriko Fukada și profesorul Ebisuno au anticipat oare că publicarea *Crisalidei de aer* urma să creeze o astfel de „situație regretabilă”? întrebă Komatsu.

— Nu, domnul Ebisuno nu știe așa multe, răspunse Cheliosul clătinând din cap. Nu e clar ce anume a avut de gând Eriko Fukada. Dar presupunem că nu a fost un act intenționat. Dacă a existat vreo intenție, atunci nu a fost a ei.

— Lumea vede *Crisalida de aer* ca pe un simplu roman fantastic. O poveste imaginară, inofensivă, scrisă de o liceană. Și adevărul este că și-a atras foarte multe critici că e prea rupt de realitate. Nimănui nu i-ar trece prin cap că se dezvăluie în el vreun mare secret sau vreo informație concretă.

— Aveți dreptate, zise Cheliosul. Majoritatea oamenilor nici nu bagă de seamă așa ceva. Dar nu asta e problema. Secretul nu trebuia făcut public *sub nicio formă.*

Pletosul continua să stea lângă ușă, cu ochii la peretele din fața lui, admirând peisajul din spatele acestuia, pe care nimeni altcineva nu putea să-l vadă.

— Ceea ce vor *ei* este să recapete vocea, spuse Cheliosul alegându-și cuvintele. Pânza freatică nu a secat. Doar s-a retras în adâncuri, într-un loc nevăzut. E extrem de greu de revigorat, dar nu imposibil.

Cheliosul se uită adânc în ochii lui Komatsu. Părea să cântărească o anumită profunzime din ei, ca și cum ar fi măsurat din priviri dacă o anumită piesă de mobilier ar fi încăput într-un anume spațiu dintr-o încăpere.

— După cum am mai spus, voi ați nimerit în mijlocul unui teren minat. Nu mai puteți merge nici înainte, nici înapoi. Ce pot *ei* să facă e să vă arate cum să scăpați teferi de acolo. Așa voi reușiți să scăpați cu viață, iar ei să scape de niște intruși problematici.

Cheliosul se așează picior peste picior.

— V-aș ruga să vă retrageți în liniște. Pe ei nu-i interesează dacă ajungeți sfârtecați sau ce se întâmplă cu voi. Dar dacă vă apucați să faceți gălăgie, se complică treaba. Așa că, domnule Komatsu, am să vă arăt calea de retragere. Vă ghidez de la spate până la un loc sigur. Tot ce vi se cere în schimb e să încetați să mai publicați *Crisalida de aer.* Să nu mai scoateți niciun tiraj și să nu o mai scoateți în ediție broșată. Evident, să nu-i mai faceți nici publicitate. Să tăiați orice legătură cu Eriko Fukada. Ce ziceți, puteți face asta, da?

— Nu e ușor, dar probabil că se poate, spuse Komatsu.

— Domnule Komatsu, eu nu v-am adus aici ca să discutăm în termeni probabilistici, zise Cheliosul cu ochii și mai injectați și sfredelitori. N-am sugerat să retrageți toate cărțile care au intrat pe piață. Un asemenea gest ar provoca vâlvă în mass-media. În plus, știu că nu aveți atâta putere. Ce vi se cere e să încheiați lucrurile cât se poate de discret. Cu ce s-a întâmplat deja nu mai avem ce face. Ce s-a distrus deja nu mai poate fi refăcut. Ceea ce speră *ei* e să nu se mai atragă atenția publicului. Ați înțeles?

Komatsu aprobă din cap, în semn că înțelesese.

— Domnule Komatsu, după cum v-am mai spus, și dumneavoastră aveți câteva lucruri care n-ați vrea să ajungă publice. Dacă s-ar afla, toți cei implicați ar fi pedepsiți de societate. Deci ar fi în folosul tuturor să încheiem un acord de încetare a focului. Mai mult de atât ei nu intenționează să vă tragă la răspundere. Vă garantăm siguranța. Iar dumneavoastră nu veți mai avea nimic de-a face cu *Crisalida de aer.* Aș zice că nu e un târg tocmai rău.

Komatsu se gândi la cele auzite.

— Bine. O să aranjez să nu se mai tipărească *Crisalida de aer.* S-ar putea să dureze ceva timp, dar am să găsesc eu o soluție potrivită. Iar eu, unul, personal, pot să uit complet întreaga poveste. La fel și Tengo Kawana. Pe el nu l-a încântat deloc de la bun început. Eu l-am implicat cu forța. Treaba lui s-a încheiat deja. Și nici Eriko Fukada n-ar trebui să fie o problemă. A zis că nu are intenția să mai scrie vreun alt roman. Doar cu profesorul Ebisuno nu prea știu cum o să iasă. Ce voia el de fapt era să afle dacă prietenul său, Tamotsu Fukada, e bine, sănătos, unde se află acum și ce face. Mă tem că n-o să se lase până nu află vești despre dânsul.

— Domnul Tamotsu Fukada a murit, zise Cheliosul cu o voce monotonă și liniștită, dar în care se simțea ceva foarte apăsător.

— A murit?

— Recent, adăugă Cheliosul și trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Cauza decesului a fost un atac de cord. Într-o clipă s-a stins toată suferința. Datorită unor anumite circumstanțe, înmormântarea s-a făcut în secret, în interiorul grupării, fără să se raporteze decesul. Din motive religioase, trupul său a fost cremat, iar oasele sale au fost fărâmate și împrăștiate în munți. Din punct de vedere legal, asta se numește profanare de cadavru, însă ar fi greu de urmărit în justiție. Dar acesta este adevărul. Noi nu mințim în legătură cu viața sau moartea cuiva. Vă rog să-i transmiteți cumva acest lucru domnului Ebisuno.

— A murit de cauze naturale.

Cheliosul aprobă adânc din cap.

— Domnul Fukada a fost pentru noi o persoană extrem de valoroasă. Nu, nu se poate descrie prin cuvinte atât de banale. A fost un adevărat colos. Moartea dânsului e cunoscută doar de un număr restrâns de oameni, însă e deplâns amarnic. Soția dânsului, adică mama lui Eriko Fukada, s-a stins din viață acum câțiva ani, în urma unui cancer la stomac. A refuzat chimioterapia și a murit în

clinica din cadrul grupării. Soțul său i-a fost alături pe patul de moarte.

— Însă decesul nu a fost raportat? întrebă Komatsu.

Nu se auzi niciun cuvânt de negare.

— Iar domnul Fukada a murit de curând.

— Întocmai, zise Cheliosul.

— După ce a fost publicat romanul?

Cheliosul își coborî privirea către masă, apoi și-o înălță din nou către Komatsu.

— Da. Domnul Fukada a murit după ce a fost publicată *Crisalida de aer.*

— Între cele două evenimente există o relație de cauză și efect? întrebă Komatsu curajos.

Cheliosul tăcu o vreme, gândindu-se cum anume să răspundă. Apoi spuse hotărât:

— Bine. Ca să fie convins domnul Ebisuno, poate n-ar fi rău să clarific faptele. Adevărul este că însuși domnul Fukada a fost Liderul grupării, „cel ce aude vocea”. Când fiica sa, Eriko, a publicat *Crisalida de aer,* vocea nu i-a mai vorbit, iar domnul Fukada și-a încheiat singur viața. A fost o moarte naturală. Sau mai exact spus, și-a încheiat singur viața în mod natural.

— Eriko Fukada era fiica Liderului, mormăi Komatsu.

Cheliosul încuviință scurt.

— Și până la urmă ea și-a împins tatăl la moarte, continuă Komatsu.

Cheliosul încuviință din nou.

— Întocmai.

— Dar gruparea rezistă mai departe.

— Gruparea rezistă mai departe, răspunse Cheliosul și îl fixă pe Komatsu cu niște ochi ca două pietricele străvechi, afundate într-un ghețar. Domnule Komatsu, publicarea *Crisalidei de aer* a adus grupării o mare nenorocire. Însă *ei* nu vor să vă pedepsească pentru asta. Nu ar avea nimic de câștigat. *Ei* au o misiune de îndeplinit, iar pentru asta e nevoie de izolare în tăcere.

— Atunci să facem un pas înapoi și să uităm de povestea asta.

— Simplu spus, da.

— Și a fost necesar să mă răpiți ca să-mi transmiteți asta?

Pe chipul Cheliosului flutură pentru prima dată o umbră de expresie. O emoție ștearsă, undeva între amuzament și compasiune.

— Ne-am dat peste cap să vă aducem aici pentru că am vrut să vă demonstrăm că *ei* sunt foarte serioși. Nu doresc să facă nimic extrem, dar dacă se cere, nu ezită. Am vrut să simțiți asta pe propria piele. Dacă nu vă țineți promisiunea, urmările nu vor fi deloc plăcute. M-am făcut înțeles?

— Da, răspunse Komatsu.

— Domnule Komatsu, sincer să fiu, voi ați avut mare noroc. Era o ceață deasă și nu s-a văzut prea bine, dar de fapt ați ajuns până la doar câțiva centimetri de buza prăpastiei. Să țineți bine minte lucrul ăsta. Deocamdată *ei* nu au timp să se ocupe de voi. Au alte probleme mult mai importante. Și în acest sens ați fost foarte norocoși. Și de aceea, cât vă mai ține norocul…

Cheliosul își întoarse ambele mâini cu palmele în sus, ca și cum ar fi vrut să vadă dacă plouă. Komatsu îl așteptă să continue, dar nu mai urmă niciun cuvânt. Odată ce termină de vorbit, pe chipul Cheliosului se strecură o undă de oboseală. Se ridică alene de pe scaun, îl plie, îl luă la subraț și ieși din încăpere, fără să mai arunce o privire înapoi. Ușa grea se închise și se auzi sunetul sec al cheii în broască. Komatsu rămase singur.

*

— Am mai stat patru zile închis în camera aia cubică. Terminaserăm de discutat ce era mai important. Mi se transmisese mesajul și ajunseserăm la o înțelegere. Dar nu am înțeles de ce trebuia să mă mai țină închis. Cei doi n-au mai apărut, iar băiatul bun la toate nu deschidea gura. Am

mâncat iar mâncarea aia complet neinteresantă, m-am ras cu aparatul electric și mi-am petrecut vremea uitându-mă la pereți și la tavan. Când se stingea lumina, dormeam, când se aprindea, mă trezeam. Și rumegam în minte cuvintele Cheliosului. Am simțit atunci că *am fost foarte norocoși.* Așa cum a zis și el. Tipii ăia pot să facă orice le dă prin cap. Dacă se hotărăsc ei să facă ceva, pot fi oricât de nemiloși. Am înțeles bine lucrurile astea cât timp am stat închis acolo. Probabil tocmai de-asta m-au mai ținut închis încă patru zile după ce am terminat de discutat. Foarte meticuloși.

Komatsu ridică paharul și bău.

— Mi-au mai dat o dată cu cloroform și când m-am trezit, răsărea soarele. Eram întins pe o bancă în Jingū-Gaien. După jumătatea lui septembrie se lasă frig în zori și din cauza asta până la urmă chiar am răcit. N-or fi făcut-o ei intenționat, dar am zăcut trei zile cu febră la pat. Dar tot ar trebui să mă consider norocos că am scăpat doar cu atât.

Aici, Komatsu păru să-și încheie povestirea.

— Ați vorbit cu profesorul Ebisuno despre asta? întrebă Tengo.

— La câteva zile după ce m-au eliberat și mi-a trecut febra, m-am dus la casa lui din munți și i-am povestit și lui cam ce ți-am zis și ție.

— Dânsul ce a spus?

Komatsu luă ultima gură de *highball* și mai ceru unul. Îi oferi și lui Tengo încă unul, dar acesta clătină din cap.

— M-a pus să-i repet totul de nu știu câte ori și m-a întrebat tot felul de detalii. I-am răspuns și eu la ce am putut, bineînțeles. I-am repetat aceeași poveste de oricâte ori mi-a cerut-o. La urma urmei, eu am stat închis singur în cameră patru zile după ce am discutat cu Cheliosul. N-am avut cu cine să vorbesc, ci doar timp liber cu nemiluita. Așa că am rumegat bine ce-mi zisese el și am reușit să memorez cu exactitate totul, până la cel mai mic detaliu. Ca un reportofon uman.

— Dar partea cu moartea părinților lui Fukaeri e doar ce

susțin ei, nu? întrebă Tengo.

— Exact. Asta pretind ei, dar noi nu avem cum să ne convingem. Nu există certificate de deces. Dar din cum vorbea Cheliosul, mie, unul, mi-a dat senzația că nu vorbea ca să se afle în treabă. Așa cum a zis și el, pentru ei, viața și moartea sunt lucruri sfinte. După ce am terminat de vorbit, profesorul Ebisuno a căzut pe gânduri. Omul ăsta se gândește foarte mult și foarte profund. Apoi s-a ridicat fără un cuvânt și a trecut multă vreme până s-a mai întors în cameră. Cred că încerca să accepte moartea celor doi ca pe un lucru inevitabil, într-o anumită măsură. Poate chiar se aștepta și era pregătit în sinea lui să afle că deja nu mai erau pe lumea asta. Dar tot e o lovitură puternică atunci când afli cu certitudine de moartea unor oameni apropiați.

Tengo își aminti de livingul acela gol, lipsit de decorații, de tăcerea adâncă și rece și de ciripitul ascuțit al păsărilor care se auzea uneori pe fereastră.

— Și până la urmă am reușit oare s-o luăm înapoi și să ne retragem de pe câmpul minat? întrebă el.

Sosi un nou *highball.* Komatsu își umezi buzele în el.

— Profesorul Ebisuno nu a ajuns la nicio concluzie pe loc. A zis că are nevoie de un răgaz de gândire. Dar ce ne mai rămâne de făcut decât să ne conformăm? Eu m-am mișcat imediat, bineînțeles. Am făcut tot ce-am putut să opresc tipărirea și chiar apare acum ca titlu epuizat. N-o mai scoatem nici în ediție broșată. Oricum s-a vândut enorm până acum și firma a avut câștiguri suficiente. Nu e nimic de pierdut. Sigur, fiind vorba de o companie, n-a fost taman ușor cu ședințele și cu aprobarea directorului, dar când le-am fluturat în față eventualitatea unui scandal legat de un autor din umbră, i-a apucat pe toți șefii tremuriciul și până la urmă au făcut cum am zis eu. Sigur că de acum încolo o să-mi servească orezul rece, dar eu, unul, sunt obișnuit cu așa ceva.

— Profesorul Ebisuno a acceptat ce susțin ei, că părinții lui Fukaeri au murit?

— Așa cred, răspunse Komatsu. Doar că a avut nevoie de un pic de timp să o accepte drept fapt și să se obișnuiască cu ideea. Și din câte am văzut eu, indivizii erau serioși. Păreau să spere sincer să evite alte necazuri, chiar dacă făceau anumite compromisuri. Tocmai de-asta au și recurs la un asemenea gest, la răpire. Au vrut neapărat să ne transmită mesajul cum trebuie. Iar dacă ei și-au propus să incinereze în secret trupurile soților Fukada la ei în sectă, au făcut-o fără să sufle o vorbă. Chiar dacă acum e greu de dovedit, pentru că profanarea de cadavru e un delict grav. Și totuși mi-au spus-o. Adică într-atât de mult și-au dat ei cărțile pe masă. De-aia cred eu că ce mi-a zis Cheliosul e adevărat. Nu până la cel mai mic detaliu, dar în mare, da.

Tengo încercă să pună ordine în ce spusese Komatsu.

— Tatăl lui Fukaeri a fost „cel ce aude vocea”. Adică îndeplinea rolul de profet. Dar pentru că fiica sa, Fukaeri, a scris *Crisalida de aer* și romanul a devenit bestseller, vocea a încetat să-i mai vorbească și, prin urmare, el a murit, din cauze naturale.

— Sau și-a pus capăt vieții *în mod natural.*

— Iar acum misiunea principală a sectei e să găsească un nou profet. Dacă vocea încetează să le mai vorbească, comunitatea lor își pierde fundamentul. Așa că ei nu-și permit să-și piardă vremea cu noi. Pe scurt, cam despre asta e vorba, nu?

— Da.

— *Crisalida de aer* cuprinde informații care au o mare însemnătate pentru ei. Pentru că ele au fost tipărite și răspândite în lume, vocea a tăcut și pânza freatică s-a retras în adâncuri. Oare ce anume indică, în mod concret, informațiile astea importante?

— În ultimele patru zile, cât am stat închis, m-am gândit pe îndelete la asta, spuse Komatsu. *Crisalida de aer* nu e o carte prea lungă. În ea se descrie o lume în care mișună Oamenii cei Mici. Eroina e o fetiță de zece ani, care trăiește într-o comunitate izolată. Oamenii cei Mici vin noaptea pe

furiș și țes o crisalidă de aer. În crisalidă se află dublura fetiței și așa se naște legătura între *mater* și *filia.* În lumea aceea, pe cer sunt două luni. Una mare și una mică, probabil simbolizând *mater* și *filia.* În roman, eroina – modelată probabil după Fukaeri – află că e *mater* și fuge din comunitate, abandonându-și *filia.* Mai departe nu ni se spune ce se întâmplă cu *filia.*

Tengo privi o vreme gheața care se topea în pahar.

— Poate că „cel ce aude vocea” are nevoie de *filia* pe post de intermediar, zise Tengo. El reușește să audă vocea doar prin intermediul ei. Sau poate că așa i se tălmăcesc spusele în vorbe pământene. Ca mesajul transmis de voce să capete forma corectă, trebuie să existe ambele părți. Sau, împrumutând termenii lui Fukaeri, un receptor și un perceptor. Pentru asta, mai întâi e nevoie de o crisalidă de aer, pentru că acesta e mijlocul prin care se naște *filia.* Și ca să se creeze o *filia* e nevoie de o *mater* potrivită.

— Asta e opinia ta.

Tengo clătină din cap.

— E mult spus opinie. E doar ce mi-a venit în minte ascultând cum ați rezumat subiectul poveștii.

Și cât rescrisese cartea, și după aceea, Tengo se tot gândise la ce semnificau *mater* și *filia,* dar nu reușise să-și formeze o imagine clară. Dar stând de vorbă cu Komatsu, niște fragmente începuseră să se lege între ele. Întrebări tot rămâneau. De ce apăruse pe patul de spital al tatălui o crisalidă de aer și de ce în ea se afla fetița Aomame?

— Un sistem foarte interesant, spuse Komatsu. Dar nu e o problemă dacă *mater* e separată de *filia?*

— Fără *filia* sa, o *mater* nu e completă. Așa cum vedem și la Fukaeri, anumite elemente, pe care nu le pot identifica în mod concret, îi lipsesc. E ca un om care și-a pierdut umbra. Ce se întâmplă cu o *filia* rămasă fără *mater,* nu știu. Probabil că nici ea nu e o ființă completă. La urma urmei, ea este doar o dublură. Dar în cazul lui Fukaeri, probabil *că filia* a reușit să-și îndeplinească rolul de vestală și fără să o aibă

pe *mater* alături.

Komatsu strânse din buze și le încovoie ușor într-o grimasă. Apoi spuse:

— Cumva tu crezi că tot ce scrie în *Crisalida de aer* s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu asta ziceam. Făceam doar niște presupuneri. Am încercat să plec de la ipoteza că totul s-a întâmplat cu adevărat și să văd încotro mă duce asta.

— Bine, zise Komatsu. Cu alte cuvinte, dublura lui Fukaeri a reușit să funcționeze ca vestală, chiar dacă se afla departe de ea.

— Tocmai de aceea secta nu s-a dat peste cap s-o aducă înapoi, deși știau unde fugise. Pentru că *filia* putea să-și îndeplinească sarcinile chiar dacă *mater* nu era lângă ea. Poate că legătura dintre ele a rămas foarte puternică, deși se aflau departe una de alta.

— Aha.

— Ce îmi imaginez eu, continuă Tengo, e că ei au mai multe *filiae.* Mă aștept ca Oamenii cei Mici să profite de orice ocazie li se ivește ca să țească cât mai multe crisalide de aer, pentru că i-ar neliniști să aibă un singur perceptor. În același timp, probabil că există un număr limitat de *filiae* care funcționează corect. Probabil că ele alcătuiesc un grup compus dintr-o *filia* centrală, puternică, și altele auxiliare, mai puțin puternice.

— Vrei să spui că cea abandonată de Fukaeri a fost *filia* centrală, care *funcționează corect*?

— Mi se pare foarte probabil. Fukaeri se află chiar în miezul întregii povești. E ochiul taifunului.

Komatsu își încordă privirea și își încrucișă degetele pe masă. Când voia, putea să cumpănească lucrurile repede și bine.

— Uite la ce mă gândesc eu. Dacă Fukaeri pe care o vedem noi e de fapt *filia* și cea care a rămas la sectă e *mater*? Nu ți se pare o teorie validă?

Cuvintele lui Komatsu îl făcură pe Tengo să tresară. Nici

nu se gândise până acum la așa ceva. Pentru el, Fukaeri era cea adevărată. Dar da, era și aceasta o posibilitate. Eu nu rămân însărcinată, fiindcă nu am ciclu, așa îi spusese ea în seara aceea, după partida aceea de sex ciudată, în care rolul lui fusese atât de pasiv. Dacă ea nu era decât o dublură, atunci probabil că era și firesc. Dublurile nu se puteau reproduce. Doar o *mater* putea face asta. Însă Tengo nu reușea sub nicio formă să accepte această teorie, și anume posibilitatea ca el să fi făcut sex nu cu Fukaeri însăși, ci cu dublura ei.

— Fukaeri are o personalitate distinctă, spuse el. Are și propriul său cod de conduită. O dublură n-ar avea așa ceva.

— Ce-i drept, încuviință Komatsu. Așa e. I-or lipsi ei unele chestii, dar personalitate și cod de conduită are sigur. Aici trebuie să fiu de acord.

Și totuși Fukaeri încă ascundea secrete. Tengo simțea că în fata aceea frumoasă se găsea un cod important pe care trebuia să-l descifreze. Care era originalul și care dublura? Sau poate însăși distincția între original și dublură era greșită? Poate că, în funcție de situație, Fukaeri putea să fie ba originalul, ba dublura?

— Mai sunt câteva lucruri pe care nu le înțeleg, spuse Komatsu, apoi își întinse mâinile deasupra mesei și le privi. Pentru un bărbat de vârstă mijlocie, avea niște degete lungi și delicate. Vocea a încetat să mai vorbească, fântâna a secat, profetul a murit. Cu *filia* ce se întâmplă după asta? Că nu cred eu că se jertfește ca văduvele pe vremuri, în India.

— Fără receptor, rolul perceptorului se încheie.

— Asta dacă mergem pe teoria ta, zise Komatsu. Tu crezi că Fukaeri a scris *Crisalida de aer* știind ce urmări poate să aibă? Individul ăla mi-a zis că n-a fost o chestie intenționată. Sau cel puțin că n-a fost intenția ei. Dar de unde să știe el așa ceva?

— Evident, n-am cum să știu care e adevărul, spuse Tengo. Dar nici eu nu cred că Fukaeri și-ar fi împins tatăl

intenționat la moarte, indiferent ce motive ar fi avut. Eu aș zice că s-a îndreptat către moarte din motive care nu aveau nicio legătură cu ea. Poate că, din contră, faptele ei au fost menite ca o măsură de prevenire. Sau poate că tatăl ei își dorea să se elibereze de voce. Dar astea nu sunt decât niște presupuneri nefondate.

Komatsu căzu mult timp pe gânduri. Cutele din dreptul nasului i se adânciră și mai mult. Oftă și se uită împrejur.

— Ce lume ciudată! De la o zi la alta granița dintre ipotetic și real devine tot mai neclară. Ca scriitor, tu cum ai defini realitatea?

— Lumea reală e locul în care sângerezi dacă te înțepi cu acul, răspunse Tengo.

— Atunci sigur ne aflăm în lumea reală, zise Komatsu și își frecă interiorul antebrațului cu palma.

Pe el se reliefau venele albăstrii. Nu prea arătau a vase de sânge sănătoase. Fuseseră maltratate ani de-a rândul cu alcool, țigări, un stil neregulat de viață și intrigi de salon literar. Komatsu își goli paharul dintr-o înghițitură și zăngăni gheața rămasă în pahar.

— Dacă tot suntem la subiectul ăsta, ce-ai zice să mergi un pic mai departe cu teoria ta? Povestea a devenit interesantă.

— Indivizii caută un succesor pentru „cel ce aude vocea”, zise Tengo. Dar în același timp trebuie să găsească și o nouă *filia* care *să funcționeze corect.* Un receptor nou are nevoie de un perceptor nou.

— Cu alte cuvinte, trebuie să găsească din nou o *mater* potrivită. Iar asta înseamnă că trebuie să mai facă o crisalidă de aer. O treabă de mare amploare.

— Tocmai de-asta și ei sunt foarte serioși.

— Așa e.

— Dar asta nu înseamnă că n-au habar încotro s-o apuce, zise Tengo. Sigur au ei ceva în vizor.

Komatsu încuviință.

— Asta e senzația pe care mi-au lăsat-o și mie. Și de-asta

au vrut să ne alunge de pe lângă ei cât mai repede posibil, ca să nu-i încurcăm. Cred că le-am cam stat în gât.

— Dar cu ce să le fi stat noi în gât așa rău?

Komatsu clătină din cap. Nici el nu știa.

— Oare ce mesaje le-o fi transmis vocea până acum? se întrebă Tengo. Și ce legătură o fi existând între ea și Oamenii cei Mici?

Komatsu clătină din nou din cap, fără vlagă. Erau lucruri pe care ei doi nu puteau nici să și le imagineze.

— Ai văzut vreodată filmul *Odiseea spațială 2001*?

— Da, răspunse Tengo.

— Noi suntem ca maimuțele alea, zise Komatsu. Niște arătări cu blană neagră și lungă, care țopăie în jurul monolitului țipând chestii fără sens.

Doi mușterii noi intrară în bar, se așezară la tejghea cu un aer de obișnuiți de-ai casei și comandară cocteiluri.

— În orice caz, un lucru e clar, zise Komatsu ca să încheie conversația. Teoria ta e convingătoare și are logică. Mie îmi face mare plăcere să stau cu tine la taclale. Dar lăsând asta la o parte, noi trebuie să batem frumușel în retragere și să ne cărăm de pe terenul minat. De-acum înainte n-o să-i mai vedem pe Fukaeri și pe profesorul Ebisuno. *Crisalida de aer* e un roman fantastic complet nevinovat, care nu cuprinde niciun fel de informații concrete. Ce trăsnaie mai e și vocea asta, ce mesaje transmite ea, pe noi nu ne mai interesează. Lăsăm lucrurile așa?

— Ne dăm jos din barcă și ne întoarcem la viața pe uscat.

— Exact, încuviință Komatsu. Eu o să mă duc la serviciu în fiecare zi și o să adun pentru revistă manuscrise care nu au niciun fel de relevanță. Tu o să te duci să predai matematică la școala pregătitoare unor tineri promițători și între timp o să scrii romane. Ne întoarcem amândoi la tihna cotidiană. Fără curenți puternici și fără cascade. Zilele o să treacă, iar noi o să îmbătrânim liniștiți. Ai vreo obiecție?

— Păi, nici nu avem altă opțiune.

Komatsu își netezi cu degetele ridurile din dreptul nasului.

— Exact. Nu avem altă opțiune. Eu n-am chef să fiu răpit iar. Mi-a ajuns și o dată să stau închis în camera aia cubică. Nu cred c-aș mai vedea vreodată lumina zilei. Și chiar dacă n-ar fi așa, numai când mă gândesc că aș putea să mai dau ochii cu indivizii ăia doi, începe să-mi tremure inima din toate valvele. Tipii ăia îți fac de petrecanie doar dintr-o privire.

Komatsu ridică paharul către tejghea, comandând al treilea *highball.* Își aprinse și o țigară.

— Lăsând totul la o parte, mie de ce nu mi-ați povestit asta până acum? A trecut ceva timp de când ați fost răpit. Peste două luni. Nu era bine să-mi fi spus totul mai devreme?

— Știu și eu? zise Komatsu înclinându-și ușor capul într-o parte. Ai dreptate. Mi-am tot zis că trebuie să vorbesc cu tine, dar până la urmă am amânat de fiecare dată. Nu știu de ce. Poate fiindcă mă simțeam vinovat.

— Vinovat? se miră Tengo.

Nu-și imaginase c-o să audă vreodată aceste cuvinte din gura lui Komatsu.

— Măcar vinovat pot să mă simt și eu.

— Față de ce?

Komatsu nu răspunse. Își învârti o vreme țigara neaprinsă între buze, cu ochii mijiți.

— Și Fukaeri a aflat că părinții ei au murit? întrebă Tengo.

— Probabil că da. Sigur i-a zis profesorul Ebisuno la un moment dat.

Tengo încuviință. Ceva îi spunea că Fukaeri știa asta de mult timp. El fusese singurul lăsat în ceață.

— Deci ne dăm jos din barcă și ne întoarcem la viața pe uscat.

— Exact, ne cărăbănim de pe terenul minat.

— Dar credeți că putem să revenim așa, pur și simplu, la viața de dinainte?

— Trebuie să ne străduim, răspunse Komatsu și își aprinse țigara cu un băț de chibrit. Te îngrijorează ceva

anume?

— Multe lucruri au apucat să se sincronizeze. Asta e senzația mea. Și și-au schimbat deja forma. Nu cred că pot reveni prea ușor la cum erau.

— Chiar dacă e în joc viața noastră?

Tengo clătină din cap ambiguu. De multă vreme se simțea prins într-un curent puternic și neabătut, care îl purta către un loc necunoscut. Dar era un lucru pe care nu i-l putea explica lui Komatsu în termeni concreți.

*

Tengo nu îi mărturisi lui Komatsu că în romanul pe care îl scria în prezent preluase ca atare lumea descrisă în *Crisalida de aer.* Sigur nu i-ar fi convenit. Dar, în primul rând, nici Pionierilor nu le-ar fi convenit. Risca să se trezească pe un nou teren minat și să-i tragă după el pe cei din anturajul lui. Însă romanul mergea mai departe aproape de la sine, asumându-și propria sa viață și propriul său scop, iar Tengo era deja prins iremediabil în lumea lui. Pentru el, nu mai era o lume fictivă, ci o lume reală, în care curgea sânge adevărat dacă îți crestai pielea cu cuțitul. Iar pe cerul ei pluteau două luni, una mare și una mică.

Capitolul 19
Ce poate el și alții nu

Era o dimineață de joi, cu un vânticel blând. Ushikawa se trezi ca de obicei înainte de șase și se spălă pe față cu apă rece. Apoi se spălă pe dinți și se bărbieri cu aparatul de ras electric, ascultând la radio buletinul de știri NHK. Puse apă la fiert și își făcu o supă cu tăiței instant. După ce o mâncă, bău și un nes. Își rulă sacul de dormit, îl băgă în debara și se instală din nou lângă aparatul de fotografiat de la fereastră. Cerul începea să se lumineze înspre est. Se anunța o zi caldă.

Învățase deja toate chipurile celor care plecau dimineața la serviciu. Nu mai era nevoie să-i fotografieze. Între șapte și opt și jumătate, ieșeau în grabă din bloc și se îndreptau către gară. Erau chipuri cunoscute. Din stradă se auzeau glasurile vesele ale elevilor care mergeau în grupuri către școală. Vocile acelea îi aminteau de fiicele lui, când erau mici. Lor le plăcea la nebunie să se ducă la școală. Făceau pian și balet și aveau mulți prieteni. Ushikawa nu reușise niciodată să înțeleagă bine cum de avea el niște copii atât de normali. Cum era posibil ca unul ca el să le fie tată?

După ce trecu ora la care lumea pleca la muncă, nu se mai perindă nimeni prin bloc. Și vocile cristaline ale copiilor se stinseră. Ushikawa lăsă telecomanda și fumă o țigară sprijinit de perete, uitându-se la intrare prin crăpătura draperiei. Ca de obicei, puțin după ora zece apăru poștașul pe scuterul lui roșu și distribui cu îndemânare plicurile în cutiile de scrisori. Din câte vedea Ushikawa, cam jumătate era corespondență nesolicitată. Multe plicuri urmau probabil să ajungă la gunoi nedeschise. Pe măsură ce soarele urca la amiază, temperatura creștea cu rapiditate și oamenii care treceau pe stradă își lepădau paltoanele.

Fukaeri apăru în holul blocului puțin după ora unsprezece. Purta același pulover negru, pe gât, ca în ziua precedentă, o

jachetă gri, blugi, teniși și o pereche de ochelari de soare. Mai avea și geantă mare și verde, pusă poștărește. Geanta părea îndesată cu fel de fel de obiecte, pentru că arăta foarte deformată. Ushikawa se dezlipi de perete, se mută la aparatul de fotografiat și se uită prin vizor.

Își dădu seama că fata pleca de acolo. Aruncase în geantă tot ce avea, cu gândul să se ducă în altă parte. Arăta de parcă nu intenționa să se mai întoarcă. Poate că se hotărâse să plece pentru că îl observase pe el. La acest gând, inima începu să-i bată cu putere.

Când ieși pe ușă, fata se opri și se uită din nou în sus, căutând parcă ceva cu privirea între transformator și cablurile încâlcite. Lentilele ochelarilor îi străluceau orbitor în lumina soarelui. Din cauză că-i ascundeau expresia feței, Ushikawa nu-și dădea seama dacă fata găsise sau nu acel ceva. Fata rămase acolo nemișcată, cu ochii pe cer, preț de vreo treizeci de secunde. Apoi își întoarse capul deodată și se uită la fereastra în spatele căreia se ascundea Ushikawa. Își scoase ochelarii și îi vârî în buzunarul jachetei. Apoi încruntă din sprâncene și își focaliză privirea asupra teleobiectivului camuflat în colțul ferestrei. Știa că cineva o urmărea pe ascuns și așa că se uita și ea la Ushikawa de pe partea cealaltă a obiectivului, cum ar curge apa înapoi printr-o conductă curbată. Ushikawa simți cum i se face pielea de găină pe ambele brațe.

Fukaeri clipea rar. Genele ei se apropiau și se depărtau încet și prudent, ca două creaturi liniștite, independente. Însă altă parte din ea nici nu clintea. Doar stătea acolo și îl privea direct pe Ushikawa cu gâtul răsucit, ca o pasăre înaltă și mândră. Ushikawa nu putea să-și întoarcă ochii de la ea. Avea senzația că lumea întreagă se oprise în loc. Vântul nu mai bătea și niciun sunet nu făcea aerul din jur să vibreze.

Într-un final, Fukaeri încetă să-l mai privească. Se uită din nou în sus, către același punct din văzduh. Însă de data aceasta își încheie cercetarea după doar câteva secunde.

Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată. Își scoase ochelarii din buzunar, îi puse la loc pe nas și o porni către stradă, pășind lin și fără ezitare.

Să fugă după ea? Tengo încă nu se întorsese, așa că își permitea s-o urmărească și să vadă unde se duce. Nu strica să afle unde urma să se mute. Însă, nu se știe de ce, Ushikawa nu putea să se ridice de pe podea. Parcă paralizase. Privirea cu care îl sfredelise parcă îi răpise toată forța de care avea nevoie ca să se miște.

Ei, n-are nimic, își zise el, țintuit pe podea. Cea pe care trebuie eu s-o găsesc e Aomame. Eriko Fukada e foarte interesantă, dar e o divagație de la subiect. E doar un actor dintr-un rol secundar care s-a nimerit prin peisaj. Dacă e să plece de aici, n-are decât să se ducă unde vrea.

Odată ieșită în stradă, Fukaeri se îndreptă în pas rapid către gară, fără să se uite nici măcar o dată înapoi. Ushikawa o urmări cu privirea din spatele draperiilor decolorate de soare. Când silueta sa, cu geanta ei verde care se bălăngănea încolo și încoace, dispăru din câmpul lui vizual, se târî de lângă aparatul de fotografiat până la perete și se rezemă de el. Așteptă așa să-și recapete puterile. Luă o țigară Seven Stars și o aprinse cu bricheta. Trase fumul adânc în piept. Dar nu avea niciun gust.

Puterea tot nu-i revenea. Amorțeala îi stăruia mai departe în mâini și în picioare. La un moment dat, realiză că înlăuntrul lui se crease un gol straniu. O adevărată cavernă. Era un spațiu care nu semnifica decât lipsă, vid. Ushikawa rămase așezat în caverna aceea neștiută căscată în interiorul lui, neputând să se mai ridice. Simțea în piept o durere surdă, dar care parcă nu se putea numi durere. Era ca o diferență de presiune creată la tangența dintre lipsă și ne-lipsă.

Ushikawa rămase mult timp așezat pe fundul cavernei. Fumă o țigară fadă, rezemat de perete. Spațiul acela gol fusese lăsat de fata care tocmai plecase. Ba poate că nu, își zise el. Poate că a existat dintotdeauna în mine și ea doar

mi l-a indicat.

Ushikawa își dădu seama că Eriko Fukada îl făcuse să se cutremure literalmente din tot corpul. Privirea ei pătrunzătoare și neclintită îi zguduise nu numai corpul, ci întreaga sa existență, din temelii. Se simțea ca un om cumplit de îndrăgostit. Era prima dată în viața lui când încerca o asemenea emoție.

Da' de unde! își zise el. De ce să mă îndrăgostesc eu de fata asta? Nu cred că ar exista pe lume o pereche mai nepotrivită decât ea și cu mine. Ushikawa chiar se duse la baie și se uită în oglindă. Nu, nu e vorba doar de înfățișarea fizică. Din toate punctele de vedere, nu e om pe pământ mai departe de ea ca mine. Și nu era vorba că Ushikawa era atras sexual de ea. Ca libido, lui îi era suficient să se culce o dată sau de două ori pe lună cu o prostituată pe care o știa. Îi dădea telefon, o chema într-o cameră de hotel și făceau sex. Așa cum te-ai duce la frizer.

Aceasta era probabil o problemă care ținea de suflet, trase el concluzia după ce meditã îndelung. Ce se născuse între el și Fukaeri era o legătură sufletească. Lucru greu de crezut, dar, privindu-se prin cele două capete ale teleobiectivului camuflat, el și această fată frumoasă se înțeleseseră reciproc, până în adâncurile ființei lor. Totul durase doar câteva clipe, dar ei își deschiseseră sufletul unul către altul. Apoi ea plecase și îl lăsase singur în caverna aceea goală.

Fata știa că o priveam pe ascuns prin teleobiectiv, prin crăpătura draperiei, se gândi el. Sigur știa și că am urmărit-o până la supermarket. Nu s-a uitat deloc înapoi, dar sunt convins că era conștientă de prezența mea. Cu toate astea, n-a părut deloc să mă învinuiască pentru ceea ce am făcut. Ea m-a înțeles până în străfunduri.

A apărut și apoi a dispărut. Noi am venit din direcții diferite, s-a întâmplat să ne intersectăm calea, ne-am privit o clipă, apoi am pornit din nou în direcții diferite. N-am să mă mai întâlnesc niciodată cu ea. A fost ceva unic. Și de-ar

fi să ne mai vedem vreodată, mai mult decât ce s-a întâmplat aici, ce aș putea să vreau de la ea? Acum ne aflăm din nou la două capete îndepărtate ale lumii și nu există nicăieri cuvinte care să ne unească.

*

Sprijinit de perete, Ushikawa inspecta prin draperie lumea care se perinda pe ușă. Poate Fukaeri se răzgândea și venea înapoi. Poate își aducea aminte că uitase ceva important. Dar, desigur, fata nu se mai întoarse. Plecase hotărâtă în altă parte. Nu se mai întorcea acolo, orice s-ar fi întâmplat.

Ushikawa își petrecu după-amiaza cuprins de o senzație cumplită de neputință. O neputință fără formă și fără greutate. Sângele îi curgea prin vene mai greu, mai domol. Avea vederea ușor încețoșată, iar încheieturile îi scârțâiau apatic. Dacă închidea ochii, simțea acea durere lăsată de privirea ei zvâcnindu-i în coaste. Era o durere care venea și pleca, aidoma unor valuri liniștite care se loveau de țărm. Apoi iar venea și iar pleca. Uneori devenea atât de intensă, încât îl făcea să se schimonosească. Însă Ushikawa observă că îi și aducea o căldură cum nu mai simțise vreodată.

Nici soția, nici cele două fiice și nici casa cu gazon din Chūō-Rinkan nu-i aduseseră vreodată atâta căldură. În inima lui exista mereu un boț de pământ înghețat, rămas netopit. El își dusese viața cu acest miez dur și rece în el, fără măcar să-i simtă răceala. Aceea era pentru el temperatura normală. Însă privirea lui Fukaeri reușise să topească, fie doar și momentan, miezul de gheață. Iar din acea clipă, Ushikawa începuse să simtă în piept o durere surdă. Poate că până atunci nucleul acela rece îi ținuse amorțită durerea, funcționând ca un mecanism de protecție, iar acum era deschis la ea. Dar, într-un sens, era chiar bine-venită, deoarece venea însoțită de căldură. Atâta vreme cât nu primea durerea, nu simțea nici căldura. Era ca un fel de troc.

Învăluit în micul ochi de lumină al după-amiezii, Ushikawa

gusta în același timp și durerea, și căldura. Nemișcat, în tihnă. Era o zi liniștită de iarnă, fără vânt. Oamenii mergeau pe stradă agale, trecând prin razele de lumină diafane. Dar soarele coborî treptat către vest, se ascunse în spatele clădirilor și ochiul de lumină dispăru și el. Căldura zilei se disipă, lăsând loc frigului înserării.

Ushikawa oftă din rărunchi și se dezlipi de lângă peretele de care stătuse rezemat. Amorțeala stăruia întrucâtva, dar nu-l împiedica să se miște prin casă. Se ridică în picioare, își întinse brațele și picioarele și își suci gâtul scurt și gros în toate direcțiile, închise și deschise palmele de mai multe ori. Apoi făcu exerciții de *stretching* pe rogojina de paie care acoperea podeaua. Articulațiile din tot corpul îi scrâșneau surd, în vreme ce mușchii își recăpătau flexibilitatea, puțin câte puțin.

Era ora la care lumea se întorcea de la serviciu și de la școală. Trebuia să-și reia activitatea de supraveghere. Nu contează dacă îți place sau nu, se îndemnă Ushikawa. N-are a face cu ce e bine și ce e rău. Tu trebuie să termini ce ai început. Aici e la bătaie și propriul tău destin. Nu poți să stai la nesfârșit în fundul peșterii, picat aiurea pe gânduri.

Ushikawa se postă din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Împrejur se făcuse întuneric și becul de la intrarea în bloc era aprins. Probabil avea un temporizator care îl făcea să se aprindă la o anumită oră. Oamenii intrau pe ușă unul după altul ca niște păsări anonime care se întorc la cuibul lor sărăcăcios. Chipul lui Tengo Kawana nu se zărea printre ei. Dar avea să se întoarcă și el în curând. Nu putea să stea chiar atât de mult să vadă de tatăl său. Probabil că urma să se întoarcă la Tokio până la sfârșitul săptămânii și să-și reia serviciul. Adică peste câteva zile. Sau poate chiar azi-mâine. Asta îi spunea lui Ushikawa instinctul său.

Eu sunt o creatură slinoasă și jilavă, ca un vierme trăind sub o piatră, în umezeala ei, își spuse el. Păi, trebuie s-o recunosc, nu? Dar în același timp sunt un vierme infinit de

eficient, infinit de răbdător și tenace. Nu mă dau bătut cu ușurință. Dacă am un indiciu, îl urmez. Mă cațăr pe peretele înalt și drept oricât de sus. Trebuie să-mi recapăt miezul rece din piept. Am nevoie de el acum.

Așezat în dreptul aparatului de fotografiat, Ushikawa își frecă bine palmele între ele, apoi se asigură din nou că își putea mișca în voie toate cele zece degete.

Sunt multe lucruri pe care lumea obișnuită poate să le facă, dar eu nu pot, își zise el. Asta e cert. Tenisul sau schiatul s-ar număra printre ele. Să fiu angajat la o firmă, să am o familie fericită. Dar pe de altă parte sunt și câteva lucruri pe care eu pot să le fac, dar pe care alții nu pot. Iar eu sunt foarte priceput la aceste *câteva lucruri.* Nu mă aștept eu ca spectatorii să mă aplaude sau să-mi arunce bani. Dar n-ar trebui să arăt lumii aceste abilități?

La nouă și jumătate, Ushikawa își încheie activitatea pe ziua respectivă. Vărsă într-o oală o conservă de supă de pui, o încălzi pe aragazul de voiaj și o mâncă foarte grijuliu, cu lingura. Pe lângă ea mâncă și două chifle reci. Ronțăi un măr, cu coajă cu tot. Apoi făcu pipi, se spălă pe dinți, întinse sacul de dormit pe podea și se strecură în el, îmbrăcat doar în lenjeria de corp. Trase fermoarul până în dreptul gâtului și se ghemui ca un vierme.

Așa i se încheie ziua. Fără să culeagă vreun rod. Doar aflase că Fukaeri își făcuse bagajele și plecase. Dar nu știa încotro se dusese. *Undeva.* Băgat în sacul de dormit, Ushikawa clătină din cap. Undeva, fără nicio legătură cu el. În scurt timp trupul lui înghețat se încălzi și în același timp alunecă într-un somn profund. În sfârșit, nucleul acela mic și rece își recăpătă locul în sufletul lui.

*

A doua zi nu se petrecu nimic demn de menționat. Și apoi veni ziua de sâmbătă, tot o zi caldă și liniștită. Multă lume lâncezea în pat până la prânz. Ushikawa stătea la geam, ascultând în surdină la radio știrile, informațiile rutiere și

buletinul meteo.

Puțin înainte de ora zece apăru un corb mare, care rămase o vreme pe treptele pustii de la intrare. Se uită cu atenție împrejur, dând din cap de câteva ori, de parcă încuviința. Ciocul lui mare și gros se legănă în aer, în sus și în jos, iar aripile sale negre și lucioase străluceau în razele soarelui. Când apăru poștașul pe scuterul său roșu, corbul își deschise aripile refractar și își luă zborul. Se înălță în aer cu un croncănit scurt. Odată ce poștașul termină de distribuit corespondența și plecă, apăru un stol de vrăbii. Acestea începură să scurme agitate prin fața intrării. Cum găseau cine știe ce fleac, îl apucau și dădeau fuga imediat în altă parte. După aceea apăru o pisică tărcată. Părea să aparțină cuiva din vecini, pentru că avea zgardă de purici la gât. Ushikawa nu o mai văzuse până atunci. Pisica intră într-un rând de flori uscate și făcu pipi, iar după ce termină, îl mirosi. Ceva păru să nu-i convină, deoarece strâmbă nemulțumită din mustăți. Apoi dispăru prin spatele blocului, cu coada ridicată băț.

Până la prânz ieșiră pe ușă câțiva locatari. Din felul în care erau îmbrăcați, păreau să se ducă ori undeva să se distreze, ori doar la cumpărături. Ushikawa învățase deja fiecare chip în parte, însă nu-l interesau câtuși de puțin personalitatea sau modul lor de viață. Nici măcar nu-și imagina o clipă cum puteau să arate.

Viețile voastre sigur au mare importanță pentru voi, își zise el. Și sunt de neînlocuit. Asta înțeleg. Dar mie îmi sunt paralele. Pentru mine, unul, nu sunteți decât niște decupaje de hârtie care se perindă în fundal. Singurul lucru pe care îl vreau eu de la voi e să nu cumva să mă încurcați. Faceți bine și rămâneți doar niște decupaje.

— Da, măi Fund-de-pară! strigă el după o femeie între două vârste, cu un posterior modelat ca o pară, care tocmai trecea prin dreptul său. Nu ești decât un decupaj! N-ai substanță, n-ai nimic! Știai asta? Bine, tu ești cam durdulie pentru o foiță de hârtie.

Însă privind lucrurile așa, tot ce era cuprins în acel fundal începu să-i pară „fără sens” și „paralel”. Poate că până și fundalul în sine era ceva imaginar. Poate că el însuși era de fapt cel păcălit de acei oameni-decupaj, lipsiți de substanță. La acest gând, pe Ushikawa îl cuprinse treptat neliniștea. Totul i se trăgea din faptul că stătea închis într-o casă nemobilată și urmărea lumea pe ascuns, zi de zi. Se mai zdruncină și nervii. Ushikawa își propuse să spună cu voce tare ce-i trecea prin minte. „Bună dimineața, Urecheatule!”, i se adresă el unui bătrân înalt și slab, pe care îl vedea prin vizor, cu urechile ascuțite ca niște coarne, care se iteau din părul lui alb. „Ai plecat la plimbare? Mersul face bine la sănătate. Vremea e frumoasă, să-ți priască! Tare mi-ar mai plăcea și mie să-mi dezmorțesc un pic picioarele, dar din păcate trebuie să stau toată ziulica aici în fund, cu ochii lipiți de ușa asta prăpădită.” Bătrânul mergea cu spatele drept, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de lână și un cardigan. I-ar fi stat bine alături un câine alb și serios, dar în acel bloc nu se permiteau animalele de companie. Când acesta dispăru, pe Ushikawa îl cuprinse un sentiment profund de neputință. Monitorizarea lui putea să nu dea niciun fel de roade. Poate că intuiția lui nu făcea nici două parale, iar el își tocea degeaba nervii în casa aceea goală, fără să ajungă nicăieri. Așa cum se tocește capul unei statui Jizō, tot mângâiată de copiii care trec pe lângă ea.

La amiază, Ushikawa mâncă un măr și biscuiți sărați cu brânză, apoi *onigiri*{23} cu prune murate. După aceea se rezemă de perete și ațipi. Trase un pui de somn, scurt și fără vise, dar când se trezi, nu-și mai amintea unde era. Memoria lui era ca o cutie goală, cu patru colțuri. Înăuntrul acelei cutii nu era decât vid. Ushikawa îi dădu roată cu privirea. Când se uită mai bine, observă că nu era un simplu vid, ci o încăpere întunecată, goală și rece, complet nemobilată. Un loc nefamiliar. Pe ziarul de lângă el zăcea un cotor de măr. Ushikawa era buimac. Ce căuta el în locul acela ciudat?

Apoi își aminti, în sfârșit, că monitoriza intrarea blocului în care locuia Tengo. Da, avea și aparatul de fotografiat DSLR Minolta cu teleobiectiv. Își aminti și de bătrânul cu părul alb și urechile mari, care ieșise singur la plimbare. Amintirile începeau să revină treptat în cutia cea goală, ca niște păsărele care se întorc în crâng la apusul soarelui. Iar de acolo reieșeau două adevăruri concrete:

(1) Eriko Fukada a plecat.

(2) Tengo Kawana nu s-a întors.

În apartamentul lui Tengo de la etajul doi nu era nimeni în acel moment. Draperiile erau trase peste geam și liniștea învăluia acel spațiu pustiu, întreruptă din când în când doar de termostatul frigiderului. Ushikawa vizualiză absent acea imagine. A-și închipui o cameră pustie era ca și cum și-ar fi imaginat lumea de după moarte. Apoi își aminti deodată de încasatorul misterios de la NHK care bătuse insistent la ușă. Stătuse cu ochii în patru, dar nu văzuse niciun semn că ar fi plecat. Oare locuia și el în aceeași clădire? Sau poate unul dintre locatari se dădea drept încasator de la NHK și își necăjea vecinii? Dar de ce să facă așa ceva? Era o ipoteză de-a dreptul bolnavă. Însă cum altfel se putea explica situația asta bizară? Ushikawa nu găsea niciun răspuns.

*

Tengo Kawana apăru în holul blocului în acea după-amiază, un pic înainte de ora patru. Sâmbătă, înainte de apusul soarelui. Avea gulerul de la jacheta veche ridicat, o șapcă bleumarin pe cap și o geantă de voiaj pe umăr. Intră direct în clădire, fără să zăbovească la intrare și fără să se uite în jur. Ushikawa încă era destul de absent, însă nu avea cum să nu observe silueta înaltă care îi traversa câmpul vizual.

— A, bine ați revenit, domnu’ Kawana! mormăi Ushikawa și îl fotografie de trei ori cu ajutorul dispozitivului automat. Cum se simte tatăl dumneavoastră? Sigur sunteți foarte

obosit. Să vă odihniți cum trebuie! E tare bine să te întorci acasă. Chiar și în blocul ăsta prăpădit. Așa, cât ați fost plecat, să știți că Eriko Fukada și-a făcut bagajele și și-a luat tălpășița.

Desigur, vocea lui nu ajungea până la urechile lui Tengo. Nu era decât un monolog. Ushikawa aruncă un ochi la ceasul de la mână și își notă ora în carnețel. Tengo Kawana, întors din călătorie la ora trei și cincizeci și șase de minute.

În momentul în care Tengo intră în bloc, o ușă se deschise larg și realitatea năvăli peste Ushikawa. Așa cum aerul umple văzduhul, simțurile i se ascuțiră într-o clipă și o nouă vitalitate îi străbătu corpul. Era și el o piesă eficientă din angrenajul lumii, care se fixă în locașul ei cu un clic plăcut. Circulația sângelui i se înteți, răspândind adrenalină în tot corpul. Așa mai merge, își zise Ushikawa. Asta e fața mea adevărată, asta e fața adevărată a lumii.

*

Tengo apăru din nou după ora șapte. După apusul soarelui, vântul începuse să bată și temperatura scădea cu repeziciune. Purta un hanorac, o geacă de piele și blugi decolorați. Când ieși din bloc, se opri și privi în jur. Însă nu găsi nimic. Se uită și în direcția lui Ushikawa, dar nu îi zări silueta ascunsă. Nu se compară cu Eriko Fukada, își zise Ushikawa. Ea e *specială.* Ea vede lucruri pe care alții nu le văd. Dar tu, Tengo, de bine, de rău, ești un om obișnuit. Tu nu poți să mă dibuiești.

Constatând că nimic nu s-a schimbat în jur, Tengo își trase fermoarul de la geacă până sub bărbie, își îndesă mâinile în buzunare și ieși în stradă. Ushikawa își puse imediat căciula pe cap, fularul la gât, se încălță și o porni după el.

Nu îi luase mult timp, pentru că era pregătit să iasă din casă imediat cum apărea Tengo. Desigur, urmărirea era o opțiune periculoasă. Tengo l-ar fi recunoscut imediat după silueta lui, după înfățișarea lui atât de aparte. Dar se

întunecase deja și, dacă avea grijă să păstreze suficientă distanță, nu era chiar așa ușor de depistat.

Mergând agale, Tengo se uită înapoi de câteva ori, dar Ushikawa era destul de atent ca să nu fie zărit. Văzut de la spate, părea cufundat în gânduri. Poate se gândea la faptul că Fukaeri nu mai era. Părea să se îndrepte către gară. Oare voia să ia trenul și să se ducă undeva? Așa i-ar fi fost greu să-l mai urmărească. În stație era lumină și, fiind sâmbătă seara, nici călători nu erau mulți, iar Ushikawa ar fi ieșit cumplit în evidență. În cazul acesta, ar fi fost mai deștept să renunțe.

Însă Tengo nu se ducea la gară. După o vreme, o coti în altă direcție, pe o stradă mai pustie, și se opri în fața unui local numit „Spic de grâu”. Era un loc frecventat de tineri, unde se putea lua o masă ușoară. Tengo se uită la ceas și, după câteva clipe de gândire, intră. „Spic de grâu”, se gândi Ushikawa, clătinând din cap. Ce nume tâmpit pentru un local!

Ushikawa se opri în umbra unui stâlp și se uită împrejur. Probabil că Tengo avea de gând să bea un pahar și să mănânce ceva. Asta însemna cel puțin o jumătate de oră. Dacă avea ghinion, putea să stea acolo și o oră întreagă. Căută cu privirea un loc potrivit unde să piardă timpul, din care să vadă cine venea și pleca de la „Spic de grâu”, însă în preajmă nu erau decât o lăptărie, un mic loc de întrunire pentru membrii cultului Tenrikyo și un magazin de orez, toate cu obloanele deja trase. Măi, să fie! își zise Ushikawa. Vântul bătea aprig dinspre nord-vest, suflând cu putere norii de pe cer. Căldura blândă a zilei părea acum doar o amăgire. Firește, lui Ushikawa nu-i surâdea deloc să stea degeaba nicio jumătate de oră, la marginea drumului, în vântul acela rece.

Se gândi să se retragă. Tengo oricum doar lua masa acolo. Nu era nevoie să se chinuie să-l urmărească. Putea și el să se ducă la un restaurant, să mănânce ceva cald și să se întoarcă acasă. În curând avea să se înapoieze și Tengo.

Varianta aceasta îi suna minunat. Se închipui intrând într-un restaurant încălzit și mâncând un *oyakodon*[{24}]. În ultimele zile nu mai băgase în stomac nimic consistent. Putea să ceară și un *sake* cald, că tot nu mai băuse de multă vreme. Pe frigul acela, s-ar fi trezit din amețeală cum ieșea din casă.

Dar își imagină și un alt scenariu. Poate că Tengo avea întâlnire acolo cu cineva. Era o posibilitate pe care nu o putea ignora. Tengo plecase de acasă și o luase drept într-acolo, fără ezitare.

Se uitase la ceas înainte să intre în local. Dacă îl aștepta cineva? Sau dacă acel cineva urma să apară abia de acum încolo la „Spic de grâu”? Dacă era pe-așa, trebuia neapărat să afle cine era acea persoană. Și atunci nu-i mai rămânea decât să stea în drum, cu ochii pe local, chiar dacă îi înghețau de tot urechile. Ushikawa își alungă resemnat din minte *oyakodon-ul* și *sake-ul* cald.

Poate că persoana cu care se întâlnea era Fukaeri. Sau Aomame. La acest gând, Ushikawa își reveni în fire. Răbdarea e punctul meu forte, își zise el. Dacă simt eu că poate să iasă ceva, de asta mă agăț. Nu-mi desfac mâna nici plouat, bătut de vânt, ars de soare sau ciomăgit. Nu se știe când mai pot să înhaț ocazia la loc, odată ce am lăsat-o să-mi scape. Ushikawa învățase pe pielea lui că pe lume există suferințe mai grozave decât cea care îl aștepta acum.

Se sprijini de un perete, ascuns în umbra stâlpului și a unui panou electoral al Partidului Comunist Japonez, cu ochii pe intrarea localului. Avea fularul verde înfășurat până sub nas și mâinile îndesate în buzunarele paltonului de lână. Din când în când, scotea un șervețel de hârtie și-și ștergea nasul, dar altfel nu făcea nicio mișcare. Uneori îi mai ajungeau la urechi anunțurile din stația Kōenji, purtate de vânt. Câțiva trecători care îl observară ascuns acolo grăbiră pasul, încordați. Însă Ushikawa stătea la adăpostul întunericului și nu i se distingea chipul. Dar îi înfricoșa trupul său scurt și îndesat care se profila în umbră ca un

bizar obiect decorativ.

Oare Tengo ce bea și ce mânca acolo? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se făcea mai foame și mai frig. Însă nu reușea să-și țină în frâu imaginația. Nici nu trebuia să fie *sake* fierbinte sau *oyakodon,* putea să fie orice. Ushikawa ar fi vrut să intre într-un loc unde era cald și să ia o masă banală. Orice suna mai bine decât să stea în întuneric, bătut de vânt și privit cu suspiciune de trecători.

Însă nu avea de ales. Altă cale nu avea de urmat decât să aștepte dârdâind de frig până termina Tengo de mâncat și ieșea din local. Ushikawa se gândi la casa din Chūō-Rinkan și la masa de acolo. Pe masa aceea i se punea seară de seară o mâncare caldă. Dar acum nici nu-și mai aducea aminte ce anume. Ce naiba mâncam eu pe-atunci? se întrebă el. Parcă ar fi un basm, ceva trăit într-o viață anterioară. Au fost odată ca niciodată, la cincisprezece minute de mers de stația Chūō-Rinkan de pe linia Odakyu, o casă nouă-nouță și o masă plină cu bucate calde. Două copilițe cântau la pian, curticica avea gazon, iar câinele cu pedigree zburda prin ea fericit.

*

Tengo ieși neînsoțit din local după treizeci și cinci de minute. Nu era rău. Putea să fie mult mai nasol de atât, își spuse Ushikawa. Fuseseră treizeci și cinci de minute lungi și jalnice, dar tot era mai bine decât o oră și jumătate lungă și jalnică. Îi era foarte frig, dar încă nu-i degeraseră urechile. Cât timp fusese Tengo înăuntru, pe la „Spic de grâu” nu se perindase nimeni care să-i capteze atenția lui Ushikawa. Doar un cuplu tânăr, care intrase. Nu ieșise niciun mușteriu. Probabil Tengo stătuse singur să bea ceva și să ia o cină ușoară. Ushikawa îl urmări, păstrând o distanță suficientă între ei, ca la venire. Tengo o luă înapoi pe același drum, probabil cu gândul să se întoarcă direct acasă.

Însă acesta devie de la traseu și coti pe o străduță pe care Ushikawa n-o știa. Așadar nu se ducea direct acasă.

Văzut de la spate, cu spinarea lui lată, părea cufundat în gânduri. Și mai adânc ca mai devreme. Nu se mai uita deloc înapoi. Ushikawa cercetă împrejurimile, străduindu-se să găsească numele străzilor pe care trecea și să le țină minte, ca să poată parcurge din nou traseul peste câteva zile, singur. Ushikawa nu cunoștea zona, dar judecând după vuietul tot mai puternic al mașinilor care curgeau neîntrerupt una după alta, presupuse că se apropia de Șoseaua de Centură nr. 7. Între timp, Tengo iuți un pic pasul, semn că se apropia de destinație.

Nu-i rău, se gândi Ushikawa. Tipul ăsta se duce *undeva.* Așa mai merge! Înseamnă că nu m-am ținut după el degeaba.

Tengo traversa grăbit străzile din zona rezidențială. Era o seară de sâmbătă vântoasă și rece. Oamenii stăteau în casă la căldură, așezați în fața televizoarelor cu o băutură fierbinte în mână. Nu era mai nimeni pe străzi. Ushikawa se ținea după el la o distanță potrivită. Tengo era destul de ușor de urmărit. Fiind înalt și mare de statură, nu se pierdea în mulțime. Atunci când mergea, nu făcea altceva decât să meargă. Își ținea privirea în pământ și părea mereu că se gândește la ceva. Era un tip serios și deschis, nu genul care să aibă secrete. Nu ca mine, își zise Ushikawa.

Și femeia cu care se căsătorise Ushikawa era o persoană căreia îi plăceau secretele. De fapt, nu era vorba că îi plăceau, ci că *nu putea* fără ele. Dacă o întrebai cât e ceasul, probabil că nu ți-ar fi spus ora corectă. Dar și aici Ushikawa era altfel. El nu ascundea ceva decât atunci când era nevoie. O făcea doar constrâns de munca sa. Dacă pe el îl întreba cineva cât e ceasul și nu avea niciun motiv să nu fie sincer, îi spunea ora cu exactitate. Și chiar politicos. Dar soția sa mințea în orice situație și în legătură cu orice. Ascundea cu înfrigurare până și lucrurile pe care nu era nevoie să le ascundă. Până și vârsta și-o dădea greșit cu patru ani. Ushikawa aflase asta din certificatul de căsătorie,

dar se prefăcuse că nu observă și nu spusese nimic. Nu putea să priceapă defel ce sens aveau acele minciuni care, mai devreme sau mai târziu, oricum ieșeau la iveală. Iar el nu era genul de om căruia să-i pese de diferențele de vârstă. Alte lucruri îl preocupau pe el. Care era problema dacă soția lui era, de fapt, cu șapte ani mai mare decât el?

Pe măsură ce se îndepărta de gară, străzile deveneau tot mai pustii. Într-un final, Tengo intră într-un părculeț. Era un banal loc de joacă pentru copii, dintr-un ungher al zonei rezidențiale. Nu se zărea nici țipenie de om. Păi, normal, își zise Ushikawa. Nu mulți oameni pe lumea asta au chef să stea prin parc într-o seară vântoasă de decembrie. Tengo trecu prin lumina rece a felinarului, mergând direct către tobogan. Puse piciorul pe prima treaptă și se cățără în vârful lui.

Ushikawa se ascunse în spatele unei cabine telefonice și îi urmări mișcările. Tobogan? se încruntă el. Ce să caute ditamai omul pe un tobogan pentru copii, într-o seară atât de rece? Nici nu era chiar așa aproape de blocul lui. Venise până aici cu un scop anume. Locul de joacă în sine nu era prea grozav. Era înghesuit și prăpădit. Un tobogan, două leagăne, un sistem de cățărat și o groapă de nisip. Un felinar care părea să fie acolo de la facerea lumii și un ulm desfrunzit și grosolan. Toaleta publică încuiată era ca o pânză numai bună de umplut cu graffiti. Nu era nimic acolo care să-ți liniștească sufletul, nimic să-ți stimuleze imaginația. Poate că într-o după-amiază frumoasă de mai, existau acolo și astfel de lucruri. Dar în niciun caz într-o seară vântoasă de decembrie.

Oare avea întâlnire cu cineva? Aștepta să apară cineva? Nu, hotărî Ushikawa. Tengo nu avea aerul acesta. Când intrase în parc, se dusese întins la tobogan, fără să acorde vreun pic de atenție celorlalte obiecte de joacă. Fusese chitit pe el. *Tengo a venit aici special ca să se urce pe tobogan.* Ushikawa nu avea cum altfel să privească situația.

Poate că îi plăcuse lui dintotdeauna să stea în vârful

toboganului și să se gândească. Poate că cel mai potrivit loc să născocească idei pentru romane sau să mediteze asupra formulelor matematice era în vârful unui tobogan, pe înserat. Cine știe, poate cu cât era mai beznă în jur, vântul mai rece și parcul mai prăpădit, cu atât îi funcționa și lui creierul mai bine. Imaginația lui Ushikawa nu putea să cuprindă ce anume gândeau scriitorii (sau matematicienii) și în ce fel. Mintea lui practică îi spunea că, orice s-ar fi întâmplat, el trebuia să stea acolo cuminte, să vadă ce face Tengo. Limbile ceasului său de mână indicau ora opt.

Tengo se ghemui și se așeză pe tobogan. Apoi se uită la cer. O vreme își suci capul încolo și încoace, dar până la urmă își fixă privirea într-o direcție și rămase așa. Capul nu i se mai clintea.

Ushikawa își aminti un cântec sentimental de Kyū Sakamoto, care fusese în vogă demult. „Înalță privirea către stelele nopții, către micuțele steluțe”, spuneau primele sale versuri. Mai departe nu știa și nici nu-l interesa neapărat. Sentimentalismul și moralitatea erau domeniile la care el se pricepea cel mai puțin. Oare și Tengo se uita din vârful toboganului la stelele nopții, sentimental?

Ushikawa încercă și el să privească cerul în același mod. Dar nu se vedeau stelele. Cartierul Kōenji din sectorul Suginami, metropola Tokio, nu era nicidecum locul potrivit ca să admiri astrele cerești. Neoanele și becurile felinarelor de pe străzi îmbrăcau întreg cerul într-o lumină stranie. Poate că unii oameni reușeau să distingă niscaiva stele dacă își încordau bine privirea. Dar pentru asta aveau nevoie de un văz și o putere de concentrare ieșite din comun. În plus, în seara aceea, norii lunecau necontenit pe cer. Și totuși Tengo stătea neclintit și se uita într-un punct anume al văzduhului.

Ce belea de om! bombăni Ushikawa în sinea lui. Ce-i trebuie lui să clocească gânduri cu ochii pe cer, în vârful unui tobogan, tocmai într-o seară de iarnă vântoasă ca asta? Însă el nu avea niciun motiv să-l critice pe Tengo. Îl

urmărea pentru că așa voia el, așa îi convenea lui și, dacă îi era greu, nu Tengo era de vină. Ca cetățean liber, Tengo avea dreptul să se uite la cer cât poftea și de unde poftea, indiferent de anotimp.

Da' frig mai e, își zise Ushikawa. De mai devreme îi venea să facă pipi, dar trebuia să se țină, n-avea încotro. Toaleta publică era bine ferecată, iar lângă cabina de telefon nu putea să facă, cu toate că nu era lume pe stradă. Hai, nu ne cărăm odată de aici? își zise Ushikawa bâțâindu-se de pe un picior pe altul. Indiferent dacă ești picat pe gânduri, într-o pasă sentimentală sau admiri stelele, ți-o fi frig și ție, nu? Hai mai repede acasă, să ne încălzim! Știu că nu ne așteaptă nimeni, dar tot e mai bine decât aici.

Dar Tengo nu părea să aibă vreo intenție să se ridice. În sfârșit, își luă privirea de la cer, dar și-o îndreptă către blocul de peste drum. Era o clădire nouă, cu cinci etaje și jumătate din ferestre luminate. Tengo o privea cu interes. Ushikawa se uită și el la ea, dar nu văzu nimic care să-i capteze atenția. Era un bloc obișnuit, ca multe altele. Nu neapărat de lux, clar destul de răsărit. Avea o arhitectură elegantă, cu o fațadă placată, care sigur costase mult. Holul de la intrare era impunător și bine luminat. Nici nu se compara cu dărăpănătura în care locuia Tengo.

Oare Tengo se uita la el și se gândea că i-ar plăcea să stea și el acolo dacă s-ar putea? Nu, nu era cazul. Din câte știa Ushikawa, Tengo era genul de om pe care nu-l interesează unde locuiește. Așa cum nu prea îl interesa nici cu ce se îmbrăca. Sigur nu era nemulțumit de blocul ieftin în care stătea acum. Ajungea dacă avea un acoperiș deasupra capului și era ferit de frig. Cam ăsta era el. Lucrurile la care se gândea el în vârful toboganului trebuie să fi fost de altă natură.

După ce se uită o vreme la ferestrele blocului, Tengo își întoarse din nou privirea către cer. Ushikawa făcu la fel. Din locul în care stătea el, cerul era pe jumătate ascuns de crengile ulmului, de fire de curent și clădiri. Nu avea cum să

știe ce punct anume privea Tengo. Nenumărați nori mărșăluiau unul după altul ca o oaste năvălitoare.

Într-un final, Tengo se ridică și coborî abătut de pe tobogan, cu aerul unui pilot care tocmai și-a încheiat singuraticul zbor nocturn. Străbătu lumina felinarului și ieși din parc. Ushikawa ezită câteva clipe, dar se hotărî să nu-l mai urmărească. Sigur avea să se întoarcă acasă. În plus, îi venea rău să facă pipi. Așteptă până silueta lui Tengo dispăru, apoi intră în parc, se duse în spatele toaletei și urină în tufișuri, la adăpostul întunericului. Vezica i se umpluse deja până la refuz.

După ce termină cu urinatul, care durase cât ar fi traversat podul un marfar foarte lung, Ushikawa își trase fermoarul de la șliț și, cu ochii închiși, scoase un oftat adânc de ușurare. Limbile ceasului indicau ora opt și șaptesprezece minute. Tengo stătuse acolo cam un sfert de oră. După ce se încredință din nou că nu se mai zărea pe nicăieri, Ushikawa se îndreptă către tobogan și urcă treptele cu picioarele lui scurte și strâmbe. Se așeză în vârf, pe suprafața înghețată, și își întoarse privirea în direcția în care se uitase Tengo. Voia să știe la ce anume se uitase el cu atâta interes.

Ushikawa nu stătea prost cu vederea. Suferea de astigmatism și de aceea imaginea din fața ochilor îi apărea ușor disproporționată, dar putea să trăiască liniștit și fără ochelari. Însă oricât și-ar fi încordat privirea, nu zărea nicio stea. Și totuși, atenția îi fu atrasă de luna care plutea în văzduh, plină cam două treimi, își ițea obrazul pătat printre norii care se perindau cu iuțeală. Era luna obișnuită, de iarnă. Palidă, rece, plină de mistere și insinuări moștenite din vremuri străvechi. Plutea mută în înaltul cerului, ca ochiul unui mort, care nu clipește.

Deodată, lui Ushikawa i se tăie răsuflarea. Rămase așa o vreme, uitând să mai respire. Norii se împrăștiaseră, iar el descoperise că la o oarecare distanță de luna obișnuită, se mai zărea o lună. Era mai mică, verde, de parcă era

acoperită cu mușchi, și diformă. Dar, fără îndoială, era o lună. Nu exista nicio stea atât de mare. Și nu era nici satelit artificial. Stătea fixată într-un loc, fără să se miște.

Ushikawa închise ochii și îi redeschise după câteva secunde. Sigur era o iluzie optică. *Chestia aia nu avea ce căuta acolo.* Însă ori de câte ori ar fi închis și deschis ochii, luna aceea micuță și nouă era tot acolo. Dispăru în spatele unui nor, dar când acesta trecu, reapăru în același loc.

La asta se uita Tengo, își spuse Ushikawa. Tengo Kawana venise acolo special ca să admire acea priveliște sau ca să vadă dacă încă mai exista. Știa deja că pe cer pluteau două luni. Fără urmă de dubiu. Nu se arătase deloc surprins când le văzuse. Așezat pe tobogan, Ushikawa oftă îndelung. Ce lume mai e și asta? se întrebă el. *În ce fel de lume am ajuns?* Răspunsul nu se zărea pe nicăieri. Vântul sufla nenumăratii nori, iar cele două luni pluteau în văzduh, ca o ghicitoare.

Un singur lucru pot să afirm cu siguranță, își spuse Ushikawa. Asta nu e lumea din care vin eu. Pământul pe care îl știu eu are un singur satelit natural. Asta e un fapt de necontestat. Însă acum are doi.

Dar, după un timp, Ushikawa observă că acea priveliște îi dădea o senzație de *déjà vu.* Mai văzuse cândva ceva asemănător. Se concentră, scotocind disperat prin memorie ca să afle ce anume îi dădea acea senzație. Se schimonosi, își arătă colții, scormoni cu ambele mâini pe fundul întunecat al conștiinței sale și în sfârșit, își aminti: *Crisalida de aer.* În romanul acela apăreau două luni, chiar către sfârșit. Una mai mare și una mai mică. Când *mater* o naște pe *filia,* pe cer se ivesc două luni. Fukaeri scrisese cartea, iar Tengo contribuise cu descrierile amănunțite.

Ushikawa se uită în jur, însă lumea pe care o vedea era cea obișnuită. Geamurile blocului cu cinci etaje de peste drum erau acoperite cu perdele, iar din spatele lor răzbătea o lumină liniștită. Nimic ieșit din comun. *Doar numărul lunilor de pe cer se schimbase.*

Coborî de pe tobogan, atent pe unde călca, apoi plecă grăbit din parc, încercând parcă să scape de privirea lunilor. Am pățit oare ceva la cap? se întrebă el. Nu, nici vorbă. N-am pățit absolut nimic la cap. Gândirea mea e dură, rece și dreaptă ca un piron nou-nouț. Străpunge realitatea corect, din unghiul potrivit, țintind direct către miezul ei. Nu e nicio problemă la mine. Eu sunt perfect întreg la minte. Lumea din jurul meu a luat-o razna.

Iar eu trebuie să aflu de ce. Neapărat.

Capitolul 20
Ca parte din metamorfoza mea

Duminică vântul se domoli, anunțând o zi frumoasă și liniștită, cu totul diferită de seara anterioară. Oamenii își lepădaseră hainele groase și se bucurau de razele soarelui. Aomame își petrecu ziua în casă, cu draperiile trase, la fel ca întotdeauna, fără nicio legătură cu vremea de afară.

Făcu *stretching* ascultând în surdină *Sinfonietta* lui Janáček, apoi își antrenă mușchii la aparate. Avea nevoie de aproape două ore ca să parcurgă întregul program, care devenea tot mai încărcat de la o zi la alta. Prepară ceva de mâncare, făcu puțină curățenie, apoi se așeză pe canapea și mai citi din *În căutarea timpului pierdut.* În sfârșit, ajunsese la volumul *Guermantes.* Avea grijă să nu-i rămână timp liber. La televizor urmărea doar știrile NHK de seară, de la ora șapte. În continuare nu apărea nicio știre importantă. Ba da, erau și unele importante. Nenumărați oameni mureau în lumea întreagă. Mulți dintre ei aveau parte de o moarte dureroasă. Deraiau trenuri, se scufundau feriboturi, se prăbușeau avioane. Războaiele civile continuau, scăpate de sub control, aveau loc asasinate, oamenii se masacrau. Schimbările climatice provocau secetă, inundații, foamete. Aomame îi compătimea pe toți cei loviți de astfel de tragedii și calamități. Însă lăsându-le pe acestea la o parte, în momentul de față nu se întâmplase niciun lucru care să o afecteze direct.

În părculețul de peste drum se jucau copilașii din cartier. Cu toții strigau în gura mare. Se auzeau și țipetele ascuțite ale corbilor, care își vorbeau între ei. În văzduh plutea un miros de iarnă urbană.

Aomame realiză deodată că, de când se mutase în blocul acela, nu mai simțise nici măcar o dată apetit sexual. Nu avusese chef să facă sex cu nimeni și nici nu se masturbase deloc. Poate din cauză că era însărcinată și se produseseră

schimbări hormonale. În orice caz, lui Aomame îi convenea așa, pentru că în mediul în care se afla, dacă i se făcea chef de sex, nu avea cum să-i dea curs. Se mai bucura și de faptul că scăpase de ciclu. Ei oricum nu-i dădea prea mult de furcă, dar tot se simțea de parcă se descotorosise de o povară pe care o căra în cârcă de multă vreme. Era mulțumită și doar să știe că scăpase de un lucru la care trebuia să se gândească.

În trei luni de zile, părul îi crescuse destul de mult. În septembrie abia dacă îi atingea umărul, iar acum îi ajungea până la omoplat. Când era mică, mama ei o tundea mereu băiețește și în gimnaziu nu și-l lăsase niciodată să crească prea mult, pentru că ducea o viață axată pe sport. I se părea un pic cam lung, dar neputând să-l taie singură, nu avea decât să-l lase așa cum era. Doar bretonul și-l aranja cu foarfeca. Ziua și-l ținea strâns, iar când venea seara și-l desfăcea. Trecea peria prin el de o sută de ori, ascultând muzică – un lucru imposibil dacă nu ai timp la discreție.

Aomame oricum nu prea se farda, iar acum, stând tot timpul închisă în casă, chiar nu mai avea nevoie să o facă. Dar ca să-și mențină un ritm de viață cât de cât regulat, își îngrijea pielea meticulos. Își masa fața cu cremă sau cu loțiune și își aplica mereu o mască înainte de culcare. Având oricum un corp sănătos, își menținea pielea frumoasă și strălucitoare cu foarte puțin efort. Sau poate că și asta se datora tot sarcinii. Auzise ea cum că femeile însărcinate au tenul frumos. În orice caz, așezată în fața oglinzii, cu părul desfăcut, Aomame își privea chipul și i se părea mai frumos ca până atunci. Sau cel puțin vedea acum în el calmul femeii mature. Probabil.

De când se știa, nu se considerase niciodată frumoasă și nimeni nu-i spusese vreodată că ar fi, încă din copilărie. Din contră, mama ei o trata ca pe un copil urât. „De-ai fi fost și tu mai drăguță!”, îi tot spunea ea. Asta însemna că, dacă Aomame ar fi fost mai drăguță, dacă ar fi fost și ea un copil adorabil, ar fi reușit să câștige mai mulți credincioși de

partea lor. De aceea, de când era mică, Aomame evita să se privească în oglindă. Când era nevoie, se posta în fața ei și inspecta rapid și practic doar câteva detalii. Așa ajunsese să-i fie obiceiul.

Tamaki îi spusese că îi place chipul ei. Îi spusese că nu e rău deloc, ba chiar foarte mișto. Că poate liniștită să aibă mai multă încredere în ea. Aomame se bucurase enorm să audă asta. Aflată în pragul adolescenței, cuvintele calde ale prietenei sale o linișteau și o calmau. Începuse chiar să creadă că poate nu era atât de urâtă pe cât îi tot spusese mama ei. Dar nici măcar Tamaki nu-i zisese vreodată că *e frumoasă.*

Iar acum, pentru prima oară în viață, Aomame se gândea că poate și chipul ei are ceva frumos. Începuse să stea mai mult ca niciodată în fața oglinzii și să se privească foarte atent. Însă nu o făcea din narcisism. Își inspecta imaginea din oglindă în detaliu, pragmatic, din diverse unghiuri, ca și cum ar fi observat pe altcineva. Oare trăsăturile chipului său chiar erau mai frumoase sau își schimbase ea percepția asupra lor, fără ca acestea să se fi modificat de fapt? Nu reușea să-și dea seama.

Din când în când, Aomame se încrunta cât putea în oglindă. Chipul său încruntat era la fel ca odinioară. Mușchii feței i se contorsionau în toate direcțiile, iar trăsăturile i se destrămau complet și se împrăștiau care încotro. Dădeau năvală acolo toate trăirile posibile. Nu mai părea nici frumoasă, nici urâtă. Dintr-un unghi arăta ca un spiriduș, din altul, ca un clovn. Iar din altul arăta doar haotic. Odată ce se oprea din încruntat, mușchii faciali i se relaxau treptat, așa cum se disipează undele de pe suprafața unei ape, și chipul îi revenea la expresia inițială. Aomame descoperea în ea o persoană nouă, diferită întrucâtva de cea de dinainte.

Ce bine ar fi dacă ai putea să zâmbești mai natural! îi spunea Tamaki adesea. Ți se îmblânzesc așa mult trăsăturile, e și păcat să n-o faci! Însă Aomame nu putea să

zâmbească natural, cu nonșalanță, în fața oamenilor. Dacă se forța, pe față îi apărea doar un rictus rigid și rece, care mai degrabă îl făcea pe cel care o privea să devină încordat și să se simtă nelalocul lui. Tamaki zâmbea cât se poate de cald și de natural. Toată lumea o plăcea din start și o îndrăgea. Însă până la urmă, ea își luase viața, cuprinsă de disperare și deznădejde, lăsând-o în urmă pe Aomame, care nici să zâmbească frumos nu putea.

*

Era o zi tihnită de duminică. Atrași de razele calde ale soarelui, mulți oameni veniseră în parcul de peste drum. Părinții își aduseseră copiii să se joace la groapa cu nisip și să se dea în leagăne. Câțiva se dădeau și pe tobogan. Bătrânii stăteau pe bancă și priveau neobosiți jocul copiilor. Așezată pe scaunul de grădină din balcon, Aomame se uita absentă printre plăcile de plastic. Era o priveliște tihnită. Lumea mergea lin mai departe. Fără ca viața nimănui să fie pusă în pericol, fără oameni pe urmele unei ucigașe. O lume în care nimeni nu-și ține pistolul automat încărcat cu gloanțe de nouă milimetri înfășurat într-un dres și ascuns în sertarul de la dulap.

Oare o să pot și eu vreodată să fac parte dintr-un univers așa normal și tihnit? se întrebă Aomame. Oare o să pot și eu să merg în parc de mână cu *mica mea făptură,* să o dau în leagăn și pe tobogan? O să-mi duc vreodată viața fără să mă gândesc că o să ucid pe cineva sau că o să fiu ucisă? Oare există această posibilitate în 1Q84? Sau asta se poate doar într-o altă lume? Și mai presus de orice – oare atunci o să-l am pe Tengo lângă mine?

Aomame renunță să mai privească parcul și se întoarse în casă. Închise ușa de sticlă și trase draperia. Vocile copiilor nu se mai auzeau. Tristețea începu să i se strecoare în suflet. Stătea închisă într-un loc încuiat pe dinăuntru, izolată de toți și de toate. Mai bine nu mă mai uit la parc în timpul zilei, își propuse ea. Tengo oricum nu are de ce să vină cât e

lumină afară, pentru că ce vrea el să vadă sunt cele două luni.

*

După o cină frugală, Aomame spălă vasele și ieși pe balcon, îmbrăcată gros. Își trase pătura pe genunchi și se afundă în scaun. Era o seară fără vânt. Norii se întindeau subțire pe cer, așa cum i-ar fi plăcut unui acuarelist. Arătau ca niște tușe delicate din pensulă. Neascunsă de nori, luna plină pe două treimi revărsa pe pământ o lumină clară. În acel moment, din locul în care se afla, Aomame nu vedea și cea de-a doua lună. Era chiar în spatele unei clădiri.

Dar Aomame știa că *era și ea acolo.* Îi simțea prezența. Doar nu se vedea din acel unghi, atâta tot. Însă în curând avea să se arate.

De când stătea închisă în casă, Aomame ajunsese să-și alunge la comandă orice gând din cap. Mai ales când stătea pe balcon și privea parcul, reușea să-și golească mintea după bunul său plac. Ochii săi supravegheau neobosiți parcul. Cu precădere, toboganul. Însă nu se gândea la nimic. Poate că mintea îi mai era brăzdată de gânduri când și când, însă de obicei zăcea sub apă. Ce anume făcea ea sub apă, Aomame nu știa. Însă aceasta ieșea periodic la suprafață, aidoma unei țestoase marine sau a unui delfin care trebuie să scoată capul din apă ca să respire. În acele momente devenea conștientă de faptul că *ceva gândise* până atunci. Odată ce-și reumplea plămânii cu oxigen proaspăt, mintea ei se cufunda la loc în apă și nu se mai zărea. Și din nou, Aomame nu mai gândea nimic. Se transforma într-un aparat de monitorizare învelit într-un cocon molatic, cu privirea fixată detașat asupra toboganului.

Privea parcul și în același timp nu se uita la nimic. Dacă un element nou pătrundea în câmpul ei vizual, mintea ei ar fi reacționat prompt. Însă deocamdată nu se întâmpla nimic. Vântul nu bătea. Crengile întunecate ale ulmului stăteau neclintite, înălțându-se către cer ca niște antene.

Lumea se oprise. Aomame își privi ceasul de la mână. Se făcuse opt. Probabil că și ziua de azi avea să se încheie fără să se întâmple nimic. Era o seară de duminică din cale afară de liniștită.

Lumea se repuse în mișcare la ora opt și douăzeci și trei de minute.

*

Aomame se trezi că în vârful toboganului apăruse un bărbat. Stătea așezat acolo, cu privirea către cer. Inima i se strânse puternic, cât pumnul unui copil mic, și rămase așa atât de mult timp, încât se întrebă dacă avea să mai bată vreodată. Apoi se umflă deodată la mărimea inițială și își reluă pulsațiile. Cu un sunet sec, începu să pompeze din nou sânge în tot corpul, cu o viteză nebună. Mintea lui Aomame reveni cu repeziciune la suprafață, se scutură scurt și se pregăti de acțiune.

E Tengo, își spuse ea din reflex.

Însă în clipa în care vederea ei agitată se calmă, își dădu seama că nu era el. Bărbatul respectiv era scund ca un copil, avea un cap mare și pătrățos și purta o căciulă tricotată. Pe capul acela, căciula prinsese o formă bizară. La gât avea un fular verde și purta o jachetă bleumarin. Fularul era prea lung, iar în dreptul burții, nasturii de la haină stăteau să sară. Aomame îl recunoscu drept „copilul” pe care îl văzuse ieșind din parc cu o seară în urmă. Dar, de fapt, nu era vorba de un copil, ci de un bărbat între două vârste. Era bondoc, cu mâini și picioare scurte. Și avea un cap nefiresc de mare și deformat.

Aomame își aminti pe loc de acel „Căpățână” despre care îi vorbise Tamaru la telefon. Individul care dăduse târcoale Vilei cu sălcii din Azabu, interesat de adăpostul pentru femei. Înfățișarea bărbatului din vârful toboganului corespundea întocmai cu descrierea lui Tamaru. Individul ăsta ciudat și-a continuat cercetările cu îndărătnicie și s-a fofilat până sub nasul meu, se gândi Aomame. Trebuie să

iau pistolul. De ce l-am lăsat în dormitor tocmai în seara asta? Însă Aomame trase adânc aer în piept, își potoli bătăile inimii și se calmă. Nu, nu trebuie să mă pierd cu firea. Încă nu e cazul să pun mâna pe pistol.

În primul rând, individul acela nu supraveghea clădirea în care se afla Aomame, ci stătea pe tobogan și se uita la cer exact în aceeași poziție în care stătuse și Tengo. Părea să se gândească intens la ceea ce vedea. Multă vreme rămase nemișcat, de parcă uitase cum să se miște. Nu părea să acorde nicio atenție apartamentului ei, lucru care o nedumerea. Ce mai e și asta? se întrebă ea. Tipul ăsta a venit până aici pe urmele mele. Foarte posibil să fie un om de-al sectei. Și, fără îndoială, e un vânător foarte viclean dacă a reușit el să-mi ia urma de la Vila cu sălcii. Dar cu toate astea, acum se expune în fața mea, complet vulnerabil, și stă absent cu ochii pe cer.

Aomame se ridică încetișor, deschise ușa, intră și se așeză în fața telefonului. Începu apoi să formeze numărul lui Tamaru cu degetele tremurându-i ușor. Orice ar fi fost, trebuia să-i dea de știre. Să-i spună că în acel moment, din locul în care se afla, îl vedea pe Căpățână. Pe toboganul din parcul de peste drum. Mai departe decidea el și rezolva rapid problema. Însă după primele patru cifre, Aomame se opri și își mușcă buzele, cu degetele încleștate pe receptor.

E prea devreme, își spuse ea. Sunt prea multe chestii de neînțeles la tipul ăsta. Dacă Tamaru îl cataloghează drept un factor de risc și „se ocupă” rapid de el, toate chestiile astea *de neînțeles* așa o să rămână. Dacă stau să mă gândesc, individul face exact ce a făcut și Tengo deunăzi. Stă pe același tobogan, în aceeași poziție, cu ochii în același punct pe cer, de parcă încearcă să-l imite. Probabil că și privirea lui întâlnește tot două luni. Asta înseamnă că între tipul ăsta și Tengo ar putea exista o legătură. Și e posibil ca el nici să nu-și fi dat încă seama că eu mă ascund aici. Nu așa se explică de ce stă cu spatele la mine, complet expus? Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât văd că ipoteza asta e din ce

în ce mai plauzibilă. Și atunci, dacă ar fi să-l urmăresc, înseamnă că aș avea șanse să ajung la Tengo. Mi-ar servi ca ghid. La acest gând, inima îi pulsă mai tare, mai rapid. Aomame lăsă receptorul.

Lui Tamaru îi dau de știre mai târziu, se hotărî ea. Trebuie să fac ceva mai înainte. Pericol există, desigur. La urma urmei, vânatul s-a transformat în vânător. Iar tipul e un profesionist cu experiență. Însă tocmai de-asta nu pot să las să-mi scape un indiciu atât de important. S-ar putea să fie ultima mea șansă. Și, din câte văd, deocamdată e cu mintea în altă parte.

Aomame dădu fuga în dormitor și luă pistolul din sertarul de la dulap. Îi scoase piedica, băgă un cartuș în cameră, cu un sunet sec, apoi puse piedica la loc. Îl îndesă în blugi, la spate și ieși pe balcon. Bărbatul era în aceeași poziție, cu privirea ridicată spre cer. Capul lui diform nici nu se clintea din loc. Părea complet acaparat de ceea ce vedea într-un anume punct. Aomame îl înțelegea perfect. *Era o privelițte care nu avea cum să nu te fure.*

Aomame se întoarse în casă și își trase pe ea geaca de puf și o șapcă de baseball. Își puse pe nas o pereche de ochelari cu ramă simplă și neagră, fără dioptrii. Fața ei căpătase deja un alt aer. Își înfășură în jurul gâtului o eșarfă gri și îndesă în buzunar portofelul și cheia de la casă. Coborî scările în fugă și ieși din bloc. Talpa adidașilor ei nu scotea niciun sunet pe asfalt. Atingerea aceea dură și certă pe care nu o mai simțise de o veșnicie o liniștea.

Mergând înainte, Aomame se asigură că individul era tot acolo. Temperatura scăzuse simțitor după ce apusese soarele, dar vântul nu bătea. Era mai degrabă un frig plăcut. Aomame trecu nonșalant prin fața parcului, scoțând abur alb pe gură și fără să i se audă pașii. Căpățână nu-i acordă nici pic de atenție. Privirea lui era îndreptată către cer. Din locul în care se afla, Aomame nu avea cum să vadă, însă la capătul ei sigur se aflau cele două luni, plutind umăr la umăr în văzduhul înghețat și fără nori.

După ce trecu de parc, Aomame făcu dreapta-împrejur la primul colț de stradă și se întoarse. Cercetă toboganul cu privirea, ascunsă în umbră. Simțea la spate atingerea pistolului. Era o atingere dură și rece, aidoma morții, care îi liniștea nervii surescitați.

*

Nu avu de așteptat decât vreo cinci minute. Căpățână se ridică alene, își scutură praful de pe haină, mai aruncă o privire către cer și coborî hotărât scara toboganului. Ieși apoi din parc și se îndreptă către gară. Nu era greu de urmărit. Fiind duminică seara, într-un cartier de locuințe, erau puțini oameni pe stradă și nu risca să-l piardă din ochi, chiar dacă lăsa o oarecare distanță între ei. În plus, individul nu părea să aibă nici cea mai vagă suspiciune că ar putea fi urmărit. Mergea cu o viteză constantă, fără să se uite deloc înapoi. Viteza cu care merge cineva pe stradă când se gândește la ceva. Ce ironic, își zise Aomame. Scăparea majoră a unui vânător e aceea că nu se gândește că ar putea fi vânat.

Aomame realiză într-un sfârșit că individul nu se îndrepta către stația Kōenji. Avea în casă o hartă cu străzile din cele douăzeci și trei de sectoare din Tokio și își întipărise bine în minte topografia zonei în care se afla blocul ei deoarece, în caz de urgență, trebuia să știe exact în ce direcție să o apuce și ce anume ar fi întâmpinat-o. Prin urmare, își dădu seama că bărbatul mersese mai întâi către gară și că schimbase direcția pe parcurs. Și mai observă că nu cunoștea zona. Se oprise de două ori la colț de stradă uitându-se fără încredere împrejur și verificase plăcuțele cu adresa montate pe stâlpii de curent. Era străin de acel loc.

În sfârșit, Căpățână își iuți pasul. Aomame bănui că ajunsese într-o zonă pe care o recunoștea. Și avea dreptate. Acesta trecu prin fața școlii primare de sector, merse o vreme drept înainte pe drumul îngust și intră într-un bloc vechi, cu două etaje.

După ce-l petrecu înăuntru cu privirea, Aomame aşteptă cinci minute. Nu putea risca să dea nas în nas cu el în hol. Intrarea în bloc era acoperită cu o streaşină de beton, iar un bec rotund proiecta în dreptul uşii o lumină gălbuie. Din câte vedea, nu părea să existe vreo plăcuţă cu numele clădirii. Poate că blocul nu avea un nume. În orice caz, trecuseră mulţi ani de când fusese construit. Aomame memoră adresa indicată pe stâlpul de curent.

După cinci minute, se îndreptă către intrare. Traversă în grabă lumina gălbuie şi deschise uşa. Pătrunse într-un hol mic şi pustiu. Era un spaţiu gol şi lipsit de căldură. Neonul care stătea să se ardă bâzâia stins. De pe undeva se auzea un televizor. Se mai auzea şi o voce ascuţită de copil care îi cerea ceva mamei.

Aomame scoase cheia din buzunar ca să fie luată drept locatară din bloc în caz că o vedea cineva şi citi numele de pe cutiile de scrisori, jucându-se uşor cu ea în mână. Poate că unul dintre ele îi aparţinea lui Căpăţână. Nu avea ea mari aşteptări, dar merita să încerce. Blocul era mic, deci nu locuia multă lume acolo. În clipa în care privirea îi căzu pe numele „Kawana”, toate sunetele din jurul ei se stinseră.

Aomame rămase pironită în faţa cutiei de scrisori. Aerul se rarefiase cumplit şi abia mai putea să respire. Buzele i se întredeschiseră uşor şi începură să-i tremure. Timpul se scurgea. Aomame îşi dădea seama că se purta stupid de riscant. Individul era prin preajmă şi putea să apară în orice clipă, însă nu se putea urni din faţa cutiei de scrisori. Acea bucăţică de hârtie cu numele „Kawana” îi paralizase raţiunea şi o împietrise acolo.

Sigur, nu avea nicio dovadă că acel locatar numit Kawana era chiar Tengo. Nu era un nume des întâlnit, dar nici atât de neobişnuit ca Aomame. Însă dacă individul acela avea într-adevăr o legătură cu Tengo, aşa cum bănuia ea, creşteau şansele să fie vorba chiar de Tengo Kawana. Era apartamentul cu numărul 303. Acelaşi număr ca şi apartamentul în care stătea ea.

Ce să facă? Aomame își mușcă adânc buzele. Mintea i se învârtea în cerc și nu găsea nicio ieșire. Ce să facă? În fața cutiei de scrisori nu putea sta o veșnicie. Aomame se hotărî și urcă scările reci de beton până la etajul doi. În pardoseala întunecată se vedeau din loc în loc crăpături care marcau trecerea timpului. Adidașii ei scoteau un sunet strident.

Aomame ajunse în fața ușii cu numărul 303. Era o ușă simplă, din oțel, iar în suportul pentru nume se vedea un cartonaș pe care era tipărit „Kawana”. Din nou, doar numele de familie. Ideogramele acelea două păreau cumplit de dure și infinit de reci. Însă, în același timp, ascundeau o mare enigmă. Rămasă în fața ușii, Aomame trase cu urechea. Își ascuți bine toate simțurile, însă nu deslușì niciun sunet dinăuntru. Nu se vedea nici dacă lumina era aprinsă. În dreptul ușii era o sonerie.

Aomame nu știa ce să facă. Stătea pe gânduri, mușcându-și buzele. Ar trebui să sun?

Poate că asta nu e decât o capcană elaborată. În spatele ușii se ascunde Căpățână, care mă așteaptă rânjind diabolic, ca un pitic malefic din pădurea întunecată. S-a afișat intenționat pe tobogan și m-a atras după el aici ca să mă înhațe. Știe că îl caut pe Tengo și folosește asta ca momeală. E un individ viclean și vrednic de tot disprețul. Mi-a găsit punctul slab. Asta era singura modalitate de a mă face să descui ușa din interior.

Aomame se asigură că nu era nimeni în jur și scoase pistolul de la spate. Îi decuplă siguranța și îl băgă în buzunarul de la geacă, să-l aibă la îndemână. Rămase cu mâna dreaptă încleștată pe pat și cu degetul arătător pe trăgaci. Cu degetul mare de la stânga apăsă butonul de la sonerie.

Din interior răsună clinchetul soneriei. Era un sunet domol, care nu se potrivea cu ritmul rapid în care bătea inima ei. Aomame strânse pistolul în mână și așteptă să i se deschidă. Însă ușa nu se deschidea. Și nici nu părea să se uite cineva prin vizor. Mai așteptă un pic și sună din nou.

Clinchetul soneriei răsună din nou. Un sunet puternic, cât să-i facă pe locuitorii din întreg sectorul Suginami să tresară și să-și ciulească urechile. Palma începu să-i transpire ușor pe patul pistolului. Dar nu se întâmplă nimic.

Mai bine plec deocamdată, își spuse ea. Locatarul numit Kawana de la apartamentul 303, oricine ar fi el, nu e acasă. Iar în momentul de față, individul ăla ciudat e ascuns undeva prin clădire. E periculos să zăbovesc aici. Aomame coborî scările în grabă, aruncă o ultimă privire către cutia de scrisori și ieși din bloc. Cu capul plecat, trecu rapid prin lumina gălbuie și se îndreptă către stradă. Aruncă apoi o privire în urmă, ca să se asigure că nu o urmărea nimeni.

Avea o mulțime de lucruri la care trebuia să se gândească. Și tot cam atâtea lucruri de hotărât. Pipăind în buzunar, puse piedica la pistol. Când ajunse într-un loc mai retras, îl îndesă din nou în blugi, la spate. Să nu ai așteptări prea mari, își spuse ea. Poate că acel Kawana e chiar Tengo. Dar e posibil să nu fie. Odată ce se nasc speranțele, inima prinde singură avânt. Când așteptările sunt înșelate, ești dezamăgit, iar dezamăgirea duce la o senzație de neajutorare. Pentru mine, în momentul de față, e cel mai periculos lucru.

Nu-mi dau seama cât anume știe Căpățână. Însă faptul că se apropie de mine e o problemă reală. Dacă întinde mâna, mai are un pic și mă atinge. Trebuie să-mi țin inima în frâu și să nu-mi slăbesc atenția. E un tip periculos, căruia nu-i scapă nimic. Chiar și cea mai mică greșeală îmi poate fi fatală. În primul și în primul rând, nu mă pot apropia cu una, cu două de blocul acela vechi. Individul sigur se ascunde undeva în clădire și urzește un plan să mă prindă, ca un păianjen veninos și însetat de sânge, care își țese pânza în întuneric.

Până să ajungă înapoi acasă, Aomame era pe deplin hotărâtă. Avea o singură cale de urmat.

*

De data aceasta formă numărul lui Tamaru până la capăt. Îl lăsă să sune de douăsprezece ori și închise. Își scoase geaca și șapca, băgă pistolul la loc în sertar și bău două pahare cu apă. Puse niște apă la fiert, ca să-și facă un ceai verde. Trase cu ochiul la parcul de vizavi prin crăpătura de la draperie, asigurându-se că e pustiu. Se postă în fața oglinzii din baie și își perie părul. Însă degetele tot nu i se mișcau cum trebuie. Încă mai era încordată. Telefonul sună tocmai când turna apa clocotită în vasul de ceai. Era, evident, Tamaru.

— L-am văzut mai devreme pe Căpățână, îl anunță ea.

Tăcere.

— „L-am văzut mai devreme” înseamnă că acum nu mai e?

— Da. Era în parcul de vizavi cu ceva timp în urmă. Dar acum nu mai e.

— Cam cu cât timp în urmă?

— Vreo patruzeci de minute.

— Și de ce n-ai sunat acum patruzeci de minute?

— Pentru că a trebuit să-l urmăresc și n-am apucat.

Se auzi respirația gâtuită a lui Tamaru.

— L-ai urmărit?

— N-am vrut să-l scap din ochi.

— Ți-am zis să nu ieși din casă orice s-ar întâmpla.

Aomame își alese cuvintele cu grijă.

— Nu puteam să stau și să mă uit cum se apropie pericolul de mine. Chiar dacă te sunam, nu puteai să vii imediat, nu?

Tamaru scoase un sunet slab din fundul gâtului.

— Deci l-ai urmărit pe Căpățână.

— Nici prin cap nu i-a trecut că se ține cineva după el.

— Un profesionist se poate preface.

Tamaru avea dreptate. Era posibil să nu fi fost decât o capcană întinsă cu multă iscusință. Însă nu-și permitea s-o recunoască în fața lui.

— Tu, unul, sigur ai fi în stare, dar din câte am văzut eu,

Căpățână nu e de nivelul tău. Poate că se pricepe, dar nu e ca tine.

— Și dacă avea întăriri?

— Nu, sigur era singur.

Tamaru tăcu preț de câteva clipe.

— Bine. Și ai aflat unde s-a dus?

Aomame îi spuse adresa și îi descrise clădirea. Numărul apartamentului nu-l știa. Tamaru își notă tot. Îi puse câteva întrebări, la care Aomame îi răspunse cât putea de exact.

— Deci l-ai descoperit în parcul de peste drum? întrebă el.

— Da.

— Ce făcea acolo?

Aomame îi explică. Individul stătea pe tobogan și privea îndelung cerul. Însă nu pomeni nimic despre cele două luni.

— Se uita la cer? întrebă Tamaru.

Parcă se auzi prin telefon cum mintea începe să i se învârtă mai repede.

— La cer, la lună, la stele.

— Și stătea expus în vârful toboganului?

— Da.

— Nu ți se pare ciudat? întrebă Tamaru. Vocea îi sunase uscat, ca o plantă din deșert care supraviețuiește doar din ploaia care cade o singură zi pe an. Individul te-a încolțit. A ajuns până la un pas de tine. Ăsta e mare lucru. Și totuși el stă relaxat în vârful toboganului, cu ochii la cer. Nu-ți aruncă nicio privire. Din punctul meu de vedere, n-are nicio logică.

— Da. Așa mi-am zis și eu, că e ciudat și n-are nicio logică. Dar că, lăsând chestia asta la o parte, n-am cum să-l trec cu vederea, fie ce-o fi.

Tamaru oftă.

— Mie tot mi se pare extrem de periculos.

Aomame nu spuse nimic.

— Și s-a mai elucidat vreun pic enigma dacă l-ai urmărit? întrebă Tamaru.

— Nu. Dar am descoperit ceva care m-a pus pe gânduri.

— Ce anume?

— M-am uitat la cutiile de scrisori din hol și am văzut că la etajul doi locuiește cineva pe nume Kawana.

— Și?

— Știi romanul *Crisalida de aer* care a fost bestseller vara asta?

— Păi, măcar ziare tot citesc și eu. Autoarea lui, Eriko Fukada, este copilul unui membru din Pionierii. A dispărut și s-a bănuit că ar fi fost răpită de sectă. Poliția a făcut o investigație. Cartea n-am citit-o.

— Eriko Fukada nu e copilul unui membru și atât. Tatăl ei a fost chiar Liderul Pionierilor. Cu alte cuvinte, e chiar fiica bărbatului pe care eu cu mâna mea l-am trimis *dincolo.* Iar Tengo Kawana este cel pe care editorul l-a angajat să rescrie în întregime *Crisalida de aer.* Adică, de fapt, romanul este o colaborare între ei doi.

Se așternu o tăcere lungă. Suficient timp cât să te duci până în capătul celălalt al unei încăperi mari, să iei dicționarul, să cauți ceva în el și să vii înapoi. Apoi Tamaru spuse:

— Nu ți s-a confirmat că locatarul pe nume Kawana e chiar Tengo Kawana.

— Deocamdată nu, recunoscu Aomame. Dar dacă e vorba de una și aceeași persoană, povestea capătă un pic de logică.

— Se mai îmbină piesele. Dar de unde știi tu că acest Tengo Kawana a rescris *Crisalida de aer*? Așa ceva n-are cum să se fi făcut public. Dacă s-ar afla, s-ar isca un scandal de proporții.

— O știu de la Lider. Mi-a spus-o chiar înainte să moară.

— Trebuia să mă fi informat și pe mine mai demult, zise Tamaru pe un ton mai rece. Nu crezi?

— La momentul respectiv nu mi s-a părut că ar avea cine știe ce relevanță.

Din nou se așternu tăcerea. Aomame nu avea cum să știe

la ce anume se gândea Tamaru în acel răstimp, dar știa că lui nu îi plăceau scuzele.

— Bine, zise el într-un sfârșit. În fine, să scurtăm povestea. Deci ce vrei tu să spui e că, în lumina acestui lucru, Căpățână l-a luat în vizor pe Tengo Kawana. Și că se apropie de tine urmând acest indiciu.

— Așa mă gândesc.

— Nu pricep, zise Tamaru. De ce să fie Tengo Kawana un indiciu care să ducă la tine? Ce legătură ai tu cu el? În afară de faptul că tu l-ai aranjat pe tatăl lui Eriko Fukada, iar el a rescris romanul lui Eriko.

— Aș avea una, răspunse Aomame pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Între tine și Tengo Kawana există o legătură directă. Asta vrei să spui?

— Am fost colegi de școală primară. Iar copilul pe care urmează să-l nasc e probabil al lui. Dar mai mult de atât nu pot să-ți explic. E vorba de o chestiune foarte personală.

Aomame auzi prin receptor un pix bătând sacadat în birou. Altceva nu se mai auzea.

— O chestiune personală, zise Tamaru pe tonul cuiva care tocmai a descoperit un animal bizar pe o piatră plată din grădină.

— Îmi cer scuze.

— Am înțeles. E o chestiune extrem de personală. Nu mai întreb nimic, răspunse Tamaru. Atunci, concret, ce anume vrei de la mine?

— În primul rând, aș vrea să știu dacă persoana care locuiește acolo e chiar Tengo Kawana. Dacă aș putea, m-aș interesa și singură, dar e mult prea riscant să mă mai apropii de blocul acela.

— Nici nu încape vorbă.

— Iar Căpățână stă probabil ascuns acolo și pune ceva la cale. Dacă e pe cale să afle unde sunt, cred că ar trebui luate măsuri.

— Individul s-a cam prins deja că între tine și Doamna

există o legătură, iar acum încearcă să pună cap la cap toate indiciile astea. Sigur că nu pot să las lucrurile așa.

— Aș mai avea o rugăminte, spuse Aomame.

— Te ascult.

— Dacă se dovedește că e Tengo, aș vrea să nu i se facă niciun rău. Iar dacă cineva trebuie să sufere, prefer să fiu eu aceea, în locul lui.

Tamaru tăcu din nou. De data aceasta nu se mai auzea pixul bătând în birou. Nu se mai auzea nimic. Tamaru era căzut pe gânduri într-o lume mută.

— Primele două chestiuni pot să le rezolv, spuse el. Țin de munca mea. Însă în legătură cu a treia, nu pot să spun nimic. Sunt prea multe probleme personale la mijloc și prea multe elemente pe care nu le înțeleg. Iar din experiență pot să-ți spun că e greu să mă ocup cum trebuie de trei chestiuni în același timp. Că-ți convine sau nu, o să existe o anumită prioritate.

— Nu mă deranjează. Urmează-ți prioritățile. Dar aș vrea să ții minte un lucru. Cât trăiesc, eu trebuie să-l întâlnesc pe Tengo, orice s-ar întâmpla. Trebuie neapărat să-i transmit ceva.

— O să bag la cap, răspunse Tamaru. Cât mai am loc liber în el.

— Mulțumesc.

— Trebuie să transmit exact ce mi-ai spus. E o problemă delicată, iar eu nu pot să acționez de capul meu. Deocamdată închid. Să nu mai ieși din casă! Încuie ușa și stai înăuntru! Dacă ieși, o încurci. Sau poate că deja ai încurcat-o.

— În schimb, am aflat câteva lucruri despre individ.

— Bine, zise Tamaru resemnat. Din câte văd, pari să fi făcut totul cum trebuie. Asta recunosc. Dar să nu-ți cobori garda. Încă nu știm exact ce anume pune la cale. Și dacă ne gândim la cum arată situația, într-o formă sau alta, în spate tot are o organizație. Mai ai încă ce ți-am dat acum ceva vreme, da?

— Bineînțeles.
— Deocamdată să-l ții mereu la îndemână.
— Așa o să fac.
Urmă o scurtă pauză convorbirea se încheie.

*

Aomame se cufundă în cada albă, plină cu apă fierbinte și își lăsă corpul să se încălzească pe îndelete, gândindu-se la Tengo. La Tengo, care era posibil să locuiască într-o încăpere din blocul acela vechi cu două etaje. Aomame își aminti ușa aceea rece de oțel și cartonașul fixat în suportul pentru nume, pe care scria „Kawana”. Oare cum arăta apartamentul din spatele ușii și traiul de acolo?

Aomame își atinse sânii pe sub apă și îi masă ușor. Avea sfârcurile mai mari și mai tari. Și deveniseră și mai sensibile. Ce bine ar fi ca astea să fie palmele lui Tengo, își zise ea. Aomame își imagină mâinile lui zdravene. Sigur avea palme puternice și blânde. Dacă i-ar cuprinde sânii în ele, s-ar simți liniștită și fericită. Aomame mai observă că sânii i se măriseră. Nu era o iluzie. Erau sigur mai umflați și aveau o formă mai suplă. Poate din cauză că era însărcinată. Sau poate că *pur și simplu s-au mărit,* fără nicio legătură cu sarcina. Ca parte din metamorfoza mea.

Aomame își puse mâna pe abdomen. Sarcina încă nu era foarte vizibilă. Și, în mod straniu, încă nu avea grețuri matinale. Însă acolo se ascundea mica ei făptură. Aomame își dădea seama de asta. Mai știi? se gândi ea. Poate că nu viața mea o vor ei cu atâta disperare, ci pe *mica mea făptură.* Poate că pe ea vor să pună mâna, odată cu mine, drept compensație pentru faptul că l-am ucis pe Lider. Gândul acesta o făcu să se cutremure. Trebuie neapărat să dau de Tengo, își zise ea cu hotărâre. Trebuie să ne unim forțele și să protejăm *această mică făptură.* Mie mi-au fost răpite multe lucruri importante de-a lungul vieții. Dar pe acesta nu îl dau nimănui.

Aomame se băgă în pat și mai citi o vreme. Însă somnul

întârzia să apară. Închise cartea și se ghemui, ca și cum și-ar fi protejat pântecele. Își odihni obrazul pe pernă și se gândi la luna care plutea în văzduh, deasupra parcului. Și la luna cea mică și verzuie de lângă ea. *Mater* și *filia.* Razele lor se împleteau și se revărsau asupra ulmului desfrunzit. În acel moment, Tamaru sigur punea la punct o strategie prin care să rezolve situația. Gândurile i se succedau în minte la turația maximă. Aomame și-l imagină încruntat, bătând cu pixul în birou. Într-un sfârșit, purtată de ritmul neîntrerupt și monoton, somnul o învălui ca o pătură moale.

Capitolul 21
Într-un locșor din minte

Se auzi țârâitul telefonului. Cadranul ceasului deșteptător indica ora două și patru minute. Luni dimineața, 2:04 a.m. Evident, afară era încă beznă, iar Tengo dormea dus. Era cufundat într-un somn liniștit, lipsit de vise.

Tengo se gândi mai întâi la Fukaeri. Ea era singura care putea să-l sune la o asemenea oră imposibilă. Apoi îi răsări în minte chipul lui Komatsu. Nici acesta nu era prea rezonabil în legătură cu ora. Dar felul în care țârâia telefonul nu aducea cu el. Răsuna cumva oficial și urgent. Iar de Komatsu abia se despărțise cu câteva ore înainte, după ce discutaseră față în față, pe îndelete.

Una dintre opțiuni ar fi fost să ignore telefonul și să se culce la loc. Cam asta îi și venea să facă. Însă aparatul continua să sune, încercând parcă să spulbere orice opțiune posibilă. Putea să nu se mai oprească până în zori. Tengo se ridică din pat și ridică receptorul, împiedicându-se de ceva.

— Alo! zise el cu limba împleticită.

Parcă în loc de creier avea în cap o salată verde congelată. Probabil există și oameni care nu știu că salata nu trebuie pusă la congelator. După ce o dezgheți, nu mai e deloc crocantă. Iar asta e tocmai cea mai de preț calitate a ei.

Din receptorul lipit de ureche se auzea șuieratul vântului. Rafale sporadice care suflă printr-o vale îngustă, zbârlind ușor blănița căprioarelor aplecate să se adape din pârâul cristalin. Dar nu era șuierat de vânt, ci răsuflarea cuiva, amplificată de aparat.

— Alo! repetă Tengo. Poate că se ținea cineva de glume proaste. Sau făceau liniile atingere.

— Alo! răspunse o voce necunoscută de femeie.

Nu era Fukaeri. Și nici iubita lui mai în vârstă.

— Alo! zise din nou Tengo. Sunt Tengo Kawana.

— Tengo? se auzi vocea.

În sfârșit, legătura se făcuse cum trebuie. Dar el tot nu știa cine era la celălalt capăt al firului.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Kumi Adachi.

— A, tu erai? zise Tengo. (Kumi Adachi era tânăra asistentă care locuia în blocul de unde se auzea bufnița.) Ce s-a întâmplat?

— Dormeai?

— Da, răspunse Tengo. Tu?

O întrebare fără rost. Un om care doarme nu poate să dea telefoane. De ce se apuca el să spună asemenea tâmpenii? Sigur din cauza salatei congelate din capul lui.

— Eu sunt în tură, răspunse ea și tuși o dată. Știi, domnul Kawana a decedat cu puțin timp în urmă.

— Domnul Kawana a decedat, repetă Tengo fără să priceapă.

Mă anunță cumva că am murit? se întrebă el.

— S-a prăpădit tatăl tău, reformulă Kumi.

Tengo mută fără sens receptorul din mâna dreaptă în stânga.

— S-a prăpădit, o îngână el din nou.

— Moțăiam în camera de gardă, când pe la unu și ceva s-a auzit soneria. Era din rezerva tatălui tău. Dânsul era în comă, deci nu avea cum să apese singur pe buton și m-am mirat, dar m-am dus oricum imediat. Însă când am ajuns, deja nu mai respira. Nu mai avea nici puls. L-am trezit pe doctorul de gardă și i-am acordat primul ajutor, dar degeaba.

— Adică tata a apăsat pe buton?

— Probabil. Fiindcă altcineva nu avea cine.

— Cauza morții? întrebă Tengo.

— Eu nu pot să mă pronunț în legătură cu asta. Dar nu pare să fi suferit deloc. Avea un chip foarte liniștit. Cum să zic eu, ca frunza unui copac la sfârșit de toamnă, care cade, deși nu bate vântul. Poate că e o exprimare neinspirată.

— Nici vorbă, răspunse Tengo. Mi s-a părut foarte bună.

— Poți să vii azi încoace?

— Cred că da.

De luni trebuia să reînceapă orele la școală, dar având în vedere că îi murise tatăl, nu mai conta.

— Vin cu primul expres. Ar trebui să ajung înainte de zece.

— Chiar ți-aș fi recunoscătoare. Sunt și diverse chestiuni administrative de rezolvat.

— Administrative, zise Tengo. Am ce pregătiri anume să fac?

— Ești singura rudă a domnului Kawana?

— Așa aș zice.

— Atunci să-ți iei la tine ștampila personală, s-ar putea să ai nevoie de ea. Ai și certificatul de înregistrare la ea?

— Parcă îl aveam.

— Ia-l cu tine, ca să fie. De altceva nu cred că e nevoie. Tatăl tău s-a ocupat deja de toate pregătirile.

— Toate pregătirile?

— Da, cât a fost conștient a aranjat totul în amănunt, de la cheltuielile de înmormântare, hainele pentru sicriu și până la locul de depozitare pentru urnă. A fost o persoană foarte organizată. Realist, așa.

— Era genul, da, zise Tengo masându-și tâmplele.

— Eu îmi termin garda la șapte și mă duc acasă să mă culc. Dar o să fie în tura de dimineață Tamura și Ōmura și o să-ți explice ele tot ce trebuie.

Tamura era asistenta între două vârste, cu ochelari, iar Ōmura, cea cu pixul înfipt în păr.

— Mulțumesc pentru ajutor, zise Tengo.

— Cu plăcere, răspunse Kumi și adăugă pe un ton formal, de parcă își amintise deodată: Sincerele mele condoleanțe.

— Mulțumesc, spuse Tengo.

*

Cum nu îi mai era somn, Tengo puse apă la fiert și își făcu

o cafea. După ce o bău, mintea i se mai limpezi un pic. I se făcuse și foame, așa că își pregăti un sendviș cu roșii și brânză, găsite în frigider. I se păru fad, de parcă îl mânca pe întuneric. Scoase apoi mersul trenurilor și se uită la orele de plecare ale expresurilor către Tateyama. Abia se întorsese sâmbătă după-amiaza, cu două zile în urmă, din orașul pisicilor și acum trebuia să se ducă înapoi. Dar de data asta n-avea de ce să rămână mai mult de o noapte, două.

Când ceasul arătă ora patru, Tengo se spălă pe față la baie și se bărbieri. Luă peria și încercă să-și îmblânzească smocurile de păr rebel, dar nici de data aceasta nu reuși. Asta era. Până la prânz se turteau ele.

Faptul că tatăl său se prăpădise nu îl tulburase neapărat. Petrecuse două săptămâni alături de el și părea să-și accepte moartea iminentă ca pe un fapt împlinit. Suna ciudat, dar parcă odată ce se hotărâse, apăsase singur pe întrerupător și intrase în comă. Doctorii nu reușiseră să identifice motivul care cauzase starea comatoasă. Însă Tengo știa. Tatăl lui se hotărâse să moară. Sau își abandonase voința de a mai trăi. Împrumutând expresia lui Kumi, ca „frunza unui copac”, își stinsese lumina conștiinței, închisese toate porțile simțurilor și așteptase să-i vină vremea.

*

Din gară de la Chikura se urcă în taxi și ajunse la sanatoriul de la malul mării la zece și jumătate. Era o zi de început de iarnă, la fel de liniștită ca ziua precedentă. Razele calde ale soarelui se revărsau generos asupra gazonului din grădină, care începea să pălească, iar o pisică necunoscută, cu blana pătată, se lăfăia la soare, lingându-și coada pe îndelete. La intrare îl întâmpinară asistentele Tamura și Ōmura. Fiecare îi oferi lui Tengo câteva cuvinte de consolare, pe un glas scăzut. El le mulțumi.

Trupul tatălui său fusese depus într-o cămăruță dintr-o

zonă mai retrasă a sanatoriului. Asistenta Tamura îl conduse pe Tengo până acolo. Tatăl său era întins pe un pat mobil și era acoperit cu un cearșaf alb. În încăperea cubică, fără ferestre, neonul din tavan proiecta o lumină și mai albă pe pereții albi. Pe o servantă înaltă până la brâu se afla o vază din sticlă cu trei crizanteme albe. Florile fuseseră puse acolo probabil chiar în dimineața aceea. Pe perete era atârnat un ceas rotund. Era un ceas vechi, acoperit cu praf, însă indica ora corect. Poate că rolul lui era de a depune mărturie pentru ceva. În rest, altă mobilă sau ornamente nu existau. Mulți bătrâni care mureau treceau probabil la fel prin încăperea aceea modestă. Intrau tăcuți și plecau tăcuți. Camera arăta formal, dar în ea plutea și un aer solemn, de treburi importante, care trebuie lăsate mai departe în grija cuiva.

Pe chipul tatălui său nu se vedea neapărat vreo schimbare față de când trăia. Nici chiar observat de aproape nu-ți lăsa senzația că era mort. Nu era palid și cineva avusese grijă să-l bărbierească, pentru că avea pielea straniu de netedă sub nas și pe bărbie. În acel moment n-ai fi putut spune dacă își pierduse cunoștința și dormea adânc sau își pierduse viața. Doar nu mai avea nevoie de hrană și de excreție. Numai că, dacă rămânea așa cum era, în câteva zile intra în putrefacție. Iar aceasta era o mare diferență între viață și moarte. Dar, desigur, trupul său avea să fie cremat înainte să se ajungă acolo.

Veni un doctor cu care mai vorbise de câteva ori până atunci, care își exprimă condoleanțele, apoi îi explică despre faptele care conduseseră la moartea tatălui său. Îi vorbi amabil, cu răbdare, însă tot ce îi spunea se putea rezuma simplu prin „nu prea știu cauza morții”. Oricâte investigații făcuseră, nu găsiseră nimic anume în neregulă. Din contră, rezultatele analizelor indicau că era într-o condiție bună. Suferea de demență senilă și atât. Cu toate acestea, intrase în comă (din motive neclare), iar funcțiile sale vitale continuaseră să se degradeze treptat. În momentul în care

această curbă descendentă trecuse de un anumit prag, păşise inevitabil pe tărâmul morţii, nemaiputând fi ţinut în viaţă. Explicaţia în sine era simplă, însă pentru doctor, ca specialist, situaţia ridica o seamă de probleme. Motivul era că nu putuse să identifice cauza morţii. Bătrâneţea ar fi fost cea mai apropiată definiţie, însă tatăl său avea doar şaizeci şi ceva de ani şi era prea tânăr ca să primească acest diagnostic.

— Eu am fost medicul curant al tatălui dumneavoastră şi de aceea eu sunt cel care completează certificatul de deces, îi spuse acesta rezervat. Sunteţi de acord să trec la cauza morţii „insuficienţă cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă”?

— Chiar dacă, de fapt, cauza morţii nu a fost „insuficienţă cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă”. Asta vreţi să spuneţi? întrebă Tengo.

Doctorul făcu o faţă încurcată.

— Până la urmă, nu am descoperit nimic în neregulă la inimă.

— Şi nici la celelalte organe.

— Nu… spuse doctorul cu greu.

— Însă în acte trebuie să treceţi o cauză clară?

— Exact.

— Nu mă pricep la chestii de specialitate, dar, până la urmă, i s-a oprit inima, nu?

— Da, i s-a oprit inima.

— Ceea ce este o stare anormală, nu?

Medicul se gândi la spusele lui Tengo.

— Dacă prin stare normală înţelegem ca inima să funcţioneze, atunci da, se poate numi o stare anormală. Aşa este.

— Atunci scrieţi asta. „Insuficienţă cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă.” Nu văd nimic în neregulă.

Doctorul păru uşurat. Îi spuse că într-o jumătate de oră poate să elibereze certificatul de deces. Tengo îi mulţumi. Acesta plecă şi mai rămase doar asistenta cu ochelari,

Tamura.

— Vrei să rămâi câteva clipe singur cu tatăl tău? îl întrebă ea, cu o inflexiune formală în voce, care îi lăsa de înțeles că îi punea întrebarea pentru că așa cereau regulile.

— Nu, nu este nevoie. Mulțumesc, zise Tengo.

Nu aveau nimic anume de discutat dacă rămâneau singuri. Nu prea avuseseră ei nici când trăia. Acum, că murise, nu se punea problema să se nască brusc subiecte de conversație.

— Atunci te deranjează dacă trecem în altă parte și vorbim despre ce aranjamente trebuie făcute?

Tengo îi spuse că nu îl deranja.

Înainte să iasă, asistenta Tamura își împreună scurt palmele în fața trupului neînsuflețit. Tengo făcu și el același lucru. Oamenii au un respect natural față de morți. Iar cel de lângă ei tocmai înfăptuise marea realizare personală de a muri. Cei doi părăsiră cămăruța aceea fără ferestre și se duseră la cantină. Nu era nimeni acolo. Pe geamul mare, care dădea spre curte, pătrundeau razele vesele ale soarelui. Învăluit în lumina aceea, Tengo reuși să răsufle ușurat. Acolo nu se mai simțea prezența morții. Era o lume pentru cei vii. Indiferent cât de incertă și incompletă era ea.

Asistenta Tamura umplu două cești cu ceai de cereale și le aduse. Își băură o vreme ceaiul în tăcere, așezați față în față la masă.

— Rămâi undeva peste noapte? îl întrebă ea.

— Da, am de gând să rămân, dar nu mi-am făcut încă rezervare.

— Dacă vrei, poți să stai în rezerva pe care a ocupat-o tatăl tău. Acum nu e folosită și scapi de o cheltuială. Asta dacă nu-ți displace ideea.

— Nu-mi displace neapărat, răspunse Tengo puțin surprins. Dar sigur ar fi în regulă?

— Nu e nicio problemă. Dacă nu te deranjează pe tine, pe noi, nici atât. Am să pregătesc eu patul mai târziu.

— Deci, începu Tengo, ce am de făcut acum?

— După ce îți dă medicul curant certificatul de deces, mergi la primărie să iei aprobarea pentru cremare, apoi faci formalitățile pentru radierea din registrul de familie. Deocamdată acestea sunt cele mai importante. Mai trebuie făcute actele legate de pensie, transferarea contului de economii și alte câteva, însă despre ele discuți cu avocatul.

— Avocatul? întrebă Tengo mirat.

— Domnul Kawana, adică tatăl tău, a discutat cu un avocat în legătură cu formalitățile necesare după moartea dânsului. Să nu te gândești la ceva foarte impozant când spun avocat. La noi în sanatoriu sunt multe persoane în vârstă și multe dintre ele au tulburări de judecată, drept pentru care, ca să se evite problemele legale cu împărțirea proprietăților, le oferim consultanță legală prin intermediul unui birou de avocatură din zonă. Se face și testamentul la notar, lucruri de genul ăsta. Nici nu costă prea mult.

— Tatăl meu a lăsat un testament?

— Te rog să vorbești cu avocatul. Eu nu pot să discut despre asta.

— Am înțeles. Am cum să-l întâlnesc în curând?

— Am luat deja legătura cu dânsul și vine aici astăzi, la ora trei. E bine așa? E cam din pripă, dar m-am gândit că ești și tu ocupat, așa că am stabilit eu cum am crezut de cuviință.

— Mulțumesc, răspunse Tengo, recunoscător pentru eficiența ei.

Cumva, toate femeile mai în vârstă din jurul lui erau foarte abile.

— Mai întâi mergi la primărie pentru radierea din registrul de familie și ia aprobarea pentru cremare.

— Bine, atunci trebuie să mă duc la Ichikawa, fiindcă domiciliul tatei acolo era. Dar așa nu cred că apuc să mă întorc până la trei.

Asistenta clătină din cap.

— Imediat după ce a venit aici, tatăl tău și-a transferat certificatul de rezidență și domiciliul de la Ichikawa la

Chikura. Ca să simplifice lucrurile la nevoie.

— Foarte organizat, zise Tengo impresionat.

Parcă tatăl său știuse de la bun început că acolo urma să moară.

— Așa este. Nu multă lume vede așa departe. Toți cred că sunt aici doar temporar. Însă… zise asistenta, dar se întrerupse și își împreună mâinile în față, sugerând prin gesturi cuvintele care ar fi urmat. În orice caz, nu e nevoie să te duci până în Ichikawa.

*

Tengo fu condus în rezerva tatălui său. Era camera în care își petrecuse ultimele luni din viață. Așternuturile fuseseră strânse, plapuma și perna luate, iar pe pat mai rămăsese acum doar o saltea în dungi. Pe birou era o veioză simplă, iar în dulapul îngust atârnau cinci umerașe goale. Raftul de cărți era gol, iar restul obiectelor personale fusese depozitat în altă parte. Tengo nici nu-și mai amintea care erau acele obiecte personale. Își lăsă geanta pe podea și dădu roată cu privirea prin cameră.

Înăuntru încă mai stăruia un vag iz de medicamente. Simțea în nări până și răsuflarea lăsată în urmă de bolnav. Tengo deschise geamul ca să aerisească. Perdelele decolorate de soare fluturau în vânt ca fusta unei fetițe jucăușe. Văzându-le, Tengo se gândi dintr-odată ce minunat ar fi ca Aomame să fie acolo cu el și să-l țină strâns de mână, fără să spună nimic.

*

Tengo luă autobuzul până la primăria din Chikura, arătă la ghișeu certificatul de deces și primi aprobarea pentru cremare. Putea fi dus la crematoriu după douăzeci și patru de ore de la ora decesului. Depuse o cerere pentru radierea din registrul de familie și primi un act doveditor. Îi luă ceva timp pentru toate formalitățile, dar în principiu, totul se rezolvă neașteptat de simplu. Fără timp de introspecții

sufletești, fără nimic. Ca și cum ai radia o mașină din circulație. Asistenta Tamura îi făcu la copiatorul din birou trei copii după fiecare din actele primite de la primărie.

— La două și jumătate, înainte să te întâlnești cu avocatul, o să vină aici cineva de la firma de pompe funebre Zenko, îi spuse ea. Te rog să-i dai o copie după aprobarea pentru cremare. Mai departe se ocupă dânșii de tot. Tatăl tău a vorbit cu un reprezentant al lor și a făcut toate aranjamentele. A pus deoparte și banii pentru cheltuieli. De aceea chiar nu trebuie să faci nimic. Desigur, dacă nu ai cumva vreo obiecție.

Tengo îi spuse că nu avea.

Tatăl său nu lăsase în urmă mai niciun lucru personal. Niște haine vechi, câteva cărți și atât.

— Ai vrea ceva, vreun obiect care să-ți amintească de dânsul? Asta ar însemna radioul cu alarmă, ceasul de mână vechi, mecanic, ochelarii și cam atât.

Tengo îi răspunse că nu voia nimic și o rugă să facă ce credea cu ele.

*

La ora două și jumătate fix un reprezentant îmbrăcat în costum negru de la firma de pompe funebre sosi cu pași tăcuți. Era un bărbat slab, de cincizeci și ceva de ani. Avea degete lungi, ochi mari și un neg negru și uscat lângă nas. Era bronzat bine până în vârful urechilor, de ziceai că a stat la soare cu orele. Nu se știe de ce, dar Tengo nu văzuse niciodată un antreprenor de pompe funebre gras. Acesta îi explică în mare lui Tengo pașii serviciului funerar. Vorbea politicos și foarte lent, de parcă voia să-i sugereze că nu exista niciun motiv de grabă.

— Pe când era în viață, tatăl dumneavoastră și-a exprimat dorința de a beneficia de un serviciu funerar cât mai simplu. Să fie pus într-un sicriu modest, care să-și servească scopul, apoi să fie dus direct la crematoriu. A vrut să omitem absolut totul, altarul, ceremonia, recitarea

sutrelor, numele postum, florile, cuvintele de despărțire. Nu a dorit niciun mormânt. A spus să depunem urna într-un așezământ comun oarecare. Așa că, în cazul în care nu aveți nicio obiecție…

În acel punct, bărbatul se întrerupse și se uită la Tengo implorator.

— Dacă asta și-a dorit tata, eu, unul, nu am nimic de obiectat, zise el, privindu-l drept în ochi.

Reprezentantul încuviință și își plecă ușor privirea.

— În noaptea aceasta se face priveghiul și vom depune trupul peste noapte la sediul nostru. Am dori, dacă se poate, să îl transportăm acolo chiar acum. Iar mâine la ora unu se va face cremarea la un crematoriu din apropiere. Este bine așa?

— Nu am nicio obiecție.

— Doriți să veniți la cremare?

— Am să vin, răspunse Tengo.

— Sunt persoane care nu doresc să fie de față. Rămâne la latitudinea dumneavoastră.

— Am să vin, repetă Tengo.

— Am înțeles, spuse bărbatul cu un aer ușurat. Atunci, am aici exact ce i-am arătat și tatălui dumneavoastră înainte să moară. Sper să avem acordul dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte, reprezentantul deschise un dosar cu degetele lui lungi ca niște picioare de insectă și scoase din el o factură, pe care i-o înmână lui Tengo. Până și el, care nu știa nimic despre înmormântări, înțelese că era vorba de un serviciu foarte puțin costisitor. Evident, nu avea nimic de obiectat. Luă un pix și semnă hârtia.

Avocatul sosi cu câteva minute înainte de ora trei și schimbă câteva cuvinte cu antreprenorul de pompe funebre, de față cu Tengo. O conversație scurtă, ca între specialiști. Tengo nici nu înțelegea bine despre ce se discuta. Cei doi păreau să se cunoască. Era un oraș mic. Sigur toată lumea se știa cu toată lumea.

Imediat în apropierea camerei în care era depus corpul

exista o poartă de acces discretă, lângă care era parcată furgoneta firmei de pompe funebre. Toate geamurile, mai puțin cel din dreptul șoferului, erau vopsite în negru, iar pe mașina neagră ca smoala nu era nicio emblemă și nimic scris. Antreprenorul slab și asistentul său cu păr alb, care îndeplinea și rolul de șofer, mutară trupul tatălui lui Tengo pe un pat mobil și îl împinseră până la mașină. Furgoneta era special făcută să aibă tavanul înălțat, iar cu ajutorul unei șine se putea introduce partea superioară a patului, așa cum era. Ușile din spate se închiseră cu un sunet formal, reprezentantul îi făcu politicos o plecăciune lui Tengo, după care furgoneta plecă. Cei patru – Tengo, avocatul, asistenta Tamura și asistenta Ōmura – își împreunară palmele în direcția ușilor din spate ale acelei Toyota negre.

*

Tengo și avocatul rămaseră să discute într-un colț al cantinei. Avocatul avea în jur de patruzeci și cinci de ani și, spre deosebire de antreprenorul de pompe funebre, era foarte rotofei. Aproape că-i dispăruse bărbia. Deși era iarnă, avea fruntea ușor transpirată. Vara probabil că asuda cumplit. Dinspre costumul său gri de lână venea un iz neplăcut de naftalină. Avea fruntea îngustă și părul negru-negru și extrem de des. Corpul acela obez nu se potrivea deloc cu claia de păr. Avea pleoape greoaie, umflate și ochii îngușți, însă dacă te uitai cu luare-aminte descopereai în ei o rază de bunătate.

— Tatăl dumneavoastră mi-a încredințat testamentul dânsului. Dar să nu credeți că e vorba de ceva de proporții. Nu se compară cu cele care apar prin romanele polițiste, zise avocatul și tuși o dată. S-ar putea numi mai degrabă o scurtă însemnare. Am să vă explic mai întâi sumar despre ce este vorba. Testamentul indică, în primul rând, aranjamentele legate de serviciul său funerar. Despre asta v-a explicat mai devreme domnul de la Zenko, nu-i așa?

— Da, mi-a explicat. Un serviciu funerar simplu.

— Așa este, spuse avocatul. Asta își dorea tatăl dumneavoastră. Să se facă totul cât mai simplu cu putință. Există un fond alocat cheltuielilor de înmormântare, iar cele medicale sunt acoperite din suma lăsată garanție de dânsul când a fost internat aici. Este totul aranjat astfel încât să nu existe alte eforturi financiare.

— Adică să nu se îndatoreze la nimeni.

— Exact. Totul a fost achitat în avans. Apoi, mai sunt niște bani în contul dânsului de la oficiul poștal din Chikura, pe care vi i-a lăsat moștenire. Va trebui schimbat titularul contului. Pentru aceasta aveți nevoie de adeverința de radiere din registrul de familie, de extrasul oficial din registrul dumneavoastră de familie și de certificatul de înregistrare a ștampilei. Mergeți cu ele direct la oficiul poștal din Chikura și completați formularele de mână. Formalitățile acestea durează destul de mult timp. După cum știți și dumneavoastră, băncile și oficiile poștale din Japonia sunt foarte stricte când vine vorba de formulare.

Avocatul scoase o batistă mare și albă din buzunarul de la sacou și își șterse fruntea cu ea.

— Cam atât aveam să vă transmit legat de averea sa. Prin avere înțeleg aici doar economiile de la poștă, deoarece nu există vreo asigurare de viață, titluri de acțiuni, proprietăți imobiliare, pietre prețioase sau antichități. Cum să vă spun, totul e foarte clar și nu implică niciun efort.

Tengo încuviință în tăcere. Tipic pentru tatăl său. Dar îl pleoștea gândul că îi revenea ca moștenire contul lui de economii. Se simțea de parcă i se punea în brațe un teanc de pături ude și grele. Ar fi preferat să nu fie nevoit să le primească. Însă nu putea să-i spună un asemenea lucru acestui avocat gras, cu păr des și zâmbet curtenitor.

— Pe lângă acestea, am în păstrare un plic de la tatăl dumneavoastră. L-am adus la mine și aș vrea să vi-l înmânez acum.

Plicul maroniu, mare și umflat, era sigilat bine cu bandă

adezivă. Avocatul cel gras îl scoase din diplomatul său negru și îl puse pe masă.

— Imediat după ce a fost internat aici, m-am întâlnit și am discutat cu domnul Kawana, iar dânsul mi-a încredințat acest plic. La momentul acela, încă era perfect conștient. Sigur, uneori se mai zăpăcea, însă, în mare, putea să ducă un trai fără impedimente. Mi-a spus că atunci când va muri, să i-l înmânez moștenitorului său legal.

— *Moștenitorul legal,* zise Tengo ușor mirat.

— Da. Tatăl dumneavoastră nu a numit pe nimeni atunci. Însă dumneavoastră sunteți singurul moștenitor legal.

— Din câte știu și eu, așa este.

— Prin urmare, vi-l înmânez dumneavoastră, zise avocatul arătând cu degetul către plicul de pe masă. Puteți, vă rog, să-mi semnați de primire?

Tengo semnă confirmarea de primire. Așezat pe masă, plicul maroniu arăta inutil de impersonal și formal. Nici pe fața și nici pe spatele lui nu era scris nimic.

— Aș vrea să vă întreb ceva, spuse Tengo. În acel moment, tata a pronunțat vreodată numele meu, Tengo Kawana? Sau cuvântul „fiu”?

Cât timp se gândi, avocatul scoase din nou batista din buzunar și își șterse fruntea. Apoi clătină scurt din cap.

— Nu, domnul Kawana a spus doar „moștenitorul legal”. Altă expresie nu a folosit niciodată. Îmi amintesc acest lucru, pentru că mi s-a părut puțin straniu.

Tengo tăcea. Avocatul spuse pe un ton împăciuitor.

— Însă domnul Kawana știa și dânsul foarte bine că dumneavoastră sunteți singurul moștenitor legal. Doar că nu v-a pomenit numele în discuție, atâta tot. Vă neliniștește ceva?

— Nu mă neliniștește nimic, zise Tengo. Tata a avut dintotdeauna micile lui ciudățenii.

Avocatul zâmbi liniștit și încuviință ușor din cap. Apoi îi întinse lui Tengo o nouă copie completă a registrului de familie.

— Îmi cer scuze, dar fiind vorba de această boală, mi-am permis să verific registrul de familie, ca să nu apară vreo eroare în acte. Din înregistrări reiese că dumneavoastră sunteți unicul fiu al domnului Kawana. La un an și jumătate după ce v-a născut, mama dumneavoastră a murit. Tatăl v-a crescut singur, fără să se recăsătorească. Părinții și frații dânsului sunt decedați cu toții. Dumneavoastră sunteți, fără dubiu, singurul moștenitor legal.

Avocatul se ridică în picioare, își oferi condoleanțele și plecă. Tengo rămase așezat la masă, privind plicul. Tatăl său fusese tatăl său biologic, iar mama lui *chiar* murise. Așa spusese avocatul. Și probabil că era un fapt real. Sau cel puțin din punct de vedere legal. Însă cu cât aceste fapte ieșeau mai mult la iveală, avea senzația că adevărul se îndepărta tot mai mult. Oare de ce?

Tengo se întoarse în camera tatălui său, se așeză la birou și se chinui să desfacă plicul maroniu. Poate că înăuntrul lui se ascundea cheia dezlegării unor secrete. Dar nu se dovedi a fi o îndeletnicire prea ușoară. Nu găsi în cameră nici foarfecă, nici cutter și nimic altceva de care să se ajute. Nu-i rămânea decât să dezlipească fiecare fâșie de bandă cu unghiile. Când reuși, cu chiu, cu vai, să deschidă plicul, găsi înăuntrul lui alte câteva plicuri, toate lipite foarte bine. Tipic din partea tatăl lui.

Într-unul erau cinci sute de mii de yeni, bani gheață. Cincizeci de bancnote nou-nouțe de zece mii de yeni, înfășurate de mai multe ori într-o hârtie subțire. Înăuntru era și un bilețel pe care scria „bani pentru urgențe”. Era, neîndoielnic, scrisul tatălui său. Mărunt, cu fiecare ideogramă în parte atent migălită. Asta însemna să-i folosească dacă apăreau diverse cheltuieli neașteptate? Tatăl său se așteptase ca „moștenitorul legal” să nu aibă la el suficienți bani gheață.

Plicul cel mai gros era burdușit cu niște decupaje vechi din ziare și diverse diplome. Toate legate de Tengo. Diploma de când câștigase olimpiada de aritmetică din școala

primară, articolul din ediția locală a ziarului. O fotografie cu trofeele sale. Carnetele de note, desăvârșite ca niște opere de artă. Note maxime la toate materiile. Și alte diverse mărturii minunate care îi atestau statutul de copil minune. O fotografie cu el în școala generală, îmbrăcat în echipament de judo. Zâmbea vesel, cu fanionul de vicecampion în mână. Tengo era extrem de surprins să le vadă. Tatăl său ieșise la pensie, plecase din locuința de serviciu dată de NHK, se mutase tot în Ichikawa, cu chirie, și mai apoi venise la sanatoriul din Chikura. Fiind singur și mutându-se de mai multe ori, nu-i rămăseseră multe obiecte personale. În plus, relația lor fusese rece ani de-a rândul. Cu toate acestea, tatăl său cărase după el și prețuise aceste relicve strălucitoare de pe vremea când era „copilul minune”.

În alt plic erau diverse documente de pe vremea când lucra ca încasator la NHK. Hârtii prin care i se recunoșteau meritele deosebite pe parcursul anilor. Erau câteva diplome simple. O fotografie făcută probabil cu un coleg într-o excursie cu firma. Un buletin vechi. Chitanțe de plată pentru pensie și asigurarea de sănătate. Câteva state de plată, păstrate din cine știe ce motiv. Hârtii legate de încasarea primei de pensionare… La cât se spetise pentru NHK muncind încontinuu mai bine de treizeci de ani, sumele erau surprinzător de mici. Comparativ cu realizările remarcabile ale lui Tengo din școala primară, ale lui se puteau considera practic nule. Poate că din punct de vedere social, era un om egal cu zero. Însă pentru Tengo, el nu nu fusese deloc „egal cu zero”. Tatăl lui îi lăsase în suflet o umbră grea și întunecată. La fel și acel cont poștal de economii.

În plicurile acelea nu era nimic legat de viața lui dinainte să se angajeze la NHK. Parcă viața lui începuse abia din momentul în care devenise încasator.

În plicul mic și subțire pe care îl deschise ultimul era o fotografie alb-negru. Atât. Nimic altceva. O fotografie veche și acoperită în întregime cu o peliculă subțire de parcă ar fi

fost pătată cu apă. Înfățișa doi părinți cu copilul. Tatăl, mama și bebelușul. După cât era de mare, acesta nu părea să aibă peste un an. Îmbrăcată în chimono, mama își ținea cu grijă pruncul în brațe. În fundal se vedea poarta unui templu șintoist. După haine, fotografia părea făcută iarna. Fiind în pelerinaj la templu, probabil că era de Anul Nou. Mama își ținea ochii mijiți și zâmbea. Tatăl era îmbrăcat cu un palton închis la culoare, puțin cam mare, și avea două cute adânci între sprâncene. Un chip care spunea că nu prea ia orice lucru de bun. Bebelușul din brațe arăta uluit de cât de mare și de rece era lumea.

Bărbatul acela tânăr semăna cu tatăl lui Tengo din toate punctele de vedere. Avea încă trăsături tinere, dar cumva mature pentru vârsta sa, era slab și avea ochii adânciți în orbite. Era chipul unul fermier sărman dintr-un sat izolat. Încăpățânat și sceptic. Avea părul tuns scurt și stătea cam cocoșat. Era imposibil să nu fie tatăl lui. Ceea ce însemna că bebelușul era Tengo, iar femeia care îl ținea în brațe, mama lui. Era mai înaltă decât tatăl lui și avea o postură frumoasă. El părea să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani, iar ea, în jur de douăzeci și cinci.

Era prima dată când vedea acea fotografie. Tengo nu mai văzuse niciodată ceva care să aducă a portret de familie. Și nici vreuna cu el mic. Tatăl său îi explicase că duceau o viață grea și nu aveau aparat de fotografiat, iar în plus, nu se ivise ocazia să facă o poză de familie. La asta se gândise și Tengo. Dar fusese o minciună. Una tot existase. Iar înfățișarea lor nu era chiar magnifică, dar nici cât să se facă de râs în public. Nu păreau să ducă un trai atât de sărăcăcios încât să nu-și permită un aparat de fotografiat. Poza fusese făcută la scurt timp după ce se născuse Tengo, deci prin ’54-’55. O întoarse pe partea cealaltă, dar nu erau trecute locul și data.

Tengo cercetă în amănunt chipul mamei. În fotografie era mic și, pe deasupra, neclar. Cu o lupă poate ar fi văzut mai bine detaliile, dar nu avea așa ceva. Cu toate acestea, reuși

să-i distingă în mare trăsăturile feței. Era ovală, cu un nas micuț și buze cărnoase. Nu se putea numi neapărat o frumusețe, dar era un chip drăguț, care îți lăsa o impresie plăcută. Cel puțin în comparație cu trăsăturile grosolane ale tatălui, ale ei erau mult mai delicate și inteligente. Asta îl bucură pe Tengo. Avea părul strâns frumos în coc și o expresie orbită pe față. Poate era doar încordată în fața aparatului de fotografiat. Fiind îmbrăcată în chimono, nu i se deslușea silueta.

Cel puțin din câte se vedea din înfățișarea surprinsă în fotografie, cu greu s-ar fi putut numi un cuplu potrivit. Părea să fie și o diferență măricică de vârstă între ei. Tengo încercă să și-i imagineze întâlnindu-se undeva, apropiindu-se sufletește, căsătorindu-se și crescând un fiu împreună, dar nu prea reuși. Poza aceea nu-i transmitea nimic de genul acesta. Și atunci, scoțând din calcul o legătură sufletească, însemna că au existat anumite circumstanțe care îi uniseră ca soț și soție. Sau poate că nu fusese vorba de nicio circumstanță. Poate că pur și simplu viața nu era decât un șir întreg de evenimente absurde și pe alocuri chiar grosolane.

Apoi Tengo încercă să-și dea seama dacă femeia enigmatică din reveria sau amintirea sa tumultuoasă din fragedă copilărie era una și aceeași cu mama sa din fotografie. Însă în acel moment realiză că nu-și amintea deloc chipul acelei femei. Își scotea bluza, își lăsa bretelele neglijeului să cadă, iar un bărbat necunoscut îi săruta sfârcurile. Apoi scotea un suspin adânc. Cam asta era tot ce-și amintea el. Un alt bărbat strângea între buze sfârcurile mamei lui. Sfârcurile care trebuiau să-i aparțină în totalitate lui erau asaltate de altcineva. Probabil că pentru un bebeluș, aceea fusese o amenințare foarte puternică. La chipul ei nu se mai uitase.

Tengo puse deocamdată fotografia la loc în plic și se gândi la ce reprezenta ea. Tatăl său o păstrase cu grijă până la moarte. Asta însemna că ținuse la mama lui. Când Tengo

ajunsese la vârsta la care să înțeleagă ce se întâmplă în jurul lui, ea deja se îmbolnăvise și murise. Din ce aflase avocatul, el era unicul fiu pe care mama sa îl avusese cu tatăl său, încasatorul de la NHK. Acesta era un fapt înscris în registrul de familie. Însă actele de la primărie nu garantau că bărbatul acela fusese tatăl său biologic.

„Eu n-am niciun băiat", îi spusese tatăl lui înainte să intre în comă profundă.

„Și atunci eu ce sunt?", îl întrebase Tengo.

„Nu ești nimic", venise răspunsul său concis, care nu însemna nici da, nici nu.

La auzul acelor cuvinte, din inflexiunea vocii lui, Tengo se convinsese că între el și bărbatul acela nu exista o legătură de sânge. Și în acel moment se simțise eliberat din cătușele grele, însă pe măsură ce trecea timpul, își pierdea convingerea că ceea ce spusese tatăl său era un fapt adevărat.

Nu sunt nimic, spuse Tengo încă o dată.

În acel moment își dădu seama dintr-odată că imaginea mamei sale din fotografia cea veche aducea cumva cu iubita lui mai în vârstă. Kyōko Yasuda, așa o chema. Ca să se mai liniștească, Tengo își ținu o vreme degetele apăsate cu putere pe frunte. Apoi scoase din nou poza din plic și o privi. Nasul mic, buzele cărnoase. Bărbia mai proeminentă. Nu observase asta pentru că aveau tunsori diferite, dar chipul său chiar semăna cu al lui Kyōko Yasuda. Dar ce putea să însemne asta?

Și de ce se gândise tatăl lui să-i lase moștenire acest portret de familie după moartea sa? Cât trăise nu îi dăduse lui Tengo nicio informație despre mama lui. Ținuse ascunsă până și existența acelei poze. Însă în ceasul al doisprezecelea, îi lăsase această fotografie veche și neclară. Pentru ce? Ca să-și ajute fiul sau ca să-l dezorienteze și mai mult?

Un lucru îi era clar lui Tengo, și anume că tatăl său nu voise nici în ruptul capului să-i explice lui un anumit fapt.

Nici cât trăise și nici acum, după ce murise. Uite aici o fotografie. Eu doar ți-o pasez. *Mai departe dă-ți cu presupusul cât vrei tu.* Asta îi spunea tatăl lui.

Tengo se întinse pe salteaua goală și se uită în tavan. Era un tavan din placaj, vopsit în alb. Complet inexpresiv, fără granulații și fără noduri, doar cu vreo câteva îmbinări drepte. Aceea era priveliștea pe care o avusese în fața ochilor afundați în orbite și tatăl lui, în ultimele sale luni de viață. Sau poate că ochii aceia nu vedeau nimic. În orice caz, acolo era ațintită privirea lui, fie că vedea sau nu cu ea.

Tengo închise ochii și se imaginã îndreptându-se agale către moarte, întins acolo. Însă pentru un bărbat de treizeci de ani, fără probleme de sănătate, moartea era pe undeva la o periferie îndepărtată, unde imaginația sa nu ajungea. Se uita la umbrele mișcătoare pe care lumina amurgului le proiecta pe perete, respirând încet. Își propuse să nu se gândească la nimic. Lui, unul, nu-i venea deloc greu să nu se gândească la nimic. Era prea obosit să-și mai bată capul cu ceva. Dacă se putea, ar fi vrut să doarmă puțin, dar cum era prea obosit, nu reușea să adoarmă.

*

Cu puțin înainte de ora șase veni asistenta Ōmura și îl anunță că era gata masa la cantină. Tengo nu avea deloc poftă de mâncare și deși îi spuse asta, asistenta aceea înaltă și cu piept mare nu plecă. Insistă să bage ceva în stomac, chiar și doar puțin de tot. Sunase ca un ordin. Se înțelegea de la sine că era o adevărată profesionistă la a da indicații oamenilor despre cum să aibă grijă de corpul lor. Iar Tengo era genul de om care nu prea știa cum să se opună unui ordin, mai ales dacă venea de la o femeie mai în vârstă decât el.

Coborî scările, se duse la cantină și acolo o găsi pe Kumi Adachi. Asistenta Tamura nu se zărea pe nicăieri. Tengo luă masa alături de asistenta Ōmura și de Kumi. Mâncă puțină salată și fiertură de legume, alături de o supă *miso* cu scoici

și ceapă verde. Bău apoi și un ceai fierbinte de cereale.

— Când e cremarea? îl întrebă Kumi.

— Mâine la ora unu, răspunse Tengo. După ce se termină cred că mă întorc direct la Tokio. Trebuie să mă duc la serviciu.

— O să mai fie cineva la cremare în afară de tine?

— Nu cred. Doar eu.

— Auzi, te deranjează dacă vin și eu? îl întrebă Kumi.

— La cremarea tatălui meu? zise Tengo surprins.

— Da. Sinceră să fiu, mie îmi plăcea mult de tatăl tău.

Fără să se gândească, Tengo lăsă bețișoarele din mână și se uită la Kumi. Chiar vorbea despre tatăl lui?

— Ce anume îți plăcea la el? o întrebă el.

— Era onest și nu vorbea în plus, zise ea. Din punctul ăsta de vedere semăna cu tatăl meu, care a murit.

— Aha.

— Tatăl meu a fost pescar. A murit înainte să împlinească cincizeci de ani.

— A murit pe mare?

— Nu, de cancer pulmonar. Fuma prea mult. Nu știu de ce, dar toți pescarii sunt fumători înrăiți. Parcă ar pompa fum din ei.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Poate ar fi fost mai bine dacă era și tata pescar.

— De ce?

— Știu și eu? zise Tengo. Așa cred. Că mai bine ar fi fost pescar decât încasator la NHK.

— V-ați fi înțeles mai bine așa?

— Măcar ar fi fost mai simple o groază de lucruri.

Tengo se imaginează mic, alături de tatăl său în vasul de pescuit, dis-de-dimineață, într-o zi liberă. Vântul aspru al Pacificului și stropii de apă care îl împroșcau în obraz. Uruitul monoton al motorului Diesel. Ar fi fost niște zile mai firești și mai pline comparativ cu învârtitul prin Ichikawa, ca să încaseze taxa radio-TV.

— Dar încasarea taxei NHK sigur era muncă grea, zise

asistenta Ōmura mâncând pește fiert.

— Probabil, zise Tengo, gândindu-se că el unul n-ar fi fost în stare s-o facă.

— Dar tatăl tău era strălucit, nu? spuse Kumi.

— Foarte strălucit.

— Mi-a arătat și niște diplome.

— Vai de mine! exclamă asistenta Ōmura lăsând brusc bețișoarele. Uitasem complet. Of! Cum am putut eu să uit ceva atât de important? Stați așa un pic. Trebuie neapărat să-i dau azi ceva lui Tengo.

Asistenta Ōmura se șterse la gură cu batista, se ridică de pe scaun și ieși în grabă din cantină, lăsându-și mâncarea în farfurie.

— Ce-o fi așa de important? se întrebă Kumi, înclinându-și capul într-o parte.

Evident, Tengo nu avea idee.

Așteptând-o să se întoarcă, Tengo mâncă salata forțat. În cantină încă nu venise multă lume să ia cina. La o masă erau așezați trei bătrâni, însă niciunul nu scotea o vorbă. La o alta, un bărbat cu părul grizonant, îmbrăcat într-un halat alb mânca singur, citind ediția de seară a ziarului cu o față sobră.

Într-un sfârșit, asistenta Ōmura se întoarse în viteză, cu o pungă de hârtie în mână. Din ea scoase niște haine împăturite cu grijă.

— Mi le-a dat domnul Kawana cam acum un an, când încă mai era conștient bine, zise ea. A zis că vrea să fie îmbrăcat cu ele când e pus în coșciug. Așa că le-am dat la curățat și le-am păstrat la naftalină.

Aceea era, fără urmă de dubiu, uniforma de încasator de la NHK. Pantalonii erau călcați frumos, cu dungă. Se simțea iz de naftalină. Tengo rămase o vreme fără grai.

— Domnul Kawana mi-a spus că dorește să fie ars în această uniformă, zise asistenta Ōmura, apoi împături la loc uniforma și o puse înapoi în pungă. Așa că ți-o dau acum. S-o iei mâine la firma de pompe funebre, ca să-l schimbe în

ea.

— Dar nu e totuși aiurea să fie îmbrăcat cu ea? Uniforma e un bun dat cu împrumut, care trebuie înapoiat la NHK la pensionare, zise Tengo cu o voce slabă.

— Nu-ți face griji, îi zise Kumi. Dacă noi nu spunem nimic, n-o să știe nimeni. N-o să pățească nimic NHK-ul dacă rămâne fără o uniformă veche.

Asistenta Ōmura se arătă de acord.

— Domnul Kawana a umblat de dimineața și până seara pentru NHK mai bine de treizeci de ani. Sigur a avut mult de tras cu norme de îndeplinit și cu tot felul de pățanii. Cine să se supere pentru o uniformă? Că n-o folosește nimeni ca să facă vreun rău cu ea.

— Așa e. Eu încă mai am uniforma din liceu, zise Kumi.

— Uniforma de încasator la NHK și uniforma din liceu sunt două chestii diferite, se amestecă și Tengo în discuție, însă nu-l asculta nimeni.

— Da, și eu o mai am în dulap, zise asistenta Ōmura.

— Și te mai îmbraci cu ea în fața soțului tău? Așa, cu șosete albe? o tachină Kumi.

— N-ar fi o idee rea, răspunse asistenta Ōmura, sprijinindu-și obrazul în palmă. Cred că l-ar cam incita.

— În orice caz, zise Kumi încheind acolo conversația, domnul Kawana și-a exprimat clar dorința de a fi cremat în uniforma de la NHK. Măcar dorința asta trebuie să i-o îndeplinim. Corect?

*

Tengo luă punga de hârtie în care era uniforma cu emblema NHK și se întoarse în cameră. Kumi veni cu el și îi făcu patul. Așternuturi curate, care încă mai miroseau a apret, pătură nouă, pernă nouă. Odată terminate pregătirile, patul în care dormise tatăl său arăta cu totul altfel. Fără nicio legătură, Tengo își aminti de părul pubian negru și des al lui Kumi.

— Tatăl tău a rămas în comă până la sfârșit, zise ea

netezind cu mâna cutele de la cearșaf. Dar nu cred că era complet inconștient.

— De ce crezi asta?

— Pentru că uneori părea că transmite un mesaj cuiva.

Tengo era la geam și se uita afară, dar se întoarse și o privi pe Kumi.

— Un mesaj?

— Da, tot bătea în rama patului. Își lăsa mâna să atârne în lături și ziceai că bate în cod Morse, țac-țac, țac-țac. Cam așa.

Kumi îl imită și bătu cu pumnul în rama de lemn a patului.

— Nu crezi că trimitea un fel de semnal?

— Nu era niciun semnal.

— Atunci ce era?

— Ciocănea la ușă, zise Tengo cu o voce uscată. Bătea la ușa cuiva.

— Mda, acum că zici tu, asta cred că făcea. Chiar se auzea de parcă bătea la ușă, spuse Kumi și apoi își încordă privirea. Adică asta înseamnă că domnul Kawana continua să meargă să încaseze taxa și după ce își pierduse cunoștința?

— Probabil că da. Într-un locșor din mintea lui.

— Ca soldații de demult care nu-și lăsau goarna nici după ce mureau, zise Kumi impresionată.

Tengo nu avea ce să răspundă, așa că tăcu.

— Tatălui tău chiar îi plăcea mult slujba asta. Să meargă și să încaseze taxa radio-TV.

— Eu nu cred că era vorba de plăcut sau displăcut, zise Tengo.

— Atunci despre ce?

— Era lucrul la care el se pricepea cel mai bine.

— Hm. Așa, deci, zise Kumi și căzu pe gânduri. Dar poate că și o astfel de viață e, într-un anumit sens, răspunsul corect.

— Așa o fi, răspunse Tengo privind șirurile de pini.

Și sigur așa era.
— Dar tu? zise Kumi. La ce te pricepi cel mai bine?
— Nu știu, răspunse el privind-o în ochi. Sincer nu știu.

Capitolul 22
În ochii aceștia se citește milă

În seara zilei de duminică, la ora șase și un sfert, Tengo apăru în holul blocului. Imediat ce ieși pe ușă se opri și se uită în jur, căutând parcă ceva. Își plimbă privirea de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta. Și-o înălță către cer, apoi o coborî în pământ. Însă ochii lui nu păreau să detecteze nimic neobișnuit. Tengo ieși în stradă, cu pași iuți. Ushikawa îl privea prin crăpătura de la draperie.

De data aceasta nu îl urmări. Tengo nu avea nimic la el. Mâinile lui mari stăteau îndesate în buzunarele pantalonilor de stofă, călcați fără dungă. Pulover pe gât, pe deasupra o jachetă oliv din catifea reiată, destul de ponositǎ, părul ciufulit. În buzunarul de la jachetă avea îndesată o carte groasă. Probabil avea de gând să ia masa în apropiere. Treaba lui, să se ducă unde voia.

Luni, Tengo urma să aibă câteva ore la școală. Ushikawa telefonase deja și aflase acest lucru. Da, de la începutul săptămânii, domnul profesor Kawana își reia orarul normal, îl informase doamna de la secretariat. Excelent. Deci de a doua zi, Tengo revenea la programul obișnuit. La cum îl știa el, în seara aceea era exclus să se ducă prea departe. (Deși, dacă l-ar fi urmărit, Ushikawa ar fi aflat că Tengo se îndrepta către un bar din Yotsuya, să-l întâlnească pe Komatsu.)

Puțin înainte de opt, Ushikawa își puse paltonul de lână, fularul la gât și căciula tricotată pe cap și ieși grăbit din bloc, cu ochii în patru. Până la ora aceea Tengo nu se întorsese. Pentru o masă luată în apropiere, dura cam mult. Dacă era ghinionist, risca să dea nas în nas cu el la ieșirea din bloc. Însă în ciuda acestui pericol, Ushikawa trebuia neapărat să iasă din casă în seara aceea, la ora aceea, pentru că avea ceva de rezolvat.

Coti de câteva ori, așa cum îi spunea memoria, trecu prin

fața câtorva puncte de reper și, bâjbâind pe alocuri, reuși să ajungă la locul de joacă. Vântul puternic de miazănoapte încetase și era neașteptat de cald pentru o seară de decembrie, dar parcul rămânea la fel de pustiu. Ushikawa se uită din nou în jur și după ce se încredință că nu-l vedea nimeni, se urcă pe tobogan. Ajuns în vârf, se așeză, se rezemă cu spatele de balustradă și își ridică privirea către cer. Luna se afla cam în aceeași poziție ca în seara precedentă. Era luminoasă, pe două treimi plină. În jurul ei nu era nici urmă de nor. Însă alături de ea stătea cuibărită luna cea mică, verzuie și diformă.

Nu mi s-a părut, își zise Ushikawa, oftând și clătinând încet din cap. N-a fost nici vis, nici iluzie optică. Cele două luni pluteau neîndoielnic în văzduh, deasupra ulmului desfrunzit. Arătau de parcă îl așteptaseră acolo nemișcate să se întoarcă pe tobogan. Știau că avea să revină. Ca și cum s-ar fi înțeles între ele, tăcerea pe care o răspândeau în jur mustea de sensuri ascunse. Iar ele îi cereau lui Ushikawa să le împărtășească tăcerea. Nu ai voie să mai spui nimănui, îi șopteau ele, ducând la buze degetul arătător, îmbrăcat în cenușă palidă.

Așezat acolo, Ushikawa își mișcă mușchii faciali în toate direcțiile, asigurându-se într-o doară că nu simțea nimic nefiresc, nimic neobișnuit. Și nu găsi nimic în neregulă. De bine, de rău, era tot chipul lui dintotdeauna.

Ushikawa se considera o persoană realistă. Și chiar era. Pe el nu-l interesau speculațiile metafizice. Dacă ceva exista cu adevărat, atunci nu putea decât să accepte acel ceva ca fiind real, indiferent dacă avea sau nu sens, dacă avea sau nu logică. Era modul lui de gândire pe care își întemeia existența. Realitatea nu se năștea din principii și logică. Mai întâi era realitatea, apoi veneau și principiile și logica, în acord cu ea. Prin urmare, Ushikawa se hotărî că nu-i rămânea decât să accepte ca fapt real existența celor două luni pe cer.

Ce-o să fie mai departe, putea să se gândească la vremea

respectivă. Ushikawa examină îndeaproape cele două luni, străduindu-se să nu-și facă gânduri inutile. O lună mare și galbenă, una mică și verde, diformă. Încercă să-și obișnuiască privirea cu acel peisaj. *Accept-o ca atare,* se îndemnă el. Nu pot să-mi explic cum e posibil așa ceva, dar deocamdată nu trebuie să urmăresc chestiunea asta până în pânzele albe. De fapt, problema e *cum să fac față situației.* Iar pentru asta trebuie să accept priveliștea asta ilogică așa cum e. Ăsta e punctul de plecare.

*

Ushikawa rămase acolo un sfert bun de oră, rezemat de balustradă, nemișcat, încercând să se acomodeze cu imaginea care i se înfățișa. Lăsă razele celor două luni să îl învăluie, să-i pătrundă în piele, ca un scafandru care își adaptează treptat corpul la diferența de presiune. Instinctul îi spunea că era foarte important să facă asta.

Apoi, acest bărbat mărunt, cu capul diform, se ridică în picioare, coborî de pe tobogan și se întoarse acasă, pierdut în gânduri greu de transpus în cuvinte. Avea senzația că priveliștea în jurul lui arăta un pic diferit ca la venire. Poate e de la lumina lunilor, își zise el. Lumina aceea schimba puțin câte puțin aspectul lucrurilor. De câteva ori, era cât pe ce să greșească drumul. Înainte să intre în bloc, se uită la etajul doi și văzu că fereastra lui Tengo nu era luminată. Nu sosise încă acasă. Pesemne că nu se dusese în apropiere să mănânce. Oare avea întâlnire cu cineva? Poate chiar cu Aomame. Sau cu Fukaeri. Oare am ratat o ocazie majoră? se întrebă Ushikawa. Dar ce sens avea să se mai gândească acum la asta? Era prea periculos să-l urmărească pe Tengo ori de câte ori ieșea din casă. Ajungea să fie văzut o singură dată și se ducea totul pe apa sâmbetei.

Ushikawa se întoarse acasă și își scoase paltonul, fularul și căciula. Își desfăcu o conservă de carne de vită, puse conținutul între două chifle și o mâncă stând în picioare, în bucătărie. Bău o cafea la cutie, nici caldă, nici rece. Dar și

mâncarea, și băutura erau fade. Le simțea alunecând pe gât, însă nu distingea niciun gust. Nu-și dădea seama dacă motivul era legat de ele în sine sau de simțul său gustativ. Sau poate era din cauza celor două luni care îi rămăseseră întipărite pe retină. Se auzi o sonerie de pe undeva. Sună de două ori, la un oarecare interval. Însă Ushikawa nu-i acordă mare atenție. Nu era la ușa lui. Era departe, la alt etaj.

După ce-și mâncă sendvișul și își bău cafeaua, Ushikawa fumă încet o țigară, ca să-și readucă mintea la realitate. Își reconfirmă în gând ce anume trebuia el să facă în acel loc. Apoi se duse în sfârșit la fereastră și se postă în dreptul aparatului de fotografiat. Aprinse soba electrică și își încălzi mâinile la lumina aceea portocalie. Era duminică seara, înainte de ora nouă. Nu trecea mai nimeni pe ușa blocului. Însă Ushikawa voia să afle la ce oră avea să se întoarcă Tengo.

În scurt timp, o femeie îmbrăcată cu o geacă neagră de puf ieși din bloc. Nu o mai văzuse niciodată. Avea o eșarfă gri înfășurată peste gură, ochelari cu ramă neagră și o șapcă de baseball. Arăta de parcă încerca să se ferească de privirea oamenilor, să-și ascundă chipul. Era cu mâinile goale și mergea repede, cu pași mari. Ushikawa apăsă butonul din reflex și obturatorul se închise de trei ori. Trebuie să aflu unde se duce, își zise el. Dar până se ridică, femeia ajunsese deja în stradă și dispăruse în beznă. Ushikawa renunță, încruntându-se. După cum mergea, chiar dacă își punea pantofii în picioare și fugea după ea, n-o mai prindea din urmă.

Ushikawa studie în minte imaginea femeii. Aproximativ un metru șaptezeci. Blugi strâmți, teniși albi. Toate hainele, straniu de noi. Ca vârstă, între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Părul, nu se știe cât de lung, deoarece îl avea îndesat sub geacă. Din cauza gecii voluminoase, nu i se văzuse silueta, dar judecând după picioare, părea să fie slabă. Postura frumoasă și felul sprinten în care pășea

indicau faptul că era tânără și sănătoasă. Probabil făcea zilnic vreun sport. Iar ca trăsături, corespundea întocmai cu ce știa el despre Aomame. Desigur, nu putea trage direct concluzia că femeia aceea era Aomame. Doar că păruse extrem de precaută ca nu cumva să fie remarcată. Emana încordare din tot corpul, ca o actriță îngrozită să nu fie vânată de paparazzi. Însă o actriță urmărită de mass-media nu avea ce căuta într-un bloc prăpădit din Kōenji.

Să presupunem că era Aomame.

A venit aici să se întâlnească cu Tengo, însă acesta era plecat. Avea lumina stinsă în casă. Aomame a venit pe la el, dar a plecat, pentru că n-a răspuns la ușă. Poate că soneria care se auzise de două ori de acolo venea. Însă lui Ushikawa i se părea și aceasta o poveste fără sens. Aomame știa că e căutată și, ca să nu se expună vreunui pericol, trebuia să evite pe cât posibil să fie văzută. Dacă voia să vină pe la el, normal era să dea mai întâi un telefon ca să știe când îl găsea acasă. Așa evita un risc inutil.

Așezat în dreptul aparatului de fotografiat, Ushikawa își stoarse mintea îndelung, însă nu găsi nicio explicație logică. Acțiunile acelei femei – deghizată și nu chiar, părăsindu-și ascunzătoarea ca să vină acolo – nu corespundeau cu personalitatea acelei Aomame pe care o știa el. Ea era mult mai precaută și mai atentă. Iar asta îl bulversa pe Ushikawa. Nici măcar nu-i trecea prin minte că el însuși o condusese până acolo.

În orice caz, mâine mă duc la atelierul foto de la gară și developez toate filmele, își propuse el. O să apară în ele și femeia aceasta misterioasă.

Ushikawa rămase lângă aparatul de fotografiat până după ora zece, însă după ce plecase femeia aceea, nu mai trecuse absolut nimeni pe ușă. Spectacolul se încheiase cu o audiență foarte mică, iar holul se cufundase, pustiu, în tăcere, ca o scenă uitată și abandonată de toți. Oare ce-o fi cu Tengo? se întrebă Ushikawa nedumerit. Din câte știa el, era ciudat să stea plecat până la o oră atât de târzie, mai

ales că de a doua zi reîncepea orele la școală. Sau poate se întorsese cât era el plecat și se culcase devreme.

Când se făcu ora zece, Ushikawa realiză că era complet epuizat. Îi era atât de somn, că abia își mai putea ține ochii deschiși. Lucru straniu pentru el, care era mereu pasăre de noapte. De obicei, dacă era nevoit, putea să stea treaz până la orice oră. Însă în noaptea aceea, somnul îl apăsa pe creștet necruțător, ca o lespede de mormânt străveche.

Poate m-am uitat prea mult la lunile alea două, se gândi el. Poate le-am lăsat lumina să-mi pătrundă prea mult în piele. Imaginea celor două luni, una mare și una mică, îi stăruia încă pe retină. Siluetele lor întunecate îi amorțeau un loc moale din creier, așa cum o anumită specie de viespi înțeapă omizile, le paralizează și își depun ouăle pe suprafața lor. Larvele lor folosesc omida încremenită drept sursă de hrană și o devorează de vie. Ushikawa se încruntă și își alungă din minte imaginile acelea sumbre.

Ei, asta e, își zise el. Cât să stau drepți în post să-l aștept pe Tengo? Treaba lui când se întoarce, că oricum o să se bage direct în pat. Și în altă parte nu are unde să se ducă. Probabil.

Fără vlagă, Ushikawa își scoase pantalonii și puloverul și se strecură în sacul de dormit, rămas doar într-o bluză cu mânecă lungă și izmene. Apoi se făcu covrig și adormi numaidecât. Căzu într-un somn extrem de adânc, aproape ca o comă. În momentul în care ațipi, avu senzația că aude un ciocănit la ușă, însă conștiința lui își mutase deja centrul de greutate într-un alt tărâm. Nu mai distingea lucrurile între ele. Dacă se forța să le deosebească, simțea cum îi scrâșnește fiecare părticică din corp. Așa că nici nu deschise ochii, ci se cufundă la loc în mâlul somnului, fără să mai încerce să dezlege sensul acelui sunet.

Tengo se despărți de Komatsu și se întoarse acasă cam la o jumătate de oră după ce Ushikawa adormise atât de profund. Se spălă pe dinți, își puse pe umeraș jacheta care duhnea a tutun, se schimbă în pijama și se culcă. Dormi

până la două noaptea, când sună telefonul ca să îi vestească moartea tatălui său.

*

Ushikawa se trezi luni dimineață după opt, oră la care Tengo deja dormea dus în expresul către Tateyama, încercând să recupereze somnul pierdut. Îl așteptă să plece către școala pregătitoare, postat lângă aparatul de fotografiat. Însă, firește, Tengo nu-și făcu apariția. Când ceasul indică ora unu, Ushikawa se lăsă păgubaș. Sună la școală de la telefonul public din apropiere și întrebă dacă în ziua aceea domnul profesor Kawana își ținea orele conform orarului.

— Astăzi domnul profesor Kawana lipsește. I s-a întâmplat aseară un necaz în familie, îi spuse femeia care răspunsese la telefon.

Ushikawa îi mulțumi și închise.

Necaz în familie? Familia lui Tengo se rezuma doar la tatăl său, care lucrase ca încasator la NHK și care era internat într-un sanatoriu undeva, departe. Tengo lipsise o vreme din Tokio tocmai ca să aibă grijă de el și abia se întorsese de două zile. Deci tatăl murise. Asta însemna că Tengo trebuia să plece din nou din Tokio. Poate chiar plecase înainte ca el să se trezească. Cum naiba de dormise atât de mult și atât de dus?

În orice caz, asta înseamnă că Tengo a rămas singur pe lume, își spuse Ushikawa. Oricum era un om singur, dar acum cu atât mai mult. A rămas absolut singur. Mama lui a murit strangulată într-o stațiune cu ape termale din Nagano, înainte ca el să împlinească doi ani. Criminalul n-a fost prins. Femeia și-a părăsit soțul, și-a luat bebelușul, pe Tengo, și a purces la drum cu un bărbat mai tânăr. „A purcede la drum” e o expresie tare învechită. N-o mai folosește nimeni. Dar se potrivește bine în anumite cazuri. Nu se știe de ce a omorât-o tipul. De fapt, nu se știe nici dacă el a fost făptașul. A fost strangulată într-o cameră

dintr-un han, cu cordonul de la cămașa de noapte, iar bărbatul cu care era a dispărut. Oricum ai lua-o, individul era dubios. Iar asta a fost tot. Tatăl a fost contactat și s-a dus din Ichikawa să-și recupereze copilul.

Poate ar fi trebuit să-i spun toate astea lui Tengo. Are dreptul să știe aceste lucruri. Dar mi-a zis că nu vrea să audă despre mama lui de la unul ca mine. Și atunci nu i-am spus nimic. Asta e. E problema lui, nu a mea.

În orice caz, cu sau fără Tengo, nu pot decât să rămân aici și să-mi continui supravegherea, se îndemnă el. Aseară am văzut-o pe femeia aceea misterioasă care aducea cu Aomame. N-am nicio dovadă că era chiar ea, dar e foarte posibil să fi fost. Asta îmi spune mie capul meu diform. N-oi fi eu prea arătos, dar am un nas fin, de talia celui mai performant radar. Iar dacă tipa aia chiar era Aomame, atunci sigur mai vine ea în curând în vizită pe la Tengo. Încă nu știe că i-a murit tatăl. Tengo a primit vestea peste noapte și a plecat dis-de-dimineață. Iar ei par să nu poată lua legătura prin telefon. Ceea ce înseamnă că sigur mai apare ea pe-aici. Are o treabă importantă care o face să vină încoace, cu toate că e riscant. De data asta eu o să aflu neapărat încotro se duce. Iar pentru asta trebuie să mă pregătesc meticulos.

Și poate așa se mai elucida întrucâtva un mister, și anume de ce în această lume existau două luni. Ushikawa chiar voia să afle mai multe despre interesanta ei structură. Deși, la urma urmei, asta nu e decât o chestiune secundară, își zise el. Treaba mea e, în primul și în primul rând, să descopăr unde se ascunde Aomame. Să-i pun o fundiță frumoasă și să le-o servesc celor doi indivizi dubioși. Indiferent dacă pe cer sunt două luni sau una singură, eu trebuie să fiu foarte realist. Pentru că, la urma urmei, ăsta e punctul meu forte.

*

Ushikawa se duse la atelierul foto de la gară și lăsă cinci

filme de treizeci și șase de poziții. Apoi își luă fotografiile, intră într-un restaurant din apropiere și le privi în ordine cronologică, în timp ce mânca o porție de curry cu pui. Majoritatea erau chipurile cunoscute ale locatarilor. Interesul său se îndreptă către pozele a trei persoane. Fukaeri, Tengo și femeia misterioasă care ieșise noaptea din bloc.

Ochii lui Fukaeri îl făceau să se simtă încordat. Îl priveau drept în față, chiar și din fotografie. Știa sigur că Ushikawa era *acolo* și că o supraveghea. Știa poate și că o fotografiase pe ascuns. Ochii ei cristalini i-o spuneau. Străbăteau prin orice și nu erau deloc de acord cu acțiunile lui. Privirea aceea dreaptă îi sfredelea nemilos inima, până pe partea cealaltă. Nu avea absolut nicio scuză pentru ceea ce făcea. Însă, în același timp, ea nu-l condamna și nici nu-l disprețuia. Într-un fel, ochii aceia frumoși îl iertau. Ba nu, nu mă iartă, se corectă Ushikawa. În ochii aceștia se citește milă. Ei știu că am făcut un lucru murdar și mă compătimesc.

Totul se întâmplase într-un răstimp foarte scurt. În dimineața aceea, Fukaeri se uitase mai întâi la stâlpul de curent, apoi își întorsese rapid capul către fereastra în spatele căreia se ascundea Ushikawa, se uitase direct prin obiectivul aparatului de fotografiat mascat acolo și îl fixase cu privirea. Apoi plecase. Timpul înghețase în loc, apoi repornise. Totul durase cel mult trei minute. În acest răstimp, privirea ei pătrunsese până în cel mai mic ungher al ființei lui, îi văzuse toată mizeria și grosolănia și îi oferise mila ei tăcută. Apoi se făcuse nevăzută.

Privindu-i ochii, Ushikawa simți o durere ascuțită, de parcă i s-ar fi implântat un ac în coaste. Se văzu ca pe un om cumplit de strâmb și de urât. Dar n-am ce-i face, își zise el. Eu chiar sunt un om *cumplit de strâmb și de urât.* Și atunci cu atât mai mult, expresia aceea sinceră și transparentă de milă din ochii ei îi pătrunsese adânc în suflet. Mai bine l-ar fi acuzat, disprețuit, judecat, condamnat. Mai bine l-ar fi bătut cu o bâtă de baseball. Ar fi

suportat. Dar asta, nu.

Prin comparație, cu Tengo era mult mai lejer. În fotografie, stătea la intrare, cu privirea îndreptată către el. Inspecta împrejurimile atent, la fel ca Fukaeri. Însă privirea lui nu întâlnea nimic. Ochii lui inocenți și neștiutori nu detectau aparatul de fotografiat ascuns în spatele draperiei și nici pe Ushikawa, așezat în dreptul lui.

Mai departe, Ushikawa se uită la fotografiile cu „femeia misterioasă". Avea trei cadre. Șapcă de baseball, ochelari cu ramă neagră, eșarfă gri, trasă până sub nas. Nu i se distingeau trăsăturile feței. Pe lângă faptul că toate pozele erau întunecate, îi mai și cădea pe chip umbra de la cozoroc. Însă corespundea perfect cu imaginea lui Aomame pe care și-o conturase el în minte. Ushikawa luă cele trei fotografii și le privi pe rând, de parcă își evalua mâna care îi picase la jocul de cărți. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât era mai convins că nu putea fi alta decât Aomame.

Chemă chelnerița și întrebă ce desert aveau în ziua aceea. Plăcintă cu piersici, îi răspunse ea. Ushikawa comandă o porție și încă o ceașcă de cafea.

Dacă asta nu e Aomame, își zise el în timp ce aștepta să sosească plăcinta, *nu cred c-o să mai am în veci altă șansă s-o întâlnesc.*

Plăcinta cu piersici se dovedi mult mai gustoasă decât se aștepta. Crusta era crocantă și umplutura suculentă. Probabil era făcută cu piersici de la conservă, dar pentru un desert dintr-un restaurant oarecare nu era deloc rea. Ushikawa termină plăcinta, goli ceașca de cafea și părăsi localul destul de satisfăcut. Trecu pe la supermarket și își cumpără provizii pentru trei zile, apoi se întoarse la apartament și își reluă poziția în spatele aparatului de fotografiat.

În timp ce supraveghea intrarea în bloc prin crăpătura draperiei, Ushikawa ațipi de câteva ori, rezemat de perete, în ochiul de lumină. Dar asta nu-l preocupa prea tare. Nu avea ce mare lucru să-i scape cât dormea. Tengo se dusese

la înmormântarea tatălui său și era plecat din Tokio, iar Fukaeri nu avea să se mai întoarcă. Știa că el își continuă monitorizarea. Și erau slabe speranțe ca „femeia misterioasă” să apară în timpul zilei. Ea acționa foarte precaut și nu avea să facă nicio mișcare până nu se întuneca.

*

Însă nici după lăsarea întunericului „femeia misterioasă” nu apăru. Aceleași fețe plecau ca de obicei, la cumpărături, la plimbare, iar cei veniți de la serviciu se întorceau acasă cu chipuri și mai obosite. Ushikawa doar îi urmărea cu privirea, fără să mai apese butonul de la aparat. Nu mai avea de ce să-i mai fotografieze. Interesul său se limita acum la doar trei oameni. Ceilalți nu erau decât niște trecători anonimi. Ca să-și mai treacă timpul, îi striga pe fiecare pe porecla dată de el.

— Domnu’ Mao (bărbatul avea o tunsoare foarte asemănătoare cu cea a lui Mao Zedong), bine v-ați întors de la serviciu!

— Urecheatule, ce vreme caldă și bună de plimbare a fost azi, nu?

— Doamna Gușată, iar la cumpărături? Ce aveți diseară la cină?

Ushikawa își continuă supravegherea până la ora unsprezece.

Apoi căscă o dată, prelung și se hotărî să-și încheie ziua de muncă. Bău niște ceai verde la sticlă, ronțăi câțiva biscuiți sărați și fumă o țigară. Când se spălă pe dinți la baie, scoase limba și se uită în oglindă. Nu-și mai inspectase de mult limba în oglindă. Arăta de parcă era acoperită cu un strat gros de mușchi de pământ. Avea o nuanță pal-verzuie, asemănătoare cu mușchiul adevărat. Ushikawa îl cercetă îndeaproape, la lumină. Arăta sinistru. Era fixat pe toată suprafața limbii și nu părea să mai poată fi îndepărtat vreodată. Dacă o țin tot așa, o să mă prefac în

omul-mușchi, își zise el. O să-mi apară pe piele petice verzui, ici și colo, începând cu limba. Ca pe carapacea unei țestoase care trăiește în mlaștină. Mă deprim numai când mă gândesc la așa ceva.

Cu aceste cuvinte nerostite, Ushikawa scoase un oftat și stinse lumina în baie, renunțând să se mai gândească la limba lui. Se dezbrăcă în beznă și se strecură în sacul de dormit. Își trase fermoarul până la gât și se încovrigă ca o insectă.

*

Când se trezi, în jur era întuneric beznă. Își întoarse capul să se uite la ceas, dar acesta nu era unde trebuia să fie. Ushikawa rămase o clipă bulversat. Înainte să se culce, întotdeauna avea grijă să verifice unde își lăsa ceasul, ca să poată afla imediat ora și pe întuneric. Era un obicei deprins de ani de zile. Și atunci de ce nu era la locul lui? Prin crăpătura de la draperie se strecura o geană de lumină, însă nu se răsfrângea decât asupra unui mic ungher din încăpere. Totul era învăluit în întunericul nopții.

Ushikawa observă că inima îi bătea cu repeziciune. Pulsa îndârjită, ca să pompeze adrenalină în tot corpul. Avea nările dilatate și respirația agitată, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis intens, răscolitor.

Dar nu visase. Ceva se întâmpla *în realitate.* Ushikawa simți că la capul lui se afla cineva. O umbră mai neagră decât întunericul din încăpere îi cădea pe față. Spinarea îi înțepeni. Într-o fracțiune de secundă, mintea i se redresă și încercă din reflex să desfacă fermoarul de la sacul de dormit.

În aceeași clipă, acel cineva își petrecu brațul în jurul gâtului său, fără să-i dea timp nici măcar să icnească. Erau mușchii unui bărbat bine antrenat și puternic. Brațul acela îl gâtuia nemilos, strâns, ca într-o menghină. Individul nu scoase niciun cuvânt. Nu i se auzea nici răsuflarea. Ushikawa se zbătu și se zvârcoli în sacul de dormit. Sfâșie

cu unghiile căptușeala de nailon și lovi din picioare. Încercă să țipe, dar aceste lucruri nu-i serveau la nimic. Odată ce-și fixase bine poziția pe podea, atacatorul său doar își încorda treptat mușchii brațului, fără să mai clintească din loc. Era o mișcare eficace, bine dozată. Ushikawa simți o presiune crescândă pe trahee și respirația i se reduse tot mai mult.

Întrebarea care îi trecu prin minte în starea aceea disperată era cum intrase acel individ în casă. Ușa avea broască cu cilindru și era încuiată. Avea și lanțul pus pe interior. Toate ferestrele erau perfect ferecate. Și atunci cum reușise să intre? Dacă ar fi încercat să forțeze broasca, sigur ar fi făcut zgomot și l-ar fi trezit.

Ăsta e profesionist, își zise Ushikawa. La nevoie, omoară omul fără să ezite. E antrenat și pentru asta. Pionierii să-l fi trimis? Să se fi hotărât ei să scape de mine? Or fi ajuns la concluzia că nu le folosesc și doar le stau în drum? Asta ar fi o concluzie greșită, sunt la un pas de a o prinde pe Aomame. Ushikawa încercă să vorbească, să-și pledeze cauza în fața bărbatului. Să-i spună să-l asculte măcar mai întâi. Însă nu avea glas. Nu-i mai rămăsese suficient aer ca să-i vibreze coardele vocale, iar limba îi înțepenise ca un bolovan în fundul gâtului.

Acum avea traheea complet blocată. Nu mai trecea prin ea niciun firișor de aer. Plămânii erau disperați să capete oxigen nou, dar nu găseau pe nicăieri. Ushikawa avu senzația că rațiunea se separă de trup. Corpul continua să i se zvârcolească în sacul de dormit, pe când conștiința lui era târâtă către un strat de aer greoi, păstos. Începea să nu-și mai simtă mâinile și picioarele. De ce? se întrebă el pe măsură ce își pierdea cunoștința. De ce să mor într-un loc atât de jalnic, într-un fel atât de jalnic? Firește, nu găsi niciun răspuns. Întunericul nemărginit se coborî asupra lui și cuprinse totul.

*

Când își veni în fire, fusese scos din sacul de dormit. Nu-

și simțea mâinile și picioarele. Știa doar că era legat la ochi și că simțea pe obraz rogojina de paie care acoperea podeaua. Nu mai era strâns de gât. Plămânii lui se umflau și se strângeau trăgând cu zgomot aer proaspăt, ca niște foale. Un aer înghețat, de iarnă. Sângele primea oxigen nou, iar inima pompa lichidul acela roșu și cald cu viteză maximă până la capătul terminațiilor nervoase. Ushikawa se concentra doar să respire, tușind violent din când în când. Între timp, își recăpătă treptat simțul în mâini și în picioare. Bătăile ferme ale inimii îi răsunau în urechi. Încă trăiesc, își zise el în întuneric.

Ushikawa era întins pe podea cu fața în jos. Avea mâinile imobilizate la spate cu o bucată de material moale. Era legat și la glezne. Nu era o legătură strânsă, dar era eficientă și făcută cu dibăcie. Nu putea decât să se rostogolească. Ushikawa se miră că încă mai era în viață și respira. Deci aceea nu fusese moartea. Se apropiase de ea până la limită, dar nu murise. Gâtul încă îi pulsa dureros. Avea chiloții îmbibați de urină, care începea să se răcească. Dar nu era deloc o senzație neplăcută. Din contră, era chiar bine-venită. Durerea și răceala dovedeau că încă trăia.

— Nu se moare așa de ușor, se auzi vocea bărbatului, de parcă îi citise gândurile.

Capitolul 23
Exista sigur o lumină

La miezul nopții, ziua de duminică se preschimbă în luni, dar somnul întârzia să vină.

Aomame ieșise din cadă, își pusese pijamaua, se băgase în pat și stinsese lumina. Nu avea niciun sens să stea trează până târziu, pentru că oricum nu putea face nimic. Deocamdată problema era în mâinile lui Tamaru. Mai bine se culca și amâna orice gând pe a doua zi de dimineață, când ar fi avut capul limpede. Însă mintea îi era perfect trează, iar corpului ei îi ardea să se miște. N-avea nicio șansă să adoarmă.

*

Resemnată, Aomame se dădu jos din pat și își trase un halat pe ea. Puse apă la fiert și își făcu un ceai de ierburi aromate, pe care îl sorbi încetișor, așezată la masa din bucătărie. În minte îi tot dădea târcoale un gând, însă nu-și putea da seama ce anume. Era gros și dens ca un nor de ploaie care plutește în depărtări. Deși îi vedea forma, nu îi distingea bine conturul. Între formă și contur părea să existe o discrepanță. Aomame se duse la geam cu cana în mână și se uită la parc prin crăpătura draperiei.

Evident, era pustiu. La ora unu noaptea, și groapa de nisip, și leagănele, și toboganul erau abandonate. Era o noapte extrem de liniștită. Vântul se oprise, nori nu erau. Iar cele două luni de mărimi diferite pluteau în văzduh, una lângă alta, deasupra ulmului înghețat. De când le privise ultima oară, își schimbaseră poziția odată cu mișcarea de rotație a pământului, dar reveniseră în câmpul ei vizual.

Stând acolo în picioare, Aomame se gândi la blocul vechi în care intrase Căpățână și la cartonașul alb de pe ușa cu numărul 303. Pe el erau tipărite cele două ideograme care alcătuiau numele „Kawana”. Nu arăta nou. Era îndoit pe la

colțuri și pătat din loc în loc de umezeală. Trecuse ceva vreme de când fusese pus acolo.

Tamaru o să afle dacă locatarul respectiv e Tengo sau altcineva cu numele Kawana, își spuse ea. O să-mi dea de știre foarte curând, probabil chiar în cursul zilei de mâine. Nu e el bărbatul care să piardă timpul în vreun fel. Iar atunci o să știu cum stau lucrurile și poate că am să reușesc în curând să mă întâlnesc cu el. La acest gând, Aomame simți că se sufocă. Aerul din jurul ei parcă se rarefiase dintr-odată.

Dar poate că lucrurile nu o să meargă atât de ușor. Chiar dacă locatarul de la 303 e Tengo Kawana, în clădirea aia se ascunde ciudatul de Căpățână. Și urzește ceva, nu știu nici eu ce anume, dar ceva rău, în orice caz. Sigur pune el ceva la cale. Se ține ca scaiul de mine și de Tengo cu încăpățânare și vrea să ne împiedice să ne reîntâlnim.

Ba nu, n-ai de ce să-ți faci griji, încercă Aomame să se convingă. Tamaru e om de încredere. Plus că e mai meticulos, priceput și are mai multă experiență decât orice persoană pe care o cunosc eu. Pot să las totul în grija lui, că sigur o să-l țină cum trebuie la distanță pe Căpățână. Individul e o problemă nu doar pentru mine, ci și pentru el. E un factor de risc ce trebuie înlăturat.

Însă, dacă dintr-un anume motiv (nu știu nici eu care), Tamaru ajunge la concluzia că întâlnirea mea cu Tengo ar putea avea urmări neplăcute, atunci ce mă fac? Dacă ar fi pe-așa, sigur ar elimina orice șansă ca eu și Tengo să ajungem față în față. Eu și Tamaru cumva ne simpatizăm. Asta e clar. Însă întotdeauna interesele și siguranța Doamnei vor avea maximă prioritate. Cu asta se ocupă el. Niciodată n-o să facă ceva doar pentru mine.

La acest gând, pe Aomame o cuprinse neliniștea. Ea nu avea de unde să știe ce poziție ocupa pe lista de priorități a lui Tamaru ideea ca ea să se întâlnească cu Tengo și să fie împreună. Oare nu cumva făcuse o greșeală fatală când îi dezvăluise existența lui? Oare nu cumva ar fi trebuit să se

ocupe absolut singură de problema dintre ea și Tengo, de la început și până la sfârșit?

Dar nu mai am cum să schimb nimic, își spuse ea. Am apucat să-i spun lui Tamaru. La momentul respectiv nu am avut de ales. Căpățână probabil că mă așteaptă să apar, iar ca să calc singură pe acolo ar fi sinucidere curată. Și timpul trece. Nu-mi permiteam să aștept și să mai țin situația sub observație. În acel moment, cea mai bună opțiune a mea a fost să-i spun lui Tamaru și să las problema pe mâna lui.

Aomame se abținu să se mai gândească la Tengo. Cu cât își bătea capul mai mult, cu atât se încurcau mai rău toate ițele în capul ei, de nu mai putea să se miște. Mai bine nu se mai gândea la nimic. Și nu se mai uita nici la luni. Razele lor îi tulburau sufletul în tăcere. Stârneau mareea în golfuri și agitau viețuitoarele din păduri. Aomame își termină ceaiul, plecă de la geam și spălă cana în chiuvetă. Ar fi băut un strop de coniac, dar nu avea voie să consume alcool în timpul sarcinii.

Aomame se așeză pe canapea, aprinse veioza și se hotărî să recitească *Crisalida de aer.* Trecuse până acum de cel puțin zece ori prin ea. Nu era un roman lung și aproape că memorase totul în detaliu. Însă își propuse să îl mai citească o dată cu și mai multă atenție. Oricum nu reușea să adoarmă. Cine știe cum descoperea ceva ce îi scăpase până atunci.

Crisalida de aer era ca o carte de coduri. Eriko Fukada spusese povestea cu scopul de a transmite un mesaj. Tengo o reconstruise, înlocuind-o cu un text frumos stilizat. Cei doi formaseră o echipă și creaseră împreună un roman care atrăsese mulți cititori. Din spusele Liderului, „ei au calități care se compensează reciproc. Și-au unit forțele și au reușit să facă un anumit lucru împreună”. Iar dacă era să creadă tot ce spusese Liderul, din cauza faptului că romanul devenise bestseller și se divulgaseră astfel anumite secrete, Oamenii cei Mici nu se mai puteau manifesta și „vocea” încetase să mai vorbească. Prin urmare, fântâna secase și

firul de apă nu mai curgea. Atât de puternică fusese influența pe care o exercitase acea carte.

Aomame se concentră asupra fiecărui rând în parte.

Când limbile ceasului din perete indicau ora două și jumătate, Aomame parcursese deja două treimi din roman. Închise deocamdată cartea și se strădui să pună în cuvinte ceea ce simțea intens în sufletul ei. În acel moment avea, poate nu chiar o revelație, dar o imagine mult mai certă.

Nu am fost purtată aici din întâmplare.

Asta îi sugera ei acea imagine.

Sunt aici pentru că aici trebuie să mă aflu.

Până acum am crezut că am fost adusă în 1Q84 fără ca eu să am vreun cuvânt de spus. Că macazul s-a schimbat cu un anumit scop, trenul în care mă aflam eu a deraiat de la linia principală și m-a adus în lumea aceasta nouă și stranie. Eu m-am trezit deodată *aici.* Într-o lume în care pe cer sunt două luni și în care mișună Oamenii cei Mici. Care are o intrare, dar nu și o ieșire.

Liderul mi-a explicat aceste lucruri înainte să moară. „Trenul” a fost de fapt cartea scrisă de Tengo, iar eu sunt adânc implicată în această poveste. Tocmai de aceea mă aflu eu aici. Ca o existență pasivă. Ca un actor în rol secundar, neștiutor și confuz, care orbecăie printr-o ceață densă.

Dar nu e doar atât, își spuse Aomame. *Nu e doar atât.*

Eu nu sunt o simplă existență pasivă, adusă aici cu forța, din voința altcuiva. Sigur, există și acest aspect. Însă în același timp, am ales și eu să fiu aici, din voia mea.

Mă aflu aici și din propria mea voință.

Aceasta era convingerea lui Aomame.

Motivul pentru care sunt aici e clar. Și e unul singur – să-l întâlnesc pe Tengo și să fiu împreună cu el. De-asta mă aflu în această lume. Ba nu, invers spus, este unicul motiv pentru care lumea aceasta există înlăuntrul meu. Sau poate că e vorba de un paradox, ca două oglinzi puse față în față, care se reflectă reciproc la nesfârșit. Eu mă aflu în această

lume, această lume se află în mine.

Evident, Aomame nu avea cum să știe care era acțiunea din cartea pe care Tengo o scria acum. Probabil că în universul acela, pe cer erau două luni. Probabil că apăreau și Oamenii cei Mici.

Cam asta era tot ce putea bănui ea. Dar era povestea lui Tengo și, în același timp, *era și povestea ei.* Aomame știa asta.

Își dăduse seama de acest lucru recitind scena în care eroina stă seara în șopron și țese crisalida de aer, alături de Oamenii cei Mici. Parcurgând cu privirea acea descriere amănunțită și proaspătă, simțise ceva cald în pântece. O căldură fascinantă, ciudat de pătrunzătoare. Acolo exista o sursă de căldură care avea un nucleu mic, dar solid. Nici nu mai era cazul să se întrebe ce anume era acea sursă de căldură și ce reprezenta căldura pe care o degaja. Era *mica ei făptură.* Reacționase la imaginea eroinei țesând crisalida de aer alături de Oamenii cei Mici și de aceea emana căldură.

Aomame lăsă cartea pe masa de alături, își desfăcu nasturii de la bluza de pijama și își puse palma pe pântece. Simțea în ea căldura emanată dinăuntru. Parcă înăuntrul ei plutea o luminiță portocalie. Aomame stinse veioza și, în bezna din dormitor, căută cu privirea acel punct. Era o pâlpâire foarte slabă. Dar exista sigur o lumină. Nu sunt singură, își spuse ea. Suntem uniți. Probabil prin faptul că ne aflăm simultan în aceeași poveste.

Iar dacă aceasta este povestea lui Tengo și în același timp și a mea, ar trebui să o pot scrie și eu. Sigur trebuie să pot să adaug la ea, dar și să schimb ceva. Și, mai presus de toate, pot să hotărăsc eu finalul, prin propria mea voință. Așa e firesc.

Dar Aomame nu știa cum s-o facă. Tot ce știa ea era că această posibilitate sigur există. Deocamdată nu era decât o teorie, lipsită de partea concretă. Aomame cugeta la toate acestea strângând tare din buze în întunericul calm. E foarte

important, își spuse ea. Trebuie să mă gândesc bine.

Noi doi formăm o echipă. Așa cum Tengo și Eriko Fukada au format o echipă bună pentru *Crisalida de aer,* așa formăm noi una pentru noua poveste. Voințele noastre – sau curenții adânci care curg prin ele – s-au unit, au dat startul acestei povești întortocheate și au dezvoltat-o. E vorba de un lucru care se întâmplă undeva în adâncuri, într-un loc nevăzut. Tocmai de aceea noi suntem uniți și fără să ne aflăm unul lângă celălalt. Noi construim o poveste, iar pe de altă parte, povestea ne pune pe noi în mișcare. Despre asta să fie vorba?

Am o singură nelămurire. O nelămurire foarte mare.

În povestea pe care o scriem *noi* oare ce semnificație are această *mică făptură*? Oare ce rol îndeplinește ea?

Văd că reacționează foarte puternic la scena în care Oamenii cei Mici și eroina țes crisalida de aer în șopron. Degajă în uterul meu o căldură ușoară, dar palpabilă, și emană o lumină portocalie. Aidoma unei crisalide de aer. Oare asta înseamnă că uterul meu îndeplinește rolul de crisalidă de aer? Înseamnă că eu sunt *mater,* iar această *mică făptură* este *filia* mea? Oare voința Oamenilor Mici a contribuit în vreun fel la faptul că port în mine copilul lui Tengo fără să fi avut relații sexuale? Au pus stăpânire pe uterul meu și îl folosesc pe post de crisalidă de aer? Vor să le produc o nouă *filia?*

Nu, nici vorbă, își răspunse ea răspicat. *Nici nu încape vorbă.*

În momentul de față, Oamenii cei Mici și-au pierdut puterea de a acționa. Așa a spus Liderul. Deoarece *Crisalida de aer* s-a răspândit atât de mult în lume, mișcarea lor a fost blocată. Această sarcină a apărut departe de ochii lor, strecurându-se cu iscusință în afara puterii lor. Și atunci cine anume – sau ce forță – a făcut posibilă această sarcină? Și pentru ce?

Aomame nu știa.

Tot ce știa era că *mica făptură* era o viață neprețuită,

zămislită de ea și de Tengo. Își puse din nou palma pe pântece. Acoperi blând licărirea portocalie, apăsând ușor. Căldura pe care o simțea în căușul palmei o răspândi apoi încet prin tot corpul. Eu trebuie să protejez această *mică făptură,* orice s-ar întâmpla. Nu las pe nimeni să mi-o răpească. Nu las pe nimeni să-i facă vreun rău. *Noi* o s-o protejăm și o s-o creștem împreună, își spuse Aomame în întuneric, cu hotărâre.

Se duse apoi în dormitor, își scoase halatul și se băgă în pat. Întinsă pe spate, își puse mâna pe pântec și simți din nou căldura în palmă. Neliniștea dispăruse. Nu mai avea nici îndoieli. Trebuie să devin și mai puternică, își spuse ea. Inima mea trebuie să fie una cu trupul meu. Într-un sfârșit, somnul se apropie în tăcere, ca un fum și o învălui. În văzduh încă mai pluteau două luni, una lângă alta.

Capitolul 24
Să plec din orașul pisicilor

Trupul tatălui său, gătit în uniforma de NHK frumos călcată, stătea așezat într-un sicriu simplu. Probabil cel mai ieftin dintre toate. Era un obiect neprietenos, un pic mai zdravăn decât o lădiță. Deși răposatul era mic de statură, nu mai rămânea niciun pic de loc în lungime. Sicriul făcut din placaj nici măcar ornamentat nu era cum trebuie. Antreprenorul îl întrebă jenat pe Tengo dacă era în regulă așa. Tengo îi spuse că da. Acela era coșciugul ales din catalog și achitat de tatăl său. Dacă cel mort nu avea nimic de obiectat, atunci nici Tengo nu avea.

Îmbrăcat în uniforma de la NHK și întins în sicriul modest, tatăl său nu părea mort. Parcă doar moțăia un pic într-o pauză, la serviciu. Te așteptai să deschidă ochii în orice clipă, să se ridice, să-și pună șapca pe cap și să plece pe teren. Uniforma pe care era cusută emblema NHK arăta ca o parte din pielea lui. Venise pe lume îmbrăcat în ea și urma să fie ars tot în ea. Privindu-l așa, Tengo nu se putea gândi la alte haine mai potrivite pentru ultimul său drum. Precum războinicii din opera lui Wagner, arși pe rug cu armura pe ei.

Marți dimineață, în fața lui Tengo și a lui Kumi, închiseră capacul sicriului și îl bătură în cuie. Îl mutară apoi în dric. Dricul era de fapt aceeași furgonetă Toyota foarte practică, în care corpul fusese transportat de la sanatoriu la firma de pompe funebre. Doar că, de data aceasta, în locul patului cu rotile era un coșciug. Probabil că și acela fusese cel mai ieftin dric. Nu avea nimic solemn. Nu se auzea nici măcar muzica din *Amurgul zeilor.* Dar asta nu însemna că Tengo găsea vreun motiv să obiecteze la adresa dricului. Nici pe Kumi nu părea să o preocupe. Nu era decât un mijloc de deplasare. Important era că un om dispăruse din această lume, iar cei rămași trebuiau să-și întipărească bine în minte acest fapt. Cei doi urcară într-un taxi și merseră în

urma furgonetei negre.

După ce părăsiră șoseaua de lângă faleză, parcurseră o scurtă distanță către munte și ajunseră la crematoriu. Era o clădire relativ nouă, dar extrem de impersonală și arăta mai degrabă a fabrică sau a instituție guvernamentală decât a crematoriu. Însă avea o grădină frumoasă și îngrijită, iar coșul care se înălța mândru către cer îți dădea de știre că era o clădire cu un scop mai aparte. În ziua aceea nu era foarte aglomerat, așa că sicriul merse direct la incinerator, fără să existe vreun interval de așteptare. Fu introdus încet, apoi capacul greu se închise ca trapa unui submarin. Un angajat în vârstă, cu mănuși în mâini, făcu o plecăciune în fața lui Tengo, apoi apăsă pe butonul de aprindere. Kumi își împreună palmele cu fața către capacul închis, iar Tengo o imită.

Cremarea dură o oră, pe care Tengo și Kumi o petrecură într-o sală de odihnă din clădire. Kumi cumpără două cutii de cafea caldă de la automat și le băură în tăcere. Stăteau unul lângă altul pe o bancă așezată cu fața la o fereastră mare de sticlă. Dincolo de ea se vedeau grădina cu gazonul pălit de iarnă și un pâlc de copaci desfrunziți, pe crengile cărora poposiseră două păsări negre, fără nume. Aveau coada lungă și corpul micuț, dar un ciripit ascuțit și puternic. Când cântau, își ridicau coada drept. Deasupra copacilor se întindea cerul albastru de iarnă, fără urmă de nor. Kumi era îmbrăcată cu o rochiță neagră, scurtă, peste care avea un mantou crem. Tengo purta un pulover negru cu guler la baza gâtului și o jachetă cu model în zig-zag, gri închis. În picioare avea niște mocasini cafenii. Aceasta era cea mai formală ținută a lui.

— Aici a fost cremat și tata, zise Kumi. Cei care au venit cu mine au fumat încontinuu. Ziceai că plutește un nor pe tavan. Ce să-i faci, erau cu toții prieteni de-ai lui, pescari.

Tengo își imagină acea scenă. Un grup de oameni arși de soare, îmbrăcați în costume închise la culoare, în care nu se simțeau în largul lor, pufăind îndârjiți din țigară. Și jelindu-l

pe tatăl ei, răpus de cancer pulmonar. Însă acum, în sală nu erau decât ei doi. În jurul lor, totul era cufundat în tăcere. Doar ciripitul răzleț al păsărilor din pâlcul de copaci mai străpungea acea liniște. Nu se auzea nici muzică, nici murmur de voci. Soarele își revărsa lumina blândă pe pământ. Razele lui pătrundeau în încăpere prin fereastră, proiectând un ochi tăcut de lumină la picioarele lor. Timpul se scurgea agale, ca apele unui râu în apropierea estuarului.

— Mulțumesc că ai venit cu mine, zise Tengo la capătul acelei tăceri îndelungate.

Kumi întinse o mână și o așeză pe a lui.

— Singur, e greu. E mai bine să fie cineva cu tine. Despre asta e vorba.

— Așa e, recunoscu Tengo.

— E greu când moare cineva, indiferent de situație. Fiindcă așa se cască o gaură în lume. Iar noi trebuie să-i arătăm respectul cuvenit. Altfel, nu se mai închide cum trebuie.

Tengo încuviință.

— Gaura nu trebuie lăsată deschisă, zise Kumi. Fiindcă poate să cadă cineva în ea.

— Dar uneori oamenii mor purtând în suflet niște secrete, spuse Tengo. Iar când gaura se închide, secretele se duc și ele.

— Eu, una, cred că așa și trebuie să fie.

— De ce?

— Dacă acel om le duce cu el când moare înseamnă că erau niște secrete care nu trebuiau lăsate în urmă.

— De ce să nu fie lăsate în urmă?

Kumi își desprinse mâna de pe a lui și îl privi în ochi.

— Poate pentru că e vorba de niște lucruri pe care doar cel care a murit putea să le înțeleagă exact. Lucruri imposibil de explicat, indiferent cât ai sta să le pui în cuvinte, și pe care omul acela n-avea decât să le ia cu el în moarte. Ca pe un bagaj de mână foarte important.

Tengo privea ochiul de lumină de la picioare, cu gura

închisă. Strălucea puternic pe linoleumul care acoperea podeaua. Avea în față mocasinii lui jerpeliți și pantofii negri și simpli ai lui Kumi. Imaginea era chiar acolo, aproape, și în același timp părea să fie la mulți kilometri depărtare.

— Și tu ai lucruri pe care nu le poți explica altora, nu?

— Așa cred.

Kumi își privi picioarele învelite în dresuri negre, fără să mai spună nimic.

— Ziceai că tu ai murit o dată? o întrebă Tengo.

— Da, am murit o dată. Într-o noapte tristă, cu ploaie rece.

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

— Da, e un lucru pe care îl tot visez, de demult. Un vis foarte real și mereu exact la fel. Nu-mi rămâne decât să cred că s-a întâmplat în realitate.

— Crezi că e vorba de metempsihoză?

— Metempsihoză?

— Da, să te fi născut din nou. Reîncarnare.

— Știu și eu? zise Kumi după câteva clipe de gândire. Poate că da. Sau poate că nu.

— Oare și tu ai fost arsă așa după ce ai murit?

Kumi clătină din cap.

— Nu-mi amintesc până într-acolo. Fiindcă asta se întâmplă după moarte. Eu îmi amintesc doar *când am murit.* Cineva m-a strâns de gât. Un bărbat necunoscut, pe care nu l-am văzut niciodată.

— Mai știi cum arăta?

— Sigur că da. Doar l-am văzut în vis de atâtea ori. Dacă m-aș întâlni cu el pe stradă, l-aș recunoaște dintr-o privire.

— Și dacă te-ai întâlni cu el pe stradă, ce-ai face?

Kumi își frecă nasul cu buricul degetului, de parcă voia să se asigure că încă îl mai avea.

— M-am gândit și eu la asta de nenumărate ori. Ce-aș face dacă aș da de el pe stradă. Poate c-aș lua-o la goană. Sau poate că m-aș ține după el. N-aș ști decât la momentul respectiv.

— Dacă te-ai ține după el, mai departe ce-ai face?

— Nu știu. Dar e posibil ca individul respectiv să știe vreun secret important legat de mine. Poate aș avea noroc și l-aș afla.

— Ce fel de secret?

— Ce înseamnă *să fiu aici* sau ceva de genul ăsta.

— Dar poate că te-ar mai omorî o dată.

— Poate, zise Kumi și își strânse buzele ușor. Ar fi periculos. O știu, normal. Probabil că cel mai bine ar fi s-o iau la goană, să fug de acolo. Dar secretul ăsta, care sigur există, mă atrage irezistibil. Așa cum nicio pisică n-ar rezista să nu se uite într-o deschizătură întunecată, dacă i-ar ieși în cale.

*

După ce se încheie cremarea, conform ritualurilor, Kumi și Tengo luară oasele rămase ale tatălui său și le puseră într-o urnă. Urna i se înmânână lui Tengo. Acesta o luă, neștiind însă ce să facă cu ea. Nu avea cum s-o abandoneze pe undeva. Cu ea în brațe, luă un taxi către gară, însoțit de Kumi.

— Rezolv eu de mărunțișurile administrative care au mai rămas de rezolvat, îi spuse Kumi în taxi și, după ce se gândi puțin adăugă: Vrei să mă ocup eu și de urnă?

— Poți să faci tu asta? zise Tengo uluit la auzul acelor cuvinte.

— Nu văd de ce nu, răspunse ea. S-a mai auzit și de alte înmormântări la care nu vine nimeni din familie.

— M-ai ajuta enorm dacă ai face asta, zise Tengo.

Se simțea oarecum vinovat, dar i-o înmână lui Kumi, răsuflând sincer ușurat. În acel moment se gândi că nu avea să mai vadă niciodată acele oase. În urmă mai rămâneau doar amintirile. Și chiar și amintirile acelea aveau să se transforme cândva în praf și pulbere.

— Eu sunt din partea locului și mă descurc mai ușor. Tu mai bine întoarce-te cât mai repede la Tokio. Sigur că nouă ne place de tine, dar aici nu e locul în care să stai la

nesfârșit.

Adică *să plec din orașul pisicilor,* își zise Tengo.

— Îți mulțumesc pentru tot, îi spuse el din nou.

— Tengo, pot să-ți dau un sfat? Deși nu sunt eu în măsură să dau sfaturi.

— Sigur că da.

— Îmi imaginez că tatăl tău a plecat pe lumea cealaltă ducând cu el un secret. Iar tu pari puțin dezorientat din cauza asta. Nu pot să spun că nu te înțeleg. Dar, zău, încearcă să nu te mai uiți în deschizătura asta întunecată. Lasă treaba asta în seama pisicilor. Tu degeaba o faci, că nu te duce nicăieri. Mai bine gândește-te la ce o să fie.

— Gaura trebuie închisă, spuse Tengo.

— Exact. Asta zice și bufnița. Îți amintești de ea?

— Sigur că da.

Bufnițele sunt spiritele protectoare ale pădurii și pentru că le știu pe toate, ne împărtășesc din înțelepciunea nopții.

— Oare tot în crâng stă și cântă?

— Bufnițele nu se duc nicăieri, zise asistenta. Stau acolo unde sunt.

Kumi îl privi cum se urca în trenul către Tateyama, de parcă ar fi vrut să se încredințeze cu propriii ei ochi că se suie în el și pleacă din acel oraș. Îi făcu de pe peron cu mâna până nu se mai văzu.

*

Tengo ajunse acasă în Kōenji marți seara, la ora șapte. Aprinse lumina, se așeză pe scaun la masă și se uită prin cameră. Era așa cum o lăsase cu o zi în urmă, când plecase dis-de-dimineață. Draperiile acopereau perfect geamul, iar pe birou era manuscrisul său, scos la imprimantă. În suport avea șase creioane frumos ascuțite. Vasele spălate rămăseseră stivuite pe chiuveta din bucătărie. Ceasul bătea tăcut timpul, iar calendarul din perete arăta că se apropia ultima lună din an. În încăpere parcă era mai liniște ca de obicei. Prea liniște. În tăcerea aceea se simțea ceva în plus.

Dar poate că doar i se părea. Poate era din cauză că tocmai asistase la dispariția unui om. Poate că gaura lăsată în lume încă nu se închisese suficient.

Tengo bău un pahar cu apă, apoi făcu un duș fierbinte. Se spălă bine pe cap, se curăță în urechi și își tăie unghiile. Scoase dintr-un sertar o pereche de chiloți curați și o cămașă curată și le puse pe el. Trebuia să scape de diversele mirosuri care se lipiseră de el. De mirosurile din orașul pisicilor. *Sigur că nouă ne place de tine, dar aici nu e locul în care să stai la nesfârșit,* îi spusese Kumi.

Poftă de mâncare nu avea. Nu avea nici chef să lucreze sau să deschidă vreo carte. Nu-i venea nici să asculte muzică. Își simțea corpul obosit, dar avea nervii ciudat de încordați și de aceea nu putea să se întindă să se culce. Liniștea care domnea împrejur părea și ea artificială.

Ce bine-ar fi să fie Fukaeri aici, se gândi Tengo. Să zică ceva, orice. Și ceva fără sens. Chiar dacă ar fi inevitabil lipsit de intonație sau semn de întrebare. Își dorea s-o mai audă vorbind. Dar știa și el că Fukaeri nu avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Nu-și putea explica prea bine de ce știa asta, dar ea chiar nu mai avea să vină înapoi. Probabil.

Tengo simțea nevoia să vorbească cu cineva, cu oricine. Dacă s-ar fi putut, cu iubita lui. Însă nu putea să ia legătura cu ea. Nu știa nici cum și, după cum i se spusese, *era deja pierdută.*

Tengo formă numărul de telefon de la serviciul lui Komatsu. Avea un număr direct la biroul lui. Însă nu răspunse nimeni. Îl lăsă să sune de cincisprezece ori, apoi renunță și puse receptorul în furcă.

Pe cine altcineva putea să mai sune? Tengo se gândi, dar nu găsi pe nimeni potrivit. Îi veni ideea să-i telefoneze lui Kumi, dar își dădu seama că nu-i știa numărul.

Se gândi apoi la gaura întunecată, rămasă căscată, undeva în lume. Nu era prea mare, dar era adâncă. Dacă se uita înăuntru și striga tare în ea, oare putea să mai poarte o conversație cu tatăl său? Morții spun adevărul?

„Tu degeaba o faci, că nu te duce nicăieri”, îi zisese Kumi. „Mai bine gândește-te la ce o să fie.”

Dar nu cred că e așa, își zise Tengo. Nu e doar asta. Poate că nu ajung nicăieri dacă aflu secretul. Dar trebuie să aflu motivul pentru care nu mă duce nicăieri. Dacă îl înțeleg cum trebuie, poate o să reușesc să ajung undeva.

Dacă ai fost sau nu tatăl meu adevărat, asta nu mai contează, zise Tengo către gaura neagră. Poate să fie cum o fi, nu mă deranjează. Oricum, tu ai murit ducând cu tine o parte din mine, iar eu am rămas în viață ducând cu mine o parte din tine. Că suntem sau nu legați prin sânge, e un fapt care nu se mai poate schimba. Timpul s-a scurs deja, lumea a mers înainte.

Lui Tengo i se păru că aude la geam o bufniță. Dar, desigur, nu fusese decât o iluzie.

Capitolul 25
Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent

— Nu se moare așa de ușor, veni din spate vocea bărbatului, de parcă îi citise gândurile. Doar ți-ai pierdut cunoștința. Dar ai ajuns la limită.

Vocea îi era necunoscută. Neutră, lipsită de orice emoție. Nici subțire, nici gravă. Nici prea dură, nici prea moale. O voce cu care se anunță orarul de zbor al curselor aeriene sau starea bursei de valori.

Ce zi era azi? se întrebă Ushikawa fără nicio legătură. E luni seară. Ba mai precis, e marți, că s-o fi schimbat data deja.

— Ushikawa-san, zise bărbatul. Pot să-ți zic Ushikawa-san, da?

Ushikawa tăcea. Liniștea continuă vreo douăzeci de secunde, după care bărbatul îi trase pe neașteptate un pumn scurt în rinichiul stâng. Un pumn de la spate, fără zgomot, dar cumplit de puternic. O durere năprasnică îi străpunse corpul. Toate organele i se contractară și nu mai putu să respire cum trebuie până nu se mai potoli un pic durerea. Într-un sfârșit, din gura lui Ushikawa se auzi un icnet sec.

— Am întrebat ceva politicos și aș dori un răspuns. Dacă nu poți încă să vorbești cum trebuie, e suficient să dai din cap în semn că da sau nu. E o chestiune de politețe, spuse bărbatul. Pot să-ți zic Ushikawa-san?

Ushikawa aprobă din cap de câteva ori.

— Ushikawa-san. Un nume ușor de reținut. L-am aflat din portofelul din pantaloni. Am găsit în el permisul de conducere și cărți de vizită. Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei. Ce titlu impozant, Ushikawa-san! Dar ce face un manager permanent de la Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei într-un asemenea loc, cu un

aparat de fotografiat ascuns?

Ushikawa tăcea. Încă nu era în stare să vorbească.

— Ai face bine să răspunzi, zise bărbatul. Eu așa te sfătuiesc. Un rinichi zdrobit îți provoacă durere tot restul vieții.

— Țineam sub observație pe cineva care stă aici în bloc, răspunse Ushikawa în cele din urmă.

Vocea îi era încă nesigură și îi mai ceda pe alocuri. Fiind legat la ochi, parcă nici nu-i suna a propria lui voce.

— Pe Tengo Kawana?

Ushikawa încuviință.

— Tengo Kawana, cel care a rescris *Crisalida de aer.* Ushikawa încuviință din nou și tuși. Individul era la curent cu chestia asta.

— Cine te-a pus?

— Pionierii.

— Măcar la atâta mă așteptam și eu, Ushikawa-san. Dar de ce să stea secta tocmai acum cu ochii pe Tengo Kawana? Doar nu e deloc un personaj important pentru ei.

Ushikawa își puse repede mintea la contribuție, încercând să-și dea seama în ce poziție se afla bărbatul acela și cât de multe știa. Nu avea habar cine e, dar măcar nu era trimis de Pionieri. Deocamdată nu-și dădea seama dacă era un lucru binevenit sau din contră.

— Te-am întrebat ceva, zise insul și îl împunse cu vârful degetelor în rinichiul stâng.

Cu putere.

— Are legătură cu o anumită femeie, gemu Ushikawa.

— Cum o cheamă pe această femeie?

— Aomame.

— Și de ce o urmărești?

— Pentru că i-a făcut rău Liderului sectei.

— I-a făcut rău, zise bărbatul de parcă îi examina expresia. Adică l-a omorât, nu? Mai simplu spus.

— Da, răspunse Ushikawa.

Tipului ăstuia nu poți să-i ascunzi nimic, își zise el. Mai

devreme sau mai târziu, tot te face să vorbești.

— Dar ăsta nu e un lucru știut.

— E ținut secret.

— Câți oameni din sectă știu acest secret?

— Doar o mână.

— Iar tu te numeri printre ei.

Ushikawa încuviință.

— Ceea ce înseamnă că ocupi o poziție importantă în cadrul sectei.

— Ba nu, zise Ushikawa clătinând din cap. Când mișcă din cap, simți o durere în rinichiul lovit. Eu nu sunt decât un trepăduș. Așa s-a întâmplat, să aflu asta.

— Omul nepotrivit la locul nepotrivit. Cam așa ceva?

— Da.

— Apropo, acum acționezi singur?

Ushikawa încuviință.

— Cam ciudat. În mod normal, pentru supraveghere și filaj faci o echipă. Și dacă mai pui unul care se ocupă de provizii, ai nevoie de cel puțin trei oameni. Iar voi sunteți o organizație și vă mișcați mereu în grup. Acțiunile independente sunt nefirești. Motiv pentru care răspunsul tău nu-mi convine.

— Eu nu sunt un credincios din sectă, zise Ushikawa. Respirația i se calmase și reușea din nou să vorbească normal. Pe mine mă angajează în particular. Mă cheamă atunci când le convine mai mult să folosească un om din afară.

— În calitate de manager permanent la Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei?

— Asta e o asociație fantomă. Nu există în realitate. A fost creată ca să-i ajute pe ei la taxe. Eu le rezolv diverse treburi în calitate de persoană fizică independentă, fără să fiu unul de-al lor.

— Adică ești un fel de mercenar.

— Nu, nu mercenar. Eu doar adun informații, la cererea lor. Dacă e nevoie de violență, de asta se ocupă alte

persoane din cadrul sectei.

— Ushikawa-san, secta te-a pus să-l urmărești pe Tengo și să afli ce legătură are cu Aomame?

— Da.

— Ba nu. Răspuns incorect. Dacă secta ar fi știut că există o legătură între Aomame și Tengo Kawana, nu te lăsau ei pe tine singur să-l supraveghezi. Ar fi trimis o echipă formată din oamenii lor. Așa aveau mai puține scăpări și puteau face și uz de forță.

— Dar chiar așa s-a întâmplat. Eu doar le urmez instrucțiunile. Nici eu nu știu de ce m-au pus să mă ocup singur, răspunse Ushikawa cu o voce din nou instabilă, care îi ceda pe alocuri.

Dacă află că Pionierii încă nu știu de legătura dintre Aomame și Tengo, probabil că s-a zis cu mine. Fiindcă așa n-o să mai afle nimeni de chestia asta dacă eu dispar.

— Mie nu-mi plac răspunsurile incorecte, spuse bărbatul cu răceală în glas. Iar tu va trebui să înveți asta pe propria ta piele. Aș putea să-ți mai trag un pumn în rinichi. Dar dacă te lovesc prea tare, mă doare și pe mine mâna, iar scopul meu nu e să-ți distrug rinichii. Eu n-am nimic personal cu tine. Scopul meu e unul singur, și anume să obțin răspunsuri corecte. Drept pentru care o să punem în aplicare un plan nou. Te trimit pe fundul mării.

Fundul mării? se miră Ushikawa. La ce naiba se referă?

Bărbatul păru că scoate ceva din buzunar. Se auzi un foșnet ca de folie de plastic și ceva îi acoperi în întregime capul. Era o pungă. Una groasă, ca acelea care se folosesc la congelat alimente. Apoi i-o fixă în jurul gâtului cu o bandă zdravănă de cauciuc. Individul ăsta vrea să mă asfixieze, realiză Ushikawa. Încercă să tragă aer, dar punga îi intră în gură. Și nările îi erau blocate. Plămânii lui erau disperați să obțină oxigen proaspăt, dar nu găseau pe nicăieri. Punga i se lipise complet de față, ca o adevărată mască a morții. În scurt timp toți mușchii începură să i se convulsioneze. Ushikawa încercă să ajungă la ea ca s-o smulgă, dar mâinile

îi erau imobilizate, legate strâns la spate. Creierul i se umflă ca un balon, gata-gata să-i plesnească. Îi venea să urle. Îi trebuia aer neapărat, orice s-ar fi întâmplat. Însă, desigur, nu avea voce. Limba i se lățise în toată gura. Conștiința începea să se scurgă din el.

În sfârșit, i se desfăcu banda de la gât și punga i se desprinse de pe cap. Ushikawa trase aer în plămâni cu disperare. Apoi, vreo câteva minute horcăi violent, arcuindu-și spinarea, ca un animal care încearcă să muște din ceva la care nu ajunge.

— Cum a fost pe fundul mării? îl întrebă bărbatul, așteptând să i se calmeze răsuflarea. Vocea lui era la fel de lipsită de inflexiuni. Te-ai dus până în adâncuri. Cred că ai văzut multe lucruri cum nu ți-a mai fost dat să vezi. E o experiență foarte valoroasă.

Ushikawa nu putea să spună nimic. Nu avea voce.

— Ushikawa-san, ți-am spus și îți repet, eu vreau să primesc răspunsuri corecte. Așa că te mai întreb o dată. Secta te-a pus să îl urmărești pe Tengo Kawana și să găsești o legătură între el și Aomame? E un lucru foarte important. O chestiune de viață și de moarte. Gândește-te bine de tot și răspunde corect. Îmi dau seama dacă mă minți.

— Secta nu știe nimic despre asta, reuși Ushikawa să îngaime.

— Da, răspuns corect. Secta încă nu știe că există o legătură între Aomame și Tengo Kawana. Încă nu le-ai adus la cunoștință acest fapt. Nu-i așa?

Ushikawa încuviință.

— Dacă răspundeai corect din prima, scăpai fără să mai vezi fundul mării. A fost rău, nu?

Ushikawa încuviință.

— Știu. Am pățit-o și eu o dată, zise bărbatul de parcă vorbea despre o întâmplare banală. Cine n-a trecut prin asta n-are cum să știe cât e de rău. Durerea nu e ceva care se poate generaliza ușor. Fiecare durere are specificul ei. Dacă îmi permiți să-l parafrazez pe Tolstoi, toate plăcerile se

aseamănă între ele, dar fiecare durere e în felul ei. Ca să nu zic totuși că are *savoarea* ei. Nu crezi?

Ushikawa încuviință. Încă mai respira greu.

Bărbatul continuă:

— Atunci hai să vorbim deschis, pe față, fără ascunzișuri. Ce zici, Ushikawa-san?

Ushikawa încuviință.

— Dacă mai primesc vreun răspuns incorect, te trimit iar la plimbare pe fundul mării. De data asta un pic mai mult timp și mai lent. Până mai aproape de limită. Și dacă iese prost, s-ar putea chiar să nu te mai întorci. Nu vrei să pățești așa ceva, nu?

Ushikawa clătină din cap.

— Văd că noi doi avem destule în comun, zise bărbatul. Ca niște lupi singuratici, așa suntem amândoi. Sau ca niște câini rătăciți de haită. Altfel spus, suntem inadaptații societății. Noi nu suntem croiți să ne adaptăm la grupuri. Sau nu suntem primiți în ele. Facem totul singuri. Hotărâm singuri, acționăm singuri, ne asumăm responsabilități singuri. Primim ordine de sus, dar nu avem colegi sau subalterni. Ne bazăm doar pe capul și pe abilitățile noastre. Cam despre asta e vorba, nu?

Ushikawa încuviință.

— Ăsta e punctul nostru forte, dar, uneori, și punctul nostru slab. De exemplu, tu te-ai cam grăbit aici. Ai vrut să închei socotelile de unul singur, fără să mai raportezi nimic sectei pe parcurs. Să fie frumoasa ta realizare personală. Și așa ai slăbit garda. Nu?

Ushikawa încuviință din nou.

— Ce te-a făcut să mergi așa departe?

— Sunt vinovat de moartea Liderului.

— În ce fel?

— Eu am investigat-o pe Aomame. Am făcut o verificare atentă înainte să-l întâlnească pe Lider. Nu am găsit nimic de obiectat.

— Dar ea s-a apropiat de Lider cu intenția de a-l ucide și

chiar asta a reușit să facă. Ai dat-o în bară cu însărcinarea primită și știai că la un moment dat vei fi tras la răspundere. În fond, tu ești un individ de unică folosință, un străin. Iar acum ești un om care știe prea multe informații interne. Dacă vrei să rămâi în viață, trebuie să le oferi pe tavă capul lui Aomame. Cam așa ceva?

Ushikawa încuviință.

— Chiar îmi pare rău, zise bărbatul.

Chiar îmi pare rău? Ushikawa își bătu capul lui diform să priceapă sensul acelor cuvinte. Și înțelese.

— Dumneata ai aranjat uciderea Liderului? întrebă Ushikawa.

Bărbatul nu răspunse, însă Ushikawa înțelese că tăcerea lui nu însemna deloc un răspuns negativ.

— Ce ai de gând să faci cu mine? întrebă el.

— Știu și eu? Sincer să fiu, încă nu m-am decis. O să mă gândesc pe îndelete. Totul depinde de ce-o să faci tu, îi spuse Tamaru. Mai am să-ți pun câteva întrebări.

Ushikawa încuviință.

— Aș vrea un număr de telefon la care să-i contactez pe Pionieri. Ai tu un șef direct, ceva.

Ushikawa ezită puțin, dar până la urmă îi spuse numărul. Nu era o chestie pe care s-o țină ascunsă cu prețul vieții. Tamaru îl notă.

— Numele?

— Nume nu-l știu, minți Ushikawa, însă Tamaru nu-i acordă atenție.

— Tipi duri?

— Foarte duri.

— Dar nu profesioniști.

— Sunt pricepuți. Fac tot ce li se ordonă, fără ezitare. Dar nu sunt profesioniști.

— Cât ai aflat despre Aomame? îl întrebă Tamaru. Știi unde se ascunde?

Ushikawa clătină din cap.

— Asta nu. Tocmai de-aia încă stau locului aici și-l

urmăresc pe Tengo Kawana. Dacă știam unde e Aomame, m-aș fi dus acolo de mult.

— E logic, zise Tamaru. Apropo, cum ai aflat că există o legătură între ei doi?

— Mi-am folosit picioarele.

— Cum?

— Am luat la bani mărunți tot trecutul lui Aomame, până în copilărie. Ea a mers la o școală primară de stat din Ichikawa. Tengo tot din Ichikawa e. Am zis, măi, ce-ar fi? Și m-am dus acolo la școală și am aflat ca da, au fost colegi de clasă doi ani de zile.

Tamaru mârâi încet din fundul gâtului, ca o pisică.

— Aha. Faci niște verificări foarte meticuloase, Ushikawa-san. Ai investit foarte mult timp și efort. Impresionant!

Ushikawa nu spuse nimic. Nu-i pusese nicio întrebare.

— Te întreb din nou, zise Tamaru. În momentul de față tu ești singurul care știe despre legătura dintre Aomame și Tengo Kawana?

— Și dumneata.

— Lasă-mă pe mine, mă refer la oamenii din anturajul tău.

Ushikawa încuviință.

— Da, din partea mea, sunt singurul care știe.

— Și nu minți.

— Nu mint.

— Apropo, tu știai că Aomame e însărcinată?

— Însărcinată? zise Ushikawa cu surpriză în glas. Cu cine?

Tamaru nu răspunse.

— Chiar nu știai?

— Nu știam. Nu te mint.

Tamaru deliberă în tăcere dacă reacția lui Ushikawa era reală sau nu.

— Am înțeles, spuse el apoi. Chiar se pare că nu știai. Te cred. În altă ordine de idei, tu ai dat un timp târcoale Vilei cu sălcii din Azabu. Așa e, da?

Ushikawa încuviință.

— De ce?

— Proprietara casei merge la un club sportiv de lux din apropiere, iar instructorul ei personal era Aomame. Păreau să fi dezvoltat o strânsă relație personală. Femeia respectivă a construit pe terenul alăturat vilei un adăpost pentru femeile care suferă de pe urma violenței în familie. Iar acolo se iau niște măsuri de securitate foarte serioase. Prea serioase, din punctul meu de vedere. Evident, am presupus că Aomame s-a refugiat acolo.

— Și?

Și până la urmă am tras concluzia că nu. Femeia respectivă are bani și putere cu duiumul. Dacă avea de gând s-o adăpostească pe Aomame, n-o făcea practic sub acoperișul ei. Ar fi dus-o cât mai departe. De-asta am abandonat cercetările legate de vila din Azabu și m-am hotărât să merg pe firul Tengo Kawana.

Tamaru mârâi din nou încetișor.

— Ai o intuiție bună și îți folosești mintea logic. Ești și perseverent. E păcat să fii folosit doar ca trepăduș. Faci asta de mult?

— Pe vremuri aveam firma mea, ca avocat, zise Ushikawa.

— Aha. Presupun că erai foarte priceput. Dar te-ai lăsat un pic dus de val și la un moment dat ai alunecat și-ai picat. Acum ai decăzut și faci pe trepădușul pentru Noua Asociație Japoneză ca să scoți și tu un ban de buzunar. Cam așa ceva?

Ushikawa încuviință.

— Cam așa ceva.

— N-ai ce-i face, zise Tamaru. Unor lupi singuratici ca noi nu le e deloc ușor să iasă din umbră și să-și câștige traiul ca toți ceilalți. Când par lucrurile să meargă bine, ne împiedicăm. Așa e lumea, zise Tamaru și strânse din pumni, de-i trosniră articulațiile. Sunetul reverberă puternic, neplăcut. Le-ai spus celor din sectă despre Vila cu sălcii?

— N-am spus nimănui, răspunse Ushikawa sincer. Am adulmecat pe-acolo mai mult la nimereală. Era prea bine păzită și oricum n-am găsit vreo dovadă certă.

— Foarte bine, zise Tamaru.

— Dumneata te-ai ocupat de asta, nu?

Tamaru nu răspunse. El era cel care punea întrebările și nu avea de ce să răspundă la ale interlocutorului.

— Până acum mi-ai răspuns cinstit, zise el. Cel puțin în cea mai mare parte. Odată ce ajungi pe fundul mării, îți piere cheful să mai minți. Iar minciuna oricum se simte în glas. De la frică ți se trage.

— N-am mințit, zise Ushikawa.

— Foarte bine. Nimeni nu vrea să simtă durere inutil. Apropo, de Carl Jung ai auzit?

Ushikawa încruntă din sprâncene pe sub legătura de la ochi. Cari Jung? Ce naiba zice individul ăsta?

— Jung psihologul?

— Exact.

— Doar vag, răspunse Ushikawa precaut. Născut în Elveția, la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. A fost inițial discipolul lui Freud, dar apoi și-a luat la revedere de la el. Subconștientul colectiv. Asta e tot ce știu.

— E suficient.

Ushikawa îl așteptă să continue.

— Carl Jung avea o elegantă casă într-un cartier luxos și liniștit de lângă lacul Zürich, unde ducea un trai îndestulat alături de familia sa. Însă avea nevoie de un loc al său unde să se poată cufunda în meditație. Și atunci a găsit o mică parcelă de pământ chiar pe malul lacului, într-o zonă numită Bollingen, și a construit acolo o căsuță. Nu ditamai vila sau ceva. A pus singur piatră peste piatră și a ridicat o construcție circulară și înaltă. A adus materialul de la o carieră din apropiere. La vremea aceea, în Elveția aveai nevoie de o licență de pietrar ca să poți construi cu piatră, iar Jung și-a obținut special calificarea. A intrat și în ghilda lor. A construi acea casă, și mai ales cu propriile sale mâini,

avea o mare însemnătate pentru el. Moartea mamei sale a fost și ea unul dintre factorii majori care l-au determinat să o construiască.

Tamaru făcu o scurtă pauză.

— Acea clădire s-a numit „Turnul”. L-a modelat după niște colibe pe care le văzuse într-un sătuc din Africa, în timpul călătoriilor sale. L-a proiectat astfel încât toate activitățile cotidiene să se desfășoare într-un spațiu unic, nepartiționat. Era o locuință foarte simplă. Și-a zis că era suficient așa cum era. Fără electricitate, gaze sau apă curentă. Apă își lua din munții din apropiere. Însă mai târziu s-a dovedit că nu fusese decât un arhetip. Într-un final, Turnul a fost partiționat, divizat, i s-a adăugat un etaj, apoi câteva anexe. Jung a pictat pe pereți cu mâna lui. Acel lucru sugera divizarea și dezvoltarea psihicului său. Clădirea era un fel de *mandala* tridimensională. I-au trebuit cam doisprezece ani să o vadă terminată. Pentru cercetătorii lui Jung, este o clădire extrem de interesantă. Ai auzit vreodată povestea asta?

Ushikawa clătină din cap.

— Casa aceea încă mai există pe malul lacului Zürich. Se află în administrarea urmașilor lui Jung, dar din păcate nu e deschisă publicului și nu se poate vizita. Se spune că la intrarea în Turn încă mai există o piatră inscripționată chiar de Jung, cu mâna lui. „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”{25}, asta a scris Jung pe ea.

Tamaru făcu din nou o pauză.

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, repetă el încet, înțelegi sensul?

Ushikawa clătină din cap.

— Nu-l înțeleg.

— Păi, da. Nici eu nu pricep ce vrea să spună. Are implicații foarte profunde. Mult prea greu de găsit o interpretare. Însă Carl Jung a ținut să ia dalta și să imprime cu mâna lui aceste cuvinte la intrarea în casa construită tot cu mâna lui, piatră cu piatră. Și nu știu de ce, pe mine

cuvintele astea m-au atras dintotdeauna. Nu le înțeleg foarte bine, dar au un ecou puternic în mine. Eu nu știu prea multe despre Dumnezeu. Am trecut prin niște chestii oribile la un orfelinat condus de catolici și n-am o impresie foarte bună despre El. Iar acolo era mereu frig, chiar și în miezul verii. Foarte frig sau extraordinar de frig, una din două. Dacă Dumnezeu era acolo, nu pot să spun că s-a arătat prea blând cu mine. Dar vorbele astea au pătruns adânc în faldurile sufletului meu. Uneori închid ochii și repet cuvintele astea iar și iar. Și în mod straniu, mă liniștesc. „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent.” Vrei, te rog, să le spui și tu cu voce tare?

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, zise Ushikawa încetișor, fără să înțeleagă prea bine.

— Nu te-am auzit.

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, repetă Ushikawa cât putu de răspicat.

Tamaru închise ochii și savură ecoul acelor cuvinte. Apoi trase adânc aer în piept ca și cum ar fi luat, în sfârșit, o hotărâre și expiră. Deschise ochii și își privi mâinile. Purta mănuși subțiri, chirurgicale, ca să nu lase amprente.

— Îmi pare rău, zise el încetișor și în glas se simți o notă solemnă.

Luă din nou punga de plastic și îi acoperi capul lui Ushikawa. Îi fixă în jurul gâtului și banda de cauciuc. Făcu totul cu mișcări hotărâte, rapide. Ushikawa încercă să protesteze, însă cuvintele nu-i mai părăsiră buzele și nu mai ajunseră la urechea nimănui. De ce? se gândi el dinăuntrul pungii. I-am spus sincer tot ce știam. De ce trebuie să mă omoare?

În capul lui, care stătea să explodeze, apăru imaginea căsuței din Chūō-Rinkan și a fetițelor lui. A câinelui pe care îl aveau acolo. Nu-l îndrăgise niciodată pe cățelul acela pitic și alungit, și nici acesta nu-l îndrăgise niciodată pe Ushikawa. Era un animal prost, care lătra mult. Tot timpul rodea covoarele și făcea pipi în holul cel nou. Nu se

asemăna deloc cu corcitura deșteaptă pe care o avusese el când era mic. Cu toate acestea, în ultimele clipe ale vieții sale, în fața ochilor i se derulă imaginea acelui cățel nătâng zburdând prin curtea acoperită cu gazon. Tamaru vedea cu colțul ochiului cum corpul rotund al lui Ushikawa, legat fedeleș, se zbătea violent pe rogojina de paie, ca un pește uriaș rămas pe uscat. Avea mâinile și picioarele legate la spate și oricât s-ar fi agitat, nu era niciun risc să se audă ceva în apartamentele alăturate. Tamaru știa bine cât de dureroasă era moartea aceea, însă era cea mai eficientă și curată metodă de a omorî pe cineva. Fără țipete, fără sânge. Urmări cu privirea secundarul ceasului său pentru scufundări, marca TAG Heuer. După trei minute, zbuciumul violent al lui Ushikawa încetă. Un tremur mărunt îi străbătu corpul, parcă rezonând cu ceva, apoi mâinile și picioarele încetară să i se mai miște. Tamaru își privi ceasul încă trei minute, îi atinse apoi gâtul ca să-i verifice pulsul și se asigură că din corpul lui dispăruse orice semn de viață. Se simțea un iz slab de urină. Ushikawa făcuse din nou pe el. De data aceasta, vezica i se golise de tot. Cine să-l învinuiască? Chinul fusese pe măsură.

Tamaru îi desfăcu banda de cauciuc de la gât și îi scoase punga de pe cap. Plasticul îi intrase adânc în gură. Ushikawa murise cu ochii larg deschiși și gura căscată strâmb. Dinții lui încălecați și murdari erau dezveliți și i se vedea și limba acoperită cu mușchi verde. Avea o expresie ca într-un tablou de Munch. Capul lui diform era acum și mai strâmb. Trecuse prin niște chinuri cumplite.

— Îmi pare rău, zise Tamaru. N-am făcut-o de plăcere.

Îi aranjă mușchii feței cu degetele, îi potrivi bărbia la loc, încercând să-l facă să arate măcar un pic mai normal. Îi șterse cu un prosop găsit în bucătărie saliva din jurul gurii. Dură ceva timp, dar reuși să-i dea o înfățișare mai decentă. Măcar acum nu-ți mai venea să-ți abați instinctiv privirea de la el. Doar ochii nu reuși să i-i închidă pentru nimic în lume.

— Așa cum a scris Shakespeare, șopti Tamaru către capul

acela diform și greoi, dacă murim azi, nu vom mai muri și mâine. Să vedem partea bună a lucrurilor.

Nu-și mai amintea dacă citatul era din *Henric al IV-lea* sau din *Richard al III-lea,* dar lui Tamaru nu i se părea o chestiune importantă, iar pe Ushikawa sigur nu-l mai interesa acum să afle sursa exactă. Îi dezlegă mâinile și picioarele. Folosise niște fâșii moi, din prosop, pe care le legase într-un fel anume, ca să nu lase urme. Strânse fâșiile acelea, punga și banda de cauciuc și le puse într-o geantă de vinilin pe care o avea pregătită. Aruncă o privire prin lucrurile lui Ushikawa și adună toate fotografiile făcute de el. Se hotărî să bage în geantă și aparatul de fotografiat și trepiedul, ca să le ia cu el. Nu trebuia să se afle că supraveghea pe cineva acolo, pentru că s-ar fi pus problema pe cine anume. Și atunci era foarte posibil ca numele lui Tengo să iasă la iveală. Luă și carnețelul plin cu însemnări îndesate și mărunte. Nu lăsă în urmă niciun obiect important. În încăpere rămâneau doar sacul de dormit, mâncarea și hainele, portofelul și cheile, plus bietul trup neînsuflețit al lui Ushikawa. La sfârșit, Tamaru scoase din portofelul lui una din cărțile de vizită inscripționate cu „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei” și o băgă în buzunarul de la haină.

— Îmi pare rău, îi mai spuse el o dată la plecare.

*

Tamaru intră într-o cabină telefonică din apropierea gării, introduse cartela și formă numărul pe care i-l dăduse Ushikawa. Era un număr local, probabil din sectorul Shibuya. I se răspunse la al șaselea apel.

Fără niciun preambul, Tamaru comunică adresa și numărul apartamentului din Kōenji.

— S-a notat? întrebă el.

— Puteți să repetați?

Tamaru repetă, iar interlocutorul său o notă, apoi o citi.

— Acolo îl găsiți pe Ushikawa-san, spuse Tamaru. Știți cine e, da?

— Ushikawa-san?

Tamaru îl ignoră și continuă.

— Ushikawa-san se află acolo, dar, din păcate, nu mai respiră. Nu pare să fi fost moarte naturală. În portofel are câteva cărți de vizită pe care scrie „Manager permanent, Noua Asociație Japoneză pentru Promovarea Științei și Artei”. Dacă le găsește poliția, mai devreme sau mai târziu, o să facă ei legătura cu voi. Și atunci s-ar putea să iasă cu probleme, mai ales având în vedere situația actuală. N-ar strica să vă ocupați de chestiunea asta cât mai repede. Că doar vă pricepeți.

— Tu cine ești?

— Un mesager binevoitor, răspunse Tamaru. Nici mie nu-mi place poliția.

— N-a fost moarte naturală?

— Cel puțin, n-a murit de bătrânețe și nici în pace.

Interlocutorul nu spuse nimic o vreme.

— Și ce căuta acest Ushikawa-san acolo?

— Asta nu știu. Pe el ar trebui să-l întrebați detaliile, dar după cum vă ziceam, situația în care se află nu-i mai permite să răspundă.

— Presupun că ai legătură cu tânăra care a venit la Hotelul Okura, nu? zise interlocutorul după o scurtă pauză.

— Asta e o întrebare inutilă, care n-o să capete un răspuns.

— Eu sunt una dintre persoanele care au întâlnit-o pe femeia aceea. Spune-i asta și o să știe despre cine e vorba. Am un mesaj să-i transmit.

— Te ascult.

— Noi nu vrem să-i facem niciun rău.

— Dar înțeleg că o căutați cu disperare.

— Întocmai. O căutam de multă vreme.

— Dar spui că nu vreți să-i faceți niciun rău. Cum așa?

Înainte să vină răspunsul, urmă o scurtă pauză.

— În termeni mai simpli, la un moment dat, situația s-a schimbat. Desigur, moartea Liderului e amar deplânsă de cei din jurul său. Însă aceasta este o chestiune finalizată, încheiată. Liderul suferea și, într-un anumit sens, voia să-și pună singur capăt suferinței. De aceea, din acest punct de vedere, noi nu intenționăm s-o mai urmărim pe Aomame. Ceea ce ne dorim acum este să discutăm cu ea.

— Despre ce?

— Despre interese comune.

— Asta vreți voi. Aveți voi nevoie să discutați cu ea, dar poate nu vrea ea așa ceva.

— Trebuie să existe loc de discuție. Noi putem să vă oferim vouă niște lucruri. De exemplu, libertate și siguranță. Cunoștințe și informații. N-am putea să purtăm o conversație undeva, într-un loc neutru? Oriunde, hotărâți voi locul. Garantăm siguranța sută la sută. Nu doar a ei, ci a tuturor celor implicați în asta. Nu mai trebuie să fugă nimeni. Mi se pare o propunere rezonabilă pentru ambele părți.

— Asta spui tu, zise Tamaru. Dar eu n-am niciun motiv să mă încred în propunerea ta.

— În orice caz, avem rugămintea ca acest mesaj să ajungă la doamna Aomame, spuse interlocutorul precaut. Este o chestiune presantă, iar noi lăsăm loc de compromis. Dacă e nevoie de dovezi mai concrete legate de încrederea noastră, o să ne gândim ce putem face în acest sens. Telefonați-ne și o să vă răspundem oricând.

— Ce-ar fi să-mi explici tu un pic mai bine cum stă treaba? De ce aveți voi atâta nevoie de ea? Ce s-a întâmplat de s-a schimbat situația așa drastic?

Interlocutorul respiră o dată, scurt. Apoi răspunse:

— Trebuie să continuăm să auzim vocea. Pentru noi, e ca o fântână bogată. Nu putem s-o pierdem. Cam asta e tot ce pot spune acum.

— Și aveți nevoie de Aomame ca să păstrați această fântână.

— E greu de explicat pe scurt. Nu pot decât să spun că are legătură cu dânsa.

— Cu Eriko Fukada cum rămâne? De ea nu mai aveți nevoie?

— În momentul de față, de Eriko Fukada nu avem neapărată nevoie. Poate să se ducă unde vrea și să facă ce vrea. Ea și-a încheiat deja misiunea.

— Ce misiune?

— E o chestiune un pic mai delicată, spuse interlocutorul după o scurtă pauză. Îmi pare rău, dar nu pot să dezvălui mai multe amănunte aici.

— Gândește-te bine la poziția în care sunteți, replică Tamaru. La jocul ăsta, noi suntem la servă. Noi putem să luăm când vrem legătura cu voi, dar invers, nu. Nici măcar nu știți cine suntem noi. Corect?

— Așa este. Voi sunteți cei care pot lua inițiativa. Nu știu cine sunteți, dar asta nu e o discuție de purtat la telefon. Oricum deja am vorbit prea mult. Mai presus de drepturile care mi-au fost date.

Tamaru tăcu o vreme.

— Bine. O să ne gândim la propunerea asta. Trebuie să ne sfătuim și noi. S-ar putea să revin la un moment dat.

— Aștept să ne contactați. Repet, e o propunere rezonabilă pentru ambele părți.

— Și dacă o ignorăm sau o refuzăm?

— Atunci nu ne rămâne decât să abordăm lucrurile în felul nostru. Noi avem ceva putere. Din păcate, lucrurile pot lua și o întorsătură mai violentă, iar oamenii din jur ar putea fi afectați. Indiferent cine sunteți, nu aveți cum să scăpați nevătămați. S-ar ajunge la o situație neplăcută pentru ambele părți.

— Posibil. Dar ar dura ceva până să se ajungă acolo. Și, dacă îmi permiți să-ți împrumut expresia, este o chestiune presantă.

Bărbatul de la telefon tuși ușor.

— Da, posibil să dureze. Dar posibil și să nu dureze atât

de mult.

— Până nu pui lucrurile în practică, n-ai de unde să știi.

— Întocmai, răspunse bărbatul. Ar mai fi o chestiune importantă pe care trebuie s-o menționez. Ca să-ți împrumut metafora, la jocul acesta, voi sunteți la servă. Însă nu cred că voi cunoașteți încă bine regulile de bază ale jocului.

— Nici asta n-ai de unde să știi până nu pui lucrurile în practică.

— Dar dacă le pui în practică și nu merg cum trebuie, nu iese bine.

— De ambele părți.

Urmă o tăcere scurtă, plină de implicații.

— Deci cum rămâne cu Ushikawa-san? întrebă Tamaru.

— Preluăm problema cu prima ocazie. Poate chiar la noapte.

— Să știi că ușa nu e încuiată.

— Mulțumim.

— Apropo, o să deplângeți amar moartea lui Ushikawa-san?

— Noi, aici, deplângem adânc moartea oricui.

— Foarte bine faceți. A fost un om foarte abil.

— Dar nu *suficient* de abil, nu?

— Nu există oameni atât de abili încât să trăiască la nesfârșit.

— Asta crezi tu.

— Bineînțeles, zise Tamaru. Asta cred eu. Voi, nu?

— Așteptăm să ne contactați, spuse bărbatul pe un ton rece, fără să răspundă.

Tamaru închise fără să mai adauge nimic. Nu mai era nimic de discutat. Dacă avea nevoie, putea să revină cu un telefon. Ieși din cabină și se duse până la locul în care își parcase mașina.

Era o camionetă Toyota Corolla, model vechi, de un bleumarin tern, care nu sărea deloc în ochi. Merse un sfert de oră cu ea, apoi opri în fața unui parc pustiu și, după ce

se asigură că nu era văzut, aruncă într-un coș de gunoi punga de plastic, fâșiile și banda de cauciuc. Aruncă și mănușile chirurgicale.

— Deplângem adânc moartea oricui, mormăi Tamaru în timp ce pornea mașina și își punea centura de siguranță. Mă bucur, își zise el. Așa se cuvine, să deplângi moartea cuiva. Chiar și pentru puțină vreme.

Capitolul 26
Ce romantic!

Marți după-amiază telefonul sună. Aomame era așezată pe salteluța de yoga, cu picioarele larg desfăcute și își întindea mușchiul iliopsoas. Era un exercițiu mai solicitant decât părea. Avea bluza ușor umedă de la transpirație. Aomame se opri, își șterse fața cu un prosop și ridică receptorul.

— Căpățână nu mai e în blocul ăla, o anunță Tamaru fără niciun preambul.

Fără „alo”, fără nimic.

— Nu mai e?

— S-a dus. A fost convins.

— A fost convins, îl îngână Aomame. Adică a fost înlăturat cu forța de Tamaru, într-un fel sau altul?

— Iar persoana pe nume Kawana care locuiește acolo e cel pe care îl cauți tu, Tengo Kawana.

În jurul lui Aomame, lumea se umflă, apoi se contractă. Ca și cum ar fi fost inima ei.

— Mă auzi? întrebă Tamaru.

— Te aud.

— Dar acum nu e acolo. E plecat pentru câteva zile.

— E în siguranță?

— Acum nu e în Tokio, dar sunt convins că e în siguranță. Căpățână a închiriat un apartament la parterul blocului și te aștepta să-i faci o vizită lui Tengo Kawana. Supraveghea holul cu ajutorul unui aparat de fotografiat ascuns.

— M-a fotografiat și pe mine?

— Da, a făcut trei poze. Era întuneric, purtai ochelari și aveai fața ascunsă cu o eșarfă, deci nu ți se distingea bine chipul, dar erai tu, clar. Dacă te mai duceai o dată acolo, sigur o pățeai.

— Deci am ales corect când am lăsat totul pe mâna ta.

— Asta dacă există vreo alegere corectă.

— În orice caz, nu mai e o prezență îngrijorătoare.

— N-o să-ți mai facă niciun rău.

— Pentru că *l-ai convins* tu.

— Au fost și câteva chestiuni care au necesitat ajustări, dar până la urmă, da, răspunse Tamaru. Am confiscat toate fotografiile. Scopul lui era să aștepte până apăreai tu, iar Tengo Kawana nu era decât o momeală. De aceea, deocamdată nu văd niciun motiv să i se facă vreun rău. E în siguranță.

— Ce bine!

— Tengo Kawana predă matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi. Pare să fie un profesor bun, însă nu muncește decât câteva zile pe săptămână și probabil nu câștigă prea bine. E necăsătorit și duce un trai simplu, singur, în blocul ăla modest.

Aomame închise ochii și își auzi în urechi bătăile inimii. Nu reușea să mai distingă hotarul dintre ea și restul lumii.

— Pe lângă faptul că predă matematica la școala pregătitoare, scrie și un roman. Un roman lung. Rescrierea *Crisalidei de aer* a fost doar o slujbă temporară. Are propriile sale ambiții literare. Asta e bine. O doză bună de ambiție te ajută să te dezvolți ca persoană.

— Și cum ai aflat asta?

— Nu era acasă, așa că mi-am permis să intru. Ușa era încuiată, dar aia nici nu se putea numi încuietoare. M-am simțit prost că i-am violat intimitatea, dar trebuia să fac o verificare de rutină. Deși locuiește singur, la el în casă e ordine. Până și aragazul era curat. În frigider erau toate frumos aranjate, fără verze stricate prin fundul raftului. Ba și calcă, din câte am văzut. N-ar fi rău deloc ca soț. Asta dacă nu cumva e *gay.*

— Ce altceva ai mai aflat?

— Am sunat la școală să întreb de orarul lui. Tipa cu care am vorbit la telefon mi-a spus că tatăl lui a murit duminică noapte într-un spital de prin prefectura Chiba și că a trebuit să plece din Tokio pentru înmormântare. Așa că și-a anulat

orele de luni. Nu știa unde și când are loc înmormântarea. În orice caz, următoarele ore le are joi, deci până atunci se întoarce în Tokio.

Aomame își amintea, *bineînțeles,* că tatăl lui Tengo fusese încasator la NHK. Duminica, Tengo parcurgea rutele de colectare a taxei împreună cu el. Se întâlniseră de câteva ori pe străzile orașului Ichikawa. Nu-și mai amintea bine chipul tatălui. Era un bărbat mic de statură, slab, îmbrăcat în uniformă de încasator. Și nu semăna deloc cu Tengo.

— Dacă nu mai e Căpățână, aș putea să mă duc să-l văd pe Tengo?

— Mai bine nu, răspunse Tamaru prompt. Căpățână a fost convins cum trebuie, însă a trebuit să contactez secta în legătură cu o chestiune care a rămas de pus la punct. Există un anumit obiect care nu aș dori să ajungă în mâna organelor de justiție. Dacă ar fi fost descoperit, toți locatarii acelui bloc ar fi fost anchetați, unul câte unul. Prietenul tău putea să fie și el implicat. Mi-ar fi fost foarte dificil să scap de obiectul respectiv de unul singur. Dacă organele de justiție mă chestionau în legătură cu obiectul cu care m-aș fi opintit eu din greu în miez de noapte, nu mai aveam cum să ies basma curată. Secta are și oameni, și mobilitate, plus că ei au experiență la astfel de activități. Au mai cărat ei un obiect și din hotelul Okura. Înțelegi ce vreau să spun?

Aomame înlocui în minte cuvintele folosite de Tamaru cu alți termeni mai concreți.

— Să înțeleg că munca ta de convingere a căpătat o formă mai dură.

Tamaru mârâi încetișor.

— Îmi pare rău, dar individul știa mult prea multe.

— Secta e la curent cu ce anume făcea el acolo?

— Căpățână lucra pentru sectă, dar până în momentul de față acționase independent. Încă nu raportase ce anume făcea. Lucru care nouă ne convine.

— Dar acum au aflat și ei că *ceva tot făcea* el acolo.

— Exact. Așa că mai bine nu te apropii o vreme de locul

ăla. Lista lor sigur conține numele Tengo Kawana și adresa lui, ca autor al *Crisalidei de aer.* De legătura personală dintre tine și el probabil că n-au aflat. Dar dacă urmăresc motivul pentru care Căpățână se afla în apartamentul acela, până la urmă o să dea și de Tengo. E doar o chestiune de timp.

— Dar dacă avem noroc, poate că o să dureze mult până își dau seama. Poate n-o să facă prea repede o legătură între moartea lui Căpățână și Tengo.

— Dacă avem noroc, spuse Tamaru. Dacă tipii nu sunt atât de atenți pe cât mă aștept eu. Numai că eu nu mă bazez pe noroc. Tocmai de-asta am supraviețuit eu până acum fără să mă confrunt cu vreo problemă majoră.

— Și de aceea ar fi mai bine să nu mă apropii de locul ăla.

— Bineînțeles. Noi trăim ca pe muchie de cuțit. Nu putem spune niciodată că suntem prea atenți.

— Mă întreb dacă individul aflase unde mă ascund.

— Dacă ar fi aflat, acum erai deja într-un loc în care nu mai puteam ajunge la tine.

— Dar ajunsese foarte aproape de mine.

— Da. Dar părerea mea e că ceva întâmplător l-a atras pe el acolo. Nimic mai mult de atât.

— Și de aceea s-a afișat el vulnerabil în vârful toboganului.

— Da. Habar nu avea că tu erai cu ochii pe el. Nici nu se aștepta la așa ceva. Și până la urmă, asta i-a fost fatal. Nu ți-am spus eu? Viața omului e pe muchie de cuțit.

Urmară câteva secunde de liniște. O liniște adâncă, pe care o aduce moartea – moartea oricui.

— Căpățână nu mai este, dar secta mă urmărește în continuare.

— Iar aici mai intervine un lucru pe care mi-e greu să-l pricep, zise Tamaru. La început, ei au vrut să te prindă și să afle ce fel de organizație stă în spatele planului de asasinare a Liderului. Tu singură nu aveai cum să aranjezi totul. Le e

și lor clar că cineva te-a susținut. Iar dacă te prindeau, te-ar fi așteptat un interogatoriu dur.

— Drept pentru care aveam nevoie de un pistol.

— În mod firesc, așa înțelesese lucrurile și Căpățână, continuă Tamaru. Credea că secta e pe urmele tale ca să te interogheze și să te pedepsească. Însă pe parcurs lucrurile au luat cu totul altă turnură. După ce Căpățână a dispărut din peisaj, am vorbit la telefon cu unul din tipi, care mi-a zis că nu mai vor să-ți facă niciun rău. Asta voia el să-ți transmit. Sigur, poate fi o cursă. Dar mie mi-a sunat adevărat. Tipul mi-a explicat că, într-un sens, Liderul asta și voia, să moară. Se poate spune că a fost un fel de sinucidere și de aceea nu au de ce să te mai pedepsească pe tine pentru asta.

— Așa e, spuse Aomame cu o voce uscată. Liderul a știut de la bun început că mă dusesem acolo să-l omor. Și chiar voia să o fac. În seara aceea, în apartamentul din hotelul Okura.

— Tipii de la pază nu te-au mirosit. Dar Liderul știa.

— Da, nu înțeleg cum, dar știa totul dinainte, spuse Aomame. *Mă aștepta.*

Tamaru făcu o scurtă pauză, apoi întrebă:

— Și ce s-a întâmplat?

— Am făcut un târg.

— Despre asta eu nu știu nimic, zise Tamaru pe un ton încordat.

— N-am avut ocazia să-ți spun.

— Explică-mi acum despre ce târg e vorba.

— Am făcut cu el o oră de *stretching,* timp în care a vorbit cu mine. Știa de Tengo. Aflase cumva și de legătura dintre mine și el. Și mi-a cerut să-l ucid. Voia să se elibereze cât mai repede de durerea cumplită care nu-l slăbea niciodată. Mi-a spus că, dacă îi ofer moartea, el îi salvează în schimb viața lui Tengo. Așa m-am hotărât să-l ucid. Altfel, el oricum mergea către moarte și fără să intervin eu și, având în vedere tot ce făcuse până atunci, aș

fi vrut să-l las așa, să sufere.

— Iar Doamnei nu i-ai spus nimic despre acest târg.

— Eu m-am dus acolo ca să-l ucid pe Lider și mi-am făcut treaba, spuse Aomame. Iar Tengo e o problemă personală.

— Bine, zise Tamaru pe jumătate resemnat. Fără îndoială, treaba ți-ai făcut-o foarte bine. Asta recunosc. Iar problema cu Tengo Kawana intră în categoria chestiunilor personale. Doar că, în perioada aia, tu ai rămas însărcinată. Asta e o problemă pe care nu prea pot s-o trec cu vederea.

— Nu *în perioada* aia, ci chiar în seara aceea furtunoasă. În seara în care eu „m-am ocupat” de Lider. Și, ți-am mai spus, asta fără să am niciun fel de relații sexuale.

Tamaru oftă.

— Problema de bază e dacă să cred tot ce-mi spui sau să nu cred nimic. Eu te-am considerat mereu o persoană demnă de încredere și aș vrea să te cred și acum. Însă povestea asta nu are niciun fel de logică. Iar eu sunt genul de om care nu poate să gândească decât în mod deductiv.

Aomame rămase tăcută.

— Există vreo relație de cauzalitate între uciderea Liderului și sarcina ta inexplicabilă? întrebă Tamaru.

— Nu știu ce să zic.

— Nu e cumva posibil să porți în tine copilul Liderului? Să fi reușit cumva, prin cine știe ce metodă, să te lase atunci însărcinată? Așa aș mai înțelege de ce încearcă indivizii să pună mâna pe tine. Au nevoie de un succesor al Liderului.

Aomame își încleștă mâna pe receptor și clătină din cap.

— E imposibil. E copilul lui Tengo. O știu clar.

— Iar aici am tot două variante, dacă să te cred sau nu.

— Mai mult de atât nu pot să-ți explic.

Tamaru oftă din nou.

— Bine. Deocamdată o să iau ca atare ce îmi spui tu. E copilul tău și al lui Tengo. Știi tu asta. Dar tot nu văd o logică în toată povestea asta. Inițial, tipii au vrut să te prindă și să te pedepsească serios, însă la un moment dat s-a întâmplat ceva. Sau s-a aflat ceva. Iar acum *au nevoie*

de tine. Nu numai că îți garantează siguranța, dar spun și că au ceva să-ți ofere. Iar despre asta vor să discute cu tine în persoană. Ce putea să se fi întâmplat?

— Nu au nevoie de mine, spuse Aomame. Au nevoie de ceea ce se află în pântecele meu. Asta și-au dat ei seama la un moment dat.

— Ho, ho, o acompanie unul dintre Oamenii cei Mici de pe undeva.

— M-ai luat prea repede, spuse Tamaru și mârâi din nou încet din fundul gâtului. Încă nu văd firul logic.

Ce n-are logică e că pe cer sunt două luni, își zise Aomame. Asta a șters orice urmă de logică din toate. Însă nu spuse nimic.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalți șase Oameni Mici.

— Lor le trebuie cineva care *să audă vocea,* spuse Tamaru. Asta mi-a spus tipul cu care am vorbit la telefon. Dacă pierd vocea, secta lor e posibil să dispară. Nu mi-e clar ce înseamnă concret chestia asta, dar așa mi-a zis tipul. Oare copilul pe care îl porți în tine poate să fie „cel ce aude vocea”?

Aomame își puse ușor mâna pe pântece. *Mater* și *filia,* se gândi ea. Dar nu spuse nimic cu voce tare. Lunile nu trebuiau să afle *asta.*

— Nu știu, spuse Aomame alegându-și cuvintele cu grijă. Dar alt motiv pentru care să aibă nevoie de mine nu găsesc.

— Dar de ce să aibă această însușire specială copilul conceput de tine cu Tengo Kawana?

— Nu știu.

Poate că în schimbul propriei vieți, Liderul a vrut să mi-l încredințeze mie pe cel care să-l succeadă, se gândi Aomame. Poate că special pentru asta, în noaptea aceea Liderul a deschis temporar circuitele prin care lumile se intersectează și ne-a unit pe mine și pe Tengo.

— Indiferent al cui e copilul și cu ce calități se naște, nu ai nicio intenție să faci vreun târg cu secta, spuse Tamaru. Corect? Indiferent ce ți-ar oferi ei în schimb. Chiar dacă ți-

ar elucida anumite enigme.

— Indiferent ce-ar fi.

— Dar ei o să încerce să obțină *asta* și cu forța, indiferent de intențiile tale. O să facă tot ce pot. Iar tu ai un punct slab, Tengo Kawana. Probabil unicul tău punct slab. Dar e unul critic. Dacă îl descoperă, poți să fii sigură că o să se concentreze asupra lui.

Tamaru avea dreptate. Tengo reprezenta pentru Aomame rațiunea ei de a trăi și în același timp, un punct slab fatal.

— E prea periculos să mai stai acolo. Trebuie să te mutăm într-un loc mai sigur înainte ca tipii ăștia să afle de legătura dintre voi.

— În momentul de față nu mai există un loc sigur nicăieri *în lumea asta,* răspunse Aomame.

Tamaru cugetă atent la vorbele ei. Apoi spuse calm:

— Spune-mi totuși la ce te gândești.

— În primul rând, trebuie să mă întâlnesc cu Tengo. Până atunci nu am cum să plec de aici. Oricât de periculos ar fi.

— Vă întâlniți. Și apoi?

— Știu exact ce am de făcut.

Tamaru tăcu preț de câteva clipe.

— Fără urmă de îndoială?

— Nu știu dacă o să-mi iasă, dar știu ce am de făcut. Fără urmă de îndoială.

— Dar mie nu vrei să-mi spui.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot. Nu doar ție, nu pot să spun nimănui. În clipa în care aș rosti cuvintele astea, s-ar afla în toată lumea.

Lunile ascultă. Oamenii cei Mici ascultă. Casa ascultă. Cuvintele acelea trebuiau ferecate bine înlăuntrul ei. Iar pentru asta trebuia să-și împrejmuiască inima cu un zid gros.

La celălalt capăt al firului, Tamaru bătea cu pixul în birou. Aomame auzea bătăile sacadate și seci. Era un sunet singuratic, fără ecou.

— Bine. O să iau legătura cu Tengo Kawana. Dar mai întâi

trebuie să-și dea Doamna acordul. Ordinul meu a fost să te iau cât mai repede de acolo și să te mut în altă parte. Însă tu spui că nu vrei să pleci până nu te întâlnești cu el. N-o să-mi fie prea ușor să-i explic motivul. Înțelegi?

— E foarte dificil să explici logic un lucru ilogic.

— Exact. Mai simplu cred că e să găsești o perlă într-un restaurant care servește scoici din Roppongi. Dar o să încerc eu cumva.

— Mulțumesc, spuse Aomame.

— Ceea ce insiști tu să faci mie, unul, mi se pare complet incoerent. Nu văd nicio legătură logică între cauză și efect. Și totuși, stând așa de vorbă cu tine, parcă îmi vine să iau deocamdată de bun ce spui. Mă întreb de ce.

Aomame rămase tăcută.

— Doamna are încredere în tine și te crede, spuse Tamaru. Iar dacă tu insiști atât de mult, nici dânsa nu o să vadă vreun motiv să nu te poți întâlni cu Tengo. Tu și Tengo păreți foarte strâns legați unul de altul.

— Mai mult ca orice pe lume, zise Aomame.

Mai mult ca orice din oricare lume, se corectă ea în gând.

— Și chiar dacă eu aș spune că e prea periculos și aș refuza să te pun în legătură cu el, tu tot te-ai duce să-i bați la ușă.

— Asta mai mult ca sigur.

— Nimeni nu te poate opri.

— Nu.

Tamaru rămase tăcut câteva clipe.

— Ce mesaj să-i transmit lui Tengo Kawana?

— Când se înserează, să vină pe tobogan. Oricând după lăsarea întunericului. Eu îl aștept. Zi-i că așa a spus Aomame și o să înțeleagă.

— Am priceput. Am să-i transmit. *Să vină pe tobogan după lăsarea întunericului.*

— Și să-i mai spui că, dacă are vreun lucru important pe care n-ar vrea să-l abandoneze, să-l ia cu el. Doar că trebuie neapărat să-și poată folosi liber ambele mâini.

— Și unde ar fi să se ducă el cu bagajul ăsta?

— Departe.

— Cât de departe?

— Nu știu.

— Bine. Îi transmit mesajul, bineînțeles, cu acordul Doamnei. Și am să fac tot posibilul să te țin în siguranță. Atât cât pot eu. Dar chiar și așa, pericolul tot o să dea târcoale. Indivizii sunt și ei disperați. Până la urmă, trebuie să ai și singură grijă de tine.

— Știu, spuse Aomame pe un ton liniștit.

Încă își mai ținea palma pe pântece. *Și nu e vorba doar de mine,* își zise ea.

*

După ce închise telefonul, Aomame se prăvăli pe canapea. Închise ochii și se gândi la Tengo. La altceva nu mai putea să se gândească. Pieptul i se strânse dureros. Însă era o durere plăcută, o durere suportabilă. Tengo chiar locuia acolo, *foarte aproape* de ea. La mai puțin de zece minute depărtare. Doar la acest gând și simți cum se încălzește toată pe dinăuntru. Era necăsătorit și preda matematică la o școală pregătitoare. Locuia într-o casă modestă în care ținea ordine, gătea, călca și scria un roman lung. Aomame îl invidia pe Tamaru. Ar fi vrut și ea să se strecoare acolo, când el nu era acasă. Să atingă fiecare lucru în parte, în liniștea încăperii pustii. Să încerce cu degetul vârful creioanelor lui, să țină în mână cana lui de cafea, să-i adulmece mirosul impregnat în haine. Chiar și-ar fi dorit să poată face asta înainte să dea ochii cu el.

Dacă se trezea singură cu el fără niciun fel de introducere, habar n-ar fi avut cum să spargă gheața. Imaginându-și asta, respirația i se acceleră și mintea i se încețoșă. Erau prea multe lucruri de povestit. Însă, în același timp, în ultimă instanță, parcă nici nu era nevoie să spună nimic. Lucrurile pe care voia ea să i le povestească și-ar fi pierdut toate noima, odată puse în cuvinte.

În orice caz, acum nu-i mai rămânea decât să aștepte. Să stea calmă și să aștepte cu multă atenție. Aomame își pregăti bagajul, astfel încât să poată s-o zbughească pe ușă imediat ce îl vedea pe Tengo. Îndesă în geanta de umăr din piele, mare și neagră, toate lucrurile care îi trebuiau, astfel încât să nu mai fie nevoie să se întoarcă în casă. Nu erau prea multe. Teancurile de bani, un rând de schimburi, pistolul Heckler & Koch, încărcat și atât. Puse geanta undeva la îndemână. Scoase din dulap costumul Junko Shimada, îl verifică să nu fie șifonat și atârnă umerașul în sufragerie. Pregăti și cămașa albă, ciorapii și pantofii cu toc Charles Jourdan. Plus pardesiul bej. Erau exact hainele pe care le purtase când coborâse de pe Autostrada Metropolitană pe scara de urgență. Pardesiul era cam subțire pentru o seară de decembrie. Însă nu avea de ales.

Odată terminate pregătirile, Aomame se așeză pe scaunul din balcon și se uită la toboganul din parc printre plăcile de plastic. Tatăl lui Tengo a murit duminică noaptea, se gândi ea. Ca să poată fi cremat, trebuie să treacă cel puțin douăzeci și patru de ore de la deces. Parcă așa spunea legea. Deci la calcul ar ieși că incinerarea se poate face abia de marți încolo. Azi e marți. Asta înseamnă că Tengo termină cu înmormântarea și se întoarce la Tokio de pe unde o fi cel mai devreme în seara asta. Și abia apoi îi transmite Tamaru mesajul de la mine. Mai repede de atât nu are cum să vină în parc. Și oricum e încă lumină afară.

Când a murit, Liderul a așezat în uterul meu această *mică făptură.* Asta presupun eu. Sau asta îmi spune intuiția. Adică sunt manipulată de o voință pe care a lăsat-o el în urmă și care mă ghidează către o destinație stabilită de el?

Aomame se încruntă. Nu reușea să-și dea seama. Tamaru bănuia că poate am rămas însărcinată cu „cel ce aude vocea” pentru că așa a plănuit Liderul. Pe post de crisalidă de aer. Dar de ce eu? Și de ce cu Tengo? Nici asta nu pot să-mi explic.

În orice caz, până în momentul de față s-au întâmplat tot

felul de lucruri pe care n-am reușit să le pun cap la cap. Nu înțeleg principiile care stau la baza lor și nu știu nici în ce direcție se îndreaptă. Eu doar m-am trezit prinsă la mijloc. Dar până aici, se hotărî ea.

Aomame strâmbă din buze și se încruntă și mai tare.

De acum înainte n-o să mai fie la fel. Nu mă mai las manipulată de nimeni. De acum încolo o să urmez un singur principiu, și anume propria mea voință. Am să protejez această *mica făptură,* orice s-ar întâmpla. Pentru asta am să mă lupt până la ultima suflare. E viața mea și e copilul meu. Nu mă interesează cine și pentru ce l-a programat, el e, fără urmă de dubiu, copilul conceput de mine și de Tengo. Nu-l dau nimănui. Eu am să stabilesc ce e bine și ce e rău, eu am să fiu principiul de bază și direcția. Să nu uite nimeni asta!

*

A doua zi, miercuri după-amiaza, la ora două, sună telefonul.

— Am transmis mesajul, spuse Tamaru ca de obicei, fără niciun preambul. Acum e acasă. Am vorbit cu el de dimineață la telefon. O să vină pe tobogan diseară la șapte fix.

— Mă mai ținea minte?

— Sigur că da, chiar foarte bine. Și el a încercat să dea de tine.

Liderul a avut dreptate. Și Tengo mă căuta pe mine. E suficient să știu doar asta, își spuse ea și inima i se umplu de fericire. Niciun alt cuvânt din lume nu mai avea vreo noimă pentru ea.

— O să ia cu el lucrurile la care ține, așa cum ai spus tu. Eu, unul, bănuiesc că printre ele o să fie și manuscrisul la care lucrează acum.

— Sunt convinsă.

— Am verificat împrejurimile blocului și totul pare în regulă. N-am descoperit niciun individ suspect dând târcoale

prin zonă. Apartamentul în care stătea Căpățână e pustiu. În jur era liniște, dar nu exagerat de liniște. Tipii s-au ocupat frumușel de obiect în timpul nopții și au șters-o. Au evitat să stea prea mult. Am inspectat totul în detaliu și probabil că nu există scăpări.

— Mă bucur.

— Dar e vorba de ceva *probabil,* de ceva *momentan.* Situația se schimbă de la o clipă la alta. Evident, nici eu nu sunt perfect. Poate mi-a scăpat din vedere ceva important. Poate pur și simplu se dovedește că tipii au fost mai abili decât mine.

— Și tocmai de aceea, până la urmă trebuie să am și singură grijă de mine.

— Așa cum ziceam.

— Îți mulțumesc pentru tot. Îți sunt recunoscătoare.

— Nu știu unde o să te duci și ce o să faci, spuse Tamaru. Dar dacă e să pleci undeva departe și să nu te mai văd niciodată, să știi că o să-ți simt un pic lipsa. Puțin spus, dar o figură ca tine mai rar întâlnești. Nu vezi prea des oameni ca tine.

Aomame zâmbi în receptor.

— Cam asta e și impresia pe care voiam să ți-o las.

— Doamna avea nevoie de tine. Pe post de companion personal, în afara muncii. Și de aceea îi pare nespus de rău că a trebuit să vă despărțiți. În momentul de față nu poate veni la telefon. Te rog să înțelegi.

— Înțeleg. Nici eu nu cred că aș putea vorbi cum trebuie.

— Ai zis că te duci departe, zise Tamaru. Cât de departe?

— O distanță ce nu poate fi măsurată în cifre.

— Ca distanța ce desparte două suflete.

Aomame închise ochii și inspiră adânc. Aproape că-i dădeau lacrimile. Dar reuși să și le înfrâneze.

— Mă rog ca totul să-ți meargă bine, îi spuse Tamaru încetișor.

— Îmi pare rău, dar nu cred că mai pot să-ți dau înapoi pistolul.

— Nu-i nimic. A fost un cadou din partea mea. Dacă te incomodează, poți să-l arunci în golful Tokio. Așa mai face și lumea un mic pas către dezarmare.

— Poate că până la urmă nu se va trage cu pistolul. Contrar principiului lui Cehov.

— Nici asta nu mă deranjează. Cu atât mai bine dacă nu se trage. Ne apropiem și noi de sfârșitul secolului douăzeci. Lucrurile nu mai stau ca pe vremea lui Cehov. Nu mai sunt căruțe, femeile nu mai poartă corset. Lumea a trecut prin nazism, bomba atomică, muzica modernă și tot a supraviețuit cumva. Între timp s-a schimbat mult și tehnica literară. N-ai de ce să-ți faci griji, zise Tamaru. Dar am o întrebare. Diseară la ora șapte te întâlnești cu Tengo Kawana pe tobogan.

— Dacă am noroc, da.

— Presupunând că vă întâlniți, ce o să faceți voi acolo, în vârful toboganului?

— Ne uităm împreună la lună.

— Ce romantic! zise Tamaru admirativ.

Capitolul 27
Poate lumea asta nu e de ajuns

Când sună telefonul miercuri dimineață, Tengo dormea. Nu reușise să adoarmă până aproape în zori și încă resimțea whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă. Se ridică din pat și, spre surprinderea sa, văzu că afară se luminase de tot.

— Domnul Tengo Kawana? se auzi o voce necunoscută de bărbat.

— Da, răspunse Tengo, gândindu-se că era probabil vorba despre vreo formalitate legată de moartea tatălui său.

În vocea bărbatului detectase o undă formală, de calm. Însă ceasul deșteptător arăta că era cu puțin înainte de ora opt. De la primărie sau de la firma de pompe funebre nu l-ar fi sunat la ora aceea.

— Îmi cer scuze că vă telefonez atât de devreme, dar a trebuit să mă grăbesc.

O treabă urgentă.

— Despre ce este vorba? întrebă Tengo, cu mintea încă buimacă.

— Vă amintiți cumva numele de Aomame?

Aomame? În acel moment buimăceala și amețeala de la băutură dispărură. Luminile se reaprinseră și în scenă intră cu repeziciune rațiunea. Tengo apucă mai bine receptorul în mână.

— Mi-l amintesc, răspunse el.

— E un nume destul de straniu.

— Am fost colegi de școală primară, zise Tengo dregându-și vocea.

Bărbatul făcu o mică pauză.

— V-ar interesa dacă v-aș vorbi acum despre ea?

Ce ciudat vorbește bărbatul ăsta, își spuse Tengo. Are o exprimare cu totul aparte. Parcă aș asculta în traducere replicile dintr-o piesă de avangardă.

— Dacă nu vă interesează, ne irosim amândoi timpul. Pot să închid telefonul imediat.

— Mă interesează, răspunse Tengo în grabă. Dar pot să vă întreb cine sunteți?

— Am un mesaj de la Aomame, spuse bărbatul ignorându-i întrebarea. Dorește să vă întâlnească. Dumneavoastră ce spuneți? Ați vrea s-o întâlniți?

— Da, spuse Tengo și tuși ca să-și elibereze presiunea din gât. Și eu îmi doresc să mă întâlnesc cu ea de multă vreme.

— Perfect. Ea dorește să vă întâlnească, dumneavoastră doriți s-o întâlniți.

Tengo realiză deodată că în cameră era frig. Înșfăcă un cardigan pe care-l avea pe aproape și-l îmbrăcă peste pijama.

— Atunci ce să fac? întrebă Tengo.

— Puteți să veniți pe tobogan după ce se întunecă?

— Pe tobogan? făcu Tengo.

Despre ce vorbea omul ăsta?

— Aomame a spus că veți înțelege despre ce este vorba. Să veniți pe tobogan. Eu doar vă transmit întocmai mesajul ei.

Tengo își duse inconștient mâna în păr. Era ciufulit de la somn, plin de smocuri care îi stăteau aiurea. Tobogan. De pe tobogan m-am uitat eu la cele două luni. La ăla se referă, evident.

— Am înțeles, spuse el cu o voce uscată.

— Foarte bine. Și să aveți la dumneavoastră lucrurile importante pe care vreți să le luați. Ca să vă puteți deplasa până departe.

— *Lucrurile importante pe care vreau să le iau*? întrebă Tengo mirat.

— Cele pe care nu vreți să le lăsați în urmă.

Tengo îi cumpăni cuvintele.

— Nu înțeleg eu prea bine, dar asta înseamnă că n-o să mă mai întorc aici?

— Nu știu atât de multe. După cum v-am mai spus, eu

doar îi transmit mesajul întocmai.

Tengo se gândi, trecându-și degetele prin părul ciufulit. *Să ne putem deplasa*?

— S-ar putea să iau la mine mai multe hârtii.

— Nu e nicio problemă, spuse bărbatul. Sunteți liber să alegeți ce vreți. Doar că trebuie să le puneți într-o geantă care să vă permită să vă folosiți liber ambele mâini.

— Să-mi folosesc liber ambele mâini, repetă Tengo. Adică un geamantan nu ar merge, nu?

— Îmi imaginez că nu.

Din vocea bărbatului nu i se puteau ghici vârsta și înfățișarea. Era o voce care nu oferea niciun indiciu concret. Probabil avea s-o uite în secunda în care închidea telefonul. Particularitățile, emoțiile – presupunând că existau – erau bine reprimate.

— Asta e tot ce aveam de transmis, spuse bărbatul.

— Aomame e bine? întrebă Tengo.

— Fizic, nu sunt probleme, răspunse acesta cu atenție. Dar în prezent se află într-o situație destul de tensionată. Trebuie să fie foarte prudentă la orice mișcare, cât de mică. Altfel, ar putea avea de suferit.

— Ar putea avea de suferit, repetă Tengo mecanic.

— Ar fi bine să nu întârziați mult, adăugă bărbatul. Timpul este un factor important aici.

Timpul este un factor important aici, repetă Tengo în gând. Cumva bărbatul acesta nu-și alegea bine cuvintele? Sau era el prea încordat?

— Cred că pot să vin pe tobogan diseară la ora șapte. Dacă din cine știe ce motiv nu ne putem întâlni diseară, atunci vin mâine la aceeași oră.

— Bine. Deci ați înțeles despre ce tobogan e vorba.

— Eu așa zic.

Tengo aruncă un ochi la ceasul din perete. Mai avea unsprezece ore.

— Apropo, am auzit că tatăl dumneavoastră a murit duminica aceasta. Condoleanțele mele.

Tengo îi mulțumi din reflex. Se întrebă apoi de unde știa bărbatul acela așa ceva.

— Îmi mai povestiți un pic despre Aomame? zise el. Unde este, cu ce se ocupă.

— E necăsătorită și lucrează ca instructor la un club sportiv din Hiroo. E un instructor strălucit, dar, printr-un concurs de împrejurări, nu mai lucrează acolo în prezent. Iar de ceva timp încoace, printr-o pură coincidență, locuiește în apropiere de dumneavoastră. Mai mult de atât puteți să aflați direct de la ea.

— Și despre ce fel de *situație tensionată* e vorba?

Bărbatul nu îi răspunse. Întrebările la care nu voia să răspundă – sau la care nu i se părea necesar s-o facă – le lăsa pur și simplu în aer. Tengo părea să atragă oamenii de genul acesta.

— Atunci rămâne pe diseară la ora șapte, zise bărbatul.

— Stați un pic! zise Tengo în grabă. Am o întrebare. O anumită persoană m-a avertizat că mă supraveghează cineva și că să am grijă. Îmi cer scuze, dar se referea cumva la dumneavoastră?

— Nu, nu eu sunt acela, răspunse bărbatul prompt. Altcineva vă supraveghea. Dar în orice caz, prea multă grijă nu strică. Așa cum v-a indicat persoana respectivă.

— Faptul că e posibil să fiu supravegheat ar putea avea vreo legătură cu situația foarte specială în care se află ea?

— *Situația destul de tensionată,* îl corectă bărbatul. Da, cred că există o legătură. Pe undeva.

— E riscant?

Bărbatul își alese cuvintele atent, fără să se grăbească, de parcă ar fi sortat niște boabe de mai multe soiuri, amestecate între ele.

— Dacă a nu o mai putea întâlni pe Aomame-san este, pentru dumneavoastră, ceea ce se poate numi un risc, atunci, desigur, ar putea fi riscant.

Tengo încercă să-și rearanjeze în minte modul alambicat în care se exprimase bărbatul ca să-l înțeleagă mai ușor.

Deși nu reușea să descifreze faptele sau circumstanțele, realiza și singur că era vorba de o situație încordată.

— Dacă lucrurile ies prost, s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată.

— Întocmai.

— Am înțeles. O să am grijă, spuse Tengo.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat de dimineață. Am impresia că v-am trezit.

Cu aceste cuvinte, bărbatul închise. Tengo privi o vreme receptorul negru din mâna lui. Așa cum se aștepta, odată închis telefonul, nu reuși să-și mai amintească vocea acestuia. Tengo se uită din nou la ceas. Opt și zece minute. Cum să-și petreacă el orele rămase până la șapte seara?

*

Mai întâi intră sub duș, se spălă pe cap și își aranjă cât putu părul ciufulit. Apoi se bărbieri la oglindă. Se spălă bine pe dinți și se curăță chiar și cu ață dentară. Scoase niște suc de roșii din frigider și bău, apoi puse apă la fiert în ibric, măcină cafea și își făcu o cafea. Își prăji și o felie de pâine. Își fierse un ou cleios, cronometrând pe ceasul de bucătărie. Se concentră asupra fiecărei mișcări în parte și îi acordă mai mult timp ca de obicei. Și tot era abia nouă și jumătate.

Diseară mă întâlnesc cu Aomame pe tobogan.

La gândul acesta, simți cum i se destramă toate simțurile și i se împrăștie peste tot. Mâinile, picioarele și fața, fiecare o lua în altă direcție. Nu putea să-și țină emoțiile adunate multă vreme la un loc. Nu reușea să se concentreze, indiferent ce încerca să facă. Nu putea să citească și, bineînțeles, nici să scrie. Nu era în stare nici să stea liniștit într-un loc. Tot ce reușea cât de cât să facă era să spele vasele, rufele, să facă ordine în sertarele de la dulap și să-și aranjeze patul. Însă, orice ar fi făcut, din cinci în cinci minute se oprea și se uita la ceasul din perete. De fiecare dată când se gândea la oră, timpul părea să se scurgă tot mai încet.

Aomame știe.

Asta își spuse Tengo în timp ce ascuțea deasupra chiuvetei un cuțit care nici nu trebuia ascuțit. Știe că am fost de câteva ori pe toboganul din părculeț. Sigur m-a văzut stând singur în vârful lui și uitându-mă pe cer. Altfel nu-mi explic. Tengo se imaginează pe tobogan, învăluit în lumina felinarului. La momentul respectiv nu avusese deloc senzația că era privit. Oare de unde se uitase la el?

Nu contează de unde, își zise el. Nu e o chestiune importantă. Indiferent de locul din care mă privea, m-a recunoscut imediat. La acest gând, un val puternic de bucurie îi străbătu întreg corpul. Așa cum și eu m-am gândit mereu la ea de atunci, așa s-a gândit și ea la mine. Lui Tengo i se părea incredibil că în lumea aceasta ca un labirint mișcător, inimile a doi oameni care nu s-au mai văzut nici măcar o dată timp de douăzeci de ani – a unui băiat și a unei fete – să rămână la fel de legate una de cealaltă.

Dar oare de ce Aomame n-a vorbit cu mine atunci, chiar acolo? se întrebă el. Ar fi fost mult mai simplu. Și de unde a știut că locuiesc aici? De unde a aflat ea sau bărbatul acela numărul meu? Nici nu e trecut în cartea de telefon, pentru că nu-mi place să mă sune lumea. Și nu e dat nici la serviciul abonați.

Sunt câteva lucruri greu de înțeles. Iar firele poveștii sunt foarte alambicate. Nu pot să-mi dau seama care fire se leagă între ele sau ce relație de cauzalitate există. Dar, dacă stau să mă gândesc, de când a intrat în scenă Fukaeri, am senzația că trăiesc într-un loc în care firesc e să existe prea multe semne de întrebare și prea puține indicii. Însă Tengo avea o vagă senzație că și această nebuloasă se îndrepta, puțin câte puțin, către sfârșit.

În orice caz, diseară, la ora șapte cel puțin se vor înlătura câteva întrebări, își spuse el. O să ne întâlnim pe tobogan. Nu ca doi copii neputincioși, ci ca doi adulți liberi și independenți. Un profesor de școală pregătitoare și o instructoare de la un club sportiv. Despre ce o să vorbim

noi? Nu știu. Dar o să vorbim. Trebuie să umplem golurile, să ne împărtășim lucruri unul despre celălalt. Și dacă ar fi să împrumut expresia ciudată pe care a folosit-o tipul de la telefon, de acolo, „o să ne deplasăm” undeva. Motiv pentru care trebuie să adun la un loc lucrurile importante, pe care nu vreau să le las în urmă, și să le pun într-o geantă care să-mi permită „să-mi folosesc liber ambele mâini”.

Nu aș avea vreun regret să plec de aici. Am trăit în casa asta șapte ani și am predat la școala pregătitoare trei zile pe săptămână, dar nu am simțit nici măcar o dată că aici e viața mea. N-a fost decât o locuință temporară, o insulă plutitoare dusă de ape. Nu mai e nici iubita cu care mă vedeam în secret o dată pe săptămână. Fukaeri a stat o vreme la mine, apoi a plecat și ea. Pe unde erau ele acum și ce făceau, Tengo nu știa. Însă ele dispăruseră în tăcere din viața lui. Iar dacă pleca, și la școala pregătitoare i-ar fi luat cineva locul. Lumea ar fi continuat să meargă mai departe la fel de bine și fără el. Dacă Aomame voia *să se deplaseze* undeva cu el, o însoțea fără să stea pe gânduri.

Oare care erau *lucrurile importante pe care voia să le ia cu el?* Cincizeci de mii de yeni și un card bancar de plastic. Ca avere, cam atât. În contul de economii avea depuși aproape un milion de yeni. De fapt, nu doar atât. Mai erau și banii virați ca partea lui din drepturile de autor pentru *Crisalida de aer.* Avusese de gând să i-i înapoieze lui Komatsu, dar încă nu o făcuse. Pe lângă acestea, ar mai fi fost romanul început, scos la imprimantă. Pe acesta nu putea să-l abandoneze. Nu avea vreo valoare materială, dar era extrem de important pentru Tengo. Puse manuscrisul într-o pungă de hârtie și îl băgă în geanta de umăr din vinilin, maro-roșcată, pe care o folosea la școală. Doar de la ea, aceasta se îngreună considerabil. Luă și o dischetă, pe care o puse separat, în buzunarul de la geaca de piele. Cum nu putea căra după el procesorul de text, mai luă și un stilou și un caiet. Altceva ce mai era?

Își aminti de plicul pe care i-l înmânase avocatul în

Chikura. În el erau carnetul bancar și ștampila personală, extrasul din registrul de familie și (aparenta) fotografie de familie lăsate moștenire de tatăl său. Ar fi trebuit să le ia și pe acestea. Sigur, fără carnetele de elev și diplomele de la NHK. Tengo se hotărî să nu-și ia haine de schimb și articole de toaletă. Nu mai aveau unde să încapă în geantă și oricum așa ceva putea să-și cumpere când avea nevoie.

Odată ce puse totul în geantă, termină tot ce avea de făcut. Nu mai erau nici vase de spălat, nici cămăși de călcat. Tengo se uită din nou la ceasul din perete. Zece și jumătate. Se gândi că ar fi cazul să ia legătura cu prietenul său și să-l roage să-i acopere orele de la școală, dar își aduse aminte că acestuia nu-i plăcea să primească telefoane în cursul dimineții.

Tengo se întinse pe pat, îmbrăcat cum era, și învârti în minte diverse posibilități. Ultima dată când o văzuse pe Aomame, avea zece ani. Acum, amândoi aveau treizeci. În tot acest timp, amândoi trecuseră prin multe experiențe. Unele plăcute, altele mai puțin plăcute (și probabil că acelea din urmă erau mai numeroase). Sigur apăruseră multe schimbări, în înfățișarea, în firea lor, în mediul lor de viață. Acum nu mai erau un băiat și o fată. Acea Aomame oare chiar era Aomame pe care o căuta el? Era el chiar Tengo Kawana pe care îl căuta ea? Tengo își imagină că se întâlneau în seara aceea pe tobogan, se priveau de aproape și erau amândoi dezamăgiți. Poate nici măcar nu găseau ceva de spus. Asta chiar se putea întâmpla. Ce mai, ar fi fost de-a dreptul ciudat dacă nu ieșea așa.

Poate că de fapt nici n-ar trebui să ne întâlnim, zise el către tavan. N-ar fi mai bine să rămânem separați, gândindu-ne fiecare cu drag cât de mult ne-am dori să ne revedem? Așa putem să trăim purtând la nesfârșit această speranță în suflet. Speranța aceasta e ca o mică, dar foarte importantă sursă de căldură care ne încălzește până în miezul ființei noastre. O mică flacără pe care am protejat-o în căușul palmei, ferind-o de vânt. Dacă ar năvăli peste ea

suflul realității, s-ar putea stinge cu ușurință.

Tengo pendulă o oră întreagă între cele două porniri contradictorii, uitându-se în tavan. Își dorea s-o întâlnească pe Aomame mai mult decât orice. Dar, în același timp, îi era o teamă cumplită să o aibă în fața ochilor. Dezamăgirea rece și tăcerea stânjenitoare care ar fi putut să-i cuprindă îi paralizau inima. Se simțea sfâșiat în două. Era mai mare de statură și mai zdravăn decât un om obișnuit, dar știa bine cât de neputincios se dovedea în anumite situații. Însă nu putea să nu se ducă s-o întâlnească. Acesta era lucrul pe care și-l dorise din tot sufletul, neîncetat, timp de douăzeci de ani. Nu putea să întoarcă spatele și să fugă, indiferent de ce dezamăgire îl aștepta.

Obosit să tot privească tavanul, Tengo adormi, întins pe spate. Timp de patruzeci, patruzeci și cinci de minute rămase cufundat într-un somn liniștit și fără vise. O odihnă plăcută, profundă, după ce obosise tot gândindu-se, concentrat. În ultimele zile dormise foarte neregulat și pe apucate. Înainte de apusul soarelui, trebuia neapărat să-și alunge toată oboseala acumulată din corp. Să plece de acasă odihnit și proaspăt și să se ducă în părculeț. Știa instinctiv că trupul lui avea nevoie de un repaus binemeritat.

Când îl cuprinse somnul, Tengo auzi vocea lui Kumi. Sau poate doar i se păru că o aude. *Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieșirea.*

Era vocea lui Kumi, dar în același timp, părea să fie vocea bufniței. Cele două erau inseparabil amestecate în amintirile lui. În acel moment, cel mai mult și mai mult avea nevoie de înțelepciune. O înțelepciune a nopții, adânc înrădăcinată în pământ. Un lucru care nu putea fi găsit decât într-un somn profund.

*

La ora șase și jumătate, Tengo ieși din casă, cu geanta pusă poștărește. Era îmbrăcat exact la fel ca ultima dată

când se dusese la tobogan. Hanoracul gri, geaca veche de piele, blugi și ghetele maro. Toate erau cam uzate, dar se simțea bine în ele. Chiar le percepea ca pe o parte din el. Nu avea să se mai întoarcă aici. Scoase, într-o doară, cartonașul cu numele lui de pe ușa de la intrare și de pe cutia poștală. Ce avea să se întâmple mai departe, putea să se gândească atunci când venea vremea.

Tengo se opri în ușă și aruncă o privire atentă împrejur. Dacă era s-o creadă pe Fukaeri, cineva îl supraveghea. Însă nici de data aceasta nu detectă nimic. Totul arăta la fel ca întotdeauna. După asfințitul soarelui, pe drum nu mai era nici țipenie de om. Tengo o luă mai întâi către gară, mergând alene. Din când în când, se uita înapoi, ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Coti de câteva ori inutil pe niște străduțe înguste, unde se opri și așteptă să vadă dacă apărea cineva. Bărbatul de la telefon îl sfătuise să aibă grijă. Atât pentru el, cât și pentru Aomame, care se afla acum într-o situație tensionată.

Oare bărbatul care mi-a telefonat era într-adevăr un cunoscut de-al lui Aomame? se întrebă deodată Tengo. Nu era cumva o capcană bine meșteșugită? Odată ce luă în calcul această posibilitate, începu să se neliniștească. Dacă era vorba să fie o capcană, atunci nu putea să fie decât a Pionierilor. Din cauză că rescrisese *Crisalida de aer,* probabil (de fapt, sigur) acum se afla pe lista lor neagră. Tocmai de aceea individul acela bizar pe nume Ushikawa, care nu era decât sluga lor, îl abordase cu povestea aia dubioasă cu bursa. Și, în plus, timp de trei luni de zile, o adăpostise pe Fukaeri la el acasă – nu că ar fi avut de ales. Secta avea mai mult decât suficiente motive să nu-l agreeze.

Și totuși, și totuși, se gândi Tengo înclinându-și capul într-o parte, de ce să se apuce ei să-mi întindă o capcană folosind-o pe Aomame drept momeală, ca să mă scoată din bârlog? Ei știau unde locuia el. Nu e vorba că se ascundea. Dacă aveau vreo treabă cu el, puteau să vină direct și gata. Nu era nevoie să-l ademenească până în vârful toboganului.

Pe de altă parte, invers văzută problema, dacă de fapt el era cel folosit ca momeală ca s-o atragă pe Aomame acolo, povestea se schimba.

Dar de ce s-o momească pe Aomame?

Nu găsea niciun fel de motiv. Nu cumva exista vreo legătură între ea și Pionierii? Însă Tengo nu reuși să-și ducă presupunerea mai departe de atât. Nu avea decât s-o întrebe direct pe ea. Asta dacă reușeau să se întâlnească.

În orice caz, după cum îi spusese și bărbatul la telefon, prea multă grijă nu strică. Tengo făcu mai multe ocolișuri, asigurându-se meticulos că nu-l urmărea nimeni. Apoi se îndreptă în viteză către părculeț.

*

Ajunse acolo la ora șapte fără șapte minute. Se înserase, iar felinarul scălda parcul micuț într-o lumină artificială și neuniformă, care pătrundea până în toate ungherele lui. Fusese o după-amiază caldă și frumoasă, însă odată cu lăsarea întunericului, temperatura scăzuse rapid și începuse să bată un vânt rece. Se sfârșiseră zilele tomnatice, plăcute și liniștite, și iarna dură, adevărată, își reintrase în drepturi. Ramurile ulmului tremurau uscat, ca degetele unui bătrân care trimite un avertisment.

Câteva ferestre de la clădirile dimprejur erau luminate. Însă în parc nu se zărea nimeni. Inima lui Tengo bătea încet, menținând un ritm puternic. Își frecă palmele de câteva ori, vrând să vadă dacă era ceva în neregulă. Nu, era pregătit. Nu avea de ce să se teamă. Hotărât, Tengo începu să urce treptele de la tobogan.

Odată ajuns în vârful lui, se așeză în aceeași poziție ca mai înainte. Suprafața toboganului era rece și ușor umedă. Cu mâinile îndesate în buzunarele de la geacă, Tengo se sprijini de balustradă și își ridică privirea către cer. Nenumărați nori, de diferite mărimi, împresurau orizontul. Unii mari, alții mici. Tengo căută lunile, cu privirea încordată, dar păreau ascunse în spatele norilor. Nu erau

groși și compacți, ci mai degrabă albi și moi. Însă erau suficient de denși cât să ascundă lunile. Lunecau alene de la nord la sud. Pesemne că vântul nu sufla tare în înaltul cerului.

Sau poate că se aflau ei și mai sus. În orice caz, nu păreau să se grăbească nicăieri.

Tengo își privi ceasul de la mână. Limbile indicau ora șapte și trei minute. Secundarul continua să măsoare timpul cu aceeași precizie. Aomame încă nu-și făcuse apariția. Tengo urmări câteva minute deplasarea secundarului, de parcă s-ar fi uitat la ceva nemaivăzut. Apoi închise ochii. Nici el nu se grăbea nicăieri, aidoma norilor purtați de vânt pe cer. Putea să dureze, nu-l deranja. Încetă să se mai gândească și se abandonă trecerii timpului. În acest moment, cel mai important lucru era ca timpul să curgă așa, natural și uniform.

Cu ochii închiși, Tengo își ciuli bine urechile la zgomotele lumii înconjurătoare, de parcă încerca să prindă un post de radio. La urechi îi ajungea vuietul mașinilor care străbăteau neîncetat Șoseaua de Centură nr. 7. Aducea cumva cu vuietul Pacificului pe care îl auzea din sanatoriul din Chikura. Mai că distingea în el și țipetele ascuțite ale pescărușilor. O vreme se auzi semnalul de avertizare intermitent pe care îl scot camioanele când dau cu spatele. Un dulău lătră scurt și amenințător. Undeva, în depărtare, cineva striga pe altcineva în gura mare. Tengo nu-și dădea seama din ce direcție venea fiecare sunet. Stând multă vreme cu ochii închiși, nu mai reușea să deslușească direcția și distanța de la care veneau. Vântul înghețat sufla din când în când în rafale, dar el nu simțea frigul. Momentan, Tengo uitase să mai simtă frigul sau să mai reacționeze la el – și, de fapt, la orice alt stimul ori senzație.

*

Deodată se trezi că alături de el era cineva, care îi strângea mâna dreaptă. Mâna aceea i se strecurase în

buzunarul gecii, aidoma unei mici viețuitoare care caută căldură și îi strângea palma lui mare, care se odihnea înăuntru. Când își venise în fire, totul se întâmplase deja, de parcă timpul ar fi făcut un salt înainte. Lucrurile trecuseră la următoarea etapă, fără niciun preambul. *Ce ciudat,* își zise el, cu ochii închiși. Cum s-o fi întâmplat așa ceva? Într-un moment, timpul se scurge insuportabil de încet, iar în momentul următor a sărit peste mai mulți pași.

Ca să se asigure că mâna lui mare exista acolo *în realitate,* acel cineva i-o strânse și mai tare. Avea degete lungi și delicate, dar puternice.

Aomame, se gândi Tengo, dar nu-i spuse numele cu voce tare. Nu-și deschise nici ochii. Doar o strânse și el pe-a ei. Era o mână pe care și-o amintea. Nu uitase nicio clipă atingerea ei în toți acești douăzeci de ani. Desigur, nu mai era mâna micuță a unei copile de zece ani. Fără îndoială, în douăzeci de ani această mână atinsese, apucase și mânuise fel și fel de lucruri. Lucruri de toate formele posibile. Și căpătase mai multă forță în ea. Însă Tengo știuse imediat că e una și aceeași. Îl strângea la fel, îi transmitea aceleași emoții.

Cei douăzeci de ani se topiră înlăuntrul lui într-o clipită, amestecându-se într-un vârtej. Toate imaginile, cuvintele, valorile pe care le acumulase între timp se adunară la un loc, luând în mijlocul inimii lui forma unei coloane groase care se învârtea ca roata olarului. Tengo privea scena în tăcere, ca un om care asistă la distrugerea și renașterea unei planete.

Aomame păstra și ea tăcerea. Amândoi stăteau muți pe toboganul înghețat, strângându-se de mână. Erau din nou băiatul de zece ani și fata de zece ani. Un băiat singur și o fată singură. Sala de clasă după sfârșitul orelor, la începutul iernii. Cei doi nu erau în stare și nici nu știau ce anume să-și ofere și ce să ceară unul de la celălalt. De când se născuseră, nu fuseseră iubiți cu adevărat de nimeni și nici nu iubiseră cu adevărat pe cineva. Nu îmbrățișaseră pe

nimeni și nimeni nu-i îmbrățișase. Nu știau nici unde avea să-i ducă mai departe gestul lor. Pătrunseseră atunci într-o încăpere fără ușă. Nu mai puteau ieși de acolo și nimeni nu putea nici să intre. Ei nu-și dăduseră seama atunci, dar acela era unicul loc desăvârșit din întreaga lume. Un loc infinit de izolat, dar neatins de singurătate.

Cât timp să fi trecut așa? Poate cinci minute, poate o oră. Poate se scursese o zi întreagă. Sau poate că timpul încremenise în loc. Ce știa Tengo despre timp? Doar că ei puteau să petreacă oricât de mult așa, în vârful toboganului din parc, ținându-se de mână, în tăcere. Asta simțise și la zece ani, asta simțea și acum, douăzeci de ani mai târziu.

În plus, mai știa și că are nevoie de timp ca să se adapteze la această lume nouă în care se afla. De acum încolo, felul în care simțea, în care privea lucrurile, în care își alegea cuvintele, în care respira sau se mișca, toate trebuiau ajustate una câte una și reînsușite. Iar pentru asta trebuia să adune tot timpul din lumea aceasta. Sau, cine știe, poate lumea asta nu e de ajuns, își spuse el.

— Tengo, îi șopti Aomame la ureche, pe o voce nici înaltă, nici joasă, o voce care îi promitea ceva. Deschide ochii.

Tengo deschise ochii. Timpul începu din nou să se scurgă în lume.

— Se vede luna, spuse Aomame.

Capitolul 28
O parte din sufletul său

Corpul lui Ushikawa era învăluit în lumina neoanelor din tavan. Încălzirea era oprită și o fereastră lăsată deschisă, motiv pentru care încăperea era rece ca o cameră frigorifică. În mijlocul ei fuseseră lipite mai multe mese de conferință, iar Ushikawa zăcea pe ele, întins pe spate. Era îmbrăcat în lenjerie de corp groasă, de iarnă, și acoperit cu o pătură veche. În dreptul abdomenului, pătura stătea umflată ca un mușuroi în mijlocul câmpului. Ochii lui deschiși întrebător – căci nimeni nu reușise să-i închidă – erau acoperiți cu bucată de pânză. Buzele îi stăteau ușor desfăcute, însă de pe ele nu aveau să se mai scurgă nici cuvinte, nici răsuflare. Creștetul capului îi arăta și mai plat și mai enigmatic decât atunci când fusese în viață. Sprâncenele negre, groase și cârlionțate, care te duceau cu gândul la păr pubian, îi încadrau sărăcăcios chipul.

Cheliosul era îmbrăcat cu o geacă de puf bleumarin, iar Pletosul, cu o jachetă maro din velur, cu blăniță la gât. Niciuna nu le venea pe măsură, de parcă fuseseră alese în grabă dintr-un stoc limitat. Deși erau înăuntru, scoteau aburi pe gură. În încăpere nu se aflau decât ei trei, Cheliosul, Pletosul și Ushikawa. În partea de sus a peretelui, aproape de tavan, erau trei ferestre cu tâmplărie din aluminiu, iar una din ele stătea deschisă, ca să se mențină în cameră o temperatură scăzută. În afara meselor pe care era întins cadavrul, nu mai existau alte piese de mobilier. Era o încăpere foarte impersonală și formală. Așezat acolo, până și cadavrul – fie el și al lui Ushikawa – arăta foarte impersonal și formal.

Nimeni nu scotea un cuvânt. În cameră domnea o liniște deplină. Cheliosul avea multe lucruri la care trebuia să se gândească, iar Pletosul oricum nu vorbea. Ar fi putut vorbi Ushikawa, pentru că era un orator bun, însă cu două seri în

urmă își dăduse suflarea. Cheliosul se plimba încet prin fața meselor pe care zăcea cadavrul lui Ushikawa, cufundat în gânduri. Cu excepția momentelor când se întorcea, ajuns la un perete, pașii săi își mențineau aceeași cadență. Pantofii lui de piele nu scoteau niciun sunet pe mocheta ieftină, prăzulie, care acoperea podeaua. Pletosul era postat ca de obicei lângă ușă, unde stătea înțepenit, fără să clintească. Își ținea picioarele ușor depărtate, spatele drept și privirea fixată într-un punct, în aer. Nu părea să simtă nici frig, nici oboseală. Abia reușeai să ghicești că e în viață după clipitul rar, dar rapid, și după aburul alb care îi ieșea din gură la intervale regulate.

*

În ziua aceea se strânseseră în camera aceea înghețată mai multe persoane și discutaseră. Câțiva membri din conducere erau plecați în teritoriu și durase o zi întreagă până reușiseră să se adune. Era o întrunire secretă, drept care conversațiile se purtaseră pe un ton reținut, șoptit, ca să nu audă nimeni de afară. În tot acest timp, trupul lui Ushikawa zăcuse întins pe masă, ca un exponat la un târg de mașini-unelte. Cadavrul era acum în *rigor mortis* și aveau să mai treacă cel puțin trei zile până se relaxa și devenea din nou flexibil. Persoanele adunate acolo discutaseră câteva chestiuni practice, aruncând uneori câte o privire scurtă către el.

Cât timp se purtară discuțiile, în încăpere nu se simți nicio undă de respect sau îndurerare față de răposat, nici măcar atunci când se făcea referire la el. Cadavrul acela scurt și îndesat nu reușea decât să le reamintească anumite lecții de viață și să le confirme unele convingeri. Odată ce a trecut, timpul nu poate fi dat înapoi, iar dacă moartea aduce vreo rezolvare, atunci e vorba de o rezolvare care îl privește doar pe răposat. Cam despre astfel de lecții și convingeri era vorba.

Ce trebuia făcut cu trupul lui Ushikawa? Răspunsul era de

la sine înțeles. Dacă poliția găsea cadavrul lui Ushikawa, mort din cauze nenaturale, ar fi demarat o investigație amănunțită și ar fi descoperit în mod inevitabil legătura lui cu secta. Nu puteau să-și asume un asemenea risc. Imediat ce ieșea din *rigor mortis,* trebuia dus în taină la incineratorul cel mare din perimetrul sectei și rezolvat rapid. Urma să se preschimbe în fum negru și cenușă albă. Fumul avea să se răspândească în văzduh, iar cenușa să fie risipită pe câmp, ajungând îngrășăminte pentru legume. Această procedură fusese aplicată de mai multe ori sub supravegherea Cheliosului. Trupul Liderului fusese prea mare și trebuise „procesat” în mai multe bucăți cu ajutorul unui fierăstrău. Dar pentru bărbatul acesta mărunțel nu era nevoie de așa ceva, ceea ce era o adevărată ușurare pentru Chelios. Lui nu-i plăceau activitățile sângeroase. Prefera pe cât posibil să nu vadă sânge în fața ochilor, indiferent dacă avea de-a face cu oameni vii sau morți.

Superiorii săi îi puseră Cheliosului diverse întrebări. Cine l-a omorât pe Ushikawa? Și de ce? Cu ce scop se ascundea el într-un apartament cu chirie din Kōenji? Ca șef al diviziei de pază și protecție, Cheliosul trebuia să răspundă la aceste întrebări. Însă adevărul era că nici el nu avea vreun răspuns.

El a primit un telefon de la un bărbat misterios (Tamaru) marți, înainte să se lumineze de ziuă și a fost înștiințat că trupul neînsuflețit al lui Ushikawa se afla în blocul respectiv. Conversația avută cu el fusese una practică, dar în același timp și indirectă. După ce a închis, Cheliosul a convocat de urgență niște credincioși din Tokio, aflați în subordinea lui, și patru persoane îmbrăcate în salopete asemănătoare s-au dus la fața locului într-o Toyota Hiace, deghizați în angajați ai unei firme de mutări. Le-a trebuit ceva timp până s-au asigurat că nu era vorba de o cursă. Au oprit mașina la o oarecare distanță și unul dintre ei s-a dus în recunoaștere. Era nevoie de atenție maximă. Trebuia evitată cu orice preț o situație în care poliția îi aștepta acolo și îi prindea imediat

cum puneau piciorul în cameră.

Au îndesat cu greu trupul lui Ushikawa, care deja începuse să se rigidizeze, într-un container folosit la mutări, l-au cărat pe ușa de la intrare în bloc și l-au pus pe platforma furgonetei. Era o noapte friguroasă și, din fericire, nu se vedea nici țipenie de om. A durat ceva timp și până au verificat dacă în încăpere nu exista ceva care să le servească drept indiciu. Au scotocit prin toate ungherele cu lanterna, dar nu au găsit niciun lucru care să le atragă atenția. Doar alimente, o sobiță electrică, un sac de dormit și alte câteva obiecte trebuincioase. În coșul de gunoi nu erau decât conserve goale și sticle de plastic. Probabil Ushikawa se ascundea acolo ca să supravegheze pe cineva. Privirea atentă a Cheliosului nu a ratat vagile urme de trepied de pe rogojina de paie. Însă nu au găsit nici aparat de fotografiat și nici fotografii. Probabil le luase cel care îl omorâse pe Ushikawa. Cu tot cu filme, bineînțeles. Murise îmbrăcat doar în lenjeria de corp, deci probabil că fusese atacat în timp ce dormea, în sacul de dormit. Individul respectiv pătrunsese în cameră neauzit. În plus, Ushikawa părea să fi murit în chinuri. Izmenele lui erau îmbibate în urină.

Cu mașina aceea au pornit către Yamanashi doar Cheliosul și Pletosul. Ceilalți doi au rămas în Tokio să termine curățenia. De la început și până la sfârșit, Pletosul a fost singurul aflat la volan. Mașina a trecut de pe Autostrada Metropolitană pe Autostrada Chūō și s-a îndreptat către vest. Înainte de ivirea zorilor, șoseaua era goală, dar acesta a respectat cu strictețe limita de viteză. Dacă îi oprea poliția, erau terminați. Plăcuțele de înmatriculare erau schimbate cu unele false, iar pe platformă cărau un container cu un mort în el. Nu aveau cum să se justifice. Tot drumul, cei doi au păstrat tăcerea.

În zori au ajuns la sectă, medicul care îi aștepta deja în incintă a examinat trupul lui Ushikawa și a confirmat faptul că murise prin asfixiere. În jurul gâtului nu existau totuși

urme de strangulare. S-a sugerat ideea că avusese o pungă trasă peste cap. I-au fost examinate și mâinile, și picioarele, dar nu s-au găsit urme de legături. Nu prezenta nici semne că ar fi fost lovit sau torturat. Nici expresia lui nu sugera agonie. Tot ce se citea pe chipul lui era perplexitate pură, ca o întrebare care așteaptă un răspuns. Cu toate că fusese ucis, cadavrul arăta foarte decent. Medicul s-a arătat mirat. Era posibil ca după ce murise, cineva să-i fi masat fața, ca să-i redea o înfățișare mai liniștită.

— Se vede aici mână de profesionist căruia nu-i scapă nimic, le explică Cheliosul superiorilor. N-a rămas nicio urmă. Probabil nu l-a lăsat nici să vocifereze. Totul s-a petrecut în miezul nopții și dacă ar fi urlat de durere, s-ar fi auzit în tot blocul. Un ageamiu n-ar fi în stare de așa ceva.

De ce să piară Ushikawa de mâna unui profesionist?

Cheliosul își alese cuvintele cu grijă.

— Probabil că a reușit să calce pe cineva pe coadă. O coadă pe care nu trebuia să calce, fără să-și dea nici măcar el seama de ce făcea.

E vorba de aceleași persoane care s-au ocupat de Lider?

— Nu avem dovezi, dar e foarte probabil. În plus, Ushikawa a fost aproape torturat. Încă nu știm ce anume i s-a făcut, dar investigăm chestiunea îndeaproape.

Cât o fi vorbit Ushikawa?

— A fost forțat să spună tot ce știa. Aici nu încape îndoială. Cu toate acestea, Ushikawa a avut acces foarte limitat la informațiile legate de acest caz. De aceea, orice ar fi spus nu reprezintă o daună prea mare.

Cheliosul nu avea acces la toate informațiile legate de sectă, dar știa mult mai multe decât o persoană din afară, cum era Ushikawa.

Prin profesionist se înțelege că la mijloc e vorba de crimă organizată?

— Aici nu se vede mâna vreunei bande și nici *yakuza* nu poate fi, răspunse Cheliosul clătinând din cap. Ei au un stil mult mai dezordonat și sângeros. Nu fac lucrurile atât de

elaborat. Cel care l-a ucis pe Ushikawa ne-a lăsat un mesaj. Sistemul nostru e foarte sofisticat și dacă vă băgați nasul, ripostăm pe măsură. Nu vă mai amestecați în chestiunea asta.

Chestiunea asta?

Cheliosul clătină din cap.

— Nici eu nu știu concret despre ce chestiune e vorba. Ushikawa a acționat singur în ultima vreme. I-am cerut de mai multe ori să raporteze pe parcurs, dar pretextul lui a fost mereu că n-avea informații suficiente cât să facă un raport cum trebuie. Probabil a vrut să scoată singur adevărul la lumină. Iar asta înseamnă că tot ce aflase s-a dus odată cu el. Ushikawa a fost adus personal, nu se știe de unde, de către Lider și a funcționat și până acum ca un fel de agent independent. El nu ținea de vreo organizație. Iar ca ierarhie, eu nu eram într-o poziție care să-mi permită să-l controlez.

Cheliosul trebuia să-și specifice clar aria de responsabilitate. Gruparea reprezenta și ea o organizație. Orice organizație are reguli, iar încălcarea regulilor presupune pedepse. Nu voia să cadă vina în cârca lui.

Pe cine supraveghea Ushikawa acolo?

— Încă nu am aflat. În mod normal, trebuie să fi fost cineva care locuia în acel bloc sau în apropiere. Persoanele pe care le-am lăsat în Tokio investighează în prezent problema, dar deocamdată nu m-au contactat. Se pare că cercetările o să dureze ceva. Cred că ar trebui să mă duc chiar eu la Tokio și să mă ocup de asta.

Cheliosul nu punea mare preț pe abilitățile subalternilor pe care îi lăsase în Tokio. Erau devotați, dar nu prea pricepuți. Și încă nu le dăduse prea multe detalii despre situație. Mult mai eficient era să se ocupe el de tot. Și ar fi fost bine să verifice în amănunt biroul lui Ushikawa. Deși, poate că individul de la telefon deja o făcuse. Însă nu primi permisiunea să meargă la Tokio. Trebuia să rămână la sediu împreună cu Pletosul până se mai clarifica situația. Era un

ordin.

Oare pe Aomame o supraveghea Ushikawa?

— Nu, sigur nu era Aomame. Dacă ar fi fost vorba de ea, ne-ar fi informat imediat ce descoperea unde se afla, pentru că acolo s-ar fi încheiat responsabilitatea sa, însărcinarea care-i fusese dată. Trebuie să fi fost vorba de o persoană care l-ar fi condus la Aomame sau care *probabil* l-ar fi condus la ea. Altfel nu prea se leagă lucrurile.

Și în timp ce o supraveghea pe persoana respectivă, a fost depistat și pus la punct?

— Așa aș zice, răspunse Cheliosul. Era singur și s-a apropiat prea mult de pericol. A prins un indiciu valoros și s-a grăbit să obțină rezultate. Dacă de supraveghere s-ar fi ocupat mai mulți, puteau să se apere și nu s-ar fi ajuns la așa ceva.

Tu ai vorbit direct la telefon cu bărbatul acela. *Crezi că există șanse să avem o discuție cu Aomame?*

— Nici eu nu știu ce să zic. Dacă Aomame nu e dispusă să negocieze cu noi, atunci nu avem șanse să purtăm o discuție.

Asta a lăsat și bărbatul de la telefon să se înțeleagă din tonul lui. Totul depinde de ce vrea ea.

Ar trebui să aprecieze că vrem să lăsăm deoparte chestiunea cu Liderul și că îi garantăm siguranța.

— Și totuși ne cer informații mai amănunțite. De ce vrem să ne întâlnim cu Aomame, de ce suntem dispuși să facem pace cu ei sau, concret, ce anume încercăm să negociem cu ei.

Faptul în sine că ne cer nouă informații înseamnă că ei înșiși nu dețin informații exacte.

— Întocmai. Și totuși nici noi nu deținem informații exacte despre ei. Noi tot nu știm care sunt motivele pentru care au pus la cale un plan atât de meticulos și au depus atâta efort ca să-l ucidă pe Lider.

În orice caz, cât așteptăm un răspuns de la ei, noi trebuie s-o căutăm în continuare pe Aomame. Chiar dacă așa

riscăm să călcăm pe cineva pe coadă.

Cheliosul făcu o scurtă pauză.

— Noi suntem o organizație foarte unită. Avem oameni și putem să acționăm rapid și eficient. Suntem consecvenți, avem moralul ridicat și, la nevoie, ne sacrificăm. Dar, la nivel pur tehnic, nu suntem decât o adunătură de ageamii. Nu avem pregătire de specialitate. Spre deosebire de noi, ei sunt niște profesioniști. Au know-how, acționează cu calm și nu ezită orice ar face. Aș zice că au și experiență. Și, după cum știți, Ushikawa nu era în niciun caz o persoană neatentă.

În mod concret, cum o să continue investigația?

— În momentul de față, cea mai bună abordare ar fi să preluăm acel indiciu valoros pe care l-a avut Ushikawa și să-l urmăm. Oricare ar fi el.

Adică noi alt indiciu bun nu avem în afară de acesta?

— Nu, recunoscu Cheliosul sincer.

Orice pericole am întâmpina și orice sacrificiu s-ar cere, noi trebuie s-o găsim pe Aomame și să ne-o asigurăm. *Cât mai repede.*

— Așa ne-a indicat vocea care ne-a fost dată? întrebă Cheliosul la rândul lui. *Să ne-o asigurăm* pe Aomame cât mai repede, orice sacrificiu s-ar cere?

Nu primi niciun răspuns. Astfel de informații nu puteau fi divulgate până la nivelul Cheliosului. El nu făcea parte din forurile superioare. El era doar însărcinat cu paza. Însă Cheliosul știa că fusese un ultimatum și că vestalele auziseră „vocea” pentru ultima dată.

*

Plimbându-se încolo și-ncoace prin fața cadavrului lui Ushikawa, în camera înghețată, ceva încolți într-un ungher al minții Cheliosului. Se opri, făcu o grimasă, încruntă din sprâncene și încercă să identifice acel ceva care îi străfulgerase prin minte. Când se opri din mers, Pletosul își schimbă imperceptibil poziția lângă ușă. Expiră îndelung și

își mută greutatea de pe un picior pe altul.

Kōenji, își zise Cheliosul. Se încruntă ușor, scotocind prin adâncurile memoriei. Apucase un fir subțirel pe care îl trăgea încet, cu grijă. Mai era cineva implicat în acest caz care locuia în Kōenji. Cine să fi fost?

Scoase din buzunar un carnețel gros și mototolit și-l răsfoi în grabă. Se asigură că memoria nu-l înșela. Da, era Tengo Kawana. Adresa lui era în Kōenji, sectorul Suginawa. Chiar în același bloc în care murise Ushikawa. Doar numărul apartamentului era altul. Unul era la etajul doi, celălalt la parter. Pe Tengo să-l fi supravegheat Ushikawa? Nici urmă de dubiu. Era imposibil să fi nimerit în același bloc din întâmplare.

Dar, când situația era atât de presantă, oare ce-l făcuse pe Ushikawa să stea cu ochii tocmai pe Tengo? Motivul pentru care Cheliosul nu-și amintise până atunci adresa lui Tengo era că își pierduse complet interesul față de el. Tengo Kawana rescrisese *Crisalida de aer* a lui Eriko Fukada. Romanul câștigase premiul pentru debut oferit de revistă, fusese publicat și atâta timp cât stătuse în topul vânzărilor, și Tengo se aflase pe lista neagră. Se speculase că juca un rol major sau că deținea un secret important. Dar în momentul de față, rolul său se încheiase. Reieșise că el nu fusese decât un simplu autor din umbră. Rescrisese cartea la rugămintea lui Komatsu și câștigase o mică sumă de bani. Iar asta era tot. În momentul de față, interesul grupării era direcționat doar asupra lui Aomame. Și totuși Ushikawa se concentrase asupra acelui individ. Se organizase cum trebuie și îl ținuse sub supraveghere. Și din cauza asta își pierduse viața. De ce?

Cheliosul nu avea nici cea mai vagă idee. Ushikawa sigur obținuse un indiciu și părea să creadă că, dacă se ține scai de Tengo Kawana, o să dea de urma lui Aomame. Tocmai de aceea își închiriase apartamentul, montase trepiedul lângă geam și continuase supravegherea probabil de ceva vreme. Să fi existat vreo legătură între Aomame și Tengo Kawana?

Și dacă exista, ce fel de legătură putea să fie?

Fără să scoată o vorbă, Cheliosul ieși din încăpere, se duse în camera încălzită de alături și telefonă la Tokio. Apelă un număr dintr-o anumită clădire din Sakuragaoka, în Shibuya. Își convocă subalternii aflați acolo și le ordonă să se întoarcă numaidecât la apartamentul din Kōenji unde fusese Ushikawa și să-i supravegheze mișcările lui Tengo Kawana. Acesta era un bărbat mare de statură, cu părul scurt. Nu avea cum să le scape. Dacă îl vedeau că pleacă, să se ducă amândoi după el, cu grijă să nu-i observe. Nu care cumva să-l scape din ochi. Să vadă unde se duce. Să se țină după el orice s-ar întâmpla. Veneau și ei cât puteau de repede.

Cheliosul se întoarse în camera în care se afla cadavrul lui Ushikawa și îl informă pe Pletos că plecau imediat la Tokio. Acesta doar încuviință scurt din cap. El nu cerea explicații. Doar înțelegea ce i se cerea și trecea rapid la acțiune. Când ieși, Cheliosul încuie camera, ca să nu intre vreun străin. Apoi părăsi clădirea și din cele zece mașini aflate în parcare alese un Nissan Gloria negru. Și de data aceasta tot Pletosul se ocupă de condus. Urcară amândoi în mașină, Pletosul învârti cheia aflată deja în contact și pomi motorul. Conform regulilor, rezervorul era plin. Numărul de înmatriculare al acestei mașini era legal, iar certificatul de înmatriculare era în regulă. N-ar fi fost nicio problemă dacă accelerau un pic.

Abia la o vreme după ce intraseră pe autostradă, Cheliosul își dădu seama că nu ceruse permisiune să plece la Tokio. Asta risca să devină problematic ulterior. Dar nu avusese încotro. Era o chestiune urgentă și nu avusese timp de pierdut. Acum nu putea decât să explice situația după ce ajungea la Tokio. Cheliosul se încruntă ușor. Uneori era sătul de toate restricțiile impuse de organizație. Numărul regulilor putea să crească, dar de scăzut, nu scădea niciodată. Însă știa și el că nu ar fi putut trăi separat de ei. El nu era un lup singuratic, ci un dinte dintr-o mare roată zimțată, care se mișca așa cum i se dicta de sus.

Cheliosul porni radioul și ascultă știrile de la ora opt. Când se încheie buletinul, îl opri, își lăsă scaunul pe spate și dormi puțin. Când se trezi i se făcuse foame (oare când mâncase ceva ca lumea ultima dată?), dar nu aveau timp să se oprească într-un spațiu de servicii. Erau obligați să se grăbească mai departe.

Însă la acea oră, Tengo deja se reîntâlnea cu Aomame pe toboganul din parc. Cei doi nu mai aflară încotro se ducea Tengo. Deasupra capului său și al lui Aomame pluteau în văzduh două luni.

*

Cadavrul lui Ushikawa stătea întins liniștit în întunericul înghețat. În încăpere nu se mai afla nimeni. Lumina era stinsă, iar ușa încuiată pe dinafară. Prin ferestrele înalte, aproape de tavan, pătrundeau razele palide ale lunii. Însă din cauza unghiului, Ushikawa nu putea s-o vadă. De aceea nu avea cum să știe dacă era una singură sau două.

În cameră nu exista niciun ceas, drept pentru care nu se știa ora exactă. Trecuse cam o oră de când plecaseră Cheliosul și Pletosul. Dacă s-ar fi întâmplat să fie cineva acolo, ar fi văzut cum gura lui Ushikawa începe să se miște și s-ar fi speriat îngrozitor. Era un lucru din cale afară de înspăimântător, deoarece e de la sine înțeles că Ushikawa era deja mort și chiar intrat complet în *rigor mortis.* Însă gura lui continuă să tremure ușor până ce, într-un final, se căscă de tot cu un sunet sec.

Cel ce s-ar fi întâmplat să fie de față ar fi crezut că Ushikawa o să înceapă să vorbească. Să spună ceva foarte important, ce numai un mort poate ști. Persoanei respective i-ar fi fost frică, dar ar fi așteptat cu sufletul la gură. Oare ce secrete urmau să-i fie dezvăluite?

Însă gura larg căscată a lui Ushikawa nu produse o voce. Ceea ce ieși din ea nu erau cuvinte, nici respirație, ci șase omuleți. Aveau cam cinci centimetri înălțime. Trupurile lor mici erau îmbrăcate în straie mici. Veniră pe limba acoperită

cu mușchi verde, păsiră peste dinții încălecați și murdari și ieșiră pe rând, ca niște mineri care se întorc seara la suprafață, după ce-și termină munca. Însă hainele și fețele lor erau curate, fără urmă de mizerie pe ele. Ei erau oameni care nu cunoșteau mizeria sau ponoseala.

Când ieșiră din gura lui Ushikawa, cei șase Oameni Mici coborâră pe masa de conferință pe care se afla cadavrul și acolo începură să se scuture și să crească treptat în înălțime. Ei puteau să-și modifice mărimea după bunul lor plac. Însă nu puteau depăși un metru și nici nu puteau scădea sub trei centimetri. Când ajunseră de vreo șaizeci, șaptezeci de centimetri, încetară să se mai scuture și coborâră pe rând de pe masă. Pe chipurile lor nu se citea nicio expresie. Asta nu însemna că fețele lor arătau ca niște măști. Erau chiar foarte normale. Cu excepția mărimii, erau la fel ca al tău sau al meu. Doar că în acel moment nu era nevoie să afișeze vreo expresie.

Nu păreau nici să se grăbească, nici să lâncezească. Aveau la dispoziție exact timpul necesar ca să facă ce aveau de făcut. Nu era nici prea mult, nici prea puțin. Fără să dea careva vreun semnal, cei șase se așezară în liniște pe podea, în cerc. Era un cerc frumos, neîntrerupt, cu un diametru de aproximativ doi metri.

În cele din urmă, unul dintre ei întinse tăcut mâna și apucă din aer un fir subțire. Avea o lungime de vreo cincisprezece centimetri și o culoare crem, aproape albă, semitransparentă. Îl puse pe podea. Următorul făcu exact același lucru. Un fir de aceeași culoare și aceeași lungime. Următorii trei repetară și ei mișcarea. Însă ultimul făcu altceva. Acesta se ridică, ieși din cerc, se căță la loc pe masa de ședință, întinse mâna către capul diform al lui Ushikawa și îi smulse un fir de păr creț. Îl folosi în locul celorlalte. Primul dintre ei toarse cu îndemânare cele cinci fire trase din văzduh și pe cel din capul lui Ushikawa.

Așa făceau cei șase Oameni Mici o nouă crisalidă de aer. De data aceasta, nimeni nu vorbea. Și nici nu se mai

acompaniau. Trăgeau tăcuți fire din văzduh, smulgeau fire de păr din capul lui Ushikawa și țeseau cu iuțeală crisalida de aer, păstrând un ritm lin și constant. Deși în încăpere era frig, nu scoteau aburi pe gură. Dacă s-ar fi nimerit cineva acolo, s-ar fi mirat și de acest lucru. Sau poate că erau deja prea multe lucruri care să-i provoace mirarea și nici n-ar fi fost atent la așa ceva.

Cu oricâtă râvnă ar fi muncit Oamenii cei Mici și fără odihnă (ei chiar nu se odihneau), nu puteau face o crisalidă de aer într-o singură noapte. Le lua cel puțin trei zile. Însă cei șase nu păreau că s-ar grăbi. Mai dura două zile până Ushikawa ieșea din *rigor mortis* și ajungea în incinerator. Ei erau conștienți de acest fapt. Era bine dacă în două nopți reușeau să-i dea măcar o formă. Pentru asta, aveau timp suficient. Și în plus, ei nu cunoșteau oboseala.

Ushikawa era întins pe masă, scăldat în razele palide ale lunii. Avea gura larg căscată și ochii, care refuzau să se închidă, acoperiți cu o bucată de pânză groasă. În ultima clipă a vieții, în fața acelor ochi se perindase casa lui de-a gata din Chūō-Rinkan și cățelul pitic, țopăind vesel prin micuța curte cu gazon.

Iar o parte din sufletul său urma să se preschimbe într-o crisalidă de aer.

Capitolul 29
Nu mai dau drumul acestei mâini

Tengo, deschide ochii, îi șopti Aomame. Tengo deschise ochii. Timpul începu din nou să se scurgă în lume.

Se vede luna, spuse Aomame.

Tengo își lăsă capul pe spate și se uită la cer. Norul tocmai se îndepărta și printre crengile uscate ale ulmului se vedeau două luni. Una mare și galbenă, una mică și verzuie, mai diformă. *Mater* și *filia.* Conturul norului care tocmai trecuse era pictat palid într-un amestec din cele două culori. Ca poala unei fuste lungi, muiată din greșeală în vopsea.

Apoi Tengo o văzu alături de el pe Aomame. Nu mai era fetița slăbuță de zece ani, subnutrită, îmbrăcată în haine vechi, care nu-i veneau, și cu părul tuns aiurea de mama ei. Nu mai rămăsese nimic din înfățișarea de odinioară. Cu toate acestea, o recunoscu dintr-o privire. Nu putea fi decât Aomame și nimeni alta. Expresia din ochii ei nu se schimbase nici după douăzeci de ani. Era puternică și infinit de limpede. Erau niște ochi siguri de ceea ce voiau. Care știau perfect la ce să se uite și cărora nimeni nu le putea sta în cale. Iar acei ochi îl priveau pe el. Vedeau până în străfundul sufletului său.

Aomame petrecuse acești douăzeci de ani prin locuri necunoscute lui și se transformase într-o femeie adultă și frumoasă, însă Tengo absorbi instantaneu înăuntrul lui acele locuri și acei ani și le asimilă în carnea și în sângele lui. Acum erau locurile lui, anii lui.

Trebuie să spun ceva, își zise el. Însă cuvintele nu-i veneau. Buzele i se mișcară ușor, căutând în văzduh vorbele potrivite.

Dar acestea nu erau de găsit. Dintre buzele întredeschise nu apărea nimic altceva decât un abur alb, ca o solitară insulă rătăcitoare. Privindu-l în ochi, Aomame clătină scurt din cap, o singură dată, iar Tengo înțelese. *Nu trebuie să*

spui nimic. Continua să-i strângă mâna lui Tengo, în buzunar. Degetele ei nu se dezlipeau de ale lui nici măcar o clipă.

Vedem același lucru, spuse Aomame încet, privindu-l în ochi. Era o întrebare și în același timp nu era. Ea deja știa. Îi mai trebuia doar o confirmare.

Pe cer sunt două luni, zise ea.

Tengo încuviință. Pe cer erau două luni. Dar nu o spuse cu voce tare. Dintr-un motiv sau altul, nu prea reușea să vorbească. Doar gândi asta în sinea lui.

Aomame închise ochii și se ghemui cu obrazul pe pieptul lui. Își lipi urechea în dreptul inimii lui și îi ascultă gândurile. Asta voiam să știu, spuse ea. Că suntem în aceeași lume și vedem aceleași lucruri.

Tengo realiză deodată că acea coloană care se învârtea în inima lui dispăruse. Doar seara liniștită de iarnă îl mai învăluia. Luminile din blocul de peste drum – locul în care Aomame își petrecuse zile întregi ca fugar – le spuneau că pe lume mai există și alți oameni în afară de ei. Dar lor li se părea tare straniu, ba chiar ilogic să mai fie încă și alții, fiecare cu viața lui.

Tengo se aplecă puțin și îi mirosi părul. Aomame avea un păr drept și frumos. Urechiușa ei rozalie se ițea din el ca o vietate timidă.

A trecut mult timp, zise Aomame.

A trecut mult timp, se gândi și Tengo. Însă, în același timp, observă că cei douăzeci de ani își pierduseră consistența. Trecuseră într-o clipită și, prin urmare, puteau fi umpluți într-o clipită.

Tengo își scoase mâna din buzunar și și-o petrecu în jurul ei. Îi simțea în palmă fermitatea trupului. Își ridică apoi capul și privi din nou cerul. Dintre nori, cele două luni încă își mai revărsau pe pământ lumina lor stranie, amestecată. Norii alunecau foarte încet. În lumina aceea, Tengo simți din nou acut cât de ușor poate inima să transforme timpul într-un lucru relativ. Douăzeci de ani erau o perioadă

îndelungată, în care se puteau întâmpla multe. Se puteau naște multe lucruri și la fel de bine puteau să dispară. Iar cele rămase puteau să-și schimbe forma și să se deterioreze. Era mult timp. Dar pentru o inimă hotărâtă nu însemna *prea mult.* Și dacă ar mai fi trecut douăzeci de ani până se întâlneau, în fața ei, Tengo ar fi simțit același lucru. Și dacă ajungeau împreună la vârsta de cincizeci de ani, inima i-ar fi tresărit la fel și s-ar fi tulburat la fel de mult privind-o. Ar fi simțit în suflet aceeași bucurie și aceeași certitudine.

Tengo gândi aceste lucruri în sinea lui, fără să le rostească. Însă știa că Aomame aude toate acele cuvinte mute, unul câte unul. Își ținea urechea rozalie lipită de pieptul lui și îi asculta bătăile inimii. Ca și cum ar fi parcurs cu degetele o hartă și ar fi deslușit în ea peisaje vii și colorate.

Aș vrea să rămân aici și să uit de timp și de tot, murmură ea. Dar avem ceva de făcut.

Trebuie să ne deplasăm, se gândi Tengo.

Da, trebuie să ne deplasăm, spuse Aomame. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că nu mai avem mult timp. Dar încă nu-ți pot spune în cuvinte unde urmează să mergem.

Nu e nevoie de cuvinte, gândi Tengo.

Nu vrei să știi unde mergem? întrebă Aomame.

Tengo clătină din cap. Vântul realității nu-i stinsese flacăra din inimă. Nimic altceva nu conta mai mult.

N-o să ne despărțim niciodată, zise Aomame. Mi-e mai clar ca orice altceva. Eu, una, nu mai dau drumul acestei mâini.

Un nor nou se apropie și înghiți treptat cele două luni. Ca și cum pe scenă se lăsase cortina, umbra care învăluia lumea se mai adânci cu o treaptă.

— Trebuie să ne grăbim, șopti Aomame și amândoi se ridicară în picioare.

Umbrele lor se uniră. Se țineau strâns de mână, ca doi

copii care orbecăie împreună prin pădurea deasă și întunecată.

— Plecăm din orașul pisicilor, rosti Tengo primele cuvinte, iar Aomame ascultă cu atenție vocea aceea nouă, proaspăt născută.

— Orașul pisicilor?

— Un oraș dominat de singurătate în timpul zilei și stăpânit de niște pisici mari în timpul nopții. Are și un râu frumos, peste care trece un pod vechi de piatră. Dar nu trebuie să rămânem în el.

Fiecare folosim expresii diferite pentru *lumea asta,* își zise Aomame. Eu îi spun „1Q84”, el îi spune „orașul pisicilor”. Dar ambele se referă la același lucru. Aomame îi strânse mâna și mai puternic.

— Da, o să plecăm din orașul pisicilor. Împreună, spuse ea. Odată plecați de aici, că e noapte sau e zi, noi n-o să mai fim nicicând despărțiți.

Când cei doi părăsiră parcul în grabă, lunile încă se ascundeau în spatele norului care aluneca alene pe cer. Ochii le erau acoperiți. Băiatul și fata părăseau pădurea, ținându-se de mână.

Capitolul 30
Dacă nu cumva mă înșel

Cei doi ieșiră din parc și luară un taxi. Aomame îi spuse șoferului să-i ducă pe DN 246 până la Sangenjaya.

Abia în acel moment privirea lui Tengo poposi asupra hainelor cu care era îmbrăcată. Purta un pardesiu deschis la culoare, puțin cam subțire pentru acel anotimp. Își ținea cordonul legat în față. Pe dedesubt se vedea un costum verde, cu o croială foarte frumoasă. Fusta era scurtă și strâmtă. Avea dresuri, pantofi lucioși cu toc și o geantă de umăr neagră, din piele, care arăta îndesată și grea. Nu purta mănuși sau fular. Și nici inele, lănțișor la gât sau cercei. Nu se dăduse cu parfum. Tot ce avea pe ea, precum și ceea ce nu avea, i se părea lui Tengo foarte natural. Nu ar fi găsit niciun lucru de înlăturat sau de adăugat.

Taxiul o luă pe Șoseaua de Centură nr. 7, îndreptându-se către DN 246. Se circula fără probleme. Mult timp după ce mașina pornise din loc, cei doi nu suflară o vorbă. Radioul nu era pornit, iar șoferul cel tânăr se arăta tăcut. Tot ce se auzea era vuietul monoton și continuu al anvelopelor. Aomame se sprijini de Tengo, ținându-l mai departe de mână. Dacă i-ar fi dat drumul, risca să nu-l mai găsească niciodată. Străzile orașului nocturn se perindau pe lângă ei aidoma unor curenți marini, colorați de vietăți fosforescente.

*

— Am multe lucruri să-ți spun, zise Aomame după o vreme. Nu cred că o să reușesc să ți le explic pe toate până ajungem *acolo.* Nu avem atât de mult timp. Dar poate că n-aș reuși să-ți explic totul indiferent cât timp am avea.

Tengo clătină scurt din cap. Nu era nevoie să se chinuie cu explicații. De acum încolo puteau să stea pe îndelete și să umple golurile, unul câte unul – presupunând că existau

goluri de umplut. Însă în momentul de față, în simplul fapt că aveau ceva de împărtășit, fie el un gol lăsat neumplut ori o enigmă de nedezlegat, Tengo găsea o plăcere dulce, vecină cu tandrețea.

— Deocamdată ce ar trebui să știu despre tine? o întrebă el.

— Tu ce știi despre mine? îi întoarse ea întrebarea.

— Mai nimic, răspunse el. Că ești instructoare la un club sportiv, ești necăsătorită și locuiești în Kōenji.

— Și eu la fel, spuse Aomame. Deși știu totuși câteva lucruri. Că predai matematică la o școală pregătitoare din Yoyogi și locuiești singur. Și că tu ai scris, de fapt, *Crisalida de aer.*

Tengo o privi cu gura ușor căscată de uimire. Foarte puține persoane cunoșteau acel lucru. Oare Aomame avea vreo legătură cu secta?

— Nu te îngrijora. Noi doi suntem de aceeași parte a baricadei, spuse ea. Ar dura prea mult să-ți explic de unde știu. În orice caz, știu că tu și Eriko Fukada ați scris cartea împreună. Și că eu și cu tine am ajuns într-o lume în care pe cer sunt două luni. Iar eu port în mine un copil. Copilul tău. Astea ar fi cele mai importante lucruri pe care trebuie să le știi deocamdată.

— *Porți în tine copilul meu*?

Era posibil ca șoferul să le audă conversația, dar lui Tengo nu-i mai stătea mintea la așa ceva.

— Noi nu ne-am întâlnit nicio dată în acești douăzeci de ani, zise Aomame. Și totuși, m-ai lăsat însărcinată. Copilul pe care urmează să-l nasc e al tău. Știu că sună complet ilogic.

Tengo o așteptă în tăcere să continue.

— Îți amintești că pe la începutul lui septembrie a fost o furtună puternică?

— Chiar foarte bine, răspunse Tengo. La amiază a fost o vreme foarte frumoasă, dar după ce a apus soarele au început să bubuie tunetele și s-a pornit furtuna. A intrat apă

în stația Akasaka-Mitsuke și s-a oprit metroul.

Oamenii cei Mici se agită, spusese Fukaeri.

— În noaptea aceea, eu am rămas însărcinată. Dar nici în ziua aceea și nici timp de câteva luni înainte sau după, eu n-am avut deloc relații *din alea.*

Aomame așteptă ca acest fapt să pătrundă bine în mintea lui Tengo. Apoi continuă.

— Dar sunt convinsă că *asta* s-a întâmplat în noaptea aceea. Și e sigur copilul tău. Nu pot să explic, dar *știu.*

Amintirea acelui act sexual straniu cu Fukaeri din noaptea cu tunete îi răsări în minte lui Tengo. Afară tuna puternic și stropi mari de ploaie izbeau în geam. După cum spusese Fukaeri, Oamenii cei Mici se agitau. Era întins pe pat într-o stare de paralizie totală, iar ea se urcase deasupra lui, îi vârâse penisul întărit înăuntrul ei și îi primise sperma. Părea căzută în transă. Ochii ei rămăseseră închiși, cufundați în contemplație, de la început și până la sfârșit. Avea sâni mari și rotunzi, dar nici urmă de păr pubian. Scena nu păruse deloc reală. Dar nu exista niciun dubiu că se întâmplase în realitate.

A doua zi dimineață, Fukaeri nu-și mai amintea nimic din cele petrecute cu o noapte în urmă. Sau cel puțin nu dădea niciun semn că și-ar aminti. Acel act sexual i se păruse lui Tengo mai degrabă ca o tranzacție formală. În noaptea aceea furtunoasă, Fukaeri se folosise de paralizia lui Tengo ca să-i adune toată sperma. Până la ultima picătură. Tengo își mai amintea bine acea senzație stranie. Fukaeri parcă fusese o altă persoană.

— Îmi amintesc un anumit lucru, spuse Tengo cu o voce uscată. În noaptea aceea mi s-a întâmplat și mie ceva care nu se poate explica logic.

Aomame îl privi în ochi.

— Atunci nu am înțeles ce anume semnifica acel lucru, zise Tengo. Și nici acum nu înțeleg perfect. Dar dacă tu ai rămas însărcinată în noaptea aia, iar altă explicație nu există, înseamnă că e sigur copilul meu.

Fukaeri fusese doar *o cale de trecere.* Acela fusese rolul care i se încredințase, să funcționeze ca un pasaj care să-i lege pe Tengo și pe Aomame. Să-i unească fizic, pentru scurt timp. Tengo știa asta.

— Cândva o să pot să-ți povestesc ce s-a întâmplat atunci, zise Tengo. Dar cu cuvintele pe care le am acum la dispoziție nu pot.

— Dar *chiar* mă crezi? Crezi că această *mică făptură* e copilul tău?

— Din tot sufletul, răspunse Tengo.

— Ce bine! Asta e tot ce voiam să știu. Dacă mă crezi când îți zic asta, nimic altceva nu mai contează. Nu mai e nevoie de nicio explicație.

— Deci ești însărcinată.

— În patru luni, îi răspunse Aomame, punându-i mâna pe abdomenul ei, peste pardesiu.

Cu respirația tăiată, Tengo încercă să găsească un semn de viață. Era încă foarte mic, dar îi simțea căldura în palmă.

— Unde o să ne ducem? Eu, tu și *mica făptură*?

— Undeva în altă parte, răspunse Aomame. Într-o lume în care pe cer e o singură lună. În locul în care ar trebui să fim de fapt și unde Oamenii cei Mici nu au nicio putere.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo încruntându-se ușor.

— I-ai descris în detaliu în *Crisalida de aer.* Cum arată, ce fac.

Tengo încuviință.

— Ei chiar există în lumea asta. Așa cum i-ai descris tu.

Când rescrisese *Crisalida de aer,* pentru el, Oamenii cei Mici nu fuseseră decât niște creaturi imaginare, născocite de imaginația debordantă a unei fete de șaptesprezece ani. Sau poate doar o metaforă sau un simbol. Însă aceștia existau cu adevărat și aveau puteri reale. Acum, Tengo putea să creadă aceste lucruri.

— Și nu e vorba doar de Oamenii cei Mici. Crisalidele de aer, *mater* și *filia,* cele două luni, toate există în lumea asta.

— Știi vreo cale să plecăm din *lumea asta*?

— Putem să plecăm urmând calea prin care am ajuns eu. Altă ieșire nu-mi vine în minte, spuse Aomame, apoi adăugă: Ai luat manuscrisul pe care l-ai început?

— E aici, răspunse Tengo, bătând ușor cu palma în geanta maronie de umăr.

De unde știe ea despre carte? se întrebă el mirat.

— Știu și gata, zise Aomame cu un zâmbet șovăitor.

— Tu pari să știi o mulțime de lucruri, replică Tengo.

Era prima oară când o vedea zâmbind. Fusese doar o frântură de zâmbet, însă el simți cum fluxul lumii prinde să se schimbe în jurul său. Un lucru de care el era conștient.

— Nu-i da drumul, zise Aomame. Pentru noi, e un lucru foarte important.

— Stai liniștită, nu-i dau.

— Noi am venit în *lumea asta* ca să dăm unul de altul. Ăsta e scopul cu care am pătruns aici, deși nici noi n-am știut-o. A trebuit să trecem prin multe întâmplări neplăcute. Lucruri ilogice și inexplicabile. Lucruri stranii, sângeroase sau triste. Uneori, lucruri frumoase. Ni s-a cerut să facem un jurământ și l-am făcut. Ni s-au dat încercări grele și am trecut prin ele. Și așa ne-am îndeplinit scopul pentru care am venit. Dar acum pericolul e pe urmele noastre. Ei o vor pe *filia* dinăuntrul meu. Știi ce anume semnifică *filia,* nu?

Tengo trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Tu și cu mine am zămislit o *filia.*

— Exact. Nu știu exact după ce principii funcționează, dar eu urmează să dau naștere unei *filia.* Fie printr-o crisalidă de aer, fie chiar eu voi îndeplini acest rol, de crisalidă de aer. Iar ei încearcă să pună mâna pe noi, pe toți trei. Să creeze un sistem care „să audă vocea”.

— Și care e rolul meu aici? Dacă există un altul decât acela de a fi tatăl acestei *filia.*

— Tu… începu Aomame, dar se opri, negăsind cuvintele ca să continue.

În jurul lor rămăseseră mai multe goluri, pe care trebuia să le umple împreună, pe îndelete, unindu-și forțele.

— Eram hotărât să te găsesc, spuse Tengo. Dar nu am reușit. M-ai găsit *tu* pe mine. Am senzația că eu n-am făcut absolut nimic. Și aș zice că nu mi se pare drept.

— Nu ți se pare drept?

— Îți sunt dator pentru multe. Până la urmă, eu n-am fost de niciun folos.

— Nu-mi datorezi nimic, zise Aomame răspicat. Până acum, tu mi-ai arătat drumul. Într-o formă care nu se vede cu ochiul liber. Noi doi suntem una.

— Cred că eu am văzut-o pe *filia,* zise Tengo. Sau cel puțin ce *semnifică* această *filia.* Arăta exact ca tine când aveai zece ani și dormea într-o crisalidă de aer, învăluită într-o lumină plăpândă. I-am atins degetele. Dar asta s-a întâmplat o singură dată.

Aomame își sprijini capul pe umărul lui Tengo.

— Tengo, noi nu ne datorăm nimic unul altuia. Absolut nimic. Lucrul la care trebuie să ne gândim noi acum e cum să protejăm *mica făptură.* Ei sunt pe urmele noastre, foarte aproape de noi. Le aud pașii.

— Orice s-ar întâmpla, eu nu vă dau pe mâna nimănui. Nici pe tine, nici pe mica făptură din tine. Ne-am întâlnit, deci am îndeplinit scopul pentru care am venit în această lume. E un loc periculos. Dar tu știi o ieșire de aici.

— Cred că știu, zise Aomame. Asta dacă nu cumva mă înșel.

Capitolul 31
Ca un bob de fasole în teacă

Coborând din taxi într-un loc care arăta familiar, Aomame aruncă o privire împrejur din dreptul intersecției și descoperi depozitul întunecat de materiale de sub autostradă, înconjurat de gardul din tablă. Traversă strada trăgându-l pe Tengo de mână și se îndreptă către el.

Nu-și mai amintea prea bine unde era placa aceea fără șuruburi, dar încercându-le cu răbdare una câte una, reuși să creeze suficient spațiu cât să permită unui om să treacă. Aomame se ghemui și se strecură înăuntru, atentă să nu-și agațe hainele. Tengo își chirci și el trupul său mare și o urmă. Înăuntru arăta la fel ca în aprilie. Sacii decolorați de ciment abandonați acolo, stâlpii de fier ruginiți, bălării veștejite, hârtii vechi aruncate, găinaț alb de porumbel, căzut din loc în loc. Absolut nimic nu se schimbase în ultimele opt luni. Poate că nimeni nu mai călcase pe aici între timp. Deși aflat în centrul orașului, de-a lungul unei artere principale, era un loc abandonat și dat uitării.

*

— Ăsta e locul? întrebă Tengo, uitându-se împrejur.

Aomame încuviință.

— Dacă ieșirea nu e aici, nu ne mai ducem nicăieri.

În întuneric, Aomame căută scara de urgență pe care coborâse ea cândva. Scara îngustă, care lega Autostrada Metropolitană de pământ. *Trebuie să fie aici,* încercă ea să se convingă. Trebuie să cred asta.

Și o găsi. Era mai degrabă o biată scăriță, mult mai prăpădită și mai periculoasă decât și-o amintea ea. Pe asta am venit eu tocmai de sus până aici? se miră Aomame din nou. În orice caz, era acolo. Mai rămânea doar să o parcurgă în sens invers, treaptă cu treaptă. Își scoase pantofii cu toc, îi vârî în geantă, iar geanta și-o puse

poștărește. Cu piciorul desculț, călcă pe prima treaptă.

— Vino după mine, îi spuse ea lui Tengo, întorcându-se către el.

— Nu mai bine o iau eu înainte? întrebă Tengo îngrijorat.

— Nu, o iau eu.

Era drumul pe care venise. Trebuia să urce ea prima.

Scara era mult mai rece decât atunci când o coborâse. Mâinile îi înghețaseră deja pe ea, de aproape că nu și le mai simțea. Vântul șuiera mult mai aspru printre stâlpii de susținere. Scara aceea era agresivă și rece și nu promitea nimic bun.

Când venise pe autostradă în căutarea ei, la începutul lui septembrie, aceasta dispăruse. Accesul era blocat. Însă dinspre depozitul de materiale în sus, exista o cale de acces, așa cum bănuise și ea. Aomame avusese o presimțire cum că scara încă mai exista din direcția aceea. Port în mine o *mică făptură* care, dacă e să aibă vreo putere specială, sigur mă ocrotește și îmi arată calea cea bună.

Găsise scara, însă nu avea de unde să știe dacă aceasta chiar ducea până pe autostradă. Poate era blocată pe parcurs și nu se putea trece mai departe. În lumea aceea orice era posibil. Iar ei nu aveau decât să urce până la capăt folosindu-și mâinile și picioarele și să vadă cu propriii lor ochi ce era acolo – sau ce nu era.

Aomame începu să urce atent, treaptă cu treaptă. Se uită în jos și văzu că Tengo o urma îndeaproape. Câte o pală puternică de vânt îi umfla șuierând poalele pardesiului. Era un vânt tăios. Fusta ei scurtă i se ridică până în dreptul coapselor. Rafalele îi ciufuleau părul și i-l lipeau de față, restrângându-i câmpul vizual. Abia dacă mai putea respira. Trebuia să-mi fi prins părul la spate, regretă ea în gând. Și trebuia să-mi fi luat și o pereche de mănuși. De ce nu mi-a dat prin cap? Însă regretele nu o ajutau cu nimic. Singurul lucru la care se gândise fusese să se îmbrace la fel ca la venire. Iar acum nu avea încotro decât să se țină bine de balustradă și să meargă mai departe așa cum era.

Înaintând cu tenacitate și tremurând de frig, Aomame aruncă o privire la balcoanele blocului de peste drum. Era o clădire cu patru etaje, din cărămidă roșcată. O văzuse și la venire. La jumătate din geamuri se vedea lumină. Era foarte aproape, practic nas în nas cu autostrada. Dacă vreun locatar îi vedea cățărându-se noaptea pe scara de urgență, riscau să dea de bucluc. Siluetele lor încă erau luminate destul de puternic de felinarele de pe DN 246.

Însă, din fericire, nu se vedea nimeni pe la geamuri. Toate draperiile erau trase bine. Ceea ce era foarte firesc. Cine să iasă pe balcon într-o asemenea seară rece de iarnă ca să admire scara de urgență de pe Autostrada Metropolitană?

Într-unul din balcoane era un ghiveci cu un arbore de cauciuc. Stătea chircit lângă un scaun de grădină prăfuit. Îl observase și în aprilie, când coborâse scara. Era chiar mai prăpădit decât cel pe care îl abandonase ea în apartamentul din Jiyugaoka. Probabil că în aceste opt luni stătuse chircit în aceeași poziție și în același loc. Era pătat, decolorat, ascuns în cel mai dosit colț din lume, uitat de toată lumea. Poate că nici măcar nu era udat cum trebuie. Dar lui Aomame, care urca pe scara aceea nesigură, roasă de neliniște și dubii, cu mâinile și picioarele înghețate, arborele acela de cauciuc reușea să-i insufle un strop de curaj și de încredere. E în regulă, n-am făcut nicio greșeală. Măcar parcurg în sens invers drumul pe care am venit. Arborele acesta de cauciuc îmi servește ca punct de reper. Un punct de reper foarte discret.

Când am coborât scara atunci am văzut mai multe pânze de păianjen ca vai de ele. Și m-am gândit la Tamaki. La vara din liceu când am mers în excursie cu cea mai bună prietenă a mea, la cum am stat noaptea în pat și ne-am atins, dezbrăcate. Oare cum de mi-am amintit deodată toate astea în timp ce coboram de pe Metropolitană pe scara de urgență? Parcurgând în sens invers aceeași scară, Aomame se gândi din nou la Tamaki. Își aminti de sânii ei

frumoși și fini. Întotdeauna o invidiase pentru cât erau de plini. Nici nu se comparau cu bietul ei piept nedezvoltat. Dar nici ei nu mai existau acum.

Aomame se gândi apoi la Ayumi, polițista însingurată, care într-o noapte de august fusese legată la mâini cu o pereche de cătușe și strangulată cu cordonul halatului într-un hotel din Shibuya. O tânără singură, cu probleme pe suflet și care se îndrepta către abisul distrugerii. Și ea avea sânii plini.

Aomame jelea din suflet moartea celor două prietene. Faptul că ele nu mai existau în lumea aceasta o întrista nespus. Îi era ciudă că două perechi de sâni superbi dispăruseră fără urmă.

Apărați-mă cumva, se rugă Aomame în sinea ei. *Vă rog, am nevoie de ajutorul vostru.* Vocea sa mută sigur răzbătea până la urechile bietelor ei prietene. Iar ele sigur aveau să o apere.

Urcând, în sfârșit, până la capătul acelei scări drepte, ajunse la o pasarelă care ducea către marginea exterioară a drumului. Avea o balustradă joasă și trebuia să se aplece ca să poată înainta. La capătul ei se vedea scara cotită. Nici aceasta nu era prea brează, dar măcar era un pic mai răsărită decât cea dreaptă de până acum. Din câte își amintea Aomame, din ea se ieșea în spațiul pentru staționare de urgență de pe autostradă. Trepidațiile provocate de camioanele care goneau pe drum făceau pasarela să se clatine nesigur, ca o bărcuță pe apă. Vuietul mașinilor crescuse deja în intensitate.

Aomame se asigură că Tengo urcase scara și era în spatele ei, apoi se întinse și îl luă de mână. Palma lui era caldă. Cum de mai are el mâinile calde, într-o asemenea seară rece, după ce și le-a ținut lipite de scara aia înghețată? se miră ea.

— Mai e puțin, îi spuse ea, apropiindu-și buzele de urechea lui. Din cauza vuietului mașinilor și a vântului șuierător, trebuia să vorbească tare. Urcăm pe scara aia și

ieșim în autostradă.

Dacă nu e blocată, adăugă ea în gând.

— Asta era intenția ta, să urcăm pe aici, nu? întrebă Tengo.

— Da, dacă găseam scara.

— Și totuși ai ales să te îmbraci așa. Adică fustă scurtă și strâmtă, pantofi cu toc. Nu sunt haine în care să te cațeri pe o scară abruptă.

Aomame zâmbi din nou.

— A trebuit să mă îmbrac așa. Am să-ți explic eu cândva de ce.

— Ai niște picioare foarte frumoase, îi spuse Tengo.

— Îți plac?

— Enorm.

— Mulțumesc, zise Aomame, apoi se aplecă spre el și își lipi buzele delicat de urechea lui.

Urechea lui zdrelită, ca o conopidă. Era înghețată de frig.

Aomame o luă din nou înainte, traversă pasarela și începu să urce treptele înguste și abrupte de la capătul ei. Îi înghețaseră tălpile și îi amorțiseră buricele degetelor. Trebuia să aibă grijă să nu calce strâmb. Înainta atent, dându-și de pe față părul ciufulit de vânt. Rafalele reci îi făceau ochii să lăcrimeze. Se ținea bine de balustradă, de teamă să n-o dezechilibreze vântul, și urca treaptă cu treaptă, gândindu-se la Tengo. La mâinile lui mari, la urechea lui înghețată, ca o conopidă. La *mica făptură* cuibărită înăuntrul ei. La pistolul negru ascuns în geantă și la cele șapte gloanțe de nouă milimetri.

Trebuie să scăpăm din lumea asta, orice s-ar întâmpla. Și de aceea trebuie să crezi din tot sufletul că scara asta duce la autostradă. *Trebuie să crezi,* se îndemnă ea. Își aminti cuvintele rostite de Lider înainte să moară, în noaptea aceea furtunoasă. Erau versurile unui cântec, pe care și le amintea și acum perfect.

E o lume de circ,

O lume artificială,
Însă de-ai crede în mine
Ar putea fi reală.

Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, trebuie s-o fac reală prin propriile mele puteri. Ba nu, o s-o facem reală împreună, umăr la umăr. O să ne adunăm forțele și o să le unim. Pentru noi, dar și pentru această *mică făptură.*

Aomame se opri la capătul unui rând de trepte și se uită înapoi. Tengo era acolo. Întinse mâna și el i-o prinse într-a lui. Simți în ea aceeași căldură ca mai devreme, care îi dădea putere. Aomame se aplecă din nou către el și își apropie buzele de urechea lui.

— Știi, la un moment dat, a fost gata să renunț la viață pentru tine, i se destăinui ea. Chiar am fost la un pas de moarte. La doar câțiva milimetri. Mă crezi?

— Sigur că da, zise Tengo.

— Îmi spui că mă crezi din suflet?

— Te cred din suflet, îi spuse Tengo din suflet.

Aomame încuviință și îi lăsă mâna. Apoi se întoarse și începu din nou să urce.

*

După câteva minute ajunse în capătul scărilor, pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Accesul nu fusese blocat. Presimțirea i se adeverise și efortul îi fusese răsplătit. Înainte să sară peste grilajul de fier, își șterse lacrimile reci de la ochi cu dosul palmei.

— Metropolitana nr. 3, zise Tengo mirat după ce se uită mut împrejur o vreme. Aici e ieșirea din lumea asta.

— Da, răspunse Aomame. Intrarea și ieșirea din această lume.

Aomame își sumese fusta și Tengo o ajută din spate să sară peste grilaj. De partea cealaltă era un spațiu pentru staționare de urgență în care ar fi încăput două mașini. Era a treia oară când ajungea acolo. În fața ochilor i se înfățișa

panoul uriaș cu reclama la Esso. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră.* Același text, același tigru. Aomame rămase acolo în picioare, desculță, fără să spună nimic. Trase adânc în piept aerul de seară îmbibat cu gaze de eșapament. Pentru ea, era un aer mai proaspăt ca oricare altul. Ne-am întors, își zise ea. Ne-am întors aici.

Autostrada era la fel de aglomerată. Șirul de mașini în direcția Shibuya nu avansa deloc. Aomame observă asta cu surprindere. Oare de ce? Când vin eu aici e mereu ambuteiaj. E foarte straniu să fie atâta trafic către centru la ora asta, într-o zi lucrătoare. Poate a avut loc vreun accident undeva în față. În cealaltă direcție circulația se desfășura normal. Doar către centru era dezastru.

Tengo o urmă și sări și el peste grilaj. Ridică un picior și se săltă peste el cu ușurință. Se postă apoi lângă Aomame. Priveau amândoi muți învălmășeala de mașini din fața lor, ca doi oameni care stau pe țărm și văd pentru prima oară în viață Oceanul Pacific.

Și oamenii din mașini se uitau la ei nedumeriți, neștiind dacă să-și creadă ochilor. În privirile lor era mai degrabă o undă de suspiciune decât de mirare. Ce căuta cuplul acela tânăr acolo? Își făcuseră apariția ca din senin și stăteau absenți în spațiul pentru staționare de urgență. Ea purta un costum elegant, dar avea un pardesiu subțire și era desculță. El era un tip solid, îmbrăcat într-o geacă de piele. Ambii, cu câte o geantă pusă poștărește. Oare li se defectase mașina undeva în apropiere sau avuseseră accident? Dar nu se vedea pe nicăieri o astfel de mașină. Iar ei nu păreau să caute ajutor.

Aomame își reveni în cele din urmă în fire, scoase pantofii din geantă și se încălță cu ei. Își trase fusta la loc și o netezi, apoi își trecu geanta pe umăr. Își legă cordonul de la pardesiu. Își umezi buzele cu limba și își aranjă bretonul. Scoase o batistă și își șterse lacrimile de la ochi. Apoi se trase din nou aproape de Tengo.

Stăteau unul lângă altul ținându-se de mână, fără să

spună nimic, așa cum stătuseră și cu douăzeci de ani în urmă, într-o zi de decembrie, în clasa din școala primară, după terminarea orelor. În lumea aceea nu mai exista nimeni în afara lor. Priveau fluxul lin al mașinilor din fața lor. Dar, de fapt, niciunul dintre ei nu se uita la nimic. Pentru ei nu conta ce vedeau și ce auzeau. În jurul lor, imaginile, sunetele, mirosurile își pierduseră orice noimă.

— Deci am ieșit într-o altă lume? zise Tengo în cele din urmă.

— Probabil, răspunse Aomame.

— Ar fi mai bine să ne asigurăm.

Exista o singură metodă, pe care nu era nevoie s-o mai pună în cuvinte. Fără să spună nimic, Aomame își ridică privirea către cer. Tengo făcu și el același lucru, aproape odată cu ea. Amândoi căutau cu privirea luna. Trebuia să fie undeva deasupra panoului publicitar la Esso. Însă luna nu se vedea. Părea ascunsă în spatele norilor, care lunecau alene către sud, purtați de vânt. Așteptară. Nu aveau de ce să se grăbească. Timp aveau destul. Aveau cât să recupereze tot timpul pierdut. Timp pe care îl aveau împreună. Nu-i împingea nimic de la spate. Cu pompa de benzină într-o labă și un zâmbet complice pe față, tigrul din reclamă îi privea cu coada ochiului cum se țineau de mână.

În acel moment, Aomame realiză că ceva era altfel. Deocamdată nu-și dădea seama ce era schimbat și în ce fel. Se concentră, încordându-și privirea. Și își dădu seama. Tigrul din reclamă se vedea din profil stânga. Dar cel pe care și-l amintea ea era îndreptat către lume din profil dreapta. *Imaginea tigrului era invers.* Fața i se încruntă automat. Inima i-o luă razna. Avu senzația că ceva înlăuntrul ei o ia într-o direcție opusă. Dar putea să afirme asta cu siguranță? Erau amintirile ei atât de precise? Nu era sigură. Doar i se părea. Uneori memoria ne înșală.

Aomame nu-și mărturisi îndoiala. Încă nu trebuia să-i dea glas. Închise ochii, își reglă respirația, își calmă bătăile inimii și așteptă să treacă norii.

Oamenii se uitau la ei prin geamurile mașinilor. Oare ce priveau cei doi cu atâta interes? Și de ce se țineau așa strâns de mână? Câțiva își întoarseră capetele în direcția în care se uitau ei. Însă nu văzură decât norii albi și reclama la Esso. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră.* Tigrul stătea întors cu obrazul stâng către oamenii care treceau, îndemnându-i să consume și mai multă benzină. Își ținea coada portocalie și vărgată ridicată triumfător în aer.

*

Într-un sfârșit, norii se împrăștiară și pe cer apăru luna.

Era una singură. Obișnuita lună galbenă și semeață. Luna care lunecă în tăcere pe deasupra pampasului, care se oglindește pe suprafața netulburată a lacurilor ca o farfurioară albă și luminează discret acoperișurile caselor cufundate în somn. Luna care trage marea la flux către plaje, mângâie blana sălbăticiunilor și îi învăluiește pe călătorii nocturni în mantia sa protectoare. Cea care se preschimbă într-un crai-nou tăios și scrijelește pielea sufletelor sau se transformă într-o lună nouă și picură pe pământ stropi muți de însingurare. Stătea acum chiar deasupra reclamei la Esso. Alături de ea nu se mai zărea luna cea diformă, mică și verzuie. Plutea pe cer taciturnă, fără să asculte de nimeni. Fără doar și poate, amândoi aveau în fața ochilor aceeași privelițte. Aomame îi strânse mâna lui Tengo, fără să spună nimic. Îi dispăruse senzația aceea de flux contrar dinlăuntrul ei.

Ne-am întors în 1984, își spuse în sinea ei. Nu mai suntem în 1Q84, ci înapoi în 1984.

Dar oare sigur să fie așa? Poate reveni lumea atât de ușor la cum era? Nu a zis Liderul înainte să moară că pasajul înapoi către vechea lume nu mai există?

Nu cumva aici suntem în *alt loc*? Nu cumva doar am trecut într-o a treia lume, diferită și ea? O lume în care tigrul ne arată zâmbind obrazul stâng, nu pe dreptul? Nu cumva aici ne așteaptă enigme noi și reguli noi?

Posibil, își zise Aomame. Sau cel puțin deocamdată nu pot să susțin că nu. Însă un singur lucru pot să afirm cu încredere deplină. Orice ar fi, nu mai suntem în lumea *aceea* cu două luni pe cer. Iar eu îl țin de mână pe Tengo. Noi am pătruns într-un loc periculos în care logica era neputincioasă, am trecut prin încercări grele și ne-am regăsit. Apoi am plecat de acolo. Că ne-am întors în vechea lume sau am nimerit în alta, de ce să mă tem? Dacă ne așteaptă noi încercări, o să le trecem și pe acelea. Asta e tot. Cel puțin nu mai suntem singuri.

Aomame se relaxă și, ca să creadă în ce avea nevoie să creadă, se lăsă la pieptul lat al lui Tengo. Își lipi urechea de el și îi ascultă bătăile inimii. Se abandonă în brațele lui. Ca un bob de fasole în teacă.

*

— Și acum încotro? o întrebă Tengo după o bună bucată de timp.

Nu puteau zăbovi acolo la nesfârșit. Asta era cert. Însă Autostrada Metropolitană nu avea acostament. Ieșirea de la Ikejiri era relativ aproape, dar ar fi fost prea periculos să se strecoare pe lângă mașini prin spațiul acela îngust, oricât de lent era traficul. Și ce șofer ar fi oprit pe autostradă să culeagă niște autostopiști? Sigur, ar fi putut să sune de la telefonul de urgență la Direcția autostrăzii să ceară ajutor, dar ar fi trebuit să le ofere o explicație convingătoare legată de felul în care ajunseseră ei acolo. Și chiar dacă ar fi reușit să meargă pe jos până la ieșirea de la Ikejiri, sigur i-ar fi luat la întrebări încasatorul de la punctul de taxare. Să se întoarcă pe scară, de unde veniseră, nici nu intra în discuție.

— Nu știu, spuse Aomame.

Chiar nu știa ce să facă și încotro s-o apuce. Rolul ei se încheiase în momentul în care ajunseseră la capătul de sus al scării de urgență. Nu mai avea energie să se gândească, să chibzuiască ce era bine și ce nu. Nu mai rămăsese în ea niciun strop de combustibil. Nu putea decât să lase ce urma

în seama unei alte puteri.

Doamne care ești în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăția Ta. Și ne iartă nouă păcatele noastre. Și ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Rugăciunea se prelinse firesc de pe buzele ei. Era aproape ca un reflex condiționat. Nici nu trebuia să se gândească. Luate în parte, cuvintele acelea nu aveau nicio noimă. Erau doar o înșiruire de sunete, de simboluri. Dar rostind mecanic acea rugăciune, o cuprinse o emoție mistică. Poate chiar de pietate. Ceva o atingea profund, în adâncul sufletului. Mă bucur că, orice s-ar fi întâmplat, am reușit să nu mă pierd pe mine însămi, își spuse ea. Mă bucur că am reușit să ajung aici – oriunde aș fi *aici* – simțindu-mă eu însămi.

Vie împărăția ta, repetă Aomame cu voce tare, așa cum făcea în cantina de la școala primară, înainte de masă. Orice ar fi însemnat aceste cuvinte, asta își dorea ea din tot sufletul. Vie împărăția ta.

Tengo o mângâie, trecându-și degetele prin părul ei.

*

Zece minute mai târziu, Tengo opri un taxi. O vreme nici nu le veni să-și creadă ochilor. Pe Autostrada Metropolitană, sugrumată de trafic, se apropia cu viteza melcului un taxi liber. Când Tengo ridică mâna incredul, portiera din spate se deschise automat și cei doi urcară grăbiți înăuntru, de teamă să nu fie doar o fantasmă care avea să dispară. Șoferul tânăr, cu ochelari la ochi, întoarse capul către ei.

— Din cauza traficului va trebui să coborâm pe la prima ieșire, la Ikejiri. Vă deranjează? întrebă acesta cu o voce cam subțirică pentru un bărbat, dar nu stridentă.

— E în regulă, răspunse Aomame.

— Adevărul este că legea ne interzice să luăm clienți de pe Metropolitană.

— Ce lege? întrebă Aomame.

Chipul ei reflectat în oglinda retrovizoare era ușor încruntat.

Șoferul nu reuși să-și amintească numele legii care interzicea taximetriștilor să ia clienți de pe autostradă. Iar chipul lui Aomame îl cam intimida.

— Ei, asta e, zise el și schimbă subiectul. Deci încotro mergeți?

— Vă rog să ne lăsați în apropiere de stația Shinjuku, spuse Aomame.

— N-o să pornesc aparatul, zise șoferul. O să vă rog să-mi achitați doar bucata de după ce coborâm de pe autostradă.

— Dar ce caută aici un taxi fără client? îl întrebă Tengo.

— E o poveste mai complicată, răspunse acesta cu o voce extenuată. Vreți să v-o spun?

— Da, zise Aomame.

Putea să fie oricât de lungă și de plicticoasă, pe ea n-o deranja. Voia să asculte ce aveau de povestit oamenii din lumea aceasta nouă. Poate că așa descoperea noi secrete, noi indicii.

— În apropiere de parcul Kinuta, am luat un domn între două vârste care mergea pe la Universitatea Aoyama Gakuin. M-a rugat s-o iau pe autostradă, fiindcă pe jos se aglomerează în zona Shibuya. La momentul respectiv, încă nu se anunțase nimic despre ambuteiajul de pe Metropolitană și presupuneam că se merge lejer. Așa că l-am ascultat și am urcat pe la Yoga. Numai că a fost un accident, ceva, pe la Tanimachi și uitați și dumneavoastră cum se merge. Iar odată ce-ai intrat pe Metropolitană, nu mai ai cum să te dai jos până la Ikejiri. Ei, și cu una, cu alta, clientul meu dă de o cunoștință. Eram înțepeniți pe la Komazawa, când pe banda de lângă noi vine un Mercedes Benz coupe argintiu, iar clientul meu o cunoștea pe doamna de la volan. Au lăsat geamul și au stat un pic la taclale, până când doamna l-a invitat la ea în mașină. Atunci omul

m-a rugat să-l las să-mi achite până acolo și să se mute la cucoană. Eu n-am mai auzit de așa ceva, să las clientul să coboare pe autostradă, dar practic nici nu ne mișcăm de pe loc și oricum n-aveam cum să-l refuz. Așa că s-a dus în Mercedes. Bine, s-a simțit prost și mi-a lăsat și mie un bacșiș, dar asta nu înseamnă că mi-a convenit ce mi-a făcut. Că eu rămăsesem înțepenit acolo. Și uite-așa am ajuns cu chiu, cu vai până aici. Până aproape de ieșirea Ikejiri. Și ce văd eu? Un client care îmi face semn cu mâna. Să nu-ți vină să crezi, nu?

— Ba da, răspunse Aomame simplu.

*

În noaptea aceea luară o cameră la un hotel zgârie-nori din Akasaka. Stinseră luminile, se dezbrăcară unul pe celălalt și se îmbrățișară în pat. Aveau multe lucruri să-și spună, dar puteau s-o facă și după răsăritul soarelui. Deocamdată aveau altceva de făcut mai întâi. În întuneric, cei doi își cercetară trupurile fără să scoată o vorbă, pe îndelete. Degetele și palmele lor luau fiecare bucățică în parte și se încredințau de locul și de forma ei. Aidoma unor copii care caută comori într-o încăpere tainică, cu inimile bătându-le nebunește. Fiecare părticică descoperită o pecetluiau cu un sărut.

Odată încheiat acest capitol, Aomame strânse mult timp în mână penisul întărit al lui Tengo, așa cum îi strânsese odinioară mâna în sala de clasă, după sfârșitul orelor. Îl simțea mai tare ca orice. Era aproape straniu. Apoi își desfăcu picioarele, se lipi de el și îl vârî adânc înăuntrul ei. Învăluită în întuneric, închise ochii și inspiră adânc. Apoi expiră încet, prelung. Tengo îi simți pe piept răsuflarea caldă.

— Dintotdeauna mi te-am imaginat ținându-mă așa în brațe, îi șopti ea la ureche, încetând să se mai miște.

— Făcând sex cu mine?

— Da.

— *Asta* ți-ai imaginat tu încă de la zece ani? întrebă Tengo.

— Ei, na! râse Aomame. După ce am mai crescut un pic.

— Și eu mi-am imaginat același lucru.

— Că mă pătrunzi?

— Da.

— Și e cum ți-ai imaginat?

— Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat, răspunse Tengo sincer. Parcă ar fi încă în imaginația mea.

— Dar se întâmplă în realitate.

— E prea frumos ca să fie adevărat.

Aomame zâmbi în întuneric. Își lipi buzele de buzele lui și o vreme rămaseră așa, încolăcindu-și limbile.

— Am sâni un pic cam mici, nu? zise Aomame.

— Sunt numai buni, răspunse el, atingându-i-l.

— Chiar crezi?

— Bineînțeles. Dacă l-ai avea mai mare, nu ai mai fi tu.

— Mulțumesc, îi zise Aomame, apoi adăugă: Dar nu e doar atât. E și o diferență cam mare de mărime între stângul și dreptul.

— E numai bine așa. Dreptul e dreptul, stângul e stângul. Nu trebuie schimbat nimic.

Aomame își lipi urechea de pieptul lui.

— Știi, multă vreme am fost singură. Și multe lucruri m-au rănit adânc. Ce bine ar fi fost dacă ne reîntâlneam acum mai multă vreme! N-am mai fi trecut prin atâtea ocolișuri.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu gândi asta! E bine așa. Acum e momentul potrivit. Pentru amândoi.

Aomame începu să plângă. Lacrimile stăpânite îndelung i se revărsară din ochi. Nu le putea stăvili. Picurau pe așternut ca niște stropi de ploaie. Continuă să suspine, tremurând ușor, ținându-l pe Tengo adânc înlăuntrul ei. Tengo o cuprinse în brațe și o ținu așa. Era trupul pe care avea să-l țină în brațe mereu de acum înainte. Iar acest gând îl făcea mai fericit ca orice altceva.

— De atâta timp am avut nevoie ca să ne dăm seama cât de singuri am fost.

— Mișcă-te, îi șopti ea la ureche. Încet, fără grabă.

Tengo făcu întocmai. Începu să se miște încetișor. Respirând ușor și ascultându-și bătăile inimii. Aomame se agățase de trupul lui masiv ca un om care se înecă. Încetă să mai plângă, încetă să mai gândească, se desprinse de trecut și de viitor și se contopi cu mișcările lui Tengo.

*

La revărsatul zorilor stăteau la fereastra uriașă în halate de baie, cu câte un pahar de vin roșu în mână, comandat la room-service. Aomame doar își umezi puțin buzele în el. Încă nu aveau nevoie de somn. De la fereastra camerei de la etajul șaisprezece, puteau admira luna în voie. Norii se retrăseseră deja și nimic nu le bloca vederea. Până în zori, luna parcursese o distanță mare și ajunsese până foarte aproape de orizont. Albindu-se tot mai mult, aidoma cenușii, urma în curând să coboare sub linia orizontului, încheindu-și rolul.

La recepție, Aomame ceruse o cameră la un etaj superior, de unde se putea vedea luna, indiferent dacă era mai scumpă.

— E foarte important, spusese ea.

Recepționera se arătase foarte amabilă cu acel cuplu tânăr care venise fără rezervare. Nici hotelul nu era aglomerat în seara aceea, iar ea îi îndrăgise de la prima vedere. Trimisese un băiat de serviciu în cameră să se asigure că se vedea luna, apoi le întinsese cheia de la un *junior suite.* Le făcuse chiar și o reducere specială.

— Cumva e lună plină în seara asta? îi întrebase ea foarte interesată.

Auzise până atunci de la nenumărați clienți toate doleanțele și cerințele posibile, dar nu mai întâlnise până atunci pe cineva care să țină morțiș să se vadă luna frumos din cameră.

— Nu, îi răspunsese Aomame. A trecut luna plină. Acum a ajuns cam la două treimi. Dar e bine și așa. Atâta timp cât se vede.

— Vă place să vă uitați la lună?

— E un lucru important, îi răspunsese Aomame zâmbind. Foarte important.

*

Veniseră zorii, dar numărul lunilor de pe cer rămăsese neschimbat. Era una singură, luna obișnuită, dintotdeauna. Acel unic satelit care se învârte neîncetat în jurul Pământului, cu aceeași viteză, încă din timpuri imemoriale. Privind luna, Aomame își atinse din nou abdomenul, să se asigure că înăuntru e culcușită *mica făptură.* Avu senzația că era un pic mai umflat ca mai înainte.

Încă nu mi-e clar ce lume e aceasta, își spuse ea. Dar oricum ar fi ea construită, *noi* aici rămânem. Probabil că are propriile ei primejdii și e plină de riscuri. Și tot atâtea enigme și contradicții. Probabil că vom avea de urmat multe căi întunecate și neștiute.

Dar nu-i nimic. Dăm noi piept pe rând cu toate. Eu de aici nu mai plec. Orice s-ar întâmpla, o să rămânem în lumea asta cu o singură lună. Toți trei, Tengo, eu și *mica făptură.*

Un tigru în rezervorul dumneavoastră, spunea tigrul de la Esso, îndreptându-și către lume obrazul stâng. Dar nu conta din ce parte se vedea. Zâmbetul lui larg, firesc și cald, era îndreptat direct către Aomame. Deocamdată putea să se încreadă în el. Asta era important. Zâmbi și ea la fel. Foarte firesc și blând.

Aomame ridică ușor mâna și Tengo i-o prinse. Stând acolo în picioare, uniți, priveau tăcuți luna care plutea chiar deasupra clădirilor. O priviră cum își pierde sclipirea intensă din timpul nopții, luminată de soarele abia răsărit, până ce se transformă într-un biet decupaj cenușiu, agățat în văzduh.

Păstăi verzi de soia, fierte cu sare și alte condimente și servite ca gustare.
Tip de fasole cu bobul lat.
Studentă ucisă de forțele de poliție în timpul mișcărilor studențești împotriva Tratatului de Cooperare și Securitate dintre Statele Unite și Japonia. Incidentul a avut loc la data de 15 iunie 1960, când demonstrații au luat cu asalt clădirea Parlamentului.
Unul dintre cele mai prestigioase premii literare japoneze.
Tren de mare viteză.
Postul național de radio și televiziune japonez.
Cronică japoneză datând din secolul VIII, care conține mituri referitoare la originea Japoniei și a familiei imperiale.
Operă epică anonimă din secolul XIII care descrie războiul dintre clanurile Taira și Minamoto.
Konjaku monogatari, colecție anonimă de povestiri, datând din secolul XII.
Taira no Tomonori se referă la clanul Minamoto, care controla regiunile estice ale Japoniei, pe câtă vreme clanul său, Taira, își exercita influența în centrul și vestul țării.
Este vorba de două dintre cele trei însemne ale monarhiei în Japonia: piatra prețioasă, sabia și oglinda. După legendă, aceste însemne au fost date de zeița soarelui, Amaterasu, și reprezintă un simbol al divinității împăratului.
Jūzenkai, cele zece aspecte morale care trebuie urmate în budism (skt.: *daśa-kuśala-karmapatha*). De notat că aceste virtuți, deși similare, nu trebuie confundate cu cele zece percepte budiste (skt.: *daśa-śila*).
În budismul Tărâmului Pur se spune că Buddha Amitābha (jap: *Amida-butsu)* se află într-un paradis situat dincolo de marginea vestică a lumii. În pragul morții, credincioșii se întorc către vest și invocă numele lui Amitābha, care le vine în întâmpinare, împreună cu douăzeci și cinci de boddhisatva, spre a-i conduce în acest paradis.
Fragmentele din Cehov sunt preluate din *Insula Sahalin,* traducere de Alice Gabrielescu și Tatiana Panaitescu, apărută în A.P. Cehov, *Opere,* volumul 11, Editura Pentru Literatură Universală, București, 1961.
Mafia japoneză
Daibosatsu tōge, roman al autorului Kaizan Nakazato, care cuprinde 41 de volume
Sărbătoare budistă care are loc la jumătatea lui august, închinată spiritelor celor morți.

Utashinai este orașul cu cea mai mică populație din Japonia.
Boabe de soia fermentate.
Karen Blixen, *Din inima Africii,* traducere de Gabriel Gafița, Editura Humanitas, București, 2004, pp. 243-244. Karen Blixen este cunoscută și sub pseudonimul Isak Dinesen.
By the pricking of my thumbs,/ Something wicked this way comes,/ Open, locks,/ Whoever knocks. Traducerea în limba română îi aparține lui Ion Vinea, Editura pentru Literatură și Artă, 1961.
Tăiței din hrișcă.
Găluște de orez, cu diverse umpluturi sau învelite în alge, echivalentul sendvișului din bucătăria vestică.
Amestec de carne de pui și ou, pe pat de orez.
Tamaru citează incorect, inscripția exactă, în limba latină, fiind: „Vocatus atque non vocatus, Deus aderit". („Chemat sau nu, Dumnezeu va fi prezent.")